FOLYÓIRATOK TARTALOM JEGYZÉKE - 1938

1. szám – 1938 február 15
AZ Ő „MŰVE" ÉS „CSELEKEDETE" I. rész *-3 oldal*

2. szám – 1938 március 15
AZ Ő „MŰVE" ÉS „CSELEKEDETE" III. rész *-19 oldal*

3. szám – 1938 április 15
AZ Ő „MŰVE" ÉS „CSELEKEDETE" IV. rész *-35 oldal*

4. szám – 1938 május 15
AZ Ő „MŰVE" ÉS „CSELEKEDETE" V. rész *-51 oldal*

5. szám –1938 június 15
AZ Ő „MŰVE" ÉS „CSELEKEDETE" VII. rész *-67 oldal*

6. szám – 1938 július 15
JEREMIÁS *- 83 oldal*

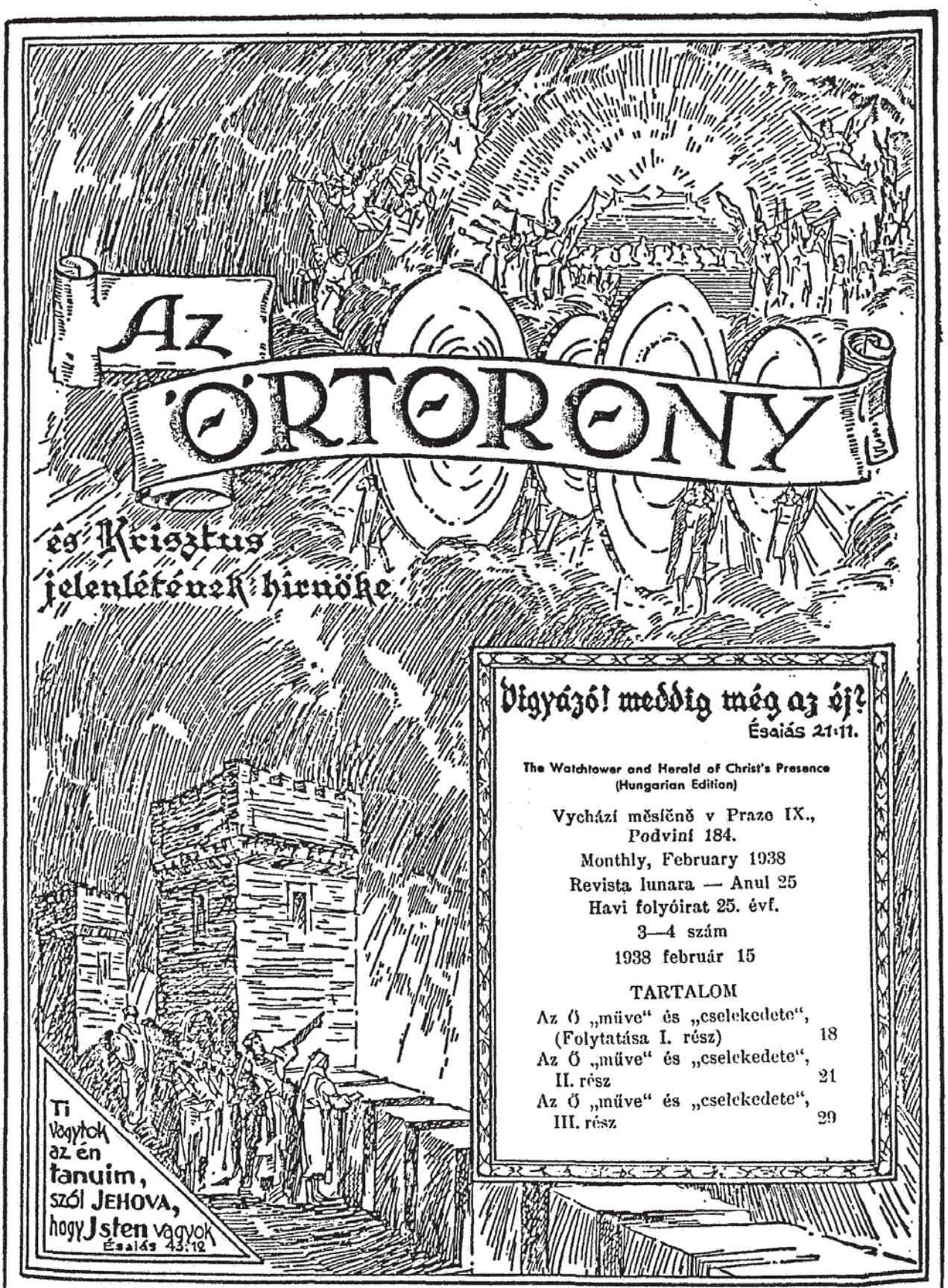
7. szám – 1938 augusztus 15
JÓNÁS *- 99 oldal*

8. szám – 1938 szeptember 15
AZ Ő NYÁJA *- 117 oldal*

9. szám – 1938 október 15
EGYSÉG A CSELEKEDETBEN *- 151 oldal*

10. szám – 1938 december 15
AZ Ő HÁBORÚJA *- 167 oldal*

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinní 184.

Monthly, February 1938

Revista lunara — Anul 25

Havi folyóirat 25. évf.

3—4 szám

1938 február 15

TARTALOM

Az Ő „műve" és „cselekedete",
(Folytatása I. rész) 18
Az Ő „műve" és „cselekedete",
II. rész 21
Az Ő „műve" és „cselekedete",
III. rész 29

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 február 15 | 3—4 szám

Az Ő „műve" és „cselekedete"

(Folytatása I. rész)

[23] Miután az izraeliták felekezetieskedők lettek, az Isten nevéről nevezett épületet tisztességtelen kereskedelem piacává változtatták. Ez további bizonyítéka annak, hogy az ördög mindenkor a vallást használta politikai és kereskedelmi célokra, s e három dolog, azaz a vallás, politika és kereskedelem által az embereket Jehovától elidegenítette. Az izraeliták vonakodtak felismerni ama tényt, miszerint oly nagy bűnt követtek el, s azért tovább vétkeztek, mire az Úr így szólt hozzájuk: „Vajjon latrok barlangjává lett-é ez a ház ti előttetek, amely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja Jehova." (Jeremiás 7 : 11) A papság által megtévesztett felekezetieskedők még mindig ugyanazon nézeten vannak, mint Jézus földönlétekor. Amidőn Jézus látta, hogy a farizeusok, illetve papok az ördög szolgálatára és a „zsidó vallás" követésére bírták a népet és jogtalan üzleteik lebonyolítása által a templomnal visszaéltek, így szólt hozzájuk: „Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyám házát kalmárság házává." (János 2 : 16) Jézus megbüntette a felekezetieskedőket jogosan és nyiltan. „És beméne Jézus az Isten templomába, és kiüzé mindazokat, akik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és galambárusok székeit felforgatá. És monda nékik: Meg van írva: 'Az én házam imádság házának mondatik'; ti pedig azt 'latroknak barlangjává' tettétek." (Máté 21 : 12, 13) Jézus a fenti kijelentést követő másnap a Heródes által emelt ház vagy templomszerű épület lerombolását jelentette be. Egyeztessük össze Jézus próféciáit és Jeremiás által mondott jövendölést avval, amit ma a „kereszténység" az „Isten házának" nevezett épületekben üz. Ma az ilyen épületek a kereskedelem, politikai és jogtalan ravaszkodások helyei.

[24] A tévesen „kereszténységnek" vagy „keresztény vallásnak" nevezett „szervezett vallás", politikai és kereskedelmi szervezetté és valóban latrok barlangjává fajult. Ebben a szervezetben a „nyáj kimagaslói" kifosztják a népet, s a feloldozásra való tekintettel az úgynevezett „egyháznak" és papságának bőséges ajándékot juttatnak, miáltal a klérus száját befogják és szótlanul haladnak el annak elvetemedettsége felett. A „nyáj kimagaslói" karöltve haladnak a papsággal és a népet az igazság megismerésének alkalmától, megfosztják azáltal, hogy annak meghallgatásától eltiltják. A klérus, Malakiás 3 : 8 szerint még Istent is meg akarja csalni. A fosztogatást szemmel kíséri, az ilyen elvetemedett cselekedet színhelyén tartózkodik és szótlanul elhalad felette: „Ha lopót látsz, mellé adod magad." (50. zsoltár 18) A gonosztevőket a tőlük elfogadott ajándék által pártolják, s ezáltal hallgatagon a gonosztevő eltitkolásához beleegyezésüket adják. A papság még azáltal is fosztogatja a népet, különösen a katolikusokat, hogy téves magyarázatok és hazugságok által pénzt fogad el, azon állítással, hogy halottaikon, azaz állítólag a „tisztítótűzben" szenvedő barátaikon segíteni tud. Nem egy özvegy keservesen összekuporgatott pénzét csikarta ki a papság téves magyarázatok által, azon állításával, hogy az a pénz kedves halottjának javára szolgál. Az özvegy pénzét elfogadó pap „imát" mond, amely azonban fejénél magasabbra sosem jut, de megtéveszti a szegény asszonyt és elhiteti vele, hogy mindezt a „tisztítótűzben" szenvedő hitvese érdekében tette. Az ilyen hazug latroknak mondotta Jézus: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek." — Máté 23 : 14.

[25] A klérus, különösen a római katolikus hierarchia, tovább folytatja gonosz munkáját abban a hiszemben, hogy úgy sem látja senki és nem is ismeri. De Jehova Jeremiás által azt mondja az ilyen latroknak: „Lásd, én magam láttam azt." Ezen próféciát Ésaiás 29 : 14, 15 támogatja, ahol ugyanis meg van írva: „Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és böleseinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. Jaj azoknak, akik Jehovától mélységesen elrejtik tanácsukat, és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket?" Példabeszédek 15 : 3: „Minden helyeken vannak Jehovának szemei, nézvén a jókat és gonoszokat". (11. zsoltár 4) „Jehova az ő szent templomában, Jehova trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait". Isten Ezékiel prófétát is elküldötte, hogy az Isten tiszteletének látszatát keltő felekezetieskedőket figyelmeztesse. „És mondá nékem: Láttad-é embernek fia, Izrael házának vénei (a „páterek", úgynevezett „atyák", az egyházszervezet klérusa) mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő képes házában (gyülekezeti épületeikben)? mert azt mondják: Nem lát minket Jehova, elhagyta Jehova ezt a földet (országot)." (Ezékiel 8 : 12) Az Úr látja a felekezetieskedők minden cselekedetét és a meghatározott időben a papság viselni fogja elvetemedettségének következményét. Különösen katolikus papok vélik biztosnak játékukat, amidőn egymásközt mondogatják: 'Védve vagyunk, semmi sem árthat nekünk, mivel a hazugságot választottuk oltalmunkul.' (Ésaiás 28 : 15) Az Úr ezeknek a törvénytelenség cselekvőinek annyi játékteret engedélyez, amennyit csak akarnak, hogy törvénytelenségüket bizonyos ideig folytathassák; ezek másokkal szemben mindinkább vakmerőbb, kegyetlenebb és kíméletlenebb magatartást tanusítanak, abban a hiszemben, hogy bármilyen jogtalanságot elkövethetnek s amelett büntetlenül maradnak.

[26] Mivel Jehova csak „lassan gerjed haragra" és a törvényteleneknek gonoszságuk mellett való kitartásra minden alkalmat megad, sokan vakmerőségre vetemednek és azt hiszik, hogy az ilyen cselekedeteket minden büntetés nélkül tovább folytathatják. Jehova sok éven át engedélyezte Sátán gonosz tevékenységét, s úgylát-

FEL

szik azért bízott Sátán évszázadokon keresztül a büntetéstől való mentesülésben. Csatlósai hasonló nézetet vallanak.

[27] Az izraeliták Sátán útjára tértek és arról ami ama népet a korábbi alkalmakkor érte, megfeledkeztek. Azért Jehova így szól hozzájuk Jeremiás által: „Mert menjetek csak el az én helyemre, amely Silóban van, ahol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izraelnek gonoszságáért." (Jeremiás 7 : 12) Silóban ugyanis Isten megengedte, hogy ott az ő példaképi népe egy ideig a maga istentiszteleteit végezhesse. „Izrael fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék Silóban és oda helyeztették a gyülekezetnek sátorát, minekutána meghódola előttük az egész föld." (Józsué 18 : 1) Jehova oda helyezte először nevét Kanaán földjén. A felekezetieskedők később bálványokat emeltek. „És felállítva tarták a Mika faragott képét, amelyet az készíttetett, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt." — Bírák 18 : 31.

[28] Ezek után az Úr az izraelitákat a Silóra következett eseményekre való visszaemlékezésre késztette. Azon körülmény, hogy az ő példaképi sátorát ott állították fel, ama helyen, amelyre nevét helyezte, semmi kezességet nem nyujtott arra vonatkozólag, hogy Isten a gonosztevőket Silóban kíméletben részesítette. Habár az izraelitákat törvényszövetségük egyedül Jehova és nem más tiszteletére kötelezte, mégis az ördögi vallás követői lettek, mire Isten elfordult tőlük. „És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, amelyben lakott vala az emberek között." (78. zsoltár 60. Miáltal mutatta ki Isten, hogy a gyülekezés sátorát Silóban elhagyta? „És fogságba viteté erejét (a szövetség ládáját, amely a sátorban való jelenlétét példázta), dicsőségét pedig (az aranyládát, melyen a dicsőség fénye ragyogott) ellenség (filiszteusok) kezébe. És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. Ifjait tűz emésztő meg, és szüzei nem énekeltettek meg (menyegzői dalokkal; széljegyzet). Papjai fegyver miatt hullottak el, és özvegyei nem végezhették a siratást (nem gyászolhattak; széljegyzet)." — 78. zsoltár 61—64.

[29] Isten megengedte a filiszteusoknak hogy az ő példaképi népét az egyik ütközet alkalmával legyőzhessék, de egyúttal megbüntette a filiszteusokat, illetve felekezetieskedőket, akik az ő törvényszövetségét megrontották. Erre a felekezetieskedők lassan feleszméltek és a Silóban elhelyezett szövetségláda birtokbavételére törekedtek, hogy általa megmeneküljenek és mint védőeszközt Izrael táborába vigyék. Oltalmat azonban sehol sem találtak, mivel Isten elfordult tőlük. „És mikor a nép a táborba visszatért, mondának Izrael vénei: Vajjon miért vert meg minket ma Jehova a filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz Jehova frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk Jehova, és szabadítson meg ellenségeink kezéből. Elküldé azért a nép Silóban, és elhozák onnan Jehovának a Seregek Urának frigyládáját, aki ül a Kérubok felett. Ott volt Éli két fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás." — Sámuel I. 4 : 3, 4.

[30] Az ütközet megtörtént. „Megütközének azért a filiszteusok, és megveretett Izrael, kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izrael közül harmincezer gyalog hullott el." (Sámuel I. 4 : 10) Az izraeliták valamennyi ütközetben nagy vereséget szenvedtek: „És az Isten ládája is elvétetett, és meghala Élinek mindkét fia, Hofni és Fineás. Akkor elszalada a harcból egy ember a Benjámin nemzetségéből, és Silóba ment azon a napon, ruháit megszaggatván és port hintvén a fejére. És ímé mikor oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten ládája miatt. És mihelyt odaért az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszékel az egész város... Felele a követ, és monda: Megfutamodék Izrael a filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség lőn a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten ládáját is elvették. És lőn, hogy midőn Isten ládáját említé, hátraesék a székről a kapufélhez, és nyakát szegte és meghala, mert immár vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izrael felett. — Sámuel I. 4 : 11—18.

[31] Amidőn Éli menye ama nagy szerencsétlenségről értesült nagy izgalmában gyermeket szült és meghalt, és halála óráján félkiáltott: „Oda van Izrael dicsősége, mert elvétetett az Isten ládája." (Sámuel I. 4 : 22) Ugyanarról a csapásról, amely Izraelre következett meg van írva továbbá: „És Izraelnek egész háza síránkozék." (Sámuel I. 7 : 2) „Sámuel pedig szóla Izrael egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből megtértek Jehovához, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek Jehovának, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titeket a filiszteusok kezéből. (Sámuel I. 7 : 3) A szörnyű csapások, melyek az izraelitákat érték nagyon szokatlannak tűntek fel előttük, amidőn látták, hogy Isten az ő példaképi népét a szövetség ládájával együtt az ellenség kezébe juttatta. Sámuel próféta azonban nem lepődött meg, mivel hűséges volt az Úr iránt. Minden baj Éli papjainak bukását jellemezte, akik a silói sátorban teljesítettek szolgálatot. (Sámuel 2 : 27—36) „És kiüzé Salamon Abjátárt (Éli soraiból), hogy ne legyen Jehovának papja, hogy beteljesedjék Jehovának beszéde, amelyet szólott vala az Éli háza felől Silóban." (Királyok I. 2 : 27) A szövetség ládája többé nem került vissza Silóba, sőt maga a sátor és az oltár is el lettek távolítva Silóból és Gibeonba vitettek. — Krónika I. 16 : 39, 40.

[32] Miért sujtotta Jehova az izraelitákat oly nagy csapással és miért tünt az fel előttük oly szokatlannak? Erre az Úr a következő szavakkal válaszol: „Izraelnek gonoszságáért." (Jeremiás 7 : 12) A zsoltáros felelete pedig így hangzik: „De megkísérték és megharagíták a magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonyságait. Elfordulának ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik; visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív. Haragra ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal. Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izraelt felette megútálá. És elveté magától Silói hajlékát, a sátort, amelyben lakott vala az emberek között." — 78. zsoltár 56—60.

[33] Itt teljes joggal felvethető a kérdés: Miért jegyeztette fel Isten az ő szövetséges népével történt ama szokatlan cselekedetről szóló tudosítást? Az Írás erre Korinthus I. 10 : 11-ben válaszol: „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megírattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett". Az izraeliták Jehova szövetséges- és példaképi népe voltak; a mai „kereszténység" pedig azt merészeli állítani, hogy ő az Isten népe és kérkedően Isten földi képviselőjének nevezi magát. Ami tehát az Izraelitákra, mint példaképi népre következett, azt példázza, ami a „kereszténységen" fog bekövetkezni, mivel az előbbi az utóbbinak éppen ellentéte. Miután Isten az izraeliták figyelmét figyelmeztetésképpen a silói esemény felé terelte, mondotta: 'Úgy cselekszem e házzal, amint Silóval cselekedtem'. Ezek a figyelmeztető szavak annál inkább vonatkoznak Jézus Krisztus látszólagos követőire és őket terhelik, akik ma azt cselekszik, amit „keresztény vallás"-nak neveznek. „Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt mondja Jehova, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam tinéktek, de nem hallottátok, és kiáltottam néktek, de

FEL

nem feleltetek: azért úgy cselekszem e házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és e hellyel, amelyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem." — Jeremiás 7 : 13, 14.

[34] Az ő bánásmódja által, melyben hűtlen népe Jeruzsálemben részesült, kinyilvánította eltökélt szándékát, miszerint a szövetségszegők semmiképpen sem menekülnek meg kezének büntetésétől. A mai „kereszténység" oly nemzetekből alakul, amelyek magukat jogtalanul kereszténynek nevezik és azt cselekszik, amit tévesen „keresztény vallásnak" neveznek. Minden gonosz cselekedet, amit az Úr prófétája által kifejezésre juttatott, továbbá az izraeliták elvetemedett cselekedetei Siló bukásáig, még ma is folyamatban vannak amit azok folytatnak, akik úgynevezett „keresztény vallást" ápolnak, t. i. a nép, de különösen a klérus amely Jehova nevével és királyságával önző és nem becsületes célokra való törekvés által visszaél. Bizonyos tehát, hogy mindaz, ami Silóval történt, csupán példaképe annak, ami rövidesen a „kereszténységre" következik.

[35] Jehova az ő prófétái által szólott a néphez (amint mondja): „Korán keljetek útra és szólaljatok meg". Virradatkor, amidőn Isten az ő népével érintkezésbe lépett, megkezdte tanítását. Prófétái már kora reggel talpon állottak, hogy a népnek prédikáljanak, amiért az emberek az Úr prófétái ellen nagyon kikeltek. Hasonlóképpen panaszkodnak ma a felekezetieskedők Jehova tanuira; neheztelnek, hogy ezek a tanuk korán reggel felcsengetik őket, felébresztik és nekik az Úrról beszélnek; a papság azután rendőrileg letartóztatja és bíróság elé idézteti őket. Jehova az ő figyelmeztető üzenetét elég hosszú ideig hirdettette bosszúállása napjának bekövetkezése előtt, hogy meghallgatására mindenkit elegendő időben részesítsen.

[36] Jeremiás 40 évvel Jeruzsálem pusztulása előtt utasítást nyert a város figyelmeztetésére, és Ezékiel 7 évvel Jeruzsálem bukása előtt prédikálta a figyelmeztető üzenetet. Az Úr mondja: 'Kiáltottam, de ti nem válaszoltatok'. Tartsuk emlékezetben, hogy 1918-ban az Úr templomához érkezett és ezen időpont előtt 40 éven át illési munkát végeztetett az emberek között. A „The Watchtower" 1879-ben jelent meg először, figyelmét már az első példánytól kezdve az „utolsó napok"-ra és a világra következő nyomorúság idejére fordította. Ezt a munkát Illés és Keresztelő János példázták, de ez a munka 'Isten példaképi népe szívének ő hozzá való fordítását' elmulasztotta. (Malak. 4 : 5, 6; Luk. 1 : 13—17) Az illési munka a „kereszténységnek" helyes útra való térítését is elmulasztotta. A „szervezett keresztény vallás" vagy a magukat „kereszténységnek" nevező felekezetieskedők voltak azok, akik 1918-ban Isten hűséges szolgáira rontottak, mert az illési munka szolgálatában állottak. Ezek az illési munkának megszakítás által végetvetettek. Ezek a felekezetieskedők ahelyett hogy megjavultak volna, Jehova tanuinak üldözését tovább folytatják, akiket Isten a nép figyelmeztetésére és nevéről való tanuskodás végett küldött. Mit eredményezhet tehát az ily cselekedet?

[37] Jehova a fenti kérdésre ekképpen válaszol prófétája által: „Azért úgy cselekszem e házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és e hellyel, amelyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem." (Jeremiás 7 : 14) A látható templomot, amelyet Jehova Isten tiszteletére Salamon király uralkodása idején építtettek, Jeremiás idejében megszentségtelenítették és „latrok barlangjává" változtatták. Izrael vezetői, a papok, Isten törvényét elvetették, emberi hagyományokat követtek és emberek által kieszelt ördögi tanokat tanítottak. Mivel a „ház" a Mindenható Isten parancsára épült és az ő neve helyeztetett rá, s mivel imahelyről volt szó, az egyszerű izraelita nép ebből azt következtette, hogy Isten sohasem engedi meg az ellenségnek, hogy ama házat vagy Jeruzsálem városát, ahol a templom állott az ellenség elpusztítsa, még abban az esetben sem, ha a papok és a nép Isten törvényszövetségét megszegik, mivel a templom egy jelkép volt. Azon hitük, hogy a templom az ellenség minden támadásával szemben védelemben részesül, juttatta őket azon felfogásra, miszerint „frigyet kötöttek a halállal" és a „sírral szövetséget csináltak" abban a hitben mintha a látható templom minden bajjal szemben valami csodaszer lett volna! A templom felépült és ők egyedül a templomban, nempedig Istenben bíztak.

[38] Ami Jeruzsálemmel történt, a „kereszténységen" megismétlődik, avval a különbséggel, hogy ez alkalommal sokkal nagyobb méretű lesz. Ezekben az „utolsó napokban" a római katolikus hierarchia, mely a szervezett felekezetieskedők élén áll és a „kereszténységnek" nevezett szervezett vallás vezetője, avval kérkedik és Isten nevében jogot formál ahhoz, mivel magát Isten látható földi képviselőjének nevezi. Ezáltal elhitette a köznéppel, de különösen a „katolikus néppel", és azt a benyomást keltette, mintha a 'katolikus egyház az ellenfél minden támadásaival szemben védve lenne'. A katolikus papság már évszázadok óta hetykén szól a néphez, mintegy a következő szavakkal: „A katolikus egyház az Isten egyháza és felette a pokol tornácai sosem győzedelmeskedhetnek, bármi is történik". Jehova prófétája már előre megjövendölte, beszédüket (ahogyan valóban cselekszenek): „Frigyet kötöttünk a halállal, a sirral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket." (Ésaiás 28 : 15) Néhány őszinte emberrel elhitették, hogy az a néhány ember, akik a katolikus egyházat alkotják és felette uralkodnak, minden bajjal szemben csodaszerül szolgálnak, minekfolytán tehát a katolikus szervezetben való tartózkodás védelmet jelent. Ezek a vallásvezetők Jehova Isten nevét emberi hagyományok tanítása által megszentségtelenítették, igéjét erejétől megfosztották, az embereket megtévesztették, s őket a vallásvezetők iránti tiszteletre és magasztalásra bírták. Jehova Isten kinyilatkoztatta tehát ezen vallásszervezet teljes pusztulását ismertető szándékát. A képmutató „kereszténységnek", de különösen papságának, mondja Jehova: „Jég söpri el a hazugság oltalmát... És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket." — Ésaiás 28 : 17, 18.

[39] Mielőtt azonban Jehova a „kereszténység" felett kimondott ítéletét végrehajtaná, „népet választ ki nevéért", s mint tanuit a nemzetekhez küldi, hogy hirdessék az ő nevét és a „kereszténységet" figyelmeztessék. Tanuit együtesen a „gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán" példázza. (Ezékiel 9 : 2—11) E hűséges tanuk csoportját utasította az Úr, haladjanak át a „kereszténységen" és pecsételjék el az őszinte „keresztények" homlokát, akik jajgatnak és jajveszékelnek az álszent szokások és a felekezetieskedők által a „kereszténységben" elkövetett törvénytelenségek felett. Az Úr ismertető jellel látja el az ily őszinték homlokát tanui által olyképpen, hogy őket Isten igéjének ajándékában részesíti, miáltal Jehova szándékai felől beható ismeretet szerezhetnek, az elvetemedett vallásszervezetből kimenekülhetnek, Isten Királyánál keresve menedéket. Jehova tanui utasítva lettek, hogy az őszinte emberek feladatát és kötelességet ismertessék. Azért tehát meg kell őrizniök feddhetetlenségüket Isten előtt „ugyanazon harcba való felkészülés ellen", azaz Jehova szándékát erélyesen, bátran és félelem nélkül kell hirdetniök, az

FEL

ellenség ellenállására és támadására való tekintet nélkül. Ez harcot jelent, amely most van folyamatban; ez az igazságosságért folyó harc, és az elvetemedett képmutatókról azóló igazság hirdettése által történik, amely igazság pőrére vetközteti őket az emberek előtt. Jehova tanui ezt a munkát Isten parancsolata iránti engedelmességből végzik, amely a látszat keresztények előtt nagyon szokatlannak látszik; Isten tanui az igazságot szólják, mig a papság igy szól a néphez: „Amit ezek a Jehova tanui mondanak, sérti a mi vallási érzelmünket, és azt nem szabad megengedni". Jehova munkája azonban nem szokatlan azok előtt, akik Istent szeretik és neki szolgálnak, mivel utasította őket, hogy hirdessék hosszúállásának napját, amit meg kell tenniök és meg is tesznek. Ez a szokatlan munka most van folyamatban, melyben az istenszeretők résztvesznek. Be fog következni ezen szokatlan munka elvégzése után — a „kereszténység" bukása, hogy többé fel ne emelkedjen?

(A tanulmánykérdesek ehhez a cikkhez találtok a januári Őrtoronyban a 11. old.)

Tanulmánykérdések
a Társak c. cikkhez.

23, 24. Mutasd ki, mit jelent a prófétai „menedékvárosokról" való gondoskodás, a hasonmásban!
25, 26. Miképpen példázza a szolgálat kiváltsága, ami a gibeonitáknak jutott osztályrészül, a „nagysokaság"-osztálynak helyzetét és kiváltságait?
27—29. Milyen intézkedés történt a nethinimek (léviták szolgái) és a nekik alárendeltek szolgálatát illetőleg? Miért történt ilyen intézkedés az ő érdekükben? A nagysokaság melyik szolgálati utasításai és kiváltságai nyilvánulnak meg ebben?
30. Miképpen példázza a Józsefről és féltestvéreiről szóló prófétai kép a „kicsiny nyáj" és „nagysokaság" kölcsönös helyzetét?
31. Utalj a Mózes I. 45 : 24-ben adott fontos utasításra!
32, 33. Mennyiben szolgál Isten szervezete tagjainak útmutatóul a 122. zsoltár?
34. Bizonyitsd, hogy Ebed-Melek és Jeremiás közti kapcsolat és az érdekében tett szolgálat prófétai jelleggel bir!
35. Ki a 45. zsoltár 13—15-ben ecsetelt „királylány", kik a „szüzek", az ő „társnöik", és hogyan teljesedik be ez a prófétai irás-bizonyiték?
36. Mutasd ki, milyen összefüggésben áll evvel a Zsidók 11 : 39, 40!
37, 38. Magyarázd meg, ki a Zakariás 8 : 23-ban példázott „tiz férfiú" és „zsidó"! Miképpen teljesül a bennük példázott esemény?
39, 40. Egyeztesd össze Zakariás 8 : 20, 21-et, Ésaiás 2 : 3-al, mint a „nagysokaság"-osztályáról szóló jövendölést, fellépésének indítóokára vagy céljára utalva!
41. Bizonyitsd, miről ismerhető ma fel a „más juhok"-osztálya, amely a juhokról és kecskebakokról szóló hasonlat által vált ismeretessé!
42, 43. Mi volt a „sátoros ünnep"? Mikor és hogyan ünnepelték, és kik vettek azon részt? Utalj prófétai jelentőségére!
44, 45. Mit vetített elő, amint látni fogjuk, János apostolnak a Jelenések 7 : 9—15-ben és 22 : 17-ben feljegyzett *látomása*?
46, 47. Ki látja ma a Jelenések 7 : 9 teljesülését, és ki nem? Miért?
48. Jelenleg tehát miben nyilvánul meg az Úr „juhai" két csoportjának jelenléte, kölcsönös kapcsolata, kiváltsága és felelőssége?

(Angol W. 1937 augusztus 15)

Az Ő „műve" és „cselekedete"

II. rész

„Amint Silóval cselekedtem" — Jeremiás 7 : 14.

JEHOVA nem türi a gonoszt végtelenségig. Legyen az emberek cselekedete bármily jó és igazságos, ha azután törvénytelenségekre ragadtatják magukat, előzetes igazságosságuk mitsem használ nekik. Az izraeliták Isten példaképi népe voltak, igazságosan megszervezve, és cselekedetük igazságos munkából állott egy bizonyos időn keresztül. Ez a nemzet azonban elpusztult. (Ezékiel 33 : 12, 13) Bizonyitékok felhozása szempontjából meg kell engedni, hogy a római katolikus és protestáns szervezetek kezdetben néhány jó dolgot is cselekedtek, amit igazi és őszinte szándéktól indittatva végeztek; ma már azonban elvitathatatlan, hogy ezek a szervezetek általában vallási-, illetve ördögi szervezetek, és semmiképpen sem Jézus Krisztus, azaz az igazi kereszténység követői. Az Úr nevében való tevékenykedés látszatát keltik és amellett kitartanak. Sok őszinte ember is lakozott ezekben a szervezetekben. Munkájukban buzgóknak bizonyultak, de buzgalmukat helytelenül használták. Őket illetik meg Jézus következő szavai: „Nem minden, aki ezt mondja nékem: „Uram! Uram!" megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők!" — Máté 7 : 21—23.

[2] A becsületes és őszinte embereknek meg kellene szívleliök ama figyelmeztetést, miszerint Isten elpusztítja a „kereszténységet", habár a római katolikus hierarchia annak éppen ellenkezőjét állítja. A magasabb tisztségü papság az itt mondottakban nem hisz. Nem hisz a Bibliában, hanem emberi hagyományokra és a saját igazságosságára támaszkodik. Jézus tudatta a zsidó papsággal, hogy Isten elpusztítja a templomot, mivel ama nép megszegte az ő (Isten) szövetségét. (Máté 24 : 1, 2) De a zsidók nem hittek neki. (János 2 : 20) Sőt Jézus tanitványait is csodálkozásba ejtette a Heródes által emelt templomépület, amely a zsidók gyülekezési helyéül szolgált és ahol a maguk vallását gyakorolták. Ezen épület közelében, Jézus e szavakkal hívta fel tanitványai figyelmét e templomra: „Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik". (Máté 24 : 2) Palesztina, de különösen Jeruzsálem lakosai úgy tekintettek erre a templomra és bíztak benne, mintha minden bajjal szemben védelmül szolgálna. Hihetetlennek tartották, hogy valahais rombadőlhetne.

[3] Ma a „kereszténység" keretében élő emberiség milliói a vallásszervezetekben, különösen a római katolikus hierarchiában látják a menedék helyét. A politikusok, a kereskedelem nagyjai és a hiszékeny köznép a vallásszervezetben bíznak. A római katolikus hierarchia most énekli a parázna nő dalát, (Ésaiás 23 : 16) amellyel elámitotta a politikai és kereskedelmi elemeket, hogy vonuljanak vissza titkos kamrákba és vessék magukat alá csábító befolyásának. Bíznak ennek a szervezetnek hatalmában, mintha általa megmenekülhetnének. Armageddonkor azonban mindnyájan hajótörést szenvednek és elpusztulnak. Jehova erősíti népét igazsága által és szolgálata megbízatásában részesíti. A tévesen „kereszténységnek" nevezett „szervezett vallás" kérkedően azt állítja, hogy Isten képviseletének tisztsége őt illeti meg

FEL

a földön, s a klérus igényt tart ezen tisztség betöltésére azon jogon, hogy ezt a tisztséget az „atyák", azaz az egyház vénei hagyták rá. A római katolikus hierarchia azt állítja, hogy hatalmát közvetlenül az Úrtól nyerte, hogy feje, Péter apostol utóda és hogy Péter apostol volt az első pápa, vagy „szent atya". Ez a törvénytelen vallásszervezet számos nemzetnél nagy befolyást gyakorol. Uralma a „kereszténynek" nevezett nemzetekre hat ki, amelyek minden bizonnyal elpusztulnak.

[4] Jehova megparancsolta Jeremiásnak, hogy így szóljon az ő példaképi népéhez: „Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madarászok; tört hánynak, embereket fogdosnak. Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. Hát ezeket ne büntessem-é meg, ezt mondja Jehova; az ilyen nemzeten, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? — Borzadalmas és rettenetes dolgok történnek e földön: A próféták hamisan prófétálnak, és a papok tetszésök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!" — Jeremiás 5 : 26—31.

[5] A próféta szavai elsősorban a „kereszténység" mai vallásvezetőire vonatkoznak, akik ezen szörnyűségeket elkövették. 'Leselkednek', az 'embereknek tört vetnek' és mindenféle csalárd ravaszkodásokhoz folyamodnak, hogy hálójukba keritsék. A hierarchia papsága hatalomra tett szert és meggazdagodott. „Elhájasodottak" és „fényesek". Istentelen cselekedetek elkövetőit feloldásban részesítik. Nagy előmenetel látszatát keltik és Isten szolgáit elnyomják. Ezek a vallási jövendőmondók a néppel tévesen elhitetik, hogy a római katolikus szervezet örökké fennmarad s a nép bizalma ezen a szervezeten nyugszik. A hierarchia papsága ilyen téves eszközök igénybevételével uralkodik a nép felett és a maga hatalma alá veti, s a 'hiszékenyek', akik magukat Isten népének tartják 'ezt szeretik'. Csak a „kereszténységben" található őszinte és becsületes emberek hallgatják meg és követik az igazság üzenetét, amit Jehova parancsára az ő tanuinak kell hirdetniök. (Ésaiás 62 : 10) Jehova tanuinak ma szorgalmasan kell az ő parancsolatait követniök és eljuttatni az ő üzenetét mindazokhoz, akiknek halló fülük van. Isten bosszúállásának hirdetése, mely a „kereszténységre" következik, a felekezetieskedők előtt egy nagyon szokatlan munkának látszik; nemsokára azonban egy oly valami történik, ami még szokatlanabb lesz.

„Az ő szokatlan cselekedete"

[6] Jehova kijelenti prófétája által, hogy felkel „hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz" (angol ford., csodálatos cselekedetét). (Ésaiás 28 : 21) „Amint elhatároztam, úgy meg is cselekszem". (Ésaiás 46 : 11; Menge ford.) Mit cselekszik akkor Jehova? Erre Jehova maga válaszol: „Amint Silóval cselekedtem". Ugyanaz fog bekövetkezni a „kereszténységen" is. Silóban tartózkodott Isten szövetséges népe. Ott volt felállítva a szövetség sátora benne a szövetség ládájával, amely hely a mindenható Isten dicsőítésére lett kijelölve. Ez a nép azonban hűtlen lett, Isten parancsolatától elfordult és a vallás felé hajlott, azaz Isten ellen fordult és az ördög követője lett. Ekkor Isten a filiszteusok istentelen tömege által kiűzette Izrael felekezetieskedőit Silóból és teljesen elpusztította. Mivel Izrael hűtlen lett Isten iránt, Jehova megengedte, hogy az ellenség a szövetség ládáját elrabolja és magával vigye. Isten elfordult Éli papjaitól Izraelben, megengedte a hivatali teendőket végző papság halálát, és mindent eltávolíttatott Silóból, ami az ő nevével és tiszteletével összefüggésben állott. Tény, hogy ez *mind példaképi, azaz prófétai jelentőséggel bírt* és a „kereszténység" teljes pusztulását példázza, amint azt Isten kijelentette és ezen elhatározás hirdetését prófétáinak megparancsolta. A „kereszténység" néven ismeretes szervezet, azaz a „keresztény vallásszervezet" és a követői által gyakorolt vallás kiirtása a mindenható Isten cselekedete lesz, aminek bekövetkezését megparancsolta. Ez a cselekedet az ő „szokatlan cselekedete" lesz, azaz mindenki előtt szokatlan lesz, az elpecsételteket és Isten parancsolatainak hűséges követőit kivéve. — Ezékiel 9 : 4.

[7] A vallásrendszerek Jehova által bekövetkezett pusztulása lesz Armageddon kezdetének jele. Mily látható eszközt vesz az Úr akkor igénybe a képmutató vallás kiirtásánál, amit tévesen „keresztény vallásnak" neveznek? Az Írás világosan kijelenti, hogy Isten a látható istentelen elemeket fogja felhasználni a felekezetieskedőkre következő pusztuláskor, *éspedig azon tömeget*, melyet a felekezetieskedők, különösen a római katolikus hierarchia megtévesztett. A vén „parázna" ma az állatias politikai uralkodók hátán ül, és Isten meghatározott idejében ugyanazon elemek fogják elpusztítani a római katolikus hierarchiát is a vele szövetkezett vallással együtt. (Jelenések 17 : 16, 17) Ez a tömeg ebben az esetben Isten ítélete végrehajtásának szerepét fogja betölteni; mivel Isten igéje mondja: „Mert Isten indította szívüket, hogy az ő akaratát cselekedjék". Ez a „szokatlan cselekedet" az úgynevezett „keresztény" vallás, illetve „kereszténység", továbbá papjainak és úgynevezett „szent" kultusztárgyak, azaz épületek, képek, oltárok, szekrények, szentelt víz, edények, papi szemináriumok, kolostorok és minden hasonló csalárd és nem isteni dolgok pusztulását fogja eredményezni, amelyek megszentségtelenítik a mindenható Isten nevét. Jehova ezáltal azt bizonyítja, hogy semmiféle „vallást" nem ismer el, mivel az az ördögtől származik, és hogy a vallásgyakorló papság a Sátán eszköze a mindenható Isten nevének beszennyezésére, akár tudva vagy tudatlanul is cselekszi azt. Ezek a szándékos és makacs gyalázók végül teljesen elpusztulnak, hogy többé fel ne keljenek. Ahogyan Jehova mindent eltávolított Silóból, ami az istentisztelettel összefüggésben állott, úgy a „kereszténységből" is ki fog minden olyat küszöbölni, ami az isteni jelenlét és istentisztelet helyének látszatát kelthetné. Ezáltal Jehova mindenki előtt feltárja, hogy az úgynevezett „keresztény" vallás ámításon nyugszik és az emberek tőrbeejtésére szolgál, amit az ördög arra használt, hogy kérkedő fenyegetését megvalósítsa, miszerint az embereket Jehovától elfordítani képes. Jehova kimutatja, hogy senki sem marad sokáig életben, azok kivételével, akik őt lélekben és igazságban imádják és parancsolatait örömmel teljesítik.

[8] Jehova tanui nem vesznek részt a pusztítás munkájában, amely Armageddonkor fog a „kereszténységen" beteljesülni. Jehova tanuinak munkája abból áll, hogy Isten parancsolatai iránti engedelmességből bizonyságot tegyenek a népnek, úgy amint Jeremiás vitte el az üzenetet az emberekhez. Jehova tanui nem testi fegyverekkel harcolnak, de fegyverük elég erős ahhoz, hogy az őszinte embereket a vallásszervezetekből kivezessék. (Korinthus II. 10 : 4) Jehova a maga kedve szerint akármilyen elemet felhasználhat akaratának cselekvésére. Ez azonban nem jelenti azt, mintha Jehova elismerésében részesítené az ilyen gonosz teremtmények istentelen cselekedetét. A babiloni királynak szintén

FEL

megparancsolta, hogy szolgálatot teljesítsen neki. (Jeremiás 25 : 9) Mindenkor szemünk előtt kellene tartanunk, hogy mindaz, amit Isten az izraelitákkal és szövetségeseikkel cselekedett azt példázta, ami később az ő látszólagos népén bekövetkezett. Isten megengedi, hogy az ördög csatlósainak egy része hajtsa végre az ítéletet azok felett, akik Istentől elpártoltak és Jehova ellen fordultak. Figyeljük csak meg, mit tett Isten a filiszteusokkal, Izrael leverése és a szövetség ládájának elhurcolása után. A filiszteusok nem szolgáltak Istennek és nem is tisztelték őt. A filiszteusok uralkodói megparancsolták, hogy a szövetség ládáját, amely az Istent és az ő jelenlétét példázta, a filiszteusok városába vigyék. „Azért küldék a szövetség ládáját Ekronba". Utána pedig „halálos rémület uralkodott az egész városban"; mert „igen súlyos volt ott Istennek keze. És azok az emberek, akik nem haltak meg, fekélyekkel sújtattak annyira, hogy a város jajkiáltása felhatott az égig". (Sámuel I. 5 : 10—12) A filiszteusoknak ugyanis semmi okuk sem volt, hogy Jehova előtt avval kérkedjenek, mintha a Felséges felett győzedelmeskedtek volna. Ezek az események példázták, mit cselekszik Isten a föld istentelen elemeivel, amelyek résztvesznek a felekezetieskedők elpusztításában. — Jelenések 17 : 17.

[9] Jehova az izraelitáktól, mint példaképi népétől elfordult. Jeremiás által mondotta a népnek Jeruzsálemben: „És elvetlek titeket színem elől, amint elvetettem mind a ti atyátokfiait, Efraimnak minden magját". (Jeremiás 7 : 15) Azáltal váltotta be szavát Jehova Izraellel szemben, mivel előre bejelentette, hogy Armageddon kezdetén erőszakkal kell „elvetni" az úgynevezett „szervezett keresztény vallást", s mindazt, ami vele összefüggésben áll, minden igényeivel együtt, amelyet hitvalló és tisztségeket betöltő papsága támaszt. Jehova mindezt kíméletlenül eltávolíttatja magától, amely ítéletet az Úr Jézus fogja végrehajtani. — Máté 7 : 23.

[10] Izrael nemzete tíz törzsből álló északi királysága, Efraim leszármazottainak vezetése alatt, trónjától megfosztatott, és néhány évvel a Jeremiás által mondott prófécia előtt az Ígéret földjének lakosai a pogány Asszíriába lettek kivezetve. Jehova a maga idejében figyelmeztette a Jeruzsálemben maradottakat, aminek elhangzása után teljesen elvetette őket. Ugyanúgy ismerteti Jehova ma is szándékát, miszerint a „kereszténységet" magától „elveti", elsősorban azonban ennek a szervezetnek élén álló római katolikus hierarchiát. A hierarchia telve van gőggel, és emberei 'gúnyolódók és uralkodnak a „keresztény" népen'. Erről a képmutató vallásszervezetről, szentségtelen társaságról, amely hosszú időn át a „parázna" szerepét játszotta (ahogyan maga az írás nevezi) és Isten szent nevét gyalázta, meg van írva: „Jaj Efraim részegei kevély koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. Ímé egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása; földhöz veri kezével azt! Lábbal tapodtatik meg Efraim részegeinek kevély koronája, és úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, amely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, amelyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli". — Ésaiás 28 : 1—4.

[11] Jehova elküldi tanúit, figyelmeztessék ezt a romlott társaságot, amely magát Isten képviselőjének nevezi a földön; különösen uralkodóik mindent és mindenkit megvetnek, akik az ő eszméikhez nem alkalmazkodnak. Ennek a gúnyolódó, gonosz szervezetnek mondja most Jehova: „Ezért halljátok Jehovának beszédét, csúfoló férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben lakik. Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket: mert a csalárdságot választottuk oltalmunkul, és csalásban rejtezünk el. Ezért így szól Jehova Isten: Ímé Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut! És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket". (Ésaiás 28 : 14—18) Jehova kimondotta ítéletét a római katolikus hierarchia felett, amelyet Jézus Krisztus, mint a Felséges szándékának hatalmas végrehajtója az utolsó betűig teljesíteni fog.

[12] Az Isten iránt hűségesek a vallással és felekezetieskedőkkel, akik az Úr nevében csalárd hamisságokat követnek el, semmi közösségben nincsenek. Jeremiás Jehova képviselője volt s a képben Isten hűséges népét példázza, amely jelenleg a földön tartózkodik. Isten a következő kijelentésre utasította Jeremiást: „És te ne imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatlak téged". (Jeremiás 7 : 16) A római katolikus hierarchia feje az 1933. évet „szent évvé" avatta és mindenkit felszólított, hogy abban az évben a jólétért könyörögjenek. Az együttes ima azonban mitsem használt, mire a pápa a „szent évet" 1935 áprilisig meghosszabbította. A felekezetieskedők, katolikusok, protestánsok és a zsidók is tovább imádkoztak, úgy amint arra fel lettek szólítva; de imájukat Jehova Isten nem hallgatta meg. A pápa és képviselői bizonyára hallják Jehova tanúit, amint a „kereszténység" bukásáról szóló igazságot hirdetik, amely Armageddonkor fog bekövetkezni. A pápa továbbá az egész „kereszténységnek" megparancsolta, imádkozzanak vele együtt Armageddon elfordításáért; bizonyos azonban, hogy a „kereszténység" ezen imája mitsem fog használni. Armageddont elkerülni nem lehet és annak bekövetkezését semmi sem fogja tudni meggátolni. Ezt Isten kijelentette és meg is valósítja. Jehova tanúi teljes joggal elutasították a felekezetieskedőkhöz való csatlakozásukat annak az úgynevezett „szent évnek" megtartásánál; látták, hogy az a népen elkövetett csaláson alapult, Isten nevének gyalázására. Vonakodtak a jólétért imádkozni, amint azt a pápa megparancsolta, mivel az Isten-szeretők az ő akarata szerint imádkoznak. (János 15 : 7) Hasonló okból kifolyólag vonakodnak Jehova tanúi a „kereszténység" zászlainak üdvözlésétől is, mivel azáltal az üdvözülés annak lenne tulajdonítható, amit a lobogó jelképez. Tudják, hogy a védelem és üdvözülés egyedül Istentől jöhet és nem valami földi alakulattól származik. A „kereszténység" és az összes vallásszervezetek bukása biztos, amit Jehova kellőképpen bizonyít; azért nem egyezik akaratával, ha valaki ezen veszedelem elfordításáért imádkozik. Aki Istent igazán szereti és neki szolgál, nem fog valami olyanért imádkozni, ami az ő akaratával ellenkezik, hanem úgy fog imádkozni, ahogyan arra Jézus utasított bennünket: „Legyen meg a Te akaratod".

Miért Armageddon?

[13] Jehova azután rámutat a vallásias „kereszténység" cselekedeteire és bebizonyítja Armageddon bekövetkezésének okát és megcselekszi a maga „szokatlan cselekedetét": „Nem látod-é te: mit cselekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? A fiak fát szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének béleseket készít-

FEL

senek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek". — Jeremiás 7 : 17, 18.

[16] Ma a „kereszténység" uralkodó elemei parancsolnak és határoznak minden látható dolog felett, hogy azokat a maguk szentségtelen céljaik elérésének alávessék. Mindenütt az ifjúság és gyermekek megszervezésének előmozdítására törekszenek és katonai vagy egyéb célokat szolgáló önkényuralommal kapcsolatos alakulatokba csoportosítják őket. A kis gyermekeket az iskolában a nemzet zászlajának üdvözlésére kötelezik, miszerint kinyilvánítják, hogy bizalommal vannak a látható uralkodó hatalom iránt, amelyet „felsőbb hatalmaknak" neveznek és ezen úgynevezett „felsőbb hatalmaktól" várják a védelmet és üdvözülésüket. Ezen szándék, mely az egész dolognak alapja, az ördögtől ered, hogy az ifjúságot Isten ellen fordítsa és Jehova istentelen kihívását megvalósítsa. A gyermekektől és atyjuktól is megkövetelik, hogy ezen cél elérésére hassanak, azaz Isten törvényének áthágása által az ördög bizonyos tiszteletére kényszerüljenek. Úgynevezett „hazafias" szervezetek alakulnak s mindenkit, fiatalokat és öregeket, az ilyenekbe való belépésre kényszerítenek. Ezeket az alakulatokat azután azok elnyomására használják, akik Jehova Istenben hisznek s neki lélekben és igazságban szolgálnak. A próféta mondja: „Az asszonyok dagasztanak, hogy az ég királynőjének béleseket (angol bibliaford. szerint: keretet, egek művészimunkáját) készítsenek. Az így készült sütőmányeket az ókorban Aszteróth istennő tiszteletére fogyasztották. Az egek királynőjének tiszteletére készült sütemény, Jeremiás próféta másutt mondott kijelentése szerint (Jeremiás 44 : 19) a Sátán szervezetének készült dolgokra vonatkozik, amely asszonyban van példázva. Az ördög „királynője" az ő szervezete. Az így készült „sütemény" ugyanis hálaáldozat, melyben a Sátán képviselői, a föld nemzeteinek látható uralkodói részesülnek, akik vallási, politikai és kereskedelmi elemekből alakulnak (bármely és az összes vallást beleértve) és „felsőbb hatalmaknak" való elismerésüket követelik. (Róma 13 : 1) Ezen okból kifolyólag a legfőbb felekezetieskedők által vezérelt és bujtogatott uralkodó hatalmak a törvény leple alatt (keretében) gonosz cselekedetek kovácsolói lettek s a lobogónak gyermekek és felnőttek által való kötelező köszöntését törvényesítik. (94. zsoltár 20; Miniatür Biblia.) Továbbá a tanítók bizonyos eskütételét követelik, és azt akarják, hogy a nép a diktátorokat szabadítókként és megmentőkként tisztelje. Tehát mindnyájan, férfiak, nők és gyermekek, tanítók, tanárok, iskolai és vallási szervezetek, politikai és kereskedelmi intézmények, az ördögi szervezet tiszteletén résztvesznek és inkább teremtett dolgokat tisztelnek a Teremtő helyett. — Róma 1 : 25.

[15] 'Vizes (borból készült) áldozatot mutatnak be idegen isteneknek', azaz az ördögnek és gonosz szellemeknek; és az ő földi istentelen helytartóit hősöknek tartják, ami azért történik, hogy a látható uralkodó csoport megnyugodjon és örvendezzen, de nem úgy Jehova és az ő királya. Ezáltal gyalázzák a földet. Ez mind az ördögtől ered, amit az ő látható vallásképviselői teljesítenek, éspedig, amint az Úr mondja, azért „hogy engem kihívjanak" (haragra ingereljenek! Allioli) Jehova azért kijelenti, meghatározott idejében felkél és „mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy... cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz." — Ésaiás 28 : 21.

Jogos harag

[16] Jehova Isten hosszútűrő; (86. zsoltár 15) megállapított azonban egy bizonyos időközt, amely időközhöz a felekezetieskedők minden bizonnyal elérkeztek. Jehova mondotta példaképi népének, amely Isten igazi tisztelőit példázta: „Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja Jehova, és nem magokat-é hogy gyalázat borítsa arcukat"? (Jeremiás 7 : 19) Ezen szavak értelme még jobban nehezedik a felekezetieskedőkre, akik magukat jogtalanul „kereszténveknek" nevezik és a maguk vallásgyakorlatával Isten szent nevét gyalázzák. Az ördögi vallás ápolása már magábanvéve elég csúnya dolog; de ennek Jehova Isten és Jézus Krisztus nevében való cselekvése és általa számtalan őszinte ember megtévesztése, Isten és Krisztus nevének gyalázása, minden kihívást felülmúl. A felekezetieskedők, akik magukat jogtalanul „kereszténveknek" nevezik, Jehova Isten és Jézus Krisztus nevével üzleties célokból visszaéltek, gyalázását arra használták, hogy általa emberek maguknak anyagi javakat szerezzenek és azt a maguk javára fordítsák. Tanításaik hagyományokra támaszkodnak; habár az ilyen szervezetek sok dologban egymással nem egyeznek, mégis valamennyi egyöntetű álláspontra helyezkedik az Isten és az ő igazsága ellen intézett támadás tekintetében. Ezáltal a felekezetieskedők kölcsönös helyzete egymással szemben annyira megbomlott, hogy nemsokára szégyenkezve fogják lehajtani fejüket. Ezen felekezetek támogatói látni fogják Jehova „szokatlan cselekedetét", és semmivel sem fognak tudni kérkedni többé. Letűnnek szemtelen, ügyes és öntudatos szokásaik. Ahelyett egy általános fejetlenség fog bekövetkezni, mivel nem fognak tudni hova fordulni. Isten igazságos haragja a maga teljességében fog megnyilvánulni ezen képmutatókkal szemben: „Azért ezt mondja Jehova Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcseire, és égni fog, és el nem aluszik." — Jeremiás 7 : 20.

[17] A prófécia ezen része kicsiben Jeruzsálemen teljesedett be és rövidesen egészen be fog teljesedni a „kereszténységen", amely magát Isten népének tartja, de nem az. Jehova haragja, amely Armageddonban fog megnyilvánulni, egyaránt fog sujtani férfiakat és nőket, fiatalokat és öregeket, anyagi vagyonukat is beleértve. Jeruzsálemben 70 éven át ember és állat nem volt található. A hetvenes szám, mint a 7-es és 10-es szám sokszorosa, azaz két szám által példázott (látható és láthatatlan) teljesség, bizonyára annyit jelent, hogy a felekezetieskedők, szervezeteik és szokásaik s az avval kapcsolatos látható és láthatatlan dolgok teljesen megsemmisülnek. Isten haragja Jézus Krisztus által fog megnyilvánulni és „égni fog és el nem alszik" mindaddig, amíg az ő „szokatlan cselekedete' nem lesz befejezve és Jehova neve teljesen igazolva.

[18] Az engedelmesség jobb az áldozatnál, mondja az Úr. (Sámuel I. 15 : 22) Ez az Úr megmásíthatatlan szabálya azok részére, akik az ő szolgálatának látszatát keltik. Jehova prófétája által tudatta az izraelitákkal, hogy áldozatuk engedelmesség nélkül mitsem használ. (Lásd Jeremiás 7 : 21—27-et) Nekik mondotta: 'Hallgassatok az én szómra, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmó lesztek... De nem hallgattak rám'. Jézus a vallást gyakorló zsidó papságnak csaknem ugyanazt mondotta, amidőn így szólt: 'Erőtlenné tettétek az Isten parancsolatát a ti rendeléseitek által... emberek parancsolatait tanítva'. (Máté 15 : 1—9) Ez pontos vázlata annak, amit a vallásvezetők a „kereszténység" keretében cselekedtek és ma is tesznek. A római katolikus hierarchia és az alacsonyabb fokon álló klérus azt állítja, hogy Istennek áldozatot nyujt be; evvel szemben azonban Isten parancsolatát semmibe sem veszik, vonakodnak engedelmeskedni neki és embe-

FEL

rek tanait tanítják. Nem tétováznak így cselekedni, hanem befolyásukkal élve szemtelenül odahatnak, hogy a becsületes emberek beszédét cenzura alá vessék, belőle a bibliai idézeteket töröljék, s azáltal a nép tudatlanságban maradjon.

[19] Jehova megparancsolta, hogy ugyanaz az üzenet, amely a példaképi Izrael felett hangzott el, hirdettessék a „kereszténységnek" is. Az Úr most küldi el tanuit a „kereszténységhez", hogy vigyék el üzenetét és mondják meg: „Akkor ezt mondd nékik: Az a nép ez, amely nem hallgat Jehova Isten szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett a hűség; kiszaggattatott az ő szájokból". — Jeremiás 7 : 28.

[20] A felekezetieskedők a hamisság mögé rejtőztek és a hamisságot az igazsággal szemben előnyben részesítették. Erre az osztályra vonatkoznak Jézus következő fenyitő szavai: „Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyehennának büntetését?" (Máté 23 : 33) Az írás értelmében semmi kétség sem fér ahhoz, amit Isten a képmutató felekezetieskedőkkel cselekedni fog, akik gyalázzák az ő nevét. A római katolikus hierarchia és ezen szervezet valamennyi szövetségesei és támogatói a figyelmeztetés elhangzása után azonnal tapasztalni fogják a Mindenható Isten teljes haragját.

[21] Jehova tanuinak, akiket ma az úgynevezett „felsőbb hatalmak" s különösen a felekezetieskedők és a római katolikus hierarchia minden elképzelhető módon üldöztet és kinoztat, bátorítást kellene meríteniök és örvendeniök, hogy ma egy hasonló kiváltságban lehet részük, mint amilyenben Jeremiás részesült és hirdetni az evangéliumot, amely hasonlít ahhoz, amit ez a próféta hirdetett. Az a gondolat, hogy Jehova Isten az ő támaszuk, bátorításul szolgálhatna, s mindaddig, amig az ő akaratának hűségesen engedelmeskednek, semmi baj nem érheti őket. Isten hűséges tanui jelenleg az ő rejtekében lakoznak s az ő vigasztalásukra és gyámolításukra van megírva: „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom Jehovának: Én oltalmam, váram, Istenem; ő benne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak tőréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége". — 91. zsoltár 1—4.

[22] Izrael nemzetsége szövetséges viszonyban állott Istennel. A „kereszténység" Isten gyermekeinek vallja magát, miáltal csendes szövetségi viszonyban áll vele, akaratának cselekvésére. A haj levágása és kopasz külső, jelképesen az Úrnak Izraeltől való elfordulását jelentette. Jehova azért megparancsolta Jeremiásnak, mondja meg Jeruzsálem lakosainak: „Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdj a hegyeken gyászéneket, mert útálja Jehova és elhagyja a nemzetséget, amelyre haragszik". — Jeremiás 7 : 29.

[23] Ábrahám természetes leszármazottai előtt ez a parancs „szokatlannak" látszott. Az ilyen üzenetnek hirdetése kétségnélkül oly hatást keltett, hogy az izraeliták Jeremiást nagyon balgának tartották. Isten most utasítja hűséges tanuit, hogy a figyelmeztetést a „kereszténységgel", azaz a felekezetieskedőkkel közöljék, nehogy tudatlanságban legyenek afelől, hogy az Úr elfordult tőlük. Amidőn Jehova tanui jelenleg azt hangoztatják, hogy a római katolikus hierarchia Isten ellensége és Isten el fogja pusztitani, a felekezetieskedők azt döreségnek tartják. A római katolikus sajtó figyelme jelenleg Jehova tanui által hirdetett és rohamosan közelgő Armageddon és a felekezetieskedők pusztulása felé irányul, amit esztelenségnek és hihetetlen fecsegésnek neveznek. Az a munka ugyanis, amit Jehova tanui Isten utasítására végeznek, „szokatlan munka", Jehova „szokatlan munkája", mivel azt ő cselekszi. Jehova az, aki közölteti a „kereszténység" pusztulásáról szóló figyelmeztetést. Ezt a „szokatlan munkát" végezni kell és végezve is lesz, s mihelyt befejezést nyer, haladéktalanul következik az „Ő munkája, szokatlan cselekedete."

[24] Jehova ígéretet tett, hogy „nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, ... amíg el nem jő Siló". (Mózes I. 49 : 10) A közbeeső idő a próba ideje kellett hogy legyen annak megállapítása végett, ki őrzi meg feddhetetlenségét és marad hűséges a szövetséggel szemben. Izrael felvette a vallást s azért lettek az izraeliták hűtlenek Isten iránt Jeremiás idejében. Isten azért figyelmeztette őket prófétája által: „Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt mondja Jehova; útálatosságaikat bevitték abba a házba, amely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék azt." (Jeremiás 7 : 30) Hasonló bűn miatt pusztította el Jehova Nádábot és Abihut. (Mózes III. 10 : 1—7) Fineás, Áron papnak unokája erélyesen járt el az Isten népét beszennyezőkkel szemben. (Mózes IV. 25 : 6—15) Miért tűrték a lévita papok, akik a templom felügyeletével voltak megbízva, hogy az Úr házában aljas cselekedetek történjenek, és miért engedte azt meg az Isten? Ez a papi-osztály megpróbáltatása végett történt, amit Isten azért engedett meg, hogy az Úr iránti buzgalmuk vagy az Isten parancsolataival szemben való közömbösségük megállapítást nyerjen, vajjon követni fogják-e a maguk önző ötleteiket. Ez különösen a „kereszténységre" bekövetkező és bekövetkezett hasonmási megpróbáltatást példázta, amely magát Krisztus követőjének vallja, a valóságban azonban felekezetieskedőkből áll, akik az Isten ellenségének befolyása alatt állanak. A felekezetieskedők nemcsak megfeledkeztek az Úr és királysága iránti buzgalmukat bármilyen formában is kimutatni, hanem ellenkezőleg, nyiltan kimutatták, hogy megérdemlik pusztulásukat. Elnyomnak és üldöznek mindenkit, aki Isten királyságát Krisztus fennhatósága alatt, mint az emberiség egyedüli reménységét hirdeti.

[25] Az Úr tovább figyelmezteti a szövetségszegőket szörnyű cselekedeteikre: „És felépítették a Tófet magaslatait, amely a Ben-Hinnom (azaz gyehenna) völgyében van, hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben, amit nem parancsoltam, és ami gondolatomban sem volt." — Jeremiás 7 : 31.

[26] Az izraeliták cselekedete, amit a prófécia ezen része ecsetel, Isten parancsolatainak nyilt megszegése volt. Az olyan ördögi vallásos szokásokat Jehova templomával összhangba hozni nem lehet. A „zsidó vallás" követői azt hitték, hogy úgy a jónak mint a gonosznak külön egy-egy istene van, egyenlő hatalommal, s *mindkettőt* el kell fogadniok, ha biztosak akarnak lenni abban, hogy az egyik megoltalmazza s a másik pedig támogatni fogja őket. Ezáltal megtagadták Isten igéjét s magát az igaz és hatalmas Istent is, akiben bízniok kellett. Ugyanúgy a mai „kereszténység" felekezetieskedői is, akik magukat helytelenül „keresztényeknek" nevezik, Isten előtt szörnyűséges cselekedetekre vetemedtek. Az Istent úgy ismertették mint valami démont, aki 'az életben és eszméleten levő teremtményeket egy örökké égő tüzes helyen gyötri', *míg másokat* hosszú időn át az úgynevezett „tisztítótűzben" tartogat, ahol állandó büntetést és gyötrelmet kell elszenvedniök. Jehova nevét üzleties célokra használták, azt tanítva, hogy meghallgatja ama bűnös emberek imáit, akik ilyen „imákat" pénzért mondanak, állítólag a „tisztítótűzben" szenvedőkért. Ily gonosz gondolat sohasem támadt Jehovában, amiért az ilyen tanítás felette megszentségte-

FEL

leníti az ő szent nevét. Az „örök kínszenvedésről" és „tisztítótűzről" szóló tanítás ördögi tan és az ördögtől származik, amit emberek tanítanak, hogy a mindenható Isten nevét gyalázzák.

[27] Amint látszik, Hinnom egy bizonyos Jebuzeus neve volt, aki Jeruzsálemben lakott a zsidók odajövetele előtt; ezt a nevet viselte valószínűleg az ördög angyalainak egyike is. (Bírák 1 : 21) Tófet és Hinnom nevek a Sátán s angyalainak hatalmára és cselekedeteire emlékeztet, ami végezetül mind elenyészett. „Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja Jehova, amikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég". (Jeremiás 7 : 32) Jehova ítélete beteljesül, amidőn pusztulás éri az ő nevének gyalázóit. „Tófet" az ördög szövetségeseinek temetkező helye lesz, mindazok szerencsétlen kimenetelének emlékezetére, akik a Sátán tisztelői, vagypedig az ő vallását követik. Amit Jehova 'Siló val cselekedett', ugyanazt fogja cselekedni a „kereszténységgel" is és a képmutató vallásgyakorlat helyeinek további fennmaradását nem engedélyezi. Jehova kimutatja hatalmát a Sátán és kultuszának minden helye felett.

[28] Az ördögi vallás és szándékos követőinek teljes pusztulásáról a próféta következő szavai biztosítanak bennünket: „És e nép holtteste az ég madarainak és a barmoknak lesz eledelökké, és nem lesz, ki elriassza azokat". (Jeremiás 7 : 33) Tófet, amely azután a „gyilkolás völgyének" nevét viseli, annyira meg fog telni, hogy nem lesz több hely a temetkezésre, és senki sem marad életben, aki az elhunytak elhantolásáról gondoskodna. Jehova ítéletvégrehajtója teljes összhangban van Jehovával és az ő igéjével, a felekezeti képmutatókat semmi tiszteletben nem részesíti, még haláluk után sem, hanem mint ganéjt és keselyű eleségét hagyja a föld színén. Olyanok lesznek mint a mezei állatok. Ezen tényt a próféta következő szavai emelik ki: „És azon a napon Jehovától levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj". — Jeremiás 25 : 33.

[29] A felekezetieskedők az Úr nevében különböző ünnepeket tartanak, melyek ellenkeznek az ő igéjével és szent nevét gyalázzák. A „keresztény" nemzetek felekezetieskedői önző és üzleties szempontból ünneplik a „karácsonyi" és húsvéti" ünnepeket. Ezen alkalmakat a papság arra használja, hogy a maga- és szervezete részére pénzt gyüjtsön, míg a kereskedelmi világ rengeteg értéktelen dolgot ad el a népnek; együtt részegednek le az ördög „borától" és mindnyájan gyalázzák Isten és Krisztus nevét. Minden ilyen szörnyüség egy bizonyos időben véget ér: „És megszüntetem Júda városaiban és Jeruzsálem uccáin az örömnek szavát és a vígasságnak szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld". (Jeremiás 7 : 34) A féktelen vigadozás, amit általában a „kereszténység" felekezetieskedőinél tapasztalunk mennyegzők alkalmával, szintén megszűnik, és letűnik a hangos vidámság az egyházi ünnepek színhelyéről. Az egyedüli tartós öröm, az „Úr öröme", a menyasszony és vőlegény öröme, mindazok öröme, akik magasztalják Jehova nevét. (János 3 : 29) Az Úr Jézus kijelenti, hogy Jehova haragjának megnyilvánulásáig, azaz az „ő szokatlan cselekedetéig" az emberek tovább is házasodni fognak a „kereszténységben", anélkül, hogy a felekezetieskedők Isten igéjét figyelembe vennék. (Máté 24 : 38, 39) A jelen valóság teljesen igazolja a próféta ezen szavait. Armageddonkor a „kereszténység" kietlen pusztává változik. Jehova nem kedveli a „kereszténységet", mivel a Sátán mellett foglalt állást és az embereket Istentől és azon kegyes intézkedésektől, melyben őket Jehova részesítette, eltéritette.

[30] Jehova Jeremiást a prófétai munka elvégzésére és a prófétai üzenet tolmácsolására használta, amely előre bejelentette mindazt, amit a távoljövőben azokkal fog cselekedni, akiket a hitetlen izraeliták példáztak. Az akkori papság, azaz lelkipásztorok által vezérelt izraeliták Isten parancsolatait feledésben hagyták és vallás-kultuszt kezdtek gyakorolni, amely emberi tanításokon alapult és az ördögtől származott. Sokan a papság követői lettek és maguk is felekezetieskedőkké váltak. Az Úr üzenetének Jeremiás által való hirdetése „szokatlan munkának" tűnt fel ama felekezetieskedők előtt és „szokatlan cselekedetet" láttak ama veszedelemben, melyet a mindenható Isten Jeruzsálemre zúdított, és amit Jeremiás próféta már előre megjövendölt? Úgy a munka, mint az előre bejelentett cselekedet annyira fantasztikusnak, távollevőnek és csodálatosnak látszott a felekezetieskedők előtt, hogy az egészet mégcsak arra sem méltatták, hogy vele komolyan foglalkozzanak. Ugyanúgy van az a „kereszténységnél" is. Figyeljük csak meg a következő bizonyítékokat, melyek ezen következtetéseket támogatják.

A nép figyelmeztetése

[31] Ehhez a ponthoz érve, helyénvaló lesz, ha figyelmünket Jeremiás jövendölésének 26. fejezetére fordítjuk, melyet figyelmesen olvassunk át és tegyük tanulmány tárgyává. Célszerűnek bizonyul ezen a helyen egyes történelmi események megjelölése. Az időpontot a király uralkodásának dátuma határozza meg közelebbről. „A Jojákim uralkodásának kezdetén, aki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólá Jehova, mondván". (Jeremiás 26 : 1) A történelmi feljegyzésekre való tekintettel vegyük figyelembe most a következőket: „És Faraó-Nékó Eliákimot, a Jósiás fiát tette királlyá, az ő atyja, Jósiás helyett, és nevét Jojákimra változtatta; Jojákimot pedig (istentelen testvérét, akit Faraó trónjától megfosztott és Jojákimmal helyettesített) magával vivé, és az Egyiptomba megérkezvén, ott hala meg. Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Jojákim a Faraónak, de az országot sarcoltatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adja. Jojákim huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. És gonoszul cselekedék Jehova szemei előtt mind aszerint, amint az ő atyái cselekedtek". — Királyok II. 23 : 34—37.

[32] Abban az időben történt, hogy Jehova egy külön üzenettel bízta meg Jeremiást, melyet a jeruzsálemi felekezetieskedőkhöz kellett eljuttatnia. Ez azelőtt történt, amidőn Nabukodonozor feljött Jojákim ellen (ez az ő uralkodásának nyolcadik évében történt) és szolgájává tette. Három évig tartó szolgaság után Jojákim elfordult és elpártolt tőle. (Királyok II. 24 : 1) Jojákim Izrael királya lett; Jeremiás akkor már tizennyolc évem át hirdette az üzenetet, ami Jósiás királyi uralmának utolsó éveiben történt, aki Isten szolgája volt. Ama veszély helyes felismerése és értékelése végett, mellyel Jeremiás küzdött, vegyük figyelembe a 26. fejezetben feljegyzett egyes történelmi eseményeket: „És Jojákim király embereket küldött Egyiptomba (akinek abban az időben Jojákim adófizetője vagy szolgája volt), Elnátánt, az Akbor fiát, és más férfiakat vele együtt Egyiptomba. És kihozák Uriást (a prófétát) Egyiptomból és

FEL

jvék Jojákim király elé, aki megölteté őt fegyverrel, olttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté". — Jeremiás 26 : 22, 23.

[33] Ez a történelmi esemény bizonyára nyíltan ki lett irdetve, amiről tehát Jeremiásnak is tudnia kellett. A *próféta*nak tudomása kellett legyen arról, hogy az rtól kapott üzenet hirdetése által a maga életét kocáztatja. Akadályozta ez Jeremiást az Úr iránti engedelmességében?

[34] Az izraeliták a templom kinti előcsarnokába szabadon bemehettek; Jeremiás pedig utasítva lett, hogy álljon oda és beszéljen: „Ezt mondja Jehova: Állj Jehova házának pitvarába, és mondd el Júdának minden városából azoknak (népeihez, akik ott egybegyűltek), akik imádkozni jőnek Jehova házába, mindazokat az igéket, amelyeket parancsoltam néked, hogy mondd el nékik. Egy szót se hagyj el!" — Jeremiás 26 : 2.

[35] Mielőtt Jeremiás odaállott és közölte volna az Úr üzenetét, engedélyt kért a királytól, illetve az ő hivatalnokaitól, hogy szabad-e odamennie és bizonyságot tennie? Semmiképpen, mivel az Úrtól arra semmiféle utasítást nem kapott; ő ezt az Úr iránti engedelmességből tette. Isten elküldötte prófétáját, hogy teljesítse azt, amire utasítva lett. Hasonló „vétek" miatt — az üzenet hirdetése miatt — ölette meg a király Uriás prófétát, mivel az ő beszéde sértette a zsidók vallásvezéreinek „felekezeti érzelmét". Jeremiás ezen határozott fellépése Jehova tanuinak példaképpen szolgált. Az apostolok *ama időben ugyanezen szabályt vagy példát* követték, amidőn a törvény tisztviselőinek megmondották: „Istennek kell inkább engedelmeskedni, mintsem az embereknek". (Apcsel. 5 : 29) Jehova nem utasította Jeremiást, hogy menjen be a templomba és ott a népnek ünnepélyes beszédet mondjon, hanem megparancsolta, álljon az előcsarnokba, melyen mindenki áthalad, s így a templomjárók a be- és kimenetelkor mellette kellet hogy elhaladjanak. Ebből kitűnik, hogy Jehova tanuinak nem szükséges a felekezetieskedők házába menni és ott velük beszélbe elegyedni, hanem ki kell menniök a nép közé, amely résztvesz az ilyen vallásos összejöveteleken és a szervezett vallást támogatja, és oktatni Jehova szándéka felől, az ő „szokatlan cselekedetére" való figyelmeztetés által, amely most következik. A felekezetieskedők ma a rádiót veszik igénybe, hogy a néphez ünnepélyes beszédet intézzenek, abban a reményben, hogy azt a vallás szövetségesei odahaza amúgy is hallják. Teljesen rendjén van és helyénvaló, hogy Jehova tanui Isten evangéliumának hirdetésére a rádiót használják, habár a hierarchia nagyon akadályozza őket a rádió igénybevételénél. Ugyancsak egyezik az Úr parancsolatával, amidőn Jehova tanui a vallásszervezetek támogatóit felkeresik és a templomjárókat a saját lakásukban meglátogatják és közlik velük Jehova üzenetét. Jézus és tanítványai is így cselekedtek, (Apcsel. 20 : 20) ami már magábanvéve egy oly szabályt állít fel, amely szerint ma Isten szolgáinak igazodniok kell.

[36] Jehova megparancsolta Jeremiásnak, hogy „mindazokhoz" szóljon, akik a templomi istentiszteletre különböző *helyekről és városokból jöttek*. A *templom* eredetileg az Úr háza volt. Jeremiás idejében azonban vásári piaccá lett, s azért abban az időben, amidőn Jeremiás bizonyságot tett, a templom csak névleg és nem valóban volt az Úr háza. A Júdabeliek ezen épületet, illetve templomot minden bajjal szemben oltalmul szolgáló erődítménynek vagy pajzsnak vélték. Ma a politikusok, kereskedők és militaristák az „egyházban" és különösen a Vatikánban vélik felismerni a maguk védelmét és oltalmát, hogy förtelmes munkájukat tovább folytathassák. A „keresztény" nemzeteknek saját tábori-papjaik vannak, azaz fizetett felekezetieskedőik, akik az ő szárazföldi és vizi haderőiket szolgálják. Az uralkodó hatalmak és támogatóik a maguk vallásszervezeteiktől és annak szövetségeseitől bizonyos hasznot várnak és bennük minden bajjal szembeni védelmet látnak. A vallásszervezetek, azaz a vallás követői, mindnyájan azt állítják, hogy jó hazafiak és nemzetüket hűségesen támogatják. Résztvesznek a nemzet politikájában, beleavatkoznak a politikai ügyekbe s a vallást és a maguk „egyházi" épületeiket mintegy a veszedelemmel szembeni csodaszernek használják. Közülök azonban egyik sem vágyódik igazán Krisztus királysága után. Ellenkezőleg, ellenséges magatartást tanusítanak a királysággal szemben és minden más iránt, ami valami módon összefüggésben áll Jézus Krisztussal, a világ jogos uralkodójával. Bizonyos istentiszteleti formaszerűségeket ápolnak egy oly épületben, amit „Isten házának" neveznek, hogy az emberek az ő képmutató áhítatosságukat lássák és az ilyen összejövetelek másokat is vonzzanak, abban a reményben, *hogy az nekik is javukra szolgálhat*.

[37] Isten utasítását Jeremiás parancsolatképpen vette és a próféta nem tétovázhatott. Az Úr mondotta: „Beszélj ... mondj meg nékik mindent, amit néked parancsolok". Jeremiás megszegte volna Isten iránti engedelmességét, ha a királyhoz vagy az ő udvarának hivatalnokaihoz ment volna jóváhagyás végett, vagy hivatalos engedélyt kért volna arra vonatkozólag, hogy szabad-e hirdetnie az üzenetet, melyre a mindenható Istentől kapott utasítást, vagy sem. Ugyanúgy ma is, Jehova tanui engedetlenek lennének Istennel és az ő nagy prófétájával, Jézus Krisztussal szemben, ha a királyság evangéliumának házankénti hirdetésére s az üzenet elvitelére hivatalos engedélyt vagy jóváhagyást kérnének. Isten kifejezetten megparancsolta, hogy az üzenetet az ő tanui így hirdessék és neki engedelmeskedjenek, mert ha engedetleneknek bizonyulnak, örökre elvesznek. — Apcsel. 3 : 23.

[38] Isten továbbá megmondotta Jeremiásnak: „Beszélj" és „egy szót se hagyj el"; ami annyit jelent: *nehirdess* esetleg cenzurázott üzenetet. Menge ford. szerint ez a szöveg így hangzik: „Ne hagyj ki egy szót sem!" Jeremiásnak nem volt szabad egy szót sem kihagyni és valakinek megengedni, hogy az üzenetet felülvizsgálja. Beszédének másolatát nem volt szabad a templom előljáróinak vagy bárki másnak bemutatni felülvizsgálat vagy cenzura végett, hogy belőle törölve legyenek oly részek, amelyek esetleg sértenék a papság „vallásos érzelmét", vagypedig „ellenségeskedést vagy lázadást" idézhetnének elő. Ebből kifolyólag tiltja az Úr parancsolata Jehova tanuinak, hogy az üzenetet vagy előadást a rádió cenzorai, bizottság, papok vagy mások elé terjesszék, akik az üzenetet cenzurázni merészelnék és törölnék belőle azt a részt, amin a felekezetieskedők esetleg megbotránkozhatnának. Jeremiásnak sem volt szabad az üzenetet valami okból kifolyólag felülvizsgálni. Az Úristen megparancsolta Jehova tanuinak, hogy beszéljenek, és igéjében feljegyeztette azt, amit mondaniok kell. Ha tehát engedélyt kérnének, vagypedig az üzenetet cenzura elé terjesztenék, az Isten parancsolatának nyílt megsértését jelentené. Isten parancsolatai iránti teljes engedelmességből nem szabad visszariadniok semmi akadálytól, sem testi sértés feletti félelemtől; nemszabad hogy megfélemlítse őket emberek megcsodálása, a „jó szomszédság" utáni vágy, sem az úgynevezett „nemzeti hazafiasság", vagy bármi más. A „tapogatódzó lépéseket", vagypedig az igazság üzenete egyes részeinek kihagyását kimenteni vagy igazolni semmiképpen sem lehet. Jehova tanuinak tudniok kell, hogy nem áll jogukban és mesének felhatalmazva Isten evangéliuma bármely részének megvál-

FEL

toztatására, sempedig annak valami mással való helyettesítésére. Nem az ő feladatuk afelett gondolkodni, hogy az üzenet tetszik-e az embereknek, vagy bosszantja őket. Az igazság üzenete nem egy ember, hanem Isten üzenete. Teljesen esztelen és téves már maga az a gondolat is, hogy az embereknek vagy intézményeknek való tetszés végett visszatartsuk magunkat annak cselekvésétől, amit a Mindenható megparancsolt, vagypedig önző és tökéletlen emberektől engedélyt kérjünk egy oly munka végzésére, melyre a Mindenható Isten utasított. Jehova tanuinak nemszabad ellenséges magatartást tanusítaniok. Nem szabad oly dolgokat cselekedniök, ami esetleg ellenszegülésre szolgáltatna okot, hanem hirdessék az igazság üzenetét nyugodtan, józanul, nyiltan és félelem nélkül, valamely teremtmény beszédére vagy cselekedetére való tekintet nélkül. Pál apostol szemléltető kép volt ezen szabály követésére. Bárhová is ment Pál apostol, a felekezetieskedők mindenütt üldözték és erőszakosan elnyomták hűsége miatt. A sok szenvedésre való tekintettel, amit elszenvedett, mondotta Pál apostol: „Semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként (az átdolg. Zürichi Biblia szerint: házról-házra) .. És most ime én a lélektől kényszeritve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott én reám ... Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát". (Apcsel. 20 : 20—27) Jézus Krisztus szenvedett az igazság hirdetése miatt. A próféták előtte ugyanúgy szenvedtek. Az apostolok közül különösen Pál apostol részesült gyalázatos eljárásban. Miért várnák tehát Jehova tanui, hogy engedelmesen követhetik ma az Urat minden hasonló igazságtalan üldöztetés nélkül? Jehova tanuinak kötelessége az Isten iránti engedelmességből áll. A végeredményről Ő fog gondoskodni.

[39] Elvárható, hogy a felekezetieskedők tovább fogják folytatni az Úr bizonyságtevőinek üldözését. Isten ezt megengedi, úgy amint az ördögnek is megengedte törvénytelen cselekedeteinek folytatását. Jehova azonban nyiltan kijelenti, hogy „szokatlan munkája" végeztével, amiben most vesznek részt Jehova tanui, megcselekszi az ő „szokatlan cselekedetét" azaz „csodálatos cselekedetét", és ez fogja jelenteni a felekezetieskedők és Isten neve gyalázóinak végét. Jehova tanui most dönthetnek afelett, hogy el akarják-e kerülni a szenvedéseket és így Jehova által elpusztíttassanak, vagypedig Isten iránti hűséggel fogják elviselni az ellenségtől származó üldöztetéseket, hogy Isten örök áldásaiban részesüljenek. Ebből tehát nyilván látni lehet, hogy a félelem tőrbe csalja az embereket.

[40] Jehova elhatározta Jeruzsálem elpusztítását, de mindazoknak, akik megtérnek, azaz megváltoztatják cselekedeteiket, lehetővé tette a menekülés útját: „Hátha szótfogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától, akkor megbánom a veszedelmet, amelyet nékik okozni gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt". (Jeremiás 26 : 3) Jehova természetesen tudta, hogy Izrael nemzetsége nem fog megtérni; tudatta tehát velük elhatározását, ami a józanul gondolkodóknak alkalmat nyujtott a megtérésre és oltalomra. Ebben az alkalomban mindenkinek része lehetett, a királytól kezdve a legjelentéktelenebb szolgáig, miáltal Isten a város pusztulásával járó felelősséget azokra hárította, akiknek alkalmuk volt a megtérésre, de vonakodtak úgy cselekedni. Ezen prófétai kép teljesüléseképpen küldi ki Jehova ma is az ő tanuit, hogy a „kereszténységet" figyelmeztessék, mivel Isten nagyon jól tudja, hogy a „kereszténység" mint egész, gonosz útjáról le nem tér; a „kereszténység" keretén belül van azonban számtalan őszinte és Isten iránt jóakaratú ember, akik miután értesültek, felhagynak eddigi szokásaikkal, Isten mellé állanak, hogy a közelgő pusztulás napján megmeneküljenek.

[41] Jeruzsálem pusztulása elhatároztatott és nem volt elkerülhető (Jeremiás 1 : 1—3; Ezékiel 4 : 6—8; Királyok II. 22 : 14—20; 23 : 16, 27) Jeremiás tizennyolc éven át hirdette az igazságot. Jehova a városba és a templom épületéhez küldte prófétáját, hogy ott bizonyságot tegyen, miáltal kimutatta az izraelitáknak vagy zsidóknak, akik makacsul, azaz szándékosan szembehelyezkedtek Istennel és az ördögöt támogatták, hogy pusztulásuk — hacsak meg nem térnek — biztos. Jehova ezáltal odahatott, hogy ezek az önfejűek saját magukat, mint az ő ellenségeit ismertessék. Hasonlóképpen figyelmezteti Jehova mai is a „kereszténységet" és tudatja vele, hogy biztos pusztulás vár rá és nyiltan ismerteti a felelős tényezőket, a képmutató papságot és a kereszténység" többi felekezetieskedőit arra készteti, hogy magukat nyiltan mint „kecskebakokat" ismertessék és méltók a halálra. Különösen 1922 óta küldi ki Jehova tanuit Jézus Krisztus vezetése alatt a „kereszténység" figyelmeztetésére. Isten nem várja a felekezetieskedők megjavulását, akik az ő igéjével szándékosan szembehelyezkednek, hanem alkalmat nyujt nekik, hogy ne legyen okuk a mentegetődzésre; figyelmeztetésének makacs elutasítása és a királyságáról szóló üzenet elnyomása által tudatos és szántszándékú törvénytelenségüket nyiltan bizonyitják, minélfogva tehát teljes joggal méltók a pusztulásra. A „kereszténység" vallásszervezeteiben tömegesen találhatók szelíd, békés és őszinte szivüek, akik örömest térnének a helyes útra. Ezek alkalmat nyernek az igazság meghallgatására és a biztonság helyének felkeresésére. Amint valamikor Jeremiás próféta által hirdetett üzenet rámutatott az egyedüli biztonság helyére, úgy a jelen üzenet is, melyet Jehova az ő hűséges tanui által hirdettet, feltárja a védelem és biztonság egyedüli útját.

[42] Jehova nem azért küldi ki tanuit a „kereszténységhez", hogy a világot megtérítsék, mivel arra a felekezetieskedők állítólag maguk tartanak igényt. Isten azért küldi ki tanuit, hogy nevéről és királyságáról bizonyságot tegyenek. Azért mondja Jehova: „Ti vagytok az én tanuim": (Ésaiás 43 : 10—12), ti vagytok megbízva és felkenve, hogy hirdessétek Istenünk bosszúállását, hogy a „kereszténység" keretein belül élő népek, akik Isten nevéről és az ő fiáról Jézus Krisztusról, mint a világ megváltójáról értesültek, illetve Istenről és az ő igéjéről némi ismeretet szereztek és állítólag neki szolgálnak, tudomást szerezzenek és figyelmeztetésben részesüljenek. Jehova tanui senkit sem igyekeznek egy bizonyos szervezethez való csatlakozásra bírni. Semmiféle cselekedetekre rá nem beszélik és nem késztetik az embereket. Méltó nyugodtsággal és félelem nélkül hirdetik Jehova üzenetét s mindazok előtt, akik életben részesülni szeretnének, rámutatnak arra, hogy Isten Jézus Krisztus által elkészitette számukra a biztonság és élet útját. Jehova tanui ismertetik az emberekkel, hogy ez az üzenet nem embertől, hanem Istentől származik a nemzeteknek és népeknek bizonyságul; mihelyt az üzenetet továbbitották, úgy amint arra parancsot kaptak, a felelősség többé nem Jehova tanuit terheli, hanem azokra hárul, akik az üzenetet meghallgatták. Az aminek közlésére Jehova Jeremiás prófétát utasította, a Jeremiás prófétában példázott Jehova tanui előtt nagy jelentőséggel bírt. Miért kell Jehova tanuinak ismertetni az emberekkel a közeljövőben bekövetkező eseményeket?

FEL

Tanulmánykérdések

1. Magyarázd meg szentirati szövegekkel, mely őszinte és az Úr nevében végzett cselekedetek nyerik el Jehova elismerését, azok amelyek a multban történtek, vagypedig most adódnak elő?!
2, 3. Minek minősitették a zsidók és papjaik a templomot és a benne végzett vallásos szolgálatot? Miképpen viselkedtek Jézus figyelmeztetésével szemben a templom lerombolását illetőleg? Miért lett a templom megsemmisitve? Egyeztesd ezt össze a „kereszténység" helyzetével!
4, 5. Mutasd ki, hogy Jeremiás 5:26—31 prófétailag a „kereszténységre" vonatkozik!
6. Mit cselekedett Jehova Silóval és miért? Mit példázott az előre?
7. Mi fogja jelenteni Armageddon kezdetét? Miben fog megnyilvánulni? Mit fog bizonyitani ez a cselekedet?
8, 9. Mi módon következett be a pusztulás Jehova által, amire már előre figyelmeztetett Jeremiás próféta által? Mit példázott az?
10. Kiről szól a prófétai tudósitás Ésaiás 28:1—4 szerint és miért?
11. Kire vonatkozik Ésaiás 28:14—18? Hogyan és mivégett történik általa a figyelmeztető üzenet?
12. Hogyan teljesült Jeremiás 7:16?
13—15. Ki és hogyan gerjesztette haragra Jehovát Jeremiás 7:17, 18 teljesülésénél? Miért tették azt?
16, 17. Miáltal ismerik fel a felekezetieskedők, hogy nemcsak Jehovát „ingerelték", hanem „inkább magukat, orcájuk megszégyenitésére"? Milyen prófétai értelemmel bir ama tény, hogy Jeruzsálemben 70 éven át ember és állat nem volt.
18. Mutasd ki, mennyiben engedetlenek a „kereszténység" vallásvezérei Isten parancsolatai iránt, tudva és szántszándékkal!
19, 20. Magyarázd meg a „kereszténység" magatartását és helyzetét Jeremiás 7:28 jövendölése szerint! Utalj evvel kapcsolatban a figyelmeztető üzenet fontosságára, melyet Jehova tanuinak most kell hordozniok az Ő parancsolata szerint!
21. Mily fontos célt szolgál ama prófétai küldetés mostani megértése, melyben Jeremiás próféta részesült?
22, 23. Miért kellett Jeremiás prófétának tudatnia Jeruzsálemmel ama rendkivüli megbizatást és szokatlan üzenetet, amiről a 29. vers tesz említést?
24. Miért engedte meg a lévita papság az oly szörnyü cselekedeteket az Úr házában? Miért engedte meg azt Isten? Mit *példázott* az?
25, 26. Mire vonatkozik a 31. vers és hogyan teljesült be ezen jövendölés a „kereszténység" felekezetieskedőinek cselekedete által?
27, 28. Magyarázd meg és alkalmazd a 32. és 33. verset!
29. Miért jár el Jehova „Júda városaival" úgy, amint azt a 34. vers előre bejelentette?
30. Mily üzenet volt az, amelyre Jehova utasította Jeremiás prófétát? Mi szolgáltatott okot ezen üzenetre és cselekedetre ama időben?
31, 32. Mily fontos tények és célok ismerhetők fel Jeremiás 26:1-ben és Királyok II. 23:34—37-ben ismertett történelmi feljegyzésben? És Jeremiás 26:22, 23-ban?
33, 34, Bizonyitsd, hogy Jehova parancsolatai iránti engedelmesség erős hitet és elszántságot követelt!
35, 36. Milyen fontos tanitásban részesülnek Jehova tanui Jeremiás próféta (26:2) megbizatása és határozott fellépése által? Hozz fel további feljegyzéseket Isten szolgáinak példásan kimagasló hűségéről! Mi van példázva jelenleg „Jehova háza" által és mit példáz ama felhivás, miszerint Jeremiás próféta annak „pitvarába" lett állitva? Továbbá, hogy „Júda összes városaihoz" beszélt?
37, 38. Alkalmazd az Úrnak Jeremiás prófétához intézett parancsát a jelen időre: „Mindazokat az igéket, amelyeket parancsoltam néked, mondd el nékik. Egy szót se hagyj ki"! Hozz fel más példákat az ellenállás és üldöztetés között folytatott hűséges kötelességteljesitésre, amely tudósitást Jehova jegyeztette fel hűséges tanuinak, akik jelenleg a földön tartózkodnak!
39. Mit várhatnak Isten hűséges tanui jelenleg a felekezetieskedőktől és miért? Milyen döntés előtt *állanak* most Jehova tanui?
40—42. Milyen célja volt Jehova Jeremiás 26:3-ban feljegyzett szavainak arra vonatkozólag, hogy Jeruzsálem elpusztitása még abban az időben elhatároztatott? Egyeztesd össze Jeremiás próféta által hirdetett üzenetet és hirdetésének célját a Jeremiás prófétában példázottak által hirdetett üzenettel.

(Angol W. 1937 szept. 15)

Az Ő „műve" és „cselekedete"

III. rész

„Amint Silóval cselekedtem." — Jeremiás 7:14.

JEHOVA az ő szolgája, Jeremiás által utimátumot vagy végső felszólitást intézett Jeruzsálem lakosaihoz. Időt engedett nekik, hogy utaikat megjobbithassák és a figyelmeztetésnek eleget tehessenek. Hosszú időn keresztül megtürte ezt a hűtlen nemzetet, de most elérkezett az idő, amidőn Jeruzsálemre nézve dönteni kellett. Ez prófétai előképe volt a „kereszténységnek", a hűtlen tömegnek, amely magát Isten népének nevezi. Jehova most végső felszólitást intéz a „kereszténységhez" s amit Jeremiás hirdetett, az főképpen a „kereszténységre" vonatkozik. „És mondd meg nékik: Igy szól Jehova: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, amelyet előtökbe adtam, hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgáimnak beszédére, akiket én küldék hozzátok, mégpedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájuk: Akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává." — Jeremiás 26:4—6.

Vegyék figyelembe Jehova mostani tanui a tényállást, hogy Jeremiás sem személyes nézetét nem nyilváníthatta a történendőkről, sem nem adhatott önmagától tanácsot az izraelitáknak a teendőket illetőleg. Néki Isten üzenetét kellett hirdetnie és a néppel meg kellett értetnie, hogy csak az Úr igéje által megjelölt úton menekülhet meg. Egy öntelt, becsvágyó, mások szemében tündökölni szerető ember arra törekszik, hogy az emberek előtt „bölcsnek" tűnjék, aki a népnek csalhatatlan tanácsot tud adni. Igy volt ez akkor és igy van még ma is. Egyesek a magukat Krisztus követőinek nevezők közül éppen igy viselkednek, hogy magukat fontosnak tüntessék. Jehova tanui sem nem tehetnek hozzá Isten üzenetéhez, sem pedig nem vehetnek el belőle. Ez Jehova ultimátuma, nem valamely emberé. Nem mondhatjuk egyes embernek, hogy az ördögtől van és el lesz pusztitva. Mi azt kell közöljük mindenkivel, hogy Jehova most kinyilatkoztatja feltett szándékát, miszerint — mint azt igéjében feljegyeztette — rövidesen megsemmisit minden vallásoskodót, minden képmutatót és mindazokat, akik az ördög oldalán maradnak. Valamint, hogy a menekülés útjáról gondoskodott, amely út mindenki számára nyitva áll, hogy megkereshesse Istent és az ő igazságosságát, amelyet Krisztus Jézus, a Megvajjon Isten oldalán áll, vagypedig az ördögén. Az-ember állitsa önmagának a mértéket és meg kell állapitsa, vajjon Isten oldalán áll, vagypedig az ördögén. Az emberek elitélése nem Jehova tanuinak feladata. Az ő kötelességük egyedül Isten üzenetének a hirdetése. Valamely hamis prófétával folytatott vita nem helytelen, ha az a nyilvánosság előtt és azon célból történik, hogy a nép alkalmat nyerjen az igazság megismerésére. De egyes személyeket megtámadni és nekik megmondani, miként pusztulnak el, nem helyes.

FEL

3 A templomi szolgálaton résztvevő és azt támogató jeruzsálemi vallásoskodók nagyon sértve érezhették magukat, mert Jeremiás mások jelenlétében adta tudomásukra, hogy Isten ítélete rövidesen végre lesz hajtva felettük. A zsidó vallás eme képviselői, különösen a papok azt következtették, hogy a Jeremiás által hirdetett üzenet lázításra alkalmas, tehát felforgató s ezért Jeremiást el kell némítani. Valószínűleg így szóltak: „Mint Izrael vezérei és tanítói miért hagynánk magunkat és a népet nyugtalanítani egy ilyen ember által, mint Jeremiás? Éppen így felháborodnak ma is a papok és a nyáj vezérei — akik a vallást személyes haszonlesésből gyakorolják — a Jehova tanui által hirdetett istени üzenet hallatára. A felháborodott klérus a bíróságokat annak megállapítására készteti, hogy a Jehova tanui által hirdetett üzenet felforgató és lázító és alkalmas arra, hogy az állam békéjét és nyugalmát megzavarja, miértis az üzenetet hirdető tanukat meg kell büntetni és az üzenet hirdetését be kell tiltani. Isten azt akarja, hogy a vallásoskodók ne mentegetődzhessenek tudatlansággal vagy az ellenségeire következő haragjának a nemismerésével. Ezért parancsolja tanuinak, hogy Jeremiáshoz hasonlóan szóljanak hozzájuk: 'Ha nem hallgattok az Úrra és nem jártok az általa megjelölt úton, akkor Isten cselekedni fog, amint bejelentette. A felelősség titeket terhel.' A mai vallásoskodóknak kezükben van a Biblia, Isten igéje. S amidőn most figyelmeztetve vannak, hogy a Biblia az egyedül megbízható vezető s hogy az Istennek a Szentírásban feljegyzett parancsai iránti engedetlenségükkel önmaguk ellen tesznek bizonyságot és sohasem mondhatják, hogy nem tudták, Isten mit szándékszik tenni velük; s ez különösen áll akkor, ha külön figyelmeztetve voltak a jövendölésekre. Isten már évekkel Jeremiásnak az üzenettel Jeruzsálembe való menetele előtt gondoskodott róla, hogy a törvénykönyvet megtalálják és nyilvánosságra hozzák. És a király felolvastatta a nép hallattára és a nép beleegyezett, hogy engedelmeskedni fog. (Kir. II. 22 : 3 — 20; 23 : 1—3) Éppenúgy gondoskodott Isten arról, hogy az ő szolgái 1918 előtt negyven éven keresztül az „Illés munkát" végezzék, miáltal a néppel Isten országának az üzenetét közölték. A „kereszténységnek" évek óta birtokában van a Biblia és az utóbbi 50 év folyamán a Bibliák, könyvek és traktátusok milliói lettek a nép kezébe helyezve, amelyek mind Istennek a föld népeire vonatkozó feltett szándékát bejelentő bibliai jövendölésekre utalnak. Krisztus Jézusnak 1918-ban történt templomához jövetele óta a könyvek és traktátusok százmillióі lettek elterjesztve a nép között. Ezek által különösen a „kereszténység" figyelme lett Jehova kinyilatkoztatott szándékára irányítva, hogy Krisztus Jézus útján minden az ő országa ellen irányuló ellenállást megsemmisít. A „kereszténység" tehát már figyelmeztetve lett és még mindig figyelmeztetve van az üzenet által.

4 Izrael előképi nép volt; s a jövendölés valóban a „kereszténységre" vonatkozólag lett feljegyezve és hirdetve, az ellenjelképi népre, amely Isten népének valja magát. Jehova így szól most hozzájuk: 'Ha nem hallgattok reám, meg foglak büntetni.' Miért figyelmezteti őket Isten oly nyomatékosan, ha úgyis kijelenti: „De nem hallgattatok"? Ez azért történik, hogy kellőképpen figyelmeztetve legyenek s azért a saját igazságtalanságuk következményét viseljék. Rajtuk kívül senki más nem felelős az eljövendő pusztulásukért. Isten szolgái csak úgy tesznek eleget felelősségüknek, ha a „kereszténységnek" hirdetik Isten figyelmeztető üzenetét a megbízás szerint. (Ezékiel 33 : 8—12) Senki sem állíthatja majd joggal, hogy Isten elhamarkodta az ítéletet. Nem mondhatják, hogy Isten nem türelmes. Jehova alaposan figyelmezteti őket és időt enged a megbánásra. Ezért a „szokatlan munka", a bizonyságtevő munka tovább folytatódik addig az ideig, amidőn Isten a megsemmisítést megkezdi.

5 A jeruzsálemi vallásoskodók nagyon büszkék voltak a templomra. A róm. katolikus hierarchia és vallásos támogatói szintén nagyon büszkék az úgynevezett „katolikus egyházra" és förtelmesen épített katetrálisaikra. Isten Izraelt népévé választotta. A róm. kat. egyház viszont önként Isten népének a szerepébe lépett. Mint egykor az izraeliták, úgy a kat. hierarchia is büszkén mutat látható „egyház"-épületeikre. Erre utal Ezékiel próféta is, aki így szólt: „Mondd meg az Izrael házának: Ezt mondja az Úr Isten: Imé, én megfertéztetem szenthelyemet, erősségeteknek kevélységét, szemeitek gyönyörűségét, lelketek kívánságát; és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagytatok, fegyver miatt hullnak el ... mikor ez eljő, megtudjátok, hogy én vagyok Jehova Isten." (Ezékiel 24 : 21—24) A róm. kat. hierarchia-szervezet pontosan úgy viselkedik, mint egykor Jeruzsálem vallásoskodói viselkedtek. Jehova most végső figyelmeztetést vagy ultimátumot intéz hozzájuk, mondván: „Ha nem hallgattok reám, ... úgy cselekszem e házzal mint Siló val cselekedtem." Az igazság ezen szavai oly szokatlanok voltak Jeruzsálem vallásoskodói előtt, hogy a dolgot hihetetlennek tartották. Valószínűleg így következtettek: „A mi templomunk nem csupán egy sátor, egy ideiglenes lakhely, mint az atyáink idejében Silóban volt. Ha Isten az ő nevét viselő ezen templomot leromboltatná, hozzájárulna, hogy az ő neve gyaláztassék; egy ily feltevés azonban esztelen. Ez az állítás sokkal szokatlanabb, mintsem annak hinni lehetne, ezért nem is hiszünk ennek az embernek, ennek a Jeremiásnak, aki ilyesmit összebeszél." A „kereszténység" vallásvezérei ma hasonlóképpen következtetnek. A papság egy legyintéssel intézi el azt a gondolatot, hogy pusztulás következne rája és így szól: „Jehova tanui kommunisták, akik a vallás ürügye alatt működnek." Így az igazság hirdetése miatt Krisztus Jézusra és tanítványaira szakadó gyalázat most Jehova készséges tanuira hull.

6 Jehova kijelentette továbbá, hogy Jeruzsálemet „a föld minden nemzetének átkává teszi". A vallásos zsidók nem hitték el ezt a kijelentést. Isten azonban keresztül vitte feltett szándékát pontosan úgy, amint azt előre bejelentette. Izraelt azóta is minden nemzet átkozza és szidalmazza, s Armageddonkor minden nemzet átkozni fogja a „kereszténység" vallásoskodóit. Isten „szent nemzete" és az igazságot hirdető minden jóakaratú ember bejelentik most Isten átkát a „kereszténységre", amint nekik meg lett parancsolva; s mert Isten parancsainak engedelmeskedve ezt teszik, Jehova tanuit a papok és nyájaik előkelői nagyon rossz megvilágításban tüntetik fel. Ezt a következő feljegyzett esemény árnyékolta elő: „Halák pedig a papok és a próféták és az egész község Jeremiást, amint ez igéket szóló Jehova házában." (Jer. 26 : 7) Midőn a róm. kat. hierarchia és támogatóik hallják Isten üzenetét az ő hű tanui által hirdetni, így szólnak: „Vallásos érzésünket mélyen sértik és vallásos büszkeségünket bántják, ha Jehova tanui a mi régi, legszentebbb és tiszteletre méltó intézményünk ellen oly szavakat használnak. Az ő üzenetük esztelen és oly szokatlanul hangzik, hogy nem lehet elhinni." Ezt mondották a zsidók, és ezt mondják ma a katolikusok és más vallásoskodók. A róm. kat. papok és más vallásoskodó lelkészek annyira el vannak telve állásukkal és az azzal járó bevételükkel, hogy a Jehova tanui által hirdetett üzenetet, amely a szervé-

FEL

zett vallás jövendő pusztulását bejelenti, a legnagyobb sértésnek veszik. Mivel a vallásvezérek mint hamis próféták vagy hamis prédikátorok vannak feltüntetve, nagyon fel vannak háborodva és vádat emelnek Jehova tanui ellen a nép előtt, úgy szóbelileg, mint a sajtó útján. Ezen vallásos intézmények támogatói így szólnak: „Mennyire szokatlan, hogy valaki lekicsinylőleg beszéi a mi nagy egyházunkról és nagy lelkészeinkről! Mi hasonlítható a fenséges katolikus egyházunkhoz?" Ha napjainkban Jehova tanui túlzó vallásoskodóknál jelentkeznek és nekik a Szentírásban feljegyzett Isten feltett szándékáról beszélnek, így felelnek: „Különös, hogy ti hozzánk jöttek! Mi keresztények vagyunk és nincs szükségünk arra, hogy valamit tőletek halljunk. Menjetek a pogányokhoz! A mi egyházunk minden, amire szükségünk van. Nekünk van Bibliánk és a papunk megmagyarázza nekünk. Furcsa, hogy olyan emberek mint ti egyáltalán megkísérelik nekünk valamit mondani!" Ezzel ellentétben, a jóakaratú emberek szívesen fogadják Jehova tanuit és mindig készek a tanulásra; így van folyamatban az emberek szétválasztása.

⁷ A fiatal Jeremiás próféta által végzett munka „szokatlan" volt? Annyira idegenül és képtelenül hangzott, hogy Isten egy olyan ember által mint Jeremiás egy olyan „lehetetlen" üzenetet hirdettet, mint amilyet Jeremiás hirdetett? A zsidó vallásoskodóknak ez volt a benyomásuk. Tüzes haragra gerjedtek, éppen úgy mint a mai klérus teszi: „és lőn, mikor elvégezé Jeremiás a beszédet, amelyet Jehova parancsolt mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell lakolnod!" (Jer. 26:8) A Jeremiás által hirdetett üzenet nagyon népszerűtlen volt; mindazáltal még így sem szégyelte annak hirdetését. Nem engedte magát semmivel feltartóztatni. Jehova nevében és az ő erejében közvetítette a reá bízott üzenetet. Az nem volt cenzurázva és nem is kért hatósági engedélyt a hirdetéshez. Figyeljük meg a sorrendet, amint ellene eljártak: Először a papok, aztán a hamis próféták és azután a nép is cselekedetre lett indítva. A zsidó papság volt az, amely forrongást idézett elő s aztán kétségkívül azt állították, hogy Jeremiás a hibás ezért a zavargásért. Így van ez ma is. A hirdetett üzenet először a papokat gerjeszti haragra. Ezek a dolgot a bíróság elé viszik és ott azt vallják, hogy noha ez az üzenet benne van a Bibliában, mégis alkalmas lázítás keltésére, ha a néppel közlik. Ők nagyon jól tudják, hogy ez nem igaz. De hogy igazolják önmagukat, a legelső alkalmat felhasználják felkelés keltésére és a csőcselék élére állanak, s azután a papok és lelkészek által elkövetett gonosztettet Jehova tanuira hárítják.

⁸ A zsidó vallásvezérek helyesen következtethették volna, hogy ha Jeremiás Jehova nevében hamis üzenetet hirdetett, Isten megbüntetné érte. Isten halálbüntetéssel büntette a hamis próféta Hanániást, mert „pártütőleg szólt Jehova ellen". (Jeremiás 28:16, 17) A zsidó papság ezen eljárásával kimutatta, hogy nem várta, hogy Isten Jeremiást mint hamis prófétát és nevének a gyalázóját megöli. Azért úgy gondolták, hogy maguk veszik kezükbe az ügyet. Az őket támogató hiszékeny népet az üldözésben való csatlakozásra bírták, és felkészültek Jeremiás elítélésére és kivégzésére, és azt várták, hogy minden az ő elgondolásuk szerint történik. Ezért rendeztek egy népesedületet, rohantak Jeremiásra és kiáltották: „Halállal kell lakolnod!"

⁹ A róm. kat. hierarchia papjai és segítő társaik ma ugyanezen utat követik. Ha ezek a prédikátorok csak egy pillanatig is hinnék, hogy Jehova tanui hamis, a mindenható Istent gyalázó üzenetet hirdetnek, így szólnának: „Isten büntesse meg őket és biztosan meg is fogja tenni!" Mivel azonban a klérus jól tudja, hogy Jehova tanui az igazságot hirdetik, amire ők nem tudnak megfelelni, a papok maguk veszik kezükbe az ügyet, a hiszékeny népet Jehova tanuira uszítják és a hatóságokat elfogatásukra és megbüntetésükre befolyásolják. Ha aztán alkalom kínálkozik, csődületet rendeznek és a csőcseléket az Úr képviselői gyalázására használják. Az összes vallásoskodók ugyanazon minta szerint járnak el Isten tanui üldözésében; hiszen az összes vallás az ördögtől ered. Ma a magukat Izrael utódainak valló kat. papok befolyásolják a bírókat, hogy igazságtalan és kegyetlen büntetéseket rójanak Jehova tanuira. Ilyen esetek valóban előfordulnak New Jerseyben és a föld más részein. Isten a Jeremiásról szóló feljegyzést megiratta és abban megjövendölte azt, ami napjainkban történik. Ez a feljegyzés segítségére van Jehova hűségeseinek, hogy megértsék és felfogják, miért kell a vallásoskodóktól gyalázatot szenvedniük.

¹⁰ A zsidó papság kétségbe vonta, hogy Jeremiás Isten prófétája és meghatalmazottja lenne, az ő nevében beszélni: „Miért prófétáltál Jehova nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűlt az egész nép Jeremiás ellen Jehova házában." (Jer. 26:9) A zsidó vallásoskodók a saját szavaikkal tettek bizonyságot, hogy tudomásul vették az üzenetet, amely szerint ugyanaz a sors vár rájuk is, ami Silót sujtotta. Az üzenet feldühösítette őket, mivel a nép szemében nagy bűnösökként tüntette fel. Önmagukat nagyon igazságosaknak tekintették és a nép előtt is igazságosaknak akartak feltűnni és mindenkire nagyon megharagudtak, aki mást akart megértetni. A templomban ezek a farizeusok végezték az istentiszteletet. A róm kat. hierarchia és más papok éppen így cselekszenek. Ők is bizonyos ceremóniákat végeznek és azt állítják, hogy azok által Istent szolgálják. Ezek lapos kalapot, csipkézett kötényt, hosszú ruhát hordanak; lefényképeztetik pufók ábrázatukat és a filmszínházakban mutogattatják. Ott mutogatják azt is, hogy az emberek hogyan csókolgatják labujjaikat vagy gyűrűiket, hogy ezáltal a felsőbbség látszatát keltsék és magukat rendkívül igazaknak és szenteknek tüntessék. Továbbá ujságjaikban közlik, Jehova tanui azt állítják, hogy Isten hozzálátott az összes vallás kiirtásához; s ezt az Isten igéjéből származó üzenetet képtelennek, istengyalázónak és hihetetlennek állítják. Azonban az ítéletet a tanui felett nem hajlandók Istenre bízni. Nekik áll érdekükben, hogy oly állásban maradhassanak, amelyben a népet könnyen kizsákmányolhatják. A papok így szólnak maguk között és a nép előtt: „Nem mi vagyunk Isten választottai? Nem mi végzünk szolgálatot Isten házában? Nem adjátok ide pénzeteket és nem vesztek így részt az Isten háza szolgálatában? Nem csodálatos, hogy valaki körüljárva, azt merje hirdetni, hogy Isten elpusztít bennünket? Ezek így elismerik, hogy figyelmeztetve lettek, s éppen ezért a felelősséget nem hárithatják el maguktól. A vallásoskodók beteljesítik a már régen feljegyzett próféciát; de az előítélettől sokkal jobban el vannak vakítva annál, mintsem a próféciára hallgatnának vagy azt olvasnák, amit Isten régen megiratott igéjében. Az ördög haragra, gyűlöletre és gonoszságra gerjeszti őket és felhaszálja az Úr tanui kéméletlen kezelésére.

¹¹ A zsidó papság a népet bombasztikus beszédekkel Jeremiás ellen bujtotta: „És az egész nép összegyűlt Jeremiás ellen Jehova házában." Az ördög minden időben így használta fel vallás-papjait. Amikor Krisztus

FEL

Jézus, Isten szeretett Fia, aki bűn és hiba nélkül volt és sohse cselekedett igazságtalanságot, a lázítás és felségsértés legsúlyosabb bűnével a bíróság előtt állott, a papság követelte elítélését és a vérét: „Azok pedig nagy fennszóval sürgették, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vett. És Pilátus megítélé, hogy meglegyen követelésük." (Luk. 23 : 23, 24) A vallás-papok voltak, akik akkor ott a csőcseléket rábeszélték, hogy Krisztus Jézus vérét követeljék és egy nyilvánvaló gyilkost vele szemben előnyben részesítsenek: „A főpapok és a vének pedig rábeszélték a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el." — Máté 27 : 20.

[12] Az ördög vallásos képviselői sohsem változnak meg, mind egyformán cselekszenek, mert mind az ő fiai és az ő atyjuk kívánságát cselekszik. (János 8 : 44) Ma is a papság, különösen a róm. kat. hierarchia az, amely követeli, hogy Jehova tanuit az említett bűnökért, lázításért és az u. n. „szennyirodalom" terjesztéséért és más „kihágásokért" szigorúan megbüntessék, holott az Úr ezen tanui semmiféle igazságtalanságot nem cselekedtek. Ezek Isten parancsának engedelmeskedve, az ő üzenetét hirdetik, hogy az Isten akarata — amint elhatározta — megvalósuljon. Az igazság most világosan és hathatósan hirdettetik, hogy a helyes utat és a tényállást megismerni és megérteni szerető őszinte emberek megtudhassák, megérthessék és felfoghassák, hogy a vallásoskodók az ördög eszközei, akik a népet becsapják és Isten szent nevét meggyalázzák. Ezért üldözik a mindenható Isten tanuit. Ezek semmi jogtalanságot nem tesznek. Ellenkezőleg; ők pontosan az igazságosságot szolgálják, az ördög pedig gyűlöli az igazságot és jogosságot és el akarja pusztítani mindazokat, akik Istennek engedelmeskednek. Jehova megengedi ezt, hogy Sátánnak, az ellenségnek teljes alkalma legyen istentelen állítása megvalósítására s hogy az ő üldözésének kitett embereknek alkalmuk legyen Isten iránti ragaszkodásuk bebizonyítására. Végül azonban Jehova fog Krisztus útján teljes győzelmet aratni, s akik az Úrhoz ragaszkodnak, részesülnek ebben a nagy győzelemben.

[13] Amidőn Jeremiást a papság vád alá helyezte, a templomban tartózkodott. A politikusok, akik szintén vallásoskodók voltak, de a vallásos dolgokban kevésbé voltak hevesek és önfejűek, ezen különös pillanatban éppen nem tartózkodtak a templomban. Ezek a politikai főtáborban voltak, ahol valamely ravaszul kigondolt terven dolgoztak érdekeik előbbvitelére. A papság pedig gondoskodott róla, hogy a politikusok és a bírák a legsürgősebben értesüljenek. A fejegyzés így szól: „De meghallák ezeket a Júda fejedelmei és felmenének a király házából Jehova házába és leülének Jehova új kapujának ajtajában." (Jer. 26 : 10) A színjáték ezen részében a fejedelmeket, uralkodókat és bírákat az új kapuban látjuk ülni, azon a helyen, ahol ítélkezni szoktak. Tanuként a „gonosztevők" ellen a papok és más olyanok lépnek fel, akiket a klérus erre előkészít. Most pedig gondoljunk vissza azon sok hasonló esetre, amelyek a közelmultban Németországban, Quebeckben, New Jerseyben és máshol lejátszódtak, amely esetek a „The Golden Age" (Aranykőrszak) című folyóiratban nyilvánosságra lettek hozva. Minden egyes esetben a vallásoskodók azok, akik önző érdekeik előmozdítására Jehova tanui üldözésére izgatnak s ezt keresztül is viszik azáltal, hogy Isten tanuit igazságtalanul törvénytaposással vádolják. Hogy aztán őket bűnösöknek mondhassák ki, embereket hamis tanuzásra bírnak. Az Úr tanui elviszik a népnek az üzenetet, mire a papság titokban egyezségre lép bizonyos nyájukból való emberekkel, akik minden jogtól és igazságos érzülettől mentesek, és rábeszelik őket, hogy az Úr tanuit elfogják és bíróság elé állítsák; s ott, hogy elítélésüket keresztül vihessék, hamis tanukat állítanak és a törvényt helytelenül alkalmazzák.

[14] Amint az a feljegyzésből kitűnik, Jeremiás a fejedelmek vagy a bírák előtt állott. Kicsodák az életére törő vádlók? Az ördög a már említett taktikát követve, ott termett papjaival, akik hatalmas kiabálást csináltak Jeremiás ellen és az életét követelték: „És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, amint füleitekkel halottátok." — Jeremiás 26 : 11.

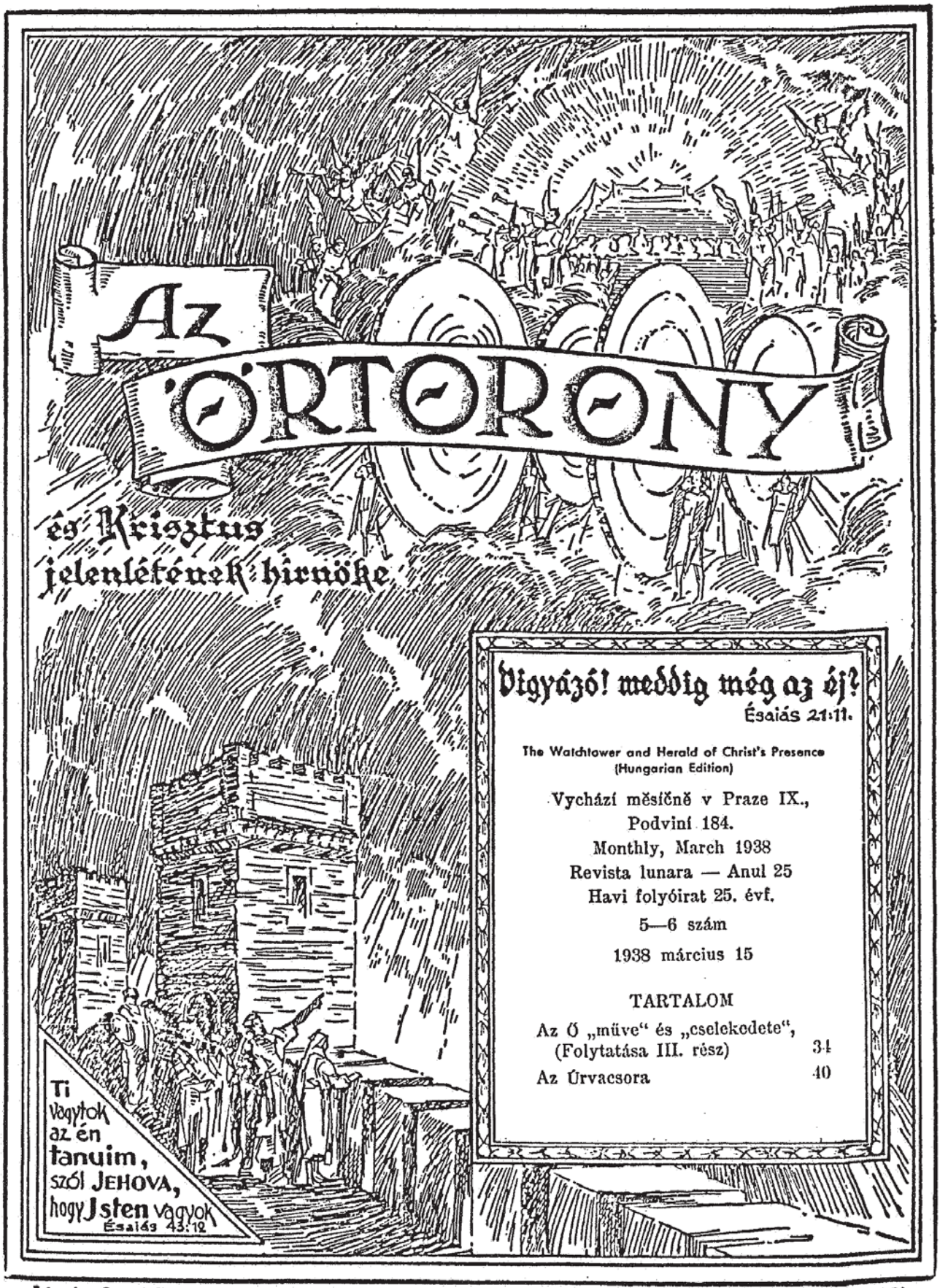
(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Mi volt az oka, hogy Jeremiás egy üzenetet kellett intézzen Jeruzsálem népéhez; mi volt ennek a célja? Mit árnyékolt elő ebben Jeruzsálem?
2. Mi volt a jelentősége annak, hogy Jeremiás így kellett szóljon 'Júda városaihoz': „Ezt mondja Jehova?"
3. Milyen üzenetet intézett Jeremiás Izrael vallásiaskodóihoz? Hogyan fogadták azok? Hasonlítsd össze vele a most Jehova tanui által hirdetett üzenetet és a „kereszténység" vallásiaskodóinak a magatartását! Mutasd ki, mennyire volt jogosult az akkor közvetített *figyelmeztetés* és mennyire jogosult a most Jehova tanui által közvetített!
4, 5. Miért fektetett le Jehova a prófétai feljegyésben egy ily nyomatékos figyelmeztetést? Mely felvilágosítást nyerünk Ezékiel 24 : 21—24-ből az üzenet célját illetőleg?
6. Jehova Jeruzsálemet a föld minden nemzetei átkává tette? Hogyan teljesült Jeremiás 26 : 7? És mily hatást gyakorolt azokra, akik e szavakat hallották?
7. Mily benyomást gyakorolt a Jeremiás által hirdetett üzenet a zsidó vallásiaskodókra? Vázold az ő eljárásukat és alkalmazd a prófétai képet!
8, 9. Hogyan kellett volna eljárjanak a vallásvezérek Jeremiással kapcsolatban? Mit tettek ehelyett? Hogyan teljesedik ez napjainkban?
10—12. Indokold meg, miért heccelte fel a zsidó papság a népet, hogy felgyülekezzen Jehova házába Jeremiás ellen? Utalj a papság hasonló eljárására Jézus idejében és napjainkban! Miért vannak most ezek az igazságok annyira kiemelve?
13. Alkalmazd a 10. versben feljegyzett prófétai eljárást korunkra!
14—16. Hasonlítsd össze a vallásiaskodók eljárását és a Jeremiás ellen intézett vádjukat a korunk vallásoskodóinak az eljárásával és taktikájával.

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinl 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinl 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podviní 184.
Monthly, March 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
5—6 szám
1938 március 15

TARTALOM

Az Ő „műve" és „cselekedete",
(Folytatása III. rész) 34
Az Úrvacsora 40

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 március | 5—6 szám

Az Ő „műve" és „cselekedete"

(Folytatása III. rész)

[15] Megjegyzendő, hogy Jeruzsálem azon papjai vagy prófétái Jeremiást nem azzal vádolták, hogy Istent hamis színben tünteti fel. A törvény a papok kötelességévé tette, hogy utána nézzenek az Isten igéjével összefüggő dolgoknak Ha őszinték lettek volna, akkor ezt teszik, megbíznak Isten igéjében és ahhoz tartják magukat. Nagyon jól tudták, hogy nincs vádlóokuk Jeremiás ellen. De halálát követelték az általuk említett okból, mert „Jeremiás a város ellen prófétált", holott Jeremiás ilyesmit nem tett. Ő csupán Jehova ultimátumát tárta fel a törvénytelen város előtt, s ha az üzenetet illő módon fogadták volna, a papság törődik a jövendölésekben feljegyzettekkel, azon gondolkodtak volna, hogyan engedelmeskedjenek Istennek. Ők azonban figyelmen kívül hagyták Isten igéjét és mint korunk papsága, emberi hagyományokra támaszkodtak. Mindig a vallásoskodó papság volt az, amely az életét követelte mindazoknak, akik bátorkodtak az igazságot úgy hirdetni, amint Isten megparancsolta. Az enyhe megbüntetése az ily „kihágoknak" nem elégítette ki őket. Mindenkitől meg akartak szabadulni, aki az ő cselekedetük helyességét kétségbe merte vonni és a papság romlottságára mert mutatni úgy, amint azt Isten igéje feltárja. (Máté 27 : 20) Azon bíróság előtt a papság a vádló szerepébe tolta fel magát. Mint olyan, vádat emelt Jeremiás ellen; s amint a papság vázolta, Jeremiás hazafiatlan és veszélyes ember volt; azért nem szabad neki megengedni a beszédet; egyedül a halál által lehet őt elnémítani. Korunk papsága, különösen a róm. kat. hierarchia-társaság vádat emel Jehova tanui ellen és azt mondja, hogy ezek hazafiatlanok és veszedelmesek a *népre*; az általuk terjesztett irodalom felforgató, azért ügyeiket feltárják, különben a nép a papság és a politikusok ellen fordulnak; azért el kell őket némítani és az útból el kell távolítani. Jehova tanuit „vörösöknek" vádolják, mert ma ez a legdivatosabb gúnynév, amit a róm. kat. hierarchia valakinek a nyakába sózhat. Lapjaiban a klérus azt hirdeti — és a politikai ujságokkal is szétkürtölteti —, hogy Jehova tanui veszélyesek és meg kell semmisíteni őket. A róm. kat. hierarchia egyik berlini propaganda-jelentése, amely a katolikus ujságokban és a New yorki „Herald Tribune" 1937 január 11-i számában is megjelent, Jehova tanuit a kommunisták és a gonosztevők közé sorolja. A következőket idézzük belőle:

„A Nemzetközi Bibliakutatók Egyesülete törvénytelen német tagozata, egy szervezet, amelynek amerikai és britt csoportjai is vannak, az utóbbi években, különösen 1936-ban, 'komoly veszedelem' lett a Náciállamra nézve; mondotta Dr. Krohn Vilmos, az igazságügyminisztérium igazgatója, a 'Deutschen Justiz' most megjelent számában 'Visszapillantás Németország 1936 évi igazságszolgáltatására' cím alatt."

„Az egyesület tagjai, amely egyesület amerikai ágazata élén Rutherford F. József áll, hisznek a Biblia szószerinti ihlettségében és a bibliai könyvek — mint Dániel és a Jelenések — jövendöléseit korunk eseményeire próbálják alkalmazni. Az ilyen Bibliaszövegek alapján a náciuralom elején betiltott német csoport tagjai megjövendölték Hitler Adolf birodalmi kancellár kormányának az összeomlását."

„A testület a különböző államellenes elemek rejtekhelye lett — mondja Krohn — és ha közbe nem lépünk, nemsokára a kommunista mozgalom ágazatává fejlődik. Az egyesületnek ebben az országban folytatott működéséről szóló legújabb információk az államügyészségnek lettek átadva, azzal az utasítással, hogy az 1933 február 28-án kelt szükségrendelet értelmében minden eszközt fel kell használni, hogy a megtévedt tagok felelősségre vonassanak."

[16] A róm. kat. lapok az egész világon terjesztik az ilyen gonosz álhíreket, de ugyanakkor ez az álszent papi társaság vonakodik attól, hogy a saját tanait megvédelmezze, attól tartván, *hogy a nép felismeri ezen intézmények csalását és elfordul tőle.* Noha az amerikai polgárok millióí kívánják egy a róm. kat. tanok megvédését szolgáló eszmecsere létrejöttét, a hierarchia határozottan visszautasította azok megvédésének még a megkísérlését is. Egy kat. pap mondotta valakinek, aki meghallgatta: „Miért lennénk balgák kiállani eszmecserére? Ha megtesszük, el vagyunk veszve." Miért ily kimondott ellensége a katolikus szervezet Jehova tanuinak? Mert ezek az igazságot beszélik. Ugyanezért akarták megölni Jeremiást is a vallasiaskodók.

Jeremiás védekezése

[17] Jeremiás elhatározta, hogy *egyet* cselekszik: Jehovának hűségesen engedelmeskedik és reá bízott üzenetet közvetíti. Minden másra nézve vak volt. Miután az ellene elhangzott bizonyságot meghallotta, védekezni kezdett. Mindazáltal nem próbált kitérni vagy megalkudni. Nem is kért bocsánatot azért, amit tett. Az egyszerű, de világos igazságot szólta, mégpedig úgy, hogy a törvényszék és az egész nép megérthette: „És szóla Jeremiás mindazoknak a fejedelmeknek és az egész népnek mondván: Jehova küldött engem, hogy prófétáljak e ház ellen és e város ellen mind e szókkal, amelyeket hallottatok." — Jeremiás 26 : 12.

[18] Mindazzal, amit cselekedett nem a papoknak és prófétáknak gondolt valami jót tenni, hanem azt remelte, hogy az egyszerű nép között lévő őszinte embereknek szolgál javára. Kijelentette vádlónak és más hallgatóinak, hogy a vallásiaskodók, az ő házuk és városuk ellen elhangzott üzenetet a mindenható Isten határozott parancsára hirdette. Az üzenetet nem tekintette

FEL

és nem is állította a saját véleményén alapuló üzenetnek, hanem egyszerűen megmondotta nekik, hogy az üzenet a Legfelségesebbtől származik. Nyiltan elismerte, hogy a népnek nyilvánosan prófétált. Röviden és világosan feltárta az Istentől közvetítésre nyert üzenetet, és ezt azért tette, hogy a törvényszék tisztában legyen a tényállással, s a jelenlévő és az igazságot megismerni óhajtó emberek meghallják, megtudják és megértsék, hogy ő a Mindenható képviselője. Jeremiás teljesítette kötelességét, igy védekezvén, s azután a felelősség azokon nyugodott, akik őt beszélni hallották. A mindenható Isten előtt voltak felelősek, előtte kellett számolniuk. Más szóval: Isten választott egy hű férfit üzenetet közvetítésére, és a férfi, Jeremiás, pontosan a parancs szerint teljesítette. Jehova tanui számára, akiket Jeremiás előárnyékolt, ez irányadóul vagy jogi például szolgál. A tanuk nem szabad öntelten fellépjenek, gyülöletet vagy rosszakaratot mutassanak, hanem az igazságot kell szólniuk, világosan és félelem nélkül, tehát nyiltan és Jehova Istenben vetett teljes bizalommal kell hirdetniük, s azután a hallgatók a felelősek.

[18] Jeremiás azután megmondotta a bíróságnak és a hallgatóságnak, hogy mi történne akkor, ha hallgatnának Jehova figyelmeztetésére: „Most azért jobbítsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok Jehovának, a ti Istenetek szavára, és Jehova megbánja a veszedelmet, amellyel fenyegetett titeket." (Jer. 26 : 13) Ily módon közvetitette Jeremiás Jehova üzenetét úgy a bíráknak és politikusoknak, mint a papoknak és a népnek is. Ő valóban barátságosan figyelmeztetett próféta szavaival mindenkit, akinek „halló" füle volt. Riadót fujt, hogy mindenkit figyelmeztessen a nagy veszedelemre, amelyből csak egyetlen módon lehet megszabadulni, a mindenható Istennek való engedelmesség által. Akik őt hallották, hálásak kellet volna legyenek, hogy figyelmeztetve lettek. Jeremiás kitartott a bejelentés mellett, hogy rövidesen baj és szerencsétlenség következik úgy a templomra, mint az egész városra, ha figyelmen kívül hagyják Isten figyelmeztető üzenetét. A prófétai drámának ez a része főképpen azt árnyékolta elő, ami napjainkban történik. Ezáltal Jeremiás Jehova irányitása mellett példát mutatott, amelyhez Jehova minden szolgájának alkalmazkodni kell, illetve mindannyian teljes határozottsággal kell fellépjenek Isten üzenetével, amint Isten megparancsolta. Nem szabad saját következtetéseikre támaszkodva — független utat követniük, hanem teljes bizalommal kövessék Isten utasitásait.

[19] Ha napjainkban Jehova tanúit elfogják és bíróság elé állitják, nyiltan beszéljenek és ismertessék úgy a bírósággal, mint a hallgatókkal, vallásiaskodókkal és másokkal az Istentől nyert megbizást és parancsot, amely szerint a népnek Isten figyelmeztetését hirdetni kell. Tárják fel, hogy nem valamely ember üzenetét hirdetik és nem felelősek a bekövetkezendőkért. Az üzenet a mindenható Istentől származik, s ők csupán Isten eszközei és szolgái az ő akarata cselekvésére s ezt Isten parancsai szerint végzik. Azt is mondják meg, hogy nem Jehova tanuinak dolga az emberek felett ítélkezni vagy valakinek kárt okozni, hanem ők csupán követek az igazság hirdetésére, hogy mindenki, aki hallja tetszés szerint állást foglalhasson mellette vagy ellene. Az Úr tanui nem riadhatnak vissza attól, amit nekik világi bíróságok árthatnak. Mint Jehova megbizott szolgái az ő kezében vannak, és Isten engedelme nélkül semmi sem történhetik velük, amig hűségesen kitartanak a Mindenható mellett.

[20] Miután a bíróság megengedte Jeremiásnak a védekezést, Jeremiás röviden bebizonyította, hogy nem sértette meg a törvényt és nem méltó a halálra. Ő teljesen tudatában volt annak, hogy a törvény hatalmában van, s ezért igy szólt a bíróságnak: „És magam pedig ime, kezetekben vagyok, cselekedjetek velem, amint jónak és amint helyesnek tetszik néktek" (Jer. 26 : 14) Ő éppen azokat tette felelőssé, akik Isten akarata szerint felelős kellett legyenek. Jeremiás egy oly törvényszék előtt beszélt, amelynek az itéletét semilyen földi forumnál nem lehetett megfelebbezni. Kifejtette a bíróság előtt, hogy mindazt kész önmagára venni, amit Isten engedelmével büntetésképpen reá szabnak, mert ő csak azt teszi, amit Isten parancsolt. A bíróságnak nem is lett volna hatalma felette, ha Jehova meg akarta volna akadályozni. Jeremiás Jehova szolgája volt. Reá nézve ugyanaz a szabály volt érvényben, amely Jézusra, aki az őt kihallgató bíróságnak igy szólt: „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked." (János 19 : 11) Ugyanez a szabály vonatkozik azokra is, akik most a Krisztusban vannak, őt hűségesen nyomon követik és a bizonyságtevést úgy végzik, amint nekik a mindenható Isten megparancsolta. A maradék és a Jonadábok, tehát mindazok, akik az Urban biznak, mindig tartsák emlékezetükben, hogy biztonságuk — mint ez Jézus és más régi tanubizonyságok esetében is volt — mindig a mindenható Isten iránti hű engedelmességüktől függ. Bizalmukat nem szabad fejedelmekbe vagy más emberbe helyezniük (146. Zsoltár 3) Nem alkudhatnak meg és nem hallgathatják el Isten igéjét, azt remélvén, hogy azért az ország bíróságai enyhébben kezelik őket. A maradék tagjai életüket arra szentelték, hogy mindhalálig hüen szolgálják az Úr Istent. Ne kik mondotta az Úr Jézus: „Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját." — Jelenések 2 : 10.

[21] Jeremiás nem mulasztotta el a bíróságot arra a felelősségre figyelmeztetni, amely e magas testületre nehezedett: „De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll tireátok és e városra és ennek lakosaira, mert bizony Jehova küldött el engem hozzátok, hogy fületekbe mondjam mind e szókat." (Jer. 26 : 15) Ez nem fenyegetés, hanem barátságos figyelmeztetés volt. Jeremiás nem jött zavarba azért, mert magas tisztviselők előtt állott, sem nem cselekedett elbizakodottan vagy észszerütlenül. Csupán jogosan és méltányosan mondotta a bíróságnak, hogy az ellene kimondott ítéletért teljes felelősség terheli őket; Jeremiás megbüntetése egyet jelentene az Isten elleni harccal, s ezért a bíróság tagjai Isten előtt kellene számot adjanak. Jeremiás megölésével még nem zárulna le az ügy. Az izraeliták készakarva engedetlenek voltak a mindenható Istenhez és kellett viselniök a következményeket, és Jeremiás itt csupán a következendőkre figyelmeztette őket. A papság kétségkivül azt az ellenvetést tette, hogy egy ily ember állitása, mint Jeremiás és az ő tanácsainak a követése nem menthetné meg a várost; és bizonyára sokan a papság tanácsára hallgattak, a lehető legrosszabb tanácsra, mert rendszerint a papság adja a legrosszabb tanácsot.

[22] Isten minden hű szolgája hasonló úton kell járjon, mint Jeremiás és Jézus Krisztus hű apostolai. Amidőn az apostolok ugyanezen város bírósága előtt állottak, az Úr Jézus Krisztus evangéliumának a hirdetése végett lázitással vádolva, a Jeremiással kapcsolatos példa szerint hűek és igazak maradtak. A Jeremiás esetét meghallgató bíróságnak határozni kellett, és Jeremiás mintegy ezt mondotta: 'Határozzatok, hogy Istennek engedelmeskedjem, vagypedig ezeknek az álszent papoknak.' Nem hagyta kétségben őket afelől, hogy kinek fog engedelmeskedni, és megmondotta a bíróságnak, hogy ha megölik, ártatlan vért hoznak önmagukra, a városra és

FEL

annak lakosaira. Hasonlóan beszéltek ily alkalommal a hű apostolok is a bíróságnak: „Vajjon igaz dolog-é Isten előtt, ratok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, ítéljétek meg: mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk." (Apcsel. 4 : 19, 20) Így az igaz és helyes út meg van jelölve Jehova mostani hű tanui számára.

[24] Isten a mult hű embereiről szóló feljegyzést kétségkívül azért iratta meg, hogy a feljegyzett tények az Úr most földön élő hű tanui számára például, segítségül és bátorításul szolgáljanank. Az utóbbi hónapokban a túlzó vallásiaskodók ösztönzésére Isten sok hű szolgáját elfogták és bíróság elé állították. Noha ezek a hű tanuk ártatlanok, mégis elítélték őket, mégpedig oly tanuvallomások alapján, amelyek vagy hamisak, vagypedig teljesen jelentéktelenek voltak és nem tartoztak a vád tárgyához. Így elítélték és bezárták őket minden jogos ok vagy mentség nélkül. Néhányat elítéltek közülük anélkül, hogy egyetlen tanut kihallgattak volna. Isten az ilyen hű tanuknak megbízható zsinórmértéket adott, s aki ezt az isteni vezetést követi, örvend, attól függetlenül, hogy a bírósági határozatok hogy alakulnak. Minden így megvádolt gondoljon arra, hogyan viselkedett Jeremiás próféta és hogyan viselkedtek később János, Péter és más apostolok. Hadd tudja meg a bíróság és a hallgatóság is, hogy Isten parancsot adott az ő üzenetének a néppel való közlésére. Nyugodtan és megfontoltan mondjuk lényegileg a következőket: „Ha engem a mindenható Isten parancsai iránti engedelmességért elítélnének és megbüntetnének, az teljesen helytelen és igazságtalan lenne és ezáltal Isten ellen harcolnának. Amit mondok és mondottam, senkinek sem árt. De ha elítélnek, mert önöket jószándékkal figyelmeztetem, amint azt a mindenható Isten megparancsolta, ezáltal nagy felelősséget vesznek magukra. Ezért Isten előtt felnlük kell, és az ő leszámolásának a napja közel van. En teljesen ártatlan vagyok és semmi jogtalanságot sem követtem el, és kötelességem önöket figyelmeztetni, hogy ha elítélnek, Isten ezt tudomásul veszi. Önök pedig kell viseljék a következményeit; mert senki se állhat sokáig ellene a mindenható Istennek."

[25] Ehhez a ponthoz érve, a bíróságnak dönteni kellett a Jeremiás ügyében. Úgylátszik, hogy a nép közül egyesek, akik a tárgyaláson jelen voltak és Jeremiást hallották, szintén hozzá akartak szólni s a bíróság figyelmesen meghallgatta a mondanivalójukat. Kellő megfontolás után a bíróság hozzájárult a köznép indítványához és azután a papsághoz fordult, amely álnok szívvel ott állott és Isten hű tanujának az életére tört. A bíróság Jeremiást ártatlannak mondotta ki: „És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és a prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert Jehovának, a mi Istenünknek nevében szólt nékünk!" — Jeremiás 26 : 16.

[26] A jelenlévő papok azonban még nem voltak megelégedve. Továbbra is Jeremiás életére törtek és erre az egész befolyásukat érvényesíteni akarták a bíróságnál. A bíróság tagjai még mindig ingadoztak, míg a többiek már világosan látták, hogy melyik oldalon van az igazság. Egy Ahikám nevű fejedelem szintén jelen volt. Ez valószínűleg tagja volt a Jeremiást kihallgató bíróságnak. (24. vers) Jeremiás mellé állott, és a bíróság végső döntése kétségkívül Ahikám befolyására jött létre. A bíróság figyelembe vette, hogy Jeremiás Istennek szolgált és Isten nevében beszélt, s ezért nem volt hajlandó figyelembe venni a vérszomjas papság követelését. Bizonyára oka van az isteni feljegyzésnek, amely szerint a bíróság helyt adott Jeremiás védekezésének. Ez pedig az, hogy általa mintapéldát vagy irányadó esetet teremtsen, amelyre korunk bírói támaszkodhatnak. Ama tény által pedig, hogy a mai bírák — legalább is sokan közülük — nem követik ezt a mintapéldát, a klérussal együtt vérbűnt vonnak magukra. Azok a bírák, akik engednek az alattomos papság befolyásának, azokkal egyenlők, kiket Jeremiás „a nyáj vezéreinek" nevez, s az ilyenek osztozni fognak a papság sorsában. (Jer. 25 : 36) Hogy magukat amennyire lehet takarják, a New jerseyi és egyes más vidékről való hivatalnokok közül sokan, nem engedik meg Jehova tanuinak, hogy a Szentírásból bebizonyítsák, miszerint a mindenható Isten parancsára járnak házról-házra és hirdetik Jehova üzenetét. Ezek a hivatalnokok ahhoz ragaszkodnak, hogy a törvényszék előtt csak egyetlen tény és kérdés jön számításba, vagyis: „Elmulasztott vagy megtagadta a vádlott eleget tenni a felhívásnak, hogy előbb rendőri engedélyt szerezzen magának? Ha igen, akkor a vádlott hibás az ország kereskedelmi törvényének az áthágásában s ezért meg kell büntetni." Az ilyen hivatalnokok nemcsupán beleütköznek az amerikai szabadságokmányba, az Egyesült-Államok és New Jersey alkotmányába, amelyek jogot biztosítanak a mindenható Isten szolgálatára, hanem méghozzá az emberek törvényét fölébe helyezik a mindenható Isten törvényének s nyiltan és káromlóan kigúnyolják Jehova nevét. Vegyék tudomásul, hogy Isten nem hagyja figyelmen kívül, megérdemelt fizetés nélkül eljárásukat. E hivatalnokok közül sokan keresztényeknek és az Úr követőinek vallják magukat. Éppen ezért kötelesek tudomásul venni a jövendöléseket, amelyeket az Úr az ő igéjében feljegyeztetett. Jehova sohasem változtat meg egy szabályt valamely személy kedvéért, legyen ez a személy pap, egy magas bírói tisztviselő, politikus vagy egy közönséges ember. Vannak hivatalnokok, akik még azt is megteszik, hogy a kat. egyház főbb állásában lévő férfiakat megkérdezik, vajjon a vádlottra tervezett büntetés elég magasra van szabva. Azt is meg kellene kérdezzék a vallásiaskodóktól, akik Isten szolgáinak vallják magukat: Mit mond a Bibliátok, mi volna szerinte a helyes teendő?

[27] Mielőtt Jeremiás esetében ki lett volna mondva az ítélet, megengedték a község idősebb embereinek, hogy a bíróságnak és a népnek beszéljenek. Jeremiás törvényszéki tárgyalása kétségkívül nagy port vert fel, és az eredmény az lett, hogy a népnek egy része Jeremiás pártjára állott. Egyes éltesebb és mérsékeltebb gondolkozású férfiú „vén"-nek van nevezve. A feljegyzés így szól: „Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt népnek, mondván ..." (Jer. 26 : 17) Mivel ezek a férfiak zsidók voltak, akiknél a Szentírás ismerete kötelező volt, nyilvánvalóan ismerték a mult eseményeit. A vének különböző véleményen voltak. De a beszélők egyike arra hivatkozott, ami Ezékiás idejében történt és többek között így szólt: „A móreseti Mikeás (angol átdolg. Biblia szerint: Micaiah, aminek jelentése: 'egy aki Jehovához hasonlit', tehát Isten szolgája) prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szóla az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregek Jehovája: A Siont megszántják, mint szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be." (Jer. 26 : 18) Mikeás vagy Micaiah nagyon fontos üzenetet hirdetett, ahhoz hasonlót, amelyet Jeremiás közölt a néppel. Azért miattatok mezővé szántatik a Sion és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős heggyé." (Mikeás 3 : 12) Az itt beszélő vének rámutattak a bíróság és a nép előtt, hogy a Jeremiáséhoz hasonlóan hozzájuk intézett jövendöléseket meg kell szívleljék, s azután bízzák az Úrra annak eldöntését, hogy kit kell megbüntetni.

FEL

[28] Amidőn Ezékiás meghallotta a Mikeás által közvetített üzenetet, megalázkodott Isten előtt és ezért meg lett oltalmazva a szerencsétlenségtől. (Krón. II. 32 : 26) Ő figyelembe vette Isten prófétájának a szavait és azért *mondotta a vén, aki az ügyet a bíróság előtt felidézte:* „Megölte-é azért őt Ezékiás, Júda királya és az egész Júda? Nem félte-é Jehovát? Nem könyörgött-e Jehovának? És nem megbánta-é Jehova a veszedelmet, mellyel megfenyegette őket? És mi olyan nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre?" — Jeremiás 26 : 19.

[29] Itt egy újabb jogi példát találunk, amelyet Jehova tanui, ha vád alá helyeztetnek, szintén követhetnek, vagyis: a bíróság elé tárni egy a Bibliában feljegyzett példát, amelyben bizonyos férfiak bölcseséget mutattak, Isten figyelmeztetésére hallgatván, amint azt a vén ez alkalommal cselekedte. Helyes volna, hogy a védő idézze a 2. zsoltárt, amelyben az Úr felszólítja az uralkodókat, hogy figyeljenek, mert Krisztus a trónra lett ültetve. Jehova tanui nem akarnak kárt okozni másnak, amidőn a mindenható Istennek engedelmeskednek, vagy közlik a néppel Isten figyelmeztetését; ezt a tényt világosan a bíróság elé kell tárni. Ha akkor Ezékiás bölcs volt és megszívlelte a személyes figyelmeztetést, a mai bírák is jól tennék, ha hasonlóan cselekednének és Jehovára bíznák annak eldöntését, hogy kinek van igaza a Bibliában feljegyzett üzenet hirdetésével. Mily balgán cselekszenek emberek a bírói székben vagy máshol, ha a mindenható Isten igéjét elferdíteni és félretolni törekszenek! Tartsa figyelmében mindenki, aki magát Isten szolgájának állítja, hogy a Mindenható a legfelségesebb. A papságnak nincs joga emberek megbüntetését szorgalmazni, mert ezek olyasmit hisznek és hirdetnek, amit ők nem szívesen hallgatnak. Az biztos hogy a papság nehezebb ítélet alá esik, mert értetmesebb kellett volna legyen; de a bírák és politikusok is tartózkodjanak attól, hogy ítéletüket azzal a kívánsággal szabják ki, hogy a papság tetszését elnyerjék. Jehova kétségkívül azért engedte meg a mostani állapotokat, *hogy úgy a papság, mint a nép az igazságra figyelmezzenek.* Azért Jehova tanui a bíróság előtt mindig utaljanak a tényállásra, hogy az általuk végzett munka, az evangélium prédikálása végett házról-házra járván, egy figyelmeztetési munka s az az Isten parancsa iránti engedelmességből végeztetik; és mindenki maga kell döntsön, hogy embereknek vagy a mindenható Istennek akar engedelmeskedni. Jehova tanui elnémításának megkísérlése a legcsekélyebb mértékben sem enyhíti az emberiségre szakadó szenvedéseket, hanem éppen ellenkezőleg, mindazokat, akik Isten tanui útjában állanak, a biztos pusztulásba viszi, ha nem térnek meg.

[30] Úgylátszik a Jeremiás kihallgatásánál ellenkező oldalról is lettek bizonyítékok előterjesztve. Egyik vén, aki a papság álláspontját támogatta, hivatkozott Uriás esetére, aki a Jeremiáséhoz hasonló üzenetet hirdetett. A két próféta kétségkívül ismerte egymást. A magatartásukban azonban lényeges különbség volt. Uriás félénknek bizonyult és az Úr nem oltalmazta meg, Jeremiás azonban kitartó volt és az Úr oltalmában részesült. A Jeremiás ellen és a papság mellett felszólaló férfi így szólt: „Volt egy másik ember is, aki Jehova nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint és meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ő beszédeit, és halálra keresteték őt a király; de meghallá Uriás és megijedt és elfutott és átment Egyiptomba. És Jojákim király embereket küldött Egyiptomba, Elnáthánt, az Akbor fiát és más férfiakat vele együtt Egyiptomba. És kihozák Uriást Egyiptomból és vivék Jojákim király elé, aki megölteté őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté." — Jeremiás 26 : 20—23.

[31] A feljegyzés azt mutatja, hogy Jehovának ugyanabban az időben két tanuja volt az országban és ezek tanubizonysága megegyezett. Jojákim éppen akkor lépett trónra, és úgylátszik, hogy egy különös teljesítménnyel meg akarta nyerni a vallásiaskodók tetszését és ki akarta mutatni a nemzet iránti buzgóságát. Noha Uriás az Úr nemtetszését vonta magára azért, mert Egyiptomba menekült, ez nem szolgált mentségül Jojákimnak arra, hogy visszahozza és megölje. Uriás Jeruzsálem uralkodójának a jogszolgáltatásán kívül állott; mindazáltal Jojákimnak nem volt nehéz kieszközölni Uriás kiszolgáltatását és Egyiptom uralkodójának a segítségével, aki szintén az ördög eszköze volt, visszahozza. A papság annakidején Jehova két prófétájának a vérére szomjazott, s Uriás úgy gondolta, hogy a leghelyesebb lesz kereket oldani; s a félelem éppen a csapdába kergette őt. Jeremiás viszont kihirdette az Úr üzenetét, amely a Uriás által hirdetett üzenethez hasonlított. Ahelyett, hogy megijedett volna, Jeremiás kitartott álláspontja mellett és így szólt vádlóihoz: 'Én azt az üzenetet hirdettem, amelyet Isten bízott reám hirdetés végett. Most tehát tegyetek velem tetszésetek szerint.' Jeremiás Istenben vetett hitet tanusított és ezért nem ijedt meg emberektől. A Sátán szervezetének más ágához való menekülés egyáltalán nem szerzett Uriásnak oltalmat. Ezáltal Istenben vetett hitének hiányát mutatta. Amint látszik, Jehova megvonta oltalmát Uriás prófétától az ő emberektől való félelme miatt. „Az emberektől való félelem tőrt vet; de aki Jehovában bízik, kiemeltetik." — Példab. 29 : 25.

[32] Uriás éppenúgy megtehette volna, hogy kitart a helyén és ott hal meg. Akkor a hűsége miatt halt volna meg, ha egyáltalán megölhették volna. Az Egyiptomba való menekülés semmi jót nem hozott számára. E helyen azt is megondolhatjuk, hogy Uriás az Illés munkát is előárnyékolta, amely e munka „halálával" 1918-ban lezárult, míg Jeremiás az Elizeus munkát és az abban résztvevőket árnyékolta elő, akik Isten iránti szeretetüket kimutatják azáltal, hogy félelem nélkül nyíltan bizonyságot tesznek a Legfelségesebb nevéről. Ami pedig Jojákim királyt illeti, aki megvetést mutatott Jehova Isten és képviselője iránt, meg van írva: „Azért ezt mondja Jehova Jojákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húdom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének! Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül!" (Jer. 22 : 19, 20) Hasonlóképpen nem fog most semmi jót eredményezni a róm. kat. hierarchia előkelőinek és eszközeinek a Jehova Isten elleni dacolás. Aki mégis ezt teszi, ugyanaz a sors éri utól, ami Jojákimot.

[33] A papoknak, prófétáknak és a gerinctelen politikusoknak az tetszett volna, ha Jeremiást Uriáshoz hasonlóan kivégzik! De a feljegyzés így hangzik: „De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lőtt, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra." (Jer. 26 : 24) Ez az Ahikám nevű ember nem volt oly túlzó vallásiaskodó, mint a többiek, akik Jeremiás kihallgatásánál jelen voltak. Ő a szólásszabadság mellett szállt síkra. A tárgyaláson jelenlévő nép nem volt azon, hogy Jeremiást megöljék, és Ahikám is a nép pártján volt. A bizonyítási eljárásnak Jeremiás javára való fordulása azon múlott, hogy az ő beszéde a mindenható Isten üzenete volt és kétségkívül hitte, hogy Istentől származik, éppenezért nem szabad őt megölni még akkor sem, ha beszédével „a papság vallásos érzését megsértette" volna. Ha a papoknak sikerült volna a népet a maguk javára

FEL

hangolni, kétségkívül csődületet szerveztek volna Jeremiás megölésének a kierőszakolására, önhatalmúlag elítéltek- és az ítéletet haladék nélkül keresztül vitték volna. De Ahikám a felelősség tudatában volt és nem tett úgy, mint Pilátus Jézussal.

[34] Ma is van néhány okos ember a politikusok és bírósági tisztviselők között, akik nem hajlandók teljesíteni a klérus vérszomjas kívánságait, amelyben az országnak a Jehova tanuitól avló megtisztítását követelik. Tekintet nélkül arra, amit emberek tehetnek, Krisztus Jézus igaz követői számára csak egyetlen zsinórmérték létezik. Őket a mindenható Isten küldi ki, s oltalmuk és megmentésük teljesen Jehova kezében nyugszik. Jehova tanui Istenek kötelesek engedelmeskedni, az emberek pedig cselekedjenek tetszésük szerint. Isten tanui gondoljanak Krisztus Jézus szavaira: „Légy hü mindhalálig és neked adom az élet koronáját." — Jelenések 2 : 10.

A pogányokhoz

[35] Most pedig a 27. rész megvizsgálása következik és ezt a részt figyelmesen át kell olvasni. Az előbbi részekben Jehova a szervezett vallásiaskodókhoz intézte üzenetét, amely üzenet azokra vonatkozik, akik „keresztény vallás" néven működnek és tagjaik azt állítják, hogy hisznek Istenben és szolgálnak neki. Úgylátszik, hogy Armageddon, Jehova „meglepő műve" vagy „rendkívüli munkája" a „kereszténységen" vagy a „szervezett valláson", az álkereszténységen kezdődik s aztán tovább megy nagyszerű beteljesedéséig. Más szóval: Armageddon kezdetén a hivatásos vallásiaskodók lesznek megsemmisítve, s azután következik a pogányok pusztulása is. Hasonlóképpen következtek be gyorsan a 27. részben feljegyzett események is a 26. részben említettekre. Az egyébként nem szorosan e tárgyhoz tartozó bizonyítékokból kitünik, hogy Istennek a huszonhetedik részben feljegyzett üzenete Kr. e. 614-ben hangzott el. A prófécia így szól: „Sedékiás (egyes nyelveken, így magyarban is, helytelenül: Jojákim) uralkodásának kezdetén, aki fia vala Jósiásnak, Júda királyának, ilyen szavakat szólt Jehova Jeremiáshoz, mondván." (Jer. 27 : 1) A „Jojákim" név, amely e Bibliavers héber és magyar szövegében előfordul, nyílván a másoló hibájából került bele. (Más fordításokból, valamint a 3. és 12. versből világosan kitünik, hogy az üzenet Sedékiás, Júda királyának negyedik esztendejében lett kihirdetve. Sedékiás szintén Jósiás fia volt és Jojákim testvére. Nagybátyja volt Jojákimnak, Jojákim fiának. (Kir. II. 24 : 17, 18; Jer. 37 : 1) Az idő tehát ugyanaz, amelyet Jer. 28 : 1 említ.

[36] Jehova olyan sorrendben diktálta le prófétájának a kihirdetendő üzenetet, amilyen sorrendben az események be kellett következzenek. Először a „szervezett valláshoz", vagy az úgynevezett „szervezett kereszténységhez", illetve az álkereszténységhez szóló üzenetet, és azután a pogánysághoz. „Így szól Jehova nékem: csinálj magadnak köteleket és jármot és vedd azokat a nyakadba." (Jer. 27 : 2) Ezen a ponton Jeremiás egy bizonyos szerepet kellett eljátszon s általa bemutassa azt, amit Isten azokkal a hatalmakkal cselekszik, amelyek mindent gyülölnek, ami csak kapcsolatban van Isten nevével; amelyek gonoszságtól indíttatva mindenki ellen küzdenek, akik Jehovát képviselik vagy azt állítják, hogy képviselik, tehát egy Istentelen osztállyal. A teremtmények ez osztálya gonoszságból örvendezni fog, amidőn pusztulni látja a vallásrendszereket, amelyek Isten képviselőinek valották magukat; de az igaz keresztények megbüntetésében is örömét leli, noha ezek valóban Isten képviselői. Ma vannak a földön bizonyos emberi szervezetek, amelyek mindent és mindenkit megvetésben részesítenek, ami és aki valamily módon kapcsolatban van Jehova Isten és Krisztus Jézus nevével. A róm. kat. hierarchia a kommunistákat nevezi ily gonosz gyülölőknek, s aztán csupa gonoszságból Jehova tanuit is a kommunisták közé számítja. Természetesen ezt jogtalanul állítja; Jehova tanuinak semmi köze sincs a kommunistákhoz vagy valamely más szervezethez. A kommunistáknak viszont semmi közük sincs Jehova tanuihoz; ellenkezőleg, a legtöbb kommunista gyülöli őket. Egy példa: Oroszország megsemmisítette abban az országban a „szervezett vallást", illetve a vallásos egyházszervezetet, és Oroszország sohsem engedte meg Jehova tanuinak a zavartalan mozgást és az evangélium hirdetését. Milliók nem értik és nem fogják fel, hogy Jehova tanui Jeremiáshoz hasonlóan megbízattak Isten üzeneténenk a hirdetésével, s hogy nekik semmi közük sincs oly szervezethez vagy személyhez, amely ellenségesen viselkedik Istennel és Krisztus királyságával. Nagyon fontos mindig figyelemben tartani, hogy Sátán most utolsó erőfeszítéssel próbál mindent elkövetni, hogy a Jehova ellen emelt gonosz állítását megvalósítsa, miszerint mindenkit Isten megátkozására tud birni. Sátánnak az a szándéka, hogy vagy uralkodik a világon, vagypedig megsemmisíti azt. S mivel most látja, hogy Jehova Isten Krisztus Jézust a világ királyaként trónra emelte s így az ő uralma rövidre van szabva, kétségbeesetten próbálja az egész emberiséget kipusztítani. E céljának a keresztülvitelére ravasz terveket sző, amelyek arra irányulnak, hogy egyik osztályt a másikra heccelje és mindenkit megsemmisítsen. Jehova tanui nem küzdenek valamely személy vagy osztály ellen. Ők a képmutató vallás ellen harcolnak, amely hozzájárul ahhoz, hogy Jehova neve és királysága gyaláztassék és a nép félre legyen vezetve. Jehova tanui azért harcolnak, hogy a mindenható Isten igéje igazságainak a hirdetése által Sátán gazságait leleplezzék s az emberek megláthassák a menekülés útját. Az igazság üzenete kell figyelmeztesse a gonosztevőket is, hogy ne lehessen mentségük. A figyelmeztetés mindenkinek szól, hogy a jóakaratú emberek Isten szervezetéhez menekülhessenek és ott menedéket találhassanak. A Szentírásból kitünik, hogy Armageddon a következő sorrendben fog lejátszódni: először a „kereszténységnek" nevezett vallásrendszerek megsemmisítése, majd a Sátán szervezete minden más részének a pusztulása. De Armageddon kezdete előtt Isten neve és királysága kell hirdettessék, amint azt Isten megparancsolta.

[37] Jeremiásnak Jehova utasítására bemutatandó némajáték vagy drámai cselekménye az előképben nem a hitvalló-vallásiaskodókhoz vagy a „keresztény vallás" követőihez lett intézve, hanem a vallástalan osztályhoz. Ezért az lett parancsolva Jeremiásnak, hogy csináljon köteleket és jármot és küldje el a pogány királyoknak: „És küldd azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, akik eljönek Jeruzsalembe Sedékiáshoz, Júda királyához." — Jeremiás 27 : 3.

[38] Edom és más pogányok, akikhez az üzenet intéztett, kétségkívül hallották Jeremiásnak a Jeruzsálem és a templom lerombolására vonatkozó jövendölését. Az üzenet nyilvános volt, és Jeruzsálem papjai — hogy Jeremiás ellen előítéletet teremtsenek — gondoskodtak róla, hogy mindenki meghallja; s a jövendölésben említett nemzetek kétségkívül követeket tartottak Jeruzsálemben. Ezek az emberek mint mindannak gonosz gyülölői, ami a mindenható Isten nevéről neveztetik, örvendeztek afölött, hogy Jeruzsálem le lesz rombolva, s

FEL

azt remélték, hogy pusztulása a jövendöléshez híven beteljesedik. Miután Jeruzsálem megszállása megtörtént. Isten bejelentette az Edom és más nemzetek megbüntetésére vonatkozó szándékát is: „Így szól az Úr, Jehova: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: azért, így szól az Úr, Jehova, kinyújtom kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barmot; és teszem őt pusztasággá Témántól fogva, és Dédánig fegyver miatt hullanak el." (Ezékiel 25 : 12, 13) „A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál te is, mint bármelyik közülük. De ne gyönyörködjél (kárörvendően) öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj jószágához nyomorúsága napján. A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el megmaradottait a szorongattatás napján! Mert közel van Jehova napja, minden népek ellen. Amint cselekedtél, úgy cselekszenek veled; amit te fizettél, visszaszáll fejedre." (Abdiás 11—15) Ez a próféta kijelentés lényegében azt mutatja, hogy Isten az ő feltett szándékát minden emberi beavatkozás vagy segítség nélkül végrehajtja, és egyetlen teremtésnek sincs joga beavatkozni, csak ha erre az Úrtól utasítást vagy parancsot kapott.

[39] A figyelmeztetés közölve lett, mégpedig nem csak Edomnak, hanem a többi nemzeteknek is: „Azt mondja az Úr, Jehova: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: Ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek; Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát a városok felől, városai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé. Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között. Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én Jehova vagyok." (Ezékiel 25 : 8—11) A figyelmeztetés az Ammonitákhoz is szólt: „Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenük; és mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr, Jehova beszédét! Így szól az Úr, Jehova: Mivelhogy ezt mondod: Haha! szenthelyemre, hogy megfertéztetett; és Izrael földjére, hogy elpusztíttatott; és Júda házára, hogy fogságba mentek. Ezokáért ímé adtak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátoraikat benned, s felállasák benned lakóhelyeiket, ők eszik meg gyümölcsödet s ők iszák meg tejedet. És teszem Rabbát tevék legelőjévé és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én Jehova vagyok! — Mert így szól az Úr, Jehova: Mivelhogy tapsolsz kezeddel és tombolsz lábaiddal és örülsz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett; Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kiváglak a népségek közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én Jehova vagyok." (Ezékiel 25 : 2—7) (Lásd Jeremiás 49 : 1—6-ot is.) Ez a figyelmeztetés az összes nemzeteknek szól. (Ezékiel 26 : 2, 3, 21; 28 : 21—26) Ezek a jövendölések a mi Istenünk bosszúállása napjára irattak, erre vonatkoznak, s ez (illetve a meglepő munka) Armageddonkor következik be.

[40] Az Úr Jézus jelen van, az ítélet napja eljött és a nemzetek ítélet alatt vannak. De az ítélet a nemzetek vallásiaskodóin kezdődik, amint írva van: „És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös." (Péter I. 4 : 17, 18) Jeremiás üzenete prófétai jelképek alakjában lett eljuttatva a pogányok hivatalos képviselőinek, Isten gyűlölőinek és ellenségeinek. Ezek a pogány követek diplomáciai viszonyt tartottak fenn az izraelitákkal. Így van ez ma is. Mialatt a figyelmeztetés a „kereszténységben" történik, eljut az éppenúgy az úgynevezett „kereszténységben" lévő nem vallásos vezetőkhöz is. Eljut ez a pogány nemzetekhez is, amelyek szövetséges vagy diplomáciai viszonyt tartanak fenn az úgynevezett „keresztény nemzetekkel" is.

[41] Egy szemléltetés: Japán szövetségben áll a róm. kat. hierarchiával, és a japán hiszékenyek (halelkok) üldözik Jehova tanuit, mivel ezek Jehova nevét és királyságát hirdetik. Jehova tanuinak a Japán kormány által való üldözése és bebörtönözése mindnagyobb méreteket ölt, éspedig minden igazoló vagy mentő ok nélkül. Ez történik, mert a róm. kat. hierarchia azt kívánja, hogy Jehova tanuit üldözzék abban az országban.

[42] Jehova parancsára Jeremiás — a próféciában említett évben — Seraja által Babilon királya ellen is küldött egy írásbeli üzenetet, amelyet ott fel kellett olvasni: „Ez a szó, amellyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Neria fiát, aki a Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendejében; Serája pedig szállásmester vala. És megírá Jeremiás egy könyvben mindazt a veszedelmet, amely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, amelyek megirattak Babilon felől. És monda Jeremiás Seráján: Mikor Babilonba jutsz, és látod, és elolvasod mind e szokat, mondván: Jehova, te szólottál e hely ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig, hanem örökkévaló pusztaság legyen." — Jeremiás 51 : 59—62.

[43] Ez megerősíti az írás más kijelentéseit, miszerint Isten az istentelen hordákat, a gonosz gyűlölködőket felhasználja az álszent vallásrendszerek megsemmisítésére s azután az istenteleneket és mindazokat elpusztítja, akik a Sátán szervezetéhez tartoznak. Armageddon vége mindannak a teljes pusztulását jelenti, aminek köze van Sátánhoz és elvetemült munkáihoz.

[44] Jehova gondoskodott róla, hogy figyelmeztetése a nemzetek mestereihez vagy uraihoz is eljusson. Azok a diplomáciai követek, akik Jeruzsálembe jöttek, hogy Sedékiással bizalmas tárgyalásakat folytassanak, bizonyára tudomást szereztek az üzenetről; hiszen Isten utasította Jeremiást, hogy azt közölje követeivel továbbítás végett: „És parancsold meg nékik, hogy mondják meg uraiknak: „Ezt mondja Seregek Jehovája, Izrael Istene; ezt mondjátok uraitoknak." (Jer. 27 : 4) Hasonlóképpen, tudják meg a nemzetek követei is, akik összeköttetésben állanak a „kereszténységgel" és azzal tanácskozás végett összejönnek, hogy Isten elhatározta a Sátán szervezete elpusztítását. Egy ily bejelentés máris több külföldi diplomatához el lett juttatva és majdnem az összes államok tudomást szereztek róla. Jehova ezt nyilván azért juttatja el hozzájuk, hogy ne lehessen mentségük. Meg kell tudják, hogy Jehova a legfelsőbb: „Én (Jehova) teremtettem a földet, az embert és a barmot, amelyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és kinyújtott karommal; és annak adom, aki kedves szemeim előtt." (Jer. 27 : 5) Amidőn az izraeliták Kanaánba vonultak, Isten nem pusztíttatta el velük Edomot, Moábot és Ammont, mert ekkor még nem érkezett el erre az idő. (Mózes V. 2 : 1—19) Az izraelitákra való tekintettel Isten a föníciaiakat, Tírus és Sidonbelieket az országban hagyta. Ezáltal árnyékolta elő, hogy Sátánt és szervezetét az általa meghatározott idő leteltéig minden háborgatás nélkül megtűri. Isten 1914-ig megengedte, hogy Sátán megszakítás nélkül uralkodjék a nemzeteken, s az Isten gyűlölői, valamint az ál-

FEL

szent úgynevezett „keresztény" vallásiaskodók" együtt működnek és továbbra is hatalmat gyakorolnak a nemzetek felett. Milyen üzenetet hirdettet most Jehova a világ nemzeteinek? és kire bízza ennek a hirdetését? Meg tudják akadályozni a világ hatalmai, hogy Jehova üzenete az általa meghatározott időn belül közvetítve legyen?

Az Ő „műve" és „cselekedete", IV. rész a legközelebbi számban.

Tanulmánykérdések

17, 18. Utalj a 12. versben feljegyzett fontos utasításra!

19. Mi volt a célja a 13.versben feljegyzett üzenetnek? Hogyan kellett volna fogadják azt és miért? Milyen célt szolgál a prófétai színjáték e része?

20. Hogyan viselkedjenek ma Jehova tanui, ha bíróság elé állítják őket? Hogyan szóljon a bizonyságuk és milyen céllal?

21. Alkalmazd a feljegyzés 14. verséből látható szabályt azokra, akiket Jeremiás előárnyékolt!

22, 23. Mutasd ki, mennyire jogosultak voltak Jeremiásnak a 15. versben feljegyzett szavai, amelyeket később az apostolok és Jézus is igazazolt!

24. Mutasd ki, mennyire időszerűek az igazságok, amelyekre most Jehova hű tanui figyelme felhívatik!

25. Vázold a körülményeket, melyek között a 16. versben feljegyzett esemény lejátszódott!

26—28. Mondd el, mit hoztak fel „az ország bizonyos vénei" Jeremiás javára! Indokold meg a Jeremiás védelmére történő további vitát! Mondd el, Jehova miért jegyeztette fel ezt a dolgot!

29. Mely fontos jogipélda van itt adva, melyet Jehova tanui jól tesznek, ha alkalmazzák, amidőn bíróság elé állítják őket? Miért látják és követik most átlag csak kevesen a bírák közül a számukra feljegyzett tanácsot?

30. Kinek és miért lett felhozva a 20—23-ban feljegyzett bizonyíték?

31, 32. Indokold meg Jojákim eljárását Uriás ellen és mondd el, vajjon jogosult volt ezen eljárása? Mely fontos különbséget láthatjuk Uriás és Jeremiás próféták között? Mi lett prófétailag előárnyékolva e két próféta által? Mi tünik ki Jojákimról a Jer. 22 : 18, 19-ben feljegyzettekből?

33, 34. Mi volt a veleje a Jeremiás érdekében felhozott bizonyítékoknak? Milyen fontos tanulságot vonhatnak le Jehova mostani tanui e tárgyalásról és annak kimeneteléről?

35. Hogy mutatkozik a most megvizsgált feljegyzésből, milyen sorrendben fog lejátszódni Armageddon? Mikor lett közölve a Jeremiás 27 részében feljegyzett jövendölés? Mutasd ki, ki uralkodott a Júda trónján e jövendölés idejében!

36. Mily sorrendben kell lejátszódjanak az események az üzenet szerint? Írd le azt az osztályt, amelyre nézve vagy amely ellen ez az üzenet feljegyeztetett! Nevezd meg az okot, amiért a most földön élő Jehova tanui helytelen megvilágításban vannak feltüntetve és üldözik őket! Mely harcban vesznek részt most Jehova tanui és mi a célja a rájuk bizott és általuk hirdetett üzenetnek?

37—39. Miért lett utasítva Jeremiás, hogy köteleket vagy jármot csináljon és azt a pogány királyokhoz küldje? Mi van ezáltal előárnyékolva?

40, 41. Mondd el, a pogány országokban miért harcolnak Jehova tanui ellen, miért üldözik és börtönözik be őket!

42, 43. Mely prófétai jelentősége van Jeremiás 51 : 59—62 feljegyzésének?

44. Mi lett előárnyékolva a Jeremiás 27 : 4-ben említett parancs által? Sorolj fel példákat, amelyek azt bizonyítják, hogy Jehova a földet annak adja, akinek akarja! Miért működhettek oly sokáig az igazságosság ellenségei?

(Angol W. 1937 október 1)

Az Úrvacsora

„A mi húsvéti bárányunk, t. i. a Krisztus, megáldoztatott értünk. Tartsuk meg tehát az ünnepet" — Korinthus I. 5 : 7, 8; Zürcher-ford.

JEHOVA sok prófétai képet létesített, amelyek előre közlik az ő szándékát. Elvárhatjuk, hogy az ő kifejezett szándékának fontosabb részét a prófétai képek dicsőségesen bemutatják; ez így is van. Hogy Jehova neve teremtményei szívében betöltse a megillető helyét, nagyon fontos, hogy tisztázva és mindenekfölé emelve legyen. Lucifer lázadása által, akit most ördögnek hívnak, és Jehovával szemben emelt elvetemült kihívása folytán, miszerint Isten nem tudott oly embert teremteni a földre, aki megőrizhetné iránta való hűségét, a Felséges nevét kétségbevonták, nagyon meggyalázták és bemocskolták. A felsőbbségről így felmerült kérdésnek kellő módon kell eldőlnie. Jehova közzétette szándékát, hogy egy magot fog támasztani, aki a kiszabott időben megsemmisíti a gonoszt és annak szervezetét és a saját nagy nevét igazolni fogja. Emiatt mondta az ördögnek: „Épen emiatt hagytalak meg." (Mózes II. 9 : 16) Így két dolgot látunk meg amelyeket Isten tenni szándékozik, nevezetesen: 1. nevét világszerte hirdettetni akarja, s 2. felsőbbséges hatalmát kifejezni akarja az ellenség felett.

[2] Jehova a nevének tisztázására vonatkozó előkészületeiben Ábrahámot kivezérelte szülőföldjéről a Kánaán földjére. Ott feltételhez nem kötött szövetséget kötött Ábrahámmal, amely a következő ígéretet tartalmazza: „Te benned megáldatnak a föld minden nemzetségei." (Mózes I. 12 : 3, 15 : 18) Isten azután kötötte meg Ábrahámmal a körülmetélés szövetségét a következő rendelkezéssel: „Minden férfi körülmetéltessék köztetek." (Mózes I. 17 : 9—12) Később Isten úgy intézkedett, hogy Ábrahámnak és Sárának egy fia szülessen, akit Izsáknak hívtak. Amidőn Izsák nagy fiu lett, Isten utasítására áldozatul mutattatott be mint élő áldozat. Mindez Jehova nevének az igazolását szolgálta. Ebben a képletben Ábrahám Istent példázta, viszont a körülmetélés szövetsége azt példázta, hogy szívében körülmetélve kell lennie annak, aki e szövetségnek részévé kíván lenni, ami azt jelenti, hogy feltétlenül és teljesen engedelmeskedni tartozik Jehova Istennek és az ő királyságának. — Mózes V. 10 : 16; Filippi 3 : 3; Kolossé 2 : 11.

[3] Később Ábrahám leszármazottai Isten utasításából Egyiptomban laktak (az ördög földi főerődítményének területén), amely ország az ördög szervezetét példázta, amely az egész világon uralkodik. Ábrahám leszármazottai Egyiptomban szolgaságban tartattak, ahol őket Sátán és közegei szigorúan elnyomták; Jehova nevét nagyon meggyalázták és kigúnyolták. Azután Isten egy újabb élőképet alakított; amidőn Mózest Egyiptomba küldte népének kimentésére, s hogy nevet szerezzen Jehovának: „Hol van oly nép a földön, mint a te egyetlen néped, Izrael, akiért az Isten elment, hogy népéül megváltsa és nevet szerezzen magának s oly nagy és rettenetes dolgokat cselekedjen a te országodért a te néped színe előtt, amelyet Egyiptomból váltottál ki, a pogányoktól és isteneiktől?" — Sámuel II. 7 : 23, Schlachterfordítás.

FEL

⁴ A Felséges elsőizben Mózesnek mutatkozott be JEHOVA néven, amely név teremtményeivel való szándékára utal. Mózes útján közölte, hogy ő Jehova, az Örökkévaló; magát nem nevezte voltnak, vagy olyannak, aki ezután lesz, hanem VAGYOK-nak nevezte magát, azt mondta, ez az ő neve mindörökké, s ez az ő emlékezete nemzedékről nemzedékre. (Mózes II. 3 : 14, 15; 6 : 3) Egyiptomban Jehova ama kép továbbalakítását végezte, amidőnis hangsúlyozta választott népe megmentésének és nagy neve igazolásának fontosságát, valamint azon eszközt, amely útján azt a szabadítást eszközölni fogja. Jehova utasította Mózest tegyen előkészületeket a pászkára, amit egy kitűzött napon kellett megtartani, t. i. nizán hó 14-én, aminek fontosságát azzal hangsúlyozta ki, hogy ez a hó lett az év kezdő hava. Isten a pászka elfogyasztása után következő eseménnyel akarta bebizonyítani az ördögnél és az ő angyalainál nagyobb hatalmát. Az első hó 10-ik napján minden családnak egy ép hibátlan bárányt kellett választania és a hó 14-ik napjáig magánál tartania. Ezen az utolsó napon kellett megölniök a bárányt s kellett vérével befecskendezniök házuk ajtófeleit, húsát megsütniök és kovásztalan kenyérrel együtt enniök; s azoknak az elsőszülöttei, akik híven teljesítették Jehova Istennek ezen parancsát, oltalmaztattak meg, amidőn mások elsőszülöttei elpusztultak. Minden házban, ahol nem volt látható a vér fecskendezése az utasítás értelmében, meg kellett halnia az elsőszülöttnek, ami meg is történt.

⁵ Mózes ebben a prófétai drámában Jézus Krisztust, a nagy prófétát, az ember megváltóját példázta, aki engedelmeskedett Isten parancsának. (Mózes V. 18 : 18, 19; Apcsel. 3 : 22, 23) A leölt bárány Jézus Krisztust, „Isten bárányát" példázta, „aki elveszi e világ bűnét." (János 1 : 29) Az ajtófelekre hintett vér Jézus Krisztus vérét példázta, amely azoknak szolgál védelmétül és a haláltól való megváltásul, akik hisznek benne. Emiatt mondotta Isten a népnek Mózes útján: „Ha látni fogom a vért, elkerüllek benneteket; és nem lesz csapás köztetek vesztetekre." (Mózes II. 12 : 13, angol-f.) Nizán 14-én éjszaka Jehova angyala végigvonult Egyiptomon és az istenítéleteket egyiptom elsőszülöttein végrehajtotta, ahol a bárány vére nem volt látható s azok az elsőszülöttek mind meghaltak. Azután következett Izrael szabadulása Egyiptomból. Később az izraeliták Jehova parancsára évente tartoztak megünnepelni a pászkát Jehovára, a Felséges nevére való emlékezetül. — Mózes II. 12 : 14.

⁶ Isten ott Egyiptomban kötötte meg Mózes útján a törvényszövetséget az izraelitákkal és a Sinai hegységénél, ahova az izraelitákat vezérelte, ezt a szövetséget felavatta és megerősítette. Ez a szövetség Jehova nevének igazolására mutat, amidőnis egy népet választott ki a maga neve számára. Ez a törvényszövetség oly pajzs vagy korlát volt, amely hivatva volt megőrizni az ördögvallástól vagy ördögimádástól az izraelitákat Jézus Krisztus, az ígéret magvának eljöveteléig. A törvényszövetség felől áll megírva: „A bűnök okáért adatott, amíg eljön a Mag (Krisztus, akinek az ígéret tétetett)"; ... a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg." (Galatab. 3 : 19, 24) Azok az izraeliták, akik a törvényszövetség rendelkezéseit lelkiismeretesen megtartották, oltalmaztattak meg Jézus Krisztus eljöveteléig, aki a prófétai kép előképét teljesíteni fogja. Azok az izraeliták, akik a Mózes útján adott törvényhez hívek maradnak és Jézus Krisztus eljövetelekor híveknek találtatnak, Mózesről Krisztusra szállnak át és egy részévé lesznek, illetve lettek „a Jehova nevéért kiválasztott népnek". — Apcsel. 15 : 14.

Teljesülés

⁷ Jehova a kitűzött időben Jézus Krisztust a világra küldte. Ez a kép beteljesítése volt, amely kép Mózes útján szerzetetett, amidőn Jehova őt Egyiptomba küldte. Amiképpen Jehova Mózest Egyiptomba küldte, hogy Jehovának hírnevet szerezzen s magának egy népet megváltson és megszabadítson, s másodsorban mindazokért megadja a váltságdíjat, akik az Úrban hinni és neki szolgálni fognak. Jézus is Atyja nevében jött, hogy Atyja akaratát teljesítse s emiatt védelmezte Jehova nevét, amint írva állott felőle: „Hogy a te akaratodat cselekedjem, ezt kedvelem; a te törvényed az én szívembe van írva." (40. zsoltár 8; János 5 : 43; 10 : 25; 17 : 6) Éppen úgy, ahogyan Mózes hű bizonyságot tett Egyiptomban Jehova nevéről, Jézus Krisztus, Isten szeretett fia is bizonyságot tett Atyja nevéről földi tartózkodása alatt. Miután Jézus a kép ezen részét teljesen beteljesítette, a prófétai dráma azon részének teljesítéséhez kezdett, amit az Egyiptomban leölt bárány példázott. Mózes nem ölettethetett meg, hogy a prófétai drámában való további szerepét is teljesíteni tudja; tehát a báránynak kellett megöletnie helyette, ennek a báránynak leölése példázta Jézus Krisztus halálát.

⁸ Jézus megünnepelte a pászkát tanítványaival, úgy, ahogyan Jehova megparancsolta. Ez volt az utolsó pászka. Jézus bebizonyította hűségét, kitartott Isten előtt ártatlansága mellett s ezáltal bebizonyította, hogy Sátán hazug, s hogy az Isten igaz és minden dicséretre méltó. Jézus tehát azon a ponton volt, amidőn vérét gyalázatos módon kiontották, mivel bűnös helyett mint bűnösnek számított halt meg, keresztre feszíttetvén.

Az Úrvacsora elrendelése

⁹ Jézus tudta, hogy rövidesen megölik s hogy erről az eseményről értesítenie kell tanítványait Atyja szándékának megfelelően, s általuk az ugyanazon drága hitből való, utánuk következőket. Emiatt cselekedett az alább megírtak szerint: „Mikor pedig ennek, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak és monda: Vegyétek, egyétek, ez az én testem. És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; mert ez az én vérem, az újszövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára." — Máté 26 : 26—28.

¹⁰ Lukács feljegyzése ugyanezen eseményről Jézus kijelentését így jegyzi fel: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre" (Lukács 22 : 19) Ugyanezen eseményről írva, így szól az apostol: „Ez a pohár az újtestamentum az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az én emlékezetemre; Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és ürítitek e poharat, az Úr halálát hirdetitek, amíg eljövend." (Korinthus I. 11 : 25, 26) Az Úr itt nyilván annak szükségét tárta tanítványai elé, hogy végül mindazok, akik az ő testtagjai lesznek, így a királyi nemzedékhez tartoznak, hasonló pályán tartoznak járni, s ha így évente résztvesznek az Úrvacsorában, — az ő halálára emlékeznek, s tudatában kell annak lenniök, hogy biztosan részt kell venniök ebben az áldozati halálban, ha vele kívánnak élni. Jézus teljesen ismerte Jehova szándékát s így azt is tudta, hogy mindazok, akik vele egyesülni fognak, mindhalálig tartoznak megőrizni ártatlanságukat és hűségüket Isten iránt s így Jézussal áldozati halálában egyesülve, részt vehetnek az ő királyságának dicsőségében. Az Úrvacsorának Jézus Krisztus részéről történt ezen beiktatása közvetlenül a pászka elfogyasztása után történt s ennek az Úrvacsorának éventeni megtartását parancsolta meg Jézus az ő tanítványainak.

FEL

Ki vegyen részt benne?

11 Amint látszik ma sokan vannak, akik szeretik Istent és Krisztust és az Isten akaratának teljesítésére szentelték magukat, mindazáltal kétségek közt élnek afelől, hogy résztvegyenek-é az Úrvacsorában. Ezzel a cikkünkkel rajtuk akarunk segíteni, hogy jobban megértsék az Úrvacsora jelentőségét és jobban értékeljék, s aztán mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy részt vegyen-e abban, vagy sem. Ha mindenkor eszünkben tartjuk Jehova szándékát, úgy ahogyan Igéje leírja, jobban tudunk e kérdésben helyes végeredményre jutni. Elsőrendű és mindennél fontosabb, hogy Jehova hírnevet szerez magának. Isten ezt azzal fejezte ki, hogy Mózest Egyiptomba küldte, hogy nevet szerezzen magának és nevét igazolja. Alárendelt célja az volt, hogy népet válasszon magának a neve számára, azt megváltván és megszabadítván. Hasonló volt Jézus földi küldetésének is a célja. Tényleg azt kellett teljesítenie, ami az említett profétai drámában említve volt. Jehova világosan kijelentette, hogy nevét királysága útján kívánja igazolni, amidőnis Jézus lesz a királya és nevének igazolója s akik Jézus Krisztussal szövetségesek, részt fognak nyerni Isten nevének az igazolásában. Az engedelmes emberek üdvözítése alárendelt jelentőségű, jóllehet, hogy azok az engedelmesek, akik élni fognak, Jehova nevének igazolását fogják jelenteni. Azok a szavak, amelyeket Jézus az Úrvacsora beiktatásakor mondott, mutatják, hogy az ő vére a következő kettős célt szolgálta: 1. a bűnök bocsánatát, illetve az Ádám engedetlensége miatt az emberiségre következett tökéletlenség eltörlését, 2. az újszövetség megkötését, amely szövetség útján egy nép kiválasztása történik a világból Jehova neve számára. A törvényszövetség nem teljesítette ezt a munkát, amely balsikert az izraeliták bűnének vagy tökéletlenségének kell betudni. Isten mostmár az újszövetség által akarta végrehajtani azon szándékát, mégpedig egy szellemi (lelki) osztály kiválasztása által, amely bizonyságot fog tenni az ő nevéről.

Bűnbocsánat

12 Amennyiben Ádám bűnének következményei átöröklődtek az egész emberiségre, került az emberiség a bűn szolgaságába, aminek a halálban vagy teljes pusztulásban kellene végződnie, ha nem történik intézkedés a megváltásra vonatkozólag. Jehova elpusztíthatta volna Ádám egész faját és egy új nemzedéket teremthetett volna. Célja mindazáltal arra irányul, hogy felsőbbségének kimutatására Ádám nemzedékéből választja ki azokat, akik megőrzik ártatlanságukat iránta s az ilyeneket fogja élettel megajándékozni és emlékoszlopul vagy szoborként használni az ő neve és kijelentése számára. Ezek a hívek képezik Jehova nevének igazolását. Először a megváltásnak kellett megtörténnie, mielőtt bárki is kiválasztható lett volna Ádám nemzedékéből Jehova neve számára, vagypedig életet nyerhetett volna. Isten a törvényszövetséget Izraellel Mózes útján kötötte meg. Az a szövetség egy hibátlan bárány vére által lett érvényes s azáltal emelkedett erőre a szövetség. A báránynak ez a vére Jézusnak a Golgotán kiomlott vérét példázta, amely az újszövetséget emelte érvényre és erőre, amely vér egyúttal az emberiség megváltásának is a vére s amely útján szabadságot nyernek az engedelmesek. De mindenkor eszünkben kell tartanunk, hogy előbb a bűnök bocsánatának kell megtörténnie, mielőtt egy nép kiválasztható lenne Jehova neve számára és egyesíthető lenne Jézus Krisztussal.

13 Isten nem azért küldte Jézust a földre, hogy az emberiséget elkárhoztassa, hanem hogy megmentse, amely megmentésben azonban csak olyan részesül, aki „hiszen Ő benne". (János 3 : 16, 17) Isten előképi népét, az izraelitákat „mannával" táplálta, amely az égből hullott, hogy egy ideig életben maradjanak Ez a kenyér Jézus Krisztust, a mennyei kenyeret példázta, aki által mindenkinek életet nyújt, aki Istenben és Krisztusban hisz és engedelmeskedik, Akik így üdvözülni fognak, hinni tartoznak Jézusban, aki az emberiség megváltásául adatott. (János 6 : 29—35) Ezért áll megírva: „Amiképen az ember Fia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy szolgáljon, és életét váltságul adja sokakért." (Máté 20 : 28) Ez a szöveg mutatja világosan, hogy az Úr Jézus az emberiség közül annyiért adta az életét, amennyien teljesíteni fogják a feltételeket, amennyiben hisznek és engedelmeskednek, úgy ahogyan megparancsoltatott nekik. Az engedelmeseket a „juhokról" szóló példázat ismerteti, akikről Jézus ezt mondotta: „Én életem adom a juhokért." (János 10 : 15) Az engedetleneket a „kecskék" példázzák. Jézus nem áldozta fel az életét a „kecskékért" is? Nem, semmiképpen; mert a váltságdíj nem az engedetlenek, hanem az engedelmesek érdekében hozatott, amint meg is van írva: „Aki hiszen a Fiuban, örökélete van; de aki nem hisz a Fiuban, nem látja meg az örökéletet, hanem Isten haragja marad rajta." (János 3 : 36) A megváltás „a bíró előtt nyilvánosan megvásároltat" jelent, mégpedig oly áron, amely megfelel a bűnösért követelt árnak". A tökéletes ember, Ádám vétkezett és halállal sujtatott. A tökéletes ember, Jézus bűntől mentes volt és meghalt. Azt jelenti ez, hogy Ádám a Jézus Krisztus vérén váltatott meg? Nem, nem ezt akarja jelenteni, hanem éppen az ellenkezőjét. Ádám szándékos bűnös volt. (Tim. I. 2 : 14.) Ádám ezen szándékos bűne miatt sujtatott halállal; mert Isten ezt a büntetést helyezte kilátásba a bűn elkövetésének esetére. Semilyen ok sem jogosít fel oly következtetésre, hogy Jehova meg fogja másítani az ítéletét; mert az Isten nem változik meg. (Malakiás 3 : 6) Ádám nemzedéke amiatt került a kárhozat alá kikerülhetetlenül, mivel Ádám tökéletlenségét örökölte. Nem állott ítéleten és a halálítélet nem rája (Ádám leszármazottaira) mondatott ki. De mivel bűnben született és igazságtalanságban fogantatott, az örökölött bűn folytán kell meghalnia, ha megváltása nem történik meg. Az üdvösség vagy szabadulás alkalmát Ádám ivadéka Jézus Krisztus kiomlott vére útján nyeri meg, s hogy ezt az alkalmat hasznosíthassa magának, teljesíteni tartozik a feltételeket, illetve hinnie kell az Úr Jézus Krisztusban és engedelmeskednie kell Isten parancsainak. — Róma 5 : 12, 19.

14 Mikor és hogyan váltotta meg Jézus Ádám leszármazottait? Jézus tökéletes emberré tétetett azon teljes joggal, hogy örökre élhetett volna mint ember. Tehát hibátlan teremtmény volt, amit a hibátlan bárány példázott. Jézus tehát képesítve volt azon ár megfizetésére, amely „elveszi a világ bűnét", amelynek következtében került Ádám ivadéka a halálba. Jézus kijelentette, hogy maga köré kell gyűjtenie az engedelmes juhokat, s így szólt: „Azért szeret engem az Atya, mivel leteszem az én életemet, hogy ismét felvegyem azt ... én magamtól teszem le. Van hatalmam (tekintélyem: átdolg. fordítás) letenni azt, és van hatalmam (tekintélyem) felvenni azt; Ezt a parancsot kaptam az én Atyámtól." — János 10 : 17, 18.

15 Jézus feláldozta életét. Meghalt a keresztfán, mintha bűnös lett volna, jóllehet ártatlan, szent, bűntől-mentes volt; emiatt tovább is az emberi élet jogának birtokában maradt. (Péter I. 1 : 19) Isten feltámasztotta Jézust a halálból és a mennyekbe emelte. De az emberi élethez való joga tovább is megmaradt s ahhoz is meg-

FEL

hatalmazást kapott Atyjától, hogy emberi életét visszavehesse. De visszavette-e? Nem vette vissza, hanem az emberi élethez való ezen jogát letette Isten kegyelmi széke előtt mint áldozatot az emberiség bűnéért. „Krisztus tehát megáldoztatott, hogy sokak bűnét eltöröljo." (Zsidók 9 : 28) Prófétailag áll megírva felőle: „Önlelkét áldozatul adja." — Ésaiás 53 :10—12; Róma 4 : 25; Kor. I. 15 : 3.

[18] Jézus Krisztus áldozatának értékét nem úgy tette letétbe a mennyekben, hogy azután visszavegye és használja. Hanem azt letette, lemondott róla, teljesen megvált tőle az emberiség váltságdíjául adván, amint írva is van: „Áron vétettetek meg." (Kór. I. 6 : 20) Ha valaki valamit csupán letétbe helyez, azt ismét visszaveheti vagy elviheti. De ha azt fizetésképpen adja ki, lemond arról való jogáról; Jézus kifizette a váltságdíjat. Az emberiség tehát Isten akarata szerint vásárlás folytán Jézus Krisztus tulajdonába ment át. (Péter I. 1 : 18, 19; II. 2 : 1) Az Úr Jézus Krisztus mindenét eladta, amivel mint ember rendelkezett, t. i. az ő emberi életét s annak értékével megvásorolta az emberiséget. (Máté 13 : 46) „A saját vérén vásárolta meg." — Apcsel. 20 : 28; Efézus 1 : 14.

[17] Ha valamely embernek valaha is örökéletet kell nyernie, hogyan nyerheti meg? Az éltet Istentől Jézus Krisztus útján kell nyernie. (Róma 6 : 23) Jézus tanítványaihoz fordulva, mondotta a következőket: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senkisem mehet az Atyához, hanem csak én általam". (János 14 : 6) Más út nincsen, amelyen életet lehetne nyerni. (Apcsel. 4 : 12) Az egyetlen út, amelyen az ember Istennel kibékülhet, Jézus Krisztus, amidőnis az embernek hinnie és hűségesnek kell bizonyulnia. Ábrahám és a zsidókhoz írt lv. 11. részében említett hűségesek hittek Isten ígéretében, hitték, hogy elküldi a Messiást, aki a világ uralkodója lesz, várták az ő királyságának felépítését s nem akartak közösséget vállalni a gonosz világgal, mivel szívükben a messiási királyságban reménykedtek. Isten ezeket az embereket hitük miatt tekintette igazaknak; de akkor nem részesültek az életben, mivel előbb Jézus Krisztusnak vérén kellett megvásárolnia az emberiséget s csak azután kezdhetett hozzá, hogy az Istentől kijelölt úton megszabadítsa. „S ezek mindnyájan, akik hit által jó bizonyságot nyertek, nem részesültek az (élet) ígéretében, mivel az Isten valami jobbról gondoskodott számunkra, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak." (Zsidók 11 : 39, 40) Mi ez a „jobb" dolog, amiről az apostol beszél s amiben maga is részesülni fog?

Szellemi fiak

[18] Ez a „jobb" dolog a fiak királyi házában való részesülés, amelynek Jézus Krisztus a feje: „Krisztus mint fiu a maga háza felett, amely ház mi vagyunk, ha mindvégig szilárdan kitartunk bizalmunk és dicsőséges reménységünk mellett." (Zsidók 3 : 6, Luther-f.) Krisztus eljöveteléig Isten Izrael nemzetét a törvényszövetség védelme alá rendelte s ez a szövetség megvédte azokat, akik hívek voltak Istenhez. (Galata 3 : 19, 24) Jézus Jehova akarata szerint a zsidókhoz jött, a saját szövetséges népéhez, de ennek a népnek tagjai majdnem mindnyájan megvetették őt; csak néhányan hittek neki. „De akik Őt befogadták, azoknak jogot (kiváltságot) adott, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik hisznek az ő nevében." — János 1 : 12, angol ford.

[19] A hűséges apostolok mindnyájan a törvényszövetség alatt álltak, hittek az Úr Jézus Krisztusban, neki szentelték magukat, Isten szeretett fiának, és az Isten fiaivá lettek. E nagy kiváltságban három és fél éven keresztül kizárólag csak a zsidók részesültek, de azután ez a kiváltság zsidók- és nemzsidók előtt is egyenlően nyitva állott. A szentszellem kitöltése után megértették az apostolok Jehova szándékát, mert a szellem megtanitotta őket arra, hogy „egy népet akar összegyűjteni a maga neve számára" s ezt másoknak is megmagyarázták. Ezek a hívek, az apostolok, összegyűltek Jeruzsálemben, hogy megtárgyalják az evangéliumnak a pogánynemzetek előtt való hirdetésének ügyét s meglássák miért történt az, s akkor tárta fel előttük a Szentszellem, Isten azon szándékát, hogy egy „népet akar választani magának" a pogányok közül, amiről Jehova próféták előre szólottak is. (Apcsel. 15 : 14—16) Az Ő neve számára így kiválasztott nép képezi a szellemtől szülötteket, Isten fiait, akiket Jehova nevével felruház s akiket tanubizonyságaivá tesz, hogy bizonyságot tegyenek az ő nevéről és királyságáról, amely bizonyságot tenniök kell, mielőtt felsőbbséges hatalmát Jehova feltárja. (Ésaiás 62 : 2; 43 : 9—12; Mózes II. 9 : 16) Azok az emberek, akiket Jehova neve számára kiválaszt, az ő szellemi fiai, a „kicsiny sereg", akiket az Úr juhainak nevez.

[20] Az Egyiptomban kötött és a Sinai hegységnél megerősített szövetség, illetve a törvényszövetség nem eredményezett teljes számban egy népet Jehova neve számára; mindazáltal volt néhány izraelita, köztük az apostolok is, akik hitbeli engedelmesség folytán Mózesről Jézus Krisztusra származtak át. Isten Jézus Krisztussal újszövetséget kötött, amely útján megvalósitja azt, amit a törvényszövetség nem valósitott meg, t. i. a pogányok közül egy népet választ Isten neve számára, amely népnek teljesen felszenteltnek kell lennie és a világ előtt bizonyságot kell tennie az ő nevéről és királyságáról. A törvényszövetség Egyiptomban kötetett Mózessel mint közbenjáróval vagy fejjel. Az újszövetséget Jehova Jézus Krisztussal kötötte Jézus földönlétekor, illetve a hasonmási Egyiptomban; ezt az új szövetséget az Úr Jézus vére pecsételte meg vagy emelte erőre. Emiatt mondta Jézus tanítványainak, amidőn a bórra, illetve a pohárra utalt, amely az ő vérét példázta: „Ez az én vérem, az újszövetség vére ... igyatok ebből mindnyájan." — Máté 26 : 27, 28.

[21] Ama tény, hogy Jézus meghívta őket, igyanak belőle, véglegesen azt bizonyitja, hogy azok, akik e szövetségben vannak, — s csakis ezek —, tartoznak inni e vérből. Igaz, az ő vére bűnbocsánatot szerez; ámde senki sem nyer meghivást a szövetségbe s nem lesz kiválasztva Jehova neve számára a világból, amíg nem hisz az Úr Jézus Krisztusban és az ő értékes vérét hit által nem tekinti az üdvösség eszközének A tanítványok immár előbb Messiásnak tekintették Jézust, hívenkövették és az Isten emiatt számitotta be nekik ezt igazságul, amiképpen Ábrahámot is igaznak tekintette a hite miatt. Amidőn a váltságdíj a mennyekben engesztelésül benyujtatott, lettek a hűséges apostolok Isten szellemi fiaivá s az Isten így fogadta el őket a Szentszellem bizonysága szerint, amelyben pünkösdkor részesültek. Jézus nem hívott minden izraelitát, hogy résztvegyen az Úrvacsorában, hanem csak azokat a hűségeseket, akik beigazolták feddhetetlenségüket előtte.

[22] Az újszövetség nem hozott létre magot s nem ezen eszköz útján nyeri meg az életet senkisem, hanem aki e szövetségbe felvételt nyer, már előbb igazoltnak és a Szentszellemtől-szülöttnek kell lennie és feltételes életjoggal kell bírnia; a feltétel: hogy azután örökké hiven fog engedelmeskedni az Úrnak. Az újszövetség egy népet hoz létre Jehova neve számára, s akik e szövetségbe felvétetnek hűségük beigazolása érdekében tanubizonyságok tartoznak lenni Jehova neve és királyság-

FEL

ga mellett, amely királyság által fogja tisztázna nevét Jéhova. A szövetség másik fele Jézus Krisztus, a király. Ő a fiak házának feje, Jehova „hív és igaz tanubizonysága" s akik e szövetségben megőrzik hűségüket, ugyanesak tanubizonyságot tartoznak tenni Jehováról. Emlatt felette Jézus a feltett kérdésre: „Én király vagyok; azért születtem és jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Minden, aki az igazságból való, hallgat az én szómra." (János 18 : 37) Szavai kétségtelenül azt bizonyították, hogy akiket Jehova neve számára a világból kiválaszt, s akik híveknek bizonyulnak, tanubizonyságot tartoznak tenni az ő nevéről.

[23] A zsidók, akik magukat okosoknak tartották, megbotránkoztak Jézus azon kijelentésében, amelyben életének letevéséről beszélt s ebből az okból s más okok miatt. hogy a helyes útra tanítsa őket, mondotta Jézus: „Bizony,bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Aki az én testemet eszi és az én vérem issza, örökélete van annak és én feltámasztom őt amaz utolsó napon, mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem marad és én is őbenne. Amiképpen az élő Atya engem küldött és én az én Atyámért élek, úgy aki belőlem eszik, élni fog én miattam. Ez ama kenyér, amely a mennyekből szállott alá. Nem mint az atyák (a mannát; Schlachter) ettek és meghaltak; aki e kenyérből eszik, élni fog az örökkévalóságban." — János 6 : 53—58.

[24] Jézus Krisztus akkor a „juhaikról" beszélt, a „kicsiny seregről", a fiak uralkodó házának tagjairól; csak ilyenekre, csakis ezekre, akik híveknek bizonyulnak, vonatkoznak a következő szavak: Hacsak nem esztek az én testemből és nem isztok az én véremből, nem lesz élet bennetek." Más szóval: A Szellemtől-szülöttek, akik fel vannak véve az újszövetségbe, tartoznak enni a kenyérből és inni a borból. Nem fog minden ember, aki valaha is élni fog a földön, „enni a kenyérből"? Nem, hanem csak a szellemi fiak esznek a kenyérből és isznak a vérből. Mindenkinek, akik ezen a földön élni fognak, hinnie kell Jézus Krisztus vérében, amely a bűnök bocsánatáért omlott ki. De az Úrvacsora létesítésekor Jézus mindazáltal csak a tanítványait hívta, hogy megtöressenek vele együtt, s vele együtt meghaljanak s így részük legyen az ő halálában és feltámadásában, s ezen szavai azóta is csak a felszenteltekre és a Szellemtől-szülöttekre vonatkoznak. Jól jegyezzük meg, „Jézus vette a kenyeret, megáldotta és megtörte" s a széttördelt kenyérből adott tanítványainak és utasította, hogy egyenek belőle. A megtörés nagyon fontos, s ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni. A megtörés életbevágóan fontos mindenkire nézve, aki részesülni fog Jézus Krisztussal az ő királyságában. Azt jelenti, hogy Krisztus testének tagja lesz, vele töretik meg, tehát vele kell meghalnia, hogy királyságának dicsőségében is vele részesülhessen.

[25] Pál apostolnak a Szentszellem sugallatából mondott kijelentése bizonyítja, hogy az apostolok így értelmezték, amidőn a Szentszellem őket tanította: „Mert én az Úrtól vettem, amit előtökbe is adtam, t. i., hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vevé a kenyeret. hálákat adott, megszegte és így szólt: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiértetek megtöretik: így cselekedjetek az én emlékezetemre." — Kor. I. 11 : 23, 24, Schlachter-f.

[26] El fogják ismerni, hogy Jézus e kijelentése a következőket jelenti: „Ez a kenyér az én testemet képviseli!" A kenyér csupán jelkép volt; a kenyér megtörése azt mutatja, ami történni fog azokkal, akik Krisztus testéhez tartoznak. A szőlő nedve, illetve a bor az ő vérét képviselte, amelynek kiontása küszöbön állott: Jézus ezt mondta a tanítványoknak: „Igyatok ebből mindnyájan" vagy „mind igyátok ki" (angol-f). Szavaiból világosan kitűnik, hogy akik vele fognak egyesülni az ő házában, előzőleg megtöretnek, meghalnak s így osztozniok kell az ő halálában.

[27] Az apostol szavai, aki a Szentszellem sugallatából írt, teljesen alátámasztják Jézus kijelentését, miszerint testének tagjai szenvedéseiben és halálában is részesülni fognak. E kijelentése így szól: „Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg ti, amit mondok: A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem Krisztus testével való közösségünk-é? Mert e g y kenyér, e g y test vagyunk sokan; mert mindnyájan az e g y kenyérből részesedünk." — Kor. I. 10 : 15—17.

[28] A kenyér fogyasztása nem azt jelenti, hogy akik esznek belőle, azáltal igazulnak meg az életre, sem azt nem jelenti, hogy akik abból esznek, Jézus emberi élete által tartatnak meg az életben. Mert mindenkinek előzőleg kell megigazultnak lennie s csak azután lehet e kenyér részévé, amelyet később aztán megszegnek.

[29] Amidőn Jézus a zsidó kritikusok előtt beszélt, nem beszélt a kenyér megtöréséről, hanem így szólt: „Én vagyok az élet kenyere. Aki hiszen énbennem, örökélete van... Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyekből szállott alá; aki eszik e kenyérből, élni fog az örökkévalóságban. A kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet adni fogok e világ életéért." — János 6 : 47—51.

[30] Jézus Krisztus e kijelentéséből látjuk, hogy az ő emberi élete az, amit a világ váltságdíjául ad, s akiknek a javára szolgál, hinni tartoznak benne mint a világ megváltójában. Az ily hitet ki is kell fejeznie, csak azután számíttatik megigazultnak az illető. Jézusnak a kenyér megtöréséről tanítványaihoz intézett szavai azonban egyebet jelentenek. Jézus fogta a kovásztalan kenyeret, megtörte s így szólt követőihez: „Ez az én testem." Ami tehát mintegy azt jelenti: Ennetek kell, illetve velem együtt kell részesülnötök, s azáltal társaimmá lesztek szenvedéseimben s ez a kenyér én vagyok, amelyet megtörni láttok, s ez Krisztus tagjait vagy testét példázza, tehát mindnyájuknak meg kell töretniök." A kenyérnek vagy a testnek ez a megtörése és a vér italának meg kell történnie, miután a részesülők megigazultak és Szellemtől-szülöttek, tehát csak az ilyenek vehetnek jogosan részt az Úrvacsorában.

[31] Az apostolnak Kor. I. 10 : 15—17-ben feljegyzett szavai nyilván ugyanezt jelentik. Itt az apostol a „közösség" szót használja, ami „részesülést", együttes részvétet jelent. Schlachter ezt a szöveget így fordítja: „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem részesülés-e a *Krisztus* vérében? A kenyér, amelyet megtörünk, nem részesülés-e a *Krisztus* testében? Mivel egyetlen kenyér az, mi is, a sokak, egyetlen test vagyunk. Mert mindnyájan az egy kenyérben részesülünk."

[32] A megigazulás nem a test megtörésének a következménye, sempedig a vér italának a következménye; mert a megigazulásnak már előbb megtörténtnek kell lennie, s csak azután következhetik a kenyér megtörése és a bor itala. Jézus a kenyeret és a bort nem kínálta fel minden embernek, hanem csakis azoknak, akik beigazolták hűségüket. Ebből következik tehát, hogy csak azok vehetnek az Úrvacsora jegyeiből (ehetnek a kenyérből s ihatnak a borból), akik előzőleg megigazultak és Szellemtől-szülöttek és készen állnak a királyság számára.

FEL

[33] A tárgynak más oldalról való megvilágítására mondjuk, hogy az írás meggyőzően bizonyítja a következőket: Jézus tudta, hogy rövidesen meg kell halnia a bűnösök helyett s emiatt gyalázatos keresztfa-halált kell szenvednie. Szégyen, gyalázat és halál voltak az előfeltételek, s csak így lehetett Jehova igazolója. Az ördög erősen meggyalázta az Atya nevét, most pedig hasonló gyalázások következtek Jézusra. Jézus a legszigorúbb próbáknak kellett kitétessék, abban hűségesnek kell bizonyulnia s meg kellett őriznie hűségét és feddhetetlenségét Atyja előtt, csak így lehetett Jehova igazolója. Isten azt akarja, hogy Jézussal az igazolás munkájában 144 ezer tag vegyen részt, akik együtt alkotnak egy testet, illetve ezek alkotják Isten fiainak uralkodó házát. Ezek közül mindenki oly megpróbáltatásokon fog átmenni, amilyenen Jézus átment, szenvednie kell és meg kell halnia az Úr Jézus Krisztus dicsőségébe való bejutás előfeltételeképpen. Amidőn Jézus tanítványait tanította, s általuk azokat, akik később lesznek követőivé, egy egész kovásztalan kenyeret vett a kezébe, ami a tisztaságot vagy megigazultságot példázza, s aztán mintegy így szólt követőihez: Amidőn ezt a kenyeret megtörjük, gondoljátok azt, hogy ez az én testem (Krisztus teste, amely bűntelen és tiszta). Abból mindnyájatoknak kell enni (illetve velem együtt kell enniе belőle, így velemrészesülő lesz a megtöretésben). Azon kijelentése, „ez az én testem", nem az ő emberi testére vonatkozik; mert írva áll Jézus felől: „Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból." (34. zsoltár 21) „Az ő csontja meg ne törettessék." — János 19 : 36.

[34] Jézus, az ember, nem amiatt halt meg, mert testének valamely részét összetörték, hanem, mivel megszakadt a szíve, azért halt meg. Jézus a következőképpen oktatta tanítványait a pohár felől: „Hasonlatosképen a pohárt is vette!" A pohárban lévő bor az ő vérére mutatott s szavai mintegy a következőket jelentik: Ez a véremet példázza, ami az újszövetséget érvényre emeli amely szövetséget velem kötött az Atya. Együttal az emberiség megváltásának ára is. Ez a kiontott vér halálba kiöntött életem példázza, miképpen a megtört testem is azt példázza, hogy meg kell halnom; ha ti részesülni kívántok az én királyságomban, halálomban is részesülnötök kell. Azért egyetek ebből a kenyérből és igyatok ebből a vérből." Jézus tudta, hogy a törvény rendelkezése értelmében a vér itala halált jelent. (Mózes I. 9 : 4; III. 17 : 10) Meghívta tehát a tanítványait tegyenek olyasmit, ami a halálukat fogja jelenteni, s így meghívta, hogy osztozzanak a halálában. Ezért mondotta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem marad és én is őbenne maradok". (János 6 : 56) Csakis ezen az úton lehet KRISZTUSRA helyeztetni s csak akik KRISZTUSBAN vannak és az ő tagjai, töretnek meg Jézus Krisztussal együtt s áldozzák fel övele együtt az életüket.

[35] Mindenki, aki feltételhez nem kötve, szenteli fel magát Isten akaratának cselekvésére, azokat példázza, illetve láthatóan bizonyságot tesz amellett, a vízben is megkeresztelkedvén. De őt nem ez a keresztség üllteti át Krisztus testébe; Krisztus áldozati halálába kell keresztelkednie, ami azután történik, miután Istennek szentelte magát és megigazult. „Avagy nem tudjátok-é, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért Övele együtt a keresztség által a halálba; hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk." — Róma 6 : 3—5.

[36] Csak azok fognak részesülni Krisztus áldozati halálában, akik a mennyei meghívásban részesültek. Csak az Úr juhainak, a Szellemtől-szülöttek „kicsiny serege" áll készen, hogy részt vegyen Jézus Krisztus halálában és azután következő dicsőségében, emiatt tehát csak az ilyenek vesznek jogosan részt az Úrvacsorában. (T. i. a kenyérből és a borból).

[37] Pál apostol felvilágosítatván a Szentszellem által s hogy másokat tanítson, világosan megértette és tanította, hogy mindazok, akik jogosan vesznek részt az Úrvacsora jegyeiben, — amelyek Jézus Krisztus áldozati halálát, illetve megtört testét példázzák —, az ő dicsőségébe való bemenetel előfeltételeképpen az ő halálában tartoznak osztozni. Csakis ezek „hivatalosak az egy reménységben" (Efézus 4 : 4) s ez a szellemi, mennyei királyság. Az ilyenek elviselni tartoznak azon gyalázásokat, amelyek Jézusra következtek, alá kell vetetniök a döntő próbának, amelynek ő is alá volt vetve, sok nyomort kell elviseliök és Krisztussal együtt kell meghalniok. Ezeket a következtetéseket támogatják az apostol szavai: „Mert Krisztus nem önmagának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak én reám." — Róma 15 : 3.

[38] Az apostol keresztyén társaihoz szólott, hogy „sok nyomorúságon át kell bemennünk Isten országába." (Apcsel. 14 : 22) Ezeknek, miként Krisztusnak, kell szenvedniök és meghalniok: „Igaz beszéd ez, mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket!" — Tim. II. 2 : 11, 12.

[39] Az apostol következő szavai bizonyítják, hogy a test tagjai részéről feltétlenül szükséges az ily szenvedések elviselése, s hogy akik felismerik e kiváltságot, örömmel fognak résztvenni benne: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek és a magam részéről betöltöm, ami hija van Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház." — Kolossé 1 : 24.

[40] Az apostol következő szavai mutatják, hogy az Úrvacsora jegyei Krisztus szenvedéseit és halálát példázzák, amiben csak a testtagoknak lesz részük s amit örömmel kell elszenvedniök: „Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt; akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem és találtassam őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján; hogy megismerjem őt és az ő feltámadásának erejét, az ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; ha valamimódon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már el is értem volna; de egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előtem vannak, neki dölvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára." — Filippi 3 : 8—14.

[41] Péter apostol következő bizonyságtevése teljesen támogatja ezt a következtetést, hogy csakis Krisztus testének tagjai, Isten szellemi fiai, vehetnek jogosan részt az Úrvacsora jegyeiből, — mivel ezek a fiak elszenvedik az ő gyalázatát és halálát — s hogy ez megelő-

FEL

zi az ő dicső feltámadásában való részesülést: „Mert arra hivattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek." (Péter I. 2:21) „Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendhessetek; boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt." — Péter I. 4:12—14.

43 Azok a felszenteltek és Szellemtől-születtek, akik résztvesznek Krisztus szenvedéseiben, lesznek hasonlók az ő halálához; s ha így mint Krisztus hű vitézei mindhalálig kitartanak, részesülni fognak feltámadásában; hozzájuk fordulva, erről mondotta Jézus: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját." — Jelenések 2:10.

„A test megkülönböztetése"

43 Akik Krisztus Jézusban vannak, különbséget fognak tenni és kell is tenniök, Krisztus testében; illetve, világosan különbséget fognak tenni az emberi test és a KRISZTUS teste között. „Mert amiképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert a test sem egy tag, hanem sok." (Kor. I. 12:12, 14) Csak olyanok vesznek részt méltóképpen az Úrvacsora jegyeiben. A méltatlan evés és ivás belőle, illetlenül való résztvételt jelent. „Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát és úgy egyék abból a kenyérből és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van tiköztetek sok erőtlen és beteg (a lelki életben) és alusznak sokan. Mert ha mi ítélnők meg magunkat, nem ítéltetnénk el." — Kor. I. 11:27—31.

44 Az apostol mondja: „Krisztus, ami pászkabárányunk megáldoztatott. Azért szenteljük meg az ünnepet!" Ezalatt azokat érti, akik ugyanazon osztályból valók, amelyhez ő maga is tartozott, tehát a szellemi-osztályt érti. Ha valaki jonadáb, az illető nincsen a Krisztusban; s ha nincsen a Krisztusban, részt sem vehet Krisztus halálában és feltámadásában. Részéről tehát helytelenség volna résztvennie az Úrvacsora jegyeiből.

„Amíg eljövend"

45 Az ihletett apostol tovább oktatja keresztyén társait az Úrtól nyert igékre, mondván: „Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend!" (Kor. I. 11:26) Aki illetékesen, Krisztus testét megkülönböztetve, vesz részt az Úrvacsorában, kimutatja, hogy felismerte Jézus Krisztus halálának rendeltetését s látja, hogy neki is kiváltságában áll, vele szenvedni és meghalni, hogy vele élhessen és részesülhessen dicsőségében és uralkodásában. Most Jézus Krisztus a templomához jött; de még vannak olyanok is a (földi) testben, akik jogosan ünneplik meg az Úrvacsorát s azt meg kell ünnepelniök mindaddig, amíg elváltozásuk (elköltözésük) eljön, amidőn egy pillanat alatt elváltoznak, emberi testüket letéve és az Úrtól szellemi testet nyervén. Az ő feladatuk az Úrvacsora megtartása, hogy így bizonyságot tegyenek Istennel és Jézus Krisztussal való kapcsolatukról s borzasztó hanyagságra vallana, ha elmulasztanák megtartani az Úrvacsorát. „Amíg eljövend!", úgy értelmezzük, hogy míg az utolsó tag is befejezi földi futását és emberiből szellemi teremtménnyé lesz.

A királyság szövetsége

46 Miután Jézus az Úrvacsorát beiktatta és a hű tanítványok ettek belőle s azzal kifejezték azon szilárd elhatározásukat, hogy hiven követik Mesterüket nyomdokain, Jézus meghívta, vegyenek részt vele a királyságában is s ezért mondotta nekik: „Ti vagytok pedig azok, akik megmaradtatok velem az én kísértéseimben. Én azért adok néktek, amiképen az én Atyám adott nékem, országot, hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban és üljetek királyiszékeken, ítélvén az Izrael tizenkét nemzetségét." (Lukács 22:28—30) Csak akik ily viszonyban állnak az Úrral, amilyenben az apostolok állottak, vehetők fel a királyság szövetségébe. Emiatt csak akik a Krisztusban vannak és résztvesznek az ő halálában, vesznek részt az ő királyságában is. Mindenki ki van zárva tehát belőle a felkenteken és Szellemtől-születteken kívül, tehát csak ezek vehetnek részt jogosan és illetékesen az Úrvacsora jegyeiből.

Örömmel

47 1918-ban az Úr Jézus ítélettételre jelent meg templomában és hozzáfogott a felkentek vagy szellemiszülöttek megítéléséhez. Akik ezen az ítéleten hiveknek bizonyultak, felvétettek a templomba. Azóta Krisztus követői nem gyászolnak, hanem örömmel vesznek részt az Úrvacsorában, mivel az Úr, a ház feje, velük van. Ez egyezik is Krisztus Jézus e szavaival: „Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének e terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában." — Máté 26:29.

48 A szőlő termése a bor, s ez nemcsupán Jézus Krisztus kiomlott vérét példázza, hanem az Úr visszatérése után az Úr örömét is jelképezi. „Hogy a bor megvidámítsa az ember szívét; s hogy az arca ragyogjon az örömolajától." (104. zsoltár 15) Jézus Krisztus, Jehova felkent és megdicsőített királya, templomában tartózkodik s azokat gyüjtötte maga köré, akik a próbán hiven megállottak. Jehova ezeket kente fel s most mindnyájan vidámak és örvendenek az Úrban. Jézus Krisztus Jehova nagy igazolója s legfőbb öröme Atyja nevének az igazolásából áll, amely célból jött volt. Meghívja templomba gyüjtött hű követőit, vegyenek részt az örömében s így szól: „Kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; eredj be a te Urad örömébe!" (Máté 25:23) Most mindenki, aki a templomi sereghez tartozik, örvend az Úrban, amit a borból való új ivás példáz övele és a templomban Jehovának, Atyjuknak dicséretét hirdetvén. „Az ő templomában mindenki az ő dicsőségéről beszél." — 29. zsoltár 9.

49 Ezek az újszövetség rendelkezései által Jehova nevének népéül választattak s mindnyájan bizonyságot tenni tartoznak Jehova nevéről és országáról. (Máté 21:14) Isten ezen hű szellemi és felkent fiai állandóan az igazság áldozatát mutatják be Istennek, mivel Jézus Krisztussal, fejükkel a templomban tartózkodnak. (Malakiás 3:4) A templomban, illetve az Úr rejtekében az Úr tanítja felkentjeit a próféciák jelentősége felől, amelyek most teljesülnek s ők az Úr akarata szerint „kimennek a táboron kívül" és a királyság híreit hirdetik s így veszik magukra azon gyalázásokat, amelyek Jehovát és Jézus Krisztust érték. (Zsidók 13:13—15) Örvendenek ennek és méltányolni tudják ama tényt,

FEL

hogy az Úr örömében vannak, hogy az Úr öröme az erejük.

[50] Aki jogosan, tehát méltón vesz részt az Úrvacsorából, először is megigazultnak kell lennie. Szellemtől-születettnek kell lennie, a templomban kell tartózkodnia s azután felkent is kell hogy legyen. A jonadábok felszentelték magukat Isten akaratának cselekvésére, de nincsenek szellemtől születve. Nincsenek megigazulva. Nem mennyei reménységgel bírnak, hanem földi örök életben reménykednek. Jehova szervezetében találtak menedéket Jézus Krisztusnál, ahol Jehova haragnapjának elmultáig kell maradniok s miközben a határokon belül maradnak, tovább is keresniök kell az igazságot és alázatosságot. Mivel a táborban „jövevények", Istennek és Krisztusnak szentelvén magukat, közre kell működniök Isten országának, illetve Krisztus nevének hirdetésében. De mivel nem vehetnek részt Krisztus Jézus halálában, s így a feltámadásában sem, nem volna rendjénvaló résztvenniök az Úrvacsorából. Mivel Isten szervezetének védelme alatt állnak a felkentek útitársai, a felkentekkel tartoznak szolgálni s örömmel kell megtenniök mindent, amire erejükből telik. Az írásbizonyítékok és a tények azt mutatják, hogy most a jonadábok, illetve a nagysokaság tagjai az Úrhoz gyüjtetnek s e minőségükben mindig dicsőíteni fogják Isten és Jézus Krisztust, mivel látják, hogy eljött az üdvösség és a szabadulás napja. Ezért hódolnak Jézus Krisztusnak, a dicsőség királyának és örömmel szüntelenül szolgálnak neki. — Jelenések 7 : 9—17.

[51] A teljes írásbizonyíték meghatározza tehát ama tényt, hogy az Úr Jézus Krisztus iktatta be az Úrvacsorát halálának emlékezetéül s megparancsolta, hogy csak azok tartsák meg, akik Szellemtől-születtek, az ő testébe keresztelkedtek, illetve Krisztus szellemi testéhez tartoznak; s hogy az ily szellemi fiak kötelességmulasztók lennének, ha nem vesznek részt az Úrvacsorában; hogy kiváltságuk és kötelességük évente egyszer megünnepelni az Úrvacsorát. 1938-ban az Úrvacsora ideje április 15. este hat óra után, amely időben Isten felkent népének különböző csoportjai világszerte résztvesznek az Úrvacsorából. Helyes és illendő, hogy ezen az összejövetelen a jonadábok is jelen legyenek és végignézzék, ami történik, hogy annál inkább megbecsüljék a felkenteknek Jehovához való viszonyát s maguk viszonyát Istennel és Jézus Krisztussal. Ez lenyen az ő részükre is az öröm ideje, mivel értékelik ama tényt, hogy a szabadulás napja eljött.

[52] Ha az apostolnak ezen ihletett szavaira gondolunk: „Krisztus, a mi húsvéti bárányunk megáldoztatott . . . azért tartsuk meg az ünnepet", világosan láthatjuk, hogy csak az az osztály vesz részt jogosultan az Úrvacsora jegyeiből, amelynek az apostol is tagja volt, illetve a szellemi-osztály. Jonadábok vagy a nagysokaság tagjai sohse vehetnek részt jogosultan az Úrvacsorából. Ha megtennék, az csak kárukat jelentené.

[53] Némelyek azt kérdezik: Miről tudhatom, hogy résztvehetek-e az Úrvacsorából vagy sem? A felkentekhez tartozom-e, akiknek kötelességük és kiváltságuk is, hogy résztvegyenek az Úrvacsorában? Vagy jonadáb vagyok-e, aki nem vehet részt abban? Meg lehet-e állapítani mily viszonyban állok az Úrral, ha igen, hogyan lehetséges eldönteni ezt a kérdést? Ezeket a kérdéseket egy következő cikkben fogjuk megtárgyalni.

Tanulmánykérdések

1. Jehova szándékának mily fontos részét fejezik ki a szavában feljegyzett prófétai képek? Hogyan vonták kétségbe Jehova nevét? Hogyan fog eldőlni ez a kérdés? Mily két dolog van itt bemutatva, ami Mózes II-ben felmerül?
2. Hogyan cselekedett Jehova Ábrahámmal nevének igazolására vonatkozó előkészületül?
3. Hogyan történt, hogy Ábrahám utódai Egyiptomban laktak s ott az ellenség elnyomta őket? Hogyan és mily célból szabadíttattak meg onnan?
4. 5. Írd le a pászkára vonatkozó előkészületeket és magyarázd meg a képlet ezen részét!
6. Hogyan és mily célból hozattak az izraeliták a törvényszövetségbe?
7, 8. Mutass rá a kép beteljesülésére, amely Mózes útján szereztetett, amidőn Jehova Egyiptomba küldte hü bizonyságtevés céljából!
9, 10. Beszéld el hogyan iktatta be Jézus az Úrvacsorát! Mit jelentett ez akkor tanítványai s később követői számára?
11. Mi a célja annak, hogy itt most az Úrvacsora tárgyát tárgyaljuk meg? Mi volt a legfőbb, s mi az alárendelt célja annak, hogy Mózes Egyiptomba küldetett? Hogyan teljesül a prófétai dráma e része? Mily kettős feladatot teljesít Jézus vére? Nevezd meg miért kötötte Isten az újszövetséget!
12. Mily összefüggésben áll a bünbocsánatról szóló intézkedés az újszövetség rendeltetésével és munkájával?
13. Mi volt a célja Istennek, hogy annak idején „mannával" táplálta az izraelitákat, mit jelent ez prófétailag? Magyarázd meg és alkalmazd Máté 20 : 28-at!
14—16. Mikor s hogyan vette meg Jézus Ádám ivadékait?
17. Ha valamely ember egyáltalán örökelet birtokába fog jutni, hogyan juthat annak birtokába? Mily célt szolgált azon hit és azok hűsége, akikről Zsidók 11 : 39. szól?
18. Magyarázd meg a Zsidók 11 : 40-ben említett „jobb dolgot"! Mily jótéteményeket nyitott meg a törvényszövetség? Magyarázd meg János 1 : 12 e kijelentését: „De valakik befogadák Őt!"
19. Mikor s hogyan jöttek rá arra az apostolok, hogy megértették Isten azon szándékát, hogy „egy népet akar választani a maga neve számára"?
20. Mikor, hogyan s kivel köttetett meg a törvényszövetség? És az újszövetség? Hogyan emelkedett érvényre ezen szövetségek mindenike?
21. Magyarázd meg Jézusnak tanítványaihoz intézett e meghívását: „igyanak az ő véréből", amire csakis a tanítványait szólította fel!
22. Ki vétetett fel az újszövetségbe? Mit jelent ez számukra?
23—25. Miért mondotta Jézus a János 6 : 53—58-ban feljegyzett szavakat? Kire vonatkoznak ezek a szavak? Magyarázd meg, hogy mindenki, aki valaha is élni fog, „enni tartozik a kenyérből és inni a vérből"!
26—28. Mit jelent a kenyér és a kenyér megtörése? Mit jelent a „szőlő termése" s Jézusnak tanítványaihoz szóló azon szavai, hogy „igyanak abból mindnyájan"? Mily fényt vet az apostol Kor. I. 10 : 15—17 Jézus szavainak értelmére?
29—31. Mire mutatnak Jézus szavai János 6 : 47—51-ben, valamint azon körülmény, hogy ott nem beszél a kenyér megtöréséről? Hasonlítsd össze ezzel Jézusnak tanítványaihoz szóló szavait a kenyér megtörését illetőleg, s hogy mit jelent az!?
32. Hogyan ismerhetjük fel tehát, hogy ki vehet részt jogosultan az Úrvacsora jegyeiből (a kenyérből és a borból)?
33, 34. E tárgynak más oldalról való megvilágítása céljából feleljenek a következő kérdésekre: Mit bizonyít meggyőző erővel az írás? Mit jelent Jézus e kijelentése: „Ez az én testem" és „ez az én vérem"? Mit jelent az ő tanítványaihoz szóló meghívása, hogy „igyanak abból mindnyájan"?
35, 36. Tégy különbséget a vízkeresztség és a Jézus Krisztus keresztsége között, céljukat és eredményüket illetőleg!
37—39. Ki vehet az Úrvacsora jegyeiből a keresztség szempontjából tekintve?
40, 41. Mily további tanulság tűnik ki eziránt Filippi 3 : 8—14-ből? Valamint Péter I. 2 :21, és 4 : 12—14-ből?
42. Alkalmazd a Jelenések 2 : 10-et!

FEL

43, 44. Mit értsünk ama kijelentés alatt „nem különböztetvén meg az Úrnak testét"? Miért fontos megérteni ezt? Helyes volna-e azok után, amiket itt felismerünk, ha egy jonadáb résztvenne az Úrvacsora jegyeiből?

45. Hogyan hirdették az Úr halálát azok, akik jogosultan ettek a kenyérből és ittak a pohárból? Hogyan értheto helyesen ama kijelentés: „amíg eljövend"?

46. Hogyan alkalmazandók Jézusnak Lukács 22:28—30-ban feljegyzett szavai és kire vonatkoznak?

47—49. Hogyan mentek be az Úr örömebe Jézus Krisztus követői és hogyan isznak újonnan a szőlő termékéből az ő Atyjuknak országában?

50. Mi szükséges még a felszentelésen és engedelmességen kívül, hogy valaki méltóképpen élvezhesse az Úrvacsorát? Magyarázd meg ebben az összefüggésben a jonadábok helyzetét, kötelességüket, kiváltságukat és örömüket!

51, 52. Miben áll tehát a kötelességük és kiváltságuk a szellemi (lelki) fiaknak és a jonadábóknak az Úrvacsora-ünnepével kapcsolatban? Miért fontos megérteni ezt a dolgot?

53. Mily további, ezzel összefüggő fontos kérdéseket szükséges megtárgyalni?

(Angol W 1937 március 1.)

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
Praha-Vysočany, Podvinì 184.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U.S.A.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától tanulnak és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54:13, angol fordítás.

AMIT A SZENTÍRÁS TISZTÁN ÉS VILÁGOSAN TANÍT

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő Képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt, isteni mint teremtményt támasztotta fel; vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkináljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya, a Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítést végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralokdása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

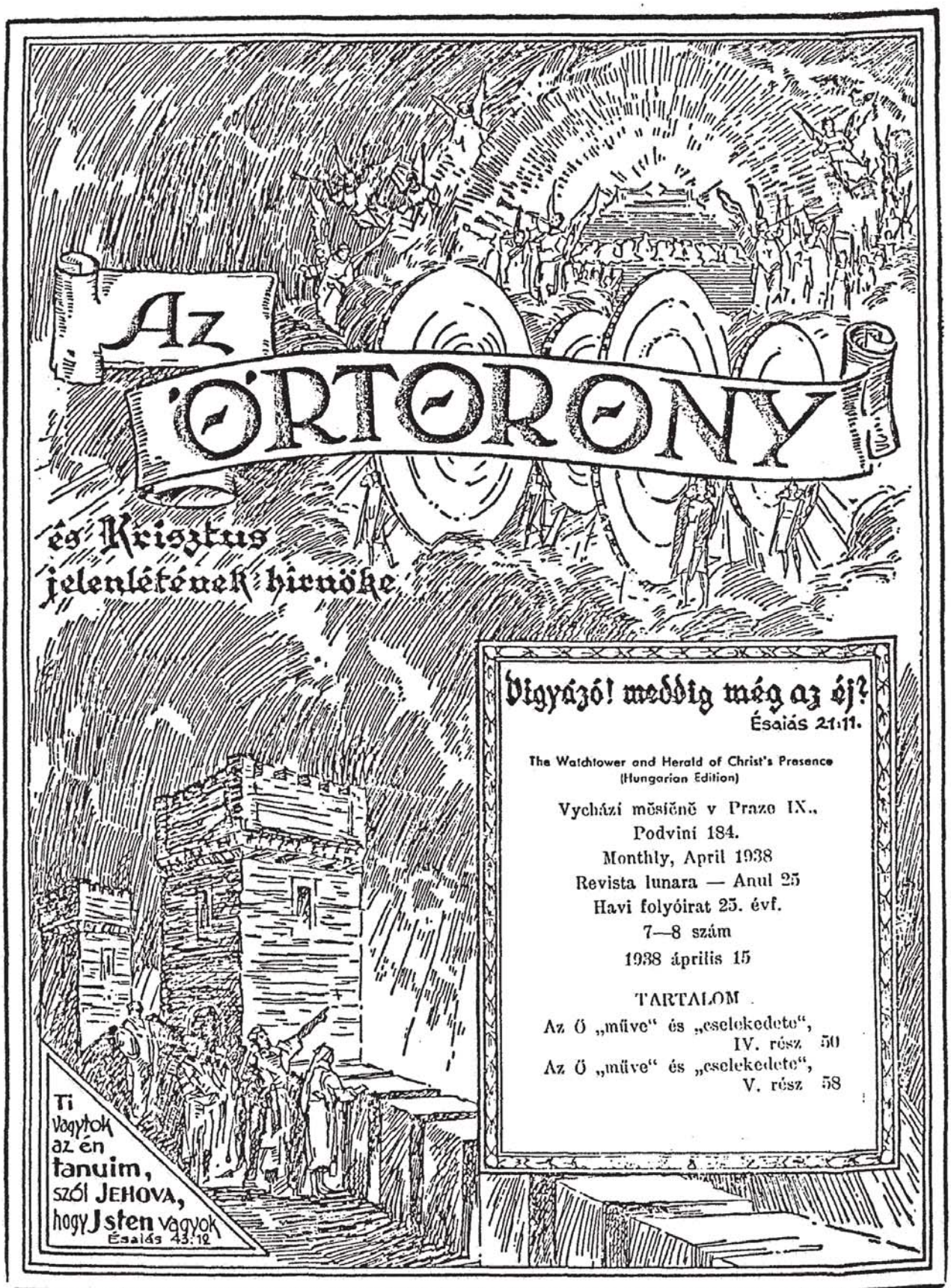
KÜLDETÉSE:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozáshoz segít s evégből más iratokkal is szolgál, mint segédeszközökkel a Biblia tanulmányozására. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírást szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellet kell sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket sem közöl.

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinì 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinì 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinì 184.
Monthly, April 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
7—8 szám
1938 április 15

TARTALOM

Az Ő „műve" és „cselekedete",
IV. rész 50
Az Ő „műve" és „cselekedete",
V. rész 58

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 április | 7—8 szám

Az Ő „műve" és „cselekedete"

IV. rész

„Amint Silóval cselekedtem" — Jeremiás 7 : 14.

JEHOVA Nabukodonozort „szolgaképpen" használta, azaz a pogány királynak egy oly szerepet juttatott a drámai próféciában, amelyben Nabukodonozor Jézus Krisztust, mint 'választott szolgát' és a világ királyát példázta. Sátán, aki az Istenhez való hasonlatosságra törekszik, a Mindenható Istent nevetségessé tenni és beszennyezni igyekszik. Sátán bírta rá az embereket a bábeli torony felépítésére, amely név a bennszülöttek előtt „isteni kaput" jelentett. A „kapu" bejáratot, bemenetelt jelent, és teljesen észszerűen következtethető, hogy a régi csaló, kígyó, Sátán, ördög, hitette el az emberekkel, hogy a saját erejükből emelt bábeli torony által az égig juthatnak; ezáltal természetesen Jehovát gúnyolta. Nimród, akinek neve 'uralkodó lázadót' jelent, alkalmas személynek bizonyult, hogy ebben a gúnyolódó munkában a Sátánt, legfőbb lázadót és Isten kísértőjét példázza. Észszerű tehát a feltevés, hogy a Bábel név mindenütt ott, ahol azt az ördög és szövetségesei alkalmazzák, gúnyolódásra vagy lekicsinyelésre szolgál, mivel ez a név valóban „isteni kaput" jelent. Bábel (héberül) „zavart" jelent, mivel Isten ott zavarta össze a tömegeket. (Mózes I. 11 : 9) Sátán felvette a Babilon nevet, mint az ő szervezetének nevét és szokás szerint arra használta, hogy Jehova nevét a gyalázatok tömkelegével halmozza el, mivel Sátán mindenkor ily módszerhez folyamodik. Jehova megparancsolta Babilon, mint az ördög szervezetének, elpusztítását amely ítéletet a meghatározott időben Jehova választott szolgája fogja végrehajtani. Ezalatt Jehova egy oly szerep betöltésére használta Nabukodonozort a babiloni királyt, amelyben Jézus Krisztust a világ jogos uralkodóját példázza. Joggal mondható tehát, hogy a Babilon név, Jehova által végzett munkára alkalmazva, kaput, illetve Istenhez vezető utat jelent. Jézus Krisztus az egyedüli út Istenhez. (János 14 : 6) A Babilon név, aszerint, amint a Sátán alkalmazza — tehát gúnyolódásra és gyalázásra — arra vonatkozik, ami Jehova által fog elpusztulni. Sátán útja a pusztulás felé vezet. (Ezékiel 28 : 18) Sátán szervezetet alakít, névvel ruházza fel, amely Jehovát gúnyolja, és ezen a szervezeten belül kezdődik a pusztulás, amely úgy hat, mint a belülről emésztő tűz. Teljesen helyénvalónak tűnik fel tehát, miszerint Jehova a babiloni királyt a lázadozó júdeai és jeruzsálemi nép felett kimondott ítélet végrehajtójaként alkalmazta, amely népen bekövetkezett pusztulás a „kereszténység" pusztulását példázza.

[2] *Isten példaképi népe hűtlen lett, mire Jehova arra* utasította prófétáját Jeremiást, tudassa velük, hogy Isten minden dolgok elvégzésével szolgáját, a babiloni királyt bízta meg: „És most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy szolgáljanak". (Jer. 27 : 6) Jehova 1914-ben a próféta dráma ezen részének teljesüléseképpen Jézus Krisztust, a meghódítót és jogos uralkodót bízta meg az egész világ feletti uralommal, akit a prófétai drámában Nabukodonozor példázott. (2. zsoltár 6 : 9) Habár Jehova Isten ezen magas tisztséggel Jézus Krisztust még a halálból való feltámasztásakor bízta meg, Jézusnak mindamellett addig kellett várnia, amíg elérkezett Isten meghatározott ideje, amidőn elfoglalhatja a reábízott hivatalt. (110. zsoltár 1, 2) Jézus Krisztus, a világ jogos uralkodója, most abban a megbízatásban részesült, hogy ragadja ki a hatalmat a hűtlen Lucifer kezéből, aki lázadása folytán Sátánná, ördöggé lett. Ezáltal plántálja Jehova a maga „fáját", Jézus Krisztust, amely alatt biztonságban fognak lakozni a föld teremtményei, amennyiben életet nyertek. — Ezékiel 17 : 22—24.

[3] Térjünk csak vissza most a prófétai, azaz előképhez: Nabukodonozor hatalmas hadvezér és népek meghódítója volt, miáltal Jézus Krisztust, az egész világ meghódítóját példázta: „És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok". (Jeremiás 27 : 7) Nabukodonozor a példaképben győzelmet aratott a nemzetek felett. Jeruzsálemet a babiloni király elpusztította és a babiloni világhatalom kétségnélkül magához ragadta a körülötte levő nemzetek feletti hatalmat. Nabukodonozor uralkodása alatt Babilon ama idők világhatalmává növekedett. Jehova végzése szerint valamennyi nemzet nemcsak Nabukodonozornak kellett hogy engedelmeskedjen, hanem fiának és unokájának is. Ez azt példázza, hogy a Nabukodonozor uralma által előrevetített világhatalom, korlátlan uralommal rendelkezik az egész világ felett, melyet soha semilyen lázadás sem fog tudni megingatni. 1914-től, azaz Jézus Krisztus uralmának kezdetétől a jóakaratú emberek — mihelyt ezen valóságról értesültek — az Urat keresik Ezt a gibeoniták példázták, akik felkeresték Józsuét és az ő oltalmáért esedeztek. (Józsué 9 : 1—15) Ugyanúgy vetik magukat alá ma is a jóakaratúak minden ellenkezés nélkül. A föld összes nemzetei közül jönnek, hogy Jézus Krisztus uralmának magukat alávessék és oltalomban részesüljenek, akit Nabukodonozor példázott. Evvel szemben a különböző nemzetek közül mindazok, akik a Sátán szervezetéhez ragaszkodnak, dühösek Jézus Krisztusra, a jogos uralkodóra és ellenkeznek uralmával szemben; kényszerítve lesznek azonban, hogy magukat az Úrnak alávessék és neki szolgáljanak mindaddig, míg rajtuk a pusztulás bekövetkezik, ami Jehova neve igazolása végett történik.

[4] A „Sésak" név egyedül az ördögre és szervezetére vonatkozik, s ugyanannyit jelent, mint „Babilon", mi-

FEL

helyt ez az elnevezés a Sátán szervezetére van alkalmazva. (Jeremiás 51 : 41) Azért mondja a prófécia: „... neki kell ... hogy alávetve legyenek, míg be nem következik az ő földje (Sésák) bevételének ideje." (Van Ess) Ebben a próféciában alkalmazott „ideje" szó Babilon neve megváltoztatásának idejét jelöli meg. Nabukodonozor halála után a két nemzedék „ideje" bekövetkezett, amiről a prófécia tesz említést. A kép ezen a helyen tehát változik és jelenleg Sátán szervezetére, az úgynevezett Babilonra vonatkozik. Nabukodonozor jövendöléseinek utóbbi része elvitathatalan bizonyítékul szolgál ezen pontot illetőleg. Nabukodonozor maga sohasem veszítette el világbirodalmát s nem is láthatta „földjének idejét", mivel még annak bekövetkezése előtt meghalt és letűnt a képről. Nabukodonozor mindaddig azonban egy más és nagyon fontos események bekövetkezésének vázlatát ismertette: Jézus Krisztus örökélettel van felruházva és a világ feletti uralom végét sosem láthatja meg. Jézus Krisztus dicsőségben fog uralkodni az ezer év végéig, amely evégett lett meghatározva, s utána pedig átadja királyságát Atyjának, Jehova Istennek. — Jelenések 20 : 4—6; Korinthus I. 15 : 24—28.

[8] A prófétai dráma ezen részének teljesülésekor következik be „földje (Sésák) ideje is"; Armageddon végezetével, az Isten „szokatlan cselekedete" után. Bekövetkezik, amidőn Jézus Krisztus, a nagy igazoló, elpusztítja Sátán látható szervezetének politikai, kereskedelmi és katonai haderejét, valamint az összes láthatatlan hadi szervezeteket, Góggal és Sátánnal együtt, amint írva van: „Sésák (Babilon, melynek feje és királya az ördög) királya pedig ezek után iszik". (Jeremiás 25 : 26) Sátán szervezete a vallás, amely magábanfoglalja annak politikai, kereskedelmi, hadászati és többi részét. Mi fog következni ennek az istentelen rendszernek pusztulása után? „Szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok (angol Biblia: használják őt), mondja Jehova prófétája. (Jeremiás 27 : 7) Az itt említett „nagy királyokat" a méd Dárius és perzsa Círus „napkeleti királyok" példázzák, azaz Jehova Isten és Jézus Krisztus (Lásd a folyóirat 1935. évi példányát) Dárius és Círus kelet felől jöttek s a médek és perzsák, valamint a velük szövetséges nemzetek hadseregeit Babilon ellen vonultatták, amely felett abban az időben Belsazár, az ördög látható képviselője uralkodott. — Ésaiás 21 : 2, 22 : 6; Dániel 5 : 28, 30; 6 : 1; Jelenések 16 : 12.

[8] Azokhoz, akik Jehovával és Jézus Krisztussal kapcsolatban állanak, vagy akik Jehova szervezetének tagjai, tartoznak a „mennyei seregek" is. (Jelenések 19 : 14) Ezek használják Sátánt, a Belsazárban példázott babiloni királyt, éspedig úgy, hogy Jehova nevének dicsőséges igazolása végett teljesen elpusztítják. Éppen ezen „szolgálat" vagy „használat" végett hagyta Jehova életben Sátánt és megengedte tevékenykedését a hatezer éven keresztül, hogy az ördög mindent szabadon megtehessen, utána pedig bizonyságot tétetett a maga nagy nevéről, melyet Jehova „szokatlan munkája" követ, amely teljesen elpusztítja az ördög szervezetét. Mielőtt Jehova megkezdené „szokatlan munkáját", egy „rendkívüli munkát" végez, illetve világszerte hirdetteti a Sátán vallásrendszere s általában szervezete ellen irányuló támadását; s mindez a már régen bejelentett isteni kijelentés teljesüléseképpen történik: „Hogy nevemet hirdessék az egész földön." — Mózes II. 9 : 16.

[7] Jehova arra készteti a nemzeteket, törzseket és nyelveket, hogy magukat Jézus Krisztus uralmának alávessék, s aki azt megtenni vonakodik, el kell pusztulnia. Ezt ama üzenet jelentette be, melyet Isten utasítására Jeremiás próféta kellett hogy ismertessen: „Azt a nemzetet és azt az országot pedig, amely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és aki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja Jehova, míglen kiirtom őket az ő kezével." — Jeremiás 27 : 8.

[8] Jehova már kezdetben tudta, hogy milyen lesz a végeredmény, azért várt a maga jónaklátott idejéig, amidőn támadást intéz a lázítók ellen. Tudta már előre, hogy egy nemzet, sőt maga a „kereszténység" sem fog önként meghajolni Krisztus, a világ jogos uralkodója előtt. (Ésaiás 8 : 14; Péter I. 2 : 8) Nemkevésbé figyelmezteti a nemzeteket és Krisztus előtt való meghódolásra inti, mert ellenkező esetben el fognak pusztulni; ez azért történik, nehogy mentegetődzhessenek, mintha semmiről sem tudtak volna. A felekezetieskedők az úgynevezett „keresztény vallást" gyakorolják, elvetették Jézus Krisztust a királyt és megalkudtak Sátán szervezetének többi elágazásával, miszerint a földön saját kényük kedvük szerinti kormányzatot alakítanak. (2. zsoltár 6—12) Valamennyi nemzet, az úgynevezett „keresztény" nemzeteket is beleértve, Isten és Jézus Krisztus vezetése alatt álló királysága ellen foglalt állást; legrosszabb közöttük azonban a „kereszténység", mivel magát kereszténynek vallja, miáltal sokakat megtéveszt és gyalázza Isten szent nevét. Jehova az ókorban Nabukodonozort használta az izraeliták megbüntetésére, akik neki kellett hogy engedelmeskedjenek. Ma Jehova a Nabukodonozorban példázott Jézus Krisztust alkalmazza a nemzetek, különösen a „kereszténység" megbüntetésénél, amely hallgatag szövetséges viszonyban áll az Úr iránti engedelmességre. Mimódon fogja megbüntetni? A próféta mondja: „Fegyverrel és éhséggel és döghalállal", s ez mind a pusztulás jele. Ez arra vall, hogy Jehova körülveszi az ellenség bástyáját, hatalmas szolgája, Krisztus által, aki gondoskodni fog arról hogy senki ki ne menekülhessen. (Jeremiás 25 : 35) Az Úr bekerítette az ellenséget és Armageddonkor nem fog neki megkegyelmezni. Harcvonalát áttörni senki sem képes, mindnyájan elpusztulnak.

[9] Isten először az izraelitákat, majd a pogányokat figyelmeztette, amint az ennek a fejezetnek 3-ik verséből kitűnik. A vezetők úgy a zsidókat, mint a körülöttük élő nemzeteket a maguk iránt való engedelmességre bírták. Amidőn Isten figyelmeztette őket Jeremiás próféta által, megmondotta a népnek, hogy nehallgassanak azok tanácsára, akik magukat bölcseknek tartják: „Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra. (Miniatür: ábránd) se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfényvesztőitekre, akik ezt mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak." (Jeremiás 27 : 9) Jojákim és utána Sedékiás, zsidó támogatóik és a vallásvezérek Egyiptomtól reméltek segítséget. Lehetetlennek tartották, hogy Egyiptom meghátrálhatna Babilon előtt s azért ők (zsidók) nem számítottak avval, hogy Nabukodonozor valahais leigázhatná őket. A nép ily felvilágosítást nyert a vallás- és politikai vezérektől, mivel ezek arra bírták és elhitették vele, hogy Egyiptomtól kérhetnek segítséget, melyet meg is fognak kapni azért, mivel Jeruzsálem sikerrel fog tudni ellenállni a babiloni királynak. A nép, mellyel elhitettek, amit ezek a magukat bölcseknek tartó férfiak és próféták mondottak, arra a véleményre kellett hogy jusson, miszerint a Jeremiás próféta által hirdetett üzenet nagyon csodálatos és az általa végzett munka szokatlan volt. A pogány nemzetek vezetői és Jeruzsálem környékén élő népek előtt Jeremiás próféta és az általa végzett munka szintén nagyon szokatlannak kellett hogy

FEL

feltűnjön Rendkívül szokatlannak kellett hogy lásson. Rendkívül szokatlan dolog lehetett az, amidőn a zsidó nemzetet figyelmeztetni és felszólítani kellett, hogy hódoljon meg a babiloni uralom előtt. Ezek a vezetők, legalább is egyesek közülök azt állították, hogy ők maguk is próféták és prófétáltak a zsidóságnak, illetve jövendöléseiket ismertették vele, s a pogány papok vagy próféták hasonlóképpen cselekedtek, a népnek ünnepélyes beszédet mondottak azon kijelentéssel, hogy Babilontól nincs mit tartaniok, amiért tehát Jeremiás próféta fantasztikus híreivel nem szükséges törődniök. A népet, hiszékenysége következtében, a magukat prófétáknak és bölcseknek vallók megtévesztették.

[10] Ugyanilyen viszonyok uralkodnak ma is. A „kereszténység" papjai és a felekezetieskedők többi vezetői nem átalták azt mondani, hogy szervezetük mindvégig megmarad. Különösen a római katolikus hierarchia kérkedően azt állítja, hogy e szervezet felett semmi sem diadalmaskodhatik, még a pokol sem, s a könnyen hiszékeny „katolikus nép" általában elhiszi, amit ezek a magukat prófétáknak nevezők mondanak. Újabban a politikusok is próféták lettek. Azt mondják: „A történelem szerint azok, akik a római katolikus hierarchiával szembehelyezkedtek, végtére veszítettek, ugyanúgy ma is, egyetlenegy politikai uralkodó sem képes ellenállni, aki a hierarchiát elnyomja". Mussolini kezdetben szembehelyezkedett a hierarchiával; most azonban meggondolta a dolgot és kibékült a „papával". Az Egyesült-Államok kongresszusa és más állami hivatalnokok nyilván félnek a római katolikus hierarchiától és semmi olyat nem engedélyeznek, ami valamiképpen ezen ördögi szervezet ellen szólna, minekfolytán meghódolnak a hierarchia jóslatai előtt. Az úgynevezett „protestánsok"-nak látniok kell, amint a római katolikus hierarchia közös munkát végez a diktátorokkal együtt; ezek az úgynevezett „keresztény felekezetiesedők" azonban nem hisznek a Bibliában, valamint abban sem, amit a Biblia a Sátán szervezete felől mond. A „Herald Tribune" 1937 január 18-án közzétette a Metodisták Szövetsége által kiadott nyilatkozatot, miszerint a Vatikán támogatásban részesíti Mussolinit, Hitlert és Francót; a nyilatkozatban azonban említve lett, hogy ezen támadás kizárólag a Vatikán politikai módszerei ellen irányul. Ezen metodistáknak sincs hitük és bátorságuk, hogy a Vatikán ördögi tanai ellen felléphjenek, amelyek a népet mégis csak ámítják és Istentől elfordítják. A folyóirat minduntalan rámutatott arra tényre, hogy Mussolini és Hitler a Vatikán vezetése alatt cselekszenek, kimutatta a Bibliából ennek okát és kimenetelét. Ha a fennt említett metodisták hinnének Istenben és az ő igéjében, félelem nélkül megmondanák azt, amit a „Watch Tower" iratai kijelentettek, azaz: Hogy a római katolikus hierarchia téves tanításokra támaszkodik és elvakítja a köznépet, mialatt a Sátán szervezetének többi elágazása által odahat, hogy a föld nemzeteit a maga hatalma alá kerítse és felettük diktátorok uralkodjanak; hogy ezen okból kifolyólag nyiltan megtagadja Jehova igéjét és királyát, Jézus Krisztust megveti, amiért most kell elpusztulnia.

[11] A római katolikus hierarchia és más papok megvetőleg elutasítanak minden olyan irodalmat, amely Isten igéjének igazságát és királyságát ismerteti. Az egyház gyermekeinek megtiltják ezen irodalom olvasását és arra utasítják, tüzelják el, ha kezükbe kerül. Más felekezetieskedők, a római katolikus hierarchiával együtt, gúnyosan elutasítják ama gondolatot, hogy a hatalmas vallási-politikai-pénzügyi-katonai-szocialista rendszer, amely ma a világot uralja, valahogy elpusztulhatna. Szerintük a Jehova nevéről és szándékáról szóló üzenet, miszerint a Sátán szervezetét el fogja pusztítani, amely üzenetet Jehova utasítására az ő tanui hordoznak humbug, és ezt mint hihetetlen dolgot ismertetik. Isten igéjének próféciája, miszerint Armageddonkor valamennyi nemzetet elpusztítani szándékszik, amit Jehova tanui ismertetnek az emberekkel, a vallásszervezet támogatói előtt nagyon „szokatlannak" tűnik fel; elfordulnak tőle és az egész ügyet „ez minket nem érdekel" szavakkal intézik el. Csak a jóindulatú emberek figyelnek fel az Úr üzenetére, csakis ezek részesülnek védelemben. Jehova utasította Jeremiás prófétát, mondja meg a népnek, hogy netörődjön prófétáival, jövendőmondóival és szemfényvesztőivel. Hasonlóképpen ismerteti Jehova ma is az ő igéjét az emberekkel, amit tanui által juttat el hozzájuk, hogy nehigyjenek a klérusnak, papoknak és politikusoknak, akik azt mondják, hogy Armageddon veszedelmétől egyáltalán nem kell tartani. A papság sokkal nagyobb feddést és fenyítést érdemel azért, mivel nemcsak hogy elutasítja az Isten királyságával való egyesülést, Krisztus vezetése alatt, hanem másokat is felette akadályoz, hogy vele ne egyesülhessenek. — Máté 23 : 13.

[12] Miért mondotta Jehova a népnek, hogy vonakodjon a papokat és többi jövendőmondókat meghallgatni? Miért mondja ma, hogy nehallgassanak a római katolikus hierarchia papságára és más úgynevezett „prófétákra"? „Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiüzzelek titeket, és elvesszetek." (Jeremiás 27 : 10) Ama büntetésre való tekintettel, amely Jehova más prófétáira lett kiróva, Jeremiás valóban Istenbe vetett hittel és igazi elszántsággal kellett hogy rendelkezzen, hogy az őket megillető üzenetet elvigye. Amennyiben Jeremiás próféta teljesen Istenben bízott, a hamisságot bátran hazugságnak nevezte, mitsem törődve avval, hogy ki mit szól az ő kemény szavaihoz. Ama kor papsága kétségnélkül azt mondotta: „Ennek a férfiúnak, Jeremiásnak beszéde, sérti a mi vallási érzésünket s a mi tiszteletreméltó szervezetünket". Jeremiás próféta igazat szólott, mivel arra Istentől nyert megbízatást; s habár az igazság sérti is a papság vallási érzését, mégis jó szolgálatot jelent úgy az ő, mint a köznép számára ama körülmény, hogy az igazság ismertetve van, s azért az Isten üzenete a legszélesebb néprétegek számára nagyon fontos, hasznos és szükséges. Az üzenet az Úrtól származott és a jeruzsálemi nép figyelmeztetését jelentette. Ugyanúgy a ma hirdetett üzenet is a „keresztény" nemzetek figyelmeztetését jelenti és javukra szolgálna, ha ebben az értelemben elfogadnák. Sokkal fontosabb, hogy az emberek megismerjék az igazságot, hogy azáltal felismerjék az egyedüli helyes utat, azt kövessék és védelemben részesüljenek, mintsem Jehova tanui tapogatódzó léptekkel tipegjenek, nehogy 'a vallásiaskodó papság vallási érzését megsértsék'. A köznépnek alkalmat kell nyernie az üzenet meghallgatására, azért parancsolta meg Isten annak elvitelét.

[13] Mihelyt Jeremiás próféta ama idők felekezetieskedőinek jelenlétében és fülük hallatára kihirdette Jehova üzenetét, ama hitvallók nem mentegetődzhettek többé tudatlanságukkal és a felelősséget Istenre sem háríthatták. Ma ugyanúgy van. Amidőn az igazság üzenete a „kereszténységet" támogatásban részesítők előtt elhangzott, a cselekvés felelőssége őket terheli és nem lesz megengedve, hogy a tudatlanság látszatát keltsék. Amint a prófécia előző szövegéből kitűnik, az ördög az emberek Istentől való eltérítésére törekszik, hogy elpusztuljanak. Jeremiás próféta ezt szintén értésükre adta. Ugyanez vonatkozik a jelen időre is. Még azoknak is a

FEL

meghallgatás alkalmában kell részesülniök, akik a felekezetieskedőket támogatásban nem részesítik. Az istentelenek esetleg azt következtetik, hogy az Isten nevében tényked vallásrendszerek pusztulása után sokkal több szabadsággal fognak rendelkezni, sőt mintegy kiváltságuk lesz az istentelen cselekedetek elkövetése és azért Jehovát teljesen figyelmen kívül hagyhatják. Tudomást szereznek azonban arról, hogy a vallásrendszerek elpusztítása nem jelenti azt, mintha Jehova Isten és Jézus Krisztus egyáltalán nem léteznének. Ellenkezőleg, a prófécia azt mondja, hogy értesülnek afelől, amit a felekezetieskedők verosége a nemfelekezetieskedőkkel tudatni akar, azaz most rajtuk a sor, amidőn az Úr őket veszi elő és szégyenszemre megsemmisíti. Istentelenségük éppen oly kevésbé van igazolva, mint a képmutató felekezetieskedők cselekedete. Jehova ítélete elérkezett s az ítélet oly szigorú és beható lesz, hogy az igazak is csak nehezen menekülnek meg. — Péter I. 4 : 17, 18.

[16] Elérkezett Jehova ideje, amidőn az ő nevét és királyságát hirdetni kell a népeknek bizonyságul, aminek Armageddon kitörése előtt kell megtörténnie. Ez már világosan előre be lett jelentve ama üzenete által, amelyet Jeremiás próféta a nemzsidókkal és zsidókkal ismertetett. Jehova már előre bejelenti a nemzeteknek Armageddon közeledését és a vele járó nagy veszedelmet, amely rájuk következik, ha önként meg nem hódolnak az ő szolgájának Jézus Krisztusnak uralma előtt; ez azért történik, hogy a tudatlanságra nehivatkozhassanak. Isten csakis azokat hagyja életben, akik örömmel vetik magukat alá Jézus Krisztus uralmának, akit a Jeremiás próféta által elmondott és eljátszott próféta drámában a babiloni király példázott. Azért mondja a próféta: „Azt a nemzetet pedig, amely nyakára veszi a babiloni király járát és szolgál néki, az ő földében hagyom, azt mondja Jehova, és míveli azt és lakozik benne". — Jeremiás 27 : 11.

[17] Jehova királya az egész világra terjeszti ki hatalmát, és semmiféle hatalom sem állhat ellene sikerrel. Ki fog tűnni, hogy az ő uralma nem a nemzeteknek, mint egészeknek lesz javukra, hanem ezen nemzetek közül azoknak fog javára szolgálni, akik Isten iránt jóakaratúak, tanulmányozzák az igazságot, önként és örömmel vetik magukat alá Jézus Krisztusnak, Isten királyának.

[18] Jeremiás próféta üzenete, melyet a néppel közölt, prófécia volt, amelyet fából készült járom, illetve a tarkóra helyezett görbe rúd példázott. Az ördögi fondorlat az isteni üzenettel szembe való helyezkedésre gondolt s azért Hanániás a hamis próféta széttörte a Jeremiás próféta nyakán levő jármot: „És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak járát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról; és elméne Jeremiás próféta a maga útjára". (Jeremiás 28 : 10, 11) A hamis próféta ilymódon el akarta hitetni a néppel, hogy Jeremiás próféta jövendölése téves és rövidesen teljesen felszabadulnak a babiloni király uralma alól.

[17] A római katolikus klérus ma ugyanazon az úton halad. A népnek azt mondja, hogy Jehova üzenete, melyet az ő tanui hordoznak s általa az istentelenek és a „keresztények" Armageddonkor bekövetkező pusztulását hirdetik, teljesen téves; s ezek a papok minden hatalmukat és befolyásukat arra használják, hogy ama benyomást, melyet ezen igazság üzenete az emberekben kelt, eltávolítsák. A mai hamis próféták, azaz a hierarchia papsága és szövetségeseik azt mondják a népnek, hogy a nemzetek mindvégig megmaradnak s a római katolikus hierarchia Isten jogos képviselője a földön és ez a szervezet fog mindenkor és örökké uralkodni. Ezek a papok ugyanis a hozzájuk eljuttatott isteni üzenet elpusztítására törekszenek, ugyanazon alláspontra helyezkedve, mint valaha Hanániás. Ama tény, hogy az ördög és eszközei nem képesek Jehova útjába állani, azt szemlélteti, ami a fából készült járomnak a hamis próféta általi összetörése után következett: „És szóla Jehova Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármot, mondván: Menj el, és beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja Jehova: A fajármot eltörted, de csinálj helyébe vasjármokat. Mert ezt mondja Jehova a Seregek Ura, Izrael Istene: Vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom". — Jeremiás 28 : 12–14.

[18] Hasonlóképpen Jehova is igéje által tudatja az emberekkel, hogy a hamis próféták vagy papok, a római katolikus hierarchia és szövetségesei, nemcsak hazudoznak, hanem minden törekvésük, amely Isten szándékának keresztezésére irányul, csődöt mond és csakis azok részesülnek örökéletben, akik az ő igéjét megszívlelik és Krisztusnak engedelmeskednek. A nemzetek nem menekülhetnek meg azáltal, hogy a hamis próféták tanításaira támaszkodnak. A római katolikus hierarchia törekvései egyideig sikerrel fognak járni, rövidesen utána azonban maga is teljesen el fog pusztulni.

[19] Jeremiás megmondotta Sedékiásnak, Júda királyának, hogy csak azok nyernek életet, akik magukon fogják viselni a babiloni király járát. Hasonmásban ez annyit jelent, hogy csupán azok maradnak életben, akik önként teljesítenek szolgálatot Jézus Krisztusnak. Jeremiás továbbá ezeket mondotta Sedékiásnak — kétségnélkül a nép füle hallatára —: „Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál miatt, amint szólott Jehova az olyan népről, amely nem szolgál a babiloni királynak". — Jeremiás 27 : 13.

[20] Sedékiás és szövetségesei a mai uralkodó elemeket példázzák, különösen a római katolikus hierarchiát és az ördögi vallásrendszer támogatóit, amit általában „kereszténységnek" és tévesen „keresztény vallásnak" neveznek. A „kereszténység" azt hiszi, hogy elüt a pogány nemzetektől s nem szükséges cselekedeteit megváltoztatnia és magát Istennek s az ő királyának Jézus Krisztusnak alávetnie. A „kereszténység", azaz a római katolikus hierarchia azon a nézeten van, hogy az ég és föld feletti uralom őt illeti meg; Isten prófétiája azonban éppen az ellenkezőjét bizonyítja. A „kereszténység" és különösen a római katolikus hierarchia felmagasztalta magát, s azért Jehova elhatározása szerint meg lesz alázva és porban kell fetrengenie. Isten most ekképpen szól a néphez és uralkodóihoz: „Miért akartok meghalni? Miért nem inkább Jézus Krisztusnak a királynak szolgálni és élni?" (Jeremiás 27 : 13) Aki vonakodik, minden bizonnyal meghal.

[21] Amiképpen Jeremiás, Isten szolgája, figyelmeztette az uralkodókat és a népet, hogy ne engedelmeskedjenek a hamis prófétáknak, mint amilyen Hanániás volt, ugyanúgy küldi ki ma is Jehova az ő tanuit figyelmeztető üzenetével a „kereszténység" uralkodóihoz és nemzeteihez s tudatja velük, hogy netörődjenek a hamis prófétákkal, például a római katolikus hierarchiával, egyéb papokkal és azok támogatóival. Ezt az üzenetet Jehova tanuinak az emberekhez kell eljuttatniok. Ezt ők Isten kegyelméből már megtették és tovább is megteszik. A népet teljesen olymódon kell figyelmeztetni, mint ahogyan Jeremiás figyelmeztette Jeruzsálemet,

FEL

mondván: „Ne hallgassatok hát a próféták (prédikátorok vagy papok) szavaira, akik így szólnak néktek. „Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak néktek". — Jeremiás 27 : 14.

[22] Jeremiás idejében ezek a hamis próféták nem Istenbe vetették bizalmukat, hanem Egyiptomtól vártak segítséget. Ugyanúgy ma is, a hamis próféták, a római katolikus hierarchia és más papok nem Istenben bíznak, hanem a világhatalom megkaparintására irányuló törekvésükre, saját erejükre támaszkodnak. Amint Jeruzsálem lakosai nem ismerték fel bűneiket, minekfolytán szükségessé vált, hogy Jehova végrehajtsa ítéletét a városon, ugyanúgy a szervezett vallást támogató mai nép sines a „kereszténység" bűneinek igazi tudatában, és nem ismeri fel Isten azon akaratát, miszerint minden élő lélek készséggel kell hogy meghajoljon Jézus Krisztus uralma előtt. Hanániás hamisan prófétált és megnyerte a népet, amely hitt az ő csábító beszédének. Hasonlóképpen a római katolikus hierarchia és más papok is hamisan prófétálnak a népnek, hogy tudatlanságban tartsák Isten szándéka felől. Jehova tanui előtt ez tehát az ilyen hamis próféták elleni harcot jelent, ha azt akarják, hogy az üzenet továbbra is az emberekhez eljusson s általa ismeretszerzés alkalmában részesüljenek. A klérus hallja ugyan az üzenetet, de sokkal büszkébb, semhogy megszívlelje, s azért a néppel sem akarja tudatni a valót, ellenkezőleg, minden igyekezettel arra törekszik, hogy a népet az igazságról való értesülésben meggátolja.

[23] Jeremiás próféta közölte a néppel, hogy az olyanok mint Hanániás hazugságot prófétálnak. Ugyanúgy ma is, Jehova tanui közlik az igazságot az emberekkel, miközben rámutatnak arra, hogy azok a papok, akik Isten igéje ellen prófétálnak, szándékosan hazudoznak. Az ilyen papság az ördögöt képviseli és atyjának, az ördögnek akaratát cselekszi. (János 8 : 44) Hanániást nem utasította Jehova, hogy az ő nevében prófétáljon. A többi hamis próféta közül sem nyert valamelyik isteni megbízatást, s azért Isten Jeremiás prófétát utasította, hogy mondja meg a népnek: „Mert nem küldöttem őket, azt mondja Jehova, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiűzzelek titeket, és elvesszetek ti és a próféták, akik prófétálnak néktek". — Jeremiás 27 : 15.

[24] Evvel összhangban, sem a római katolikus hierarchia embereit, sempedig más papságot nem bízott meg Jehova azzal, hogy az ő nevében prédikáljanak, s amidőn az ilyenek elmennek a néphez és jósolnak, olyankor valótlanságokat prófétálnak és szándékosan hazudoznak. Nemcsak hazudoznak, hanem Jehova tanuit is üldözik, mivel ezek Jehova parancsára az igazságot közlik az emberiséggel. A papság által végzett képmutató vallásias ceremóniák következtében, tanítások hirdetése által és jóslataikkal, tudatlanságban tartják a népet Isten s az ő szándéka felől és elidegenítik tőle. Amit Jeremiás Hanániásnak, a hamis prófétának mondott, aki elnyomta Isten üzenetét, még nagyobb mértékben ráillik a mostani papságra, akik a népnek hamisan prófétálnak. A hamis prófétáknak mondotta Isten követe: „És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak Hanániás! nem Jehova küldött téged, és te hazugsággal biztatod e népet. Azért így szól Jehova: Ímé én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz az esztendőben: mert pártütőleg szóltál Jehova ellen. És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban." — Jeremiás 28 : 15—17.

[25] Ez Jehova feljegyzett ítélete ama hamis próféciák ellen, amit a „kereszténység" vezetői prédikálnak. Igéjéből ugyanis világosan kitűnik, miszerint Jehova tanui most kell hogy az igazságot hirdessék, úgy amint arra utasítva lettek, még akkor is, ha az sérti a papság vallási érzését. Itt nem egy ember, hanem a mindenható Isten ítéletéről van szó, amely azok végett lett feljegyezve, akik vele és az ő királyával szembehelyezkednek, hamisan prófétálnak és az embereket megtévesztik. Ítélete szerint ezek mindnyájan megvetésben részesülnek és elpusztulnak. Ezen üzenetet hirdetni kell, mivel Isten megparancsolta.

[26] Jehova tanui nem egyes személyek vagy csoportok ellen intéznek támadást, amint Jeremiás próféta sem harcolt az emberek ellen, hanem csupán Isten parancsát teljesítette: „A papoknak és az egész népnek is így szóltam. Ezt mondja Jehova: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, akik prófétálnak néktek, mondván: Ímé Jehova házának edényei visszahozatnak Babilonból most mingyárt, mert hazugságot prófétálnak ők nektek." — Jeremiás 27 : 16.

[27] Isten parancsolata iránti engedelmességből hirdetik Jehova tanui a nemzeteknek, papságnak, politikusoknak, a kereskedelem és militarizmus embereinek Isten ítéletét és szándékát, miszerint Armageddonkor elpusztítja Sátán szervezetét. Ezek a tanuk a köznéppel is kell hogy közöljék az üzenetet, hogy az egész „kereszténység" figyelmeztetve legyen s mindazok, akik Isten iránt jóakaratúak, az ő igéje által vezéreltessenek és az örökélet útjára térjenek. Munkájuk tehát nem emberek ellen irányuló harc, hanem az igazság hirdetése, amely az istentelen, ördög által megszervezett és tevékenykedő szervezetek elleni küzdelmet jelent. Hanániás a hamis próféta szembehelyezkedett a Jeremiás próféta által hirdetett isteni üzenettel, kétségbevonta és hazug módon ekképpen szólt a néphez: „Ezt mondja Jehova a Seregek Ura, Izrael Istene, mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre Jehova házának mindamaz edényeit, amelyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. És Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, akik elvitettek Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja Jehova; mert eltöröm a babiloni király jármát". (Jeremiás 28 : 2—4) Hanániásnak tudnia kellett, hogy hazudik. A római katolikus hierarchiának szintén tudnia kell, hogy nem mond igazat Isten előre kijelentette, hogy ezt ők maguk állítják, miszerint a hazugság mögé rejtőztek; s ezt a menedékhelyet fogja Isten elpusztítani. — Ésaiás 28 : 15.

[28] Júdát és Jeruzsálemet nagyon nyugtalanította a Jeremiás próféta által hirdetett üzenet. Ugyanúgy ma is a „szervezett vallásra", különösen annak vezetőire nagyon sértőleg hat az isteni üzenet, amelyet Jehova tanui hirdetnek; már maga ez a tény is arra vall, hogy a papság hamis edényeknek, illetve eszközöknek bizonyult, akik a népet a vallás eledelével táplálják, amely nem szolgálhat táplálékul és nem is lesz haszna belőle. Jehova tanui által hirdetett igazság egyezik Nabukodonozornak Jeruzsálembe való bevonulásával. Jézus Krisztus, a nagyobb Nabukodonozor vezeti a felekezetieskedők ellen intézett támadást, amely teljes alapjában megremegteti a felekezetieskedőket szervezetükkel együtt. Az igazság olyannyira ostorozza a papságot, hogy minden erejükkel az üzenet elnémítására törekszenek. Nemrég az egyik katolikus lap a következőket írta Jehova tanui ellen: „Előbb-utóbb valamiképpen intézkedni kell, s jobb ha az most történik, még mielőtt az eddigieknél nagyobb károk nem származnak. (The Catholic Standard, Tasmania, 1936 október 29.) Ez nagyon hasonlít Dougherty kardinális kijelentéséhez, miszerint „drasztikusabb eljárást foganatosít", ha az üze-

FEL

net hirdetése nem szünik meg. Ezek a beképzelt pulykakakasok nagy hatalommal és rendkívüli befolyással kérkednek. Csalódásuk napja azonban már közeledik. A római katolikus hierarchia és szövetségesei ma még elszántaknak igyekeznek bizonyulni, azért mondják: „Amit a multban elvesztettünk, rövidesen mindent visszaszerzünk, s ezt Jehova tanuinak rovására akarjuk megcselekedni". Más szavakkal: Céljuk, Jehova összes tanuinak és az ő munkájának elpusztítása, hogy a hierarchia ellenállás nélkül büszkén és szabadon lépdelhessen. Ez a szervezet most szövetségeseitől, Egyiptomtól vár segítséget, azaz politikai és pénzbeli támogatóitól.

[29] Ahogyan a zsidók vallásvezérei beszéltek a néphez, ugyanúgy beszélnek a „kereszténység" vallásvezetői is: „Jehova tanui által hirdetett üzenet sokkal szokatlanabb, semhogy hinni lehessen benne. Netörődjetek azért ama üzenettel! Forduljatok hozzánk tanácsért! Biztosak vagyunk benne, hogy szervezetünk mindvégig megmarad". Ezen hamis próféták kijelentése ellen azonban felkél Jeremiás, Jehova igazi prófétája, aki így szól ezekről a felekezetieskedőkről: „Nehallgassatok rájok, szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen e város pusztasággá"? — Jeremiás 27 : 17.

[30] Kétségnélkül vannak a vallásszervezeteken belül jóakaratú emberek is, akiket ott mint foglyokat tartanak fogva. (Ésaiás 49 : 9) Alkalmat kell nekik nyujtani, hogy értesüljenek és az Úrnak engedelmeskedjenek. A vallásszervezeteken kívül is vannak egyesek, akik az igazságosságot szomjúhozzák, azaz jóakaratúak Isten iránt. Ezeknek kell a királyság üzenete felől való értesülés alkalmában részesülniök és tudatni kell velük, hogy a menekülés egyedüli útja és egyedüli biztos hely az Úr Jézus Krisztus mint király iránti engedelmesség, akit ebben a prófétai képben Nabukodonozor vetített elő. Jehova kegyelmessége az emberek iránt abban nyilvánul meg, hogy figyelmezeti őket. Azért utasítja parancsszerüen Jehova tanuit ezen figyelmeztetés közlésére.

[31] Jeremiás próféta azt ajánlotta, tegyenek kísérletet, amely eldöntötte volna, hogy az olyan jövendőmondók mint Hanániás igazi vagy hamis próféták-e. Ugyanilyen próbának lehet kitéve a mai papság is. Ha az Úr őszinte, igazi és hűséges képviselői lennének, megmondanák a népnek az igazat. Jehova Isten imáikat is figyelemre méltatná. A hamis és csalárd prédikátorok imáit azonban nem hallgatja meg. Azért Jeremiás próféta Jehova utasítására e szavakkal ismertette a próba mibenlétét: „Ha ők próféták és náluk van Jehova igéje: imádkozzanak most Jehovának a Seregek Urának, hogy az edények, amelyek még Jehova házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba". — Jeremiás 27 : 18.

[32] Ha Jeremiás próféta ellenfelei őszinték és becsületesek és Istenbe vetett hittel rendelkeztek volna, mindezt imájukkal bizonyították volna, amire Jeremiás próféta okot is szolgáltatott nekik. Ezáltal kimutatták volna, hogy Jehova Jeremiás próféta által hirdetett üzenetétől megrettentek s ilymódon nyilvánították ki volna ama óhajukat, hogy Isten szolgálatában közreműködni szeretnének. Ugyanez vonatkozik ma is a „kereszténység" papjaira. Ha valóban Istent képviselnék s őszinték és becsületesek lennének, avval törődnének, amit a Szentírás mond és az embereknek az ott feljegyzett igazság üzenetét megmagyaráznák és nem tartanák távol a Biblia igazságaitól. A klérus, de különösen a hierarchia ma éppen az ellenkezőjére utasítja a népet, hogy a Bibliát ne is olvassák, hanem csakis azt higyjék, amit nekik a papság mond.

[33] Nabukodonozor Jeremiás próféta idejében az Úr edényei közül egyeseket nem vitt el és az Úr Jeremiás prófétát errevonatkozólag a következő kijelentésre utasította: „Mert ezt mondja Jehova a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka felől, amelyek még e városban maradtak. Amelyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogságva vivé Jékóniást, Jojákimnak a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemnek minden fő népét. Bizony ezt mondja Jehova a Seregek Ura, Izraelnek Istene az edények felől, amelyek megmaradtak Jehova házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben: Babilonba vitetnek". — Jeremiás 27 : 19—22.

[34] Jehova figyelmeztetett, hogy a megmaradt edények Babilonba vitetnek. A próféciának ama része az uj időszakban a következőképpen teljesedik: Elizeus munkája, amit Jehova tanui az ő kegyelméből most végeznek, nem pusztítja el a vallásszervezeteket, illetve szervezett vallást. Elizeus bizonyságtevő munkája most a „kereszténység" romlottságát tárja fel mindenki előtt és arra szolgál, hogy az őszinte és becsületes emberek előtt elméletileg lerombolja a „kereszténység" várfalait. A rendszerek vagy vallásszervezetek szétszóratásának kiváltsága Jézus Krisztust illeti meg. Amint Sámson megbüntette a filisztenusokat és a munka befejezését Dávidnak engedte át, hasonlóképpen ma is a nagyobb Dávid, az Úr Jézus Krisztus fogja befejezni az ellenség feletti ítélet végrehajtását. Ama munka, melyet ma Jézus Krisztus hűséges követői Jehovának a „kereszténység" felett elhangzott ítélete hirdetése által végeznek, felette bosszantja és megalázza a felekezetieskedőket; de még sokkal több következik: ez nem a bizonyságtevők munkája lesz, hanem Jézus Krisztus romboló és pusztító munkája. A vallás szélhámosainak teljes leleplezése és a bizonyságtevő munka befejezése után, Jehova ítéletének foganatositása következik, t. i. „az ő cselekedete, az ő csodálatos cselekedete".

[35] „Babilonba vitetnek, és ott lesznek". (22. vers) Méddig? „Mindama napig, amelyen meglátogatom őket, azt mondja Jehova". (22. vers) Ezek a templomi edények elvitettek és 70 éven át maradtak ott. A jövendölésnek ama része semmivel sem jelentett kevesebbet, mint Jeruzsálem városának és a benne lakozóknak teljes pusztulását. Ez előre bejelenti, hogy Jehova „csodálatos cselekedete" a „kereszténység" és mindannak elpusztításában fog megnyilvánulni, ami hozzá tartozik. Jeremiás 27 : 22-ben feljegyzett további szavak, azaz: „... felhozom azokat, és visszahozom azokat e helyre", nyilván a maradékra vonatkoznak, vagyis Isten hűséges bizonyságtevőire a földön. Amiképpen Izrael maradéka megmenekült, úgy a „kereszténységből" is az Isten iránt odaadó egy ilyen maradék vált ki, amely maradék megőrzi feddhetetlenségét Istennel szemben. A visszatérésnek 70 évvel Jeruzsálem lerombolása után kellett bekövetkeznie, amely semmiképpen sem a hűtlen Jeruzsálemre vonatkozhatott, hanem az izraeliták hűséges maradékára, akik a várost ujból felépítették. A fenti ígéret tehát nem a törvénytelen „kereszténységre" vonatkozik, és nem is tanuskodik a „kereszténység" valahais bekövetkezhető ujjáépítése mellett. A hasonmásban 1918-tól Isten hűséges maradéknépére vonatkozik a földön, amely abban az időben lett az új Jeruzsálem részévé. Ezek a hűségesek büntetésük kitöltése után ismét Isten kegyében részesültek és haragja teljesen elfordult tőlük.

„Minden népekhez"

[36] Jeremiás próféciájának előző részében ismertetett események, amelyekkel a folyóirat mindezideig foglal-

FEL

között, teljes összhangban vannak a bekövetkezendőkkel és Jeremiás próféciája 25. részének feljegyzéseivel. Ezt a fejezetet figyelmesen kellene átolvasnunk a következő bizonyítékokkal együtt, buzgó elmélkedés mellett.

[37] „Az a beszéd, amely lőn Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Jóákim negyedik esztendejében; aki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, (Nabukodonozornak, a babiloni királynak első esztendejében)." (Jeremiás 25 : 1) Jeremiás utasítva lett, álljon meg az Úr templomának előcsarnokában és ott hirdesse az Úr üzenetét. Ezen megbízatása által Jehova tanúit példázta, akik 1919 után foglalták el tisztségüket, Isten mellé állottak és félelem nélkül hirdetik az ő üzenetét. Isten felkent népe mintegy abban az időben kezdte felismerni, hogy Illés próféta és az általa végzett munka Jehova munkájának bizonyos részét példázta, s hogy Elizeus és az ő munkája Jehova szolgáinak munkáját vetítette elő, amelyet az emberektől vagy ördögtől való félelem nélkül szükséges végezni. Azok javára, akik később jutottak az igazság ismeretére, megemlékezünk itt arról, hogy 1919-ben az Úr az első Cedár pointi (Ohio) összejövetel alkalmával tudatta népével az egyház illési és elizeusi munkája közti különbséget. (Lásd a Watch Tower 1919. sz.) Jehova már előre tudta — és kegyelmessége folytán előre bejelentette — hogy szolgái egy oly feladat teljesítésére kapnak megbízatást, amely feltétlen és teljes Istenbe vetett bizalmat követel, hogy minden bizalommal tőle várják a védelmet és üdvözülést, s azért szükséges ezt a munkát félelem nélkül végezniök, mitsem félve attól, amit rajtuk az emberek elkövethetnek. Illés félénknek bizonyult, miáltal találóan példázza az 1919 előtti eseményeket. Elizeus a teremtményektől való minden félelem nélkül bátran viselkedett és az 1919 után bekövetkezett eseményeket vetítette elő. Jehova szolgáinak tapasztalatai elég bizonyítékkal szolgálnak afelől, hogy Isten szolgáit az emberektől, vagy az ördögtől való félelem nem szabad hogy feltartóztassa vagy gátolja munkájuk végzésében, hogy megőrizhessék feddhetetlenségüket Isten előtt. Istentől kell félniök s minden mással szemben vakoknak kell bizonyulniok, az ő akaratát kivéve. Mint szolgáknak határozott lépéssel kell előrehaladniok, Jehovára és Jézus Krisztusra, mint vezérükre és urukra támaszkodva. A hűséges bizonyságtevők most értesültek azon magasztos igazság felől, hogy az Úr öröme az ő erejük. Megértették ama tényt is, hogy az emberektől való félelem törbe vezet, és azért egyedül Istentől kell félniök és őt magasztalniok. — Ésaiás 8 : 13.

X

A maradék figyelmeztetése

[38] Most Jeremiás próféta isteni utasításból történt jövendölése megvizsgálásának ama részéhez érkeztünk, amely kétségnélkül azt bizonyítja, hogy Jehova tanúi a legnehezebb körülmények között is meg kell őrizzék feddhetetlenségüket Istennel szemben. A hűségesek emlékezetükben tartják, hogy a rohamosan közeledő szenvedésekre való előzetes figyelmeztetés, idejénvaló felkészülést és annak az Úr hatalma és ereje általi megelőzést jelent. A felekezetiek képmutató társasága mindinkább nagyobb hatalomra tesz szert a nemzetek között mindaddig, amíg elérkezik ama ponthoz, amidőn fennhéjázóan kijelenti: „Béke és biztonság!" és „Mostmár zavartalanul fogunk uralkodni a világ felett". Mihelyt azonban ehhez a ponthoz érkezik, ezen prófécia és más próféciák szerint, bekövetkezik rajta Isten haragja és Sátán szervezete egyik tagja sem menekül meg. Népe erősítése, vigasztalása és reménysége végett, Jehova Isten az ő kegyelméből most tárja fel előtte próféciáinak értelmét. Akik Istent valóban szeretik és nyíltan benne bíznak, meg nem félemlenek és nem nyugtalankodnak afelett, amit az Úr velük ismertet s ami rövidesen a föld nemzeteire következik és nem is hagyják magukat feltartóztatni a részükre kiutalt kötelességek teljesítésében. A hűségesek továbbra is „az idejénvaló eledel"-ből nyernek üdeséget és erőt, melyet az Úr nyújt nekik. Szorgalmasan és ájtatosan fogják tanulmányozni azt, amiről az Úr értesíti őket. Békességben fognak együtt lakozni egymásiránti szeretettel, mások érdekeit felkarolni igyekezve és testvéreiknek, a jonadábokat is beleértve, segítségére sietve. (Jeremiás 35 : 6—19) Ez nem anyagi támogatást, hanem oly segítséget jelent, amely másokat is arra képesít, hogy szilárdan álljanak, megértsék és értékeljék Isten gondviselését azokkal szemben, akik őt szeretik, és az ő szolgálatában szorgalmasan közreműködjenek. A hűségesek tehát szilárdan kell hogy álljanak az Úr erejében, emlékezetben tartva, miszerint Isten népe szorosan összetartva kell álljon a megerősített ellenséggel szemben. Pál apostol következő kijelentése ma különösen helyénvaló: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!" (Korinthus I. 16 : 13, 14) „Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangélium hitéért. És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt; ami azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van. Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek öbenne, hanem hogy szenvedjetek is őérette. — Ugyanolyan tusakodástok lévén, amilyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem". (Filippi 1 : 27—30) „Annakokáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok". (Efézus 6 : 13) Biztosnak látszik, hogy gyorsan közeledünk a tetőponthoz. Felvetted Istennek minden fegyverét? Kész vagy határozottan és rendíthetetlenül sikraszállani az Úr és királyságának kegye mellett, teljesen Istenben és Jézus Krisztusban bízva? Csakis az Úr erejében bízva állhat meg az Úr népe a megpróbáltatás idején, amely most fog bekövetkezni.

[39] Jeremiás próféta utasítva lett, beszéljen Júda népéhez és Jeruzsálem városához. A judeaiak jelenleg a földön élő ama népet példázták, akik előtt Isten intézkedése „szokatlan cselekedetnek" fog látszani, mivel Istennel szemben való hűtlensége dacára is igényt tart az isteni ígéretre. Nem gondolnak arra, hogy hűtlenségük miatt nem méltók az ilyen ígéretekre, és ezek nem is őket illetik meg. Vezetőiket követve, akik az istentisztelet külső formáit gyakorolták, amit „ájtatosságnak" neveztek, ők is ceremóniákat végeztek, Isten és az ő királya iránti szeretettel azonban nem rendelkeznek. Az említett jövendölés megállapítja az időpontot és ezáltal természetesen ennek az időnek ezekben az utolsó napokban való bekövetkezését is.

[40] Jehova megengedte, hogy Faraó Jójákimot a jeruzsálemi trónra ültesse (amely pusztulásra ítéltetett); és Jójákim négy évig maradt ott. Ez volt Nabukodonozor, a babiloni király első éve, aki itt Jézus Krisztust példázó szerepet tölt be, aki 1918-ban, azaz az első évben érkezett templomához. Ez volt a fő szegletkő, Jézus Krisztus. Sionon történt elhelyezésének első éve. (Ésaiás 28:16) Úgylátszik, hogy Jeremiás 25-ben feljegyzett prófécia 1918-tól egy hasonmási hirdetéssel azonos, amely ugyancsak azután kezdett beteljesülni.

FEL

41 1918 elején történt, amidőn a „kereszténység" elvetette a „Sionon elhelyezett alapkövet", t. i. a világ jogosult királyát, és a Népszövetségbe vetette reményét. (Ésaiás 8 : 9—15) Más szavakkal: A „kereszténység" a maga erejében bízott, azaz emberek hatalmában, hogy azok mintájára uralkodjon, miszerint azt állította, hogy a Népszövetség az „Isten királyságának megnyilvánulása a földön". Ezek után Jehova megkezdte „szokatlan munkáját", Jézus Krisztus által alkalmazva a Jeremiás próféta által ismertetett templomi sokaságot, a földi maradék-osztályt, hogy „kereszténységszerte" hirdettesse a legcsodálatosabb és leszokatlanabb üzenetet, amilyet a „kereszténység" valahais hallott; ez az üzenet sértette „oly nagyon a papság vallási érzését" és a hiszékenyeket, akik a Sátán szervezetét támogatásban részesítik és annak pillérei, olyannyira, hogy ezt az annyira csodálatos munkát „szokatlan cselekedetnek" nevezték. Jehova Ésaiás próféta által jövendöltette meg, hogy „szokatlan cselekedete", azaz Isten üzenetének közzététele, a legfőbb szegletkőnek Sionban történt elhelyezése után fog bekövetkezni. (Ésaiás 28 : 16—21) Minden tény arra vall, hogy ez a prófécia most teljesül és teljesülése vége felé közeledik.

42 Nabukodonozornak a babiloni trónra való lépése hirdette Júda királyságának közeli végét; mivel Nabukodonozor Jehova választott ítéletvégrehajtója volt. Hasonlóképpen Jézus Krisztus trónralépése és templomához jövetele, ítélkezés végett, azt példázza, hogy a „kereszténység" vége felé közeledik, mert ő az a nagy Biró, aki elé minden nemzetnek fel kell vonulnia, hogy végrehajtsa rajtuk Jehova ítéletét. Ezt a következtetést a tények teljesen támogatják. A prófécia ilymódon a Jeremiás próféta által hirdetett időpontot és teljesülésének idejét határozza meg. Jeremiás próféta Isten parancsából szólott: „Amelyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván". (Jeremiás 25 : 2) A júdeaiak és Jeruzsálem lakosai a maguk vallásvezéreiben, a papságban és a közöttük levő vezető emberekben bíztak, s azért nem voltak hajlandók elhinni a Jeremiás próféta által hirdetett üzenetet. Abban az időben Egyiptom még mindig hatalmasnak tűnt fel, amellyel számítani kellett, és mindössze négy évvel azelőtt a júdeaiakat a maga adófizetőivé, azaz Egyiptomtól függővé tette, Jojákimot ültette trónra, aki Egyiptom parancsainak kellett hogy engedelmeskedjen. (Királyok II. 23 : 28—35) A nép kétségnélkül azt következtette, hogy Egyiptom hajlandónak fog bizonyulni a neki alárendelt júdeaiak megvédésére Babilonnal szemben és megszabadítja őket. A júdeai királyság, Egyiptom részére, ütköző államot jelentett Babilon ellen. Emiatt jövendölte itt Jeremiás próféta éppen annak ellenkezőjét, aminek megvalósítását Egyiptom remélte. Ma a nemzetek szintén a vallásszervezetre támaszkodnak, amely a „kereszténységen" uralkodik, és az igazság éppen az ellenkezőjét mondja annak, amit várnak, t. i. hogy azt a világi rendszerek megvalósítani képesek.

43 Jeremiás 23 éven át prédikált a népnek, és még további 18 évnek kellett elmúlnia Jeruzsálem bukásáig. Jeremiás próféta Jeruzsálem lakói előtt rámutatott ezen tényre: „Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, aki fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis huszonhárom esztendő óta) szóla Jehova nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem hallgattátok". (Jeremiás 25 : 3) Jeremiás próféta ezalatt az idő alatt szorgalmasan tevékenykedett. Nem oly tétlen életmódot folytatot, mint a „néma ebek"-osztálya, a „kereszténység" papsága; naponta nemcsupán néhány órán át dolgozott, hogy annak hátralevő részét kényelemben töltse el. Korán reggel kelt, amidőn az idő még hűvös és felfrissítő hatású volt s a szatócsok is már fenn voltak, hogy üzletükkel törődjenek. Elment hozzájuk és Jehova szándékát ismertette velük. Ezek azonban nem vették komolyan az ő beszédét. Jeremiás próféta megbízható prédikálása azonban döntő fordulatra késztette a júdeaiakat ama idő alatt, s Jeremiás érthetően és nyomatékosan ismertette Isten elhatározását, amit avval az országgal szándékozott megcselekedni. Habár Jeremiás próféta 23 éven át szorgalmasan tevékenykedett, mégsem öregedett meg és nem vált használhatatlanná. Isten kegyelméből hűségesen folytatta munkáját. Akik ma Isten szolgálatában állanak, ugyanolyan kiváltsággal bírnak: mindaddig tevékenykedniök kell, amíg csak némi erővel rendelkeznek. Jeremiás próféta hűségét és odaadását Jehova tanuinak hosszantartó és hűséges szolgálatával lehet összeegyeztetni, akik már az illési munkában is résztvettek és annak befejezése óta szorgalmasan és buzgósággal működnek közre az isteni munka elizeusi korszakában. Akik Isten iránt valóban teljes hittel és szeretettel viseltetnek, legyenek ma vidám gondolkodásúak! A bajok nem fognak csökkeni, amíg a „szokatlan munka" véget nem ér. A harc folyamatban van. A vén „parázna" és kedvesei ma sokkal elszántabbak Jehova tanuinak elpusztítására irányuló törekvésükben, mint bármikor azelőtt, és napról-napra követelődzőbbek, gonoszabbak és kegyetlenebbek. Istennek és az ő népének ezen ellenségei vakmerően mindannak elpusztítására törekszenek, ami lerántja a leplet szervezetük romlottságáról. Akik Jehova mellett foglaltak állást és az Úr erejében bíznak, tartsák emlékezetükben ama igazságot, hogy az, aki velünk van, sokkal hatalmasabb, mint azok, akik mint ellenségeink jönnek számításba. A 25. fejezetben feljegyzett üzenet, amelyet Jeremiás próféta az Úr parancsából kellett hogy hirdessen, előre bejelenti Jehova tanuinak jelen kötelességét és az előttük álló tapasztalatokat, feltéve, hogy hűségesen fogják teljesíteni az Úr iránti kötelességüket.

Tanulmánykérdések

1. Utalj a) a Babilon név különbözőképpen való alkalmazásának eredetére! Mutasd ki b) mennyire volt találó, hogy Jehova Nabukodonozorral, a pogány királlyal egy oly szerepet játszatott el, amely által a nagy próféták drámában alkalmazta őt!
2. Miért cselekedettt Jehova ekképpen annakidején, amint azt Jeremiás 27 : 6-ban találjuk feljegyezve? Miképpen teljesült ez a prófétai kép?
3—6. Magyarázd meg a 7 verset illetőleg a) vajjon az összes nemzetek az ott említett rabszolgaságra jutottak-e; b) eljött „az ő földjének ideje"; c) „szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok"! Miképpen teljesül az a), b) és c) alatt feltüntetett prófétai helyzet külön külön?
7, 8. Mutasd ki, hogy büntetésben részesült-e valamelyik nemzet a fenti ok miatt, a már előzetes figyelmeztetéssel összhangban, amint az a 8. versben van feljegyezve! Alkalmazd a nagy prófétai kép ezen részét!
9—11. Igazold a további előzetes és a 9 versben feljegyzett ama időre vonatkozó figyelmeztetést! Alkalmazd a jelenre!
12. 13. A 9. versben említettek miért prófétáltak szándékos hazugságot a népnek, amivel őket a 10. vers vádolja? Mutasd ki, mennyire alkalmazható ez a jelen időre is!
14 15. Írd le a mai helyzetet, amelyre a 11. vers által feltételhez kötött prófétai ígéret adatott!
16—18. Mutasd ki a prófétai eljárás alkalmazását, amely Jeremiás 28 : 10, 11-ben és 28 : 12—14-ben van feljegyezve!
19, 20. Mutasd ki, miképpen példázták Sedékiás és szövetségesei, akik szembehelyezkedtek a Jeremiás próféta által hirdetett figyelmeztetéssel, a „kereszténység" mai uralkodó részét!

FEL

21, 22. Sikerült Hanániásnak elfordítania a nép elméjét a figyelmeztetés üzenetétől, amelyet Jeremiás próféta hirdetett? Alkalmazd ezen prófétai tényt!

23—25. Eseteld a mai helyzetet, amely — amint az Jeremiás 28 : 15—17 feljegyzéseiből kifünik — egyezik Jeremiás próféta idejével! Mit jelent a Hanániáson végrehajtott ítélet, aki olymódon beszélt, hogy azáltal elfordítsa a népet Jehovától?

26—30. Mit mutatott be előre a) Hanániás hamis prófétálása (Jeremiás 28 : 2—4) és b) céljának megfigyelése? c) Jehova figyelmeztetése által, amelyet prófétája, Jeremiás által hirdettetett, amint az Jeremiás 27 : 17-ben van feljegyezve?

31—32. Mutasd ki, hogy a „kereszténység" hamis prófétái ugyanúgy lehetnek kipróbálva, mint amilyen indítékkal szolgált ahhoz Jeremiás próféta (27 : 18)!

33—35. Magyarázd meg Jehova szavainak értelmét, amelyeket Jeremiás próféta mondott s a 27. fejezet (19-21) verseiben vannak feljegyezve és alkalmazd azokat! Miképpen hozta el Jehova ama napon, „amidőn meglátogatom őket", a templom edényeit és adta vissza ezen helyre?

36, 37. Alkalmazd a Jeremiás prófétáról szóló prófétai képet, amint ő az Isten templomának előcsarnokában áll és hirdeti az Úr üzenetét! Magyarázd meg egyes tények prófétai értelmét, amelyek az illési munkának Elizeus és az általa végzett munka összeegyeztetésénél mutatkozik!

38. Magyarázd meg annak okát, miért tárja fel Jehova most az ő próféciáinak értelmét övéi előtt! Mit szükséges az ő népének a maga részéről megtennie, hogy megállhasson a megpróbáltatások között, amelyek reá következnek?

39. Kihez kellett Jeremiás prófétának beszélnie? Kit példáztak ezek, és hogyan?

40, 41. Mikor hirdettetett — az Írás más feljegyzései szerint — a Jeremiás 25-ben feljegyzett prófécia? Mit jelent az a hasonmási hirdetésének idejére való tekintettel? Magyarázd meg, miért tartották ezt a hirdetést annakidején „szokatlan mukának" és miért ismertetik úgy ma is?

42. Mutasd ki, hogy a jövendölés Jeremiás próféta hirdetésének és teljesülésének idejét jelöli meg! Milyen prófétai jelentőség ismerhető fel az akkori Júda és Egyiptom közti viszonyból?

43. Utalj Jeremiás 25 : 3 feljegyzéseinek hasznosságára és jó példával szolgáló voltára! Milyen rendkivüli célból ismertette meg ma Jehova annak értelmét övéivel?

(Angol W. 1937 október 15)

Az Ő „műve" és „cselekedete"

V. rész

„Amint Siló val cselekedtem" — Jeremiás 7 : 14.

JEHOVA gyakran tökéletlen embereket használ üzenete közvetítésére. Az a tény, hogy valakit Isten felhasznál, még nem bizonyítja, hogy az illető tökéletes vagy hibátlan. Mindazáltal Isten előtt csak az lehet kedves és csak azt használja fel eszközeként, aki lojálisan és hűségesen ragaszkodik hozzá. Testileg senki sem tökéletes, mindazáltal szívben lehet tökéletes; vagyis tudja és kell hogy szeresse Istent, ha a Legfelségesebb tetszését elnyerni ohajtja. Ez Jehova iránti önzetlen odaadást jelent. Amit az emberek Isten szolgájáról gondolnak, egyáltalán nem fontos. A hűséges szolga mindig arra gondol, hogyan nyerheti el az Úr tetszését, minden egyéb mellékes számára. Jeremiás ilyen fajta ember volt. Más hűséges férfiak, akiket Jehova prófétáinak választott és üzenetének a néppel való közlésére felhasznált, szintén ilyenek voltak, illetve szívbéli tökéletesek és a mindenható Istenhez önzetlenül ragaszkodók. Mivel pedig hűségesek voltak Istenhez, az ördög és látható képviselői elkeseredetten harcoltak ellenük, és az ördög az embereket e hírnökök és az üzenet megvetésére csábította. A hivő emberek minden időben ily úton kellett járjanak, mindig gyalázatot kellett szenvedjenek. S az eredmény még ma is az, ami régen volt; aránylag csak kevesen hallgatnak és figyelnek Isten igéjére. A leginkább büntetésre méltók azok közül, akik az embereket Jehovától eltérítették, a vallásoskodók. Júda és Jeruzsálem népéhez beszélvén, mondotta Jeremiás: „És elküldte Jehova ti hozzátok minden ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra." — Jeremiás 25 : 4.

2 Jehova már Jeremiás előtt Hóseás, Mikeás, Sofonás prófétákat és más szent és hivő férfiakat támasztott prófétáiként és küldte ki üzenete közvetítésére. Tizenkét évvel azután, hogy Jeremiás a reábízott üzenetet közvetítette, Ezékiel lett prófétává választva és a Káldeusokhoz küldve. (Ezékiel 1 : 1—3). S ezért így szólt Jeremiás a népnek: „Az Úr idejében elküldötte hozzátok prófétáit: ti azonban nem hallgattátok és füleiteket sem hajtottátok hallásra.' Éppen ez a helyzet ma is. A „kereszténység" népeinek sok kedvező alkalma volt az igazság meghallgatására; de aránylag csak kevesen hallgatták meg, s ennek oka az, hogy az ördög a papság és a vallásoskodók által a népet rábeszélte, hogy Isten üzenetét megvetéssel kezeljék. A papok a Jehova Istent megillető tiszteletet és dicsőitést kívánják, s ezért gunyolják az ő üzenetét és hirnökeit. De a felvilágosodás e napjaiban a népnek is viselni kell az igazságtalanság ráeső részét, mert alkalma van a hallásra. Ha az emberek elmulasztják vagy megtagadják az igazság meghallgatását, nagymértékben felelősek.

3 Jeremiás ismételten emlékeztette a népet a régi próféták figyelmeztetésére, hogy hagyják el helytelen útjukat és térjenek az igazság útjára: „Ezt mondták: Térjetek meg már mindnyájan gonosz utaitokról és gonosz cselekedeteitektől, hogy lakhassatok a földön, amelyet Jehova adott néktek és atyáitoknak öröktől fogva örökké." (Jeremiás 25 : 5) A zsidók vallását gyakorló vezérek a nép elé állottak, és ünnepélyes ábrazattal és remegő hangon mondották a népnek: „Mi az Ábrahám fiai vagyunk, és ti is Ábrahám leszármazottai vagytok. Isten előbb bennünket választott ki, s mi tudjuk, hogy Isten nem küld nekünk és nektek üzenetet egy Jeremiáshoz hasonló közönséges emberrel; az általa hozott üzenet nem méltó a figyelemre." De az a tény, hogy ezek az emberek test szerint Ábrahám leszármazottai voltak, nem biztositotta őket, hogy sohasem lesznek kiüzve az Ábrahámnak és magvának igért földről. A dolgot az apostól ihletett szavai világítják meg, aki így szólt: „Nem mindnyájan izraeliták azok, akik (a testi) Izraeltől valók, sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából valók: hanem Izsákban neveztetik néked a te magod. Azaz nem a testnek fiai az (előképben Ábrahám által példázott) Isten fiai, hanem az (Ábrahámnak tett) igéret fiait tekinti (szellemi) magnak." (Róma 9 : 6—8) „Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, igéretnek gyermekei vagyunk." (Gal. 4 : 28) „Eként a hitből valók áldatnak meg a hivő Ábrahámmal." (Gal. 3 : 9) Valaki magát zsidónak állíthatja: de ez még mindig nem bizonyítja, hogy ő tényleg zsidó. A Szentirás értelmében az a zsidó, aki Jehovának van szentelve és Jehovát tényleg szolgálja és dicsőiti.

4 A csaló zsidó papsághoz hasonlóan állítja ma is

FEL

fennhéjázon a római kat. hierarchia-társaság, hogy egyedül ők a kedvencei Istennek, és csalás és ámitással a népet bizonytalanságban tartják Isten igéjét illetőleg. Maguknak követelik azt a tisztességet és dicsőitést, amely egyedül Jehovát illet meg. Annak példájául, hogy ezek a *magukválasztotta szolgái Istennek hogyan viselkednek*, idézzük a következőket: Az Ottawában (Kanada) megjelenő „Journal" 1937 február 1-i számában egy „Forbes érsek által kiadott ugynevezett pásztorlevelet" közöl, amely-ben többek között következőket mondja: „Az egyes városokban és egész kerületben bizonyos eretnek tartalmú iratokat terjesztenek, amelyek keresztény igazságokat támadnak, ... a mi egyházkerületünkben megtiltjuk ezeknek az iratoknak, füzeteknek és röpiratoknak a terjesztését. Nem engedjük meg azok kiadását, olvasását, megtartását, megvételét vagy eladását, sem azoknak más nyelvre való fordítását vagy valamely más módon való terjesztését. Ezeket meg kell semmisiteni. Hogy pontosan kifejezzük, különösen az úgynevezett Jehova tanui irataira utalunk, anélkül, hogy más hasonló tartalmú iratokról megfeledkeznénk." Forbes rendkivül fontosnak érzi magát és *Jehova Isten és Jézus Krisztus fölé helyezi magát*. Jehova tanui az egyedüli emberek a földön, akik a Biblia igazságait hamisitatlanul hirdetik; és ez az oka annak, *hogy a római kat. hierarchia önhitten arra merészkedik*, hogy a népet megakadályozza ezen iratok beszerzésében. Egyetlen katolikus papnak vagy a hierarchia más hivatalnokának sem áll jogában, hogy másnak a tulajdonát megsemmisitse, s mégkevésbé áll jogában megtiltani az embereknek Isten igéjének a meghallgatását. A római kat. hierarchia jól tudja, hogy Isten igéje a katolikus rendszer romlottságát leleplezi, és ezért — csakis ezért — akarja távoltartani a néptől a katolikus rendszer romlottságát lelelplező igazságokat.

[5] Jegyezzék meg maguknak a klerikálisok, amit a Szentirás mond, hogy ők — csupán azért, mert annak állitják magukat — sem nem Isten gyermekei, sem pedig nem az ő képviselői. Közülük sokan igényt tartanak erre; de az Úr elveti őket. (Máté 7 : 21—23) Hiszékeny és tudatlan katolikusok engedelmeskednek Forbes parancsának. Mindazok az őszinte katolikusok azonban, akik jóakarattal viseltetnek Isten iránt, az igazságosságot szeretik és az igazságtalanságot gyülölik, felnyitják a szemüket és úgy meglátják, hogy Forbes és társai szélhámosok, s akkor ezek a jóakaratú emberek kimenekülnek a borzasztó hierarchia-szervezetből és az Úr Jézus Krisztus szervezetében menedéket találnak. A hierarchia vakmerő, fennhéjázó és gunyolódó emberei, mint Forbes is, a jövőben ugyanarra a sorsra jutnak, mint amilyenben Jeruzsálem vallásoskodói részesültek.

[6] Amiképpen Jeremiás minden ellenállás ellenére folytatta a munkát, úgy Jehova tanui is tovább kell hirdessék Isten üzenetét, a római kat. hierarchiára és az ördög más eszközeire való tekintet nélkül. A népnek alkalmat kell nyujtani az igazság meghallására, s azután mindazok, akik vonakodnak arra hallgatni, kell viseljék igazságtalanságuk következményét. A valaha földön élő légott, fennhéjázó, gunyolódó és önmagukat magasztaló emberek között az első helyet a római kat. hierarchia fajzat foglalja el, és bizonyára rájuk találnak Jézus következő szavai: „Kigyók, mérges kigyóknak fajzatai, miképpen kerülitek ki a gyehennának büntetését?" — Máté 23 : 33.

[7] Éppen úgy mint Jeremiás közölte a zsidókkal Jehova figyelmeztetését, úgy kell most Jehova tanuinak továbbra is közölni az emberekkel Jehova figyelmeztető és intő üzenetét, hogy alkalmuk legyen felhagyni a bálványimádással és az ördög és csatlosai bálványimádó kultuszával: „És ne járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik és imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak rátok." — Jeremiás 25 : 6.

[8] A zsidó vallásoskodók, különösen a vezérek, jóllehet *formálisan vagy ceremoniális imádattal* közeledtek Jehova Istenhez a szájukkal; a szivükben azonban semmi Jehova iránti ragaszkodás nem volt, s a népet is igazságtalan utaik követésére csábitották. Elhitették az emberekkel, hogy egy formális vagy ceremoniális istentisztelet teljesen elegendő s azért a szolgálat, imádat és dicsőités minden eszközével a papoknak adozzanak. Hasonlóképpen a kat. hierarchia s különösen annak fejei ma nagy hűhót csinálnak, mialatt csipkefüggönyökkel, arany olvasókkal és halisten-süvegekkel felcicomázva a közönséges nép előtt imákat mondanak és bizonyos ceremoniákat és értelmetlen cselekedeteket gyakorolnak. S ezt ők „ájtatosságnak" vagy „imádkozásnak" nevezik, és ezen a nép is bizonyos részt vehet, ami abból áll, hogy a hierarchia egyik képviselőjének az ujját vagy gyürüjét megcsokolhatja. Ezek elhitetik a néppel, hogy Isten előtt teljesen elég ezeknek a formaságoknak a gyakorlása, s a nép idejével, tiszteletével es pénzével a hierarchia hatalmasainak kell adozzék, előttük mint istenek előtt hodolván és hajlongván. Ezek azt is tanitják, hogy hasonlóképpen a hierarchiával a politikában együtt-működő hatalmasokat is tisztelni kell s nekik „Heil Hitler!", „Via Mussolini!"-t kell kiáltani s minden ily hatalmas férfi vagy úgynevezett „uralkodó" előtt hodolni kell. Elhitetik a néppel, hogy ezek a felsöbb hatalmak, akikkel szemben teljes engedelmességet kell tanusitani s akik között a hierarchia foglalja el a legfőbb helyet. A hierarchia bebeszéli a népnek, hogy ha mindezeket Isten nevében megeselekszi, ezáltal ‚megadja Istennek, ami Istené' s ezért biztonságban van. Amellett aztán mindenki tetszés szerint ördögi dolgokat cselekedhetik. Ezért így szólnak a papok és nyájaik hatalmasai: „Miért büntetne Isten bennünket a halállal vagy pokollal? Miért mérne mireánk és nemzetünkre egy nagy csapást? Egy ily üzenet ostobaság!" S a nép erre tényleg 'különösnek' találja. A klárus Isten törvényének nyilt megszegésével hodol a képeknek s a népet is arra tanitja, hogy az általuk felállított képek előtt hajlongjanak, s aztán elhiteti velük, hogy az ily képimádat részét képezi az istentiszteletnek. Igy az emberek ördög-imádatra és ördög-vallásra vannak csábitva, ami őket eltávolitja Jehova Istentől és az élet utjától. Jehova figyelmeztette a zsidókat prófétái utján, megmondatta nekik, hogy meg kell térjenek, illetve fel kell hagyjanak az ilyen ördög-tisztelettel. Hasonlóképpen figyelmezteti most Jehova az őszinte embereket, katolikusokat és nem katolikusokat, a tanui által hirdetett üzenet utján, és közölteti velük, hogy fel kell hagyjanak az ördög-vallással, amely Jehova Isten nevére gyalázatot zúdit.

[9] Az Úr Jézus már husz év óta jelen van a templomában mint bíró, s ezalatt az idő alatt kiküldötte tanuit, hogy az emberekkel közöljék Jehova üzenetét, miként Jeremiás is ismételten bizonyságot tett a zsidók előtt. Mivel a zsidók vonakodtak hallgatni a figyelmeztetésre és tovább folytatták az ördög-vallás kultuszát, Jehova haragra gerjedt ellenük, és Jeremiás ezt is tudatta velük: „De nem hallgattatok reám, azt mondja Jehova, hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmetekre." — Jeremiás 25 : 7.

[10] A zsidó papság elhitette Júda népével, hogy ha Jeremiásra vagy Isten más prófétájára hallgat, akkor csak emberekre hallgat. A nép ezért elbúkott és vakon követte a papok és nyájaik vezéreinek a vezetését, es

FEL

süketek maradtak Jehovának Jeremiás által hirdetett üzenetével szemben. Hogy a nép vonakodott Jehova üzenetére hallgatni és engedett a papság, a zsidó vezérek befolyásának, Jehova haragra gerjedt s ez veszedelmet hozott a népre. Éppen ez a helyzet ma is. Az „előkelő papság", a kardinálisok, püspökök és papok, akik beképzelten „rongyaikkal hencegnek" és kérkedő szavakat használnak, befolyásolják a népet, hogy Isten üzenetét megvetésben részesítsék, s ez a népnek nagy kárt okoz. A hierarchiának ezek a papjai nem szeretik a népet és mégkevésbbé szeretik Istent. Csak saját érdekeiket tarják szemelőtt. Ha Jehova „hallatlan munkája" megkezdődik, akkor a most a klérust követő és magukat biztonságban hívő vallásoskodók majd azt mondják, hogy hallgattak és figyelmeztek volna az üzenetre, csak tudták volna, hogy az az Úrtól ered; és akkor a vallásoskodók közül sokan a Jézus szavai szerint fognak szólni: ‚Uram, nem végeztünk csodálatos dolgokat a te nevedben?'; de Jézus elkergeti őket magától; akkor már késő lesz számukra. Most tehát Jehova tanui és az igazság üzenetét ismerő jóakaratú emberek felelősek azért, hogy az embereknek alkalma legyen meghallani az igazságot, hogy a veszedelem napján ne lehessen mentségük. Ezért pontosan követni kell az Úr parancsait, amely így szól: ‚A királyságnak ezt az evangéliumát hirdetni kell az egész világon bizonyságul, mégpedig a vég bekövetkezése előtt, és mielőtt Jehova kifejezésre juttatja haragját a „kereszténységen" és szövetségesein.'

[11] Semmi oka sincs annak, hogy emberekre támaszkodjék valaki, aki bibliai ismerettel rendelkezik; mert Isten kifejezett törvényéből világosan kitűnik, hogy az emberekre való támaszkodás azok kárára szolgál, akik így cselekszenek, amint írva van: „Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, aki meg nem menthet!" (146. Zsoltár 3) Aki megtanulja, hogy a Biblia Isten igéje, köteles az ő igéjére figyelni, s ha nem így cselekszik, kell hogy viselje a következményeket. Ezért mondotta Jeremiás az Istentől nyert megbízatás alapján: „Ezért azt mondja a Seregeknek Ura: Mivel nem hallgattatok az én beszédemre", Isten nagy veszedelemmel látogat meg benneteket. — Jeremiás 25 : 8.

[12] Jehova hosszú időn keresztül alkalmat adott a zsidóknak a figyelmeztetése meghallgatására; de ők vonakodtak meghallgatni és arra figyelni, amit természetes füleikkel hallottak. Ha saját hibájukon kívül tudatlanságban lettek volna, akkor Isten nem tartja felelősnek és büntetendőnek őket. Azért parancsolta Isten Jeremiásnak, hogy a vallást gyakorló nép közvetlen közelében álljon fel és fülük hallattára jelentse be Isten üzenetét, hogy azt megtudják és ne mentegetődzhessenek tudatlansággal. Ugyanez a helyzet ma a „kereszténységgel". Isten éveken keresztül arra használta tanuit, hogy a nép között körül- és házról-házra járjanak és az embereket az ő üzenetére figyelmeztessék. A könyvek és más bibliamagyarázó iratok milliói lett a nép figyelmeztetésére használva. Nagyon nagy bizonyság lett téve szóval, rádión keresztül és nyilvános előadások tartásával, s így a „kereszténység" emberei nem mentegetődzhetnek tudatlansággal, még ha a papság ellene állt is az Úr üzenetének. A jóakaratú emberek aránylag kicsiny száma figyelembe veszi az üzenetet és a biztonság helyére menekül s ezek az Úr áldásában részesülnek; a nép sokkal nagyobb része azonban továbbra is az álszent papság vezetését követi, s ezért mondja Isten az ő prófétája által: ‚Ez a papság hazugságot prédikál s az én népem szereti!' Minden komolyan gondolkozó ember jól tudja, hogy ez a helyzet a „kereszténységben" és a vele összeköttetésben álló embereknél. A magukat keresztényeknek valló emberek milliói teljesen elfordították szívüket Istentől és az ördög-tisztelethez csatlakoztak.

[13] A zsidók vonakodtak figyelembe venni Isten üzenetét, s elérkezett az idő, amidőn ki kellett hirdettessék Isten figyelmeztetése a fülük hallattára. Isten Jeremiást használta fel figyelmeztetése bejelentésére és azt is bejelentette általa, hogy mit fog velük cselekedni, mivel nem hallgattak a figyelmeztetésére: „Imé, kiküldök és felveszem (elhozom) északnak minden nemzetségét, azt mondja Jehova, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre, s elvesztem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá." — Jeremiás 25 : 9.

[14] Mindenki vegye tudomásul, hogy a végső figyelmeztetés nem egy ember üzenete volt, hanem amint meg van írva: „Így szól Jehova, a Seregek Ura (A csata Istene): ... imé, kiküldök és elhozom észak minden nemzetségét" és így tovább. Hogyan küldött el Jehova és kit küldött ki az előre bejelentett ítélete végrehajtására? Jeremiás jövendölését valószínű közvetítő személy juttatta el Nabukodonozornak. De még ha így is történt, nem ez késztette a babiloni királyt elhatározó cselekvésre. Biztosnak látszik, hogy Isten elküldötte szent angyalát, hogy az általa kiválasztott Jeruzsálem ítéletvégrehajtójának, Nabukodonozornak értésére adja a döntést és határozatot, hogy felvonuljon és Jeruzsálem ellen háborút indítson. Az eldöntésre váró kérdés akkor Nabukodonozor előtt az volt, hogy vajjon előbb Ammon és a szövetséges pogány nemzetek ellen kezdjen háborút, vagypedig előbb Jeruzsálem ellen vonuljon és Jeruzsálemet támadja meg. Mivel Nabukodonozor ördögimádó volt, az ördöghöz és angyalaihoz fordult tanácsért, hogy az őt foglalkoztató kérdést eldönthesse. Mindazáltal Jehova kétségkívül a helyszínre küldötte angyalát és mindenekfeletti hatalmával arra késztette Nabukodonozort, hogy előbb Jeruzsálem ellen vonuljon és Jeruzsálemet támadja meg. Igy Jehova bemutatja e prófétai képben azt a feltett szándékát, hogy előbb a „kereszténységet" fogja elpusztítani s azután Sátán szervezetének többi részét is. Ebből a célból küldi ki ítéletvégrehajtóját, Krisztus Jézust, előbb a „kereszténység" ellen. Jehova Isten volt az, aki Jeruzsálemre nagy veszedelmet zúditott, és Jehova Isten az is, aki — végrehajtó-tisztviselője, Krisztus utján cselekedvén — a Jeruzsálem által előárnyékolt „kereszténységet" megsemmisíti. Mellesleg megjegyezve itt a következő figyelemreméltó: Ha Jehova az angyala által felhasználja hatalmát, hogy egy pogány akaratát egy meghatározott döntés hozatalára irányítsa, akkor Jehova bizonyára arra is felhasználja angyala által a hatalmát, hogy a szolgáit az általa megkívánt út követésére irányítsa. — Példab. 3 : 5, 6.

[15] Jehova kijelentette, hogy „észak minden nemzetségét" előhozza és Jeruzsálem ellen vonultatja. Nabukodonozor az észak nemzetségeit vagy meghódolás és hadbaszólítás által kapcsolta hadseregéhez vagy más uton nyerte meg őket, hogy az ő oldalára álljanak. Jehova látomásban részesítette Jeremiást a történendőket illetőleg — és éppen ez van kifejezésre juttatva az Istentől adott látomásban — és felvilágosította őt a bekövetkezendő eseményekre vonatkozólag is, mintahogy Jehova tanui is tudják ma azok által, amiket Jehova az igéjében feltárt, hogy mi fog történni. „Az észak nemzetségei" a menyei haderőt szimbolizálják, azon angyali seregeket, amelyek Krisztus Jézust a nagy nap csatájára elkisérik. (Jelenések 19 : 14) A fővezér Krisztus Jézussal együtt kifejezésre juttatják Isten ítéleteit és a Sátán szervezete politikai és más elemei elméjére hat-

FEL

nak, hogy a vallásoskodók ellen harcoljanak, mihelyt Isten meghatározott ideje elérkezik a vallásoskodók megsemmisítésére.

[16] Jehova kijelentette, hogy „Nabukodonozort, Babilon (új) királyát, az ő szolgáját" egész hadseregével Jeruzsálem ellen vonultatja. Megjegyzendő, hogy Jehova Nabukodonozort nem „az ő imádójának" nevezte, mert Nabukodonozor ördögimádó volt. Isten Nabukodonozort „az én szolgámnak" nevezte, mert őt nagy Szolgája és ítéletvégrehajtója, Krisztus Jézus előárnyékolására használta fel. A „Nabukodonozor" név jelentősége „Nebo a védelmező" és ezért nagyon jól talál Krisztus Jézusra, a nagy Prófétára, aki védelmező és megmentő, különösen az ő népe védelmezője és megmentője az ellenség támadásaival szemben. Nabukodonozor azt árnyékolta elő, akiről Jehova így szólt: „Imé az én szolgám, akit gyámolítok." (Ésaiás 42 : 1) Ő az, akihez a „nemzetek" védelemért és szabadulásért kell forduljanak. (Máté 12 : 18—21) Jehova kijelentése volt: „Felhozom... őket 1. e földre", illetve az ellenjelképes Jeruzsálem, a „kereszténység", a klérus és „a nyáj vezérei" ellen, és a vallásrendszert teljesen megsemmisítem, mert ördögi és utálatosság a Legfelségesebb szemében; és azután 2. „mind e körül való nemzetekre, és elvesztem őket", illetve mindazon nemzetek ellen, amelyek Jeremiás 25 : 18—26 fel vannak sorolva. Mindezek a próféciában felsorolt nemzetek előárnyékolják Sátán egész látható szervezetét, a „kereszténységen" kívül- és belül lévőket egyaránt. A prófécia kicsinyben való beteljesedésénél Jeruzsálem és Júda elesett és hetven év mulva megint helyre lettek állítva; és ezért a jövendölés következő szavai: „Elvesztem őket és (a szemlélők előtt) csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá" a „kereszténységre" kell vonatkozzanak — és valóban arra is vonatkozik — s az alapos és örökkévaló pusztulásban részesül. Az ördög vallásrendszere Jehova „hallatlan dolgának vagy akciójának" a kezdetén lesz elpusztítva, s többé sohasem fog felemelkedni, — így szól az Úr kijelentése.

[17] Jeruzsálem lakósai kétségkivül azzal dicsekedtek, hogy a földön ők a legkiváltságosabbak, és ebben a gondolatban ringatták önmagukat. Ezért örvendeztek és vigadoztak; de Jehova tudomásukra adta, hogy az ily öröm és vígság ideje lejárt: „És elveszem tőlük a öröm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. (Jeremiás 25 : 10) Mivel a zsidók az ördögvallást helyezték Jehova parancsai elé, lisztet öröltek, hogy kalácsot készithessenek a „menny királynéja", illetve az ördög szervezete számára; most azonban már meg kell szünjön zörgése: az égő szövétnekek vagy gyertyák, melyek a vígságaik helyét megvilágitották, ki kell alugyanak és ők teljes sötétségben kell maradjanak; az öröm és vígság lármája el kell némuljon; többé nem lesz menyasszony-járás és éjjeli ünnepségek a templomban. Ily modon jelenti be Isten előre, ami a „kereszténységre fog rövidesen következni, ha az ő „hallatlan dolga" kezdetét veszi és a római kat. hierarchia házaiban az égő gyertyákat a sötétség váltja fel. Akkor többé nem látni processziókat, amelyeket csipke-függöny-ruhákba öltözött férfiak vezetnek, uszályaikat kis gyermekekkel hordoztatván. Akkor többé nem lehet majd „heil!" (üdvösség) kiáltást hallani, mint azt most a római kat. szervezet diktátorainak vagy más politikai támogatóinak kiáltanak.

[18] Ha a „hallatlan dolog" megkezdődik, Jehova szolgáinak a bizonyságtevése az egész „kereszténységben" befejezést nyer Jehova hű tanui által, amely tanuk az ember Jézus halála óta a világ világosságát lobogtatták s a világosságot az emberek előtt Jehova dicsőségére világoltatták. Krisztus hü követői tudják, hogy ezek a dolgok rövidesen bekövetkeznek, mert Jehova bejelentette és Jehova biztosan keresztül viszi feltett szándékát. A meggyőződés erősíti hitüket és örömmel hirdetik Jehova dicsőségét, mialatt ravasz ellenségeskedések közepette előretörnek azzal a biztos tudattal, hogy a győzelem közel van.

[19] Érdekes lesz itt megvizsgálni egy héber iró kommentárját a jövendölés beteljesedéséről, különösen a kicsinybeni beteljesedésről. Ezt irja: „Utazók azt állitják, hogy keleten reggel mindenhol hallani a *malmok zúgását*, ami gyakran felébreszti az embereket; mert általában mindenki csak annyit öröl, amennyi a napi szükségletet fedezi. Ahol tehát reggel nem lehet hallani a malmok zúgását, sem este nemlátni a gyertyák világát, rendkivül nagy pusztulás kellett történjen." (Leeser, széljegyzete).

[20] A hierarchia sulyos heréi naponta kiküldik „hollóikat" a csengő ércek begyüjtésére, és minden nap megörlik a napi szükségletet és minden nap meggyújtják a gyertyákat. Ha egyszer bizonyos szegény, elbolondított asszonyok nem jelennek meg többet a hivatalokban és gyárakban, és a hierarchia gyertyái kialszanak, ez a legnagyobb pusztulás jele a „kereszténység" vallásoskodói között. Ez a nap pedig közel van.

[21] Az emberek egy kis része Jehova kijelentése szerint túléli Armageddont, s ezek látni fogják a „kereszténység" teljes pusztulását: „És ez egész föld pusztasággá és csudává (a csodálkozás tárgyává) lészen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgának hetven esztendeig." (Jeremiás 25 : 11) Igy mutatja be Jehova, mily rettenetesek az ellenségein végrehajtott ítéletei, s az ezt túlélők mindenike megtudja, hogy Jehova valóban a legfelségesebb, akit senki sem gyalázhat büntetlenül.

[22] Legelőször Júda és Jeruzsálem szenvedett, és Isten világosan kijelentette, hogy nem csak ők, hanem a körül lévő összes nemzetek szenvedni fognak. Ez azt mutatja, hogy nem csak a „kereszténység" lesz elpusztitva Armageddon kezdetén, hanem Isten haragja a világ összes nemzeteit utolérik. Isten prófétája mondja: „Ezek a nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig", ami szimbolizálja „egész életükön keresztül." „A mi esztendeinknek napjai — hetven esztendő." (90. Zsoltár 10) Megint csak emlékezzünk arra, amit Jehova Jeremiás által mondott: „És most odaadom mind e földeket (országokat) Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, mig el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok." — Jeremiás 27 : 6, 7.

[23] Az ebben a szöveghen emlitett „hetven év" próféták és örökkévaló időt jelent. Mindazok, akik Armageddont túlélik, a drámában Nabukodonozor által előárnyékolt királyt, Krisztus Jézust kell szolgálják. A jóakaratú emberek, akik a „nagysokaságot" alkotják, előjönnek minden nemzetből, ágazatból, népből és nyelvből, s ők Jehovát és Királyát kell szolgálják örökké: „Látám éjszakai látásomban, és imé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem romlik." — Dániel 7 : 13, 14.

[24] A „kereszténység" megsemmisítése a „kereszténységen" belül és kivül álló összes nemzetek elpusztítását jelenti, s ezek megsemmisítése Jehova nevének és

FEL

királyságának az igazolására szolgál. Ezek a „harag edényei", amelyeket az Úr pusztulásra szánt, s amelyeken Jehova az armageddoni csatában mindenekfeletti hatalmát megmutatja. Ezt a „hallatlan dolgot" pedig Krisztus Jézus, az ő királya által fogja véghez vinni. Azután már sem a „kereszténység", sem pedig valamely más istentelen nemzet nem lesz többé helyreállítva. Ez a továbbiakban azáltal van előárnyékolva, hogy a hetven esztendő letelte után sem Júda, sem az érintett nemzetek valamelyike nem nyerte vissza többé önállóságát; hanem ezek mindenike Médó-Perzsiának lett alárendelve, amely Egyiptomot meghódította s amelynek királyai Dárius és Círus voltak, akik Jehova Istent és Krisztus Jézust árnyékolták elő.

Kibővített kép

[25] A „kereszténység" és Sátán szervezete minden más részének teljes és örök megsemmisítése a prófécia ugyanezen részének 12—14 verseiben van bejelentve. Itt egy másik kép jelenik meg, amely az eddig megvizsgáltakkal összehasonlítva kibővül. „És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja Jehova, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt." — Jeremiás 25 : 12.

[26] A betűszerinti hetven esztendő leteltével „Jeruzsálem" eltűnt a képből, és egy új prófétai kép vagy dráma jelenik meg. A hetven esztendő végén Belsazár lett Nabudokonozor utódává, de Belsazár egyáltalán nem lett Jehova szolgájaként használva, hanem éppen ellenkezőleg, ő visszaélt az Úr szent edényeivel, ezáltal gorombán meggyalázván Jehova nevét. Akkor történt, hogy Babilon „megméretett és könnyűnek találtatott." (Dániel 5 : 27) Ettől a ponttól Babilon mindig kizárólag Sátán szervezetét példázza; és annak királya, Belsazar, Babilon feje, az ördögöt szimbolizálta. A hetven esztendő vége Armageddon tetőfokát képletezte. Ez nem azt jelenti, hogy a mindenható Isten nagy napjának a csatája hetven esztendeig tartana, hanem inkább azt, hogy Armageddon eljön és a Sátán szervezete minden látható részének a teljes megsemmisítésével végződik. Mi következik azután? Isten haragja Sátán szervezetének láthatatlan része- és maga Sátán ellen is meg fog nyilvánulni. Isten prófétája mondja: „Akkor meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén (az ördögnek az emberi szemekkel láthatatlan hordáin) álnokságukat." Belsazar, Babilon királya, aki az ördögöt képviselte, a próféciában „Sésák királyának" van nevezve. Az ördög Babilon tulajdonképpeni királya. (Dániel 2 : 37, 38) Jeremiás jövendölésének ezen a pontján „az ő népe" (más ford. szerint: az a nemzet) ugyan az, amely Ezékiel jövendölésében mint „Góg a Mágóg földjén" van leírva. (Ezékiel 38 : 2, 3) Büntetése „az ő álnoksága" miatt következik be, ami azt mutatja, hogy Babilon királya és az ő nemzete az ördögöt és angyalseregeit vagy láthatatlan haderejét ábrázolta. Ez a gonosz horda meg kell legyen és meg is lesz fenyítve, büntetve és a nagy Hódító lábai alá lesz tiporva Miután Krisztus Jézus 1914 körül Sátánt és annak angyalseregét a mennyből a földre vetette (Jelenések 12 : 9), Krisztus Jézus lábai alá lettek vetve. Armageddonkor, a mindenható Isten csatáján, Krisztus Jézus és mennyei hadserege széttaposják lábai alatt Sátán szervezetének látható és láthatatlan részét, és Sátán szervezete teljesen pusztává lesz. „A békességnek Istene megrontja a Sátánt a lábaitok alatt hamar." (Róma 16 : 20) „És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözé azt ezer esztendőre és veté őt a mélységbe, és bezárá azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoz tatni egy kevés időre. (Jel. 20 : 2, 3) Az ördög szervezete többé sohasem lesz helyreállítva; mert ha „egy kevés időre" el lesz oldva, azután teljesen meg lesz semmisítve. — Jelenések 20 : 7—10.

[27] Jehova súlyt fektet a Sátán szervezetének megsemmisítésére vonatkozó feltett szándékára, hogy egyetlen teremtménynek se legyen oka kétségbe vonni annak megsemmisítését: „És végbeviszem azon a földön mind azokat, amiket szóltam felőle, mindazt, ami megvan írva e könyvben, amelyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől." (Jeremiás 25 : 13) Ami „ebben a könyvben megvolt írva", vagyis amit Jeremiás jövendölt, Jeremiás jövendölésének az ötvenedik és ötvenegyedik fejezetében lett feljegyezve s ezáltal igazolva lett az, amit Ésaiás próféta körül-belül száz évvel előre megmondott és ez a tizenharmadik, huszonegyedik és negyvenhetedik fejezetben van feljegyezve. Jehova előre meghatározta és kijelentette, hogy az ő igéjét és nevét a meghatározott idejében igazolni fogja. A teremtmények előtt ez *nagyon hosszúnak tűnik; de a rendelt időben ez biztosan meg fog történni.* Jehova Sátánnak éppen elegendő időt és alkalmat adott diesekvő kihívásának a megvalósítására.

[28] Jeremiás prófétának meg lett parancsolva, hogy „minden nemzet ellen" prófétáljon, és ő azt meg is tette Sátán szervete minden látható része ellen. Jehova a következő külön parancsot adta Jeremiásnak: „Prófétának rendeltelek a népnek fölé... Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendeltelek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts és rombolj." (Jeremiás 1 : 5, 10) A Jeremiásnak adott megbízás azt a megbízást jelezte előre, amelyet Jehova Krisztus Jézusnak adott, aki azt teljesen végre is hajtja; s a hűségesei mind — a maradékot is beleértve — részt vesznek ennek keresztülvitelében. Ez a rész pedig a „megírott ítéletnek" a beteljesedése előtt való bejelentéséből áll.

[29] *Jehova hatezer éven keresztül megtűrte, hogy Sátán a gonoszságát folytassa.* Most azonban közeledik az idő, amidőn istentelen szervezetével együtt teljesen meg lesz smmisítve. Az armageddoni nagy csatában Krisztus Jézus által vezetett mennyei seregek igazolják Jehova nevét. Az egy hatalmas harci sereg lesz, amely nem retten vissza és nem ismer legyőzetést. Erről a hatalmas seregről áll megírva: „És a lovas seregek száma két tíz-ezerszer tízezer vala, hallottam a számukat." (Jel. 9 : 16) „Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az ő szent hajlékában." — 68. Zsoltár 18.

[30] Jeruzsálem pusztulása Armageddon kezdetét árnyékolta elő; s azután beteljesednek Jeremiás próféciájának következő szavai is: „Mert ő rajtuk (Babilonon és a Káldeusokon) is uralkodnak (őket leigázzák) majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nekik cselekedeteik szerint és a kezeiknek munkája szerint." (Jeremiás 25 : 14) A nagy királyok Jehova, „az örökkévaló király" (Jer. 10 : 10) és Krisztus Jezus, a „királyok Királya és urak Ura". (Jel. 19 : 16) Ezeket a nagy királyokat Dárius és Círusz árnyékolta elő abban az időben, amidőn a babiloniai királyság két részre lett osztva és elesett. (Dániel 5 : 28) Ezek a hatalmas királyok „őket (a kaldeusok) használják", végérvényesen megvervén és örökre megsemmisítvén. Így lesz Jehova Isten neve és igéje igazolva a „Káldeusokon", illetve a Sátán szervezete szellemi tagjain, akik közé az ördög is számítandó. E gonosz és hordái istentelenségének mértéke betelt, és ezért így szól az Úr Isten: „És megfizetek nekik cselekedeteik szerint és kezeik munkája szerint." Sátán és

FEL

gonosz angyalai most a római kat. hierarchiát és más fanatikus vallásoskodókat használnak fel leírhatatlan istentelen cselekedetekre, különösen azok ellen, akik Jehova Istennek szolgálnak. Mivel a hierarchia a legfőbb eszköze az ördögnek a földön, ezt használja fel az ördög a népet félrevezető durva képmutatás- és a Jehova Istent szolgáló hű férfiak és nők kegyetlen üldözése által Jehova nevének a meggyalázására. Erről az ördögi szervezetről mondja Isten az ő prófétája által: „És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakósának mindazokért az ő gonoszságaikért, amelyeket Sionban (Isten szervezete, melynek Krisztus Jézus a feje) cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja Jehova." — Jeremiás 51 : 24.

[31] Sátán és csatlosai Ábeltől mind a mai napig kegyetlenül üldözték és megölték a mindenható Isten hű szolgáit. Napjainkban ez a kegyetlen, gyalázatos és gonosz öldöklés folytatódik országokban, mint Németország. Jehova Jeremiás próféta által előre megmondotta azokról, akik így az ő szolgái megsemmisítésére törekednek: „Miként Babilon arra törekedett, hogy Izrael megölettjei elessenek, úgy fognak elhullani Babilon miatt az egész föld megölettjei." — Jeremiás 51 : 49, Elberfeldi ford. szerint.

[32] A római katolikusok által gyakorolt kegyetlen üldözés és Isten nevének a gyalázása a végéhez közeledik. Jehova gondoskodik róla, hogy Sátán és összes ezközei, különösen a hierarchia a büntetés teljes mértékét elnyerjék. „Fizessetek úgy néki, amint ő fizetett néktek és kétszeressel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból (keserű cselekedetek) itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. Amennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínnal és gyásszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok." — Jelenések 18 : 6, 7.

[33] Napjainkban a vén „parázna", a római kat. hierarchia-szervezet királynőnek játsza fel magát, körül jár és a „parázna énekét" énekli. (Ésaiás 23 : 15—17) A kérkedői most figyelmeztetve lettek, hogy a vigadózásuk napjai meg vannak számlálva és az Úr megfizet nekik az őket megillető fizetéssel. A hierarchia bizonyára elolvastatja egyes embereivel az itt mondottakat, hogy értesülve legyen a történtekről. Ne próbálják magukat mentegetni, mondván: „Ezek csak egy földi teremtmény szavai!" Az itt elhangzottak Isten igéjéből származnak; és miután Isten az ő feltett szándékát ismerteti, biztosan keresztül is viszi.

[34] A Belsazár királysága erősségeit a médek és perzsák éjjel támadták meg. „Ugyanazon az éjszakán megölték Belsazar, a Káldeusok királya. És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy hatvankét esztendős korában." (Dániel 5 : 30, 31) Az ördög hosszú időn keresztül a vallásoskodók által működött és még ma is általuk, különösen a római kat. hierarchia által működik, hogy az embereket tudatlanságban és sötétségben tartsa Isten kegyelmes gondoskodása felől. Most elérkezett az idő, amidőn Isten prófétája szerint ‚sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket'. (Ésaiás 60 : 2) Ez a sötétség a Sátán működésének az eredménye, aki az ő istentelen eszközei által, illetve a római kat. hierarchiától vezetett vallásoskodók által működött a földön. Sátán istentelen asszonya, a vén „parázna" most álomba ringatja a világ politikai uralkodóit, figyelmüket teljesen eltereivén Istenről; és hasonló hatást gyakorol mindazokra is, akik készségesen hallgatnak és támogatják a hierarchia-szervezetet. Azonban rövidesen megszűnik a parázna ének, s a római kat. hierarchia és támogatói keserves véget érnek. Ez persze a legnagyobb sötétség idején fog történni, s akkor Krisztus Jézus, a nagy Király, aki viszont Jehova, az örökkévalóság királya megbízásából cselekszik (ezt a két hatalmas Királyt árnyékolta elő Dárius és Círusz), előre tör és Sátán teljes szervezetét megsemmisíti, miként a Káldeusok meg lettek semmisítve. A Belsazár uralkodása alatt álló Babilon eleste azt árnyékolta elő, ami rövidesen a világra fog szakadni.

[35] Mialatt Krisztus Jézus most földön lévő hű követői továbbra is az ördög vallásos képviselői gyalázatát és kegyetlen támadásait szenvedik el, Jehova kegyelmesen feltártja hű tanúinak a jövendölések értelmét, kimutatja, hogy már régen gondolt hűségeseire s ezért prófétai drámákat szerzett és jegyeztetett fel, amelyeket most feltár hűségesei előtt, hogy ebben a veszedelmes időben vigasztalást és reménységet nyujtson nekik. Mindazok, akik Jehova Istent és felkent királyát, Krisztus Jézust, szeretik, legyenek bátrak és örvendezzenek, hogy részt vehetnek Jézus Krisztus szenvedéseinek meg hátralévő része betöltésében, hogy rövidesen örömteljes elégtétellel osztoszkodhassanak a Jehova neve igazolásának dicsőségében is! — Kol. 1 : 24.

A hűségesek munkája előárnyékolva

[36] Az Úr szerzett egy előképet, amelyben drámai módon írja le azt a munkát, melyet Jehova hű tanui most a földön kell végezzenek. Krisztus Jézus a „hű és igaz tanubizonyság", s akik őt mindhalálig hűségesen követik, bennfoglaltatnak az ebben a szójátékben vázolt osztályban. Az Úr az igazságot ajándékozta azoknak, akik magukat Jehova Istennek szentelték. Ezt nem azért cselekedte, hogy az igazságot csupán saját szellemi kielégítésükre használják, hanem hogy megtudják és megértsék, mely kötelezettségeket és kiváltságokat nyertek vele, és milyen szolgálatot kell végezzenek. Még ma is vannak olyanok, akik magukat Krisztus Jézus követőinek hiszik, s akik az apostol szavaival összhangban „mindig tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak." (Timotheus II. 3 : 7) Az ilyenek nem képesek felfogni Jeremiás jövendölését és az itten arról mondottakat, hanem ahelyett azzal töltik idejöket, hogy olyan dolgokon vitatkozzanak, amelyek az Istent szeretők előtt már régen tisztázva lettek. Aki az Urat valóban szereti, az értékeli a jövendölések feltárulását — s ezt valóban megteszi — s felismeri kötelességét és örömmel igyekszik annak eleget tenni. Röviddel 1918 után kezdte feltárni Jehova a szolgái előtt egynéhány jövendölésének a jelentőségét. A hűségesek felismerték, hogy az Úr Jézus a templomához jött, nem egy kézzel csinált templomhoz, hanem a hozzá gyűjtöttekhez, akik igazán ragaszkodnak Istenhez és Krisztus Jézusban vannak. Bepillantást nyertek a megdönthetetlen írásbizonyitékokba, hogy a hitben meghalt hűségesek feltámadása 1918-ban vagy rövidesen azután meg kellett kezdődjön; meglátták, hogy Krisztus Jézus a trónra lett ültetve és kiküldetett uralkodás végett s hogy Sátánt és annak angyalait a mennyből a földre vetette; ezután meglátták és felismerték a két nagy ellenséges szervezetet, illetve Sátán szervezetét és Jehova szervezetét. Mivel a jövendöléseket Isten azóta feltárta ezeknek a hűségeseknek, gyönyörködtek és felfrissültek azokon, mert azok „alkalmas időben való eledelt" képeztek számukra; és világosan felismerték feladatukat és kötelességüket. Most pedig világosan látják a vallás és a kereszténység közötti különbséget, látják, hogy a vallás egy az ördögtől származó csalás és azok gyakorolják, akiket az ördög elámított, s hogy a „kereszténység" így az ördög hatalmas szervezetévé lett, amely az

FEL

embereket vakságban tartja Isten és a számukra szerzett kegyelmes gondviselése tekintetében. A hűségesek állandóan érdeklődnek azután, hogy mi a jelenleg teljesítendő kötelességük; s mihelyt felismerik, az Úr kegyelmével teljesítik is. A lágymelegek viszont még mindig azon a kevesen tápelődnek és okoskodnak, amit évekkel ezelőtt tanultak. Ezek nagyon okosaknak tűnnek a saját szemükben, s így továbbra is az Urnak a templomához jövetelén és a szentek feltámadásán vitatkoznak. Annyira visszamaradtak, hogy egyáltalán nem látják, hogyan bontakozik ki Isten feltett szándéka. Az Úrhoz ragaszkodók azzal törődnek, aminek a cselekvését az Úr megkívánja tőlük. Tehát mi a kötelessége ma a maradéknak és mindazoknak, akik vele a Jehova szolgálatába állottak?

A pohár körülhordozása

37 Jeremiás a nagy prófétai drámában játszott szerepében azokat ábrázolta, akik szilárdan ragaszkodnak Istenhez és királyságához. Amely teendőket Jehova a prófétának parancsolt, azokat parancsolja most is az Úr a földön élő hű követőinek. Jehova összes tanui legyenek most figyelmesek és szorgalmasan tanulmányozzák át azt a parancsot, amelyet Jehova a prófétai dráma e pontján Jeremiásnak adott: „Mert ezt mondotta Jehova, Izraelnek Istene nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát, és itasd meg velük mindama nemzeteket, amelyekhez én küldelek téged, hogy igyanak." — Jeremiás 25 : 15.

38 Ez nem azt jelenti, hogy Jehova szolgái most egy betűszerinti pohár bort vegyenek és valakinek felkínálják. A pohár bor, amelyet Jeremiás prófétának fel kellett venni, azt szimbólizálta, amit most Isten az embereknek felkínál. Jeremiás a prófétai drámában vagy látomásban éppen olyan szerepben lépett fel, mint János apostol, midőn egy könyvecskét vett át az angyal kezéből, azt megette, ami a szájában édes, a gyomrában pedig keserű volt. (Jel. 10 : 8—11) Ezékiel próféta is játszott hasonló szerepet Isten egyik prófétai drámájában. (Lásd Ezékiel 2 : 9, 10; 3 : 1—4) Jeremiás látomásában a pohár „haragborral", tehát nem szószerinti borral van töltve, hanem Jehova haragjával, amelyet az ellenségei ellen intéz. A pohár egy edény volt, amely italt tartalmazott, s így azokat az edényeket ábrázolja, akiket Jehova felhasznál, hogy a „harag borának poharát" átnyujtsák azoknak, akik azt meg kell igyák. Azért a pohár ábrázolija 1. a Krisztus Jézus vezetése alatt álló Jehova hű tanuit, akik most parancsot kaptak, hogy bizonyságot tegyenek a nemzeteknek, a „kereszténységet" is beleértve; 2. Krisztus Jézust, a hatalmas Ítéletvégrehajtót és vele mind a szent angyalokat, akik vele közreműködnek Jehova ítéleteinek a végrehajtásában.

39 A pohár a „haragbort" tartalmazta, amely tartalom a körülmények szerint következőket ábrázol: 1. Jehova ítéleteinek az üzenetét, amelyet a templomában lévő Krisztus Jézus, az ő szervezetének a feje a hűséges szolgái és tanui, illetve Jehova tanui által hirdet ki. Ezt az üzenetet Jehova régen a szent prófétáinak diktált és általuk mondotta ki, s ebben előre bejelenti Isten haragjának a mindenható Isten nagy napjának a csatájában való kiöntését; 2. az ítéletnek tényleges végrehajtását Krisztus Jézus és a vele közreműködő mennyei seregek által, miáltal — az előre megírott jövendölések beteljesedésképpen — Isten haragja Sátánon és munkáin kitöltetik. Ezt az üzenetet most Jehova tanui hirdetik és az a „pohár" tartalmazza, amely „a kezemből", illetve Isten kezéből vétetik. Azért a „pohár" Jehova szolgáit ábrázolja. Valóban Isten „keze" az, amely a poharat azoknak átnyujtja, akik kénytelenek lesznek kiinni annak tartalmát. Így a „pohár" tartalmát először Jehova ‚kiküldött' tanui, azután pedig az ő ‚kiküldött' Ítéletvégrehajtója, Krisztus Jézus nyujtja át.

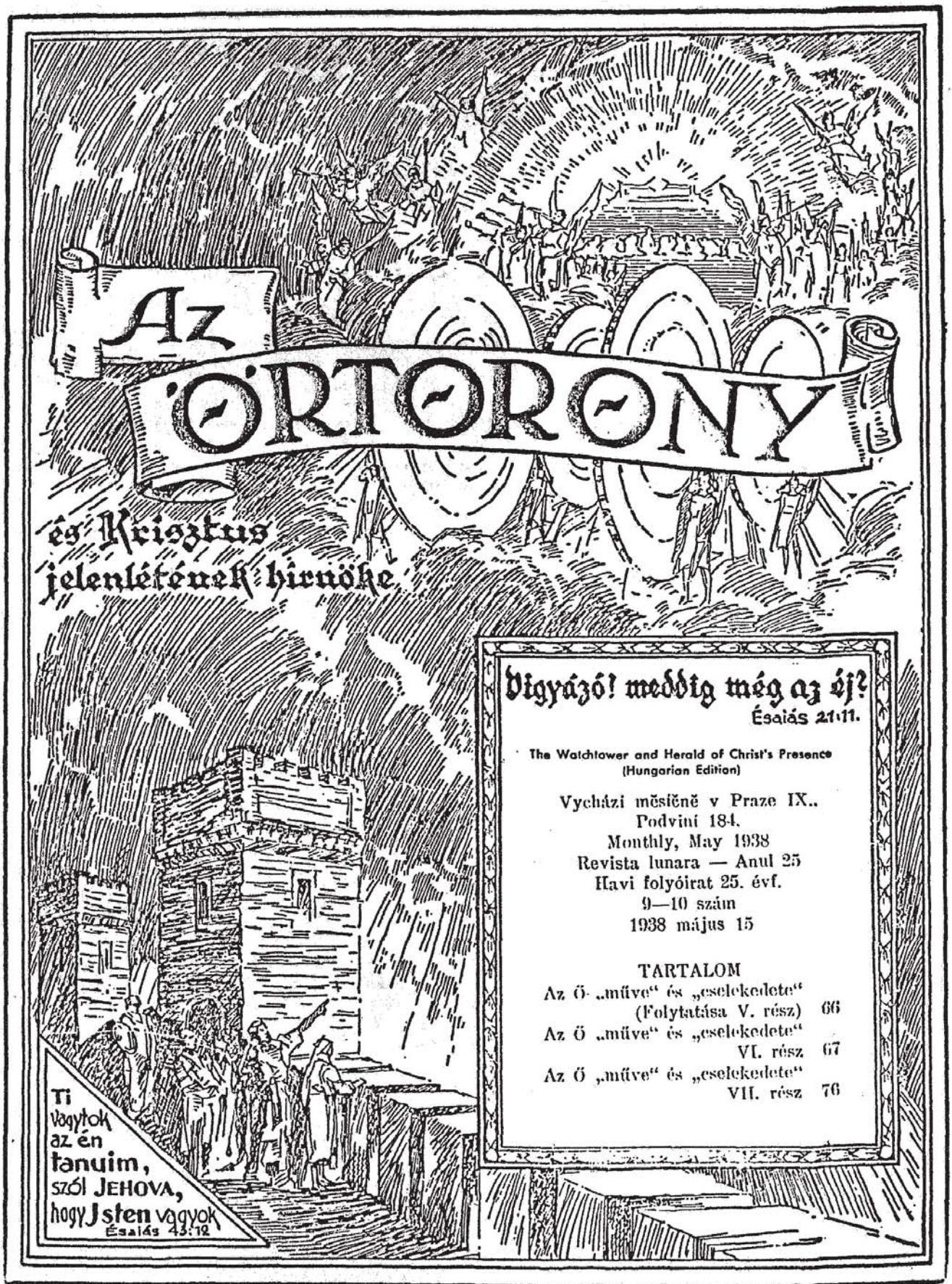
(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Mily módon közöltette Jehova időnként üzenetét a néppel? Mi volt az eredmény vagy hatás?
2. Mutasd ki, hogy a Jeremiás 25 : 4-ben tett kijelentés arra az időre vonatkozik, amelyben elhangzott s azonkívül prófétai jelentősége is van!
3—5. Magyarázd meg találó iráshelyekkel, vajjon a zsidóság vezérei valódi zsidók voltak! Mely tények mutatják, hogy a fertiek prófetai jelentőségűek?
6. Mutasd ki Jézusnak a Máté 23 : 33-ban feljegyzett szavai mostani alkalmazását!
7. 8. Mutasd ki a Jeremiás 25 : 6-ban feljegyzett intés és figyelmeztetés jogosultságát a) annak kimondása idején, b) annak prófétai alkalmazása idején!
9, 10. Indokold meg, hogy a zsidók a 7. vers feljegyzése szerint miért mulasztották el vagy vonakodtak az üzenetre hallgatni, amelyet nekik Jehova az ő prófétái által küldött! Mutasd ki, hogy ma ugyanez a helyzet!
11, 12. Mutasd ki, hogy Jehova a Jeremiás napjaiban elegendő alkalmat adott a népnek ‚az ő igéje meghallgatására'; s hogy ez napjainkra is áll!
13. 14. Mi lett a következménye annak, hogy a zsidók nem figyeltek Istennek az ő prófétái útján hirdetett üzenetére? Mely módon „küldött el Jehova" és kit küldött el abban az időben figyelmeztetése végrehajtására? Mit láthatunk abban azon utat módot illetőleg, amely szerint most Jehova az ő munkáját vezeti és eljár Armageddonkor eléri?
15. 16. Mi lett bejelentve a 9. vers feljegyzésében?
17—20. Alkalmazd a 10. vers prófétai magyarázatát!
21—24. Miért és ki számára lesz „ez az egész föld (ország)" pusztasággá és szörnyűséggé? Hogyan fognak „ezek a nemzetek" „a babiloni királynak szolgálni" ‚hetven esztendeig"?
25, 26. Mit tartalmaz a 12—14. versben feljegyzett szöveg? Mi történt a betűszerinti hetven év letelte után? Hogyan fogja megbüntetni Jehova „a babiloni királyt" és „ama népet"?
27. Mire hivatkozik Jehova a 13. versben feljegyzett szavakkal: „Mindazt, ami meg van írva e könyvben"? Hogyan és miért fogja mindezt „azon a földön" végbevinni?
28, 29. Miben állott Jeremiásnak a Jehovától nyert megbizatása? és ez mit árnyékolt elő?
30. Hogyan fognak „sok nemzetek és nagy királyok" „Babilonnak és a Küldetésnek szolgálni"? Milyen ‚cselekedetek és munkák" szerint?
31—33. Magyarázd meg a dolgok változását, amit Jeremiás 51 : 49 megjövendölt!
34. Mi lett bejelentve a Dániel 5 : 30. 31 feljegyzésében?
35. Kinek és miért ismerteti most Jehova a próféciák jelentőségét?
36. Utalj egyes fontos igazságokra, amelyeket a hűségesek már felismertek, s amelyek megértése okvetlenül szükséges, hogy úgy felfoghassák a további jövendöléseket, amint azokat Jehova feltárja!
37, 38. Miért oly fontos most az Istenhez és királyságához ragaszkodók számára a Jeremiás jövendölésének a megértése? Mi volt a 15 versben említett pohár? Mit árnyékolt elő?
39, 40. Mit árnyékol elő a pohár tartalma? Ki nyujtja át a nemzeteknek a pohár tartalmát? Melyik nemzetekhez van küldve a pohár és miért?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany. Podvinl 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinl 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinní 184.
Monthly, May 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
9—10 szám
1938 május 15

TARTALOM

Az Ő „műve" és „cselekedete"
(Folytatása V. rész) 66
Az Ő „műve" és „cselekedete"
VI. rész 67
Az Ő „műve" és „cselekedete"
VII. rész 76

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 május 15 | 9—10 szám

Az Ő „műve" és „cselekedete"

(Folytatása V. rész)

[40] Az üzenet terjedelmes és határozott s így hangzik: „Itasd meg vele mindama nemzeteket, amelyekhez én küldelek téged." Miért mindeniknek? Mert a Sátán igényt tart a világ összes országaira és azok dicsőségére, s azok mindenike részét képezik az ő szervezetének. Így ezek mindenike különböző alosztályaikkal együtt ellenségei Istennek, aki most mindeniket megtalálja és megsemmisíti. „Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet." — 21. Zsoltár 9.

[41] Megjegyezendő, hogy a Jeremiás által előárnyékolt Jehova tanuinak most nincs megengedve, hogy valamelyik néppel vagy nemzettel kivételt tegyenek, azokat kikerüljék vagy kimentsék. Jehova tanui kötelesek a mindenható Isten üzenetét úgy hirdetni, amint az meg lett írva. A „kereszténység" vallásoskodói csodálkoznak és nagyon meg vannak sértve, mert Jehova tanui nem csupán egy vallást vagy egyházrendszert, hanem az összes vallásokat és vallásrendszereket ördögiek s így hamisnak és istengyalázónak bélyegeznek. Jehova tanui mindenféle szervezetre való tekintet nélkül kell hirdessék az üzenetet. Mindezek a csoportok ‚szájjal közelednek Istenhez, de szívből nem ragaszkodnak sem Istenhez sem az ő királyságához'. Ezek mind részét képezik ennek a világnak s így a Sátán szervezetének, amely Jehova Isten nevének a meggyalázására van használva. Mivel az Úr üzenete nyilvánosan van hirdetve, a vallásoskodók dühöngve ordítanak és így kiabálnak: „Jehova tanui azt állítják, hogy az övéket kivéve minden vallás fonák." Azonban a valóságban Jehova tanuinak semmiféle vallásuk nincsen. Ők teljesen és szilárdan a Mindenható igéjére támaszkodnak és Jézusnak s az apostolok Szentírásban foglalt mértékadó szavaira hivatkoznak. *miszerint a vallás az ördögtől van és az a célja, hogy Isten igéjét erőtelenné tegye.* A vallásvezérek, de különösen a római kat. hierarchia Jehova tanuit békebzelteknek, fanatikusoknak és békerontóknak bélyegezik. Jehova tanui végeredményben a mindenható Isten üzenetét hirdetik s ezért semminemű tiszteletet *nem igényelnek maguknak.* Jehova tanui egyáltalán nem tudják kényszeríteni a „kereszténységet" a pohár tartalmának a kiivására; ezek közlik a „kereszténységgel" az üzenetet és értesítik Isten feltett szándékáról. Jeremiás nem tudta ‚megitatni az összes nemzeteket'; mindazáltal felkínálta a poharat a tartalmával, és *Jehova kényszerítette, hogy igyanak azok, akinek át* lett nyujtva. Ugyanez a helyzet ma is. Jehova tanui figyelmeztetik az embereket és a nemzeteket Isten prófétai üzenetére, és a mindenható Isten az, aki őket kényszeríti az ő harag-poharának a kiürítésére. A mai kötelessége Jehova tanuinak tehát világos, és pontos összhangban van *Jézusnak hozzájuk intézett* parancsaival, amely következőkép hangzik: „Először az Isten országa az evangéliuma kell hirdettessék az egész világon minden népnek bizonyságul; azután jő el a vég." — Máté 24 : 14; *van Ess* ford. szerint.

[42] Jehova nagy Prófétája, Krisztus Jézus ezt a parancsot a mindenható Istentől nyert megbizatás alapján adta ki. És meg van írva: „Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki lesz írtva a nép közül." (Csel. 3 : 23) Jehova tanuinak és szolgáinak tehát nincs választásuk; Jehova parancsainak kell engedelmeskedniük, és annak cselekvése gyönyörüség számukra. Senki sem szolgálhat más helyett, hanem Jehova tanuinak mindenike maga kell elvégezze a maga részét.

[43] A vallásoskodók, különösen a római kat. hierarchia most dühöngenek Jehova tanui ellen és elkeseredetten próbálják megakadályozni Isten szolgáit a Legfelségesebb parancsainak a további cselekvésében. De semmilyen hatalom nem képes megakadályozni ezt az üzenetet és Isten feltett szándékának a keresztül vitelét. Jehova Isten megmondotta Jeremiásnak (és ez most Jehova tanuinak szól), hogy mit kell tegyenek és mi következik azután, s mit lesznek kénytelenek tenni a nemzetek is: „Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, amelyet én közéjük bocsátok." — Jeremiás 25 : 16.

[44] A vallásoskodók most nem kerülhetik el az „ivást", még ha az igazságot kisugárzó rádióleadóktól meg is vonják az engedélyt, más rádióleadók tulajdonosaira és vezetőire pedig nyomást gyakorolnak és arra kényszeritik, hogy Isten üzenetének a kisugárzását beszüntessék, vagy más drasztikus eszközhöz nyuljanak az igazság üzenetének a megakadályozására. A római kat. hierarchia most mindenféle törvényeket és rendeleteket bocsájtanak ki és igazságtalan módon használják azzal a szándékkal, hogy a népet megakadályozzák az igazság megismerésében. Megkisérelik, hogy a mindenható Isten üzenetének a hangszorós felszereléssel való hirdetését is beszüntessék. Hogy a szólás szabadságát megszüntessék és az Isten igéje üzenetét nyomtatott formában különböző országokba többé ne engedjék be, új törvényeket alkottak, amelyeket szigorúan végrehajtanak. Törvényeket alkotnak, hogy Jehova tanuit megakadályozzák házról-házra járni és Isten országát prédikálni. Sulyos birságokkal és börtönnel büntetnek hivő férfiakat és nőket, akik továbbra is körül járnak és hirdetik az üzenetet, amelynek hirdetését nekik a Mindenható parancsolta meg. De az Úr üzenetének az elnyomására vonatkozó minden kegyetlen, istentelen és ravasz törekvésük csődöt fog mondani, annak hirdetését nem tudják beszüntetni, sem nem tudják kikerülni a „kereszténység" népei és „nagyjai" a pohár kiürítését; mert Jehova megmondotta: ‚Igyanak, dühösködjenek meg és bolondoskodjanak.' Ezek máris nagyon dühösködnek. Nem csupán haragszanak azokra, akik nekik az Úr üzenetét el-

FEL

viszik, hanem embertelenül meg vannak részegülve, dühösek lettek, mint egy tajtékzó veszett kutya, és mindenkit meg akarnak „harapni", aki őket Isten üzenetével felkeresi. Jehova azt mondja, hogy igyanak „a fegyver miatt, amelyet közéjük küldök." Ez azt mutatja, hogy a harag-bor egyelő jelentőségű 1. a „lélek kardjával, ami az Isten igéje" és Jehova harag-üzenetét kifejezésre juttatja, és 2. a megsemmisítő ítélet kardjával, amelyet Krisztus Jézus az armageddoni csatában fog megsuhogtatni. A „bor a pohárban' és a „kard" együtt előárnyékolják azt, ami Isten akaratát képezi Armageddon előtt és alatt. Az ő akaratát keresztül kell vitessék.

[46] Jeremiás jövendölésének ez a része teljesen összhangban van az Urnak Abdiás 1 : 1-ben feljegyzett szavaival: „Keljetek fel és támadjunk reá haddal!" Akik valóban az Úr oldalán állnak és Istent és az ő királyságát szeretik, kétségek között lehetnek most affelől, hogy mi a hűségesek mostani kötelessége? Jehova Isten ideje elérkezett, amidőn nevét az egész földön hirdetni kell, s ez meg kell történjen és be kell fejeztessék, mielőtt a Legfelségesebb az ő mindenekfeletti hatalmát megmutatja. — Mózes II. 9 : 16.

[46] Ha azt találjuk, hogy Jeremiás elhalasztotta a munkát és elhatározta, hogy egy alkalmasabb időt vár ki a „pohár" által ábrázolt üzenet átnyujtására, akkor azt következtethetjük, hogy Jehova mostani tanui szintén jogosultak a munkát elhalasztani, míg kedvezőbb alkalom vagy idő kinálkozik, Isten üzenetét úgy hirdetni, amint ő megparancsolta. Hogy cselekedett Jeremiás? És mit kell tegyenek most Jehova hű tanui?

Tanulmánykérdések

41, 42. Hogyan tekintik a pohár tartalmát azok, akikhez küldetett? Tehát mi a nyilvánvaló kötelességük és kiváltságuk ma Jehova tanuinak? Mindenki maga viseli a felelősséget, vagy pedig egyik a másikét?

43, 44. Mit tartalmaz a pohár? Milyen uton kisérolik meg a vallásoskodók a pohár tartalmának a „kiürítését"?

45 46. Miután tehát Jehova az ő próféciáit feltárta és ókori szolgái által példát mutatott a hűségre vonatkozólag, mit cselekszenek mindazok, akik az Úr oldalán állnak és Istent és az ő királyságát szeretik?

(Angol W. 1937 november 1.)

Az Ő „műve" és „cselekedete"

VI. rész

„Amint Silóval cselekedtem." — Jeremiás 7 : 14.

JEHOVA *gyűlöli a gonoszokat.* „Amint irva van: Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem." (Róma 9 : 13) Ez nem azt jelenti, hogy Isten Ézsaut valamit, Jákobot azonban nagyon szerette. „Jákob" azokat képletezi, akik hűségesen szolgálják Jehovát, míg Ézsau azokat, akik nyerészkedésből ördög-vallást gyakorolnak; s Jehova gyűlöli ezt az osztályt, mivel az ehez tartozók mindenike az ördög oldalán áll. A földön azok az emberek a leginkább büntetésre méltók, akik magukat Isten szolgáinak vallják, a valóságban azonban minduntalan gyalázatot zudítanak Isten nevére és sulyos büntetéseket szabnak ki Isten szolgáira, mert azok hűségesen szolgálják Istent. Azáltal, hogy Isten szolgái az Istenhez való ragaszkodásuk miatt üldöztetést szenvednek, megpróbáltatásnak vannak kitéve, amely próba — ha hűségesen kiállják — az igazak javára fog szolgálni. „Jehova az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság (más ford. szerint: az erőszakosság) kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke." (11. Zsoltár 5; Róma 8 : 28) Gonosztevők és az erőszakosság kedvelői különösen a vallásoskodók, akik Isten törvenyével ellentétben erőszakosságot cselekszenek. A római kat. hierarchia vezető szerepet játszik a törvénytelenek között s ezért a goszoszok között a legrosszabb. Ez a gonosz rendszer fennhéjázó és istengyalázó módon azt állitja magáról, hogy Isten és Krisztus földi helytartója, míg ezalatt a család ürügy alatt tovább folytatja istentelen cselekedeteit gonosz hatalma megvalósítására. Jehova meghatározta azt a napot, midőn ennek a gonosz társaságnak megfizet, s úgy látszik, hogy az ellenük való haragja kifejezésére az idő nagyon közel van. Az a tény, hogy Isten most feltárja népe előtt a gonoszokra vonatkozó feltett szándékát és kimutatja népe előtt, hogy a vallásoskodók állanak a gonosztevők élén, meggyőző bizonyítéka annak, hogy nagyon közel van az idő, amidőn Isten kifejezésre juttatja a gonoszok feletti hatalmát.

[1] Jehova egy látomásban jelentette be Jeremiásnak a gonoszokra vonatkozó feltett szándékát, és prófétájával egy szerepet játszatott le ennek a képnek a megvilágítására. „És elvevém a pohárt Jehova kezéből, és megitatám mindama nemzeteket, akikhez küldé engem Jehova." (Jer. 25 : 17) Jeremiás azután eljátszotta ezt a képletes szinjátékot vagy abban egy szerepet, amelyyel előárnyékolta azt, amit most a Jeremiás által példázottak kell cselekedjenek. Amit Jeremiás cselekedett, nem volt könnyű feladat. Mindazáltal ő nem utasította vissza, mert az nehéz volt. Jeremiásnak Jehovától nyert megbizatása megkövetelte, hogy a reá ruházott kötelességet hűségesen teljesítse. Ez Istentől *kiutalt munka* volt. Jeremiás teljesen tisztában volt a kora papsága szellemi állapotával, és tudta, hogy a feladatának a teljesítése a vallásoskodók részéről sulyos következményeket von maga után. De örömteljes szolgálat volt, mivel Isten akaratával összhangban végezte. Jeremiás megtudta, hogy az Úr öröme az ő erőssége. S ez az öröm kárpotolta mindazokkal a kellemetlenségekkel és fájdalmakkal szemben, amelyekkel össze volt kötve a reábizott feladat teljesítése. Mit árnyékolt ez elő? Pontosan azt, aminek a cselekvése most az Úr tanuira bizatott s amit nekik teljesíteniük kell. Ha most a maradék a régen alkotott, kellemetlen állapotokat előárnyékoló képet tanulmányozza és összehasonlítja azokkal a kegyetlen üldözésekkel, amelyeket közülük sokan, különösen a németországi és new-jersey hűségesek elszenvedtek, akkor nagyon jól tudja, hogy az előtte álló feladat nem könnyű. De az útjában álló bajok egyáltalán nem képesek feltartoztatni a reábizottak teljesítésében. Az igazak, hívők és buzgók nem pazarolják el a makuk és mások idejét levélirásra és arról való kérdezősködésre, hogy mi a teendő. Az Úrtól megkapták a parancsot és utasítást; felismerték kötelességüket, s annak teljesítésére igyekeznek. Jó nekik, hogy tudják! Egyeseknek az Úr népe közül most nincs meg a szabadsága, hogy másokkal levelezzen. Nincs megengedve nekik, hogy a Társulat iratait, különösen az „Őrtornyot" beszerezzék. De ők táplálkoztak Isten igéjével és így tudják, hogy Isten mit parancsolt a hűségeseknek, s ezt szorgalmasan cselekszik is, mégha az életükbe kerülne is. Ezek nem irnak hosszú leveleket a hivatalhoz, mondván: „Én megütköztem ezen a magyarázaton, s szeret-

FEL

nék egy engem kielégítő feleletet kapni reá." Aki ilyesmivel foglalkozik s ezáltal a maga és mások idejét pazarolja, nem tarthat lépést az Úr seregével. Az ilyenek nem állanak meg a megpróbáltatásban és nem fognak mindvégig kitartani. Ma senkisem menthető, aki idejét elpazarolja s nem tevékenykedik, hanem azon a kérdésen rágodik, hogy vajjon az Úr Jézus megjelent és a templomában van vagy nincs s vajjon az apostolok és a hü szentek feltámadtak vagy sem. Ezek a kérdések már régen meg lettek oldva, s a hűségesek most látják, hogy kötelesség vár teljesítésre, és örömük telik ennek a kötelességnek az Úr ereje által való teljesítésében. Ez szolgáljon válaszul az ilyen fajta levelekre, amelyekben felkérnek, hogy az Örtornyot oly kérdések megválaszolására használjuk, amely kérdésekre már régen világos felelet lett adva. Az Úr hadserege Krisztus Jézus parancsnoksága alatt előretör. Nincs időnk a szörszálhasogatásra. Kötelességünk az Urra hallgatni, különösen, ha a parancsai annyira világosak és határozottak. A jövendöléseknek a népe előtt való feltárásával most azt célozza, hogy az első sorban küzdők bátorságot és erőt merítsenek a habozás nélküli előnyomulásra.

[3] Az Urnak Jeremiáshoz intézett parancsa így szól: „Itasd meg vele az összes nemzeteket", akikhez az Úr elküldötte őt; és ezt meg is cselekedte. Szimbolikus vagy képletes módon ösztönözte az embereket, hogy igyanak. Ezzel a cselekedetével egy képet kellett alakítson annak előárnyékolására, ami az utolsó napokban, illetve Jehova napján lejátszódik. A feljegyzés nem mutatja, hogy Jeremiás Júdát és Jeruzsálemet elhágyta- és az említett nemzetekhez utazott volna, sem azt, hogy küldönceket küldött volna az illető nemzetekhez a pohár átnyujtására. A Jeremiás jövendölésének 27. részében levő feljegyzés azt mutatja, hogy Jeremiás igénybe vette Edom, Moab, Ammon, Tírusz és Szidon éppen jelenlévő követeit vagy képviselőit s a „poharat" ezekkel küldte el, vagy hogy a pohár tartalmát velük, mint az illető országok vagy kormányok hivatalos képviselőivel itatta meg. Jeremiás az Úr írásos kijelentését vagy üzenetét Serája szállásmester által is elküldötte, akit Sedékiás király Babilonba rendelt ki. Jeremiás utasította Seráját, hogy olvassa el mindazt, ami Babilon pusztulására vonatkozólag egy könyvben feljegyeztetett s annak felolvasása után kösse egy kőre és dobja az Eufrátes folyóba, ezáltal előrejelezvén, hogy mi következik Babilonra. (Jeremiás 51 : 59—64) A Jeremiás által alakított kép mindenesetre teljes volt és azt mutatta, hogyan van eljuttatva Jehova figyelmeztetése egyik vagy másik formában a világ összes nemzeteihez. A jelenkorra Jehova a rádiót szerezte, amelynek a segítségével a királyság üzenete majdnem a világ összes nemzeteinek el lett juttatva. Ezáltal az emberiség figyelmeztetve és értesítve lett, hogy a Sátán világa meg lesz semmisítve és Krisztus Jézus fog igazságban uralkodni. Jehova gondoskodott hangszoró berendezkedésekről is, amelyek segítségével az üzenet szóval és más módon hirdettetik a föld különböző vidékein. Ehhez jön még, hogy Jehova tanui az üzenetet nyomtatott formában nem kevesebb mint hetvenöt különböző nyelven és dialektusban még ennél több államban hirdetik. Az Egyesült Államokban majdnem az összes nemzetekhez tartozó egyének élnek, s ezek valamilyen formában érintkezésbe kerültek Jehova üzenetével. Jehova tanui az Úr parancsaival összhangban bizonyságot tettek a nemzeteknek, és tovább kell folytassák az üzenetnek a megparancsolt módon való hirdetését. Ha aztán ez a munka befejezést nyert, akkor Jézus kijelentése szerint minden idők legnagyobb nyomorúsága szakad a nemzetekre. (Máté 24 : 14, 21) Jehova üzenete napjainkban a római kat. hierarchia számára annyira keserű lett, hogy ez a gonosz rendszer minden lehetőséget megragad Isten igazsága elfojtására.

Katolikus akció

[4] Az általánosan mint Nagybritannia gyarmatainak ismert brit külterületeken a római kat. hierarchia törvényeket fogadtat el, amelyek megtiltják, hogy az Isten országáról szóló üzenetet nyomtatott formában azokba az országokba vigyék. Ez az ördögi vallásrendszer annyira vakmerő lett, hogy a sajtójában közhirré teszi, hogy minden hatalmát és befolyását ilyen törvények kiadására és keresztülvitelére fogja felhasználni. Már ez önmagában világos bevallása annak, hogy a római kat. hierárchia papsága figyelmeztetésben részesült, és sohase mentegetődzhetik azzal, hogy nem volt figyelmeztetve Istennek az ő megsemmisítésére vonatkozó feltett szándékára.

[5] Az Egyesült Államokban, amely hosszú időn keresztül mint a szólás-szabadság hazája volt ismeretes, a római kat. hierarchia képes volt arra, hogy a rádióleadókat, hirlapokat és a hirdetés más eszközeit guzsba kösse s így az Isten országa üzenetének szabad, szeleskörü hirdetését megakadályozza. Ezt azzal az ürügygyel teszi, hogy az Isten országáról szóló üzenet „sérti a vallásos érzésüket", viszályt szerez a nép között és azért el kell tiltani. Egyszersmint a római kat. hierarchia szervezet nagy herei és politikai eszközeik, akiket sikerült bejuttatni különböző hivatalokba, vonakodás nélkül és akadálytalanul vádolják az amerikai legfelsőbb bíróság tagjait, mert ez a bíróság nem akar engedni a hierarchia félrevezető politikai befolyásának. A hierarchia ezzel is elismeri, hogy a figyelmeztetést halotta s az a legérzékenyebben érintette; s így sohasem mentegetődzhetnek tudatlansággal és azzal, hogy nem tudták Isten mit készül ellenük cselekedni. A mondottak olvasásakor vegye tudomásul a hierarchia és képviselői, hogy Isten üzenetének hirdettetni kell, s hogy nincs hatalmukban feltartoztatni Jehova ítéletvégrehajtójának az eljövetelét, aki istentelen szervezetükön végrehajtja Jehova régen megírott ítéletét.

[6] Jehova tanui nem kísérleteznek a világ megtérítésével, sem nem üznek propagandát vagy folytatnak oly fanatikus hirdetési módot, amely arra igyekszik, hogy viszályt keltsenek, amint azt a hierarchia papsága jogtalanul állítja. Jehova tanui engedelmeskednek Istennek a igazság hirdetésére vonatkozó parancsainak. Vegyék tudomásul ezt a tényállást a jóakaratú, becsületes és őszinte emberek, engedelmeskedjenek Isten igéjének és ne hallgassanak a római katolikus papság és szövetségeseinek az Úr képviselői ellen intézett gonosz és hamis vádjaira.

Először a vallásoskodók

[7] Az Isten parancsára Jeremiás által lejátszott dráma prófétai része megmutatja, hogy először hol kell átnyujtani a poharat, midőn így szól: „Jeruzsálemet és Júda városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, amint e mai napon van." — Jeremiás 25 : 18.

[8] Jeruzsálem és Júda városai, a királyok és mások akkor Isten népének vallották magukat. Ezek a mostani „kereszténység" vallásoskodóit, a papságot és másokat árnyékoltak elő, akik azt állítják, hogy mint az Úr népe isteni jog alapján uralkodnak a világon. A papság, a lelkészek, prédikátorok és tenyésztett, hivatásos képviselői a zsidó vallásnak magukat Isten szolgáinak és az Isten ígérete szerinti Ábrahám magvának vallották.

FEL

Kötve voltak a Mózes utján kötött törvényszövetség intézkedéseihez és az engedelmesség és hűségszövetség által is a Úr lekötelezettjei voltak (Mózes V. 29 : 1—14); úgyszintén az élet szentségére vonatkozó örök szövetség rendelkezéseinek a megtartására is kötelezve voltak. (Mózes I. 9 : 1—17) Azonban az ördög-vallás hálójába kerültek, mind megtörték ezeket a szövetségeket és kiérdemelték a pusztulást. (Róma 1 : 31, 32) Vérbűnt követtek el, s így nem volt menekülés számukra. Mit árnyékoltak elő? A tények minden kétséget kizáróan *világosan mutatják, hogy a római kat. hierarchiát és szövetségeseit*, a „kereszténység" uralkodóit és nemzeteit árnyékolták elő. Senki se probálja tagadni a tényállást, hogy a római kat. hierarchia magát Isten és Krisztus egyedüli igaz földi képviselőjének vagy helytartójának állítja. Ez a szentségtelen vallás-társaság befolyást gyakorol a nemzetek politikai uralkodóira és arra ösztönzi őket, hogy közreműködjenek a hierarchiával Isten nevének a meggyalázásában. Mindezeknek nincs semmi mentségük. Nyomatékosan figyelmeztetve lettek. Ezek a vallásoskodók és társaik mind keresztényeknek vallják magukat s így hallgatólagosan elismert szövetségben állanak a mindenható Isten parancsainak való engedelmességre. Igényt tartanak arra, hogy Krisztus Jézus követőinek tekintessenek, s ezért kötelesek engedelmeskedni a Mózes által előárnyékoltnak. (Csel. 3 : 22, 23) Kötelezve vannak az élet szentsége érdekében kötött örök szövetség rendelkezéseinek a betartására is. Ezek megtörték a szövetségeket azáltal, hogy a más teremtmények jogaira és szabadságára való tekintet nélkül embervért ontottak. Isten szövetségével ellentétben az állatok gonosz és kiméletlen lemészárlására adták magukat. Ezek szövetség szegők s azért méltók a halálra.

[9] Hogyan viselkednek a római kat. hierarchia tagjai? Ők Jézus képviselőinek vallják magukat, de egyáltalán nem hasonlítanak Jézusra; mert ő szelid és szívből alázatos volt és pontosan a Mindenható parancsaihoz tartotta magát. Ők pedig emberi hagyományokat követnek és erőtellené teszik Isten igéjét. Teljesen távol a szelid és alázatos Jézus által követett úttól, a római kat. hierarchia tagjai, különösen a kardinálisok és püspökök, csipkefüggönyökbe öltöznek, csipkés „nadrágot" vagy köténytyt, ragyogó cifraságokat és különleges süvegeket hordanak, jámbor és szenteskedő ábrázattal járnak körül, holott mindenki tudja roluk, hogy a valaha a földet sújtó legromlottabb bandát alkotják s a leggyalázatosabb hiszékenykerítést vagy palifogást üzik, amelyet valaha az emberiségen elkövettek. Ezek a férfiak a római kat. hierarchia élén csufolkodók. Fennhéjázó szavakkal dicsérik önmagukat, megvető és gögös ábrázattal és tartással parancsolják a népnek, hogy az ő önző kívánságaikat cselekedje, mégpedig a nép jogainak teljes figyelmenkívül hagyásával. A hierarchia teljesen jogtalanul magának tulajdonítja a hatalmat és illetékességet arra, hogy a *népnek előírja, mit kell és mit nem szabad olvasnia*, mikor és hova kell elmenjen, mit cselekedjen és mit hallgasson és mit nem szabad meghallgatnia. Megkísérelik, hogy a „kereszténység" országaiban mindent ellenőrizzenek és mindent uralmuk alá hajtsanak. Annyira érvényesítik befolyásukat a politikai és birói elemeken, hogy a hierarchia lett a tulajdonképpeni hatalom a „kereszténység" nemzetein uralkodó trónok mögött.

[10] Jehova most így szól ehez a gonosz és istentelen vallás-szervezethez prófétája által: „Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben (az ellenképben a „kereszténységben") lakik." (Ésaiás 28 : 14) Jehovának ezek a szavai kétségkívül a hierarchiára vonatkoznak. Ez az, amely így szólt: „A mi szervezetünk sérthetetlen; még a pokol se vehet rajtunk diadalmat." Ezért mondja neki az Úr: „Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk: az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választottuk oltalmunkul és csalásban rejtezünk el" ... „Az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket." (Ésaiás 28 : 15, 18) A „kereszténység" ezen uralkodó társaságának az Úr utasítása szerint el kell juttatni a poharat, s először az kell kiigya a pohárból az ő haragját.

[11] Mi a célja, hogy kényszerítve lesznek a pohárból való ivásra? Jehova így felel: „Hogy pusztasággá, csúdává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket." A „kereszténység" ezen tömegével kezdi meg Jehova a „hallatlan dolgát", s ez a hierarchia összes támogatóinak és összes halekjainak szokatlanul tűnik, s így fognak szólni: „Mennyire szokatlan, hogy Isten egy oly szervezetet meglátogat, amely évszázadokon keresztül az ő nevét szolgálta!" De ez a szervezet a vallásnak üzleti célból való gyakorlásával istengyalázó módon visszaélt Isten nevével. Isten a véget előre ismerte, s tetszett neki az akkor még nemlétező dolgokról mint megtörténtekről beszélni. (Róma 4 : 17) Ezért mondja Jehova a jövendölés szerint, hogy a „kereszténységre" ezt az átkot hozza, „amint e mai napon van".

[12] A Jeremiás által bemutatott kép azt mutatja, hogy ez akkor teljesedik be, ha Jehova megkezdi „hallatlan dolgát" a „kereszténységen". Jeremiás ezt a képet Jeruzsálem eleste előtt tizennyolc évvel mutatta be. Ő hitáltal látta meg azt, amit Isten Jeruzsálemre szándékszik hozni, ezt elhitte és nem szégyelte Isten feltett szándékát nyiltan hirdetni. Noha a jövendölés Jeruzsálem elestével kicsinyben beteljesedett, mindazáltal Jehova napján, illetve korunkban a „kereszténységen" teljesen be fog teljesedni. Isten prófétájának az üzenete a zsidó vallásoskodókat gyalázat- és gúny tárgyává tette; s ma az Istenben és Krisztusban hívő becsületes katolikusok és nemkatolikusok csak megvetéssel és gúnnyal gondolnak a csaló római kat. hierarchiára, amely a vallást önző nyereségből gyakorolja. Jehova Isten üzenete, amely a Szentírásban feljegyeztetett és most hirdettetik, jégesőhöz hasonlít, s az Úr így szól: „Jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek (igazság) ragadják el a rejteket." (Ésaiás 28 : 17) Az álszent római kat. hierarchia és ezt a rendszert támogató más vallásoskodók kétszínűsége és rendkívüli romlottsága most fel van tárva, hogy azt a becsületes emberek a helyes megvilágitásban láthassák. A „kereszténység", illetve a magukat keresztényeknek valló képmutató vallásoskodók Jehova határozott kijelentése szerint az elsők lesznek, akiknek az ő 'haragja borából' inniuk kell.

Ki következik azután?

[13] Ama tény, hogy Jehova „hallatlan dolga", illetve a mindenható Isten nagy napjának a csatája a „kereszténység" vallásoskodóinak a kiirtásával kezdődik, nem azt jelenti, hogy azután aztán egy ideig megint bizonyságtevés következik a „nagysokaság" összegyűjtése végett. Ellenkezőleg, a Szentírás azt mutatja, hogy a bizonyságtevés még a nagy nyomorúság bekövetkezte előtt be kell fejeztessék. (Máté 24 : 14, 21) Ha a vén „parázna" elpusztul, egyesek sírni és jajgatni fognak, s ezek között a jajveszékelők között lesznek különösen azok, akik a római kat. rendszer és szövetségeseinek a vallásából hasznot huztak. Miért fognak jajveszékelni? Mert meg fogják érteni, hogy a sor most rájuk következik; s ezt a jövendölés következő kijelentése mutatja: „Faraót, Egyiptom királyát, az ő szolgáit és fejedelmeit és egész népét." — Jeremiás 25 : 19.

FEL

[14] A nagy gonosztevők (ezeket árnyékolta elő Egyiptom uralkodója) és kegyetlen, önző zsoldosaik (Etiopiaiak), a gyilkosságok pártolói és tenyésztett gyilkosok, a rendőrség, hadsereg és haditengerészet, valamint a lelkiismeretlen politikusok, akik mind részét képezik a nagy világ-szervezetnek, ezek mind fenékig kell ürítsék a „poharat". Ezek az Egyiptom által előárnyékolt uralkodók a világban. A „szervezett vallás" nemcsupán barátja volt — és az ma is — a világ politikai és militarista elemeinek, hanem a segítségükre támaszkodott a vallásmanöver keresztülvitelénél és a ceremoniák gyakorlásánál, miáltal a népet elvakították. A vallásoskodók, különösen a papok és más lelkészek, 'Egyiptomhoz fordultak segítségért', amint Ésaiás próféta (30 : 2) leírja, és elfordultak Jehova Istentől és királyától, éppen mint Jeruzsálem királyai, Jojakim és Sedékiás tették annakidején. Amidőn a vallásoskodók vagy hivatásos vallásoskodók Egyiptomra, a világra, támaszkodnak, éppen olyan, mintha egy megtört nádszálba kapaszkodnának: „Imé te a megtört nádszálba bízol, Egyiptomban, melyre aki támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt: ilyen Faraó, Egyiptom királya, minden benne bízóknak." — Ésaiás 36 : 6.

[15] Jeremiás jövendölésében, a 25. részben és különösen a 46. és 51. részekben Jeruzsálem *után* Egyiptom következik sorra. Ezt mutatják más jövendölések kijelentései is, vagyis (Ezékiel 32 : 1—32): „Itt van Edom királyaival és minden fejedelmével, kik vettettek erősségükben a fegyverrel megölettekhez, ők a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, akik a sírgödörbe szálltak. Ott vannak észak uralkodói mindnyájan és minden sidoni, akik alászálltak a megölettekkel, rettenetes voltukban, erősségükben megszégyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. Ezeket látni fogja a Faraó, és megvigasztalódik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr, Jehova." (Ésaiás 19 : 1—22; Zakariás 14 : 18, 19) Mindezek a jövendölések támogatják azt a következtetést, hogy a vallásrendszerek, a vén „parázna" pusztulása után a büntetés kiterjed az istentelen elemekre, illetve a kereskedelmi és politikai elemekre, az ő szövetségeseire és támogatóira is.

[16] „Egyiptom" az ellenképben magábafoglalja a kereskedelmi elemet; mindazáltal még mások is vannak, akik ki kell ürítsék a „pohárt", s ezek Egyiptom kivételével külön fel vannak sorolva: „És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Ázótusnak maradékait." (Jer. 25 : 20) Az „egyveleg népeket" az angol Rotherham fordítás széljegyzete következőkép nevezi: „Az összes Beduinok" vagy „kevert tömeg". Ez tehát koresot jelent, amely semmilyen nemzethez vagy fajhoz nem tartozik. Az ebben a jövendölésben említett „Úz" (magyarban helytelenül „Úr"-nak van fordítva) szintén sorra került. Úz az az ország volt, amelyben Jób lakott, és keleten feküdt. (Jób 1 : 1—3) Jób napjai óta többé nem a Jehovával való „tanácskozás országa", hanem istentelen volt. Úz a földön azt az istentelen népet ábrázolja, amely a pápai udvarral összeköttetést tart fenn s amint Jeremiás 27 : 3 említi, követeket küld ki. Emberei teljesen az ördögnek hódolnak. Ezért van megírva a feljegyzésben: „Edom leánya, Úz földének lakosai! Tehozzád is eljut a pohár; te is iszol, megrészegedel és mesztelenkedel (magad lealjasítod)." (Jer. siralmai 4 : 21; elberfeldi ford.) Ezek vallásoskodók, akik „keresztényeknek" adják ki magukat, a valóságban pedig teljesen és nyiltan Isten ellen vannak.

[17] A próféta azután megemlíti a Filiszteusok királyait és egyenként felsorolja a Filiszteusok fontosabb városait. A Filiszteusok abban a drámában, amelyben Sámson is szerepet játszott és abba is, amely Dávid napjaiban játszodott le, a római kat. hierarchiát ábrázolták. Jeremiásnak ebben a jövendölésében a Filiszteusok az üzleti-vallásoskodókat látszanak ábrázolni, szükségszerűen a hierarchiát is beleértve, amely politikával és kereskedelemmel foglalkozik s az általuk uralt földrészeken Jehova tanuinak az üldözésében és Isten szolgái munkájának az akadályozásában együttműködnek a hivatásos vallásoskodókkal.

[18] A Szentírás azt mutatja, hogy Jehova Ézsaut gyülölte, (Malakiás 1 : 3) noha Ézsau testszerint Ábrahám leszármazottja volt. Jehova gyülölte Ézsaut, mivel teljesen az ördög pártjára állott. Az Edomiták Ézsau leszármazottjai voltak. S ezért mondja a jövendölés, hogy az a nép is ki kell ürítse a harag poharat. „Edomot, Moabot és az Ammon fiait." (Jer. 25 : 21) Moáb és Ammon ugyanahhoz az osztályhoz tartozott. Az itt említett nemzetek látszólag az Úr és az ő hű szolgái ellen összeesküvő más nemzetekre utalnak, s azokat az ördög sarkalja arra, hogy Isten nevét gyalázzák és királyságának hevesen ellene álljanak. (83. Zsoltár 3—13) Ezek nem hisznek Istenben és a vele összefüggő dolgokban, hanem azokkal paktálnak, akik az úgynevezett „keresztény vallást" önző vagy üzleti célból gyakorolják, és együtt Jehova tanuinak a megkárosítására törekszenek. Gyülölői és üldözői mindazoknak, akik embertársaikkal jót tesznek, s mindenek előtt azoknak, akik Jehova nevét szorgalmasan hirdetik. Más jövendölésekben az Edomiták a római kat. hierarchiát, a hivatásos vallásoskodókat árnyékolják elő; a Moabiták különösen a kereskedelmi csoportot ábrázolják; és az „Ammon fiai" a „kereszténységnek" nevezett nemzeteken belül vagy kívül álló politikai vallásoskodókat képletezik, akik Jehovát nem ismerik el, sőt mégcsak nem is állítják, hogy imádják és szolgálják. Ezek egy oly népet szemléltetnek, amely az ördög-vallás valamelyik formáját gyakorolja, a római kat. hierarchiához csatlakozik s annak szövetségese. Egy önző nép, amely a saját erejében bízik. (Jeremiás 48 : 1—46; 49 : 1—22; Ámos 1 : 11—15; 2 : 1—3; Ésaiás 15 : 1—9) Az itt említett nép azokat ábrázolja, akiknek Isten népének a kigúnyolásában, üldözésében és munkájuk akadályozásában telik örömük.

[19] Világosan kitűnik, hogy Jehova elhatározta, miszerint az összes nemzetekkel éreztetni fogja erős karját, s ezért sorolja fel névszerint a nemzeteket: „És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigetek minden királyát, akik túl vannak a tengeren." (Jer. 25 : 22) Bizonyos jövendölésekben Tírus a hierarchiát képletezi; mindazáltal sokan összeköttetésben vannak a katolikus szervezettel, akik nem hiszik a katolikus tanokat, hanem csupán üzleti érdekből ragaszkodnak a katolikus szervezethez. Szájukkal katolikusoknak vallják magukat; de a valóságban nem ragaszkodnak őszintén a szervezethez. Az egész csak addig érdekli őket, amíg az összeköttetésből pénzügyi előnyt élvezhetnek. Tírus és Szidon lakossága találóan példáz egy ily osztályt, amennyiben az egykori Tírus és Szidon lakosai önzőek voltak, akik csak nyereségvágyból dolgoztak. Röviden, a jövendölésnek ebben a részében vázolt nemzetek olyanokat példáznak, akik a római kat. hierarchiát és a vallást csupán pénzügyi haszonlesésből ismerik el. Figyeljük meg, miképpen támogatja ezt a következtetést egy mértékadó katolikus kijelentése:

„Noha a katolikus laikusoknak mint olyanoknak nincs jogi befolyásuk az egyházban, mindamellett még-

FEL

is a legfőbb eszközt képezik az egyház munkájában és fejlődésében. Mindig készek a nagy ügy támogatására. A papok és püspökök közéjük elegyednek, vezetik és tanácsal látják el őket és nyiltan átveszik a vezetést, ha fontos dolog van a téten. Mindazáltal a nehezebb munkát, a lapátolást a laikusok végzik, oly férfiak és nők, akiknek szivükön fekszik a 'katolikus ügy'.

„Volt idő — ez már a multé lett — amidön csak jámbor katolikusok vettek részt az egyház munkáiban. Ma azonban nagyon sokan részt vesznek a katolikus akcióban olyanok is, akiket egyáltalán nem lehet jámbornak nevezni. A katolicizmus többé nem csupán a vallásgyakorlat ügye — legalábbis Amerikában nem. A katolicizmus támogatja az osztályrendszert, ami főkép társadalmi és politikai egyesülésekben jut kifejezésre. Az ügy iránt lojálisan viselkedő katolikus vezérek között nem keveset találni, akiket csak nagyon keveset vagy egyáltalán nem érdeklik a katolikus tanok vagy szokások. A katolikus akciónak sokkal kisebb jelentősége volna országunkban (U. S. A.), ha annak képviselői csupa jámbor és buzgó katolikusok lennének. A mi országunkban a katolikus akció hullámai kezdetének az 1921-ben megtartott Nemzeti Katolikus Jóléti-konferencia megnyitását tekinthetjük. Ez alkalommal mondotta Hanna püspök: 'Ebben az országban rendeztük és egyesítettük a katolikus hatalmat. Tudatában van annak, hogy hol és mikor kell cselekedni és az egység tudatában megerösödött. Erőseknek érezzük magunkat, mert az ujraegyesülésünk láthatóvá lett.' Ettől a naptól kezdve a katolikus hatalom gyorsan növekedett és a katolikus szervezetek szaporodtak. A világ egyetlen országában sincs oly határozott szervezet, mint az amerikai katolikusok között." („Rome Stoops to Conquer" [Róma lelapul, hogy győzzön], 16. oldal, 1, 2. bekezdése)

[20] Ami „a szigetek királyait, akik a tengeren túl vannak" illeti, az előképben említett tenger a Földközi Tenger, és a tengeren túl lakó emberek üzleti összeköttetésben állottak Tirussal. Éppen úgy vannak ma is népek és emberek, akik szivesen szerepelnek katolikusként, noha egyáltalán nem hisznek ebben a szervezetben és csupán üzleti érdekből ragaszkodnak hozzá. (Lásdd az „Őrtorony" 1937 augusztus és szeptemberi számait, valamint az „Enemies"-c. könyv 6. fejezetét.)

[21] Jehova prófétája azonkívül még más nemzeteket is felsorol, vagyis: „Dedánt és Témát és Búzt és mindazokat, akik a legszélsőbb partokon vannak." (Jer. 25 : 23, angol ford.) Dedán népei szoros összeköttetést tartottak fenn az Edomitákkal, s így a Sátán tömegének egy másik ágát képezték. Az ő kereskedelmi és istentelen, önző érzületük miatt csatlakoznak Góghóz, az ördög legfőbb hivatalnokához. — Lásdd Jer. 49 : 7, 8; Ezékiel 25 : 13; Ésaiás 21 : 13; Ezékiel 38 : 13, 14.

[22] A Dedán lakósai vagy mind Khúsiták vagy pedig a Semitákkal voltak keverve. (Mózes I. 10 : 7; 25 : 1—3) Ezek az emberek mind ördög-vallást gyakoroltak. A jövendölés Témát is megemlíti, ami „sivatagot" jelent. Sivatag lakók voltak és árút szállítottak azoknak, akik állandóan kereskedelemmel foglalkoztak. (Ésaiás 21 : 14, 15; Jób 6 : 19) Eszerint Téma vagy az a nemzet a személyek vagy nemzetek egy olyan osztályát szemlélteti, akik a kereskedőkről gondoskodnak és akik fizetésért a kereskedelmi hatalmasságok parancsait cselekszik. A próféciának ebben a részében említett „Búz" jelentése „megvetés". Elihú kivételével (Jób 32 : 2, 6) Búz leszármazottai mind Sátán üzérkedői társaságához csatlakoztak. Ezek mindent és mindenkit megvetettek, akinek valami köze volt Istenhez és igéjéhez, s azért korunk egy hasonló osztályát szemléltették, amely minden jót és minden istenest gyülölnek, s akik minden eszközt megragadnak az üzérkedők parancsára.

[23] Senkit sem szabad kikerülni, s azért mondja Jeremiás az Úr parancsára, hogy „mindenkit, akik a legszélsőbb partokon vannak", megitat a pohárból. Más fordítók ezt a szöveget így adják vissza: „Mindazokat, akik lenyirott üstökűek" (Elberfeldi és magyar ford.); „mindazokat, akik körül lenyirják a hajukat" (Luther); „mindazokat, akik lenyirják hajukat a halántékukról" (Menge).

[24] Isten szövetséges népének, az izraelitáknak a haj ilyettén lenyirása tiltva volt. (Mózes III. 19 : 27) Jeremiás 9 : 26 szerint azok az emberek Ábrahám leszármazottai voltak, akik a sivatagban az Edomiták közelében laktak. Isten iránt hütlenek voltak és az Edomiták taktikáját vagy útját követték. Nem kívántak Isten szövetséges népéhez tartozni, s azért nem mutattak jámbor ábrázatot, mint a zsidók vallásoskodói. El akarták kerülni azok gyalázatát, akik Isten szövetséges népének a nevét viselték, ezektől elkülönülten laktak és telhetetlen kapzsiságuk és pénzsovárgásuk miatt a kereskedőkkel közlekedtek. Ezek találóan illusztrálják korunk azon osztályát, akik semmilyen eszköztől nem riadnak vissza, ami nekik pénzügyi nyereséget vagy pénzt hoz. Nekik a Mammon az istenük.

[25] Az arabok abban az időben házalók voltak. Tirussal kereskedtek, ők azonban nem tartoztak Tirushóz. A jövendölésben azok között vannak említve, akik a Jeremiás által nekik átnyujtott „poharat" ki kellett üritsék. „És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, akik a pusztában laknak." (Jer. 25 : 24) Jósafát idejében az Arábiabeliek kosokat és kecskebakokat hoztak neki. (Krónia II. 17 : 11) Ezek sátrakban laktak, tehát sátorlakók voltak. (Jer. 3 : 2; Ésaiás 13 : 20) Sem Istent nem szerették, sem az ő templomát, hanem a Filiszteusokhoz és Isten más ellenségeihez csatlakoztak és akadályozták a templom és Jeruzsálem falainak az ujjáépítését. (Krónika II. 21 : 16; Néhémiás 4 : 7, 8; 2 : 19; 6 : 1, 2) Abból „a nemzetből" egyesek hallották a Jeruzsálemben prédikált evangéliumot, mégpedig a saját nyelvükön, amint az a Cselekedetek 2 : 5—11 feljegyzéséből kitünik. Azért az Arabok találóan szemléltetik Isten szervezetének és földön élő népének az ellenségeit, különösen korunk Jehova tanuinak az ellenségeit, s az emberek azon osztályához tartoznak, akik Jehova tanuit a világi hatalmak elleni lázitással vádolják, és hasznosnak és önző kívánságaik kielégitésére alkalmasnak tekintik, hogy a nagykereskedelemnek és a római kat. szervezet fő heréinek szolgáljanak. Kedvük telik benne, ha résztvehetnek Jehova tanuinak az üldözésében. Ezek a gorombáskodók közé tartoznak. Ilyenek közé tartoznak az ismert vezérek, akiket a prófécia „az egyveleg nép királyainak" nevez, illetve a „korcsok" fejeinek, akik mindenféle gyalázatos vállakozásra kaphatók, ha valami kinéz számukra. Mindig készek a hierarchia eszközeiként cselekedni. Ezek egy állhatatlan elemet ábrázolnak, akik sehol sem állapodnak meg, hanem kizárólag önző nyereség után szaladgálnak.

[26] Tovább folytatván, mondja a próféta: „És Zimrinek minden királyát." (25. vers) Zimri jelentése „zeneértő", „az én énekem". Amint látszik, ez nagyszerüen ráillik ma az „üzleti célra lealacsonyitott muzsikus foglalkozásra". Ez a leirás találóan illik az egyházszervezetek fizetett kórusaira. Noha ajkaikkal énekeket énekelnek, Jehova dicsőségére énekelni áldott kiváltság nem ragaszkodik Istenhez. Ezek üzleti nyereségből énekelnek. Jehova dicsőségére énekelni áldott kiváltság. De bizonyára egy istentelen társaság az, amely

FEL

foglalkozásból és üzleti érdekből énekel s amellett Isten és Krisztus Jézus nevét emlegeti, ugyanakkor pedig Istent és az ő királyságát gyűlöli. Ezek nagyon elítélendők, mert ajkaikkal Jehova Istent és az üdvözítő Krisztus Jézust emlegetik s ugyanakkor meggyalázzák Isten és Krisztus nevét. Ezek a hivatásos kórusok nyereségből énekelnek s amellett szívük egyáltalán nem indul meg, hogy Istenhez fohászkodnának. Ők hivatásos énekesek!

[27] Hasonlítsuk össze ezt tízezer Jehova tanujának iskolázatlan hangjával, midőn egy nagygyűlésen Jehovát dicsérő énekeket énekelnek! Ezek az énekek elragadják az Istenhez ragaszkodók szívét, mert ezek az Isten iránti ragaszkodás szellemében és az ő neve dicsőítésére vannak énekelve. Mennyire különböznek ettől a fizetett egyházi kórusok! Az Ő hangjuk az Istennek szenteltek fülében úgy hangzik, mint zengő érc vagy pengő cimbalom! Erre gondolhatott Pál apostol, amidőn így szólt: „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom." (Kor. I. 13 : 1) Már teljesen szokássá vált, hogy az úgynevezett „keresztény" vallásoskodók fizetett kórusokat vagy hivatásos zenészeket szerződtetnek, hogy a nagy katedrálisokban és egyházépületekben magas fizetés ellenében énekeljenek; s ha a pápa egy ünnepélyt rendez, mint például az úgynevezett „szentév" felavatását, a világon híres hivatásos énekeseket használnak fel. Tény és valóság, hogy a római kat. hierarchia és pénzügyi szövetségesei csalt szónok, hogy a nyereség érdekében a közönséges népen uralkodhassanak; és a terveik megvalósítására énekeseket használnak fel, hogy énekeltessenek maguknak. Ez a társaság tartja hatalmában a rádiót is és zenét szállítanak azon emberek ízlése szerint, akik az üzleti dolgok feldicsérését szívesen hallgatják. Ugyanezek a zenészek himnuszokat is játszanak, amelyek Jehova dicsőítésére lettek szánva, mindazáltal ezeket a zenészeket sem Isten, sem pedig az ő királysága nem érdekli. Ezek katonazenét és másfajta zenét játszanak, miáltal az emberek érzéseit felkorbácsolják, úgy hogy ezek az emberek könnyen áldozatul esnek a nagykereskedelemnek és politikusoknak. A vallás-szervezetek vezéreinek a parancsára szellemi zenét szolgáltatnak, hogy a népet feltüzeljék és érzéseit felizgassák s így arra késztessék, hogy a papságnak engedjenek és a pénzüket odaadják. Amikor a klérus egy nagyobb gyűjtést akar rendezni, először mindig egy fizetett dalünnepélyt rendez s azután egy „résztvétet keltő nyomorékkal összegyűjteti a pénzt". Így használják a zenét, amely a Teremtő dicsőítésére kellene szolgáljon, jogtalanul és fonákul az embereknek az ördög törébe való ejtésére és keservesen szerzett pénzük elrablására. Ezzerint tehát ez a társaság is azok közé tartozik, akiket az embereknek Istentől való eltérítésére használnak s azért az Úr kijelentése szerint nekik is inniuk kell az ő harag poharából.

[28] A jövendölésnek eddig a pontjáig a Babilontól délre eső országok uralkodó elemei lettek megvizsgálva, de azután Jeremiás Babilon északi vagy északkeleti királyai felé fordította figyelmét s nekik is átnyujtotta a poharat. „És Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát." (Jer. 25 : 25) Elám egyik legrégibb nemzet volt. Szövetségben állott a Sineár völgye népével vagy királyával és csatlakozott ennek az ördögnépnek a hodító hadjáratához. (Mózes I. 14 : 1, 2, 5, 9) Ábrahám napjaiban Elám hodító vágyakkal teljes elökelő nemzet volt és a háborúban a királyok szövetségében magához ragadta a vezetést. Az egy ördöngös nép volt. Ábrahám háborút viselt vele és Lót megmentésénél megverte. (Mózes I. 14 : 1—16) Isten legalább két prójétája által bejelentette Elám elpusztítását. (Jer. 49: 34—38; Ezékiel 32 : 24, 25) Az Elámiták így találóan képletezik az imperialista tervekkel eltelt uralkodókat, akik céljaik elérésére szövetségeket kötnek, például a Népszövetséget, és így az Isten és királysága ellen irányuló szövetségben vannak. Az imperializmus támogatóit azokhoz lehet számítani, akik a jövendölésben mint „Elám" vannak leírva. A következő Iráshelyek támogatják ezt a pontot:

„És harmadik angyal is követé őket, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat (Imperializmus) és annak képét (a Népszövetséget, amely Isten országa ellen van) és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkővel a szent angyalok és a Bárány előtt." (Jel. 14 : 9, 10) „És elméne azért az első (angyal), és kitölté az ő poharát a földre; és támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét." — Jelenések 16 : 2.

[29] A fenti jövendöléshen „a Médusok minden királyának" nevezettek úgylátszik Madai, Mágog testvérének és Jáfet fiának a leszármazottai voltak. A Jáfet leszármazottai itt először vannak említve a harag-pohárral kapcsolatban. Eddig a pontig a jövendölésben a Khám és Sém leszármazottai vannak bemutatva, amint megkapják a poharat, most pedig az emberi nemnek ez a nagy része következik sorra, hogy az Isten keze által átnyujtott pohárból igyanak. (Mózes I. 10 : 2) Ama Médusok természetesen a Dániel jövendölésében említett méd Dárius és perzsa Círus előtt éltek. Azok a Médusok az asszír politikusokkal arra törekedtek, hogy az izraelitákat, Isten szövetséges népét a városaikban, ahol őket fogva tartották, szétszorják. (Királyok II. 17 : 6; 18 : 11, Ezek a Médusok úgylátszik azokat a szervezett elemeket ábrázolják, akik a vallásoskodókkal közreműködnek abban az igyekezetben, hogy Isten szövetséges népének, a maradéknak a munkáját feltartoztassák s ezeket a tanukat korlátok közé szorítsák és megakadályozzák, hogy a Mindenhatót úgy imádják, ahogy azt megparancsolta. Korunknak a Médusok által előárnyékolt tömege magát Isten népének vallja, mindazáltal hűtlen Jehovához és képmutatókból tevődik össze. A különböző politikai és bírói hivatalokban sokan vannak, akik magukat keresztényeknek vallják, de nem hisznek Istenben és Krisztusban, hanem a magukat keresztényeknek való magasrangú vallásoskodókkal arra törekszenek, hogy Jehova tanuit megbüntessék, mert az a hierarchia ezen politikai és bírói eszközeinek előnyére látszik szolgálni. Az ilyen hatósági és bírósági hivatalnokok felháborítópéldáit találjuk New-Jersey-ben, Quebecben és más hasonló helyeken, akiknek nincs lelkiismeretük és minden becsületességtől mentesek. Karöltve dolgoznak a rendőrséggel és más militarista érdekcsoport embereivel, hogy az Isten igazi népe ellen hozott igazságtalan bírói határozatoknak érvényt szerezzenek.

[30] Az ördög szervezetének minden része bennfoglaltatik, amelynek a harag-bor e poharából inni kell s ezért van megírva: „És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, amelyek e föld színén vannak; Sésák király pedig ezek után iszik." — Jer. 25 : 26.

[31] Mindazok a nemzetek, amelyek az anyagi nyereség érdekében készakarva az igazságtalanság útját követték, a Sátán bandájához csatlakoztak és az ördög hatalma és Góg közvetlen parancsnoksága alá kerültek. Az egész romlott banda egy istentelen összeesküvésben

FEL

egyesült azok megtámadására, akik a mindenható Istent lélekben és igazságban szolgálják. Mindannyian összeesküdtek Isten földön élő maradéka ellen. Ezt az elvetemedett haderőt Jehova tanui üldözésénél Góg, az ördög főtisztviselője irányítja. Ezért mondja az Úr Gógról: „Ezt mondja az Úr Jehova: Imé én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. És elcsalogatlak és horgokat vetek a szádba; és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindnyájan teljes fegyverzetbe öltözvék, nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők mindnyájan: Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velük, mindnyájan paizzsal és sisakkal; Továbbá Gómer és minden serege, Tógarma háza messze északról minden seregével; sok nép van veled. — És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülők mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. És feljössz az én népem, Izráel (az igaz Izráel népe) ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet. Az utolsó időkben lészen ez." — Ezékiel 38 : 3—6, 15, 16.

[32] A Palesztinától északra fekvő összes nemzeteken hosszú időn keresztül a szélsőséges vallásoskodók uralkodtak, különösen a vén „parázna" által bevezetett és gyakorolt vallás által, és ezek a nemzetek kétségkívül nagyrészét fogják alkotni annak a „tiz szarvnak", amelyek a vén „paráznát" meggyülölik és megsemmisítik, amint azt az Úr előre megmondotta. (Jel. 17 : 15—17) Ugyanaz az elvetemedett banda harcol a Királyok Királya és minden hű követője ellen is, de teljes és végleges vereséget fog szenvedni.

[33] Az ördög e gonosz világ istene és jogot formál magának arra, hogy az Úr által megsemmisítendő nemzeteken uralkodjék. Ezért kell mindezeknek inni a „pohárból". Ezért mondja a próféta: „És a földnek minden országát, amelyek e föld színén vannak." Hogy Jehova Istent kigúnyolja és Krisztus Jézust hűtlenségre csábítsa, ajánlkozott az ördög, hogy ezeket az országokat mind Jézusnak adja azzal a feltétellel, ha Jézus őt imádja. (Máté 4 : 8, 9; Lukács 4 : 6) Jézus visszautasította a gonoszt, mert az Úr Jézus szívében minden időben be volt írva Isten törvénye, és minden időben az Atya akaratát cselekedte. Jehova meghatározott ideje előtt Krisztus Jézus nem tudta, de nem is akarta hatalma alá keríteni a világot. (110. Zsolt. 1) Most azonban Krisztus Jézus a korlátlan hatalom trónjára lett ültetve és neki meg kell és meg fogja semmisíteni a Sátán fennhatósága alatt álló összes nemzetek uralmát, mivel Isten és az ő királysága ellenségei. „Kérjed tőlem és odaadom néked a nemzeteket örökségül, és birtokodul a föld határait. Összetöröd őket vasvesszővel; széjjelzúzod őket, mint cserépedényt." — 2. Zsoltár 8, 9.

[34] Japán évszázadokon keresztül a saját vallását üzte. Az utóbbi időben azonban engedett a római kat. hierarchia befolyásának — természetesen anyagi érdekből — és most szorgalmasan közreműködik a Vatikánnal egy összeesküvésben, amely az Úr és az ő tanui munkájának a megsemmisítésére irányul. Japán benn foglaltatik a jövendölésben felsorolt északi királyságok vagy országok között, és egyike kell legyen azoknak az országoknak, amelyek „az ő haragja borának" poharát kiisszák. Japán rossz néven veszi Jehova üzenetét és elkobozza az azt tartalmazó iratokat. De a Szentírás kimutatja, hogy sem ez a nemzet, sem a többi nem menekül meg; mert Armageddon a föld egyetlen nemzetét vagy kormányzatát sem kiméli meg, legyen az nagy vagy kicsi, közel vagy távol. Japán nem foglaltatik benne az általában „kereszténynek" nevezett nemzetekben; mindazáltal tudomást szerzett az Isten országáról szóló igazságról és Isten azon feltett szándékáról, hogy e világ országait megsemmisíti. A királyság üzenete Japánban, széles körben hirdetve lett, s amellett Japán hivatalos követei Amerikában és máshól is hallották ezt a bizonyságtevést. Minden üldöztetés ellenére is, az Úrnak még ma is van néhány hű tanuja Japánban.

[35] Minden hatalma ellenére is, amellyel az ördög kérkedik, ő sem kerülheti el a „harag bor poharának" a kiürítését. Ez határozottsággal kitűnik a jövendölés következő szavaiból: „Sesák királya pedig ezek után iszik." (Jer. 25 : 26) Ez nyilván azt jelenti, hogy az ördög legutoljára, miután egész szervezete pusztulását végig nézte, megy a feledésbe. „Babilon" királya, aki tehát a gonoszság világbirodalmának a feje, maga Sátán. „Sesák" egyik szimbolikus neve Babilonnak (az elberfeldi ford. széljegyzete szerint: Bábelnek mesterséges betűvetéssel előállott elnevezése). A Sesák név jelentősége minden vallásoskodó számára talány. A papság azt sohase tudta megérteni s azért gúnyolodik „Sesák" létezése felől. Nemrégen még Isten népe se értette meg ezt a nevet s annak értelmét. De most Jehova napján, Krisztus Jézus templomba való jövetele után, Isten feltárta népe előtt e név jelentőségét. Jehova feltárta népe előtt, hogy Sátán szervezete a Jelenésekben szimbolikusan mint „csoda az égen" vagy „nagy jel" tűnik fel. Jehova szervezete egy „nagy csoda (vagy jel) az égen" jelkép alatt nyilatkozik meg, egy „napba öltözött asszonyban". (Jel. 12 : 1—4) Isten népe most megértette Sátán szervezetét s azért az többé nem talány vagy rejtély előtte, hanem Isten kegyelméből mint oly látható és láthatatlan szervezet ismeretes, amely évszázadokon keresztül ellenszegült Jehova Istennek és nevét megrágalmazta. Azért „Sesák királya" az ördögöt ábrázolja, aki a nagy, elvetemült és Jehova ellen küzdő szervezet királya vagy feje.

[36] Mindazonáltal „Sesák" a mindenható Isten nagy napján el fog pusztulni. Ha a Sátán szervezetének a pusztulása megkezdődik, amelynél a „kereszténység" vallásoskodói lesznek az elsők, akkor nagyon meglepődnek és csodálkoznak azok az emberek, akik a világot mozdíthatatlannak és romolhatatlannak és örökkévalónak tekintették. Nagyon meg fognak lepődni, ha a római kat. hierarchiát pusztulni látják, s ez számukra egy nagyon „hallatlan aktust" (cselekedetet) fog jelenteni.

[37] A jövendölés ötvenegyedik fejezetében Jeremiás oly álláspontra helyezkedik, mintha már az ördög és szervezete megsemmisítése *után* volna. Úgy írja le a történelmi tényeket, mintha azok már megtörténtek volna, mondván: „Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséretel Milyen utálattá lett Babilon a nemzetek között! Megfenyitem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, amit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek. Babilon kőfala is ledőlt." — Jer. 51 : 41 és 44.

[38] Azért jogosan következtethetjük, hogy a Sesák ellen intézett jövendölés Jeremiásnak az egész világszervezet ellen intézett prófétiája utolsó részét képezi. A Jeremiás jövendölésének utolsó fejezete olyan prófécia, amely már mint egészen beteljesedett tény van feljegyezve, tehát az egy előre megirott történelem. Ez is azt mutatja, hogy az armageddoni csata utolsó része Sátán angyalseregének a megsemmisítéséből fog állani, amely sereg Góg vezetése alatt áll, aki Sátán haderejének úgy láthatatlan, mint látható része felett parancsnokol. Azután pedig Sátán lesz megragadva és a mélységbe taszítva. Nagyon nagy büntetés lesz a Sátánra nézve, hogy végig kell nézze, miként szedi el tőle minden hatalmát az Úr Jézus Krisztus, akit évszázadokon keresztül üldözött. Akkor fogja az Úr Jézus Krisztus Sátánt teljes gyalázatba dönteni, minden hatalomtól.

FEL

megfosztani és a mélységbe taszítani. (Jel. 20 : 2, 3) Így mutatja be prófétája által az Úr a mindenható Isten nagy napja csatájának a kezdetét és végét, amely Jehova nevének a dicsőségére és igazolására Krisztus Jézus, a Királyok Királya által teljes győzelemmel fog végződni.

A közeledő vihar

[39] Jehova tanui, a maradék és Jonadáb-testvéreik, akik a hűségük miatt nagy üldözésben részesülnek, a legnagyobb érdeklődéssel figyelik a mai eseményeket. A nagy viharra gyülekező elemek, ahoz a viharhoz, amely rövidesen kitör a rendkívüli tetőponthoz közelednek. A hűségesek jól látják, hogyan rabolnak el a néptől minden szabadságot, hogyan viszik az embereket a legnagyobb rettegésbe és kényszerítik arra, hogy a népek kegyetlen diktátorainak engedelmeskedjenek. A Brit-birodalom, amely hosszú időn keresztül a szólás- és istentisztelet-szabadságért harcolt, most szemmelláthatóan oly irányba kormányoz, ahol mindenféle szabadság megszűnik. Most világosan észlelni lehet, hogy a legtávolabbi gyarmatokon az eszközök tevékenységhez láttak oly törvények hozatalára, amelyekkel az Isten hű tanui által hirdetett üzenetet feltartoztathatják. Akik a jövendöléseket ismerik, látják hogyan teljesednek és hogyan szorul Anglia körül is mindjobban a gyürű, úgyhogy egy rövid időre nemsokára ott is valamelyik zsarnok fog uralkodni. Amerikában, amely fennállásának legnagyobb idejében szólás- és istentisztelet-szabadsággal dicsekedett, most egy erélyesen működtetett mozgalom észlelhető, amely arra törekszik, hogy a nép szabadságát megszüntesse, valamint a szólás- és a mindenható Isten tiszteletének a szabadságát teljesen megsemmisítse. Látni lehet, hogy a tisztviselők vagy az uralkodó csoportok, noha felesküdtek a nemzet alkotmányának a védelmére, most minden rendelkezésre álló erőt felhasználnak, hogy minden kormányhatalmat, a legfelsőbb bíróságot is beleértve, egy diktátor kezébe helyezzenek, amely diktátor aztán a vén „parázna" vezetése alatt cselekedne mindaddig, míg ez az elvetemedett rendszer Armageddon kezdetén meg lesz semmisítve.

[40] Jehova tanui a feltárt jövendölések világánál látják korunk eseményeinek az okát és ismerik azok kimenetelét is. Egyes nemes gondolkodású politikusok most kezdik felismerni a nagy veszélyt, amely a nép szabadságát fenyegeti és felkiáltanak: „Gyorsan kell cselekednünk!" A nehézség azonban abban áll, hogy máris igen sokáig vártak. Jehova hűséges szolgái már évekkel ezelőtt figyelmeztették őket. Amerikának már régen be lett jelentve a végső kimenetellel együtt, hogy a most uralkodó állapotok bekövetkeznek. Mindazáltal az uralkodó hatalmak nem vették komolyan a figyelmeztetést. Mire annakidején az amerikai nép milliói aláírtak egy az ország törvényhozó testületéhez intézett petíciót és abban felhívták figyelmüket a nép jogai megnyirbálásának gyors növekedésére a szertelen vallásoskodók, a római kat. hierarchia által, és arra figyelmeztették, hogy az olyan eljárás Isten és királysága ellen van. Ezt a petíciót a törvényhozó testület semmibe se vette, és nem akadályozták meg a római kat. hierarchiát elvetemült törekvéseiben. Az egynéhány politikus által fujt riadó már igen késő. Az amerikai nemzet vagy kormány gyors lépésekkel halad a diktátor-uralom felé. Akkor aztán kényszerítve lesz ez a nemzet, hogy 'Isten haragborából igyék'. Jehova kegyelméből a maradék most előre láthatja az eseményeket, hogy vigasztalást és reménységet nyerjen és tudja, hogy az Isten és királysága iránti hűsége a kellő időben teljesen meg lesz jutalmazva. Most tehát mindazok, akik Isten mellett vannak, törekedjenek szorgalmasan a próféciák feltárulásának a megismerésére és éppen olyan szorgalmasan tegyenek bizonyságot azoknak, akiknek halló fülük van, hogy a jóakaratú emberek meneküljenek és Isten szervezetében biztonságot találjanak. A Jehovához ragaszkodók szabadulásának a napja közel van, és noha az üldözés növekedik, minden okuk meg van az örvendezésre azoknak, akik az Urat szeretik.

[41] Miután Jeremiás a drámának azt a részét lejátszotta, amely azt mutatta, hogy kivétel nélkül minden nemzet ki kell ürítse a harag e poharát, s miután mindeniknek átnyujtotta, az Úr utasította, hogy mit mondjon: „Azért ezt mondd nekik: Ezt mondja a Seregek Jehovája, Izráelnek Istene: Igyatok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt (miatt), amelyet én küldök közétek." — Jeremiás 25 : 27.

[42] Jehova csak akkor cselekszik ellenségei ellen, miután előbb figyelmezteti őket feltett szándékára és megmagyarázza nekik a cselekvése okát. Itt utasítja Jeremiást, hogy az embereket értesítse, miszerint a Seregek Jehovája azt parancsolja, hogy a népek és nemzetek igyanak és részegedjenek meg, okádjanak és hulljanak el, soha többé fel ne keljenek. Isten most megparancsolja, hogy az uralkodókkal és támogatóikkal közöljük, hogy romlást okozó részegség szakad rájuk, s nemsokára ebbe a részeg állapotba kerülnek, amelyből többé soha ki nem jozanodnak. Isten feljegyeztette ígéjében és a vallásoskodókat és másokat figyelmeztette arra, hogy a világ hatalmas szervezete, amelyet sérthetetlennek és megdönthetetlennek tartanak, el kell pusztuljon és az Úr gondoskodik róla, hogy az egész világ meg legyen itatva az ő haragjának a borából: „És a nagy város három részre szakada, és a pogányok (népek) városai elesének; és a nagy Babilon megemlitteték Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő busult haragja borának poharából." (Jel. 16 : 19) A gonosz vallásoskodók minden figyelmeztetés ellenére minduntalan megtámadták Isten hű népét, most pedig a „keresztónysegnek" ugyanazzal a pénzzel lesz visszafizetve. „Mert amint ti ittatok szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna." — Abdiás 16.

[43] Amikor csak a vallásoskodók és társaik az utóbbi néhány év folyamán Isten üzenetét hallották, nemcsak felháborodtak felette, hanem inkább készek meghalni, minthogy továbbra is hallgatniuk kelljen, s azért továbbra is így kiabálnak, ha az igazság üzenete felhangzik: „az sérti vallásos érzésünket; meg kell tiltani és el kell nyomni." De mivel ők nem képesek feltartoztatni az üzenet hirdetését, valóban inkább készek meghalni, hogy mindentől megszabaduljanak. „Annakokáért azokban a napokban az emberek ... kivánnának meghalni, de a halál elmegy elölük." (Jel. 9 : 6) A római kat. hierarchia most mindnagyobb dühöngésre van kényszerítve, mivel az igazság üzenete mind nyiltabban van hirdetve, s mivel tudja, hogy képtelen megvédelmezni hamis tanait, vonakodik a nyilvánosság elé lépni és megkísérelni a hagyományok megvédését. Erről van megírva: „És nagy nyugtalanság támad, ha meg érti a tanokat." — Ésaiás 28 : 19, angol Biblia széljegyzete).

[44] Ezeknek az egyszerű világos igazságoknak a szervezett és előretörő hirdetése 1922-ben kezdődött s azóta Isten kegyelméből növekedett. Jehova kihirdetteti ezt a figyelmeztetést, amint kijelenti: 'A fegyver miatt, amit közétek küldök', miáltal az ítélő kardot kell érteni, amely Sátán szervezetére sujt. A Nabukodonozor-

FEL

nál hatalmasabb Krisztus Jézus által forgatott ítélőkard a legnagyobb súllyal a „kereszténységre" zudul, s akkor egyáltalán nem lesz lehetőség a menekülésre. A tényállás Jehova hűségesei előtt ismeretes és vigaszt és reménységet nyujt nekik, mert tudják, hogy szabadulásuk biztos és Jehova nevének az igazolása feltétlenül bizonyos.

[45] Jehova tanui nem azért kell felkeressék az embereket, hogy velük valamely ember üzenetét közöljék. Ez világosan kitűnik abból, amit Jeremiásnak Isten parancsa szerint mondani kellett, vagyis: „És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle, ezt mondd nekik: Így szól a Seregek Jehovája: Meg kell innotok." — Jer. 25 : 28.

[46] Az Úr jelenlegi tanui Jehova Isten nevében kell meglátogassák az embereket, a Seregek Urának a nevében, aki most háborút folytat a gonoszok ellen. Kevesek kivételével az emberek elutasítják az üzenet meghallgatását; de a hűséges tanúbizonyságok továbbra is így szólnak: „Így szól a Seregek Jehovája: Meg kell innotok!" Jehova tanui nem hagyják magukat az ellenkezőkkel való vitákkal feltartoztatni. Ez nem az ő feladatuk. Munkájuk az, hogy az emberek figyelmét az Úr üzenetére tereljék, hogy alkalmuk legyen azok megszivlelésére. Isten parancsainak engedelmeskedni nem azt jelenti, hogy az emberekkel a lakásaik előtt hosszú tárgyalást folytassunk. Az üzenetet mint az Úr üzenetét kell közölni, amint azt megparancsolta; és akik vonakodnak meghallgatni, azokat nem kell kényszeriteni; mindazáltal mivel alkalmuk volt meghallgatni, a továbbiakért ők kell viseljék a felelősséget. Ezért kell közöljék velük az üzenetet Isten szolgái. Ezeknek nincs mentségük, ha Isten parancsainak nem engedelmeskednek, és az e parancsok iránti engedetlenségük azok megsemmisítését vonja maga után, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának a cselekvésére.

[47] „Az Őrtorony" nem akar nagyzolni azzal, ami ennek a próféciának a teljesedéseképpen téve lett vagy ezután téve lesz; de egyes jólismert tények meg lettek emlitve, hogy a hűségesek láthassák, hogy az elmult néhány év folyamán az Úr vezetése alatt pontos összhangban cselekedtek Isten akaratával, amidőn a nemzeteknek és a népnek a figyelmeztetés üzenetét hirdették. Egyesek az „önbölcsek" közül, akik beképzelik maguknak, hogy az igazságban vannak és másoknál bölcsebbek, továbbra is összetett kézzel ülnek és mintegy így szólnak: Én úgy gondolom jobban tennük, ha nyugodtan maradnánk; mert nagyobb munkát majd csak a jövőben kell végezzünk, Armageddon első részének a lejátszódása után." Egyes félénkek pedig így szólnak: „Beszéljünk inkább a szeretetről és semmit se szóljuk a nyomorúságról." A hűségeseket ezen okoskodások egyike sem téveszti meg. Isten feltárta népe előtt ezeknek a jövendöléseknek a jelentőségét, hogy megláthassa kötelességét és kiváltságát. Aki most tétlen és közönbös marad, az szerencsétlenséget von magára. Az Úr örömteljes engedelmességet követel. Ez az a nap, amidön Isten megparancsolta népének, hogy „keljenek fel és támadjanak reá haddal" és vegyenek részt az ő munkájában, amely munka a vallásoskodók előtt szokatlannak tünik. A hűségesek most elismerik, hogy Isten alkalmat adott nekik az ő munkájában való részvételre, ami vigaszt és erősítést jelent azok számára, akik fogadalmat tettek Isten akaratának a cselekvésére. Ehhez még alkalmas időben való eledelt is nyujt nekik, az övéinek az elméjét a régen feljegyzett jövendölésekre terelvén. Isten megígérte azok vezetését, akik őt elismerik. Gyakran felhasznál Istenhez ragaszkodókat oly kötelességek teljesítésére, amelyeket csak később értenek meg. Azért indokoltnak látszik itt néhány dologra felhivni a figyelmet, amelyeket az Úr az ő népével elvégeztetett.

[48] 1922 óta Jehova tanui a poharat vagy Jehova üzenetét egyik nemzet után a másiknak nyujtották át, és ezt az üzenetet a királyok vagy uralkodók elutasították és visszautasították. 1931-ben „A királyság, a világ reménysége" füzetben vázolt több ország uralkodójának el lett küldve, s azután ugyanaz az üzenet a közönséges népek között is nagy mértékben terjesztve lett. Noha már nem teszünk külön vagy direkte erőfeszítést arra, hogy a királyság üzenetét az uralkodóknak eljuttassuk, figyelmük mégis időről-időre fel lesz hiva arra, amennyiben azt az emberekkel közöljük és a kormányzók is kénytelenek tudomást szerezni róla. A hatalmas vallásoskodók nagyon ellene vannak, hogy a nép meghallja az üzenetet, és a politikai és bírósági szövetségeseikkel törvényeket formuláznak, rendelnek és kierőszakolnak, hogy a népet megakadályozzák az igazság meghallgatásában. A közönséges nép egy kicsiny része meghallgatja, megérti és értékeli ezt az üzenetet mint az Úrtól jövőt és megszivleli. A nép sokkal nagyobb része ellenben úgy találja, hogy a Jehova tanui által végzett munka 'nagyon szokatlan munka', s így elutasítják azt, mondván: „Nem érdekel bennünket". 1931 óta Jehova tanui Isten parancsainak engedelmeskedve, üzenetét széles körben elterjesztették a nép között. Nagymértékben terjesztve lettek bibliai magyarázatok, mint például a következő Irásmunkák: „Igazolás", „Felkészülés", „Megőrzés", „Jehova", „Gazdagság", „Döntés", „A népek szétválasztása", „Felderitve", „Védelem" és sok más. Ezenkívül a rádió is fel lett használva az üzenetnek az egész földre való kisugárzására és a hangszorós készülékek ezrei is fel lett és még most is fel van használva Isten igéjének az emberek előtt való hirdetésére. A hű és igaz tanuk örvendenek ennek és minden ellenállásra való tekintet nélkül hirdetik. Inkább engedelmeskednek Istennek, mint embereknek.

[49] 1934 óta a római kat. hierarchiának és bizonyos Hitlernek, az ő „Péntek szolgájának" (rabszolga és alázatos, mint Robinzon szolgája), személyesen is el lett juttatva az üzenet, tehát nem mondhatják, hogy nem hallottak róla. 1936-ban egy rezolució, amely a luzerni (Svájc) Kongresszus alkalmával nyilvánosan lett megszerkesztve, egész Svájcban, Németországban és a világ más részein el lett terjesztve, noha a Rezolució terjesztésével kapcsolatos munka a legnagyobb veszedelemmel volt összekötve; és sokan a terjesztők közül életüket is kockára tették és most Németországban piszkos börtönökben szenvednek. Olyan országok uralkodói és népei figyelmeztetve vannak, és az ő hibájuk, ha nem találják meg a menekülés utját. A leszámolás és megfizetés napja most elérkezett.

[50] „És amint Babilon Izráelben (az igazi Izráel, Isten népe) megölteteket vágatott le, úgy fognak Babilon megöltei elhullani az egész országban"; így jelenti ki most az Úr. (Jer. 51 : 49, Luther szerint.) „Mert pohár van az Úr kezében, hortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is issza és szopja a föld minden gonosztevője." — 75. Zsoltár 9.

[51] Mivel a római kat. hierarchia direkt a gonosztevők osztályának az élén áll, és elitélendőbb mint a többi, mert Jehova Isten és Krisztus Jézus nevével visszaélve, Jehova tanuit kegyetlenül üldözik — miáltal a népet nagyon megkárosítják és sok szenvedést okoznak neki —, nagyon balgának tünik az az állitásuk, miszerint ők mozdithatatlanok és örökre fennmaradnak. Lehet még valami kétség a feltárt jövendölések világánál arravonatkozólag, hogy Armageddon hol kezdődik? Világosan feltárja az Irás ezt a pontot, vagy még min-

FEL

dig olyan kérdés, amely csupán következtetéseken alapszik? Akik Jehova Istent s az ő királyságát szeretik, egyáltalán nincsenek kétségben, amint azt a következendők igazolni fogják.

Tanulmánykérdések

1. Kit gyűlöl Jehova és miért? Miként és miért próbálja meg Jehova az igazakat? Kicsodák a gonoszok és hogyan cselekszik velük Jehova? Miért ismerteti meg most feltett szándékát Jehova?
2. Hasonlítsd össze Jeremiás eljárását (Jer. 25 : 17) az Úr mostani tanulóval! Indokold meg, a hűségesek és igazak miért törnek előre oly határozottan és szorgalmasan, noha közülük egyeseknek nincs írásbeli összeköttetésük másokkal!
3. Hogyan hajtotta végre Jeremiás a 17. versben kapott Jehova parancsát?
4—6. Mit bizonyít az, hogy a papság hallotta a figyelmeztetést? Milyen célból történik ez a figyelmeztetés?
7, 8. Kinek kellett Jeremiás átnyujtsa először a poharat? Miért ezeknek előbb? Kiket árnyékoltak elő, és mennyiben?
9. Hogyan viselkednek a római kat. hierarchia emberei? Mit akarnak ezzel elérni?
10—12. Kikre vonatkoznak Ézsaiás 28 : 14, 15 és 18. versei? Mi a célja annak, hogy kényszerítve lesznek a pohár kiürítésére? Alkalmazd e kitételt: „Amint e mai napon van"!
13. Ki fog sírni és jajveszékelni, ha a szervezet vallásos része elpusztul? Miért?
14. 15. Kicsodák a 19. versben említettek? Miért kell nekik is inni?
16. Mit ábrázol „Egyiptom" és „Úz földének királyai"? Mennyiben?
17, 18. Kiket szemléltetnek „Edom", „Moáb" és „Ammon fiai"? Mennyiben?
19. 20. Hogyan nyernek részt a pohárból a jövendölés beteljesedésekor a 22. versben említettek? Mutasd ki, hogy ezek egy olyan osztályt illusztrálnak, akik a vallást kizárólag nyereségvágyból üzik!
21—24. Miért kellett elküldeni a poharat a 23. versben említetteknek is és miért kell azt azoknak átnyujtani, akiket az előbbiek előárnyékoltak? Magyarázd meg a kitételt: „Mindazokat, akik a legszélsőbb partokon vannak" vagy „akik lenyirott üstökűek"!
25. Kik voltak a 24. versben említett királyok? Miért kellett nekik inni a pohárból, és miért kell inni az általuk szemléltetteknek is?
26, 27. Mutasd ki, kik a „Zimri királyai"! Miért kellett nekik is inni a haragborból?
28, 29. Miért kellett igyanak a pohárból annakidején az Élám királyai? És miért kell igyanak azok is, akiket azok előárnyékoltak? Miért a Médusok királyai és az általuk szemléltettek?
30—32. Kikre vonatkozik az „észak minden királyai" kitétel? Ezeknek miért kell inni?
33, 34. Indokold meg a kifejezést: „a föld minden királyságai"! Hogyan érdemelik ki a haragbor poharából való részüket a föld bizonyos részei, amelyek nem tartoznak az úgynevezett „keresztény nemzetekhez", mint pl. Japán?
35. Kicsoda „Sesák királya"? Hogyan van ő Jehova népe előtt ismertetve?
36, 37. Alkalmazd Jeremiás 51 : 41, 44. verseit!
38. Mutasd ki, mennyire hozzáillő, hogy Sesák királya utánuk iszik!
39, 40. Milyen tényekből látják most a mindenható Isten hűségesei, hogy az elemek hogyan gyülekeznek a nagy viharra? Magyarázd meg, miért ismerik fel ezek a jelen események okát és kimenetelét! Milyen célból láthatják előre ezeket a dolgokat?
41, 42. Alkalmazd a 27. versben feljegyzett parancsot!
43. Milyen hatást gyakorol a figyelmeztetés üzenete a vallásoskodókra és társaikra?
44. Jehova hogyan és mikor 'küldte közéjük a fegyvert'?
45, 46. Mit kell tenni, ha vonakodnak elfogadni a poharat, amelyet nekik Jehova küldött tanui által?
47, 48. Melyek azok a jólismert tények, amelyek azt mutatják, hogy a hűségesek a figyelmeztetés eszközlésénél Isten akaratával összhangban jártak el? Mit fognak most cselekedni?
49—51. Mit hozott a figyelmeztetés üzenetének a hirdetése a tanuknak? És mit azoknak, akik hallották, és mi lesz ezek számára a későbbi következmény?

(Angol W. 1937 november 15)

Az Ő „műve" és „cselekedete"

VII. rész

„Amint Silóval cselekedtem." — Jeremiás 7 : 14.

JEHOVA ítéletnapja az az idő, amidőn először megtisztítja szentélyét s azután megsemmisíti mindazt, ami utálatosság az ő szemében. Jehova ítéletét az ő fő tisztviselője, Krisztus Jézus hajtja végre, akit Jehova a templomba helyzett ítélettétel végett. (Mal. 3 : 1—3) Az ítélet ideje 1918-ban kezdődött meg. A Szentírás kijelentése szerint az ítélet ideje és lefolyása véglegesen le van fektetve: „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mirajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?" (Péter I. 4 : 17, 18) Jehova ítéletének a gonosztevőkön való végrehajtása azoknál kezdődik meg, akik visszaélnek Isten nevével és hűtleneknek bizonyulnak Isten- és az ő királysága iránt.

2 A helytelenül és jogtalanul „kereszténységnek" vagy „keresztény vallásnak" nevezett szervezett vallás Isten és Krisztus Jézus nevéről nevezte el magát. Ennek a nagy összetett vallásrendszernek az élén a római kat. hierarchia áll. Ez a vallásos rendszer vakmerően felvette Isten nevét és magát helytelenül Isten és Krisztus Jézus földi képviselőjének tartja; a valóságban azonban a római kat. hierarchia-intézmény minden része álszent. A hierarchia nagyobb gyalázatot hozott Jehova nevére, mint minden más földön létezett intézmény. Ez minden gonosz intézménynél utálatosabb, kegyetlenebb és rosszabb hiszékenykerítést [pali- vagy balek-fogást] üzött. Ez különösen azért igaz, mert ez az intézmény Isten és Krisztus nevében egy nagy csalást követett el a népen, azt elámította, vagyonától megfosztotta és az örök élet megszerzésére való alkalmat elrabolta tőle,

3 Hol várható tehát, hogy a veszedelem vagy a kedvezőtlen ítélet megkezdődik? Jeremiás próféta által Isten kifejezetten megadja a feleletet erre a kérdésre: „Mert ímé, a város ellen, amely az én nevemről neveztetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-é? Nem menekesztek, mert én fegyvert hozok e föld minden lakósára, azt mondja a Seregek Jehovája." — Jeremiás 25 : 29.

4 Különösen a római kat. hierarchia és az összes többi úgynevezett „keresztény" vallás az emberek milliárdjaival elhitették, hogy ezek a vallás-intézmények Istent és Krisztust képviselik, s ezek a millárdok szívesen követték a képmutató és istengyalázó vezetőket. Mivel a vallás-vezérek magukat merészen Isten és Krisztus képviselőinek vallják, s mivel a legnagyobb mértékben képmutatást üznek, a becsületes emberek milliói elhagytak Istent és a Bibliát, Isten igéjét, és Krisztus Jézust, a Megmentőt, és szidták Istent azért, hogy magát látszó-

FEL

lag a képmutatók egy ilyen szervezetével képviselteti a földön. A papság álszenteskedése, amely különösen a világháború folyamán nyilatkozott meg, a férfiak millióit teljesen Isten és mindaz ellen fordította, aminek köze van Istenhez és az ő országához. Hamis tanaik és helytelen, erkölcstelen viselkedésük által a vallásvezérek Istent egy szörnyetegnek tüntették fel, aki egyet ért az ő gonosztetteikkel. Pénzt gyűjtöttek azzal az állítással, hogy Isten meghallgatja az ő imáikat és megbocsájtja a gonosztevőknek kegyetlen és istentelen cselekedetüket. A becsületes emberek így szóltak: 'Nem akarunk hallani se ilyen Istenről, akinek része van ily gonoszságokban'; s így a vallásoskodók csunyán meggyalázták Isten és Krisztus Jézus nevét.

[8] Jeremiás jövendölésének fenti szövegében említett „veszedelem"-szó oly szerencsétlenséget jelent, amely egy teremtményre vagy szervezetre gonosz cselekedete miatt szakad. Meg van írva, hogy Jehova „gonoszt" [más ford. szerint: szerencsétlenséget vagy veszedelmet] teremt. (Ésaiás 45 : 7) Ez azt jelenti, hogy Jehova gondoskodott a gonosztevők megbüntetéséről, rájuk szerencsétlenséget hozván. Ez a szerencsétlenség veszedelem, gonoszság vagy büntetés a gonosztevőkre nézve. Most tehát Jehova határozottan és világosan kijelenti: 'A város ellen, amely az én nevemről nevezte magát, veszedelmet [szerencsétlenséget] indítok.'

[9] Istennek az új Jeruzsálem, illetve a földi hű maradék feletti ítélete nem hoz veszedelmet vagy szerencsétlenséget rájuk, mivel Isten helyesli őket és ezt a hű sereget az igazság palástjával fedi be, hogy igazságban vihessen áldozatot az Úrnak. Azért a helyeslése kifejezéseképpen a nevét adja nekik. (Mal. 3 : 3; Ésaiás 61 : 10) Mindazonáltal van egy szervezet, amely az Úr nevéről nevezi magát, ez pedig az úgynevezett „keresztény vallás", amely vallás Isten és Krisztus tisztelőjének vallja magát, a valóságban azonban nem tiszteli Istent. „Ennél a városnál [szervezetnél]", mondá Jehova, „amely az én nevemről nevezi magát", 'de amely hűtlen hozzám', kezdi meg a veszedelmet. Isten kifejezésre juttatja haragját ezen a szervezeten. Világos különbség van tehát Jézus Krisztus hű követői és azok között, akik Krisztus nevében vallást űznek. Krisztus Jézusnak a templomához való jövetele előtt részben még Isten hűségesei is „részegek" voltak és akaratlanul nagyon eltértek a helyes úttól. Ez a tudatlanságukra vezethető vissza s ezt a tudatlanságot a vallásrendszerekből hozták magukkal, amelyből kimenekültek. Összinte szívvel és igazságosan törekedtek Isten akaratának a cselekvésére, amennyire azt megértették. Miután az Úr ítélettétel végett templomához jött, meg lettek tisztítva, és erről van megírva: „És semmi elátkozott nem lesz többé [hanyagság miatt a hű maradékon]; és az Istennek és a Báránynak a királyiszéke benne lesz; és az ő szolgái [a választott szolgaosztály tagjai] szolgálnak néki." — Jelenések 22 : 3.

[7] Ezzel éppen ellentétes állapotban van az a szervezet, amely magát merészen Isten és Krisztus nevéről nevezte és ismételten nagy gyalázatot zúdított ezekre a nevekre. Ezt a hűtlen társaságot Isten teljes büntetéssel fogja sújtani, s ez a büntetés Armageddon kezdete lesz, illetve cselekedetének, „hallatlan dolgának" a kezdete.

[8] Az összes vallásoskodókat, akik ragaszkodnak az úgynevezett „keresztény valláshoz", legyenek azok laikusok, akik bizonyos vallásos formaságok és ceremoniák gyakorlása végett a templomba járnak, vagy ha nem is tartoznak egyik valláshoz sem, de úgy gondolják, hogy az egyházszervezetek szükséges részét képezik a kormányzatoknak s azért meg kell tűrni azokat, bele foglalja az Úr, amidőn így szól: „Ti pedig egészen megmenekültök-é?" Más szavakkal kifejezve az Úr szavai ezt mondják: 'Ti talán ártatlanok vagytok a szervezett vallással és a vallásoskodókkal kapcsolatban, akik az én nevemben működnek? Nem meggyaláztátok ti is Jehova nevét?' Az ilyen személyek csatlakoztak a vallásvezérekhez, amidőn azok Isten hű szolgáit — a valóságban ezeknek ajándékozta az Úr az ő nevét — üldözték, s így növelték a kárt és gyalázatot. Gonoszságból segédkeznek e hűségesek üldözésében, hogy Isten nevét gyalázzák, mivel Istent, az igazságosságot és mindent gyűlölnek, aminek Istenhez és szervezetéhez köze van. Nem közreműködtek a multban ezek a személyek a képmutató vezérekkel, illetve a klérussal az Isten népe ellen elkövetett erőszakoskodásokban és Isten nevének a gyalázásában és nem folytatják ezt ma is? Az ilyenek megkapták a figyelmeztetést Isten Igéjéből az ő tanui által és kimutatták, hogy a „kecske" osztályhoz tartoznak, amennyiben csatlakoztak a vallásoskodókhoz Isten hű tanuinak az üldözésére. Ezek az emberek egyáltalán nem törődnek az igazsággal és jogossággal. Együttműködnek a vallásvezérekkel, mégpedig a politikai és pénzügyi nyereség érdekében; s így a vallásrendszerek pusztulása után ezek következnek sorra, hogy rajtuk Isten haragja kifejezésre legyen juttatva. A Szentírás tehát világosan kimutatja, hogy először a papság és a hasonló képmutatók nyerik el a megérdemelt büntetést s azután a támogatóik ugyanolyan büntetésben részesülnek.

[9] Amikor Armageddon megkezdődik, az úgynevezett „keresztény vallás" sem valamely teremtménynek, sem pedig valamely nemzetnek nem nyujt védelmet. Akik ilyen védelemre számítanak, azoknak mondja az Úr: „Nem menekesztek meg, mert fegyvert hozok e föld minden lakósára, azt mondja a Seregek Jehovája." Krisztus Jézus, a hatalmas Kard [fegyver] vagy a nagy ítéletvégrehajtó, Jehova felszólítására gyorsan és habozás nélkül cselekedni fog és mindazokkal elbánik, akik részét képezik az ördög szervezetének vagy azt támogatják. Erről van megírva: „De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó [gondtalan] népekre, akikre kevéssé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törtek." (Zak. 1 : 15) „Mert haragszik Jehova minden népekre, és megbúsult minden seregükre; magátkozá, halálra adta őket. Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik büze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérük miatt. Mert bosszúállás napja ez Jehovának, a megfizetés esztendeje Sion ügyéért." (Ésaiás 34 : 2, 3, 8) Ezekből az Iráshelyekből világosan kitűnik, hogy Jehova prófétai feljegyzése valóban előre megírott történelem, miáltal előre bejelenti szolgáinak, hogy milyen eseményeket várhatnak a közel jövőben.

[10] Miután Jehova kifejezésre juttatta elhatározását, miszerint a világ összes nemzeteire szerencsétlenséget vagy az ő ítéletét zúdítja, kifejezett utasítást adott Jeremiásnak, hogy ezt közölje az emberekkel: „Te pedig prófétáld meg nekik mind e szókat, és ezt mond nekik: Jehova magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen." — Jeremiás 25 : 30.

[11] Jeremiás itt Jehova maradékát szemlélteti mint egészet és az egyedeket külön-külön. Minden egyesen ugyanaz a felelősség nyugszik. Az Isten iránt hűségesek és jóakaratuak mindenike gyorsan és örömmel engedelmeskedik ennek a parancsnak. Senki sem engedelmeskedhetik ennek a parancsnak azáltal, hogy mással képviselteti magát. A felelősség minden egyest terhel, mindenkinek alkalma van arra, hogy Jehova iránti ra-

FEL

gaszkodását kimutassa. Egyeseknek testi gyengeség miatt esetleg nem lehetséges, hogy házról-házra járjanak; mindazonáltal az ilyenek is meg kell ragadjanak minden kínálkozó alkalmat az üzenetnek másokkal való közlésére. Mindenki az alkalmakhoz mérten felelős. Egyesek a munkások számára való anyag előkészítésével vannak elfoglalva, s ezáltal vesznek részt az Úr munkájában. Jehova hűséges népének minden egyes tagja igyekezzen most egységesen közreműködni Jehovának a világ nemzeteire vonatkozó feltett szándéka ismertetésében. Mindazok, akik a nekik kiutalt feladatnak eleget tesznek, résztvesznek az Úr munkájában, akár az irodában-, akár az üzemben-, akár a harcvonalban vagy a többi munkások számára való élelem előkészítésével foglalkoznak. Isten népe most teljes és feltétlen ragaszkodást kell tanusítson Isten és az ő ügye iránt, és minden mással szemben vak kell legyen. A Jonadábok a menedékvárosban maradnak és Isten iránt hűséget és ragaszkodást tanusítanak, amennyiben a kínálkozó alkalmak szerint közreműködnek a királyság üzenetének a hirdetésében. Most háboru van, s az Úr tanui most részt kell vegyenek ebben a háborúban. Az ő részük ebben: Jehova és Királyának a dicsőségét énekelni. Ez az Úr iránti teljes bizalommal énekelt dicsőítő ének az ellenséget rettegéssel tölti el. Az Úr láthatatlan haderői végrehajtják a halálos ítéletet. — Kronika II. 20 : 15—25.

[12] A Szentírás célja arra, hogy az ellenség Jehova tanuit a földön egy rövid időre el fogja némítani. Az ellenség most arra törekszik, hogy a földet megtisztítsa Jehova tanuitól és az általuk hirdetett üzenettől. Ha a római kat. hierarchia és szövetségeseik hatalomra jutnak az egész „kereszténység" nemzetein, majdnem bizonyos, hogy a bizonyságtevő munkát elnyomják. Az ördög szervezete Németországban nemrégen éppen ezt cselekedte. Akkor fog majd a vallásoskodó tömeg egymásnak *gratulálni és így szólni:* 'Béke és biztonság! Ezután minden a mi kívánságunk szerint történik.' Ekkor fog az Úr cselekedni, amint írva van: 'Hirtelen veszedelem jő rájuk, és nem találnak utat a menekülésre.' (Tessz. I. 5 : 3) A próféta mondja: „Jehova a magasságból harsog", illetve az összszervezete éléről; mert ő a legfelsőbb hatalom, ő a Legfelségesebb. Jehova „harsogása" az ellenség számára rendkívül félelmetes és rettenetes, minden mást felül harsog és az ellenség sorait rémületbe ejti. Jehova jogos haraggal vonul hadba, mégpedig legfelsőbb képviselője, Krisztus Jézus útján, aki a mennyei hadsereget vezeti és az ellenséget teljesen megsemmisíti. „Az Úr kivonul, mint egy hős, és mint hádakozó felkölti haragját [nagy harci tűzét]; kiált, sőt rivalg és ellenségeit legyőzi. Régtől fogva hallgattam [Jehova], néma voltam és csendben maradtam; most azonban kiáltok, mint a szülő; és pusztítok és nyelek egyszerre." — Ésaiás 42 : 13, 14; van Ess ford.

[13] Sion Jehova lakhelye; ez az ő főszervezete, amelyet kiválasztott a maga számára. (132. Zsoltár 13) Jehova „dörögteti hangját szent lakhelyéből". (Jer. 25 : 30) Ezt Isten az ő Képviselője és nagy bírája, Krisztus Jézus utján cselekszi, aki most templomában van. Nem abból a városból harsogtatja hangját, amely az ő nevéről neveztetik, mert ez a város vagy szervezet tisztátalan és az Úr kiköpte a szájából. Isten ellene van a „kereszténység" szentségtelen szervezetének, és ez ellen a szervezet ellen kezdi meg „hallatlan dolgát", megkezdi Krisztus Jézus által, aki által a hangját megharsogtatja. A „kereszténység" teljesen földi, mivel a szellemi dolgoktól teljesen eltért. Meg van írva: 'Hangjánál megolvad a föld.' (46. Zsoltár 7) Ez lesz az eredmény a vallásrendszereken. Azok megolvadnak és elpusztulnak.

[14] „Hangosan kiált a lakásán [héberül: *naweh*, aminek a jelentése 'otthon']". (Van Ess és Rotherham ford. szerint) „Kegyelmeddel vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be szent lakóhelyedre [héberül *naweh:* otthon]". (Mózes II. 15 : 13) Jehova így nyilatkoztatja ki, hogy támogatja hű népét, a templomosztályt, amely között szelleme által lakozik és nyugszik. „Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek." (Kor. II. 6 : 16) Isten az ellenségei, nem pedig az ő népe ellen „kiált" és ezt az ő népe által cselekszi.

[15] Ez a nagy diadala idején lesz, és ő „hangosan fog kiáltani, *mint a szőlőtaposók*", ez az öröm és az igazolás kiáltása. A szőlőtaposók bort készítenek, ami örömöt csinál; de ebben a szőlőtaposásban Jehova Krisztus Jézus által a „föld sátáni szőlőtőkéjének" a vérét fogja kipréselni. (Jel. 14 : 18—20) Ez az ellenség számára a pusztulás ideje lesz, az Úr számára azonban az igazolás és az öröm ideje. A „sajtólás" a „kereszténységen" kezdődik, de nem szünik meg mindaddig, amig az összes ellenségek el nem pusztulnak. A szőlőtaposás vagy sajtólás „a föld minden lakosa ellen" történik, s azért mindannyian el lesznek taposva „Isten haragja hevének nagy borsajtójában". „És ő [Jehova ígéje, Krisztus Jézus] nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját." (Jel. 19 : 15) „A sajtót egyedül tapostam, és a népek [a föld minden lakói] közül nem volt velem senki, és megtapodtam őket haragomban: így freccsent vérük ruháimra, és egész öltözetemet bekevertem. Mert bosszúállás volt szivemben, és megváltottaim esztendeje eljött. És megtapodtam a népeket búsulásomban, és megrészegítettem őket haragomban, és ontám a földre vérüket!" — Ésaiás 63 : 3. 4, 6.

[16] A pusztítás rendszerint zajt vagy harsogást idéz elő, és ilyennek van Armageddon is vázolva: „Elhat e harsogás a földnek végére, mert Jehova perel az összes nemzetekkel, ítéletet tart minden test felett; a törvénytelenek [hitetlenek] fegyverre veti, azt mondja Jehova." — Jeremiás 25 : 31; Elberfeldi ford. sz.

[17] Az Armageddont kísérő harsogás pusztulásról és rombolásról beszél. Az Úr tovább beszél prófétája útján haragjáról, amelyet megmutat a világ nemzeteinek: „Mert elpusztitja Jehova Babilont, és kiveszti belőle a nagy zajt, és zugnak habjai, mint a nagy vizek, hallatszik szavuk harsogása. Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörik a kézívük, mert a megfizetés Istene, Jehova, bizonnyal megfizet." — Jer. 51 : 55, 56.

[18] A nagy és rettenetes pusztítás a vallásrendszereken kezdődik és kiterjed az összes nemzetekre, amit a következő jövendölés is mutat: „Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijjoth [Moábita város] palotáit, és meghal Moáb a zajban [a nagy harsogásban], hadi lárma közt, a kürt zengése közben." (Ámos 2 : 2) A „kereszténységnek" nevezett képmutató szervezet először kerül sorra, és ezt a következő jövendölés mutatja: „Azért zendülés támad a te néped [a 'kereszténység' népei] között, és minden erősséged elpusztíttatik, amiképen elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcnak napján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik." — Hoseás 10 : 14.

[19] Ezek az iráshelyek végérvényesen kimutatják, hogy a vén „parázna" legelőször lesz elpusztítva. Ugyanerre utalva, mondja Ésaiás próféta: „Harsogás hangja a város [a hűtlen 'kereszténység' vagy a 'szervezett vallás'] felől, hang a templom felől! Jehova hangja, aki megfi-

FEL

zet ellenségeinek." (Ésaiás 66 : 6; Elberfeldi ford.) Figyeljük meg a világos különbséget a „kereszténységből" jövő harsogás hangja és az Úr hangja között. Az Úr hangja szép és harmonikus, és az ő templomából jövő hangja az, ami a hűtlen „kereszténységet" vagy a szervezett vallásoskodókat rettegéssel tölti el, a „kereszténységből" jövő harsogás hangja pedig nagy lármát csinál, nagy kavarodást és idegességet. A „kereszténységen" kezdődő és a pusztítás folytán felharsanó harsogás az egész földre elhat; egyetlen nemzet se lesz kihagyva, és a „harsogás elhat az egész földre", amint Jeremiás kijelenti. Az Úr hangja most a templomból hangzik el, s a „kereszténységet" megrettenti; s ez az ő parancsa beteljesedéseképen történik: 'Isten országának ez az evangéliuma kell hirdettessék minden nemzetnek bizonyságul'; s azután következik be a vég a nagy nyomorúságban. (Máté 24 : 14, 21) A nemzetek, amelyek most figyelmeztetve vannak, teljes mértékben meg kell érezzék a mindenható Isten haragját. A világ népei közül aránylag csak nagyon kevesen hallgatták meg az Úr figyelmeztető üzenetét s csak kevesen hittek neki és szívlelték meg azt. Csak kevesen hisznek; s a „kereszténységben" a legtöbben azért vannak ebben a helyzetben, mert a papság, az ördög eszközei, tönkre tették a hitüket. Ezzel összhangban idézi az apostol a próféta szavait: „De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliumnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. De mondom: Avagy nem hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a lakóföld véghatáráig az ő beszédük." — Róma 10 : 16—18.

[20] A veszedelmet kísérő nagy harsogásnak az oka is meg van adva: „Mert Jehova ítéletet tart a nemzetek felett." Az itt „ítélet"-tel vagy a magyar fordításban „perel"-lel fordított szó *rib* s a következő szövegekben következőképen van fordítva: „Halljátok meg Jehova beszédét Izráel fiai! mert pere [héberül *rib*] van Jehovának a földnek [kereszténység] lakóival." (Hóseás 4 : 1) „Mert bosszúállás napja ez Jehovának, a megfizetés esztendeje Sion ügyéért [héberül *rib*]." — Ésaiás 34 : 8.

[21] Armageddont tovább vázolván, mondja Jeremiás: „Ezt mondja a Seregek Jehovája: Megnyomoríttattak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindnyájan, akik fogságra vitték őket belejük ragadnak, nem akarják őket elbocsájtani. De az ő Megváltójuk erős, Seregek Jehovája az ő neve, bizonyára felveszi az ő perüket [héberül *rib*], hogy megnyugtassa e földet [hűséges tanuit a földön], és Babilon lakóit megrettentse. Fegyver lesz a Káldeusokon, azt mondja Jehova, és Babilon lakóin és az ő fejedelmein és az ő bölcsein!" (Jer. 50 : 33—35) „Kelj fel, oh Isten, és védd a te ügyedet [héberül *rib*]! emlékezzél meg a te gyaláztatásodról, amellyel naponként illet téged a bolond! Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról! és az ellened támadók háborgásáról, amely szüntelen nevekedik!" — 74. Zsoltár 22, 23.

[22] A világ nemzetei, különösen a „kereszténység" nemzetei, megvetették Jehova üzenetét és gonoszul cselekedtek tanuival, akiket Jehova az ő üzenete hirdetésére felhasznált. Ezáltal vált szükségessé az „ítélkezés". A „kereszténység" papsága felvetette a kérdést: „Kicsoda Jehova? Igaz az ő üzenete? Érdemes egyáltalán a figyelemre? Ki hatalmazza fel ezeket az úgynevezett tanukat a hirdetésre?" Ezt a fehnhéjázó és gúnyolódó képmutatók társaságát meggyőzi hibájukról s akkor megtudják, hogy azt Jehova cselekedte.

[23] A nemzetek most az Úr elé gyűjtettek ítélet végett, és azt senki se fogja elkerülni. A vizsgálatot Krisztus Jézus, Jehova megbízottja vezeti és ő mondja ki az ítéletet. Errevonatkozólag mondja Jeremiás próféta: „Ítéletet [héberül: *schaphat* - ítélni és ítéletet kiszabni, büntetni vagy megbosszulni] tart minden test felett." (Jer. 25 : 31; Elberfeldi ford.) Ezt a szöveget mások következőkép fordítják: „Minden testtel ítéletet tart." (Luther) „Ő minden testnek ítélő bírája." (Károli) Az „ítélkezés" nem fog a kimenetelt feltáró nyomtatott vagy írott okmányokból állani, sem pedig szóval való kihirdetésből; az a törvényes előírások alkalmazását fogja jelenteni és a kiszabott ítélet végrehajtását, ami a Szentírás más helyén Isten aktussának, „az ő hallatlan dolgának" vagy az ő ítélő kardjának van nevezve. „Mert Jehova tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek a Jehovától megöltek." (Ésaiás 66 : 16) A „Kard" tevékenysége a vallásoskodókon kezdődik el és azután Sátán szervezete látható és láthatatlan részének legvégső határáig elő fog nyomulni. „És előhívom ellene [Góg] ... a fegyvert [kardot] ... És törvénykezem vele [ítéletet tartok felette] döghallállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső követ, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, amely vele lesz. És nagynak és szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok [nemzetek] sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok Jehova." — Ezékiel 38 : 21—23.

[24] A gonoszok mind el kell pusztuljanak, amint írva van: „A hitetleneket [gonoszokat] mind fegyverre veti, azt mondja Jehova." (Jer. 25 : 31) Ez magábanfoglalja a „gonosz szolga" osztályt, az összes vallásos képmutatókat, és különösen a római kat. hierarchia-társaságot, akik Jehova tanuit oly kegyetlenül üldözték. Ez különösen utoléri a hierarchia németországi, new jersey-i és a föld más vidékein működő gonosz eszközeit, akik magukat nyiltan „kecskéknek" nyilvánították Jehova tanui elleni viselkedésükkel. A római kat. hierarchia az ő féktelenségében nemcsupán megvetette Isten figyelmeztető üzenetét, hanem készakarva és gonoszul kitartott Isten hűségesei üldözésében, akik közölték vele az igazság üzenetét. A hierarchiának nincs mentsége és számára nem lesz menekvés. Az Úr Jézusról, Jehova ítéletvégrehajtójáról áll megírva: „A felső hatalmasság ... nem ok nélkül viseli a fegyvert [kardot]; mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik." (Róma 13 : 4) Jehova tanui Isten parancsai iránti engedelmességből és azok javára, akikhez küldettek, közölték a néppel az üzenetet; de a hierarchia klérusa és maga a hierarchia is vonakodtak meghallgatni és az embereket is megakadályozták annak meghallgatásában. Gonoszul üldözte a papság Jehova hírnökeit. Az Úr minden ilymódon elkövetett gonoszságot úgy tekint, mintha önmaga ellen követték volna el. Az Úr Jézus, a nagy bíró, így szól az ítélő trónjának baloldalán állókhoz: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak [Gógnak és egész hordájának] készíttetett." „És ezek elmennek az örök büntetésbe [a megsemmisülésbe]." — Máté 25 : 41, 46.

[25] A római kat. hierarchia és a vele összeköttetésben álló papság kimeritőn figyelmeztetve lettek arra, amit Jehova velük tenni szándékszik. Noha magukat Isten igéje védelmezőjének és magyarázójának vallják, figyelmenkívül hagyják Jehova figyelmeztető üzenetét és továbbra is elbizakodottan uralkodnak a katolikus népen és másokat is megfélemlítenek és rajtuk erőszakot alkalmaznak. Egyesek a hierarchia tenyésztett ügynökei közül elolvassák az itt mondottakat; akik olvassák,

FEL

vegyék tudomásul a figyelmeztetést! Figyelmeztetve lettetek, s így nem mentegetődzhettek tudatlansággal!

[26] Jeremiás először Júdához és Jeruzsálemhez szólott, az ő szavai azonban főképpen a hűtlen vallásoskodóknak szól, akik Krisztus Jézus nevében az úgynevezett „keresztény vallást" űzik, s ennek a vallásszervezetnek a római kat. hierarchia áll az élén. Jehova ezeknek mondja prófétája által: „Így szól a Seregek Jehovája: *Imé*, veszedelem [szerencsétlenség] indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld széleitől." — Jeremiás 25 : 32.

[27] Ez a veszedelem vagy szerencsétlenség Jehova igazságos ítélete, amely szent nevének az igazolására kifejezésre juttatja haragját. Jehova teremti ezt a „veszedelmet" vagy „szerencsétlenséget", illetve azokra zúdítja, akik kiérdemlik az ítéletet. (Ésaiás 45 : 7) Ez a büntetés a római kat. hierarchián kezdődik s azután kiterjed Sátán szervezetének minden más látható részére is, beleértve a különböző kormányokat vagy államokat és azok alkotó részeit, vagyis a világ politikai, pénzügyi, katonai és ipari rendszereit, amelyeket „mindama nemzetek" árnyékoltak elő, akiknek Jeremiás Isten parancsára az ő „haragborának" poharát átnyujtotta. Akkor a nemzetek széthullani és pusztulni kezdenek, azután a szerencsétlenség [veszedelem] egyik nemzetről a másikra terjed, míg a Sátán tömegének minden földi része el nem pusztul. A szerencsétlenség legutoljára Sesák királyát éri utol, amint Isten az ő prófétája által kijelenti: „Sesák királya pedig utoljára iszik." (26. vers) Ez magában foglalja Sátán szervezetének egész láthatatlan részét, t. i. Gógot és a törvénytelenség összes angyalait a „Mágog földjén", s azután magát Sátánt is. Miután Sátán végig nézi, hogy egész hatalma és összes társai elpusztultak, önmagának is ki kell üríteni a szerencsétlenség poharát. „A hetedik angyal is kitölté poharát a levegőégre [a láthatatlan dolgokra, illetve Sátánra és gonosz angyalseregére]; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, amely ezt mondja vala: Megtett!" — Jelenések 16 : 17.

[28] Az Úr kegyelméből Isten népe meghatározott időben megtartott kongresszusokon nyilvánosan hirdette az üzenetet, különböző rezolucíókat fogadott el és terjesztett szét. A legutolsó ily Rezolució 1928-ban jelent meg „Nyilatkozat Sátán ellen és Jehova mellett" címmel. Jehova vezeti a hozzá hűséges népét; ő legyen érte dicsőítve és magasztalva! (Példab. 3 : 5, 6) Kétségkívül Jehova irányította, hogy a fentnevezett rezolució Sesák királya, az ördög ellen lett intézve.

[29] Jehova az Úr Jézus Krisztus és hadserege által győzelmesen megvivandó borzalmas Armageddon csatáját tovább vázolván, mondja prófétája utján: „És nagy szélvész támad a föld széleitől." Ez a rettenetes szélvész Sátán szervezetének a legvégső határán túlról jön a földre; éppen azért az nem Sátán ítélete, hanem Jehova Istentől származik az ő végrehajtó tisztviselője, Krisztus Jézus által. Az Isten szélvésze, ami Sátán szervezetét teljesen megsemmisíti. Jehova imákat jegyeztetett fel ígéjében, amelyeket hű szolgái illő módon hozzá intézhetnek, és ezek nyilván azt a célt szolgálják, hogy Isten akaratát és az ellenségre vonatkozó feltett szándékát megmutassák, valamint a helyes utat is, amelyet szolgáinak követniük kell.

[30] A nyolcvanharmadik Zsoltár egy összeesküvésről tesz említést, amelyet a római kat. hierarchia az ördög bandájának más tagjaival együtt szervezett meg és amely összeesküvésben az egész „kereszténység" részt veszen. A Zsoltáros imája rámutat Jehova feltett szándékára, amint írva van: „Így kergesd őket a te szélvészeddel, és forgószeleddel így rettensd őket! Töltsd el orcájukat gyalázattal, hogy keressék a te Jehova nevedet! Szégyenüljenek meg és rémüljenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, hogy megtudják, hogy te, akinek neve Jehova, egy magad vagy felséges Isten az egész földön!" — 83. Zsoltár 16—19.

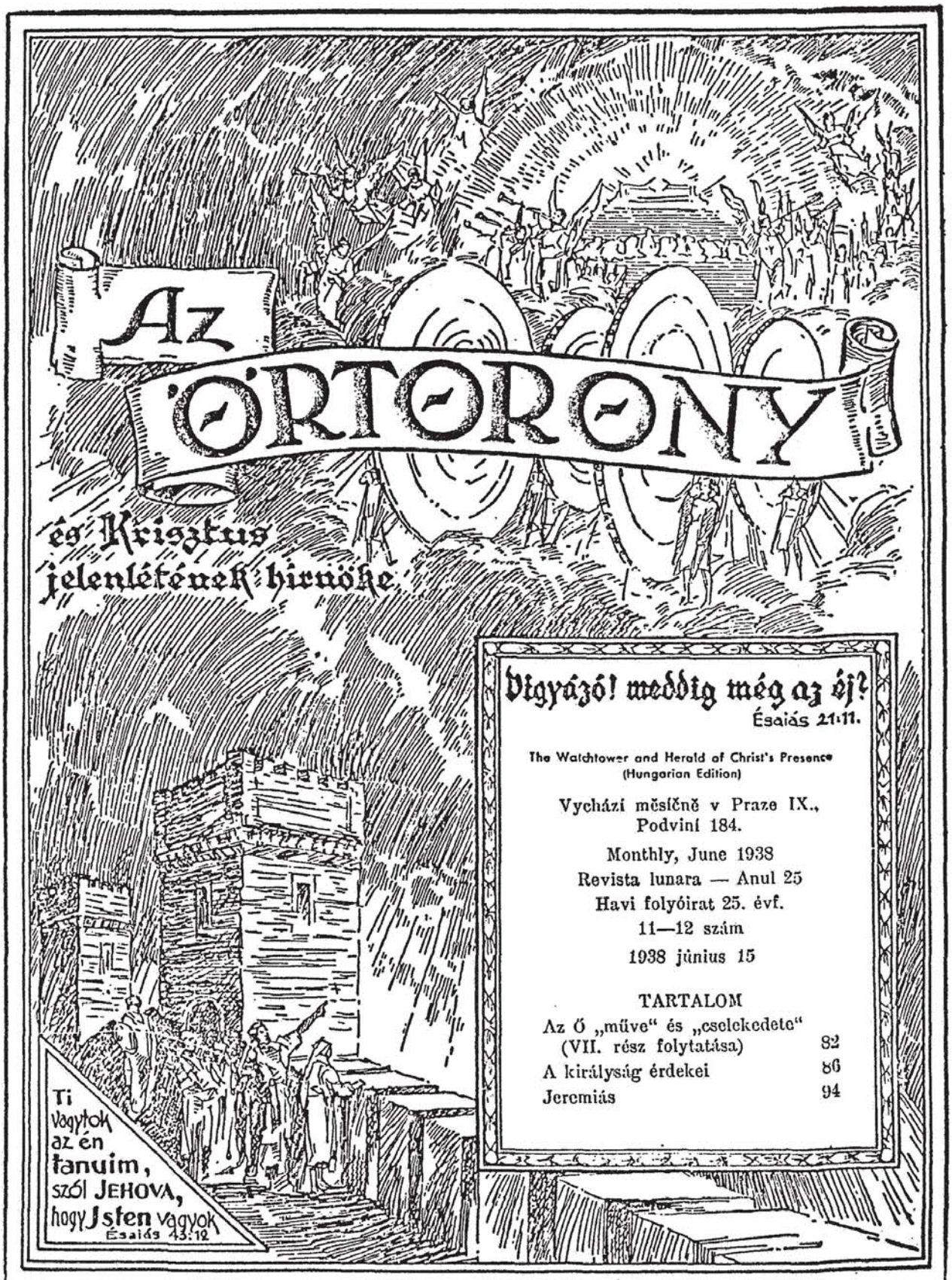
(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Miért lett meghatározva Jehova ítéletnapja? Hogyan lesz ez az ítélet tovább folytatva? Mikor és hogyan kezdődik?
2. Hogyan bizonyult a római kat. hierarchia a valaha a földön létező elvetemült rendszerek kiemelkedő példájává?
3. Miért van a 'város, amely az ő nevéről neveztetik' kiváltképpen a kedvezőtlen ítéletre jelölve?
4. Hogyan vitték a vallásoskodók az őszinte emberek millióit odáig, hogy elvetették Istent, az ő ígéjét és Krisztus Jézust, a Megmentőt és hogyan gyalázták meg oly nagyon Isten és Krisztus Jézus nevét?
5. Teremt Jehova gonoszt vagy szerencsétlenséget? Miért?
6, 7. Mutasd ki, vajjon a 29. versben említett város az új Jeruzsálem! Hogyan és mikor kezd Jehova „a város ellen ... veszedelmet indítani"? Mikor és hogyan fogja ezt a „várost" megbüntetni?
8. Kihez van intézve a kérdés: „Ti pedig egészen megmenekültök-e?" Miért vannak ezek mind belefoglalva?
9. Melyikek „a bizos nemzetek"? és hogyan „törtek gonoszra"? Mi tünik ki Ésaiás 34 : 2, 3, 8 feljegyzéséből?
10, 11. Mily közös és személyes felelősséggel tartozik Jehova egész népe a bizonyságtevő munkával kapcsolatban, amint az a 30. versben meg lett parancsolva?
12—14. Mikor és hogyan fog Jehova „harsogni a magasságból"? Hogyan fog „dörögni az ő szent lakhelyéből"? Hogyan és miért fog „hangosan kiáltani az ő házára"?
15. Miért mondja: „hangosan kiált, mint a szőlőtaposók"?
16—18. Mit jelent a harsogás a 31. versben? Milyen prófétai jelentősége van annak, hogy a „harsogás egészen a föld végéig hat"?
19. Különböztesd meg az Ésaiás 66 : 6-ban említett „zúgástól"! Melyik a „templom felől jövő zúgás" üzenete? Mi a célja ennek az üzenetnek? Indokold meg a „város felől jövő zúgást"!
20. „Jehova ítéletet tart a nemzetekkel." Miért? Miben áll az „ítélkezés"?
21—23. Hogyan fog Jehova „minden testet megítélni"? Miért?
24. Kik a törvénytelenek [hitetlenek]? Hogyan és miért lesznek az itt említettek „fegyverre vetve"?
25. Hasonlítsd össze a papság állítását cselekedeteivel! Azt jelenti ez, hogy nem voltak kellőképpen figyelmeztetve?
26—28. Kihez intézte Jeremiás a 32. versben feljegyzett szavakat? Kire alkalmazhatók prófétailag ezek a szavak? „Veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre!" Hogyan fog ez végbemenni? Mennyiben van „Sesák királya" a figyelmeztetésbe és a pohár kiürítésébe foglalva?
29. 30. Mit képez az itt említett „nagy szélvész", és hogyan „támad a föld széleitől"? Alkalmazd a 83. Zsoltár 16—19-ben feljegyzett imát!

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinl 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinl 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podviní 184.

Monthly, June 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
11—12 szám
1938 június 15

TARTALOM

Az Ő „műve" és „cselekedete"
(VII. rész folytatása) 82
A királyság érdekei 86
Jeremiás 94

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 június 15 | 11—12 szám

Az Ő „műve" és „cselekedete"

(VII. rész folytatása)

[31] A vallásoskodók különösen büntetésre méltók, mivel Isten igéje a birtokukban van és annak értelmét is tudhatnák, ha a Legfelségesebbre hallgatnának és neki engedelmeskednének. Magukat Isten szolgáinak vallják, azonban nem Istennek, hanem az ördögnek szolgálnak. Ebből kifolyólag gonoszok és törvénytelenek, és a próféta azt mondja felőlük: „Imé, Jehova szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek [törvénytelenek, gonoszok] fejére forgószél zúdul." (Jer. 23 : 19) „Imé, Jehova szélvésze, haragja tör elő, és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. Nem szűnik meg Jehova felgerjedt haragja, míg végbe nem viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot." — Jeremiás 30 : 23, 24.

Armageddon eredménye

[32] Jehova több próféta által bejelentette azon feltett szándékát, hogy a földet az armageddoni csatában minden törvénytelenségtől és gonoszságtól megtisztítja. Ez nem szimbolikus, hanem tényleges tisztítás lesz. Miért mutatott rá Jehova oly gyakran és több próféta által erre a tényállásra? Nyilvánvalóan azért, hogy alaposan elméjükbe vésse azoknak, akik szívesen hallgatják, s így megtudják és megértsék, hogy ez Jehova cselekedete. Emberi teremtmények könnyen felejtenek, és Isten előre gondoskodik, hogy az ember ne mentegetődzhessék tudatlansággal. Az Armageddonban való megsemmisítés nem lesz egyik osztálynak a másikon való bosszúállása. Armageddon a mindenható Isten csatája Jézus Krisztussal, mint hadvezérrel, aki ezt a csatát teljes győzelemre viszi; és a mészárlás oly nagy lesz, hogy akkor mindenki meg lesz győződve, hogy az az Úr munkája. „És azon a napon Jehovától levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végég; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a föld színén, mint a ganéj." — Jeremiás 25 : 33.

[33] Jehova afelől sem hagy kétséget, hogy a mészárlás hol fog kezdődni. Amiképen Jeremiás utasítva lett, hogy a poharat előbb azoknak az embereknek nyujtsa át, akik magukat Isten szolgáinak vallják, tehát most a „kereszténységnek", úgy a „levágás" is a „kereszténységen" kezdődik, különösen annak vezetőin és fejein, a római kat. hierarchián. Jehova egy másik prófétája megerősíti ezt a következő szavakkal: „Az én templomomon kezdjétek el", az én hitvalló népemen, illetve a szervezett vallásón, az úgynevezett „keresztény vallás"on. „Elkezdék azért a vén férfiakon [a vallásszervezetek előkelőin, a papságon és más úgynevezett 'méltóságok" viselőin], akik a ház előtt valának [kelet felé, a napot imádván]. — És monda nékik: Fertőztessétek meg a házat [vérrel], és töltsétek meg a pitvarokat megöletekkel. Menjetek ki! És kimenének és öldöklének a városban [a 'kereszténységben']." — Ezékiel 9 : 6, 7.

[34] A megöltetek nem csak kevesen lesznek, hanem amint Isten az ő prófétája által kijelenti: „Sokan lesznek Jehova megölettjei." (Ésaiás 66 : 16) A világháború folyamán az öldöklés főképpen Európára és Kisázsiára volt korlátozva; de ha Armageddon kezdetét veszi, a levágás nem csak a „kereszténységben" fog megtörténni, hanem amint az Úr kijelenti, „a föld egyik végétől a föld másik végéig". (Jer. 25 : 33) Ez szükségképpen magába fogja foglalni a világ összes nemzeteit, amelyek a föld színén vannak (26. vers), mert az Úr kijelentése szerint ezek mind ki kell üríteni az ő harag-poharát. A nagy áradás vagy vízözön a Nóé napjaiban előképe volt annak a nagy pusztításnak, ami Armageddonban be fog következni. S amiképpen a romlás a vízözönkor világraszóló volt, úgy lesz az Armageddonkor is. Jézus erre a tényállásra kellett gondoljon, amidőn így szólt: „Amiképen pedig a Nóé napjaiban volt, aképen lesz az ember Fiának eljövetele [parouzia] is ... eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: aképen lesz az ember Fiának az eljövetele is." — Máté 24 : 37—39.

[35] A gonoszok elpusztításán való siránkozás most nincs rendjén és az sohase lesz indokolt. „Nem sirattatnak meg"; mert ez Jehova parancsa az ő felkent népéhez és a jóakaratú emberekhez, azon a napon kizárólag ezek fogják túlélni a nagy öldöklést. Isten most azt akarja, hogy a Jehova és az ő királysága ellen harcoló gonoszok megsemmisítéséért imádkozzanak mindazok, akik az ő oldalán állanak és teljesen neki szentelték magukat. A gonoszoknak a megsemmisítése nem nyujt okot Isten hűségesei számára a sirásra, hanem ellenkezőleg, az örvendezésre; mert ebben ők Jehova nevének és igéjének az igazolását látják. A hűségesek számára ez szellemi táplálékot jelent; s ezt a madarak és vadállatok szemléltetik, amelyek eljönnek és a megölteket felfalják. (Ezékiel 39 : 17—20; Jel. 19 : 17—21) A temetéseken sem lesznek felbérelt siratók, mert egyáltalán nem lesz akkor temetés rendezve és senki se lesz, hogy valakit siratásra béreljen. Jehova prófétája így szól a megöltekről: „össze sem hordatnak és el sem temettetnek"; nem csak azért, mert a megöltek olyan sokan lesznek, hogy lehetetlen volna őket eltemetni, hanem legfőképpen azért, mert nem érdemelnek meg rendes temetést; és nem is lesz számukra rendes temetés rendezve. A megöltek számához mérten csak kevesen lesznek, akik Armageddont túlélik, és ezek nem fogják magukat bemocskolni a gonoszok eltemetésével. Jehova kifejezett akarata, hogy az ördög csöcselékje abban a további gyalázatban is részesüljen, hogy még illedelmes és tisztességes temetést se kapjon.

[36] Isten az őket megillető módon megfizet nekik, amint azt igéjében kijelenti. Azért, amit Jehova hű szolgáival cselekedtek, kétszeresen meg lesz fizetve nekik. 1918-ban nem csupán „megölték" Isten hűséges népét és a Jehova nevében végzett munkát; hanem még ille-

FEL

delmes temetést sem engedélyeztek, amint azt a Szentírás szimbolikus értelemben kijelenti: „És a népek és ágazatok és nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttesteit nem engedik sírba tenni." — Jelenések 11 : 9.

[37] Az Armageddonkor megölt gonosztevők holttestei a rothadásnak lesznek kitéve, azokat a ragadozó madarak és állatok fogják felfalni az „örök szövetség"-nek az emberek részéről történt borzasztó megsértéséért való megfizetésképen. Az örök szövetség megtiltotta az állatoknak önző nyereségvágyból vagy szorakozásból való megölését. (Mózes I. 9 : 1—6) Az őserdők vadállatait minden alapos ok nélkül vadászták és pusztították, s akik ily módon csunyán megszegték az örök szövetséget, meg kell haljanak, és holttesteik mint más gonosztevők holttestei „olyan lesz a föld színén, mint a ganéj". Ez egy megsemmisítő lealázás lesz az önmagát dicsőítő sátáni szervezetre. Nimrod, aki az ördög indítására bevezette a vallás-gyakorlatot, előkelő szerepet játszott az emberek között, mert Isten törvényének a megszegésével vadállatokat pusztított. Azota mások is követték példáját. Isten az ő „hallatlan dolga" „keresztülvitelénél mindazok ellen kifejezi haragját, akik Nimrod példáját követték és akik „a földet az örök szövetség megszegésével megszentségtelenítették. (Ésaiás 24 : 5) „Mert haragszik Jehova minden népekre, és megbúsult minden seregükre; megátkozá, halálra adta őket. Megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérük miatt." — Ésaiás 34 : 2, 3.

[38] Jézábel az ördög szervezetének az előképe volt, míg Akháb Sátánt szemléltette. Ami ezekkel történt, előárnyékolta azt, ami Sátán szervezetével és annak alkotó részeivel fog történni. Jézábelről van megírva [és az ellenképben Sátán tömegeire vonatkozik]: „Az ebek eszik meg Jézábelt Jezréel kőfala előtt. Azt, aki Akháb házából a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, aki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg." (Királyok I. 21 : 23, 24) „És olyan lesz Jezréel földjén a Jézábel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézábel." (Királyok I. 9 : 37; 83. Zs. 9, 10) A „kereszténység" vallásoskodói gonoszul Isten ellen vétkeztek, és ezért meg kell fizessenek, amint írva van: „És megszorongatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek Jehova ellen, és kiontatik vérük, mint a por, és testük mint a szemét." — Sofóniás 1 : 17.

[39] A „pásztorok" a papok, akik magukat a nyáj vagy az illetékes egyházközség pásztorainak vallják. Ezek a pásztorok haláluk után nem tudnak jajgatni; épen azért most jajgatnak, mert Isten elhatározta, hogy jajgatniuk kell: „Jajgassatok pásztorok és kiáltsatok! és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletésteknek és szétszoratástoknak ideje, és elhullotok, noha drága edények vagytok." — Jer. 25 : 34.

[40] Az „említett „jajgatás" nem a pogány papságtól jön, hanem a „kereszténység" papságától és „választottvén"- osztályától, akik magukat a nyáj vezéreinek és pásztorainak nevezik. Ezekre Jehova mint olyanokra utal, akik az ő nevéről nevezik magukat. Ezeket a zsidó egyházias képmutató-társaság árnyékolta elő, amely a zsidó vallást gyakorolta. A papság már egy bizonyos idő óta jajgat és az önző politikusokhoz és pénzügyi hatalmasságokhoz fordult támogatásért, mialatt nagy felhajtást csinál és Jehova tanuit akadályozza abban, hogy a rája vonatkozó igazságot napfényre hozza. A klerikálisok jajgatnak, mert Isten igéjének most hirdetett igazsága leleplezi őket és őket abba az osztályba sorozza, amelyikbe tényleg tartoznak, tehát a csaló képmutatók közé; és jajgatnak, mivel az igazság elragadja a hazugság menedékét, amely mögé rejtőzködtek. Meg sem kísérelik, hogy hazugságaikat nyilvánosan megvédelmezzék, mivel nagyon jól tudják, hogy nem képesek megvédelmezni. Ezért kezdenek inkább nagy jajveszékelést Isten üzenete ellen és azt mondják, hogy Jehova tanui fanatikusok és el kell némitani őket, mivel az üzenet „sérti az ő vallásos érzésüket", amint ők azt állítják. Bizonyos vidékeken befolyásolják a politikusokat és bíróságokat a kijelentésre: „A Jehova tanui által hirdetett igazságok felforgatók és lázítók." A papság annakidején hasonló vádakat emelt Krisztus Jézus és az apostolok ellen is, és így elvárható volt, hogy korunk papsága Jézus követőit hasonló vádakkal illeti. Jehova azt mondja, hogy jajgatnak, és most gondoskodik róla, hogy azt cselekedjék.

[41] A római kat. hierarchia pásztorai vagy úgynevezett „lelkészei" és más vallásképviselők már évek óta vakságban vannak minden tekintetben, kivéve az ő saját önző nyereségeiket, és azért mondja nekik Jehova: „Őrállói [az állítólagos és hűtlen pásztorok] vakok mindnyája, mitsem tudnak, mindnyájan néma ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni szeretők! És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, akik nem tudnak vigyázni; mindnyájan a maguk útára tértek, kiki nyeresége után, mind együttl" — Ésaiás 56 : 10, 11.

[42] Jehova most megparancsolja tanuinak, hogy másokkal együtt az ő nagy szervezetéből felkeljenek és Sátán elvetemült szervezetét támadják meg; ez a munka most folyamatban van; a vallásoskodók álszenteskedése most le van leplezve és az embereket értesíteni kell Jehova „hallatlan dolga" eljöveteléről. A papság még hangosabban jajgat ez üzenet hirdetése miatt, és ha Armageddon kezdetét veszi, jajgatása eléri a tetőfokot.

[43] Jajveszékelve és nagy lelki nyomorúságban fetrengenek a porban a pásztorok. Az elberfeldi Bibliában „a hamuban" szavak vannak beszúrva, és eszerint a szöveg angol Rotherham-fordítása helyes: „Fetrengjetek a porban, ti fémylői a nyájnak"; (Menge és Károli szerint:) „ti vezérei a nyájnak". Ezek az egykor elbizakodott és büszke kukorékoló pujkakakasok, akik előkelőeknek mutatják magukat, azokhoz hasonlítanak, akiket a próféta a következő szavakkal vázol: „Előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Uruk munkájának jármába [szolgálatába; Elberfeldl széljegyzet]." (Néhémiás 3 : 5) A papság osztálya magát a népek között már évek óta előkelőknek és oly férfiaknak tolták fel, akik hatalommal és tekintéllyel vannak felruházva arra, hogy másokat szellemi elédellel lássanak el; most azonban teljesen hiányzik belőlük az igazság, nem nyertek szellemi táplálékot az Úrtól, s a próféta következőkép írja le őket: „Gyászol Júda, és kapui roskadoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. Fejedelmeik is kiküldik gyermekeiket vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüket." (Jer. 14 : 2, 3) Miután a vén „parázna" el lesz égetve, mindazok, akik a vele való összeköttetésből anyagi hasznot huztak, nagy jajveszékelésbe kezdenek. — Jelenések 18 : 8—19.

[44] Az angol rövidiált fordítás szerint ebben a szövegben (Jer. 25 : 34) az Úr az elkövetkezendő eseményről mint megtörtént dologról beszél és azt mondja, hogy a jajgatás általános lesz, mivel „teljesen eljött a ti megöletéseteknek és szétszoratástoknak a napja". „Mert betelt az idő, hogy levágassatok, és összezúzlak benneteket." (Menge) „Mert napjaitok betéltek a levágatásra, azért összezúzlak benneteket" (ang. Rotherham szerint).

FEL

Levágatásuk és szétszoratásuk a „hat férfi" által fog történni. Jehova prófétájának a szimbolikus leírása szerint ezek mindenike „egy zúzó eszközt" tart kezében. (Ezékiel 9 : 2) A „hat férfi" Krisztust és emberi szemekkel láthatatlan haderejét szemlélteti. Krisztus Jézusnak mondja Jehova az ellenséges nemzetek felől: „Összetöröd őket vasvesszővel; széjjelzúzod őket, mint cserépedényt." (2. Zsoltár 9) „Seregek Jehovája az ő neve. Pörölyöm vagy te (Krisztus) nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúzok össze veled, és országokat vesztek el veled; ... és összezúzom általad a pásztort és nyáját, és összezúzom általad a szántóvetőt és az ő igamarháját, és összezúzom általad a hadnagyokat és a főembereket [helytartókat]. És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakósának mindazokért a gonoszságaikért, amelyeket Sionban cselekedtek szemeitek láttára, azt mondja Jehova." (Jer. 51 : 19, 20, 23, 24) Itt tehát kifejezetten ki van jelentve, hogy Isten ezt a veszedelmet vagy szerencsétlenséget azért zúdítja a vallásoskodókra és támogatóikra, hogy megfizessen nekik mindazért, amit ellene és szervezete ellen cselekedtek.

[46] Azután leírja az Úr prófétája, hogyan hullanak el ezek a vallásvezérek. (Jer. 25 : 34) Önző emberek nagyon keresik a „drága edényeket", akik az ilyen dolgokat önző céljaikra vagy személyes nyerészkedésre használják fel. A héber szerint ez a szöveg így hangzik: 'Hulljatok el, mint egy kívánatos edény.' (Angol Biblia széljegyzete szerint.) Sátán most felhasznál sok „edényt", akik önként rendelkezésére bocsájtják magukat, s akiket ő a maga céljára megkívánt; Armageddon kezdeténél azonban látni fogja, hogyan fognak elhullani és elpusztulni ezek az edények, mégpedig mielőtt maga a mélységbe vettetnék. Sátán az ő „edényei" közül sokat éveken keresztül olyan állásokban tartott, ahol Isten és Krisztus Jézus képviselőinek vallották magukat. Az ily állásokat betöltő lelkészek Isten képviselőiként léptek fel s ugyanakkor Isten ígéje ellen cselekedtek, mivel nem hittek az igazságnak. Jehova elegendő időt engedett nekik képmutató és törvénytelen pályájuk követésére, és így „nagy béketűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készíttettek". (Róma 9 : 2) A kivégzésnek ez a napja nagyon közel érkezett.

Nincs menekvés

[46] A római kat. hierarchia és más lelkészek évek óta bitorolják a különböző nyájak pásztori hivatalát, és azt mondották a nyájaiknak, hogy keresztények, holott a valóságban csupán vallás-követők voltak. A klérus képes volt arra, hogy a nyáj hiszékeny embereit az igazsággal szemben teljesen megvakítsa; mert a lelkészek a hazugságok nagy tömegei mögé rejtőzködtek. Nagyon elbizakodottak, vakmerők és merészek lettek és azt mondották és mondják egymás között: „A hazugságot választottuk oltalmunkul és a csalásban rejtezénk el." (Ésaiás 28 : 15) Egy biztos állást sajátítottak ki maguknak és azt hiszik, hogy sérthetetlenek. De Jehova most így szól hozzájuk prófétája által: „És nincs hová futniuk a pásztoroknak, és menekülni a nyáj vezéreinek." — Jeremiás 25 : 35.

[47] Ha Armagedőon kezdetét veszi, a pásztorok azt fogják látni, hogy a menekülés utja bezárult előttük: „és eltünt a menekülés a pásztoroknak"; (Zunz) „és elveszett a pásztorok menedéke." (Parallel Biblia) Miért tünt el a menedékük és miért nem lesz menekülés számukra? Isten kijelenti, hogy a jég [erős és hajlithatatlan igazságok] elsepri a hazugság menedékét, amely mögött a római katolikus és más lelkészek menedéket találtak; és ha hazugságaik el lettek seperve, a pásztorok nem találnak helyet az elrejtőzésre, és nem találnak menedéket, ahova menekülhetnének. Ha Isten „szokatlan munkája" teljességre jut, ez teljesen leleplezi őket. Akkor többé nem találnak menedéket a „vadállat" „tiz szarvánál", amelyen a vén „parázna" lovagol; mert ezek a „szarvak", illetve az uralkodó hatalmak a vén „parázna" ellen fordulnak és széttépik azt; és a klerikálisok, akik még egy rövid időre életben maradnak, később azonban meg lesznek semmisítve, nem találnak sehol menedéket azért, mert lelkészek voltak. Épenazért megkísérelik, hogy eltüntessék ismertető jelüket. A lehető leggyorsabban eltüntetik „csipkés nadrágjukat" és más varázs-viseletüket, munkás ruhát öltenek magukra és így szólnak a népnek, amely azzal vádolja őket, hogy a papsághoz tartoznak: 'Nem vagyunk mi pásztorok, hanem disznó- vagy tehén-pásztorok.' (Zakariás 13 : 4—6) A vádlóik tudni fogják, hogy ezek a klerikálisok hazugok és nem kegyelmeznek meg nekik. Akkor már nem lesz ideje a római kat. hierarchia klérusának és cimboráinak, hogy az Úrnál menedéket keressenek, sem pedig a halottas ágyon való megtérés nem fog semmit se használni. Az égő gyergyák és a szentelt vizzel való meghintés szintén nem fog semmit segíteni. Az úgynevezett „utolsó kenet", amivel nagyon sok embert becsaptak, szintén nem fog semmit segíteni. Senkit se fognak találni, aki ezt a balga ceremoniákat még gyakorolná. Ezek a cimborák sohase tartoztak azok közé, akik az Úr alkalmatos idejében így szóltak: „Jehova, én erősségem, én bástyám és én menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jönek majd a nemzetek a föld határairól, és ezt mondják: Bizony hamis isteneket birtak a mi atyáink és hiábavalókat, mert nincs köztük segíteni tudó," (Elberfeldi szerint:) „Csak hazugságot örököltünk atyáinktól, haszontalan isteneket; és egy sincs közöttük, amelyik valamit használna." (Jer. 16 : 19) A Jonadábok akkor magukra alkalmazhatják ezt a szöveget; és az egész emberiség közül — a maradékot kivéve — egyedül csak ők találnak menedéket az Úrnál.

[48] És hogy áll a dolog a „nyáj kiválóival vagy vezéreivel"? Ők sem fognak menedéket találni! A vallás-követők, akik személyes és üzleti haszonlesésből vallást [úgynevezett „keresztény vallást"] vettek fel és azt és a szervezetbeni hivatalukat a nép elnyomására használták, ugyanabban a hálóban lesznek megfogva, amely a klérust elsepri. A papság, illetve a „pásztorok" megsemmisítése után az istentelen „előkelői a nyájnak" továbbra is azok ellen harcolnak, akik Jehova oldalán állanak, s ezért az Úr nekik is megfizet az őket megillető módon. Egyáltalán nem találnak lehetőséget a menekülésre, menthetetlenül elpusztulnak. (Jel. 19 : 19—21) Jehova „hallatlan dolgát" vázolván, mondja a próféta: „Senki el ne szaladhasson!" (Jer. 50 : 29) Az egész „kecske"-osztály, legyenek azok lelkészek vagy jelentéktelen tagok az ő nyájukban, teljesen meg lesz semmisítve az Úr határozata szerint. Ez a határozat fel lett jegyezve és biztosan végre is lesz hajtva.

[49] Éppen most nagyon fél a papság vagy a „pásztorok" és 'nyájaik előkelői' az őket körülvevő események miatt, és most egy nagy szemfényvesztés által akarják keresztülvinni gonosz terveiket. Az Isten parancsára a nép között hirdetett igazságok áradata azonban elragadja a hierarchiát és eszközeit. Erről mondja Jehova prófétája: „Hallatszik a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezérbinek jajgatása, mert elpusztította Jehova az ő legeltető helyüket." — Jeremiás 25 : 36.

[50] Először a pásztorok kiáltozása, s csak azután következik a „nyáj előkelőinek" jajgatása. Jehova paran-

FEL

csolja nekik, hogy hogy jajgassanak, s azért nem kerülhetik el azt. Ez azért történik: „Mert Jehova elpusztította a legeltető helyüket." A jégeső és az igazság áradata, amely most az egész földön hirdettetik, elpusztítja a hierarchia és más lelkészek legeltető helyét. Az őszinte, becsületes emberek milliói hallgatják most az igazságot és menekülnek a „szervezett vallás" szolgaságából; és ezáltal a papság egykor kövér legelői kiszáradnak. Ezért kezd nagy kiáltozásba, ezt mondván: „A vallásos érzésünk meg van sértve, ezek az emberek fanatikusok, és az üzenetük felfogató és lázító." Ennek következtében, noha az őszinte emberek milliói kimenekülnek a vallásoskodók romlott szervezetéből, sok más millió ott marad és a hierarchia és más vallásoskodók *kizsákmányolják* őket. A vallásoskodók legelőjének a teljes pusztulása Armageddon kezdetén, illetve Isten „hallatlan dolga" alatt fog bekövetkezni, amidőn Isten az ő nagy Megbizottja, Krisztus Jézus, a vallásoskodók hatalmát teljesen letöri. Mivel a hierarchia és a nyáj elökelői látják, hogyan hullanak szét mindgyorsabban rendszereik, rettenetes jajveszékelésbe kezdenek.

[51] Az ítélet végrehajtása nagy pusztítást hoz rájuk: „Elpusztultak a békességes legeltető helyek [üde pázsitjuk, amely oly jól állott (Luther); a virágzó legelőjük (angol Rotherham); lakásuk (héber)] Jehova felgerjedt haragja miatt." — Jeremiás 25 : 37.

[52] A hierarchia tagjai és más álszent klerikálisok oly sokáig voltak elsáncolva a hazugság oltalmában, hogy a vallásszervezeteikben egészen otthonosan és állásukban biztonságban érezték és képzelték magukat. Úgy gondolják, hogy az emberek mindörökre az ő legelőiken maradnak és továbbra is üzérkedhetnek rajtuk, hogy továbbra is lakmározhassanak. A Szentírás világosan rámutat, hogy a hierarchia és annak támogatói egy olyan *ponthoz* érkeznek, amidőn látszólag sikerülni fog nekik Jehova bizonyságtevő munkáját elnémítani. Az ellenség feletti győzelem érzésében biztonságban képzelik magukat és igy szólnak: 'Békességben és biztonságban vagyunk.' (Tessz. I. 5 : 3) De a biztonságuk nagyon rövid tartalmú lesz, mivel Isten hirtelen megsemmisíti őket.

[53] Jehova prófétája mondja: „Néma pusztulásban hevernek a békeség legelői az Úr felgerjedt haragja miatt." (Leeser) „Akkor el lesznek némítva a virágzó legelők Jehova felgerjedt haragja miatt." (Rotherham) Soha többé nem fognak a papok és nyájaik elökelői a hiszékeny népen uralkodni. Csakis akik teljesen Jehovának szentelték magukat, azoknak ígértetett meg, hogy az ő haragjának a napján oltalomban részesülnek. Feltünő ellentétben azzal a szerencsétlenséggel, amely biztosan a vallásoskodókra fog szakadni, mondja Jehova azoknak, akik az ő szervezetében oltalmat találtak: „Mindenestől egybegyüjtelek téged, Jákob! Összetakarítom Izrael maradékát. Összegyüjtöm őket, mint a bocrai juhokat [Rotherham: mint juhokat a szorongattatásban], mint a nyájat az ő karámja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt." — Mikeás 2 : 12.

[54] Ezeknek van megígérte, hogy megoltalmaztatnak az Úr haragjának napján. (Sofóniás 2 : 3) Ami a hü maradékot illeti, biztonságban kell legyen az Úr országában: „Mint a megszentelt nyáj, mint Jeruzsálem nyája az ő ünnepein, úgy lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával. És megtudják, hogy én Jehova vagyok." (Ezékiel 36 : 38) „És állatok fölé*jük egyetlen egy* pásztort, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nekik pászoruk. Én pedig, Jehova, leszek nékik Istenük, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttük. Én, Jehova mondottam. És szerzek velük békességének frigyét és kiüzöm a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdökben." — Ezékiel 34 : 23—25.

[55] Mi lesz a következménye Jehova „hallatlan dolgának"? „[Jehova] elhagyta lakását (Schlachter: sürü erdöt) mint az oroszlán az ő barlangját; az ő földjük pusztasággá lesz pusztító dühe miatt és felgerjedt haragja miatt." (Jer. 25 : 38; van Ess ford.) Jehova az ő ítélete végrehajtásánál egy haragos oroszlánhoz lett hasonlóvá. Jehova a „Júda nemzetségéből való oroszlán" atyja, ő hajtja végre büntető ítéletét és igazolja nevét. (Jel. 5 : 5) Jehova önmagára, mint minden tekintetben igazra utal, ami egy oroszlánnal van szemléltetve. Igazságosságban igazolja és meghosszulja a mga nevét ellenségeinek a *megsemmisitésével*, hogy a világmindenség tiszta legyen, és az összes élő teremtmények igazságosságban működjenek. — Sofóniás 3 : 8; Hóseás 13 : 6, 7.

[56] Jehova alapos figyelmeztetésben részesíti a „kereszténységet" és másokat, akik a „kereszténységgel" összeköttetésben vannak. Kiküldi most tanuit és hirdetteti figyelmeztetését a „kereszténységnek", épenúgy, amint Jeremiás tette annakidején. Jeremiás által is bejelentette jövendölését az ő harag-napjára vonatkozólag (Ésaiás 13 : 1—22) A római kat. hierarchia és vallásoskodó társaik figyelmeztetve lettek; mégis folytatják Isten gyalázását és hü tanuinak az üldözését. Miután Jehova figyelmeztette őket, mondja nekik: „*És most* ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégezett pusztítást hallottam Jehovától, a Seregek Urától, az egész föld felett." (Ésaiás 28 : 22) Sátán szervezetének minden része el lesz pusztítva. Amiképen Jeremiás figyelmeztette az embereket, úgy kell folytassák most a hüségesek is Jehova oldalán az *igazság* hirdetése által az emberek figyelmeztetését, miálatt Jehova „szokatlan munkája" előre halad és teljességre jut. Nekiek mondja Jehova — és nekik továbbítani kell a jóakaratu embereknek —: „Jöjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét Jehova haragjának tüzétől!" — Jeremiás 51 : 45.

[57] A mostani időre vonatkozólag mondja Jehova az ő népének: „Keljetek fel és támadjunk reá haddal!" Az idő elérkezett, amidőn a Jehovát szeretők mindnyájan bátran állást foglalnak, és teljesiteniük kell kötelességüket az ő szervezetében. Akik Istent valóban szeretik, most engedelmeskednek parancsainak és félelem nélkül, tehát bátran előretörnek az Úr erejében bizván, hirdetik az igazságot s azáltal részt vesznek a hazugság maszkjának a lerántásában, amely mögé a vallásoskodók elrejtözködtek. Ezt a hüségesek meg kell tegyék Isten parancsainak engedelmeskedvén, hogy az embereknek alkalmuk legyen, értelmesen az egyedüli menedékhelyre menekülni. A Jehova parancsai iránti engedelmességből ebben a munkában résztvevőknek bizonyos részük van Isten „szokatlan munkájában", amely teljességre kell jusson, mielőtt az ő „hallatlan dolga" megkezdődne. Most a Jehova Istenhez teljesen ragaszkodók mindeniko félre kell és félre is tesz „minden akadályt és megkörnyékező bünt", (Zsidók 12 : 1, 2). Isten királyságát és annak érdekeit kivéve, mindennel szemben vak lesz, az erősbödő ellenállás közepette is örömmel részt vesz a hareban és magasra tartja az Úr zászlaját. Most a harc és a győzelem napján élünk. Azért a Jehovát szeretők mindeniko nyugodjon teljes bizalommal öbenne! Amit Jehova megtett Siló*val*, biztosan azt cselekszi nagyon rövidesen a „kereszténységgel" és Sátán szervezetének minden más részével is. Nagyon örvendünk, hogy most részt vehetünk az ő szo-

FEL

katlan munkájában" és azáltal részünk van Jehova dicsőséges nevének az igazolásában, és mindjobban növekvő örömmel tekintünk az ő „hallatlan dolga" elé, amely nevét teljesen és örökre igazolja.

Tanulmánykérdések

31. Mit jelent a Jer. 23 : 19-ben említett „forgószél" és kire fog zúdulni? Miért ezekre?
32. Hogyan és miért jelentette be Jehova oly határozottan és ismételten az ő „hallatlan dolgát"?
33, 34. Hol fog kezdődni a levágás? És meddig fog terjedni?
35. „Nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek": Miért? Mutasd ki, vajjon összhangban van ez más Iráshelyekkel!
36—38. Mutasd ki alkalmas Irásversekkel, hogy a gonoszokaz ő cselekedeteik szerint lesz megfizetve!
39, 40. Mutasd ki, kicsodák a „pásztorok" és a „nyáj vezérei", akikhez a 34. vers prófétai megszólítása intézve lett! Hogyan és miért jajgatnak és kiáltanak?
41. Alkalmazd Ésaiás 56 : 10, 11-et!
42. 43. Milyen hatással van a „pásztorokra" és „nyájaik előkelőire" az ellenük való felkelés azok részéről, akiknek ez meg lett parancsolva? Hogyan tejesedik Jeremiás 14 : 2, 3?
44, 45. Magyarázd meg a prófétai kijelentést: a) „Eljött a ti megöletéseteknek és szétszoratástoknak napja"; b) „És elhullotok, noha drága edények vagytok"!
46—48. Miért nincs hova fussanak vagy meneküljenek a „pásztorok"? Miért tűnik el a menedékük vagy vész el i menekülés utja? Hogyan áll a „nyáj előkelőivel"?
49, 50. Hogyan érzik magukat most a „pásztorok" és a „nyáj előkelői" az őket körülvevő állapotok miatt, és hogy cselekszenek? Hogyan pusztította el az Ur az ő legelőiket?
51, 52. Alkalmazd a 37. verset!
53, 54. Állitsd szembe a papság és a 'nyáj vezéreinek' az állapotát azokéval, akik magukat teljesen Jehovának szentelték!
55, 56. Mikor és hogyan fogja Jehova „elhagyni lakását, mint az oroszlán"?
57. Kinek adatott a parancs Abdiás 1-ben? Kik engedelmeskednek ennek a parancsnak? Hogyan? Miért?

(Angol W. 1937 december 1.)

A királyság érdekei

„Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt." — Máté 24 : 47.

JEHOVA tulajdonát képezi minden dolog mennyen és földön. A mérhetetlen kincseiből tetszése szerint teremtményeinek is ajándékoz. Jehova Isten már évszázadokkal ezelőtt ismertette azon feltett szándékát, hogy a világot igazságossággal felépíti és annak igazságos uralkodót ad. Ezt a kijelentést már az Édenben történt lázadáskor megtette. Isten világmindenségében addig az ideig minden igazságos volt, de Lucifer a kapzsiságában igazságtalanná lett, s ő más teremtményeket is igazságtalanságra vezetett. Isten az ellene történt lázadás miatt kinyilatkoztatta feltett szándékát, miszerint egy igazságos kormányzatot szerez, amely igazságosságban fog működni világraszóló szervezetének a magva által. Azért teremtményei számára ennek a kijelentésnek az elhangzása óta napjainkig a megígért királyság teljesedése és felépülése a legfontosabb. A most földön élő teremtmények kezdik mindjobban felismerni, hogy minden érdekeik és a jólétük is teljesen Isten királyságán nyugszik. Ennek az országnak vagy az igazságosság kormányzatának első célja Jehova nevének az igazolása, míg a második, hogy a teremtményeknek alkalmat nyujtson az örök élet elnyerésére és élvezésére.

2 Valóban elmondhatjuk, hogy a jelenkor a legroszszabb és egyben a legjobb is — a legroszabb, mivel soha azelőtt nem tettek oly kétségbeesett erőfeszitést arra, hogy önző emberek a világot Isten ígéjével ellentétben uralják. A gazság elérte tetőfokát. Másrészről pedig ez a legkedvezőbb idő, mert elérkezett Jehova ideje királyságának a beiktatására, miáltal minden gonoszságot megsemmisit és a világot igazságosságban kormányozza. Ezt a hirtelen változást csak nagy harc által lehet keresztülvinni. A gonoszság és igazságosság közötti végütközet közel van, és biztos, hogy az igazságosság fog győzedelmeskedni. Éppenezért minden igazságszerető ember szivében Isten királysága foglalja el az első helyet. Az összes nemzetek és népek agyon fárasztják magukat s most nagy nyomorúságban és tanácstalanságban vannak. Nem tudják, hogy hol találhatnának menedéket, mivel vakok Isten kegyelmes gondviselésével szemben, amelyről királysága által minden igazságosságot és alázatosságot kereső számára gondoskodott.

3 A vallás volt minden időben és van ma is arra használva, hogy a népet vakságban tartsák és a kétségbeesés és romlás útján vezessék. Amióta az ördög Évával elhitette, hogy oly okos lehet mint Isten, a vallás mindig azt a célt szolgálta, hogy az emberek előtt eltakarja Jehova Istent és az igazságosságot szeretők számára tett gondviselését. Az ördög által bevezetett és a teremtmények utján gyakorolt vallás volt az, amely a vizözönt szükségessé tette és amiért az 'akkori világ' meg lett semmisitve. A vizözön után az ördög megint megszervezte a vallást és tömegeket szedett rá, hogy a Teremtő megvetése és kigúnyolása mellett teremtményeket imádjanak és tiszteljenek. (Róma 1 : 25) Később Jehova a hü Ábrahám leszármazottait egy nemzetté szervezte és elkülönitette őket a maga neve számára. Jehova ezt azért tette, hogy a pusztulásukat megakadályozza és készenlétben tartsa őket Krisztus Jézus, megígért mag eljövetelére. Isten törvényt adott Izrael nemzetének, s ugyanakkor ünnepélyes szövetséget kötött velük, hogy ha követik parancsait, tulajdon népévé, értékes kincsévé, a feltett szándékára kiválasztott népévé teszi. Ennek a nemzetnek a pusztulása egyedül azért következett be, mert megvetették Isten törvényét és az ördög által köztük bevezetett vallás gyakorlására adták magukat. Izrael nemzetének az eljárása és a sorsa pontosan azt árnyékolta elő, ami most az úgynevezett „kereszténységben" történik s ami rövidesen reá következik. Ami Izraelre következett, biztosan rákövetkezik ugyanabból az okból a „kereszténységre" is.

4 Jehova a földre küldte szeretett Fiát, Jézust, hogy az igazságot ismertesse különösen a zsidókkal, és figyelmeztesse őket arra a nagy veszedelemre, amely Jeruzsálemet fenyegette azért, mert az ördög-imádásra adták magukat. Az uralkodók nem hallgattak a figyelmeztetésre, és a város el lett pusztitva. Jézus Krisztus bevezette a földön a mindenható Isten igazi imádatát, s azért ő az alapitója az igaz kereszténység, illetve az emberek azon seregének, akik Jézus Krisztus nyomdokain járnak. Hü apostolai az igazságot tanították és a mindenható Isten igaz imádatát. De miután ők elhunytak, az ördög önző emberekkel megint bevezette a vallást és „keresztény vallás" hamis elnevezés alatt gyakoroltatta, amiáltal Isten nevét jobban meggyalázzák, mint minden más által. Ez pedig különösen azért mondható el, mert törvénytelen, gonosz szokásaikat Krisztus nevében cselekszik. Izrael törzsei között volt néhány őszinte ember is, akik hűségesek maradtak Istenhez.

FEL

Hasonlóképpen a „kereszténységnek" nevezett országokban is voltak egyes emberek és ma is vannak, akik hűségesen engedelmeskednek Istennek és őt szellemben és igazságban imádják.

[5] Körülbelül 1878 körül egyes hű emberek felismerték, hogy az Úr Jézus Krisztus visszajövetelének az ideje elközelített, és azért megkezdték ennek az örömüzenetnek a hirdetését. Babilonnal, Sátán szervezetével haladtak, mindazáltal nagyobb világosságra vágyakoztak és abban kívántak járni. Babilonnal megszakították a közelebbi érintkezést, azonban szennyes ruhákkal távoztak az ördögi szervezetből. Vagyis: noha elhagyták Babilont, továbbra is vallást gyakoroltak és vallásos szokásoknak hodoltak. Az Úr csak nem régen tárta fel Jézus Krisztus őszinte és becsületes követőinek az ördögi vallás utálatosságát, és felismertette velük, hogy mekkora gyalázatot zúdít a vallás Jehova nevére. Ez erős és meggyőző bizonyítéka annak, hogy a végleges leszámolás napja elérkezett, amidőn mindazok, akik Isten tetszését élvezik, teljesen szakítani kell a vallással és teljes szívvel a mindenható Isten imádatára kell törekedjenek, mégpedig lélekben és igazságban. Éppenazért most nagy harc folyik a vallás és az igaz kereszténység között. Sokan keresztényeknek tekintették magukat, a valóságban azonban csak vallásoskodók. Sokan a jelen igazságot a legjobb vallásnak tekintették s még most sem ismerték fel, hogy mit jelent Krisztus Jézust valóban nyomon követni. Aránylag csak kevesen ismerték fel igazán, hogy senki sem gyakorolhat vallást, hogy ugyanakkor Jézus Krisztus igaz követője lehessen.

[6] Hányan értékelik ma kellőképpen Istennek Krisztus kormányzata alatt álló királyságát? Nyilvánvalóan vannak egyesek, akik magukat Krisztus igaz követőinek hiszik és nem értékelik kellőképpen a királyságot, mivel közönbösek maradnak azzal szemben, nem bizonyítanak kellő hitet Istenben és az ő királyságában és nem törekszenek arra komolyan, hogy a királyság érdekében szolgálatot teljesítsenek. Az a körülmény, hogy csak keveset vagy egyáltalán semmit nem tevékenykednek abban, amit Isten tenni parancsolt s amit most az ő akaratával összhangban cselekedni kell, azt bizonyítja, hogy csak nagyon csekély mértékben érdekli őket a királyság, ha egyáltalán érdeklődnek még utánna. Aki Isten népének a gyülekezetteit látogatja, ahol az igazság üzenete hirdettetik és tudomást szerez Istennek a királyság üzenete hirdetésére vonatkozó parancsairól s azután a maga útján jár, az Úr parancsait figyelmenkívül hagyja és elmulasztja vagy megtagadja részt venni az ország evangéliumának a prédikálásában, az olyan azt mutatja, hogy egyáltalán nem értékeli a királyságot, és nem is fog részt venni annak áldásaiban, csak abban az esetben, ha gyorsan felébred és szorgalmasan részt vesz a hirdetés munkájában.

[7] Kicsoda az, aki most a királyságról szóló igazságot hallja és határozottan a Király oldalára áll és örömmel engedelmeskedik az ő parancsainak? Ezek olyanok, akik Isten és felkent Királyát szeretik s ezt cselekedetekkel is bizonyítják. Az a tény, hogy Jehova évszázadokat használt a királysága előkészítésére, és az a további körülmény, hogy Királyát a trónra ültette, megdönthetetlen bizonyítéka annak, hogy a királyság a legnagyobb fontossággal bír, s hogy ma Isten népe a legnagyobb felelősséget viseli s egyben a legnagyobb kiváltságot élvezi, amely embernek valaha osztályrészül jutott. A Krisztus kormányzata alatt álló Isten országához hasonlítva minden más jelentéktelen. A királyság rendkívüli jelentősége miatt ez az az idő, amidőn okvetlenül értelmet kell szerezzünk, ami többek között azt jelenti, hogy kellőképpen értékelnünk kell a Királyhoz és királyságához való viszonyunkat. Hogy ezt értékelni tudjuk, szem előtt kell tartsuk az Úr által most feltárt igazságokat, és ezzel szemben teljes figyelmet és engedelmességet kell tanusítanunk.

Viszonyunk

[8] Názáreti Jézus, a valaha létezett emberek legkiválóbbja, egy szerény férfi volt. Nem törekedett arra, hogy önmagának nevet szerezzen, hanem éppen ellenkezőleg, Jehova Isten parancsainak engedelmeskedve, megalázta önmagát, gyalázatot és végül csúfos halált szenvedett, mégpedig az Atyja akaratának való hűséges engedelmesség következményeképp. Jézus minden időben kiemelte a királyság nagyságát és mindenekfeletti fontosságát. Ismertette az igazságot és aztán kijelentette, hogy mindazok, akik az igazságból valók, ugyanezt kell- és fogják tenni. (János 18 : 37) És éppen ez az, amiről mindenki felismerheti, hogy az igazságból való vagy sem. Ha nem támogatja lelkesedéssel Jézus Krisztus ügyét és nem követi az ő lábnyomait, nincs az igazságból. Jézus meghalt a királyságért, Atyja akarata iránti engedelmességből. Isten feltámasztotta őt a halálból és a világmindenség legmagasabb hivatalára emelte, s ezt az ő hűségéért cselekedte. Krisztus Jézus ekkor már teljesen alkalmas volt, hogy uralmát mint a világ felkent királya megkezdje, mindazonáltal akkor még nem érkezett el erre Isten meghatározott ideje. Jehova így szólt őhozzá: 'Várakozzál, míg ellenségeidet lábaid zsámolyává teszem.' (110. Zsoltár 1; Zsidók 10 : 13) Krisztus Jézus 1900 évig várakozott, s amidőn Isten meghatározott ideje elérkezett, Jehova kiküldötte Jézust és így szólt: „Uralkodjál ellenségeid között!" Ekkor történt, hogy Jehova Jézusnak adta a föld nemzeteit, amint írva van: „Néked adom a nemzeteket örökségül, és birtokodul a föld határait." (2. Zsoltár 6, 8; Elberfeldi ford.) Ez a nagy esemény 1914-ben történt, amint azt a jövendölések teljesedései bizonyítják. Ekkor vetette ki a hatalmas Király Sátánt a mennyből és készületet tett ennek a gonosztevőnek és szervezetének a teljes megsemmisítésére. Milyen viszonyban van tehát most Isten hű népe a nagy Királlyal? Mi a kiváltsága és kötelessége a királysággal kapcsolatban? Ha nem értjük és értékeljük kellőképpen, és nem cselekszünk vele összhangban, akkor elveszítjük a valaha teremtményeknek jutott legnagyobb kiváltságot. Azért nem lehet eléggé hangsulyozni a királyság fontosságát, az ahhoz való viszonyunkat és az azzal kapcsolatos kötelességünket.

A templom

[9] Isten temploma, amely nem emberi kezekkel lett építve, az emberek közül oly teremtményekből áll, akik Isten szellemétől fogantattak, Isten szelleme lakozik bennük, s akik felkenettek és részévé tétettek Jehova királyi házának, amelynek Krisztus Jézus a feje. (Kor. I. 3 : 16; II. 6 : 16) Sion Isten főszervezetének a neve, amely az ő „királyi házának" is van nevezve; Isten Sionban lakozik és Sion által hajtja végre feltett szándékát. (132. Zsoltár 13, 14) 'Az Úr Jézus eljövetele és hozzá leendő egybegyülésünk' (Tessz. 2 : 1) az ő „templomához való jövetele". Ő templomához jön mint nagy bíró, hogy megítéljo a hű halottakat és élőket. Akik hitben haltak meg és fedhetetlenségüket megőrizték, mint pl. az apostolok, az Úr eljövetelekor feltámasztatnak a halálból és hozzá gyűjtettek, s azután az életben lévő hűségesek is hozzá gyűjtetnek. (Tessz. I. 4 : 15—17) Az Úr Jézus a Jehova templomához való jövetele

FEL

előtt befejezte a „Jehova előtt való útegyengetés" munkáját és azután késedelem nélkül megjelent a templomban. (Malakiás 3 : 1) Pontos párhuzamban azzal az idővel, amidőn Jézus magát a zsidók királyaként felajánlotta, jön el Isten felkent Királya a templomhoz, s a Szentírás és a tények azt mutatják, hogy a templomhoz való jövetel három és fél évvel Krisztus Jézusnak a trónra ültetése után, illetve 1918-ban történt. Ekkor kezdett beteljesedni a prófétai bejelentés: „Jehova az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!" (Hab. 2 : 20) Jehova az ő szent templomában van, illetve Jézus Krisztussal, végrehajtó tisztviselőjével képviseltetni magát.

[10] Az Úr ítélkezés végett jön templomához, s az ítélet Isten házán kezdődik, amint meg van írva: „De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És kicsoda áll meg megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze és a ruhamosóknak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüst-tisztogató, és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot Jehovának." — Malakiás 3 : 2, 3.

[11] Ennek az ítéletnek a kezdetén, 1918-ban vagy a körül a nagy bíró, Krisztus előtt állott az emberek egy csoportja, akik szövetséget kötöttek Isten akarata cselekvésére és Jézus Krisztus követésére. Az Úr előtt megjelentek közül sokan vallásoskodók voltak, míg mások Jézus igaz követői s így keresztények voltak. A vallásoskodókat az önzés és önfenntartás szelleme vezette, csak az önmaguk megmentésével és egy oly állás elnyerésével törődtek, amelyben másoktól tiszteletet és dicséretet nyernek. Krisztus Jézus igaz követői viszont mindenekelőtt arra törekedtek, hogy Isten akarata megvalósuljon. Megfeledkeztek önmagukról s csak azzal törődtek, hogy hűségesen megtartsák szövetségüket. Ők addig is hűnek és Istenhez ragaszkodónak bizonyultak, amennyiben az Úr Jézus és királysága elé tekintettek és azért imádkoztak s minden tőlük telhetőt megtettek, hogy Isten parancsainak engedelmeskedjenek és a Királyt és annak eljövetelét bejelentsék. A templomban való ítélkezés alatt az Úr iránti hűségük és odaadásuk miatt megtisztítottak, jóváhagyattak és Isten templomába hozattak, amennyiben az Úr Jézushoz gyűjtettek. Ezekről a hűségesekről mondja az Úr: „Kicsoda hát [ama] hű és bölcs szolga?" Ezek amennyiben szorgalmasan Isten akaratának a cselekvésére törekedtek, hűségeseknek bizonyultak, és magukat teljesen az ő ígéje által vezettetvén, bölcseknek bizonyultak. E hű sereg tagjai a következő viszonyban állanak a Királlyal: Sion tagjaivá tétetnek, hogy az ő szolgálatát végezzék; Krisztus Jézus, uruk és fejük parancsnoksága alatt állanak; a templom tagjaivá lesznek, nem csupán azért, hogy megmeneküljenek és tisztességben részesüljenek, hanem ennek főcélja, mint azt Isten prófétájának köv. szavai mutatják az, hogy 'igazságban vigyenek áldozatot Jehovának'. (Mal. 3 : 3) Miután tűzes megpróbáltatások között megtisztíttatnak, megbízást nyernek és utasítva vannak, hogy az Úrnak áldozatot vigyenek igazságban. Ez pedig azt jelenti, hogy az emberek előtt hirdetniük kell a Jehova nevéről szóló igazságokat, és be kell jelentsék a Sátán szervezete ellen irányuló hosszú állásának a napját, ami igazságos ítélet lesz. Úgyszintén magasra kell emeljék Jehova és az ő Királyának a zászlaját, hogy az emberek megismerhessék az igazsághoz vezető utat, és ismertetniük kell, hogy a királyság — az igazságosság birodalma — elérkezett. Az ilyenek alkotják most Isten népét, amely az ő neve érdekében a világból kiválasztatott, felkenetett és megbízatott, hogy egy különös munkát végezzen, amint Isten megparancsolta.

Jószág

[12] Az így jóváhagyottak tehát most a „hű és bölcs szolgának" vannak nevezve, akik a templomba vitettek és ott az Úrtól utasítást nyernek. Ezeket az utasításokat a rejtekhelyen, illetve Isten templomában kapják, és ezek az utasítások a templomosztályt kivéve, mindenki előtt titokban vagy rejtve vannak. Azért mondja most nekik az Úr Jézus: ‚Amit néktek a sötétben [a rejtekhelyen] mondok, a világosságban mondjátok... és a háztetőkről hirdessétek', azaz: bátran és félelem nélkül ismertessétek. (Máté 10 : 27) Mit kell ennek a hű szolgának ‚kihirdetni'? Jézus a köv. szavakkal felel erre a kérdésre: „Először az országnak ez az evangéliuma kell hirdettessék az egész világon bizonyságul minden népnek; s azután következik be a vég." — Máté 24 : 14; van Ess ford.

[13] Ezek a világból a Jehova neve számára kiválasztott emberek s ezek be kell teljesítsék azt a jövendölést, amely szerint Jehova nevét az egész világon ismertetni kell s amely Mózes által évszázadokkal ezelőtt feljegyeztetett. Jehova nevét és királyságát mindazokkal ismertetni kell, akiknek halló fülük van. Meg kell mondani nekik, hogy a királyság képezi az egyedüli eszközt a szabadulásra, s ezt a bizonyságtevést meg kell tenni még a mindenható Isten nagy napjának a csatája előtt. Erről a hű templom-seregről mondja Jézus a következő szavakat: „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál! Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt." (Máté 24 : 45—47) A „hű és bölcs szolgának" a Királyhoz való viszonya tehát világosan ismertetve van.

[14] Az Úr által említett „jószág" mindent magában foglal a földön, ami Jehova Isten és Krisztus, a Király igazságos kormányzatának a tulajdonát képezi. Ez a jószág jelenti a királyság mindazon érdekeit, amelyek most a földre és a világ népeire vonatkoznak. Ezzel kapcsolatban sok és különböző teendők vannak. Az Isten nevéről és országáról szóló üzenetet elő kell készíteni és az emberekhez el kell juttatni, és ennek megtevése érdekében szervezte Isten az ő népét egy zárt Társulattá. A szolga-osztály közül egyesek testi eledelt kell készítsenek, főzniük és felszolgálniuk kell, hogy a többi munkatársak ehessenek; egyesek elő kell készítsék a kéziratot a nyomtatásra kerülő iratokra, míg mások a nyomdagépeket kezelik, hogy a királyság üzenete nyomtatott formában elkészüljön. Egyesek hangszóró készülékeket kell előállítsanak és kezeljenek, amelyek által a királyság üzenete az embereknek hirdettetik, megint mások a nyomtatott üzenetet kell eljuttassák az embereknek s arra fel kell hívni figyelmüket. A templom-sereg, a „hű szolga" minden egyes tagja megragad most minden kínálkozó alkalmat, hogy a Krisztus Jézus által most felépített igazságos királyság örömüzenetét ismertesse. Az idő elérkezett, amidőn az Úr minden igazságtalan uralmat és minden egyes igazságtalan munkást kiirt s a béke és teljes igazságosság kormányzatát iktatja be, amely Jehova nevének a dicsőítésére és magasztalására fog közreműködni. Az előkészítő munka, amely a gonoszok kiirtása előtt végre kell hajtassék, az Isten nevének és feltett szándékának az ismertetése, hogy az emberek erről kellőképpen fel legyenek világosítva. Ez a tevékenység leleplezi a vallást és minden más elvetemült elemet a földön, s mivel ez a hiszékenykerítő [palifogó] vallásoskodókat leleplezi, az Isten és felkent Királya oldalán állókat kivéve, mindenki számára „szokatlan munkát" képez. Ez Isten „szo-

FEL

katlan munkája" s most el kell legyen végezve. Nagy prófétája által Jehova megengedi és megköveteli, hogy a teplom-sereg minden egyes tagja részt vegyen Jehova nevének és királyságának az ismertetésében. Ennek a parancsnak a követése a szabad választástól függ- vagy pedig határozott utasítás szerint kell történjen? Ez egy parancs szerinti megbízás, s a felelősséget senki sem hárithatja el magáról. A Király, Krisztus Jézus, a nagy Próféta adja ki az utasítást és a templom-osztály tagjaira vonatkozólag van megírva: „Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül." — Csel. 3 : 23.

15 Soha teremtmények nem részesültek nagyobb kedvezésben, de soha senki nem hordott nagyobb felelősséget! Az Úr a templom-osztálytól teljes hűséget követel. Ez hű kötelességteljesítést és a Királlyal szembeni pontos beszámolást jelent. Az Úr az ő „jószágát" a templom-seregre bizta, s most így szól hozzá: „Akire sokat biztak, többet kívánnak töle." A Király és királyságának való szolgálati alkalmat az Úr egy másik Irásszövegben „talentumoknak" nevezi, amelyeket szolgáinak ad, s amely talentumokat hű odaadás és kötelességteljesítéssel szaporitaniuk kell, s éppen ezt követeli meg mindazoktól, akik hűségeseknek bizonyulnak. Nekik elö kell segitenilk a királyság érdekeit. Ők ki lettek választva és meg lettek hiva, most azért hűségeseknek kell bizonyuljanak a megpróbáltatásban. Hogy valaki hűségesnek bizonyuljon, teljesen bizalomra méltó és teljesen megbizható kell legyen. Akármilyen kötelesség van kiutalva a „szolga"-osztály valamely tagjának, teljesitenie kell feladatát s aztán jelentést kell tegyen az Urnak a szolgálatról. Embereket be lehet csapni a kötelességteljesités látszatának a keltésével, s amellett a munkát közönbösen és hanyagul végezheti s ezt az emberek előtt titokban tarthatja. Az Úr azonban még az indító okot is látja, amely a szolgát cselekedetre inditja, s az Urat senki sem képes becsapni. Aki az Urat szereti és állását valóban értékeli, mindig félelemmel gondol arra, hogy minden neki kiutalt munkát hűségesen végrehajtson s azt valóban az Úr iránti szeretetből cselekedje. Aki nem akarja megtanulni, hogy a kis dolgokban is teljesen hű és megbizható legyen, az sohasem lesz fontosabb dologgal megtisztelve. Erről mondja Jézus: „Aki hű a kevesen, a sokan is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokan is hamis... és ha a másén hivek nem voltatok, ki adja oda néktek, ami a tiétek?" (Luk. 16 : 10—12) A valaha embre ruházott legfontosabb megbizatás a Krisztus kormányzata alatt álló Isten királyságával kapcsolatos kötelezettség. Akik Isten szervezetéhez tartoznak és hűségesek, mindennel szemben vakok, ami a királyság érdekeivel ellentétben van. Hogy eleget tehessünk kötelességünknek, nem szabad megalkudjunk a vallással, sem nem szabad elmulasztanunk a teljes igazságot hirdetnünk, mégha az igazság mások vallásos érzését meg is sértené. Nem szabad megkísérelnünk a legkevesebb ellenállással járó utat választani, hanem a „szolga"-osztály feladata, hogy hűségesen teljesitse kötelességét a királyság hirdetésében, kell 'üsse a vasat, nem törödve azzal, hogy hova szállanak a szikrák'.

16 Akire rábizattak a királyság érdekei, és aki ezt a reábizott feladatot közönbösen vagy hanyagul végzi, nem találhat mentséget a hanyagságból előálló hibákra. Ha a templom-osztály közül valók valamelyikének egy megbizatás lett kiosztva s azt hanyagul és közönbösen végzi és azután eljárását igazolni próbálja, akkor az ilyen hütlen. Hütlenül számol le és szükségképpen nem lehet kedves az Úr előtt. Ha valaki az elkövetett hibából vagy hanyagságból hasznot akar húzni, be kell ismerje az Úr előtt hibáját és szorgalmasan igazságosságra kell törekedjék, és vigyáznia kell, hogy többé ne cselekedjék hanyagul. A farizeusok magukat mentegetni és az Úr előtt igazolni törekedtek, mivel elmulasztották teljesiteni kötelességüket, és Jézus igy szólt hozzájuk: „Ti vagytok, akik az emberek előtt magatokat megigazitjátok; de Isten ismeri a ti sziveteket: mert a mi az emberek között magasztos, az Isten előtt utálatos." (Luk. 16 : 15) Ugyanez a szabály van másokra is alkalmazva. Ha az Úr szolgája elmulasztja a reábizott feladat vagy kötelesség teljesitését, s azután megkisérli igazolni eljárását, hogy az emberek tetszését elnyerje, az ilyen nem tanusit hüséget a királyság érdekeit illető kötelessége teljesitésében.

17 A templom-seregre rúházott legfontosabb kötelesség abban áll, hogy Jehova Isten és Királya nevét és dicsőségét hirdesse. Ennek teljesitéseképpen közli az emberekkel, hogy Jehova az egyedüli igaz Isten és az ő királysága Krisztussal az élén képezi az egyetlen reménységet az emberek számára. Jehova kifejezetten feltárta, hogy miért ruházta népére ezt a kötelezettséget és küldte ki nevének a hirdetésére. Ezt azért teszi, hogy a világ szerezzen tudomást róla, hogy Isten nemsokára kifejezésre juttatja fensőbbségét, mégpedig Sátán és annak egész szervezete megsemmisitésével. Az embereket figyelmeztetni kell és fel kell legyenek világositva, hogy Jehova a Legfelségesebb és az élet egyedüli forrása. Ezek a dolgok a királyság érdekei, és a „hű és bölcs szolga" a legnagyobb figyelemmel kell kísérje a királyság érdekeit. Ha tagja vagy a templom-osztálynak, szorgalmasan igyekezzél kivenni részedet Jehova Isten nevének és királyságának az ismertetésében, mindig arra gondolván, hogy Isten megmondotta prófétája által: „Az ő templomában mindenki Jehova dicsőségéről beszél"! (29. Zsoltár 9) Ebből következik, hogy aki ma elmulasztja vagy megtagadja e kiemelkedő igazságnak Jehova neve dicsőitésére való hirdetését, az most nincs a templomban.

Hivatal

18 Jehova világossága Krisztus Jézus, a templom fejo ábrázatáról a templom-osztály tagjaira tükrözik vissza és megvilágitja őket. (Kor. II. 3 : 18; 4 : 4) A templomosztály azért látomást kapott a királyságról. Ezek világosan felismerik, hogy a világ jogos királya a templomában van, és Jehova most általa feltárja jövendöléseit és gondoskodik arról, hogy azt a templom-osztály minden egyes tagja világosan megérthesse. Az Úr által a templom-sereg előtt az utóbbi hónapokban feltárt jövendölések közé következők tartoznak: Az Isten királysága Krisztus Jézusból és azon követöiből áll, akik mindbalálig öszinték, hűek és teljesen megbizhatók maradnak. Az ilyenek Isten népét alkotják, amely feltett szándéka számára lett kiválasztva az emberek közül; ők az ő legelőjének a juhai; a királyságról szóló bizonyságtevés rájuk lett bízva, s önekik továbbitani kell azt másokhoz. Az Úr kinyilatkoztatta előttük továbbá, hogy a „juhok" egy más seregével is rendelkezik, amelyeket most előhoz és amelyek a „nagy sokaságot" alkotják. Amidőn ezek előhozatnak, társaivá tétetnek a templom-osztályhoz tartozóknak, illetve a „bölcs szolgának" a földön. Ők felismerik, hogy a templomosztály kötelessége és feladata, hogy most körül járjanak az országban és szellemi eledellel lássák el az éhezőket és az igazságosság után szomjazókat s hogy hütlenséget követnek el Istennel és királyságával szemben, ha elmulasztják vagy megtagadják az Úr „más juhainak" ily módon szolgálni. „A hű és bölcs szolga"-osztály azért nagyon örvend annak, hogy a jonadábokkal az igazság átnyujtásával jót tehet és meghívja őket, hogy csatlakozzanak Isten

FEL

szervezetéhez és részesüljenek a szolgálat kiváltságában. Aki most nem látja, hogyan özönlik ki a nagy sokaság az országokból, birodalmakból és népekből, az nem tartozik a templomhoz. A templom-osztály most földön élő tagjait szemléltető János beszélt a nagy sokaságról, s az ő szavai most különösképpen vonatkoznak a templom-osztályra. Így hangzik: ‚Látám, és ímé egy nagy sokaság minden nemzetből a trón előtt pálmaágakkal kezökben és éneklik Jehova és az ő Királya dicsőségét.' (Jel. 7:9, 10) Ha most a János-osztály, illetve a templom-sereg ezt a nagy igazságot felismeri és értékeli és a nagy sokaságot előjönni látja, nagyon örvend, hogy Isten akaratával összhangban szolgálhat.

Kötelesség

[19] Az Úr „jószágát", illetve a királyság földi érdekeit az Úr igazgatás és kezelés céljából ruházza a „hű és bölcs szolgára", és megköveteli, hogy ez a szolga a királyság érdekeit védelmezze, gondosan oltalmazza és előmozdítsa. Az ellenség elkeseredetten harcol a szolga ellen és megkísérli, hogy az Úr feltett szándékát lehetetlenné tegye és a királyság érdekeit megsemmisítse. Éppenezért kell, hogy a szolga figyelmesen őrizze, védelmezze és előmozdítsa a királyság érdekeit. Nem szabad hanyag, gondatlan és közönbös legyen, hanem figyelmes és elővigyázatos. Körül kell nézzen és félelemmel kell gondoskodjon az ily királyság-érdekek előmozdítása és jóléte érdekében. Ezért gondosan kell figyeljen kötelessége hű eljesítésére, hogy megbizása teljesítése után beszámolhasson az Urnak, hogy az Úr meg legyen elégedve a számadással és az Isten dicsőségére szolgáljon. Az ily hűségeseknek mondja az Úr: „Jól van!", de nem a közönböseknek. Egy vigyázatlan, közönbös, a „jó szerencsére" váró, csak a mának élő ember nem őrizheti meg tisztaságát az Úr előtt. Az Úr hű kötelességteljesítést követel szolgájától, s azért nem lehetünk hanyagok és közönbösek, hogy mégis elnyerhessük az Úr tetszését. Attól a pillanattól kezdve, amidőn a királyság érdekei a „hű és bölcs szolga" kezébe lett helyezve, egészen az armageddoni csatáig az állandó harc idejét képezi. Ha valaki az ellenség ellen harcol, mindig vigyáznia és örködnie kell és arra kell figyeljen, hogy feladatát nehogy figyelmetlenül, közönbösen teljesítse és nehogy elszalassza az alkalmakat a királyság érdekeinek az előmozdítására. Soha embernek ily nagy kiváltság nem jutott osztályrészül, soha ily felelősség nem lett emberre ruházva, és az Úr nem türi meg, hogy ezt a nagy kiváltságot és kötelességet könnyen vegyük. A király ügye és az ő királyságának az érdekei a legnagyobb mértékű gondot és szorgalmat követelnek a „hű és bölcs szolga" részéről.

Boldogság és öröm

[20] Amidőn felismerjük, hogy a harc napján élünk s az állandó harc azt jelenti, hogy gondosan védelmezzük és oltalmazzuk a királyság rédekeit és komolyan gondoskodnunk kell kötelezettségeink teljesítéséről, hogyan lehetünk ily körülmények között boldogak? A mai értelemben vett boldogság nem szükséges ahhoz, hogy az Urnak kedves szogálatot végezhessünk, az Úr öröme azonban nélkülözhetetlen. A boldogságot és örömöt gyakran helytelenül egyjelentőségünek állitják. A két szónak azonban nagyonis más jelentőségük van. Egy teremtmény boldog, ha békességben, nyugalomban és jóléthen élhet, ha békességben élvezheti keze munkájának gyümölcsét. (128. Zsoltár 2) Valaki boldog, ha egy igazságos ügyben győzelmet aratott. (137. Zsoltár 8, 9) Egy másik viszont boldog, ha békességben nyughatik, ha jól megy dolga, ha rejtve van s azért teljesen megelégedett. (144. Zsoltár 15; 146:5) Péter apostol pedig igy szólt: „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket! Mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek szelleme, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőititek azt." — Péter I. 4:14.

[21] Akit a Krisztus Jézus iránti hűségéért gyaláznak, az bizonyos abban, hogy Isten tetszését élvezi, s azért békességben nyugoszik Isten szeretetében. Az utóbbi szövegben említett „boldog"-szó azt az áldott kiváltság állapotát jelenti, hogy valaki felvétetett Isten családjába és az Úr kegyelmét élvezi. Ez semmiesetre sem jelent gondtalan „vidámságot". Aki gondtalan és közönbös a neki kiutalt kötelességek teljesítésében és azért rendreutasitják s azután énekel ég így szól: „Én mindent megtettem az Úrral szemben s most boldog vagyok", az megcsalja önmagát. Isten természetesen mindent tud. A hibák nem tehetik boldoggá az embert, hanem ellenkezőleg, azok mértékletessé és gondolkodóvá teszik, hogy hasznot huzhasson azokból és előmenetelt tehessen. Ha valaki valóságos harcban áll az ellenséggel, akkor aligha lehet „boldognak" nevezni ennek a szónak tulajdonképpeni értelmében.

Az Úr öröme

[22] Mivel Jehova tanui Isten parancsainak engedelmeskedve hirdetik a királyság evangéliumát, gyakran megtámadják, elfogják és börtönbe vetik őket. A piszkos börtönökben gonoszul bánnak velük és kénytelenek végig hallgatni, hogyan gyalázzák és gucsmolják Jehova nevét. Ilyen körülmények között semmiesetre sem lehetnek boldogak, de ugyanezek az állapotok azt eredményezik, hogy örvendenek az Úrban. Tudják, hogy igazságban vannak és az igazságosságért szenvednek s hogy ez Isten akarata szerint történik: azért örvendenek, hogy teljesithetik Isten akaratát. Ezt a világos különbséget Jézus a talentumokról szóló példázatban is kimutatta. Egyik szolgának, aki a kevesen hű volt s azután lelkiismeretesen beszámolt az Urnak, mondotta: „Jól vagyon jó és hű szolgám! kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe." (Máté 25:23) Igy meghivja Jézus a templomosztályt, hogy lépjen be az ő örömébe.

[23] Micsoda az Úr öröme, és mit jelent az Urban örömmel teljesnek lenni? Ez belső, csendes örömet jelent, amely annak a ténynek az ismeretéből ered, hogy Istennek a maga neve igazolására vonatkozó feltett szándéka megvalósul, s hogy akik az igazságosságért gyalázatot szenvednek és ebben hűségesen kitartanak, részt nyernek ebben az igazolásban. Amidőn Jézus a fán való kereszthalálhoz közeledett és tudta, hogy mint egy átkozott bűnös kell meghalni, örvendett, mivel tudatában volt annak, hogy a szenvedése végül Jehova nevének az igazolására fog szolgálni. (Zsidók 12:2) Sátán évszázadokon keresztül gyalázta Jehova nevét, most pedig ez a gyalázat Krisztus Jézusra hullott, mivel hűen kitartott Atyja mellett. (69. Zsoltár 10; Róma 15:3) Jézus tudta, hogy Isten akarata szerint ezek a dolgok meg kellett történjenek. Azért csendben örvendezett azon, hogy Atyja akaratát cselekedhette, és abban a biztos tudatban, hogy a meghatározott időben igazolhatja Atyja nevét. Ez volt az előtte lévő öröm a megfeszítése előtt, ez okból szenvedte el a keresztet. (Zsidók 12:2) Amidőn Krisztus a trónra lett ültetve és a templomához jött, öröme elérte a tetőfokot, mivel az idő elérkezett Atyja nevének az igazolására. Amidőn hű követőit magához gyűjtötte, az egy örömteljes idő volt — és még mindig az —, mivel ez a Jehova neve igazolásának az ideje, s ezért mondja most a „hű és bölcs szolga" osztálynak, amelyre reábízta a „jószágát", illetve a király-

FEL

ság érdekeit: „Jöjjetek és osszátok meg velem ezt a nagy örömöt!' Az Úr parancsaival összhangban jár most a „hű szolga" körül a földön és hirdeti Jehova nevét és Krisztus kormányzata alatt álló királyságát, s mivel ezt teszi, mindenféle gyalázatnak és üldözésnek ki van téve, amiképpen az Úr Jézus előre megmondotta, hogy üldöztetést fog szenvedni. Ennek az osztálynak a tagjai nem boldogok az üldözések, gyalázkodások és börtönbüntetések miatt, mindazáltal örvendenek az Úrban, mivel ezek a dolgok azt bizonyítják, hogy a Jézus nyomdokain járnak és részt vesznek Jehova nevének az igazolásában. E hűségesek közül testi fájdalmakat is szenvednek, és noha keserű könnyek folynak végig arcukon, mégis örvendeznek annak tudatában, hogy az Úr gyermekei és azt a kiváltságot élvezik, hogy a legnehezebb körülmények között is bebizonyíthatják őszinteségüket s így elnyerhetik az Úr elismerését.

[24] A királyságba való teljes bejutást a szenvedés és háborúság állapota kell megelőzze, amint írva van: „hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk." (Csel. 14 : 22) Ezért kiált fel az apostol: „Dicsekedünk a háborúságokban is." (Róma 5 : 3) Tudván, hogy háborúságok és szenvedések előzik meg a királyságba való bemenetelt, mondotta az apostol a továbbiakban: „Most örülök az érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi hija van a Krisztus szenvedésének az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház." — Kol. 1 : 24.

[25] Krisztus Jézus hű és igaz követője nem téveszti összse az úgynevezett „boldogságot" az „Úr örömével". Ha valaki ismeri és értékeli a tényállást, hogy az ellenség részéről gyalázatot és büntetést kell szenvedjen, mivel mint az Úr tanuja őszintén és hűen védelmezi és támogatja a királyság érdekeit, ez az ily szolgának igazi örömet nyujt, illetve benső örömet kölcsönöz Isten akaratának a cselekvésében, mivel Isten tetszését élvezi és részt vehet annak bebizonyításában, hogy Sátán hazug, s hogy Jehova minden időben igazságos.

Kiváltság

[26] Ha Jehova valakit nagy kiváltságban részesít, az nagy örömet szerez neki, mégpedig szenvedésekkel van is összekötve. Ezért írja az apostol az Úr ihletése alapján a most az Úr oldalán harcoló „hű szolga" javára a következőket: „Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltón viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy szellemben, egy érzéssel [változatlanul] viaskodván az evangéliumhitéért. Ne riadjatok vissza soha még egy pillanatra se az ellenségek előtt. A ti bátorságotok számukra a közelgő pusztulás jele lesz, míg nektek a szabadulás jele, egy oly jel, ami Istentől származik. Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek öbenne, hanem hogy szenvedjetek is őérette, mivel ugyanazt a harcot végzitek, amelyet egykor tőlem láttatok és amelyről hallják, hogy benne vagyok." — Filippi 1 : 27—30; Weymouth ford.

[27] Jehova hű tanui bizonyítani tudják és most bizonyítják is, hogy valóban nagy öröm Krisztusért szenvedni és azt a biztosítékot birni, hogy aki vele az igazságosságért szenved, vele fog uralkodni is a dicsőségben. (Tim. II. 2 : 12) A „hű és bölcs szolgára" lett bízva más királyság-érdekek között Jézus Krisztus bizonyságtétele is, és a hűségesek megtartják és követik Isten parancsait. Éppen azért harcol az ördög és összes láthatatlan és látható képviselői Jehova hű tanui ellen és azért törekszenek megsemmisítésükre. Jehova tanuinak ebben a harcban örömük van az Úrban, mivel tudják, hogy a helyes úton vannak s hogy Jehova és Királya, Krisztus Jézus támogatja őket. Csodálatos kegyelem és rendkivüli nagy kiváltság, hogy valaki részt vehet az igazságosság e hadjáratában, amint meg van írva: „Mert te, Uram Jehova, megáldod az igazat, körülveszed jóvoltoddal, mint egy paizzsal." — 5. Zsoltár 13.

[28] A királyság érdekei, illetve az Úr tulajdona vagy jószága közelebb áll a „hű és bölcs szolga" szivéhez és értékesebb számára minden földi dolognál. A szolga szereti a királyság érdekeit, örvend annak elömozditásán, és elhatározta, hogy semmilyen teremtmény nem képes elszakitani tőle, vagy megakadályozni a kötelességteljesitésben. (Máté 10 : 37—39) Mialatt a „hű és bölcs szolga" elömozditja a királyság érdekeit, hozzá csatlakozik az Úr juhainak egy másik serege is. Ezek a Jonadábok, akik a „nagy sokaságot" alkotják. A jonadábok Istennek Krisztus Jézus vezetése alatt álló szervezetéhez menekülnek s ott menedéket és oltalmat találnak, és örvendenek, hogy csatlakozhatnak a maradékhoz az igazságosságért folyó harcban. Jehova és felkent Királyának a dicsőségét énekelni egy áldott kiváltság az ő számukra. Tudomást szereztek Istennek Krisztus kormányzata alatt álló országáról, amiről meg van írva: „Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát; a te orcád világosságánál jár ez." (89. Zsoltár 16) A nagy sokaságot alkotó emberek most a föld minden részéről, minden nemzetből, országból és nyelvből előjönnek. A Király világossága ki lett nyilatkoztatva előttük. Reménységüket a Királyba vetik s az ő kegyelmét élvezik, ami egy szomjas földrészre hulló bőséges esőhöz van hasonlitva: „A Király orcájának világosságában élet van, jóakaratja pedig olyan, mint a tavaszi eső fellege." — Példab. 16 : 15.

Katasztrófa

[29] Most fel van tárva Isten maradékának, a 'választott szolgának' és társainak, hogy a világra szakadt és következendő legnagyobb katasztrófa küszöbön van. Látják, hogy a világ összes nemzetei tele vannak viszálykodással, hogy gyűlölet, rosszakarat és gonoszság ül a nyeregben, hogy fanatikusok uralkodnak és a népet elnyomják, mialatt a nép megtébolyodik és elvetemült cselekedetekre folyamodik. A vallásról most teljesen lehull a lepel és kinyilvánul az összes teremtmények előtt, hogy a vallás az ördög legrettenetesebb és legszörnyűbb eszköze, amelyet felhasznált Jehova Isten gyalázására s az emberek megvakitására és megrontására. Még soha nemlétezett gazdasági hanyatlás következett az összes nemzetekre. Éhinség, dögvész és gyilkosságok vonulnak végig az országokon. Sátán tudván, hogy kevés az ideje, tényleg sodorja a nemzeteket Armageddon nagy csatája felé, azzal a szándékkal, hogy ott az egész emberiséget megsemmisitse. Soha azelőtt nem nézett szembe a világ oly borzasztó állapotokkal, mint ma. Ezek a dolgok boldoggá teszik Isten népét? Nem, a legcsekélyebb mértékben sem, de örömet szereznek neki, mert további megdönthetetlen bizonyítékát képezik annak, hogy a nap elközelített, amidön a gonoszság el lesz tüntetve a földről, Istennek Krisztus kormányzata alatt álló országa fog győzedelmeskedni és Jehova neve örökre igazolva lesz.

[30] Habakuk próféta Istennek most földön élő „hű szolga"-osztályát képletezte, s Habakuk egy jövendölést mondván el, következő szavakat helyezett a „hű és bölcs szolga" szájába: „Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lészen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból és nem lesz ökör az istállóban. — De én örvendezni fogok Jehovában, vigadók az én szabadító Istenemben." (Habakuk 3 : 17, 18) Igy mutatja be az

FEL

Úr prófétai nyelven, hogy noha ez a világ által valaha ismert legrosszabb idő, a néki hűségesen engedelmeskedők mindenike örvend annak a ténynek, hogy a gonoszságnak mindörökre vége szakad. A teljesen az Úrban bízók örvendeznek az ő erejében és így szólnak: „Jehova Isten az én erősségem, hasonlóvá teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, s az én magas helyeimen jártat engem!" (Habakuk 3 : 19) A nőstény szarvasok lábai a legveszedelmesebb helyeken is biztosak és szilárdak. Gyorsan mozognak és elkerülik az ellenség nyilait. Ezért van a „hű szolga" osztálya a nőstény szarvasokhoz hasonlítva. Noha az Úrtól abban a nagy tisztességben részesült, hogy reá bízta az ő javait vagy a királysága érdekeit és ezért az emberek között a legmegtiszteltebb helyet foglalja el, nyugodtan és csendben marad az Úrban, mivel biztos a maga dolgában. A tagjai tudják, hogy Istenen, az Uron, a nagy Kőszikián és az ő fő sarokkövén, Krisztus Jézuson állanak s az ő várában vannak; s ha az ellenség üldözi őket, a helyes utat követik. Lábaik mindig készen állanak az Úr parancsai követésére. Körül van véve egy egész sereg ellenséggel, mindazáltal jól tudja Isten népe, hogy ha hűen kitart Isten szolgálatában, teljes védelemben és szabadulásban fog részesülni. Örömük telik az ő oldalán való harcban s ezért vigadoznak az Úrban.

[31] Krisztus Jézus hű követői évszázadokon keresztül várakoztak erre az időre s ezért imádkoztak. Most az Úr a hűségesek maradékát az ő templomába gyűjtötte és bizalmas szolgájává tette, rájuk bízta királyságának összes földi érdekeit és kötelezte őket arra, hogy ezeket az érdekeket hűen képviseljék. Feltárta előttük a jövendölés elrejtett jelentőségét, s ezek a kinyilatkoztatott igazságok elragadtatják a szolgaosztály minden egyes tagját, és megismételik Isten prófétájának a szavait, amelyeket régen feljegyeztetett az ő javukra: „Örvendezvén örvendezek Jehovában, örüljön lelkem az én Istenemben! Mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékesíti fel magát és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit". — Ésaiás 61 : 10.

[32] Noha sok gyalázatot és szenvedést tűrnek, mégis az Úr öröme tölti el a hű szolgák mindenikének a szívét. Felruházva a Jehova által szolgái számára szerzett szent és igazságos palásttal, kiküldetnek annak tagjai, hogy proklamálják Jehova nevét és királyságát, s ők örvendenek, hogy képviselhetik és előmozdíthatják a királyság érdekeit. A mennyből következő parancs hangzik el a szolgának: „Menjetek, menjetek át a kapukon, készítsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé!" Akik szeretik Istent és az ő Királyát, nem érinti közömbösen most ez a parancs. Nagy örömük telik abban, hogy elmenjenek a bűnökkel terhelt nemzetekhez, Istennek igazságos zászlaját magasra emeljék és a jóakaratú embereket az egyedüli reménységre és szabadításra figyelmeztessék. Örömmel látnak hozzá, hogy Isten akaratával összhangban leleplezzék a hiszékenykerítőket [palifogókat] és hiszékenykerítéseiket [zsarolásaikat], elgurítsák a botránkozás köveit és felhívják az emberek figyelmét arra az útra, amely a békesség és nyugalom királyságához vezet. Mivel a hűségesek örömmel követik az Úr parancsait, megkísérti őket az ellenség és szenvedniük kell. De biztosítva vannak felőle, hogy még ezek a dolgok is javukra válnak, mivel az Úr feljegyeztette igéjében ezen értékes igazságokat: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak." (Róma 8 : 28) Mivel megbíznak Isten ígéreteiben, állandóan növekedik örömük az Úrban.

[33] Egyes országokban, ahol most fanatikus és kegyetlen vallásoskodók uralkodnak, gyalázatos módon megöltek egyeseket az Úr és királysága hű tanui közül, de ezek Krisztus Jézus által még a halálban is győzedelmeskedtek, mert Jézus az ilyeneknek mondja: „Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját." (Jel. 2 : 10) Az ördög és képviselői azt hiszik, hogy legyőzhetik az Urat, ha hű követőit megölik. Jehova azonban kineveti balgaságukat és kigúnyolja őket. Az Úr karja elég hosszú és semmi sem akadályozhatja meg az előnyomulásban. A királyság ügye hű képviseletében hitben meghalt hűségesekre vonatkozólag *mondja*: „Ezek nem fognak aludni [a halálban], hanem egy pillanat alatt átváltoznak." — Kor. I. 15 : 51, 52.

[34] A hűségesek biztosítva vannak, hogy azonnal életre támadnak és közvetlenül az Úrhoz jutnak. A gonoszságból rájuk zúdított üldözés, testi szenvedés és börtön nem képes feltartoztatni őket az Úr szolgálatában. Az okori hű férfiak vérükkel pecsételték meg bizonyságukat, s a „hű és bölcs szolga"-osztály tagjai ugyanezen az úton kell haladjanak, ha az az Úr akarata. Azért a hűségesek egyike se hagyja magát feltartoztatni ily üldözések miatt az Úr és az ő királysága érdekeinek a szolgálatában oly országokban, amelyekben a fanatikusok uralkodnak.

[35] Az utóbbi három-négy évben különböző országokban állandóan növekszik a Jehova tanui elleni gyalázatos üldözés. A „hű és bölcs szolga" azonban mindezen üldözések ellenére is előnyomult. Mi tehát a látható eredménye az ő hű tevékenységének? Amiképpen János Pátmos szigetének a partján prófétai látomásban egy nagy sokaságot látott előjönni, úgy látja most a templom-osztály, hogy miként jön létre egy nagy sokaság, amely az Istenhez és királyságához vezető utat keresi, s neki az a kiváltsága, hogy ezeknek az embereknek elviheti Isten igazságának az üzenetét, ami felnyitja szemüket. (Jel. 7 : 9) Ezek a jonadábok az Úr más juhai, akik menekülnek, hogy a „városban" vagy Isten szervezetében menedéket találjanak. Ezek csatlakoznak a Jehova neve és királysága proklamálásának a munkájához és így szólnak: „Az idvesség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!" Fanatikus uralkodók, lelkiismeretlen rendőrtisztviselők és Isten népének más üldözői nem képesek feltartoztatni a királyság érdekeinek az előretörését. Az Úr nem ismer vereséget.

[36] Ismerje fel most az Úr népe teljesen, hogy ez a legfontosabb és legvégzetesebb idő az emberiség történetében! A régen megígért és ohajtott igazságosság Királya most eljött. Ő most templomában van és elválasztja a nemzeteket. Mint Isten megbízott magas tisztviselője megparancsolja az egész földnek, hogy hallgasson és figyelje meg a mindenható Isten ígéjét. Ugyanakkor megparancsolja hű szolgájának, hogy figyelmeztesse az embereket, hogy keressék az egyedüli menekvés és üdvösség helyét és találják meg azt az Úr szervezetében. Jehova ítélete nemsokára végre lesz hajtva, miáltal Sátán és egész szervezete — úgy a láthatatlan, mint a látható része — el lesz pusztítva, és haladéktalanul a világ jogszerinti Királya veszi át az uralmat. A világ feletti uralom Krisztus Jézus, a dicsőség Királya vállán fog nyugodni, s ez a kormányzat örökké tartó békességet és igazságosságot fog hozni. Soha azelőtt nem volt még egy hasonló kormányzat, és ez örökké fenn fog maradni. Soha azelőtt nem voltak emberek egy ily kormányzat bejelentésének kiváltságával megtisztelve és kitüntve, s nem is lesz többé még egy ilyen idő. A legnagyobb válság ez órájában az Úr az ő hű szolga-osztályának tette kötelességévé, hogy az ő dicsőséges királyságának az érdekeit képviselje, védelmezze, ismertesse

FEL

és támogassa. Soha azelőtt nem jutott földi teremtménynek ily nagy kegyelem osztályrészül, és soha azelőtt nem lett ily nagy felelősség emberekre ruházva. A szolga-osztály örök élete a kötelességteljesítésben való hűségétől van függővé téve.

[37] Azért ma nem a könnyelmű vigság ideje van, hanem a józan megfontolás és elővigyázatos, de crélyes és szorgalmas előretörés ideje. A szolga most nem szabad leengedje kezeit. Ez az Úrban való öröm ideje, s az ő népe örvendezik is. A kiutalt kötelességek hű és pontos teljesítését az Úr becsüli s meggyarapodott szolgálati alkalmakkal áldja meg, és így a királyság érdekei elő vannak mozdítva. Mivel az ellenség kétségbe vonta Isten kormányzatának a jogát, most a harc ideje van, és Jehova megparancsolja szervezete tagjainak, hogy keljenek fel hadra az ellenség ellen. Azért most a „hű és bölcs szolga" és az Úr „más juhai", az ő társaik mint egy zárt testület kell előretörjenek. Ők békességben kell legyenek egymással, s azért van megparancsolva nekik, hogy folytatolagosan az Isten szervezetén belüli békéért imádkozzanak. A zúgolodók és panaszkodók, a lusták és közömbösek, a tétlenek és félénkek félre kell álljanak, mert az Úr többé nem tűr meg ily közömbösséget vagy valamely más zavart hadseregének az előnyomulásában. A hű szolga a Király és az ő királysága érdekei szolgálatának a kivételével mindennel szemben vak kell legyen. A hűségesek osztatlan ragaszkodásukat, teljes erejüket, pénzüket és vagyonukat, tehát mindenüket a királyság érdekinek az előmozdítására fordítják. Amennyiben hűségesen teljesítik a nekik kiosztott kötelességeket, végül részesülnek Krisztus Jézus győzelmében, és szemlélni fogják a mindenható Istén hatalmát és dicsőségét, az Úrét, akié egyedül a Jehova név, s akinek fenségessége és dicsősége örökre betölti a világmindenséget.

[38] Istennek most földön tartozkodó népe jól tudja, hogy a Király uralkodása megkezdődött, s hogy a föld nemsokára meg lesz tisztítva mindattól, ami eddig bemocskolta, és minden teremtmény rá fog zendíteni a Legfelségesebb dicsőítésére. Ez volt az Úr öröme, s ebben telik az ő népének is az öröme. Most az Úr összegyűjtötte népét a templomban és meghívja, hogy vegyen részt az ő örömében, dicsőségében és gazdagságában. Ezeknek a túláradó áldásoknak az elnyerése azonban azon feltételekhez van kötve, hogy ezt megelőzőleg a szolga-osztály hűségesen, éberen és komolyan kell oltalmazza és támogassa a királyság érdekeit, az Úr földi javait, gazdagságát vagy jószágát.

[39] Sohase volt a következő Irásszöveg oly találó Isten népe számára a földön mint ma: „Minden keresményedből szerezz értelmet", illetve: értékeld kellőképpen a Jehovához, az ő Királyához és királyságához való viszonyodat! (Példab. 4 : 7) Csak egy mindenható Isten van, ő minden jó és tökéletes adománynak az adományozója; csak egy Úr és Mester van, Krisztus Jézus, az ember Megváltója, a világ Királya és Jehova igazolója; a hű szolgáknak csak egy csoportja van, akik Jehova királyi házának tagjaivá tétetnek, s akik Isten gyermekei és Krisztus Jézus örököstársai; csak egy nagy sokaság van, amelynek tagjai örökre szolgálni fogják Jehovát és a földön maradnak és akik most begyűjtetnek az Úr karámjába. A teremtmények megmentése nagy boldogság, de mindennél fontosabb Isten királysága Krisztus alatt, amely által örök béke és igazságosság honosul meg a földön és amely igazolja a Legfelségesebb nevét és igéjét. S a Legfelségesebb minden őt szerető és néki engedelmeskedő embernek életet fog ajándékozni Krisztus Jézus, a Király által. Amennyiben kellőképpen felfogjuk a Jehovához s az ő Királyához való viszonyunkat, legalábbis bizonyos fokig felismerhetjük, hogy mily áldott kiváltság ismertetni a gyászolókkal Jehova Isten és Királya jóságát, aki minden őszinte és engedelmes léleknek leírhatatlan áldásokat juttat.

Tanulmánykérdések

1. Mely forrásból és milyen célból ajándékoz Jehova adományt teremtményeinek? Nevezd meg Isten feltett szándékát a világnak igazságosságban való felépítésére vonatkozólag, miszerint gondoskodott a világuralomról! Mily célt szolgál ez a királyság?
2. A jelenkor mennyiben a legrosszabb és legjobb idő?
3. Mivel kezdődött a vallás és mi volt a célja? Idézz bizonyítékokat, hogy beteljesítette célját a vízözönig és azután is Izrael népével! Gondoskodás történt e nép számára e baj ellen?
4, 5. Hogyan lett bevezetve az igaz kereszténység? Mily állapotok vannak ma a „kereszténységben" erre vonatkozólag? Miért? Milyen tények bizonyítják, hogy Sátánnak nem sikerült az Úr visszajövetelétig mindenkit eltéríteni Istentől? Indokold meg a) miért van oly nagy harc a vallás és a kereszténység között; b) miért menekülnek ki aránylag csak kevesen a vallásból azok közül, akik magukat keresztényeknek vallják!
6. Miből látható, hogy a magukat Krisztus követőinek vallók közül egyesek nem értékelik kellőképpen Isten országát?
7. Mi bizonyítja, hogy az Isten országa számunkra mindennél fontosabb s hogy vannak olyanok, akik kellőképpen értékelik a Királyhoz és királyságához való viszonyukat?
8. Miről lehet felismerni, hogy valaki az igazságból van vagy sem? Mi volt Jézus hűségének a következménye? Magyarázd meg, miért kellett Jézusnak további 1900 évig várni! Mi történt azután? Milyen fontos tanulságot vonhat le ebből Isten hű népe?
9. Kikből áll Isten temploma? Milyen viszonyban van ez Sionnal? Hogyan és micélból jön az Úr Jézus az ő templomához? Mire vonatkozik Malaklás 3 : 1? Hogyan van igazolva az Úr eljövetele? Hozd ezt összhangba Habakuk 2 : 20-szal!
10, 11. Mutass rá a Malakiás 3 : 2, 3 beteljesedésére és ennek Máté 24 : 45-tel való kapcsolatára! Hogyan visznek a megtisztítottak „az Urnak ételáldozatot igazságosságban", miáltal az mint Isten népe, az ő neve és feltett szándéka számára kiválasztott nép van megjelölve?
12—14. Mire vonatkozik Máté 10 : 27? Hogyan kell végrehajtassék ez a parancs? Milyen jóindulatú viszony van feltárva előttünk Máté 24 : 45—47-ben? Mi az itt említett „jószág"? Mily természetűek a „hű szolgára" bízott feladatok? és hogyan van végrehajtva? Milyen határozott formája van a minden egyes szolgára ruházott felelősségnek?
15. Alkalmazd Lukács 12 : 48-at, Luk. 16 : 10, 12-öt! Csak hogy lehetnek hűek a szolga-osztály tagjai a rájuk bízott feladatban?
16. Milyen utasítást nyer az Úr szolgája Luk. 16 : 15-ből?
17. Milyen kiemelkedő felelősség nyugszik a templom-osztályon, és hogyan kell teljesíteni ezt a kötelezettséget? Miért ruházta Jehova népére ezt a kötelességet? Alkalmazd a 29. Zsoltár 9. versét!
18. Hogyan részesül a templom-sereg a királyság szolgálatában? Milyen fontos tényeket lehet ezáltal felismerni? Utalj egyesekre a sok jövendölések közül, amelyeket az Úr feltárt templom-serege előtt az utóbbi hónapokban! Milyen kötelességet és kiváltságot ismer fel most a „hű és bölcs szolga"-osztály? Hogyan bizonyítja be ennek értékelését?
19. Magyarázd meg, hogy miért fontos most, hogy a hű szolga nagyon szorgalmasan igyekezzék képviselni, oltalmazni és előmozdítani a királyság érdekeit?
20, 21 Hogyan lehet valaki boldog a harcnak eme napján és eme nehéz felelősség közepette?
22. Például milyen körülmények között lehet öröme a hű szolgának anélkül, hogy egyben boldog is lenne? Miért?
23. Mi az Úr örömre? Magyarázd meg, mit jelent örömteljesnek lenni az Úrban! Mi tűnik ki tehát a Máté 25 : 23 teljesedéséből?
24, 25. Miért van szükség a háborúságokra vagy miért vannak azok megengedve? Milyen természetű a háborúságokban való öröm és mi az óka?

FEL

26. Milyen fontos tanítást nyujtott nekünk az Úr az apostol által a Filippi 1 : 27—30-ban?
27. Mutasd ki, hogy a Tim. II. 2 : 12 és az 5. Zsoltár 13 azok javára jegyeztetett fel, akikre rábizatott Jézus Krisztus bizonyságtétele és akik megtartják Isten parancsait!
28. Hogyan tekinti a „hű és bölcs szolga" az Úr által reábízott „jószágot"? Milyen további érdekeknek és közösségnek örvend a szolga? Honnan jön a társak ezen osztálya és miért jönnek elő és miért csatlakoznak a maradékhoz?
29. Írd le a mai állapotokat a világban és indokold meg, hogy miért van ilyen állapotban! Ezek a dolgok boldoggá teszik Isten népét vagy örömteljessé? Miért?
30, 31. Mutasd ki, hogy Habakuk a most földön élő maradékot árnyékolta elő! Éppenúgy, hogy az Ésaiás 61 : 10-ben feljegyzett szavak éppen rájuk és a mai időre vonatkozólag jegyeztettek fel!
32. Kinek szól az Ésaiás 62 : 10-ben feljegyzett parancs? Hogyan engedelmeskednek neki és milyen eredménynyel?
33, 34. Vázold a jelen állapotot, amely megköveteli a Jel. 2 : 10 és Kor. I. 15 : 51, 52 biztosítékát és vigasztalását!
35. Mi most a látható eredménye Jehova tanui hű munkájának? Megtudja akadályozni a királyság érdekeinek előmenetelét a kegyetlen üldözés? Miért?
36. Milyen tények bélyegzik a jelenkort az emberiség története legvégzetesebb idejének?
37. Milyen magatartást és cselekvést parancsol most a jelen állapot a „hű és bölcs szolgának" és az Úr „más juhainak"?
38. Milyen örömben részesül most Isten népe? Milyen állást foglal el? Milyen feltételek mellett nyeri el a neki szánt túláradó áldásokat?
39. Milyen viszonyban van Isten népe a földön Jehovához, az ő Királyához és királyságához? Milyen jelentősége van annak, hogy helyesen felfogjuk azt?

(Angol W. 1937 december 15)

Jeremiás

„Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendeltelek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj." — Jeremiás 1 : 10.

JEHOVA Istennek pöre van a nemzetekkel, mert azok mind alávetették magukat az ördögnek. Jehovának mindenre meghatározott ideje van; s a jelen idő háborúra van szánva. Ez a háború most eldönti a régóta függőben lévő pört és azt igazságosan fogja eldönteni. Mielőtt megkezdődne az ellenség tulajdonképpeni megsemmisítése, Jehova végrehajtja az ő „szokatlan munkáját", amely az ő nevének az egész földön való hirdetéséből és a beteljesedésre váró feltett szándékának a bejelentéséből áll. Isten a világból egy népet választott ki a neve számára, és ennek a népnek juttatja azt a nagy kiváltságot, hogy nevét az egész földön ismertesse. Az Istent szeretők mindenike örvend annak, ha bizonyos részt vehet a szokatlan munkában. Az ilyen tanuk először is tisztában kell jöjjenek Istennek rájuk vonatkozó feltett szándékával s aztán szorgalmasan végezniük kell a számukra kiutalt munkát. A világ ellenséges viszonyban van Istennel; s most elérkezett az idő, amidőn az Armageddont túlélők mindenike Isten barátja és hű szolgája kell legyen.

2 Isten sohasem cselekszik tikokban az ellenség ellen, hanem mindig nyiltan lép fel. Ő alaposan figyelmezteti az ellenséget, mialatt az ellenséges haderők állásfoglalásra kényszeríttetnek a végharcra. Hogy az ellenség teljesen értesítve legyen Isten feltett szándékáról és az Istent szeretők is alaposan fel legyenek világositva a helyes utat illetőleg, Jehova az ókorban prófétai drámákat játszatott le és jegyeztetett fel, amelyekben emberek oly szerepet játszottak, amelyek előrevetítették Istennek a világ végére vonatkozó feltett szándékát. A Jehova vezetése alatt bemutatott e prófétai drámák között találjuk a Jeremiás jövendölésében feljegyzett drámát is; és mivel az az ókorban Isten népének a bátoritására és reménységének az erősítésére jegyeztetett fel, feltárul most ez a jövendölés a Legfelségesebbhez ragaszkodók előtt, amennyiben feltárja azt a tényt, hogy a teljes beteljesedés folyamatban van.

3 Jeremiás neve „Jehovától támasztottat" jelent. Mivel Jeremiás a színjátékban prófétai szerepet játszott, következetesen az általa előárnyékolt osztály a „Jehovától támasztott" sereg kell legyen. Jeremiás Jézus Krisztust és a most földön lévő hű maradékot magában foglaló testtagjait árnyékolta elő, és a maradék most a valóságban lejátsza a Jeremiás által bemutatott dráma egy részét. Az a feladat, amelyet Isten Jeremiásnak adott, még sokkal nagyobb mértékben adatott Krisztus Jézusnak, s ez a feladat kiterjed az ő testtagjaira is. Amit Jeremiás Jeruzsálemre vonatkozólag és ezzel a várossal kapcsolatban cselekedett, azt teszi most Krisztus Jézus az ő testtagjaival a világ vallás-szervezeteivel, de különösen azokkal a vallás szervezetekkel, amelyek magukat hamisan „kereszténynek" nevezik. Krisztus Jézus összegyüjtötte testületének tagjait, s ezek alkotják Jehova templomát, és a templom-seregbez tartozók mindenike énekli most Jehova dicsőségét, amennyiben az ő akaratát és Vezérük parancsait teljes szívvel követik. A jelenkor a Krisztusban való teljes egység ideje, s mindazok, akik az Úr oldalán vannak, mint egy szilárd, zárt testület vonulnak fel az ellenség ellen. Ezért van megírva Istennek Krisztus vezetése alatt álló szervezetéről: „Jeruzsálem, te szépen épült, mint jól egybeszerkesztett város!" (122. Zsoltár 3) A templomhoz tartozók mindannyian világosan szemelőtt kell tartsák Isten feltett szándékát, s mindezek egységesen kell előretörjenek Krisztus Jézus, a templom-szervezet feje parancsnoksága és vezérlete alatt. Ezzel szemben mindazok, akik az Úr szervezete felett zugolodnak vagy panaszkodnak vagy ellene állanak, ezzel azt bizonyitják, hogy nincsenek a templomban és igy nem képezik részét Isten szervezetének.

4 Jeremiás nagy prófétai drámájában Jehova Nabukodonozor királlyal egy oly szerepet játszatott le, amely által az Úr Jézus Krisztust mint olyant árnyékolta elő, aki a Legfelségesebb ítéletét végrehajtja. Mielőtt Isten Jeruzsálemet az ítéletvégrehajtó által megsemmisitette volna, elküldötte Jeremiást, hogy tegyen bizonyságot e város előtt, mégpedig úgy az uralkodók, mint a nép előtt. Mielőtt a „kereszténység" Krisztus Jézus, a nagy ítéletvégrehajtó által meg lesz semmisítve, Jehova kiküldi tanuit, hogy tegyenek bizonyságot a világ előtt. Ebből tehát világosan láthatjuk, hogy drámai szerepében Jeremiás úgy Krisztus Jézust, a nagy Vezért, mint szervezetének maradékát is előárnyékolta, amely maradék most az uralkodók és a nép előtt bizonyságot tesz. Ennek a nagy prófétai drámának az Úr népe szemei előtt való kibontakozása mindazok szivét át kell hassa, akik az igazságosságot szeretik és a gonoszságot gyülölik.

Megbízatás

5 Az ördög és az ő szervezete, Isten nevének gyalázói évszázadokon keresztül gonoszságban kormányoz-

FEL

ták a világot. A római kat. hierarchia néven ismert hatalmas vallás-szervezet vette át a vezetést az Isten és királysága ellen folytatott gyalázatos és rágalmazó munkában. „Babilon" — ez Sátán szervezetének egyik neve — különösen a római kat. hierarchiára vonatkozik, mivel az a szervezet az ördög főképviselője a földön és a főrésze az ő földi magvának. Az Úr ezt a vallás-szervezetet „vén parázna" néven nevezi, amely most csábító énekeket énekel, hogy a világ összes nemzeteit és népeit a maga hálójába csalogassa. Ez alkotja Sátán földi munkájának mesterművét. Mialatt évszázadokon keresztül gonoszságot és képmutatást üztek, Isten türelmes volt ellenségeivel szemben. De a vég ideje elérkezett s a nagy leszámolás napja küszöbön van! Azért mondja Jehova Krisztus Jézus vezetése alatt álló szervezetének: „Keljetek fel és támadjunk reá haddal!" (Abdiás 1), ami az ördög szervezete ellen való felkelést jelent; és a parancsnak Jehova most földön élő tagjaira vonatkozó része arra utasítja őket, hogy különösen az ördög szervezetének a vallásos része ellen vonuljanak fel. Jehova ezzel a hadi paranccsal összhangban legfőbb tisztviselőjének és a vezetése és főparancsnoksága alatt állók mindenikének kiosztotta a megbízást. Ez a megbízás részben így szól: „Lásd, én téged e mai napon népek fölé és nemzetek fölé rendellek." A megbízásnak ez a része elsősorban Krisztus Jézusra vonatkozik, ami a továbbiakban Jehova kijelentéséből egy másik Irásszövegben tűnik ki, amely így hangzik: „Én kentem ám fel királyomat Sionon, az én szent hegyemen! Kérjed tőlem és odaadom néked a nemzeteket örökségül, és birtokodul a föld határait. Összetöröd őket vasvesszővel, széjjelzúzod őket, mint cserépedényt." — 2. Zsoltár 6, 8, 9.

[6] Nagy tábornokuk, Krisztus Jézus főparancsnoksága alatt menetelvén, szervezetének minden egyes tagja meg kell tegye a megbízatás reáeső részét, s azért feltétlenül engedelmeskedniük kell az Úr parancsainak. Így tehát mindazok, akik magukat teljesen alárendelték Krisztus Jézus vezetésének s a helyes uton kívánnak járni, figyelmezzenek a megbizatás minden egyes szavára, amely így hangzik: „Lásd, én e mai napon nemzetek fölé és királyságok fölé rendeltelek, hogy gyomlálj [Menge: gyökerestül kitépd; Luther: kiszakitsd], irts, pusztits és rombolj, hogy épits és plántálj." (Jer. 1 : 10) A megbizatás ilyettén meghatározása által teljesen ki vagyunk oktatva, mit kell cselekedjenek mindazok, akiket az Úr elismerésében részesített és mi lesz a végeredmény.

[7] Haderejét most az Úr a képmutató, vallásos ellenség ellen irányitja, és kijelenti, hogy ebben a szervezetben a vezérek és a szervezet maga is teljesen ki kell 'irtassanak'. Az ördögi vallás-rendszer, amely oly sokáig a föld „vizein", illetve a világ nemzeteinek népei között el volt plántálva, nagy és hatalmassá lett. Mérges gyökerei mélyen behatoltak a földbe és az embereket szilárdan behálózták. Ma szilárd állásával dicsekszik és kérkedően állítja: 'Nem érhet szerencsétlenség bennünket, mert a hazugságot választottuk oltalmunkául.' Ez a romlott rendszer egészen elbodította a népet rossz, az ördög által kiforralt és készített borával [tanításaival]. Ezáltal az emberek meg lettek vakítva Istennek rájuk vonatkozó kegyelmes gondoskodásával szemben, a gonoszság megrészegítette őket, gondolat- és istentiszteleti-szabadságuktól megfosztották, megfélemlítés által leigázták és anyagi javaikat elrabolták. S ezt a legnagyobb, tervszerűen előkészített hiszékenykerítés hozta létre. Az ördög továbbra is felhasználhassa ezt a vallás-rendszert és az ezt támogató elemeket a nép elámítására és Isten szent nevének a gyalázására? Nem! mert a Mindenható elhatározta kiirtásukat, lerombolásukat és elpusztításukat, s e munka megkezdésének az ideje elérkezett.

[8] Jehova megparancsolta népének, hogy keljen fel és vonuljon hadba, és megbizatást adott neki, amiből kitűnik, hogy mit kell tenni; felfegyverezte népét, amivel hadba kell vonuljon és az ellenséget a falhoz kell szorítania. A mi hadakozásunk fegyverei azonban sem hadihajók, sem ágyúk, sem bombavető repülőgépek és mérges gázak; nem kegyetlen bojkotáló tervek, nem testi sértéssel vagy anyagi kárral való fenyegetődzés: a mi hadi felszerelésünk a mindenható Isten igéje, a lélek kardja. Ha ezt Isten vidám haderejo megsuhogtatja, teljesen kiirtja a gyalázkodókat, akik a gonosz hazugságok egy egész hegye mögé rejtőzködtek el. Mi nem emberek ellen harcolunk. Nekünk nem szabad senkinek sem testi kárt okozni s ilyet nem is teszünk. Mi nem ápolunk gonoszságot senki emberfia ellen. Mi nem azért harcolunk, hogy kárt okozzunk, hanem hogy Isten nevében jót tegyünk. Teljesen az önzetlenség által vezettetve és a mindenható Isten parancsára szent és igazságos háborút viselünk, amely a valaha az emberek kárára működő legelképesztőbb palifogó-rendszer és hiszékenykerítő-társaság ellen van tetterővel vezetve. Ez a zsaroló-rendszer mindenekelőtt jogtalanul Isten és Krisztus nevében működik és ezáltal meggyalázza Isten nevét és igéjét. Ez egy oly vallás-rendszer, amely hamis zászló alatt vitorláz és helytelen módon egy igazságtalan célra van használva, mialatt célja elérésére politikai és pénzügyi módszereket használ. A vallás Sátán szerzeménye és minden időben az a pajzs és cégér volt, amely mögött Istentelen emberek a nép elámítására és megkárosítására törtek.

[9] Csak a mindenható Isten szelleme, amely az ő igéje által működik, tudja és fogja kiirtani ezt a pusztító vallás-rendszert. Hogy az Úr szolgái kellőképpen fel legyenek készülve a hadjáratra, amelybe vonulni nekik megparancsoltatott, utasítja őket az Úr, hogy vegyék fel fegyverzetüket s aztán így szól tovább: „Az idvesség sisakját is felvegyétek és a léleknek [szellem] kardját, amely az Isten beszéde." (Efézus 6 : 17) Ezáltal kimutatja, hogy tanuinak a támadó fegyvere a földön az ő igéje.. Isten földi haderejének a tagjai ugyan még testben vannak, mindazáltal ők Isten szelleme szerint harcolnak. Ezért van megírva az ő oktatásukra: „Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk; mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak." — Kor. II. 10 : 3—5.

[10] Miután így fegyvereik világosan ismertetve vannak, az Úr így szól hozzájuk: „Készen állván megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességtek." (Kor. II. 10 : 6) Ez világosan mutatja, hogy ha Isten szolgái hűségesen engedelmeskednek az ő parancsainak, készen állanak hirdetni Isten bosszúállását minden engedetlen ellen és ily módon leleplezni az álszent és csaló ellenséget. Mindenki, aki Isten és az ő királysága oldalán áll, fel kell és fel is fog fegyverkezni Isten igéjével és előretör az Úr parancsainak engedelmeskedve. Figyelmeztél te, magadat így felfegyverezvén? és cselekszed Isten parancsait?

[11] Hogy Isten emberei teljesen fel legyenek készítve erre a munkára, Jehova az utóbbi hónapokban feltárja előttük a régen feljegyzett jövendölések értelmét, amelyekben előre jelezte feltett szándékát és eljárását. Jövendöléseinek a feltárása által Jehova látomásban része-

FEL

sítette népét királyságára, munkájára és azon kötelességekre vonatkozólag, amelyeket szolgáira ruházott. Üzembe helyezte a rádiót és eszközül használta fel arra, hogy a világban sok igazság után vágyó embernek felvilágosítást nyujtson. A királyság üzenetének ily módon való hirdetése a vallás-vezéreket nagyon megijesztette; ezek minden féle módon megpróbálták eltitkolni az igazságot és a népet megalázkodásban tartani, s mivel nem tudtak ellene állani a szellem kardja éles csapásainak, a vezető hivatásos vallásoskodók az ő váraikban [rejtekhelyeiken] maradtak és vonakodtak férfiasan harcolni. Isten prófétája találóan jellemzi őket a következő szavakban: „Babilon vitézei felhagytak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott a vitézségük, asszonyokká lettek." — Jer. 51 : 30.

12 A Jehova tanui által forgatott karddal sarokba szorítva és eltalálva, ezek az álszent bakapácák titokban és macska módjára megkísérelték a rádióleadók megfélemlítését, hogy elhallgassanak, s így sok rádióleadót elnémítottak s ezáltal az embereket megakadályozták az igazság meghallgatásában. Mindazáltal a nép közül sokan hallották az igazságot és többet is kívánnak hallani. Mivel ezek a vallásos jósok és hivatásos vallásoskodók nem képesek férfiasan harcolni, asszonyokká lettek, még a ruházatukat nézvé is, nemcsak cselekedeteik tekintetében. Nagy lármát csapnak Jehova tanui ellen, mondván: „Ezek hazugok, bennünket és vallásunkat hamis megvilágításban tüntetik fel és megsértik vallásos érzésünket." Karmolnak és harapnak, csapkodnak és hajukat tépik; azonban mégcsak megsem kísérelik megvédeni hamis tanaikat, mivel semmit sem tudnak felhozni azok védelmére. Viselkedésük annyira vitte az amerikai népet, hogy nemrégen két és fél milliónál többen aláírtak egy petíciót, amelyben követelték, hogy a vallásoskodók a rádión tudassák a néppel, hogy az Isten üzenetét hirdető Jehova tanui mennyiben vannak tévedésben. A vallásoskodók azonban ismételten vonakodtak nyiltan fellépni hamis tanaik védelmére. Ehelyett egyetlen harci eszközükhöz menekültek, amennyiben Jehova tanuit „hazugoknak, börtöntöteléknek, fanatikusoknak és felforgatóknak" kiáltják ki abban a reményben, hogy az embereket megvakíthatják és a vitakérdést teljesen titokban tarthatják. Azután az Úr egy ujabb eszközt adott kardja forgatására, éspedig ez esetben a hangszórós készülékek ezreit és hanglemezek százezreit vetette harcba, amelyek a királyság üzenetét hirdetik az embereknek; most pedig Jehova tanuinak ezrei viszik el ezeket a készülékeket az emberekhez, megszólaltatják az üzenetet és felvilágosítják az embereket Isten nevét és királyságát illetőleg s ez eszköz által gondoskodnak a vallásoskodók 'kitépéséről', akik oly mélyen behatoltak a földbe.

13 Amiképpen Jehova Jeremiást megbízta, hogy elmenjen a zsidó vallás követőihez s ezt az ördögi rendszert leronbolja, hogy a nép megtalálhassa az egyedüli menekülés útját, úgy bízza meg most Isten az ő tanuit és parancsolja meg nekik egy a vallásoskodókra- és vallás-rendszerükre vonatkozó hasonló munka megtevését, amely vallásoskodókat és rendszerüket az ördög használt és használ céljai keresztülvitelére, különösen azt a hamis vallásrendszert, amelyet jogtalanul „keresztény vallásnak" neveznek. Jehova úgy jegyeztette fel jövendöléseit, hogy senki sem érthette meg, míg el nem jött Isten meghatározott ideje annak megmagyarázására. Most azonban Jehova eltávolította a takarót, megvilágította jövendöléseit és világosan napfényre juttatta feltett szándékait. Intézkedett, hogy a királyság üzenete hetvennél több különböző nyelven ki legyen nyomva könyvalakban s ezeket az iratokat 250 milliónál több példányban elterjesztette az igazságot megismerni ohajtó emberek között. Ma tömegek tanulmányozzák Isten országának így feltárt üzenetét, és nagy vigasztalást találnak benne. Ezzel az eszközzel Isten lerombolja Sátán erősségeit, amely bástyák mögött Sátán az ő vallás-palifogóit elrejtette. Isten most leleplezi buvóhelyeiket és minden szem előtt feltárja a hazugságokat, amelyeket hosszú időn keresztül szent nevére és igéjére halmoztak, és alkalmat nyujt az embereknek, hogy meglássák a jólétük és megáldásuk érdekében tett kegyelmes gondviselését. Ezt a munkát hű népére bizta, amely népet neve érdekében a világból kiválasztott.

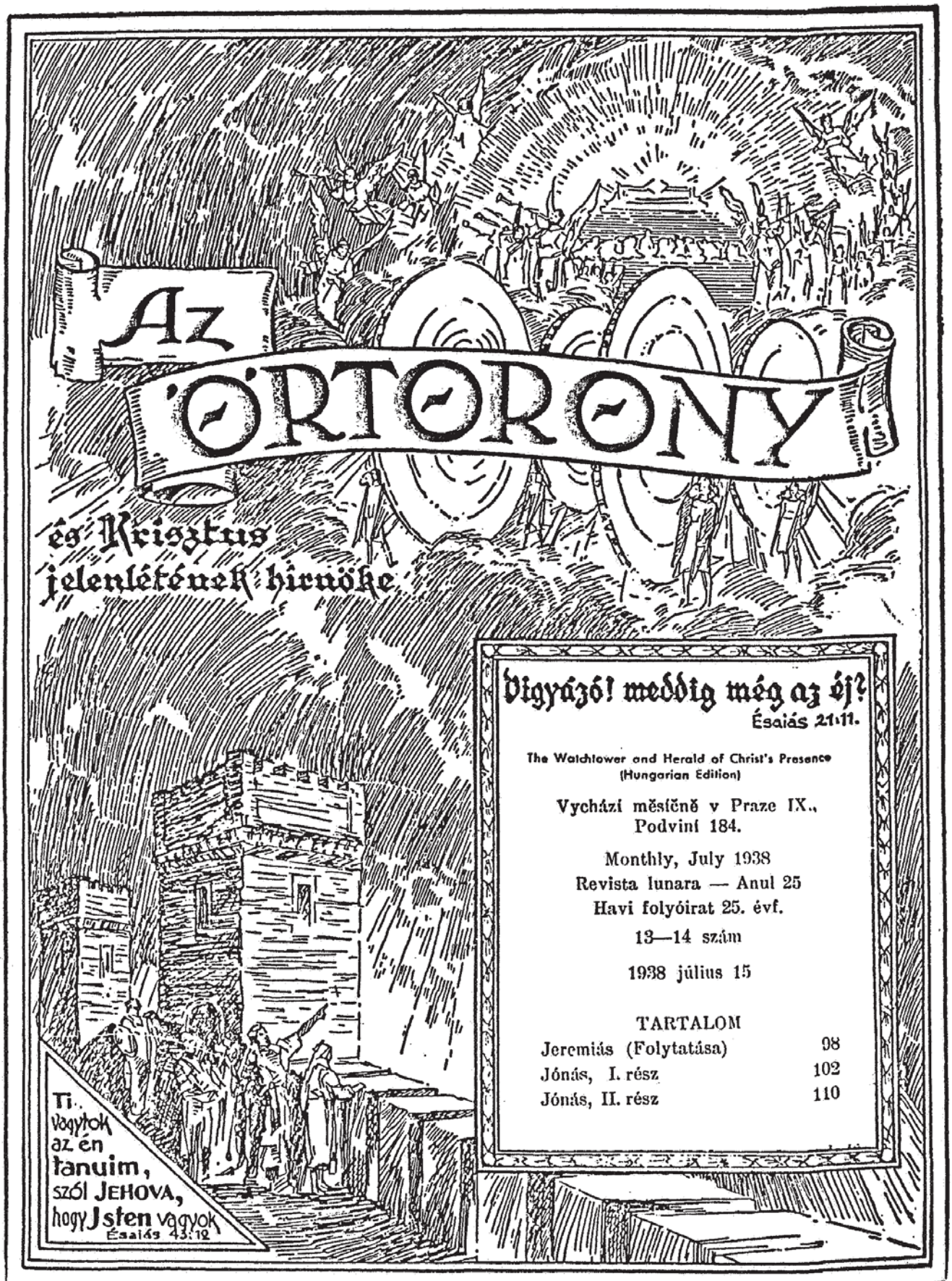
(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Milyen természetű Jehova most végzett „szokatlan munkája", és mi a célja? Ki vesz részt abban és miért adatott nekik ez a kiváltság?
2. Mit lehet felismerni a régen megrendezett és feljegyzett drámákból? Ki előtt vannak azok most feltárva és miért?
3. Mutasd ki, hogy Jeremiás és a reábízott s általa elvégzett munka prófétai volt!
4. Milyen prófétai szerepet játszott ebben a drámában Nabukodonozor király és Jeruzsálem?
5. Kinek adatott az Abdiás egyben feljegyzett parancs? Ki ellen kell hadra kelni?
6. Mi minden foglaltatik a Jeremiás 1 : 10-ben feljegyzett parancsban, és kinek adatott az a megbizatás?
7, 8. Mutass rá annak szükségességére, hogy az itt megparancsolt „szokatlan munka" meg kell tétessék! Hogyan kell végrehajtani ezt a munkát?
9, 10. Milyen fegyvereket és védőszereket ajándékozott Isten azoknak, akik ebben a hadjáratban részt vesznek? Hogyan kell ezeket felhasználni?
11. Hogyan készitette elő népét Jehova a most reábizott munkára?
12. Mutasd ki, hogy Jeremiás 51 : 30 most teljesedik!
13, 14. Milyen tényekből tünik ki a most folyamatban lévő „szokatlan munka hatása és célja? Miért oly sürgös most ez a munka?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinì 184. — R. Březina Praha, nyomása.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinì 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinní 184.

Monthly, July 1938
Revista lunara — Anul 25
Havi folyóirat 25. évf.
13—14 szám
1938 július 15

TARTALOM

Jeremiás (Folytatása)	98
Jónás, I. rész	102
Jónás, II. rész	110

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 július 15 | 13—14 szám

Jeremiás

(Folytatás)

[14] Jeremiás zsidó volt és Jeruzsálem zsidóihoz küldetett egy oly munka elvégzése végett, amely a zsidó vallásoskodókat leleplezte. Elküldetett, hogy az emberek előtt ismertesse Isten feltett szándékát, miszerint megsemmisíti azt a várost, amelyre nevét helyezte, s hogy a nép előtt utaljon a menekülés egyetlen útjára. Jeremiásnak ez a munkája nagyon szokatlannak tűnt fel a vallásoskodók előtt. Hasonlóképpen küldi ki most Jehova Isten az ő hű és igaz szolgáit, akiket tanuivá tett a földön, hogy közöljék az igazság üzenetét mindazokkal, akik magukat kereszténveknek nevezik és úgynevezett „keresztény vallást" gyakorolnak. Most kiküldi tanuit a nép figyelmeztetésére, miszerint a nevét viselő „kereszténységet" rövidesen teljesen megsemmisíti, s ugyanakkor rámutat az emberek előtt, hogy csak egyetlen uton menekülhetnek meg, mégpedig ha Istennek Krisztus kormányzata alatt álló királyságához menekülnek. Jehova tanuinak ez a munkája 'gyökerestől kitépi' a vallás-vezéreket. elpusztítja legelőjüket, lerombolja bástyájukat, mindazt, amelyek a klérus állítása szerint bevehetetlen várak; s Jehova tanuinak ez a munkája számukra és támogatóik számára „szokatlan munka". Isten és a királyság minden ellenségei felkiáltanak és így szólnak: „Ez egy különös munka, amelyben állólagos keresztények tevékenykednek! Rendkivül szokatlannak tűnik, hogy más keresztények ellen akarnak harcolni." Szokatlannak tűnik előttük, mivel nem nyertek bepillantást Isten feltett szándékába, miszerint most Sátánt és annak szervezetét eltünteti és Krisztus, az ő királya útján tejes igazságosságot vezet be. Ez Isten „szokatlan munkája" és beteljesedése az ő következő, régen feljegyzett jövendölésének: „Mert mint a Perázim hegyén, fel kel Jehova...: hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz!" Ez a munka el kell legyen végezve és be kell fejeztessék, még mielőtt Isten az ő „hallatlan dolgát" Armageddonban véghez vinné. (Ésaiás 28 : 21) Ha Armageddon megkezdődik, Jehova tanuinak nem lesz többé alkalmuk egy ily munka végzésére.

[15] Jeremiásnak Istentől nyert megbizatása továbbá a következő szavakat tartalmazta: „Hogy építs és plántálj." Hasonlóképpen bízta meg Isten most Krisztusban való népét, amely Krisztussal és az ő közvetlen parancsnoksága alatt működik, hogy építsen és plántáljon. Ebben az összefüggésben mondotta Jehova Jeremiásnak: „Imé, az én igéimet adom a te szádba!" (Jer. 1 : 9) Igy szól most Jehova az ő tanuihoz is: És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával födöztelek be, hogy ujonnan plántáljam az egeket és megalapitsam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te!" (Ésaiás 51 : 16) Ebből következik, hogy az ő igéje által hajtja végre szándékát. Mindazokhoz, akiknek halló fülük van, szól Jehova Krisztus Jézus, a Király által: „Imé, bizonyságul adta őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul a népeknek." (Ésaiás 55 : 4) Azután Isten mindazokhoz fordul, akik szeretik az igazságosságot és gyűlölik az igazságtalanságot, ezt mondván nekik: „Oh mindnyájan, akik szomjuhoztok, jertek e vizekre, ti is, akiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek! jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet! Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér [pl. a halott barátaitoknak a 'tisztítótüzből' való kiimádkozásáért], és gyüjtött kincseteket azért, ami meg nem elégithet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek és gyönyörködjék lelketek kövérségben!" — Ésaiás 55 : 1, 2.

[16] Krisztus Jézus mostani munkája, amelyben hü követői is részt vehetnek, a gonosz és törvénytelen szolgái erődítményének a lerombolásából és a föld népei maradandó lakásainak állandó tartózkodó helyként való felépítéséből és a jóakaratú emberek meghivásából áll, hogy belépjenek és részesüljenek az áldásokban, mégpedig pénz nélkül és ingyen. Ezért adja Jehova Krisztus Jézus igaz követőinek a következő parancsot: „Menjetek át, menjetek át a kapukon, készitsétek a népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé!" — Ésaiás 62 : 10.

[17] Ezeknek a tanuknak, Isten népének, tehát világosan meg van parancsolva, hogy nehogy valamely földi, a Sátán láthatatlan uralma alatt álló kormányzatnak a zászlaját emeljék magasra, hanem Jehova zászlaját emeljék a népek fölé és a nép figyelmét fel hívják az egyetlen kormányzatra, amely az emberiségnek békét, jólétet és örök örömet szerez. Soha teremtmény nem kapott a földön ehhez hasonló kiváltságot. Van értelmed? Értékeled az Istenhez és Krisztus kormányzata alatt álló királyságához való viszonyodat? Ha igen, ki veszed részedet a figyelmeztetés üzenetének és a vigasztalásnak az éhező és szomjuhozó emberekhez való eljuttatásában? Mindenki, aki az Úr oldalán áll, az ő nevének a tanubizonysága kell legyen. Bebizonyitod, hogy Isten oldalán állassz azáltal, hogy örömmel engedelmeskedel az ő parancsainak? A Jeremiás által előárnyékolt szokatlan munka most folyamatban van és el kell végeztessék, s mindazok, akik Isten és az ő királysága mellett állanak, ezt a munkát örömmel és készséggel végezik.

Szerénység

[18] Szerény az, aki saját személyének az értékét és jelentőségét enyhén becsüli fel és ezt az érzületet kinyilvánitja. A beképzelt, kérkedő és fontoskodó ember szerénytelen s ezért vakmerő az Úr előtt. Az ilyen igazságtalanul becsüli fel önmagát. Lucifer erre hajlott, s ez romlásba vitte őt. Az Isten előtt kedves teremtmény

FEL

szerény és nem gondol kelleténél feljebb önmagáról, hanem józanul gondolkozik afelett, hogy mit tehetne Isten segedelmével. A beképzelt, kérkedő és fontoskodó teremtmény utálatos Isten szemében. Aki Isten népe közül hajlamos arra, hogy urat játszon mások felett, nyers szavakat, szigorú eszközöket és fennhéjázó módszereket használ, s ezt a hajlamot kinyilvánítja, a „gonosz szolga" osztályhoz közeledik és Sátán sorsa vár reá.

[19] Jeremiás egy szerény ember volt. Krisztus Jézus hű és igaz követői szintén szerények; mert az ember Jézus is szerény volt, és ők hozzá hasonlók kell legyenek. Ő szelíd és alázatos szívű volt. (Máté 11 : 29) Mindig szorgalmasan törekedett Atyja akarata cselekvésére, és ezt örömmel tette. Követőit pedig arra inti, hogy hasonlóan cselekedjenek. Jeremiás bebizonyította szerénységét Isten előtt, amidőn így szólt: „Ah, Uram Isten! Imé, én nem tudok beszélni, hiszen ifjú [gyerek] vagyok én!" (Jer. 1 : 6) Ő ezáltal igazat mondott; hiszen önmagában nem volt erő a reá ruházott kötelezettség elvégzésére. Azután Jeremiás rettenthetetlen és bátor volt, mivel biztosítékot kapott arravonatkozólag, hogy Isten vele van és mindvégig támogatni fogja. Ez nagyon erőssé és bátorrá tette Jeremiást az Úr erejében. Isten így szólt Jeremiáshoz: „Ne mond ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!" — Jer. 1 : 7, 8.

[20] Éppenígy szerények ma azok, akiket Jehova az ő tanuiként elismert; hiszen elismerik, hogy önmagukban nincs erő. Mindazáltal Jehova tanuihoz a következő apostóli szavak vannak intézve: „Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti ki vagytok választva; hogy a mi evangéliumunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, szent szellemben is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek." (Tessz. I. 1 : 4, 5) Amennyiben az Úr hű tanui elismerik, hogy Jehova és Krisztus Jézus velük van és teljesen támogatja őket, minden emberektől és démonoktól való félelmet elűznek maguktól, bátrak lesznek az Úrban és örömmel hirdetik az Istentől rájuk bízott üzenetet. Ezáltal kinyilvánítják Isten és Krisztus Jézus iránti szeretetüket. (János I. 4 : 17, 18) Ebből megint kitűnik, hogy Jeremiás Isten népe mostani tagjainak a példája volt, s ez további bizonyítéka annak, hogy a jövendölés az ő javukra jegyeztetett fel.

[21] Jehova ezután kifejezett parancsot adott Jeremiásnak, hogy hirdesse ki a vallásoskodók feletti ítéletét, tehát azon zsidók felett, akik elhagyták szövetségüket és az ördög-valláshoz csatlakoztak. Máma pedig megparancsolja Isten az ő tanuinak, hogy vonuljanak fel és hirdessék ki ítéletét a vallásoskodók felett, illetve azok felett, akik magukat az ő szolgáinak vallják, a valóságban pedig az ördög-vallásra adták magukat. Ezért a Jeremiáshoz intézett szavaknak ma még nagyobb jelentőségük van Jehova tanui számára; ezek a szavak pedig így hangzanak: „És kimondom ítéletemet felettük mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. Te azért övezd fel derekadat és kelj fel és mond meg nékik mindazt, amit én parancsolok néked; meg ne riadj tőlük, különben én riasztalak el téged elölük." — Jer. 1 : 16, 17.

[22] Jeremiás tudta, hogy Isten parancsainak a követésénél egy hatalmas és elsáncolt csapat zsidó pappal fogja magát szembe találni, akiket egy hiszékeny és tudatlan nép támogat s így nagyon nagy veszedelemmel kell számoljon. S amidőn az Úrtól ily bátorító és biztató szavakat kapott, munkához látott Jehova erejében. Az ő félénksége teljesen megfelel most azon gyenge férfiak és nők félénkségének, akik most kivonulnak a bizonyságtevő munkában tudván, hogy egy kegyetlen és hatalmas, elsáncolt tömeg vallásoskodóval kell szembekerüljenek, akik nem becsületes és ravasz harci módszereket használnak. A szavak, amelyeket Isten azután mondott, hogy Jeremiásban bizalmat keltsen, különösen Isten most földön lévő népének a bátorítására és erősítésére jegyeztettek fel, s ezek a további bizalomkeltő szavak így szólnak: „Mert imé én erősített várossá, vasoszloppá és ércbástyává teszlek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és a föld népe ellen." (Jer. 1 : 18) Ebből kitűnik, hogy Jehova gondoskodik népe megoltalmazásáról, és erőssé teszi a maga hatalmában és erejében, ércbástyához hasonlóvá teszi az uralkodók, politikusok, a törvény erős karja és az összes más vallásoskodók ellen, akik ellene vonulnak. Ezáltal az Úr hűségesei látják, hogy aki mellettük van sokkal erősebb mindazoknál, akik ellene lehetnek. (Róma 8 : 31) Jeremiás egyedül kellett fellépjen egy kegyetlen, beképzelt és kérkedő tömeg ellen. Tudta, hogy Jeruzsálem azon vallásoskodói elkeseredetten ellene fognak harcolni, s Jehova tanui ma szintén tudják, hogy a „kereszténységben" a vallásoskodók elkeseredetten ellenük harcolnak s ezt meg is teszik. Jehova az ő hűségesei bátorítására és teljes megerősítésére mondja nekik: „Viaskodnak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja Jehova, hogy megszabadítsalak téged." (Jer. 1 : 19) Ez további bizonyítéka annak, hogy a harc nem emberekké, hanem Istené, amelyen az emberek Isten iránti ragaszkodásuk bebizonyítása végett bizonyos részt nyernek. Ez Isten „szokatlan munkája", amelyhez hozzálátott és megparancsolja szolgáinak, hogy vegyenek részt abban. Ha „szokatlan munkája" befejezést nyert, akkor Isten „hallatlan dolga" következik, amelyet Krisztus Jézus és láthatatlan harcosainak hadereje fog végrehajtani és Sátán szervezetének teljes megsemmisítését fogja keresztül vinni.

Cél

[23] Amint a feljegyzés mutatja, Jehova kettős célt követett, amidőn Jeremiás prófétát jövendölés végett Jeruzsálembe küldte. Jeremiásnak figyelmeztetnie kellett a jeruzsálemi vallásoskodókat, hogy jobbítsák meg útaikat és cselekedeteiket, többé ne bízzanak vallásvezéreikbe és szűnjenek meg az idegenek elnyomásával, tudtukra kellett adja, hogy a figyelmeztetés megszívlelésének és követésének elmulasztása Isten büntetését fogja rájuk hozni, amennyiben Isten elküldi ítéletvégrehajtóját ennek a népnek a megsemmisítésére. Az összes jóakaratú embereket is figyelmeztetnie kellett, hogy az egyedüli menekülés útja abban áll számukra, hogy alávessék magukat az ő „szolgájának", Nabukodonozor királynak, aki Krisztus Jézust, a világ jogszerinti Királyát árnyékolta elő. Hasonlóképpen használja fel ma Jehova az ő tanuit, hogy a világ vallásoskodóit figyelmeztesse és nekik bejelentse, miszerint elküldi hatalmas ítéletvégrehajtóját, hogy őket és az egész világot megsemmisítse, ha nem javítják meg utaikat és cselekedeteiket és nem szűnnek meg az ördög-vallás gyakorlásával és nem hagynak fel a vallásvezérekre és hamis prófétákra hallgatni. Ezeknek a tanuknak a jóakaratú emberekkel is tudatniuk kell, hogy Isten Királyához, Krisztus Jézushoz kell menekülni mindazoknak, akik biztonságot és szabadulást óhajtanak találni. Jehova tanui most Isten parancsainak engedelmeskedve éppen ezt a munkát végzik Krisztus Jézus vezetése alatt. Mi a vallás ellen

FEL

vagyunk, mert az az ördögtől származik. Mi az igaz kereszténység, illetve a Krisztus alatt megszervezett királyság mellett vagyunk, mert ez Jehova Istentől van.

Társak

24 Palesztinában voltak becsületes és őszinte emberek, akik nem voltak izraeliták és nem üztek ördögvallást; ezek Jonadáb leszármazottai voltak. Abban az országban voltak nem izraelita rabszolgák is, akik az izraelitákat kellett szolgálják, s ezeket különösen Ebed-Melek képviselte, aki Jeremiással, Isten próféájával jót cselekedett. Jonadáb leszármazottai és Ebed-Melek a mostani jóakaratú embereket árnyékolták elő, akik nem vallásoskodók, hanem egyesek az igazság üzenetének a megismerésére törekszenek, s miután hallottak róla, Isten és felkent Királya mellé állanak, és társai lesznek Jehova tanui maradékának, akikre Jézus Krisztus bizonyságtétele bizatott. A Jeremiás által előárnyékolt felkent maradék elől jár, s a magukat Istennek szentelt jóakaratúak csatakoznak hozzá a szolgálatban mint utitársak, s ezek a társak alkotják a nagy sokaságot, akik minden időben búzgalommal és örömmel szolgálnak Isten szervezetében. Jehova szervezetét Jeruzsálem szemléltette, mivel az az ő nevét viselte; s így a Zsoltáros „Izrael" nevével a templom-sereg tagjait jellemzi, s prófétai nyelven áll megírva felőlük: „Örvendeztem, mikor mondták nékem: Menjünk el Jehova házába! Lábaink ott állanak a te kapuidban, oh Jeruzsálem! Jeruzsálem, te szilárd egységben felépült város." — 122. Zsoltár 1—3; Elberfeldi ford.

25 Akik az ellenjelképes Jeruzsálemhez vagy Isten szervezetéhez tartoznak, mindannyian békességben kell éljenek egymással és egységesen kell közreműködjenek. Ezek állandóan a szervezet békességéért imádkoznak. Isten szervezetének látható része békéjéért való imájukhoz tartoznak a következő szavak is: „Atyámfiaiért s barátaimért hadd mondhassam: béke veled!" (122. Zsoltár 8) Mint szilárdan egybeszerkeztett, egyesült testület vonulnak örömmel és Jehovát dicsőítő énekekkel hadba az ellenség ellen a maradék és társai vagy barátai, és figyelnek Jehova hozzájuk intézett szavaira: „Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság [ellenség] miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten." (Kronika II. 20 : 15) Az Úr e hadseregéhez tartozol és öröm és dicsőítő énekkel az ajkadon vonulsz hadba? Van hited Isten ígéreteiben, ami téged búzgó tevékenységre serkent? Teljesen az Úrban bízol és megteszed a magad részét? Mindenki el kell végezze a reá ruházott kötelességet. Senki se helyettesíthet téged. Senki se várhat Isten áldására, aki tétlenül és mással végezeti el a munkát.

Félelem nélkül

26 A Jeremiás által hirdetett üzenet a jeruzsálemi vallás-vezérek között nagyon népszerűtlen volt. Annyira gyűlölt volt, hogy a papság haragját zúdította Jeremiás fejére. Mindazáltal ez nem félemlítette meg Jeremiást. Nem alkudott meg és nem szégyelte hirdetni azt az igazságot, amelynek ismertetését Isten neki megparancsolta. Istennek kellett engedelmeskedjék, tekintet nélkül az emberek tetszésére vagy nem tetszésére. Jeremiás egyik uralkodótól se kért engedélyt arra, hogy körül járhasson és az üzenetet hirdethesse, sem nem fogadott el ily hatósági engedélyt. Isten megparancsolta neki az üzenet közlését, és semilyen hatalom se adhatott volna neki hatósági engedélyt vagy akadályozhatta volna meg joggal annak megtevését, amit a mindenható Isten megparancsolt. Ma ugyanilyen állapotok vannak. A Jehova tanui és barátaik által Isten parancsára hirdetett üzenet egyáltalán nem kedves a klérus előtt, de különösen a római kat. hierarchia előtt. Mindazáltal ez nem riasztja vissza az Istent szeretőket. Az ő tanui nem félnek az üzenetet úgy hirdetni, amint nekik megparancsoltatott, nem is alkusznak meg, másnak megengedvén az üzenet megcenzurázását, sem nem kérnek emberektől hatósági igazolványt vagy fogadnak el olyat, hogy a királyság üzenetét hirdethessék. Isten megparancsolta ennek megtevését, s az ő tanui Istennek kell engedelmeskedjenek; s ha az emberi törvények ellentétben vannak Isten törvényével, a hűségesek Isten törvényének engedelmeskednek és vállalják a következményeket, amelyeket Isten megenged. Ebből kitűnik, hogy Jehova világos meghatározta az eljárási módot, amelyet a most földön élő tanuinak követni kell.

27 Jeremiás Jehova parancsainak engedelmeskedve, figyelmeztette a népet, hogy ne hallgassanak a hamis tanokat tanító papságra és támogatóikra, és értesítette őket, hogy ha mégis vallásoskodókra hallgatnak, az egész nép meg lesz semmisítve. Jehova parancsára Jeremiás így szólt a népnek a vallásvezérekre és papságra vonatkozólag: „Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földtekből és kiűzzelek titeket és elvesszetek!" (Jer. 27 : 10) Éppenígy figyelmeztetik ma a Jehova által kiküldött tanuk a népet a pusztulásra, amelyben biztosan részük lesz, ha továbbra is a papokra hallgatnak és nekik engedelmeskednek. Isten megparancsolta ennek megtevését, mivel ezek a vallás-vezérek meggyalázták az ő nevét azáltal, hogy az ördög szerzeményei előtt hajolnak meg és azt imádják. Jehova tanui a népnek való segítés céljából utalnak Isten ígéjére, amelyben Krisztus Jézus, a Király így szól: 'Imé az én választott szolgám, akire szellememet helyeztem. Az ő [Krisztus Jézus] nevében reménykednek az emberek.' (Máté 12 : 18, 21) Ha az igazság e kijelentései ismertetve vannak, a papság sértve érzi magát vallásos érzésében, nagyon mérges lesz és nagy erőfeszítést tesz arra, hogy Jehova tanuit bezárassa vagy megsemmisíttesse és munkájukat megszüntesse.

28 A zsidó vallásokodók Jeremiást megakarták ölni, mivel ő az igazságot beszélte. Ha a zsidó vallásokodók Isten képviselői lettek volna, amint azt állították, akkor a figyelmeztetést félelemmel és rettegéssel fogadták volna és szorgalmasan utaik megjobbítására törekedtek volna. Tudhatták volna, hogy ha Jeremiás egy üzenetet Isten nevében, de Isten akaratával ellentétben hirdet, a maga idején Isten megbünteti őt; mert Isten Hanániás prófétát megölte hűtlen beszédéért. De a zsidó papok nem akarták megengedni a kényelmes módon szerzett megélhetésük veszélyeztetését. Éppenígy ma a római kat. hierarchia is Isten képviselőjének állítja magát, s ha ez az állítás igaz volna, félelemmel és rettegéssel kellene fogadják a figyelmeztetés üzenetét és meg kellene szünjenek pénzt elfogadni az özvegyektől és árváktól azon ürüggyel, hogy segítenek a „tisztító tüzben" lévő kedveseiken, és felhagynának más hasonló dogmák tanításával, amelyek meggyalázzák Isten szent nevét. De ezek a vallásoskodók nem szívesen engedik veszélyeztetni bevételi forrásaikat. Azért mindenféle ravasz módszert megragadnak Jehova tanui elnémítására és annak megakadályozására, hogy a nép meghallja az igazságot.

29 A jeruzsálemi vallás-vezérek magukhoz ragadták a vezetést azon törekvésnél, hogy Jeremiást az igazság hirdetése miatt megöljék, amint írva van: „És lőn, mikor elvégezte Jeremiás a beszédet, amelyet Jehova parancsolt mind az egész népnek szólania, megragadták őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván:

FEL

Halállal kell lakolnod!" (Jer. 26 : 8) A zsidó klérus megragadta Jeremiást, bíróság elé állította és véréért kiáltott. Éppen így ma is. A vallás-vezérek hallják az Úr üzenetét Jehova tanui szájából; felbőszülnek és elfogatják Jehova tanuit, bíróság elé állíttatják s őket lázítással és a népnek erőszakosságra való felbujtásával vádolják, és Jehova tanuinak szigorú megbüntetését követelik. Ezek a papok tudják, hogy hazugságot beszélnek Jehova tanui felől, mindazáltal csak ily ravasz és tisztességtelen módszerekkel harcolnak. A klérus az, amely hamis vádakat kovácsol Jehova tanui ellen, s a fanatikus hiveket is a klérus hecceli fel arra, hogy népcsődületet idézzen fel; s gyakran katolikus papok vezetik a csőcseléket Jehova tanui ellen. Ezek a papok azt állítják, hogy az igazság hirdetése népcsődületet és lázadást idéz elő; a valóságban pedig éppen a papok azok, akik viszályt keltenek és a népet összecsődítik.

30 Jeremiás bátor volt, mert tudta, hogy a mindenható Isten vele van. Hasonlóképpen Jehova tanui is bátrak ma; s amiképpen Jeremiás beszélt a vallásoskodókhoz, úgy kell beszéljenek most Jehova tanui is: „Az Úr küldött engem, hogy ellenetek prófétáljak, és mi Istennek engedelmeskedünk." Jeremiás ezáltal példát mutatott Jehova tanuinak a követendő utat illetőleg; mert a feljegyzés azok javára történt, akik most a földön élnek. Jeremiás tudta, hogy élete veszélyben forog, mindazáltal Jehovába vetette bizalmát. Így Jehova tanui is jól tudják ma, hogy állandóan veszélyben forognak; de a mindenható Istenben bíznak, és örömmel engedelmeskednek neki. Ez az Úr által szerzett próféták drámája a most földön élő és magukat Isten szolgáinak valló emberek két különböző osztályát mutatja: egy félénkekből és egy bátrakból álló osztályt. A feljegyzés azt mutatja, hogy Jehova egyszerre két férfiut használt fel a Jeruzsálem elleni jövendölésre, vagyis Uriást, aki félénkké lett és megölték, és Jeremiást, aki mindvégig hü maradt és Jehova Isten megvédelmezte és megoltalmazta. Amidőn Uriás megtudta, hogy a vallásoskodók megakarják fogni, attól való félelmében, hogy megölik, Egyiptomba menekült. Ott azonban megfogták, visszaszállították és megölték. Jeremiás ellenben közölte az Úr üzenetét úgy, amint meg lett parancsolva neki. Az a körülmény, hogy Uriást megölték, nem félemlítette meg Jeremiást. Ahelyett, hogy félelmet mutatott és az ördög szervezetének valamely más részéhez menekült volna, felemelkedett a vádolók előtt és így szólt hozzájuk: 'Én azt az üzenetet közvetítettem, amelyet Isten parancsolt nekem. Most pedig tegyetek velem, ami akartok.' Uriás az ördög szervezetében keresett menedéket s azért elpusztult. Jeremiás azonban teljesen Istenbe vetette bizodalmát, és meg lett oltalmazva. Ezáltal példa lett mutatva, amelyet Isten népének mindig figyelemben kell tartania. Az oltalmat és üdvösséget csak egyedül Istennek Krisztus Jézus vezetése alatt álló szervezetében találja meg, s aki a biztonság valamely más eszköze után jár, azt mutatja, hogy hiányzik Istenbe vetett hite. Jehova népének a tapasztalai Németországban és máshol azt mutatják, hogy a félénkek sokkal többet szenvednek, mint a bátrak. Ha kötelességet kell teljesítsünk vigyük véghez emberektől vagy ördögöktől való félelem nélkül és gondoljunk Jézus szavaira, aki így szólt: „Ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem inkább attól féljetek, aki mind a lelket, mind a testet elveszteni a gyehennában." — Máté 10 : 28.

31 A fanatikus vallásoskodók megölhetnek bennünket, de a mindhalálig hűségeseket Isten tökéletes és dicsőséges életre fogja feltámasztani. Jehova tanuit az Úr felkente és bizonyos kötelességek elvégzésével bízta meg, s ők tudják, hogy egyszer meg kell halljanak, hogy bebizonyíthassák ragaszkodásukat és bejuthassanak az Úr szellemi országába. Azért elhatározták, hogy mindhalálig megőrzik hitüket és kötelességük teljesítésében hűek maradnak Istenhez, s mivel ily hittel rendelkeznek, Isten akaratának a cselekvését kivéve, mindennel szemben vakok.

32 Akik most Isten elismerését elnyerik, mindhalálig hűek kell legyenek. Isten Krisztus Jézus által rájuk bízta a királyság érdekeit, s a királyság érdekeihez tartozik az ő utasításainak hű teljesítésében való engedelmesség, az ő országa üzenetének a hirdetése is. Mivel az Úr sokat bízott tanuira, csupán tétlen engedelmességnél sokkal többet kíván. Ők teljesen megbízhatóknak kell bizonyuljanak. Kis dolgokban való hűség nagy dolgokban való megbízhatóságot mutat. Az a kiváltság, hogy most Jehovát „szokatlan munkájában" szolgálhatjuk, a legnagyobb kiváltság, amely valaha embernek osztályrészül jutott. Az ily tanuk tehát minden az Úrtól kezeikre bízott dologban hűséget és megbízhatóságot kell tanusítsanak. Akik az Úrral szövetségre léptek, mindannyian vizsgálják meg magukat, vajjon eleget tesznek az Úr minden követelményének vagy sem!

33 Ami a jonadábokat vagy „más juhokat" illeti, ők az Úr szervezetében menedéket kerestek és találtak, s ők is hűek kell legyenek és Isten parancsait lelkiismeretesen figyelembe kell vegyék és engedelmeskedniük kell. Nem szabad a határt túllépniük, ami azt jelenti, hogy szigorúan Istenhez és Krisztus alatti szervezetéhez kell ragaszkodjanak és abban hűségesek kell maradjanak. Az a kiváltságuk, hogy a felkentek társai lehetnek és velük szolgálhatnak Isten temploma előtt. Nekik nem szabad félniük sem emberektől, sem ördögöktől, mivel félelem nyilvánításával könnyen az ördög csapdájába eshetnek. Igazságosságot kell keresniük, hűen engedelmeskedvén Isten nekik adott parancsainak. Alázatosságot kell keresniük, szorgalmasan ismeretre és bölcsességben és értelemben való növekedésre törekedvén. Tőlük éppen olyan hűség követeltetik, mint a maradéktól.

34 Az idő most elérkezett, amidőn Jehova úgy láthatatlan, mint látható szervezetét felszólítja és mindenkinek megparancsolja: „Keljetek fel és támadjunk ellene haddal!" Ez azt jelenti, hogy Isten szervezete fel kel, hogy az ellenség ellen hadat indítson, s az ellenséget a földön főképpen a 'vén parázna' képviseli, amely most diadalmasam körüljár és csillogó pompát ölt magára abban a reményebn, hogy ezáltal mindenkit a maga befolyása és hatalma alá bolondít; s így őket Isten és Királya ellen lázít. Ez csak látható eszköze és képviselője a tulajdonképpeni ellenségnek, Sátánnak, aki szövetségeseinek a társaságában a Szentírásban mint 'fejedelemségek, hatalmasságok és a gonosz szellemek hadserege' van vázolva. (Efézus 6 : 12) Sátán és a gonosz angyalok egy hadserege évszázadok óta gyalázzák Jehova szent nevét, az embereket eltérítették Jehovától, igaz barátuktól s őket a romlás útjára terelték. Jehova türelmes volt és meg várta alkalmas idejét a vitakérdés végleges eldöntésére. Ez az idő elérkezett, és Isten Krisztus által nemsokára megsemmisíti Armageddonban a csaló és ámító vallásrendszereket, elsepri a hazugság menedékét [rejtekhelyét], azután pedig Sátán szervezetének minden alkotó részét teljesen elpusztítja. Mielőtt azonabn ez a pusztító nagy veszedelem a világra szakadna, Jehova kiküldi szolgáit s megparancsolja nekik, figyelmeztessék az embereket feltett szándékára, hogy az Isten iránt jóakaratú emberek a Krisztus kormányzata alatt álló királyságához menekülhessenek

FEL

s ott biztonságot és oltamat találhassanak. Ha te Isten és az ő királysága mellett állsz, a te kiváltságod és szent kötelességed, hogy részt vegyél az Úrnak ebben a „szokatlan munkájában". Kész vagy megtenni részedet és bebizonyítani hűségedet és ragaszkodásodat? Vagy tétlenül akarsz állni és a szabadulásra vonatkozó reményességedet csupán a multban szerzett csekély ismeretre alapítani, vagy arra, hogy a te jámbor jó jellemedet megtartod?

[35] Hogy Isten népe a megbizatását és kötelességét értelmesen teljesithesse, Jehova kinyilvánította előtte az ellenséget s annak helyzetét és tanuit ugyanakkor egy további eszközzel szerelte fel támadó fegyverének, a szellem kardjának a használatára. Az ő kegyelméből most az „Enemies" [Ellenségek] c. könyv lett elkészítve további harci eszköznek. Ebben Isten leleplezi Jehova- és azok ellenségeit, akik Isten népének a megsemmisítésére törekszenek és Isten népe hogyan kell felléphjen támadásaikkal szemben. Feltárja, hogy az ellenség, aki tudja, hogy kevés ideje van, most elkeseredésében hogyan ragad meg minden eszközt, hogy mindenkit Isten ellen lázítson és a romlásba taszítson. Megmutatja, hogy az ördög a célja eléresére legfőbb eszközként a vallás-szervezeteket használja, különösen a római kat. hierarchiát, amelyek hatalmas és ámító palifogásaik által az embereket megfosztják vagyonuktól, gondolat-, cselekvési, és istentiszteleti szabadságuktól, s őket vakon a kétségbeesés „vermébe" terelik. Jehova lehetővé teszi nekünk, hogy őket figyelmeztessük a fenyegető veszedelemre. Utal a jó érzelmüek előtt igazi örömükre és megnyitja előttük az örök élet egyedüli útját. Akik most az Úr oldalán állnak, nem tesznek eleget kötelességüknek, ha csendben maradnak. Isten kijelentette, hogy ha csendben maradnak és nem figyelmeztetik a népet, ez a saját romlásukat fogja jelenteni. (Ezékiel 33 : 7) Nem őrizhetjük meg tisztaságunkat, ha hallgatunk. Tisztaságunkat csakis az Úr parancsainak tevékeny, hű teljesítésével és azáltal őrizhetjük meg, ha figyelmeztető és üdvözítő üzenetével meglátogatjuk a népet. Tehát először önmagunkat kell felfegyverezzük és az ellenségről szóló felvilágositással felszereljük, hogy megbizatásunkat értelmesen teljesithessük. Isten Jeremiást használta fel, hogy példaadásával az utat megjelölje. Tanui most ugyanazon az úton kell járjanak. A mi kiváltságunk és kötelességünk, hogy az igazság kinyilatkoztatott isteni üzenetével a népet meglátogassuk, félelem nélkül és nyiltan hirdessük s igy megbizatásunkat teljesitsük, a bak-apácákat és Sátán más látható képviselőtt az ő rejtekhelyükből 'kitépjük' és a leghatalmasabb és legámitóbb rendszert, amely valaha a *népet meglátogatta és Isten nevét gyalázta*, lerombolják s ugyanakkor a nép előtt Jehova és Királya zászlaját magasra emeljük s igy részt vegyünk Istennek Krisztus kormányzata alatti királyságának az épitésében és plántálásában, amely a Legfelségesebb nevét örökre igazolni fogja. Ez a végső idő. Teljesiteni akarod kötelességedet azáltal, hogy a mindenható Isten parancsainak engedelmeskedel?

Tanulmánykérdések

15. Hogyan kell érteni a megbizatásban megkövetelt 'épitést és plántálást'?
16, 17. Kinek adatott az Ésaiás 62 : 10-ben feljegyzett parancs? Hogyan van végrehajtva ez a munka?
18. Mutasd ki, hogy mit kell érteni szerénység alatt!
19, 20. Milyen oktatás van Jehova tanui számára Jeremiás 1 : 6, 7-ben?
21, 22. Alkalmazd Jeremiás 1 : 16, 17. verseit, mégpedig a feltalálható állapotokra-, Jehova parancsának a céljára és hatására-, az ő biztositékára- és figyelmeztetésére való utalással a) Jeremiás esetében, és b) az általa előárnyékoltak esetében! Hasonlóképpen a 18. és 19. versekben kifejezésre juttatott további biztositékot!
23. Mutasd ki a) milyen kettős célt követett Jehova, amidőn Jeremiást a Jeruzsálem elleni jövendölésre utasította; b) annak a küldetésnek prófétai alkalmazását!
24. Mutasd ki, hogy Ebed-Melek, Jonadáb és az ő leszármazottai oly osztályt árnyékoltak elő, amely most jön létre!
25. Alkalmazd a 122. Zsoltár 1—3-mat, valamint a 122. Zsoltár 8-at és Kronika II. 20 : 15. versét!
26, 27. Mutass rá, hogy a Jeremiás által hirdetett szavak, valamint az üzenet célja és a bátorság, amellyel Jeremiás a figyelmeztetést megtette s annak a vallásoskodókra gyakorolt hatása is prófétai volt!
28. Hasonlitsd össze a zsidó vallásoskodók eljárását és gondolkozásmódját a mai vallásoskodókéval!
29. Hasonlitsd össze a Jeremiás 26 : 8-ban feljegyzett prófétai állapotot a jelenlegivel!
30. Hasonlitsd össze Jeremiás viselkedését Uriás cselekvési módjával és utalj az abban lévő tanulságra!
31. Miért nem riadnak vissza Jehova tanui attól, amit nekik a fanatikus vallásoskodók és az igazság más ellenségei tehetnek?
32, 33. Mi követeltetik meg azoktól, akik Isten elismerését elnyerik?
34. Kihez intézi tehát parancsát Jehova Abdiás 1-ben? Mi az oka az ott megparancsolt eljárásnak? Ki közli ezt a figyelmeztetést? Miért szükséges igy, hogy ez *most* történjen meg?
35. Milyen gondoskodást tett Jehova arranézve, hogy népe a kapott megbizatást és kötelességét értelemmel és hatékonyan végezhesse? Milyen fontos célt szolgál, hogy ez a figyelmeztetés megtétetik? Csak hogyan teljesithetjük tehát helyesen feladatunkat és őrizhetjük meg tisztaságunkat?

(Angol W. 1938 január 1)

Jónás

I. rész

„Az emberfélelem tört vet; de aki Jehovában bizik, biztonságban lakozik." — *Példab. 29 : 25; Elberf. ford.*

JEHOVA feljegyeztette okori szolgáival igéjében mindazt, amit későbbi években szándékozott cselekedni. Azok a hű férfiak Isten vezetése szerint cselekedtek és nem valamely teremtmény akarata szerint irtak, hanem a mindenható Isten „szent szellemétől indittatva". (Péter II. 1 : 21; Sámuel II. 23 : 2) Azok a szolgák Jehova Isten engedelmes szolgái voltak, és az ő utánnuk élő más teremtmények érdekében tevékenykedtek. Tulajdonképpen azt se tudták azok a hű férfiak, hogy miert szólottak vagy irtak úgy, noha szorgalmasan kutattak annak megismerésére. Csak azt tudták, hogy az Úr akarata szerint cselekedtek, amidőn Istennek az ő utánnuk következendő teremtményekre vonatkozó kegyelmét ismertették; és ez minden volt, amit tudniuk kellett. Ők örömmel engedelmeskedtek. Meg van irva, hogy „a Krisztus szelleme lakozott ő bennük". (Péter I. 1 : 10, 11) Ez azt jelenti, hogy önzetlenek voltak Isten szolgálatában, a szeretet inditotta őket, hogy minden időben az ő akaratát cselekedjék. Ez az az ismertetőjel, amely a maradéknak például szolgál s amelyet jól teszi, ha követ. A Krisztus szelleme összetartja a maradékot, és ugyanez a szellem inditja őket, hogy örömt-

FEL

mel cselekedjék Jehova akaratát. Ha az Úr szolgája emberektől való félelemből elmulasztaná cselekedni Isten akaratát, ez a félelem egész biztosan tőrbe ejti őt. Ha azonban Istent féli és feltétlenül benne bízik, Jehova oltalma mindig biztos számára.

[2] Az Úr Jézus most templomában van és maga köré gyűjtötte „hű és bölcs szolgáját". Ott felvilágosítja a szolgát Isten régen feljegyzett jövendöléseinek a feltárása által. Ezt mint Jehova képviselője teszi; s az ő feltett szándékának feltárulása által most a templomban lévő szolga szemléli Isten dicsőségét, s a hűségesek ma jobban megértik ezeket a dolgokat, mint a földön azelőtt valamely teremtmény megérteni tudta volna. Mennél jobban tanulmányozzák a hűségesek a jövendöléseket, annál nagyobb benyomást gyakorol rájuk az a nagy igazság, hogy a próféciák a multban Isten most földön tartozkodó népének a javára és vigasztalására jegyeztettek fel, amely vigasztalásra e gonosz napokban oly nagy szükségük van. E hű sereg közül egyesek már évek óta a szűk ösvényen haladnak, míg mások csak nem rég léptek erre az áldott útra, és az egész szolga-sereg, most „eltelve az ő akaratának ismeretével teljes bölcsességben és szellemi értelemben, arra törekszenek, hogy „minden jó cselekedetekben gyümölcsözzenek" és 'nevekedjenek isteni értelemben', hogy az ő védelmükre bízott királyság-érdekeket hatékonyabban védelmezhessék; ily módon hirdetik ők annak hatalmas dolgait, aki őket a sötétségből a csodálatos világosságára hívta. Azért tudja a szolga jobban értékelni következő prófétai szavak erejét, mint valaha: „Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága." (119. Zsoltár 105) A szolga számára Isten igéje étel és ital, s annak ismerete és megértése nagy örömmel tölti el.

[3] A szolga-sereg most világosan látja, hogy Isten összes jövendölései az ő Krisztus alatti országa fokozatos fejlődésére és teljes felépítésére utalnak, ami azt jelenti, hogy a Jézus Krisztus vállán nyugvó igazságos kormányzat a népnek nemsokára békét és üdvösséget hoz, és mindenekelőtt, hogy az Jehova nevének és igéjének örök igazolására szolgál és minden teremtmény előtt világosan feltárja, hogy csak egy igaz és mindenható Isten van, akié egyedül a Jehova név s aki az önzetlenség teljes megtestesülése. A „hű és bölcs szolga" most jobban értékeli azt a tényt, hogy a dicsőséges királyság földi érdekei most az ő kezére lettek bízva s az a nagy kiváltsága, hogy minden lehető erőfeszítést megtegyen a királyság érdekei előmozdítására. Ámbár ennek az osztálynak a tagjai látják, hogy az örök életre való megmentés a legnagyobb áldás, amely valaha egyedeknek osztályrészül juthat, de azt is világosan felismerhetik, hogy a királyság legfőbb célja abban áll, hogy minden teremtményt meggyőzzön Jehova fenségéről, dicsőségéről és legfelsőbb voltáról, s hogy a saját hűségük a rájuk bízott „jószág" legéberebb oltalmazásában a szolga-osztály tagjainak teljes biztosítékot nyujt, hogy részük lesz a Legfelségesebb nevének az igazolásában. Ezért a királyság a legnagyobb fontossággal bír. A szolga-seregnek ajándékozott csodálatos kilátás tagjait arra az ünnepélyes elhatározásra indítja, hogy Isten kegyelméből semmi által nem engedik magukat feltartoztatni a Király nyilt szolgálatában. Egyetlen teremtménynek se szabad megengedni, legyen az férfi vagy nő, hogy útjába álljon az Úr és az ő országa érdekében végzett hű szolgálatnak, mégpedig a valamely teremtménnyel fennállható kötelezettségre való tekintet nélkül, sem a gonosz angyalok vagy ördögök nem szabad feltartoztassák az előnyomulásban. Még ha a szolgát gonosz üldözés szorongatná, testi fájdalmakat szenvedne, mégha a halállal néz is szembe, e dolgok egyikével se engedi magát vissza riasztani a Király és királysága iránti lojális és hű odaadástól. Nincs oly érték, amelyet össze lehetne hasonlitani a királysággal és ha valamit a szolgának felkínálnának azzal a céllal, hogy őt a hű szolgálatban akadályozza, meg kell vetni és el kell utasítani. Minden mással szemben vak, amint meg van irva: „Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és oly süket, mint az én követem, akit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint Jehova szolgája?" — Ésaiás 42 : 19.

[4] Az Úr hű szolgája számára a királyság minden időben az első és utolsó. A szolgasereg tagjai mindannyian Pál apostolhoz hasonlóan szólanak: „De egyet cselekszem"; s aki igy cselekszik, az megbizhatónak, bizalomra méltónak, hűségesnek és igaznak bizonyul. A szolga teljes örömmel teljesíti kötelességét; s a legnagyobb ellenállás közepette is feltartoztathatatlanul előretör és dicsőítő éneket énekelve hirdeti Jehova és az ő Királyának a nevét. Mialatt a szolga előretör, az Úr folytatja jövendöléseinek a szolgasereg szemei előtt való feltárását, mégpedig azért, hogy a maradék tagjainak „békességestűrés által és az irásoknak vigasztalása által reménységük legyen".

[5] Az elmult öt év alatt és Krisztus Jézusnak templomához jövetele óta tetszett az Úrnak, hogy népe előtt kinyilatkoztassa jövendöléseinek az értelmét, s igy bebizonyitsa nekik a fenti értékes igéret igaz voltát. Úgylátszik az Úr akaratát képezi, hogy az Őt szeretők és szolgálók bepillantást nyerjenek Jónás jövendölésébe és azt megértsék, s hogy ez a jövendölés a megértés és felfogás után a hűségeseket nagyobb tetterőre serkentse a kötelességteljesítésben. Észrevettük, miszerint Jehova megengedte, hogy hű népe gyakran bizonyos részt vegyen a jövendölés beteljesítésében, és később megismerteti velük annak értelmét. Úgylátszik ez Jónás jövendölésére is vonatkozik, amelyet Isten kegyelméből most megvizsgálunk.

[6] A „Jónás" név jelentése „galamb", s mivel Jehova adta neki ezt a nevet, azt bizonyítja, hogy annak nagy jelentősége van. A galamb először a Mózes első könyve nyolcadik fejezetében van említve, mégpedig a vizözön lefolyásával kapcsolatban. Jézus önmagáról mint a „Jónásnál nagyobbról" beszél. (Máté 12 : 41, Menge szerint) Amidőn a gyermeket bemutatták a templomban, a Jézus nevet adták neki, és akkor 'a törvény szerint' két galambfiat áldoztak fel. (Luk. 2 : 21—24) Megkeresztelkedésénél, amidőn őt Isten szeretett fiaként elfogadta, a szent szellem galamb képében szállott az Úr Jézusra. (Máté 3 : 16) Jelképes nyelven Jézus szemeiről van mondva, „szemei mint ... galambok". (Énekek éneke 5 : 12) Amidőn az egyház Krisztus Jézushoz lett gyűjtve, azt „galambomnak" nevezi. (Énekek éneke 6 : 9) Az Irás mondja jelképesen a galambról, hogy gyors a mozgásban (55. Zsoltár 7) és magasan fenn a kősziklákon biztonságban fészkel. (Jer. 48 : 28) Azt is mondja a galambról, hogy megalázott állapotban van. A Zsoltáros Isten hű szolgáiról beszél, hogy azok megalázott állapotban vannak s aztán hozzá fűzi: „olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, amelyeket ezüst borit és ... színarany fényűek." (68. Zsoltár 14) Jézus utasitja tanítványait, hogy" legyenek szelidek mint a galambok". (Máté 10 : 16) Elvárható tehát, hogy Jónás egy időben Krisztus Jézus hű követőit szemléltette vagy példázta, különösen a most a földön élő maradékot vagy a hű szolga osztályt.

[7] Jónás Amittai fia volt, amely név „igazat" vagy „valóságot" jelent. Krisztus Jézus és az ő gyülekezete annak fiai, aki „szent és igaz". (Jel. 6 : 10) Jehova

FEL

Isten az Atyja Krisztusnak és egyházának: „Az ő akarata szült minket az igazságnak igéje által." (Jakab 1 : 18) Jónás természetesen csak egy ember volt s egy prófétai képben való szerep lejátszására lett felhasználva, amely képpel Jehova előárnyékoltatta a királyság előkészítését és annak kifejlődését, különösen pedig azt a munkát, amely a királyság teljes felépülését megelőzi. Jónás ennek a prófétai képnek egyes mozzanatában az Úr Jézust szemléltette, más helyeken pedig a hű maradékot; megint más helyen oly szerepet játszott, amelyben azokat szemléltette, akik beleegyeztek ugyan Isten akaratának a cselekvésébe, de azután zúgolódókká lesznek és a „választott vének" szellemét nyilvánítják. A Jónás jövendölésében alkotott képek leleplezik az ördög szervezetét, különösen a politikai és pénzügyi alkotó részét, valamint annak vallásos elemeit is és kimutatja, hogyan lett a szolga megbízva és kiküldve, hogy a szervezetekben lévő embereket figyelmeztessék. Ismerteti a jóakaratú embereket is, akiket a Sátán szervezete megalázottságban tart, mindazáltal igazságosságra vágynak, szintén ismerteti a maradékot, Jehova tanuit, akik megbízattak és kiküldettek ily jóakaratú személyek figyelmeztetésére, oktatására és támogatására; és a figyelmeztetést megszívlelő emberekből alakul ki a „nagy sokaság". Abban fel van tárva a „hű és bölcs szolga" osztály is, amint felhatalmazást nyert és kiküldetett „a mi Istenünk bosszúállásának" a kihirdetésére, és kimutatja, hogy ennek a munkának még a mindenható Isten nagy napjának a csatája előtt el kell végeztessék. Habár a prófétai kép egy része a földön már beteljesedett vagy a beteljesedés folyamatában van, mindazáltal a jövendölés „alkalmatos időben való eledel" a hit háznépe számára és az ő vigasztalására adatott. Aki szívesen szolgál az Úrnak, az a legnagyobb érdeklődéssel tanulmányozza a jövendölést, és mindezeknek a szívére kötjük annak figyelmes és imateljes tanulmányozását. A jövendölés megmutatja az Istennek szentelt nép ösvényén felállított csapdákat, s ennek felvilágosítása lehetővé teszi számára, jobban felismerni azt a kiváltságot és kötelességet, hogy Istent félje és őt minden időben teljes odaadással szolgálja.

[8] Jónás Jehovától megbízatást és parancsot kapott egy bizonyos rendkívüli szolgálatra: „És lőn Jehova szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbe!" (Jónás 1 : 1, 2) Ez a parancs és Jónás jövendölése Jeroboám király uralkodásának az idejére látszik esni, aki a harmadik nemzetség volt Jéhú trónján és a tíz törzsön uralkodott. Isten kijelentette, hogy a Jéhú háza Jéhú után négy nemzetségen keresztül fog kormányozni, és az ő leszármazottainak egymásután következő kormányai a következők voltak: 1. Jóakház, 2. Joás, 3. Jeroboám és 4. Zakariás. Elizeus próféta Jéhú halála után egészen Joás király uralkodásáig élt. — Kir. II. 13 : 14—21; 15 : 11, 12.

[9] Jónás próféta említve van az Izráel tíz törzse felett uralkodó Jeroboámmal, Jéhú nemzetségének harmadik ágával kapcsolatban, éspedig a következő helyen: „Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, Jehovának, Izráel Istenének beszéde szerint, amelyet szólott volt szolgája, Jónás próféta, az Amittai fia által, aki Gáth-Kéferből való volt. Mert megtekintette Jehova az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett és elhagyatott is semmi, és nincs senki, aki az Izráelt megszabaditaná." (Kir. II. 14 : 25, 26) Ebből kitűnik, hogy Jónás Jeroboám uralkodása alatt vagy előtt prófétált és több mint valószínű Elizeus prófétát is ismerte és vele összeköttetésben volt. Úgy látszik, hogy Jónás egy a Zebulon törzséből való galileai volt. „Amittai prófétának vot a fia Gáth-Kéferből", eszerint tehát Izráel tíz törzse országa alá volt rendelve. Izráelnek ez a része abban az időben az arany borjút imádó ördög-vallásnak adta magát Dán és Béthel városaiban és ezért egy „gonosz és parázna nemzetség" volt, amint őket maga az Úr jellemzi. (Máté 12 : 38—41) Gáth-Kéfer Galileában volt. (Ésaiás 9 : 1, 2, Elberfeldi széljegyzet szerint; Máté 4 : 15, 16) Joás uralkodása alatt a tíz törzs folytatta a gonoszságot, amint írva van: „És gonoszul cselekedék Jehova szemei előtt, és nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől, aki Izráelt bűnbe ejté [a borjúimádat ördögvallás gyakorlása által], hanem azokban járt." (Kir. II. 13 : 11) Joás fiáról van megírva: „Amásiának, Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samáriában, negyvenegy esztendeig. És gonoszul cselekedék Jehova szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, aki bűnbe ejtette Izráelt." (Kir. II. 14 : 23, 24) Zakariás, a Jeroboám fia, hasonló bűnsorozatot cselekedett. (Kir. II. 15 : 8—12) Ennek a gonosz királynak a leszármazottai Jézusnak a földrejövetelekor sem javultak meg, és amidőn Jézus Galilea vidékén róluk beszélt, mondotta: „Nineve férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt; mivelhogy ők [a Ninivebeliek] megtértek Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál [Krisztus Jézus]." (Máté 12 : 41) Az Izráeliták nem változtatták meg érzületüket, és ők is egy gonosz nemzetséget képeztek. Ezt Jézus Galileában mondotta, amint azt a Máté 13 : 1 feljegyzése mutatja.

[10] A Jónás jövendölésében feljegyzett prófétai képnek a beteljesedése úgylászik Kr. u. 1914 utánra esik. Jehova abban az évben ültette trónra Királyát, Krisztus Jézust. Akkor vette kezdetét „Jehova napja", és ezzel megkezdődött Isten neve és igéje igazolásának az ideje. (Jel. 11 : 16—18) A Jehova nevének az igazolására szánt napnak a kezdetével esedékessé vált az idő, amidőn az erről szóló üzenetet ki kellett hirdetni a nemzetek között. A Jehovával szövetségben állóknak kötelessége volt hirdetni, hogy az ő királysága elérkezett és igazolásának az ideje itt volt. Ez idő előtt körül-belül negyven éven keresztül, vagyis körül-belül Kr. u. 1874 után a „Jónásnál nagyobb" — mint Jehova követe és helytartója — az iránta odaadó követőivel prédikáltatta a földön az úgynevezett „szellemi Izráel" [szintén Krisztus követőinek is nevezhetnek a „kereszténységben] előtt, hogy a Királyra és királyságára vonatkozó meghatározott idő elérkezett, miértis mindenki meg kell változtassa utait és az Úrnak kell alárendelje magát. A „kereszténység" azonban éppen olyannak bizonyult, mint a zsidó vallásoskodók, amennyiben vonakodtak hallgatni és megjavulni s helyett továbbra is ördög-vallást gyakoroltak. Azért az ilyenekre még sokkal jobban vonatkoznak Jézus következő szavai, mint a zsidókra: „E nemzetség gonosz: jelt kiván, de jel nem adatik neki, hanemha Jónás prófétának ama jele." — Luk. 11 : 29.

[11] Miután Jehova 1914-ben Királyát, Krisztus Jézust trónjára emelte, azután Isten bosszúja Sátán szervezetére kell következzék. Arra az időre talál a következő Iráshely: „És megharagudtak a pogányok [nemzetek], és eljött a te haragod." (Jel. 11 : 18) Isten haragja nemcsupán ördög-vallást gyakorló az úgynevezett „szellemi Izráel" ellen kell legyen intézve, hanem a nemzetek vagy Sátán szervezetének politikai része ellen is, amely a jövendölésben különösen a második világbirodalom, Asszíria által lett előárnyékolva, és Nini-

FEL

vé ennek a világbirodalomnak volt a fővárosa vagy metropolisa. A nagy ellenjelképes városban, illetve a Sátán szervezetében annakidején volt néhány jóakaratú ember, akiknek az élete veszélyben forgott. Ezek sem Isten szervezetének nem voltak tagjai, sem nem alkották tényleges részét Sátán szervezetének, hanem az ördög és annak földi képviselői által alárendeltségben lettek tartva. Isten gondoskodott e jóakaratú embereknek az érdekében.

12 1914 előtt és egyideig azután az Úr felszentelt szolgái a földön legfőképpen azzal törődtek, hogy körülnézzenek és összegyűjtsenek egy szellemi osztályt, amelylyel az Úr áldozati szövetséget kötött. (50 Zsoltár 5) Feltételezték, hogy a mukájuk az általuk „buza"-osztálynak nevezettek összegyűjtéséből áll, s ezért a felszenteltek ebben az irányban tevékenykedtek és meg voltak győződve, hogy az ilyeneket tényleg az Úrhoz gyűjtötték. A többi emberek addig önmagukra hagyatták a nyomorúság ideje vagy Armageddon túlélése tekintetében. Ezek az emberek nem voltak Istennek szenteltek; s mivel az Úr szolgái hitték és hirdették, hogy az ilyen személyek Armageddon után a 'helyreállítás áldásaiban' részesülnek, s hogy akkor lesz itt a kellő idő az ő megtérésükre, így következtették: Miért törődnünk most velük? Ezt találóan jellemzi a zsidóknak Ninivé lakósaival való viselkedésük Jónás napjaiban.

13 Náhum jövendölése Ninivé ellen van intézve, azonban a feljegyzésből nem tűnik ki, hogy ő abba a városba ment és az üzenetet ott közölte volna. Jeremiás az Úr üzenetét írásban küldte el Serája fejedelem által Babilon városába, hogy ott nyilvánosan fel legyen olvasva, ez pedig a Babilonban fogságban tartott Izráel népe érdekében történt. (Jer. 51 : 59—64) Más volt a helyzet Jónás esetében. Neki Jehova megparancsolta: „Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene!" Jónásnak meg lett parancsolva, hogy hagyja ott szülőföldjét, ahol a saját népe között szolgált, és egy pogány néphez menjen, amely nem állott szövetségben Istennel. Amint kitűnik, Jónás számára ez kellemetlen megbízás volt. Ez hasonló volt a Péternek adott paranchoz, hogy menjen el és a királyság üzenetét a pogányoknak prédikálja, amely megbízás szintén kellemetlen volt. (Cselekedetek 10 : 27, 28) Jónás nem szívesen ment Ninivébe.

14 Az Illés korszak folyamán, 1874 és 1914 között az Úr felszentelt szolgái csak azokat gyűjtötték össze a földön, akik hajlandók voltak áldozati szövetségre lépni vagy máris szövetségben állottak, s ilyeneket a vallás-szervezetekben vagy az úgynevezett „egyházakban" próbálták megtalálni. Az Úr szolgáinak akkor nem jutott eszébe a királyság üzenetét a jóakaratú embereknek hirdetni, akik a földi életre vágytak, a mindenható Isten nagy napjának a csatájában meg lesznek oltalmazva s végül a nagy sokaságot fogják alkotni. Csak keveset vagy egyáltalán semmit nem beszéltek az elkövetkezendő nyomorúságról. Az akkori munka egyik vezető személyisége kijelentette a podiumról: „Mi keveset beszélünk a nyomorúság idejéről, mivel az emberek most anélkül is elég nagy nyomorúságban vannak. „Hogy Jehova tanui most Isten bosszúállásának a hirdetését és mások figyelmeztetését kell végezzék, világosan kitűnik a megbízásból, amelyet Jehova a következő szavakkal adott: „Hogy hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját; megvígasztaljak minden gyászolót." (Ésaiás 61 : 1, 2) Más szavakkal kifejezve: A Király eljövetele után az Úr iránt hűségesek megbízást kaptak, hogy kezdjék meg Istennek a Sátán szervezete elleni bosszúállása hirdetését és mindenkit figyelmeztessenek, hogy mások is a biztonság helyére meneküljenek, amely biztonságot csak az Úr szervezetében találhatnak meg.

15 Jónás kifejezett parancsot kapott, hogy menjen a pogány vagy nemzsidó városhoz s ott az embereket figyelmeztesse az elkövetkezendő veszedelemre, amely arra a városra szándékozott törni, ezt pedig azért kellett megtegye, hogy akik megtértek, megtalálhassák az oltalom és biztonság helyét. Ninivé abban az időben az izráeliták közül senkit se bucolt fogságba. Éppenezért Ninivében nem volt egy izráelita se, aki figyelmeztetésben kellett volna részesüljön; ezért a figyelmeztetés kifejezetten a nem-zsidóknak volt szánva. Mivel Jónás nem ismert példát, amely neki zsinormértékül szolgálhatott volna és úgylátszik egy ily munka keresztülvitelét nem is helyeselte, a megbízás nagyon nehéznek és keménynek látszott előtte. Mindazáltal neki kötelessége volt engedelmeskedni az Úrnak. Amellett azonban mindig figyelemben kell tartani, hogy Jónás nem hibáztatható, mert ő csak egy ember volt, aki szerepet játszott egy prófétai képben. A képnek ez a különös része előre jelezte, hogy Jehova tanui a Jehova napján parancsott kapnak vagy utasítva lesznek a jóakaratú emberek figyelmeztetésére, hogy ezek végül biztonságot találjanak és a nagy sokaságba összegyűjtessenek. Jehova nem azért küldte Jónást Ninivébe, hogy az ottani embereket körülmetélje vagy őket prozelitákká tegye és a zsidó hitközségbe felvegye. Isten Jónásnak Ninivébe való küldésével nyilván szembe akarta állítani szövetséges népének a hitét egy pogány népével, amely utóbbi a kisebb felvilágosítás ellenére is nagyobb hitet tanusított; s ma látni lehet, hogy sok felszenteltnél ugyanez nyilvánul meg, ha összehasonlítjuk őket jóakaratú emberekkel, akik először hallanak az igazságról. Az izráeliták, akik fogadalmat tettek Isten akaratának a cselekvésére és az ő követeinek való engedelmességre, nem tértek meg és nem is akartak megtérni és utaikat megjobbítani, amidőn Isten figyelmeztetését és üzenetét meghallották; most pedig Jehova bizonyítani akarta, hogy az izráelitáknál még egy pogány nép is nagyobb hitet tanusít Jehova Isten iránt, ha meghallja az igazságot, hogy megtér és az igazságosságot fogja keresni még egy idegennek a figyelmeztetésére vagy prédikálására is, sőt még egy zsidóéra is. Ninivé lakósai nagyobb hitet tanusítottak, mint a zsidók. Ma egyesek a Jonadábok közül nagyobb hitet tanusítanak, mint sokan a kiemelkedők, akikről feltételezve van, hogy a „szolga"-osztályhoz tartoznak.

16 Sok évvel Jónásnak Ninivébe való küldetése után egy katonatiszt, valószínűleg egy nem-zsidó, kifejezésre juttatta az Úrban való hitét, s Jézus így szólt róla: „Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet." (Máté 8 : 10) Mindezek a példák ama tény mellett szólanak, hogy egyesek gondtalanok és közömbösek lesznek és hitetlennek bizonyulnak Istennel és Krisztussal szemben, miután oly sok lett téve érdekükben. Az a tény, hogy a ninivébeliek hittek Istenben, amidőn az üzenetről tudomást szereztek, meg kellett volna szégyenítse az izraelitákat a hitetlenségük miatt. Azonban úgylátszik éppen az ellenkező hatást váltotta ki náluk, és megbotránkoztak azon, hogy Isten egyáltalán érdeklődést és figyelet mutatott a pogányok iránt, akik nem jöttek az izráeliták táborába. Hasonlóképpen botránkoznak meg a vallásoskodók, a „keresztyenség" is azon, hogy Isten valamilyen kegyben részesítené azokat, akik nem tagjai az ő úgynevezett „egyház"- szervezetüknek. Hasonló szellemet tanusítanak a „választottvén" osztály tagjai is, akik azt hiszik, hogy ők jobbak másoknál és távol tartják magukat azoktól, akik az igazság ismeretére jönnek és valószínű a Jonadáb- sereghez tartoznak.

FEL

[17] Ninivé a régi asszír világbirodalom fővárosa volt. Neve jelentése: „Ninus lakása". Ninus nem más mint Nimrod, a Kus vagy Belus fia. Miután Nimrod Babilont megalapította, kiterjesztette uralmát Asszíriára is, felépítette Ninivét és más városokat. (Mózes I. 10 : 11) Az Úr Ninivét az igéjében egy „nagy városnak" írja le. Történészek azt állítják, hogy a falai körüli kiterjedése hatvan mérföldet tett ki, amiből kitűnik, hogy a város egy nagyon nagy területen feküdt. Erről a városról van megírva a jövendölésben: „Ninivé pedig rendkívül nagy város volt, három napi járóföld", és abban a városban „több van tizenkétszer tízezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezük között." (Jónás 3 : 3, 4 : 11) Kétségkívül nagyon nagy feladatnak tűnt fel Jonás előtt, hogy egyes egyedül elmenjen és megkíséreljen valamit végezni abban a nagy városban; bizonyára azt is gondolta, hogy nem szerez magának valami nagy tisztességet, ha egyáltalán oda megy.

[18] Jónás a zsidók között prédikált és kétségkívül jóhírnévnek örvendett közöttük, amint gondolta. Éppen így Jehova felszentelt szolgái a földön 1914 előtt prédikációjukat különösen az úgynevezett „kereszténység" országai vallás-rendszerei között végezték s nyilaikat legfőképpen a klérus ellen intézték, és azok a *kiemelkedő szolgák különösen magukat nagytekintélyű* embereknek tartották a nép között. Amidőn azonban 1914-ben Jehova napja eljött, akkor Isten azt akarta, hogy szolgái az ő haragja napját a Sátán szervezetének minden része ellen hirdessék ki, a politikai részt is beleértve, *amely elem mint az ördög helytartója hosszú* időn keresztül uralkodott. Ninivé Sátán világszervezetének politikai részét árnyékolta elő, és a Király eljövetelekor a politikai elem Ninivéhez hasonló állást foglalt el. Az üzenet, amely bejelentette, hogy a 'mennyek királysága elérkezett', s hogy ez a királyság a világ minden más országait megbuktatja és kiszorítja, a vitakérdést meglehetősen politikai térre vitte, és egy ily üzenet hirdetése az ellenségnek ürügyet szolgáltatott Isten hű szolgáinak hamis megvilágításban való beállítására, őket kommunistáknak állítván. Éppen ezt is tették. Mivel Isten meghatározott ideje elérkezett az ő bosszújának minden nemzet előtt való bejelentésére, ez meg kell tétessék, s ennek az üzenetnek a hirdetése annak hirdetőire kétségkívül Sátán szervezete minden részének a haragját zúdítja, a politikai elemét is beleértve. Mivel Ninivé elpusztítása el lett határozva, a várossal tudatni kellett a fenyegető veszedelmet és a népet fel kellett világosítani a pusztulás okát illetőleg, hogy a város elestével Jehova igéje igazolást nyerjen. Ezért lett megparancsolva Jónásnak: „Menj Ninivébe, a nagy városba és kiálts ellene." Hasonlóképpen Jehova napjának a felkelésével elközelített a „kereszténység" megsemmisítének az ideje; s mielőtt ez a pusztulás bekövetkezne, Jehova tanui Isten utasítására el kell menjenek és be kell jelentsék, hogy 'a „kereszténység" pusztulása küszöbön van', s nekik ismertetniük kell Istennek a megsemmisítésre vonatkozó indítóokát is, hogy amidőn a pusztulás bekövetkezik, Jehova neve és igéje igazolva legyen. A kihirdetés azonkívül minden jóakaratú embernek alkalmat nyujt az igazság meghallgatására, hogy annak hitelt adhassanak és az oltalom helyére menekülhessenek, amelyről Isten számukra gondoskodott. Jónásnak Ninivébe való küldésével Isten egy világos képet alkotott azon kötelezettségekről, amelyek Jehova napjának a beköszöntésével felszentelt szolgáira bizattak.

[19] Ninivé nagyon romlott város volt, s az Irás kijelenti: „Gonoszsága felhatolt elémbe." Ez azt jelenti, hogy Jehova felfigyet annak a városnak a gonoszságára. Az a gonoszság nem az izráeliták megtámadtásából állott, mert Jónás napjaiban a ninivébeliek nem intéztek offenzivát az izráeliták ellen. Az asszírok vagy ninivébeliek az izráeliták elleni első támadásukat legalább ötven évvel Jónás jövendölése után intézték. (Kir. II. 15 : 19, 20) Később az asszírok Jeruzsálemet Ezékiás uralkodása alatt támadták meg. (Kir. II. 18 : 9—37) Ez azt mutatja, hogy Ninivé gonoszsága, amely ellen Isten haragjának a bejelentésére Jónás megbizást kapott, az abban a városban uralkodó általános romlottság volt, s ez a ninivébelieket a legvégsőkig ragadtatta. (Jónás 3 : 8) Ezt hasonlítsuk össze azon további tényállással, hogy 1914 előtt a „kereszténység" politikusai vagy uralkodói nem törekedtek különösebben Jehova népének az üldözésére, amely az Illés munkát végezte. Akkor senki se lett letartoztatva azért, mert házról-házra hirdette az evangéliumot. A politikai elemek ezeket a prédikálókat a vallásoskodók egy ujabb csoportjának tekintették és nem szenteltek nagyobb figyelmet nekik. Mindazáltal azok a politikai elemek nagy romlottságban vétkeztek, mivel a Sátán szervezetének részét alkották és nagy igazságtalanságot gyakoroltak. Ezért 1914-ben Krisztus Jézusnak a trónra ültetésével lejárt az idejük, és figyelmeztetésben kellett részesüljenek. Ez végét jelentette annak az *időnek*, amely alatt Sátán mint a világ láthatatlan uralkodója szakadatlanul és zavartalanul működhetett. (Luk. 21 : 24) Sodoma és Gomora hasonló esetet alkottak. (Mózes I. 18 : 20—23; 19 : 1—25) Világosan kitűnik tehát, hogy Jehova először mindig bejelenti, *mielőtt* bosszúját az *elenségen* kifejezésre juttatná. Ezt a szabályt Ninivé esetében is megfigyelhetjük.

[20] Isten elküldötte Jónást, hogy az igazságosság után vágyóknak alkalmat nyujtson, hogy a helyes útra lépjenek és a menekülés útját megtalálják. Ninivé istentelen városában nyilvánvalóan laktak egyes igazságosságra vágyó emberek, de teljesen tudatlanságban voltak a követendő helyes utat illetőleg. Hasonló volt a helyzet a „kereszténységben" is. Amidőn 1914-ben az Úr Jézus mint Király megjött, az egész világ Sátán uralma alatt állott, mialatt az *legfőképpen* vallásos képviselői által működött, és a nép sötétségben volt afelől, hogyan menekülhetne meg vagy juthatna egy biztos helyre, ahol Armageddonban oltalomban részesülhetne. Körül-belül az Úr Jézusnak a templomához jövetelekor hangzott fel a figyelmeztetés a „kereszténységben"; mindazáltal akkor még a felszenteltek se értették meg helyesen a dolgot. 1918 február 24-én lett először nyilvánosan kihirdetve az üzenet: „A világ végetért, a most élők milliói sohase fognak meghalni"; azonban ennek az üzenetnek a hirdetői akkor még nem értették meg ennek tulajdonképpeni jelentőségét. Akkor azt gondolták, hogy a 'helyreállítás' ideje elérkezett. Ekkor még nem fogták fel kellőképpen, hogy határozott erőfeszítéseket kell tenni a jóakaratú emberek felvilágosítására, miszerint Isten az armageddoni csatában való biztonságukról és oltalmukról gondoskodott s az olyan emberek a „nagy sokaságot" fogják alkotni. Csak évekkel később értette meg az Istennek szentelt nép a földön, hogy a nagy sokaság nem szellemi osztály. Ez további bizonyítéka annak, hogy Isten az üzenetet a meghatározott időben kihirdetteti, arra való tekintet nélkül, hogy a hirdetők megértették ennek okát vagy sem. Az Úr Jehova szolgáit, akik mindig az Isten parancsainak való engedelmességre törekszenek, vezeti és a helyes úton tartja. Jónásnak meg lett parancsolva, hogy menjen Ninivébe, és ő köteles volt engedelmeskedni s az eredményt az Urra bizni. Ez azt mutatja, hogy ha Isten felszentelt népének meg van parancsolva egy bizonyos munka elvégzése, teljesen engedelmeskednie kell. Tegye

FEL

amint parancsolva lett s az eredményt teljesen bízza az Urra!

21 Amint látszik, Jónás megakarta tartani az izráeliták közt vélt tekintélyét, és attól való félelmében, hogy ezt elveszíthetné, megpróbálta elhárítani magáról az Istentől reáruházott felelősséget; ezért nem engedelmeskedett és nem ment Ninivébe, amint meg volt parancsolva. „És felkele Jónás, hogy Társisba szaladna Jehova elől. Leméne azért Jáfóba és találá ott egy hajót, amely méne Társisba, és megadván a hajóbért, beszálla abba, hogy Társisba menne velük Jehova színe elől." — Jónás 1 : 3.

22 Jónás nyilvánvalóan Isten kegyelmére és irgalmasságára támaszkodott, hogy a Ninivébelieket a maga módján fogja megmenteni, s így azt következtette, hogy ha Ninivébe megy s ott azok megsemmisítését jelenti be, az Isten nagy irgalmassága miatt úgy sem fog beteljesedni. Ezért Jónás valószínű úgy következtetett, hogy nagy megaláztatásban részesül s úgy a pogány népek, mint odahaza a zsidók előtt a nevetség tárgyává lesz, s így a tekintélye sokat veszít, ha Ninivébe megy és azt teszi, ami megparancsoltatott neki. Így tehát elhatározta Jónás, hogy nem megy Ninivébe. Hogy Jónás a fentemlített módon gondolkozott vagy mentegetődzött, az a később használt szavaiból világosan kitűnik: „Könyörge azért Jehovához és mondá: Kérlek, Jehova! Avagy nem ez vala-é az én mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért siettem, hogy Társisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkodol." (Jónás 4 : 2) Az ő szellemi felfogásának és cselekvési módjának gyakran párja akadt oly személyek között, akik Isten munkájában kiemelkedőknek tűntek.

23 Jónás az Istennek való engedelmeskedés helyett Társisba igyekezett menekülni, egy városba a ma Spanyolországnak ismert földrészen, amely város akkor a Földközi tenger távolnyugati végén, tehát Ninivétől éppen az ellenkező irányban feküdt. Akkor úgylátszik nem sokat vagy egyáltalán semmit nem tudtak arról, ami a „nagy Herkules oszloptól", illetve Gibraltártól nyugatra feküdt, s így Jónás oly messze gondolt menni, amennyire az akkori feltevés szerint egyáltalán menni lehet. Inkább kész volt a saját szakállára egy idegen országban újra kezdeni, minthogy oda menjen, ahova parancsolva lett, s azután úgy az otthoniaktól, mint a ninivébeliektől ki legyen nevetve. Jónás eljárását nem kell úgyérteni, mintha ő Istent elhagyni és egy pogány vallási formát kívánt volna felvenni. Ha Jónásnak ez lett volna a szándéka, Isten később nem részesíti kegyelmében, hogy őt oly csodálatosan megszabadítsa és neki további szolgálatot utaljon ki. Ha Jónás hűtlenné lett volna, Sátánhoz csatlakozván, akkor Isten őt teljesen elhagyja és engedi elpusztulni. Jónás nyilvánvalóan nem akarta az Istentől kiutalt különös megbízást teljesíteni, mégpedig attól való félelmében, amit emberek róla mondhatnának, illetve attól félt, hogy jóhírnevét elveszti és nevetségessé lesz. Ezért próbált elmenekülni, amidőn a távoli nyugatra szökött. Észszerűen fel lehet tételezni, hogy attól is félt, miszerint a ninivébeliek az eljövendő veszedelemről szóló prédikációját könnyen fenyegetésnek vehetik, hogy az izráeliták Istenük vezetése mellett hadat indítanak a ninivébeliek ellen, s miholyt erről tudomást szereznének, megszervezik hadseregüket és Izrael ellen háborút indítanak, s akkor azután Jónást vádolnák a háború felidézésével. Itt egy világos eset áll előttünk, amidőn egy ember a maga értelmére támaszkodott és nem bízott Jehova Istenben. A Példabeszédek fentidézett verse világosan mutatja az úgy állását: hogy az emberfélelem az ördög törébe vezet. Ha valaki az Úr szolgálatába áll s azután attól való félelmében, amit neki emberek tehetnek vagy ami a hű szolgálat miatt az emberek részéről rája szakadhat, ingadozik, vonakodik vagy megtagadja a szolgálat hű teljesítését, az ilyen határozottan nagyon veszélyes helyzetbe kerül. Az Úr ezt világosan kifejezte a képben s feltárja, hogy népe teljesen tisztában legyen a helyes utat illetőleg.

24 Istennek való engedelmeskedés helyett Jónás Jáfóba ment, Palesztina egyik kikötővárosába, amely a Földközi tenger keleti végén feküdt. Jáfó „szépséget" jelent és jól példázhatja egyes felszenteltek magatartását 1918 előtt, amidőn azt gondolták, hogy jó dolog az emberekkel [tengerrel] jó viszonyban lenni, s magukat nagyon szépeknek és kedveseknek vélték és ezért nem vonnak magukra kritikát, sem az embereket nem haragítják magukra. 1914-től 1918-ig a világháború tombolt, és Isten országának s az ördög világszervezete elleni bosszújának a hirdetése ürügyet és alkalmat szolgáltatott a klérusnak, hogy Isten népének az üldözésénél a politikai és pénzügyi elemek segítségét megnyerje, s ez sok felszenteltet megfélemlített, hogy elveszthesse jó hírnevét és tekintélyét, sőt életét is. A kemény kritika, gúny és üldözés visszariasztotta őket, mégha egyes felszenteltek az Isten parancsainak való engedelmességük végett börtönbe is kerültek. Abban az időben az Illés munka felszenteltjei közül sokan azon a véleményen voltak, hogy semmit se kell szólni az elkövetkezendő nyomorúságról vagy a papság, politikusok és a kapitalisták pusztulásáról, hanem (saját szavaikkal élve): „Beszéljünk szeretetről és mindenkivel szemben legyünk kedves és kíméletes és mindenkivel hitessük el, hogy mi Jézussal járunk és tőle tanulunk." Ez Jézus nevének a megtagadása volt; de ezt nyilván nem tudták. Jézus nem járt el gyengéden a képmutató papsággal, amidőn rendre kellett őket utasítani, s ő a rendreutasítást oly nyomatékos szavakkal tette, hogy semmi kétség nem maradt fenn szándékai felől, s ezt Atyja akarata iránti engedelmességből cselekedte.

25 Jónás Jáfóba ment, hogy utat módot találjon kötelességének az elkerülésére és jóhírnevének a megmentésére. Nem mindenki próbált szabadulni felelősségétől az Úr népe közül 1918-ban. Egyesek a bezárással és a legszigorúbb büntetéssel való fenyegetés ellenére is hirdették a Királyt, a királyság üzenetét és Isten bosszúállásának napját, és ebből a célból „A kinyilatkoztatott titok" és a „Kingdom News" [Királysághirek] széles körben el lettek terjesztve. Noha ez az üzenet főképpen a klerikálisok ellen volt intézve, az a politikai elem ellen is szólt és alkalmat adott neki, hogy közreműködjön az üldözésben és szigorú intézkedéseket eszközöljön az igazság hirdetésének a megakadályozására. Abban az időben egyesek hűségesek és odaadók maradtak az Úrhoz; mások ellenben hűtlenek lettek, s mindannyian az ország felett uralkodó politikai és vallásos elemek szigorú ellenőrzése alá kerültek. Az okori izráeliták között volt egyes igazságos és hűséges, mint Dániel, Sidrák, Misák és Abednégó, Jeremiás és mások; mindazáltal ez nem őrizte meg egész Jeruzsálem városát a fogságba való hurcolástól. Éppenúgy nem akadályozta meg a világháború alatt egyes kevesek hűsége azt, hogy Isten népének egész serege fogságba menjen. Az akkori felszenteltek eltértek az Istentől kapott parancsoktól, s mint Illés, elszöktek és tétlenek lettek. (Kir. I. 19 : 1—3) Akik önzésből és kényelemből nem léptek fel határozottan mindenfajta politikai és vallásos rendszer ellen, legfőképpen csak önmagukról gondoskodtak, saját hírnevükről és önmaguk gyarapításáról s csak az önmaguk előkészítése volt fontos számukra, hogy minden további munka nélkül a mennybe juthassanak; és így okoskodtak: „Le-

FEL

gyünk kedvesek és beszéljünk kellemesen s arra figyeljünk, hogy semmi olyat ne mondjunk, amin az uralkodók megütközhetnének. Ezek a politikai uralkodókat a „felsőbb hatalmasságoknak" tekintették; természetesen ebben is tévedtek. Más kicsinyhitűek ily beszédekkel be lettek folyásolva, a mivel félénkek voltak, ők is megszöktek; csak egyes kevesek voltak, akik szilárdan felléptek a királyság mellett. Ennek következtében az evangélium prédikálásának a munkája nagyon fel lett tartoztatva, s ez nem tetszett Istennek. (Ésaiás 12 : 1) Az a tény, hogy népét Isten később megint kegyelmébe fogatta s azóta is kegyében tartja, azt bizonyítja, hogy nem lett teljesen hűtlen és Krisztus Jézus vérét és királyságát nem vetette meg; hanem az emberektől való félelem ejtette törbe őket.

[28] Amidőn Jónás megszökött, nem fordult az északnyugatti Tirushoz, hogy ott hajóra szálljon, hanem le ment Jáfóba és ott talált egy hajót, amely Társisba ment. Társis városa jelentős kereskedelmi forgalmat tartott fenn az anyavárossal, Tírussal, amely egy bizonyos mértékben Ninivé irányában feküdt: „Társis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adnak ők árúidért." — Ezékiel 27 : 12.

[27] Jónás megfizette a hajóutat és hajóra szállt, s így pénzét nem Jehova szolgálatára használta, hanem a kereskedőknek adta, illetve azokat támogatta, ami találóan példázza azt, hogy később az üzérkedőknek hizelegtek személlyes kedvezmények elérése végett. Akik a világháború folyamán elszöktek az Úr szolgálatából, úgy gondolták, jól tesznek, ha a pénzváltók és politikai gengszterek haragját lecsendesítik azáltal, hogy pénzüket hadikölcsön jegyzésére használják, zászlókat függesztenek ki és alázatosságot tanusítanak Sátán szervezetével szemben.

[28] Jónás nem világoltatta világosságát, amint Isten megparancsolta neki. El próbált menekülni „Jehova színe elől". Az ő cselekedete a következő tényállásnak felel meg: A világháború folyamán megpróbálták elmellőzni az Istentől népére ruházott kötelességeket. A királyság érdekei a legnagyobb fontossággal birtak; azok elmellőzése és az Isten parancsainak való engedelmeskedés kötelezettségének elmulasztása oly cselekedet volt, amely az Isten színe elől való menekűléssel egyenlő. A megalkuvás vagy az Úr üzenetének félénken való feltárása, a sima és édeskés beszéd és a királyság érdekeinek elhallgatása, de különösen Istennek Sátán egész szervezete ellen kinyilatkoztatott bosszújáról való hallgatás, szintén az Úr színe elől való elmenekülés megkísérlése volt. A világháború a valóságban egy gazdasági háború volt, noha a vallásoskodók a csatakiáltást felharsogták és lármásan hirdették a jelszót: „A háború biztosítja a világnak a demokráciát!" Ha valaki bátran sikra mert szállani Isten és Krisztus kormányzata alatti királysága mellett, az ilyet a háború pártolói becstelennek, a föld szemetének és a börtönre és pusztulásra érettnek tekintették. Tény és valóság, hogy az akkori vallásoskodók összeesküvése egyes hűségesek bírói üldözését idézte elő és a háború végéig bebörtönöztette őket; és attól kezdve ugyanazok az álszent vallásoskodók megvetéssel mutattak Jehova tanuira, akiket előbb bezárattak s azután börtöntöltelékeknek nevezték. A világháború folyamán sokan azok közül, akik magukat Istennek szentelték, úgy gondolkoztak, hogy megőrizhetik jóhirnevüket, ha a kereskedelmi és politikai elemekhez közelednek s velük szemben szeretettel és kedvesen viselkednek és jóindulatúaknak látszanak. Tartsuk figyelemben, hogy a Jónás próféta színjátéka a különböző elemeket, nem pedig egyes külön személyeket szemléltetett, akik az Úr tanuinak számítanak.

[29] Amidőn Jónás annak a hajónak a fedélzetére szállt és Társis felé vitorlázott, kétségkívül azt gondolta, hogy minden kellemetlen kritika ellen védve van jó hirnevének megvédésére. De nem sokáig élvezte ott a nyugodalmat, mert Jehova egy hatalmas vihart szerzett, amely a hajót csapkodta. „Jehova pedig nagy szelet bocsátott a tengerre, és nagy vihar lett a tengeren, és a hajót már-már az összetörés fenyegette." (Jónás 1 : 4) Annak az orkánnak nem az volt a célja, hogy Jónást akarata ellenére engedelmességre kényszerítse, hanem hogy irgalmasan visszatérítse helytelen útjáról és különösen az volt a célja, hogy egy drámai képet alkosson, amely Jehova napján az Istennek szentelt népnek jelül és útmutatóul kell szolgáljon. Nem a világháború volt az ellenjelképes „nagy szél" vagy orkán; mert a világháborút nem Isten idézte elő. A „nagy szél" az Istentől előidézettet árnykéolt elő; mert a feljegyzés így hangzik: „Az Úr erős szelet zúdított a tengerre." (Schlachter) Ez a „mennyei háborút" árnyékolta elő, amelyet Isten felkent és trónraültetett Királya indított Sátán és szervezete, a mennyei gonosz démonok ellen. (110. Zsoltár 1, 2; Jelenések 11 : 17, 18; 12 : 1—10) Ennek a mennyei háborúnak a következménye Sátánnak a földre vetése lett, „hogy a békességet elvegye a földről". Amidőn Sátán a földre vettetett, egyik szenvedést a másik után zúdította a föld népeire és ezt most is folytatja. A világ népei, akiket az ördög-vallás gyakorlásával eltérítettek Istentől és Sátán gonosz pénzügyi és politikai uralmát támogatja, azóta is érzi a nagy nyomorúságot és szükséget és rendkivül fel van kavarva, amiképpen a vihar felkavarta a tengert. 1918-ban az Úr Jézus megjelent templomában, felruházva minden hatalommal mennyen és földön; mindazáltal nem csupán azért szüntette meg a világháborut, hogy a nemzetek közötti harcnak véget vessen, hanem hogy Jehova tanuinak alkalmat adjon az ő nevének az egész földön való ismertetésére. A világháborúnak semmi köze nincs Isten bosszúállásához, amely Sátán szervezetének teljes megsemmisítésében fog a meghatározott időben megnyilvánulni.

[30] A világháború folyamán nagy kavarodás uralkodott a nép között, és sokan azok közül, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelték, azt gondolták, hogy a háború nem fog lecsendesedni, hanem megszakítás nélkül az Armageddonban való tetőfokhoz fog vezetni. Mindazáltal ezt megelőzőleg egy munkát kellett elvégezni, s ez a munka Jehova akarata szerint az ő nevéről való bizonyságtevésből áll, s ezt el kell végezni, még mielőtt végső haragja Sátán szervezete ellen megnyilatkozna.

[31] Amint látszik, a jáfói hajó matrozai nem voltak izráeliták, illetve nem állottak szövetségben Istennel, hanem a nemzsidó nemzetek közül kerültek ki és kereskedők szolgálatában állottak a hajó evezésére. Mivel nem voltak zsidók, nyilván nem sokan hallottak Jehováról; de amidőn látták, hogy a vihar mennyire korbácsolja a hajót, nagyon megijedtek: „Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányták, hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt." — Jónás 1 : 5

[32] Ezek a tengerészek kétségkívül becsületes emberek voltak és legjobb tehetségük szerint a helyes cselekedetre törekedtek. Mindenesetre ezek egy oly osztályt szemléltettek, amely az igazságosság után vágyakozik. A nyugtalan idő alatt 1914 után a háborúban résztvevő különböző nemzetekben lévő jóakaratú emberek szerették a békességet és igazságosságot s a háborút se nem

FEL

pártolták, se nem támogatták; nem állottak ellen Istennek készakarva és nagy belső szorongatottságban voltak. Jól tudták, hogy a vallás-rendszerek nem élvezhetik Isten kegyelmét; hiszen ez a társaság igazságtalan volt. Noha a papság azt állította, hogy Krisztus Jézust, a nagy Békefejedelmet képviseli, mindazáltal jajgatott, hogy vér ontassék, s úgynevezett „templomépületüket" sorozóhelyiségnek használták fel. Így a világ jóakaratú emberei szükségükben segítség után vágyakoztak, s miként a Jónás hajóját hajtó tengerészek, 'mindenik a maga istenéhez kiáltott'; illetve minden vonalon békét és nyugalmat kerestek. Mivel azonban nem ismerték Jehova gondviselését, nem számítottak arra, hogy teljesíti kívánságukat. Mivel a hajó nagy veszélyben volt, a matrózok a rakomány nagyrészét a tengerbe dobták, hogy így a hajót megmentsék. A világháború legsötétebb napjaiban a békesség után vágyó egyszerű nép színtén kész volt minden áldozatra is, hogy véget vessen a nagy nyomorúságnak, és vagyonukat a tengerbe dobták, hogy abból béke származzon, illetve nagy áldozatok árán is törekedtek békét és nyugalmat teremteni.

[33] A feljegyzés azt mondja, hogy Jónás „a hajó legalsóbb részében volt", s hogy ott magát biztonságban érezvén, kényelmesen letelepedett és elaludt, mert nagyon szeretett szundikálni. Ő ott egy cellában lévő fogolyhoz vagy rabhoz hasonlított. Aludt, mint a „tíz szűz", akik a vőlegényre vártak, de azután elálmosodtak és elaludtak. (Máté 25 : 1—13) A világháború utolsó részében és egy ideig azután az Úrnak a földön tartozkodó népe aludt és tétlen maradt, a szolgálatban való kiváltságát tekintve. Sokan közülük így szóltak: „Csendben maradunk és várunk, amíg az Úr haza visz bennünket."

[34] Jónás úgylátszik az egyedüli utas volt a hajón. Amidőn a hajóskapitány meghallotta embereinek az imádságát és kiáltását, felkereste Jónást, hogy lássa mit cselekszik. „De hozzáméne a kormányos mester (Van Ess: hajóskapitány), és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten és nem vesszünk el!" (Jónás 1 : 6) A hajóskapitány nyilván az összes tengerész hivatalos képviselője volt és ugyanazt az osztályt szimbolizálja ott, amelyet az Írás megemlít mint „akik hajókon tengerre szállnak és nagy nyomorúságot és szorongattatást élnek át." (107. Zsoltár 23—27) A hajóskapitány vagy parancsnok teljesen tanácstalan volt, s mivel a maga bölcseségének a végére ért, Jónáshoz fordult. Midőn őt alva találta, megparancsolta neki, hogy keljen fel és tegyen valamit. A képnek ez a része azt mutatja, hogy Isten a „szolga"-osztályt a világháború alatt rájuk szakadó nyomorúság idején életben tartotta és abból kiszabadította, hogy elvigyék üzenetét a népnek és különösen a jóakaratú embereknek megmutassák a követendő helyes utat, amely emberek abban az időben a Sátán kereskedelmi szervezetének a szolgálatában és a politikai és vallásos tömeg hatalma alatt voltak, mivel nem tudták, hogy hova forduljanak. Ezek a jóakaratú emberek segítségért kiáltottak, és ők fogságban voltak abban az értelemben, amint az Írásban le vannak írva (Ésaiás 42 : 6, 7), illetve ilyen foglyokat szimbolizáltak.

[35] Jónás ezen a helyen, amidőn nyugodott és aludt, Isten felszentelt népét ábrázolta a földön, és a Jónásnak felkelésre adott parancs azt mutatja, hogy az Úr a rendelt időben megparancsolta felkent népének, hogy keljen fel és igyekezzen az Úr szolgálatába, hogy a jóakaratúak megtalálják a Jehova szervezetéhez vezető helyes utat és ott oltalmat és biztonságot találjanak. Eszerint a hajó tengerészei a kapitánnyal együtt a jóakaratú és becsületes embereket árnyékolták elő, akik a helyes úton kívánnak járni, amely utat az Úr meg is nyit számukra; és a néki engedelmeskedők alkotják az Úr „más juhait", a „nagy sokaság" osztályt, akik a rendelt időben az ő szolgálatába állanak, az ő igéjét hirdetik és Jehovát dicsőítik. A prófétai kép e részének a beteljesedése megkövetelte, hogy az Úr felszentelt népe a kiváltságai felismeresére legyen ébresztve; és éppen így lett 1919-ben felébresztve, és az Úr kiküldötte, hogy lásson munkához. Amiképpen Jónás később alkalmat nyert arra, hogy az üzenetet elvigye Ninivé lakósaihoz, így lettek felkeltve Jehova tanúi is 1919-ben és alkalmat nyertek, hogy bizonyságot tegyenek a nemzsidóknak, illetve a jóakaratú embereknek, akik a nagy sokaságot fogják kitenni. Az üzenet hirdetésének ez a munkája meg kell történjen, mielőtt Isten haragja Armageddonban teljesen kifejezésre jutna, s ez a tény további bizonyítéka annak, hogy az Úr népe az ő szolgálatában helyes módon tevékenykedik, amennyiben a reábízott munkát most határozottsággal végzi.

[36] A hajóskapitány így szólt Jónáshoz: „Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hátha gondol velünk az Isten, és nem veszünk el!" Hasonlóképpen szólnak most a jóakaratú emberek Jehova tanúihoz, mivel látják, hogy a mindenható Isten, akinek az ő felszentelt népe szolgál, az igazságosság Istene, az irgalmasság Atyja és hatalmas és egyedüli, aki megvigasztalhat. Ezek a jóakaratúak, akik végül a „nagy sokaságot" fogják alkotni, nem állnak szövetségben Jehovával, nem tudják hogyan közeledjenek Istenhez, és azért fordulnak felvilágosításért az ellenjelképes Jónás-osztályhoz, illetve Isten felszentelt és megbízott népéhez. Mivel a jonadábok vagy jóakaratú emberek foglyok, akiket a vallásoskodók bilincsekben tartottak, imáikat nem Jehovához intézték, mivel nem ismerték a nagy kiváltságot, amelyet élvezhetnének. Ők az Úr hű szolga-osztályától várnak felvilágosítást, hogy hogyan találhatják meg a helyes utat és hogyan járhatnak azon. Jehova tanúinak a kiváltsága és kötelessége, hogy ezeknek a jóakaratú embereknek minden tekintetben segítségükre legyenek és velük megismertessék az Úr útját; s hogy ezt megtehessék, el kell vigyék a királyság üzenetét az ilyen embereknek és nekik segíteniük kell, annak jelentőségét megérteni, és buzdítaniuk kell őket arra, hogy részt vegyenek Isten és az ő királyságának a szolgálatában. Hogy ez a kötelességük és kiváltságuk, határozottan kitűnik az Úr kijelentéséből: „Így szól Jehova: Jókedvem idején meghallgattalak [a Jónás-osztályt a harag napján], és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult örökséget, így szólván a foglyoknak: Jöjjetek ki, és azoknak, akik a sötétben ülnek: Lépjetek elő a világosságra! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz." (Ésaiás 49 : 8, 9) „Én, Jehova, hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek [a vihar idején], és népnek szövetségévé teszlek, pogányok [a hajóskapitány és a tengerészek, valamint a ninivéheliek által szemléltetett nem izráeliták] világosságává: Hogy megnyisd a vakok szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket." — Ésaiás 42 : 6, 7.

[37] Ez egy további erős bizonyítéka annak, hogy Jehova Isten a hozzá jóakarattal viselkedő emberekre gondol és gondoskodik róla, hogy a parancsainak engedelmeskedők ne pusztuljanak el Armageddonban, hanem megkíméltessenek és az ő nagy haragjának az idején által vitessenek. A prófétai kép ezen a ponton azt mutatja, hogy mily nagy kiváltságot ajándékozott Isten a földön élő maradéka tagjainak, valamint a rájuk ruházott nagy felelősséget is, s hogy ezt a felelősséget nem kerülhetik el, ha magukat kényelembe helyezik. Ellen-

FEL

kezőleg, fel kell kelljenek és Isten parancsait kell cselekedjék, amint megparancsoltatott, és el kell vigyék a jóakaratúak mindenikének a Jehova nevéről és Krisztus alatti királyságáról szóló üzenetét, hogy megtalálhassák a menekülés útját és a biztonság helyét. Ez a kép és más prófétai képek kinyilatkoztatják Jehova nagy szeretetét a most földön élő maradék iránt és a neki szentelt nagy figyelmét, s hogy mindezeket a dolgokat hű tanui segítségére, vigasztalására és erősítésére jegyeztette fel régen ígéjében. Mialatt Jónásnak ez a jövendölése tovább bontakozik ki Jehova népe szemei előtt, e nép tagjainak további buzdítására szolgál, hogy magukat hatalommal és szorgalmasan az ő szolgálatának szentelhetik, hogy Isten Krisztus kormányzata alatt álló királyságának az érdekei kellőképpen szolgálva és előmozdítva legyenek, s hogy Isten népének a tagjai részt nyerjenek a Legfelségesebb nevének az igazolásában.

[38] Jónás félt attól, amit emberek mondhatnak felőle, s hogy nagy csúfolás és nevetség tárgya legyen s ezáltal az emberek közötti jó hírnevét elveszítse, s így nagyon kényes helyzetbe került. Hogyan menekülhetett meg a romlástól? és hogyan lehetett a hajót a vizen tartani?

Tanulmánykérdések

1. Milyen módon és milyen célból adatott az isteni jövendölés? *Megértették a próféták, hogy miért beszéltek* és írtak úgy? Mennyiben szolgál az ő cselekvési módjuk ismertetőjelként, amely a maradéknak példaként kell szolgáljon?
2. Hogyan szolgálják jelenben a jövendölések azt a célt, amelyre szánva lettek?
3, 4. A most felépülő királyság milyen célját lehet most felismerni? Hogyan tekintik most a szolga-sereg tagjai a királysággal kapcsolatos állásukat, kiváltságukat és kötelességüket?
5. Jehova hű népe számára milyen kegyelmes kiváltság kísérte nyilvánvalóan a jövendölések feltárulását? Hogyan fogták fel ezt a nagy kiváltságot?
6, 7. Utalj Jónás nevének a jelentőségére, és annak a körülménynek a jelentőségére, hogy Jónás az Amittai fia volt! Kit példázott Jónás ebben a prófétai képben, és hogyan tette ezt? Milyen fontos dolgok tárulnak fel Jónás jövendölésében?
8—10. Utalj a feljegyzésben egyes tényekre, amelyek kimutatják, hogy mikor történt Jehova beszéde Jónáshoz, s miért adatott neki a Jónás 1 : 2-ben feljegyzett parancs? Mikor és hogyan teljesedik a Jónás jövendölésében feljegyzett prófétai kép?
11. Mikor teljesedik a Jel. 11 : 18? Ki vagy mi ellen volt akkor Isten haragja vagy bosszúja esedékes?
12. Mutasd ki, hogy a zsidóknak a Ninivé lakósaival való eljárása prófétai volt!
13. Hasonlítsd össze azt a módszert, amellyel Jeremiás az Úr üzenetét Babilonnal közölte, azzal a megbízással, amelyet Jónás Ninivével kapcsolatban kapott!
14. Hasonlítsd össze az Úr felszentelt szolgáinak az illési korszak alatti tevékenységét a Király visszajövetele óta fennálló követelményekkel!
15. Miért látszott Jónásnak a kapott megbízás nehéz feladatnak? Mutasd ki, hogy ez egy része volt a prófétai képnek! Mit célozott Isten Jónásnak Ninivébe való küldésével? Mit árnyékolt elő a ninivébeliek nek a Jónás által kapott figyelmeztetéssel kapcsolatos viselkedésük?
16. Mi lett előárnyékolva az izráeliták eljárásával arra való tekintettel, hogy Isten a ninivébelieket abban a kiváltságban részesítette, hogy egy üzenetet kaptak tőle?
17. Idézz néhány érdekes tényt Ninivére vonatkozólag! Hasonlítsd össze Jónás régebbi mnukáját a most kapott paranccsal!
18, 19. Magyarázd meg a Jónás 1 : 2-ben említett gonoszságot, valamint: 'felhatott Jehova elébe'! Hasonlítsd össze ezt a „kereszténység" politikai elemében előforduló tényekkel!
20. Indokold meg a Ninivében lévő állapotokat, amelyek szükségessé tették, hogy Jónás, Jehova prófétája által figyelmeztetve legyen, és mutasd ki, hogy az a dolog prófétai volt!
21—23. Magyarázd meg, miért kelt fel Jónás és határozta el, hogy Társisba menekül ahelyett, hogy Ninivébe ment volna, és indokold meg a dolgot!
24. Alkalmazd azt a prófétai tényt, hogy Jónás Jáfóba ment, ahelyett, hogy azt cselekedte volna, amit Isten parancsolt!
25. Utalj ama prófétai tény beteljesedésére, hogy egyes kevés hűségeseknek Jeruzsálemben való tartozkodása nem oltalmazta meg az egész várost a fogságtól!
26—28. Hogyan és milyen szándékkal hajóztak be egyesek a Jónás által előárnyékoltak és fizették ki utiköltségüket Jáfótól Társisig, Ninivébe való menetel helyett, amint azt Isten parancsolta?
29, 30. Magyarázd meg a kép Jónás 1 : 4-ben feljegyzett részét!
31—33. Kik voltak az 5. versben említett tengerészek? Mi van előárnyékolva az ott feljegyzett állásukkal és eljárásukkal? Mi lett nyilván előárnyékolva a Jónásról itt kapott magyarázattal?
34, 35. Mi lett előárnyékolva a képnek a 6. versben feljegyzett részével?
36, 37. Milyen tanulságot tartalmaz a maradék számára itt a 6. vers az Ésaiás 49 : 8, 9 és 42 : 6, 7-tel kapcsolatban a jelenlegi kiváltságra és felelősségre vonatkozólag?
38. Indokold meg tehát, miért volt Jónás oly kényes helyzetben?

(Angol W. 1938 január 15)

Jónás

II. rész

„Mert te Uram jó vagy és kegyelmes (Menge szerint: kész a megbocsátásra) és nagy irgalmasságú mindazokhoz, akik hozzád kiáltanak." — 86. Zsoltár 5.

JEHOVA ISTEN szeretet, és örökkévaló az ő kegyelme. Hű szolgái ezt felismerik és mennél tovább állanak szolgálatában, annál jobban értékelik ezt. Az ő irgalmasságában és jóságában sok prófétai képet alkotott, hogy népe most lássa, megértse és általa bátorításban részesüljön s a legnagyobb veszély idején tetterővel előretörjön. A „gonosz nap" elérkezett s ennek előhaladásával szaporodik a gonoszság, gyűlölet és romlottság a földön az ördög képviselői között, és ez a gonosz gyűlölet Jehova hűségesei ellen irányul. Az idő előhaladásával azonban Isten mindjobban fellebbenti a leplet, amely sok igazságot hosszú ideig eltakart, és megismerteti népével, hogyan gondoskodott róluk, hogyan látta és jelentette be előre ezt az időt és hogyan gondoskodott előre a hűségesek védelméről és erősítéséről. Ha ezeket a prófétai képeket belátással szemléljük, akkor az okori férfiakat, akik e képek előállításánál közreműködtek — közöttük Jónást is — többé nem kritizáljuk, hanem felismerjük, hogy Isten a próféták és mások által szerepeiket jó célból játszatta le, hogy azokból a most földön időző szolgaosztály áldására jó származzék.

[2] Igy tehát folytassuk Jónás jövendölésének a megvizsgálását: Öt a hajó alsó részében alva találták. Álmából felébredve, hallotta a hajóskapitány parancsát, hogy 'keljen fel' és 'kiáltson az ő Istenéhez'. A tengerészek nagy nyomorúságban voltak és valami magya-

FEL

rázatát kívánták szorongattatásuknak. „Egymásnak pedig [a tengerészek] ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: ki miatt van rajtunk ez a veszedelem? És sorsot vetének és a sors Jónásra esék". (Jónás 1:7) A matrozok felismerték, hogy nincs hatalmuk a vihar lecsendesítésére. Nem bízták magukat saját ítéletükre, se nem támaszkodtak emberek véleményére a teendőket illetőleg. Felismerték annak szükségességét, hogy a Mindenhatóhoz forduljanak, aki a vihart támasztotta, mivel valami nem tetszett neki, amit cselekedtek vagy a parancsa szerint cselekedni elmulasztottak; és felismerték, hogy valaki a hajóban van, aki bűnös. A sorshúzás azt mutatja, hogy a Mindenhatóhoz fordultak döntés végett: „A sorsvetés véget vet a versengésnek, és dönt a hatalmasok között." (Példab. 18:18; zürichi ford.) „Az ember kebelében vetnek sorsot, de Jehovától van annak minden ítélete." (Példab. 16:33) A tengerészek tudni kívánták, hogy ki a hibás a veszedelemért, és azért vetettek sorsot. Figyeljük meg tehát a további folyamatot e kép beteljesedésében.

[3] The Watchtower (az Őrtorony) már 1880-ban utalt Kr. u. 1914-re, mint oly dátumra, amely a világ végét jellemzi s amidőn nagy nyomorúság szakad a nemzetekre. De Isten népe a földön akkor még nem látta, hogy az a nyomorúság Jehova csatája lesz Sátán szervezete ellen. Sok éven keresztül hitte — és az Őrtorony által hirdette —, hogy a „nyomorúság ideje" a világ különböző elemeinek — mint a tőke és munka — rettenetes összecsapása lesz. Csak 1925-ben értettük meg Írás szerint a „nyomorúság idejét". Az 1925 január elsejei kiadásában *The Watchtower* először jelentette ki határozottan, hogy a „nyomorúság ideje" a mindenható Isten nagy napjának a csatája lesz, — Krisztus Jézus vezetése alatt Sátán és hadereje ellen —, s hogy az az Úr teljes győzelmével fog végződni. Az 1925 május elsejei Watchtowerben megjelent aztán a „Választottakért" című cikk. Ez megmutatta Isten szolga-osztályának a világra szakadó nagy nyomorúsághoz való viszonyát és azt is, hogy az miért és hogyan lesz megrövidítve vagy 'megszakítva'. Később ez még jobban meg lett világítva, mégpedig a Watchtower 1927 december 15-i számában az „Isten haragjának oka" című cikkben. Mindezek a felvilágosítások nyilvánosan hirdetve lettek rádión és más előadásokkal, valamint könyvekben. Az Úr feltárta népe előtt a juhokról és kecskékről szóló példázatot és Jehova haragjának Armageddonkor való megnyilatkozásakor. Mindezek a felvilágosítások nem származtak emberektől, hanem a mindenható Istentől és a Krisztus templomában összegyűlt népének ajándékozta. Ez pedig a rejtekhelyen vagy az Úr templomában megismert dolgokat az Úr parancsai szerint a háztetőkről, illetve nyilvánosan kellett kihirdesse. (Máté 10:27) Így az Úr megmutatta népének a nyomorúság okát, hogyan következik be és mi lesz a kimenetele.

[4] Amiképpen a tengerészek sorsot vetettek s a sors Jónásra esett, úgy a nyomor ideje igazi okát is Jehova tárja fel, nem pedig valamely ember. Jehova irányította a sorsot, hogy hova essen; és ugyancsak Jehova tárja fel Krisztus Jézus által úgy a nyomorúság okát, mint annak kimenetelét. Annak a körülménynek, hogy a sorsot pogány férfiak vetették, semmi jelentősége nincsen, hiszen ezek csupán szerepüket játszották. E férfiak nem voltak különösen fontosak, hanem a prófétai kép volt fontos, amelyben szerepet játszottak. Azáltal, hogy a sors Jónásra esett, Jehova Isten a szorongattatásban lévők figyelmét arra a férfira terelte, aki hibáztatva lett a nyomorúságért. Az ellenjelképben a szorongattatásban lévő jóakaratú emberek figyelmét választott szolgájára, Krisztus Jézusra és az ő parancsnoksága alatt működő hű követőire irányítja a földön. 1922-ben a templomban összegyűjtött hűségesek megtudják, hogy az Úr a templomhoz jött és Jehova 'a szellemét minden testre kitöltötte', illetve a hozzá ragaszkodók és a szolga-osztályhoz tartozók mindenikére. Így engedte rájuk esni a sorsot és figyelmeztette üzenetére, amelyet szolgájával a biztonságot és oltalmat kereső emberekhez eljuttatott. Ezek az igazi forráshoz vannak utasítva. Ez bizonyos mértékben hasonlít Jehova sorsvetésére az ő papja által, amely sors a „Jehova bakja"-osztályára esett. (Mózes III. 16:8, 9) 1931-ben végleges biztonsággal ismertetve lett, hogy melyik Jehova szolga-osztálya a földön, amennyiben Jehova a szolga-osztálynak az „új nevet" adta, illetve „Jehova tanúinak" nevezte. Ez a név csak azoknak van adva, akik odaadók hozzá és felvétettek a királyság szövetségébe. Röviddel azután Isten feltárta, hogy Jéhú Krisztus Jézust testének tagjaival, az egyházzal együtt árnyékolta elő, és akkor lett ismertetve a Jonadáb-osztály és megmutatva az Úrhoz való viszonya. Azután kezdődött meg a munka a Jonadáb-osztálynak a „kocsiba" való felvételére, illetve a jóakaratú embereknek az Isten szervezetébe való begyűjtésére és a királyság üzenetének a maradékkal karöltve történő hirdetésére. Krisztus Jézus és hű testtagjai azok, akik ma a népet felvilágosítják, hogy kik alkotják az ellenjelképes Jonadáb-osztályt. A prófétai képnek e részén Jónás világosan Krisztus Jézust, Jehova választottját és a vele összeköttetésben lévő szolgákat ábrázolta, akik Jehova zászlaját a jóakaratú emberek segítségére, oktatására és vigasztalására magasra emelik.

[5] A becsületes, őszinte igazságkeresők nyilatkoznak meg itt a tengerészek cselekedetében és előre jelzi, hogy a jóakaratú emberek vagy Jonadábok az igazságnak megfelelő felvilágosítást keresnek megmentésükre vonatkozólag: „Mondák azért néki: Kérünk, beszéld el nékünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jössz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te?" — Jónás 1:8.

[6] A vallásoskodók, akik magukat Isten képviselőinek állítják, a valóságban azonban az ördögöt képviselik, rendkívül megzavarták a jóakaratú emberek értelmét, s az idő eljön, amidőn ezek az igazságnak megfelelő felvilágosítást kívánnak. Jehova tanúi ebben az időben látszólag nagy szorongattatásban vannak s a vallásoskodók által rágalmazva; de a jóakaratú emberek felismerik őszinteségüket és náluk keresik az igazságot. 1922-ben kezdődött meg a szimbolikus „hét utolsó csapás' kitöltetése, mégpedig a Cedar Point-i kongresszuson elfogadott és kiküldött rezolúció, illetve „Kihívás" nyilvánosságra hozatalával. Ez volt az első s azután évről évre más szimbolikus csapás lett kitöltve. (Jel. 15:6—8; 16:1—21) Lásd *Világosság* 2. kötet 7—65 oldalait németben és angolban.) Akkor használta fel az Úr az ő hű tanúit a jóakaratú emberek felvilágosítására, ami után vágyodtak s ami bennük még több felvilágosítás utáni vágyat ébresztett. Azok a jóakaratúak kezdték megvizsgálni és szemügyre venni a Jehova tanúi által hirdetett üzenetet, és azóta is folytatják annak tanulmányozását. Ennek következtében sok kérdést intéztek a maradékhoz és feleletet kaptak rá — körül-belül a következőképpen:

Kérdés: „Honnan jösz?"

Felelet: Isten templomából, ahol az ő Királya összegyűjtötte népét és megbízta, hogy közölje az emberekkel az igazságot. — Ésaiás 6:1—9.

Kérdés: „Melyik a te hazád?"

Felelet: A mi polgárságunk mennyei. Jehova szellemi szervezetének a tagjai vagyunk, és neki és Királyának vagyunk alárendelve. — Filippi 3:20; Zsidók 11:16.

FEL

Kérdés: „Miféle népből vagy te?"

Felelet: Mi júdabeliek vagyunk, illetve olyanok, akik Jehova Istent dicsőitik s vele szövetségben vannak. Krisztus Jézus, nagy Megváltonk és Vezérünk követői, tehát keresztények vagyunk. Isten népe vagyunk, amelyet a világból kiválasztott a „neve számára való népül". — Péter I. 2 : 9, 10; Csel. 15 : 14.

[7] Ezek a kérdések hasonlítanak azokhoz, amelyeket a jóakaratú embereket előárnyékoló tengerészek intéztek Jónáshoz. Megfigyelés és tapasztalat által azok a jóakaratú emberek teljesen meggyőződtek, hogy a vallásvezérek nem bírják Isten tetszését, s azért nem ezekhez fordultak felvilágosításért, hanem ezt az őszintéktől akarták megnyerni, akik világosan kinyilvánították, hogy Istent szolgálták s ezért szenvedtek is. Miután aztán a Jonadábok — amennyire tudták — megismerték az igazságot, kezdték eltávolítani maguktól a vallásoskodókat és a vallást és azokhoz csatlakoztak, akik Jehovát szellemben és igazságban imádják. Amidőn felismerték, hogy Jehova tanui becsületesen törekszenek képviselni Istent, csatlakozni kívántak e néphez s ezt meg is tették és továbbra is teszik.

[8] Jónás azután a hozzáforduló kérdezősködőket tovább felvilágosította: „És monda nékik: Héber vagyok én, és Jehovát, az egek Istenét félem, aki a tengert és a szárazt teremtette." (Jónás 1 : 9) A királyság üzenetének világraszóló hirdetése által a jóakaratú embereknek az Úr hű szolgája által hasonló felvilágosítás lett nyujtva, úgy mint azt az Úr megparancsolta. Az igazságnak ez az üzenete a rádió által, hangszórós készülékek segitségével és oly módon van hirdetve, hogy Jehova tanüi az embereket lakásaikban felkeresik, hozzájuk beszélnek és az üzenetet tartalmazó könyveket kínálnak fel nekik. Igy teljesitették Isten parancsát, amely abban áll, hogy a világon a valóban és őszintén ismeret után vágyókat megjelöljék. — Máté 24 : 14; Ezékiel 9 : 4.

[9] Jónás kijelentette a tengerészeknek, hogy ő idegen, mindazáltal nem tartozik a kereskedést üző szervezethez, illetve Sátán szervezetéhez. Azt mondotta nekik, hogy ő Héber. A héber Ábrahám elődje volt Jónásnak. (Mózes I. 14 : 13) Jónás a „héberek földéről" jött. (Mózes I. 40 : 15) Ábrahám „hébernek" neveztetett, mivel Ebernek vagy Hébernek, Sám fiának a leszármazottja volt. (Mózes I. 10 : 21—24; Luk. 3 : 35, 36) Azt is megmondotta Jónás a tengerészeknek, hogy ő Jehova Istent féli, s igy ő Jehova tanuja volt. Azok a matrozok nem álliottak szövetségben Istennel s ezért egy oly népet szemléltettek, amely nincs szövetséges viszonyban Istennel. Figyeljük meg, hogyan tétet Isten az ő népe által bizonyságot hasonlóképpen a világ nem Istennek szentelt népeinek, ha ezek a Jehova tanui szájából felvilágositást ohajtanak nyerni. A fentemlített, 1922-ben megjelent rezolució „A kihivás" következő szavakat tartalmaz: „Igy ezennel ünnepélyes felhivást intézünk a mindenféle nyelvü nemzetekhez, népekhez és fajokhoz, ismerjék fel és nyiltan vallják be, hogy Jehova az egyedüli igaz Isten, és szeretett Fia, Krisztus Jézus a királyok Királya és urak Ura." (*Világosság* 1. kötet 110. oldal) E rezolució által a maradék Jehova Isten tanujának és szolgájának bizonyult.

[10] A prófétai képnek ezen a részén Jónás oly szerepet játszik, amely által az Úr „hű szolga"-osztálya a földön lett előárnyékolva. Amidőn a rezolució megszerkesztve, elfogadva és nyilvánosságra hozva lett, senki se tudta a földön, hogy ez a Jónás jövendölése egy részének a beteljesedéseként történt. Senki se tudta ténylegesen, hogy akkor mint „Jehova tanui" küldték ki ezt az üzenetet, mert ez a név csak később lett ismeretes előttük. Krisztus Jézus által vezette Jehova kegyességében és jóságában az egészet. Ilyen esetek nagy bátorítására szolgálnak a szolga-osztálynak, mert biztositják őket, hogy felhasználja őket bizonyos dolgok cselekvésére, anélkül hogy tudnák miért cselekedték azt. Tizenöt évvel a rezolucionak a Cedar Point-i kongresszuson való elfogadása után hozza most nyilvánosságra *Az Őrtorony* a Jónás jövendölésének a magyarázatát, s ez már régebben megjelenik, ha megértettük volna és Isten azt akarta volna, hogy nyilvánosságra legyen hozva. Bizonyára örömmel tölti el az Istent szeretőket annak felismerése, hogy Jehova a neki szentelt népét vezeti, nagy kegyelmével és jóságával népéhez fordul, s ez mindenkire vonatkozik, akik őszintén és komolyan igyekeznek neki szolgálni, amint parancsolja.

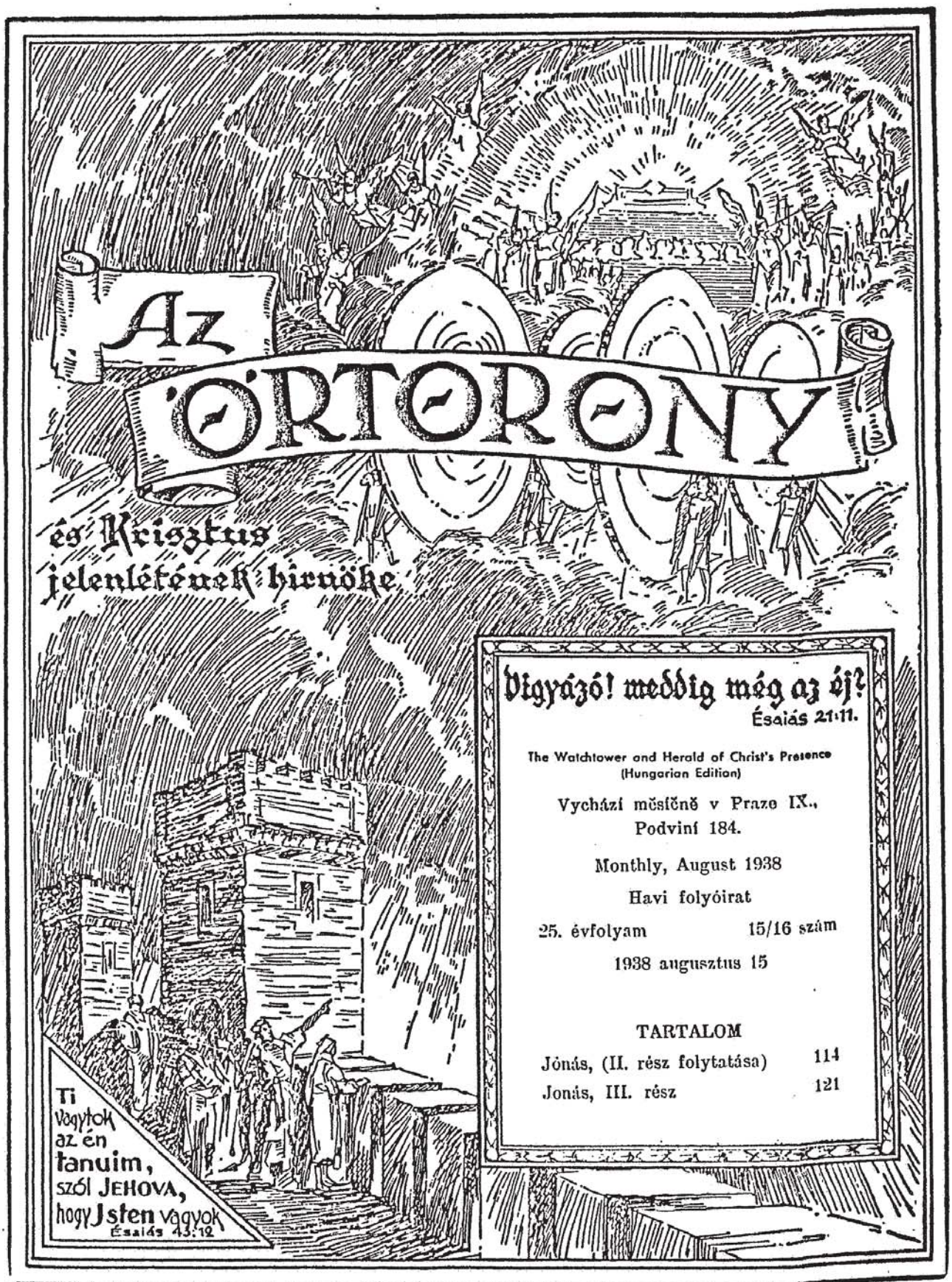
(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1. Miért készített Jehova a multban jövendöléseket és miért jegyeztette fel azokat igéjében és tárja fel most azok értelmét szolgái előtt?
2. Mi a helyzet e ponton az itt megvizsgálandó prófétai képben? Mi történt tehát és miért?
3. Ismertesd a tényeket, amelyek kimutatják, hogy az Úr hogyan tárja fel a „nyomorúság idejének" az okát, hogyan következik be és mi lesz a kimenetele!
4. Alkalmazd a képnek azt a részét, amelyben a tengerészek sorsot vetettek és a sors Jónásra esett!
5, 6. Mutasd ki a beteljesedéssel kapcsolatban, hogy a tengerészek miért nem imerték fel a rájuk szakadó szerencsétlenség okát? Hasonlítsd össze a Jónáshoz intézett kérdéseiket azokkal, amelyeket most a jóakaratú emberek a maradékhoz intéznek!
7. Milyen prófétai jelentőséget lehet látni abban, hogy a tengerészek Jónástól az igazságnak megfelelő felvilágositást kértek a megmentésükre vonatkozólag?
8, 9. A 9. vers beteljesedéseképpen hogyan lett megadva a jóakaratú embereknek a kivánt felvilágositás? Magyarázd meg Jónás feleletét, úgy az akkori időre mint mostani beteljesedésére vonatkozólag!
10. Miért adatott rész a próféciában a maradékosztály tagjainak, s miért lett velük később ismertetve a tényállás, hogy ők ezt a nagy kiváltságot élvezték?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinl 184. — R. Březina Praha, nyomdsa.
Kiadó: Watch Tower, Praha-Vysočany, Podvinl 184.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podviní 184.

Monthly, August 1938

Havi folyóirat

25. évfolyam 15/16 szám

1938 augusztus 15

TARTALOM

Jónás, (II. rész folytatása) 114
Jonás, III. rész 121

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (See. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

Az ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

25. évfolyam | 1938 augusztus 15 | 15—16 szám

Jónás

(II. rész folytatása)

[11] Jónás ezután elmondotta a tengerészeknek történetét, hogy t. i. a mindenható Isten szine elől elmenekült, hogy ne kelljen Ninivébe menni s a város ellen prédikálni, amint neki Jehova megparancsolta: „És megfélemlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy Jehova szine elől fut, mivelhogy elbeszélé nekik.“ — Jónás 1 : 10.

[12] A tengerészek megrémültek attól, amit Jónás cselekedett, ami további bizonyítéka annak a következtetésnek, hogy a prófécia beteljesedésénél korunk jóakaratú embereit árnyékolták elő. A tengerészek kezdték felismerni, hogy Jonásnak a kötelesség-teljesitéstől való menekülésében segitségére voltak. Igy szóltak hozzá: „Mit cselekedtél?“ Jónás nem próbálta magát igazolni, hogy helytelen útra tért, hanem nyiltan bevallotta tévedését még a nemzsidókkal szemben is. Isten hű tanui gyakran követnek el hibát. Azonban mihelyt felismerik azt, nyiltan bevallják. Isten népe a földön Jónáshoz hasonlóan beismerte az 1919-ben tett tapasztalatai után törvénytelen eljárását, miszerint tagjai elmulasztották Jehova neve és királysága mellett tanuskodni oly időben, amidőn tanuskodhattak volna. Az emberektől és attól való félelem, amit nekik az emberek árthatnának, vissza tartotta őket. Ezt a következtetést a tények és az Ésaiás 6 : 1—9-ben feljegyzett jövendölés teljesen alátámasztja. Ott Ésaiás próféta, aki az Urnak ugyanazon felszenteltjeit ábrázolta, a következő szavakat helyezte szájukba: „Akkor mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép között lakom; hisz a Királyt, a Seregek Jehováját látták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett az oltárról. És megérintette számat azzal és mondá: Imé ez illette ajkaidat, és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett.“ — Ésaiás 6 : 5—7.

[13] A világháború folyamán Isten népe ellen intézett üldözés félelemmel töltötte el őket, és elmulasztották kötelességük teljesitését, amint tehát Ésaiásnál látjuk, elhanyagolták a bizonyságtevést, s az Úrhoz kiáltottak. S ezt a világban is bevallották. A jóakaratú emberek felismerték erre, hogy a világháború folyamán ők is kellett tegyenek valamit, vagyis nekik is valami részük volt abban, hogy az Istennek szenteltek oly kényes helyzetbe kerültek, mégpedig mivel támogatták Sátán pénzügyi, vallásos és politikai szervezeteit, amelyek Isten népét a bizonyságtevésben akadályozták s őket hanyagokká és egy bizonyos mértékig hűtlenekké tették. Sok jóakaratú ember akarata ellenére részt vett Isten maradékának az Úr szine elől és a Jehova nevének és királyságának a hirdetésétől való eltávolításában. Igy láthatjuk, hogy a tengerészek, akik Jónást az Úr szine elől s a megparancsolt bizonyság hirdetésétől eltávolították, a jóakaratú embereket szemléltették, akik tudatlanul segédkeztek az ördögnek Isten népének a megakadályozásában. Miután a jóakaratú emberek felismerték a helyzetet, attól féltek, hogy Jehova szenvedést bocsájt rájuk, s azért a háború végével Jehova hű tanuihoz fordultak felvilágositásért.

[14] A nagy vihar a tengeren tovább tartott. A tengerészek megrémültek és további kérdéseket intéztek Jónáshoz: „Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedett.“ (Jónás 1 : 11) Mivel a tengerészek egyáltalán nem tudták, hogyan menekülhetnének meg, Jónástól kérdezték meg, hogy mit cselekedjenek. A próféciai kép e részének a beteljesedése a világháború végén vette kezdetét. A világháború ugyan véget ért, de a bajok tovább folytatodtak, s a jóakaratú emberek megtudták Jehova szolgáitól, hogy Armageddon a közeljövőben bekövetkezik s az a világháborunál nagyobb bajt és nyomorúságot hoz magával. Körülbelül abban az időben kezdték Jehova tanui mindjobban felismerni és megérteni, hogy Armageddon Isten haragjának a megnyilvánulása lesz, s amidőn felismerték, eljuttatták ezt a felvilágositást a többi embereknek is. Amiképpen a tengerészek felismerték, hogy a vihar növekvő tombolása Isten haragját juttatta kifejezésre valaki ellen a hajóban, úgy a jóakaratú emberek is látták a földön, hogy a „kereszténység“ Jehova és királysága elleni lázadó és nyakas viselkedése mindjobban növekedik, hogy a vallásoskodók mindjobban elvilágiasodnak és istentelenebbé lesznek; s ezek a jóakaratú emberek megijedtek és őszinte kereszténynek kerestek felvilágositást, hogy megtudják, mit cselekedtek. Igy az Úr jóságában régen bemutatta, hogy tudja szoros összeköttetésbe hozni tanuit s a királyság üzenetét a becsületes és őszinte igazságkeresőkkel.

[15] Ennél a pontnál Jónás kezdte felismerni, mily nagy igazságtalanságot cselekedett, s azután nagy bátorságot mutatott. Ha valaki látja, hogy nincs igaza, valóban bátorságot követel, hogy igazságtalanságát bevallja és kész legyen magára venni a következményeket, mindent Jehova Istenre bizván. Jónás éppen igy cselekedett. Jól tudta, hogy csak Isten tudja az ügyet igazságosan rendbehozni. „Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van e nagy vihar rajtatok.“ — Jónás 1 : 12.

[16] Jónás nem tanusított önzést, arra kérvén a tengerészeket, hogy minden lehetőt tegyenek meg a hajónak a viharon való átvezetésére. Jól tudta, hogy a halállal néz szembe és biztosan elpusztul, ha Jehova meg nem menti. Nem is kisérelte meg magát igazolni. Arra kérte a tengerészeket, hogy szolgáltassák ki őt a vihart előidéző Istennek, hogy őt Jehova a nagy irgalmasságában vagy megszabadítsa, vagy pedig engedje elpusztulni. Bátor volt, mégpedig mivel tudta, hogy Isten akár-

FEL

mit cselekszik, az javára fordult. Tisztában volt vele, hogy pályafutását mint Isten szolgája megkezdte, de elmulasztott engedelmeskedni, és tudta, hogy ezért kell viselje a következményeket. Kész volt, életét teljesen Isten rendelkezésére bocsájtani, s ha a halála a tengerben lehetővé teszi a hajóban lévők szabadulását, kész volt meghalni. Ebben Jónás Krisztus Jézus szellemét mutatta, aki minden ellenállás nélkül engedte magát a vesztő helyre vinni, hogy mások megmenekülhessenek. Az ő cselekedete irányvonalul szolgál Jehova tanui számára is, akik most Jehova szolgálatában előre kell törjenek, mégpedig az élet elvesztésének veszélyével szembe nézvén, hogy szolgáljanak Istennek és üzenetét az emberek javára kihirdessék s nekik alkalmat szerezzenek a megszabadulásra. A népet figyelmeztetniük kell, hogy meg ne kíséreljék Jehova szolgáit visszatartani Isten parancsainak való engedelmességükben, s meg kell mutatni nekik, hogy mint Isten iránt jóakaratú emberek szorgalmasan keresniük kell a menekülés és biztonság útját s azt csak úgy találhatják meg, ha közreműködnek a hű szolga-osztály tagjaival Isten parancsainak a cselekvésében. Figyelmeztetniük kell a jóakaratú embereket, hogy mindenkivel jót tegyenek, ha arra alkalom kínálkozik, de mindenekelőtt Jehova és királysága mellé kell álljanak, ott szilárdan ki kell tartsanak s így igazi hátorságot kell tanusítsanak, elismervén, hogy minden a Legfelségesebb kezében nyugszik. A kecske-osztály ezzel éppen ellenkező utat követ: ezek útjába állanak Jehova szolgáinak. De ők el akarják nyerni Isten kegyelmét, jukok módjára kell engedelmeskedjenek a Mester akaratának. Ha az Isten iránt jóakaratú emberek úgy cselekszenek, amint arra utasítva vannak, Isten ígéretét bírják, hogy épségben túljutnak Armageddon nagy viharán és bejutnak a királyság nyugodalmába.

[17] Jónás így szólt a tengerészekhez: „Ez a nagy vihar miattam van rajtatok." Jónás nem mondotta, hogy a vihar büntetésként lett rábocsájtva. A tényállás az, hogy ő kimutatta, hogy mennyire fontos Isten parancsainak engedelmeskedni, ha arra utasítást kap valaki. Így kimutatja, hogy ha Isten földi maradékának a tagjai utasítást vagy parancsot kapnak szolgálatában bizonyos dolognak a cselekvésére, haladéknélkül cselekedniük kell s a rájuk bizott kötelességet szorgalmasan teljesíteniük kell és semmilyen dolognak nem szabad megengedjék, hogy megakadályozza vagy feltartoztassa. A prófétai kép Jehova földön lévő maradéka tagjainak és társaiknak a javára volt szerezve és hangsulyozza a készséges engedelmesség fontosságát, amint irva van: „A te néped készséggel siet sereggyűjtésed napján." (110. Zsoltár 3) Az Úr parancsai iránti makacságra vagy közömbösségre egyáltalán nincs mentség vagy igazolás. Isten éber és gondoskodó szolgája vigyáz, körültekintő és megszokja a gyors engedelmességet; vagyis, mihelyst a parancsról tudomást szerez, azt azonnal haladék nélkül teljesíti. A harc eme napján nincs idő az alvásra, hanyagságra vagy közömbösségre; hanem mindenki az őrhelyen kell legyen és a reábízott parancsot gyorsan és örömmel kell teljesítenie.

[18] Armageddon nagy nyomorúságának nem az a célja, hogy megbüntesse Jehova népét a földön, hanem Jehova tanui Armageddonnal kapcsolatban bizonyos kötelességet kell teljesítsenek. A fenyegető armageddoni katasztrófa megköveteli, hogy őrállók legyenek felállítva a jóakaratú emberek érdekében. Krisztus Jézus a nagy őrálló, s neki alá vannak rendelve a templom-osztályhoz tartozók, akik az őrálló tagjaivá tétettek és így arra rendeltettek, hogy a királyság érdekei felett őrködjenek, azokra gondot viseljenek és minden azzal kapcsolatos szolgálatot hűségesen elvégezzenek. Ezek őrködnek egymás érdekében és őrködnek a jóakaratú emberek javára, akik a Sionba vezető utat keresik. Armageddon biztosan bekövetkezik, s Jehova tanui nemcsupán önmaguk kell felvilágosodjanak, hanem másokat is tanítaniuk kell, hogy ezek alkalmat nyerjenek a menekülés útja megtalálására. Armageddon nemcsupán igazolja Jehova nevét és Igéjét, hanem a kecske-osztályon bosszút áll a hű maradékért és egyben szabaddá teszi az utat azok számára, akik a nagy sokaságot fogják alkotni, hogy az Úr világosságában járhassanak.

[19] A tengerészek hallották Jónásnak a vihar okára vonatkozó magyarázatát és azt a kérését, hogy őt vessék a tengerbe; mindazáltal még mindig attól féltek, hogyha teljesitik kérését, ártatlan vért vonnak önmagukra. Ez mutatja Jónás iránti jóakaró érzületüket és azt a kívánságukat, hogy a lehetőség szerint segitségére legyenek, anélkül, hogy életét fel kellene áldozni. A kép azért e helyen hasonló jóakaratról beszél azzal az osztállyal szemben, amelyet Jónás előárnyékolt. Ahelyett, hogy Jónást haladék nélkül a tengerbe vetették volna, megkísérelték a matrozok a hajót a partra evezni: „És erőlködtek azok az emberek, hogy viszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedett ellenük." — Jónás 1 : 13.

[20] De minnél jobban erőlködtek a hajót partra evezni, annál hevesebben zúdította rájuk a vihar a hullámokat. Isten nem akarta, hogy a matrózok legyőzzék az Isten által támasztott vihar hatalmát. Jehova ott egy prófétai képet szerzett. Angyala által ihlette Jónást annak követelésére, hogy a tengerbe vessék, s ez természetesen a kép e részének a megszerzése érdekében történt, amely aztán későbbi években kell beteljesedjék.

[21] A képnek ezen a részén a tengerészek kezdték kinyilvánítani Isten iránti jóakaratukat. Nem kívántak ártatlan vért ontani, de látták hogy Isten akaratát kell teljesíteniük, s mivel ezt kívánták tenni, hozzá láttak Jónás kívánságának a teljesitéséhez. Mielőtt azonban ezt tették volna, Jehovához imádkoztak: „Kiáltának azért Jehovához és mondák: Kérünk Jehova, kérünk, ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Jehova, úgy cselekedtél, amint akartad!" — Jónás 1 : 14.

[22] Kétségkívül ez volt az első eset, hogy megkísérelték Jehova Istenhez imádkozni, hiszen ők pogányok voltak. A hamis istenek, akiknek addig szolgáltak, cserben hagyták őket a viharban, s így eljutottak „bölcsességük végéhez". „De Jehovához kiáltottak szorultságukban." (107. Zsoltár 27, 28) E kép által szemlélteti az Úr a becsületes, őszinte nem-vallásoskodókat, akik az Istenhez s az általa jövő üdvösséghez vezető utat keresik. Mivel most látjuk e prófétai kép teljesedését, világos a bizonyíték, hogy az ellenjelképes vihar kezdete előtt nem létezett „nagy sokaság". Hosszú időn keresztül úgy értelmezték a felszenteltek, hogy a „nagy sokaság" egy alárendelt szellemi osztály, de ebben tévedtek. A dolgot csak Isten meghatározott idejében lehetett megérteni. Mielőtt a Király a trónra lépett s valószinű mielőtt a templomhoz jött és a vihar különösen Isten népe ellen megkezdődött, egyáltalán nem létezett „nagy sokaság". Mióta az itélet megkezdődött a templomban, a jóakaratú emberek meghallották a királyság üzenetét, s ez arra indította őket, hogy Jehovához és Királyához forduljanak, állást foglaljanak a királyság mellett és a maradékkal közreműködjenek a templomból jövő szervezeti utasítások követésében. Így a prófétai Jónáskép ezen a ponton további bizonyítékot szolgáltat arravonatkozólag, hogy Isten nagy sokasága Jehova bosszújának a mindenható Isten nagy napjának

FEL

a csatájában való megnyilatkozása előtt kell összegyűjtessék. Ez a munka most folyamatban van.

23 A mindenható Istenhez imádkozva, mondották a tengerészek: „Ne vesszünk el ez ember lelkéért, és ne hárits reánk ártatlan vért." Helyesen akartak eljárni, hogy ne pusztuljanak el, mint a „kecskék", akik Jehova tanuinak szántszándékos gonosz üldözése miatt pusztulnak el. A hat menedékváros azon gondviselést árnyékolta elő, amelyet Isten a jóakaratú emberek érdekében szerzett. (Mózes IV. 35) Csakis azáltal lehetséges ezeknek a jóakaratú embereknek továbbra is Jehovához imádkozni s hallgattatik meg imájuk, hogy a gyilkos „kecske"-szervezetet elhagyják, amely szervezet továbbra is Jehova tanuinak a megsemmisítésére törekszik. A tengerészeknek Jehovához való kiáltása a jóakaratú emberek imáját szemlélteti, akik Istenhez kiáltanak segítségért. Ez azt mutatja, hogy az emberek előbb el kell hagyják az ördög szervezetét s Istenben és Királyában kell bízzanak, mielőtt a menedékvárosba menekülhetnének.

24 A tengerészek tudomásul vették, hogy Isten támasztotta a vihart és így szóltak: „Te Jehova, úgy cselekedtél, amint akartad." Ezek Jehova tetszése szerint kívántak cselekedni. Így mutatja ki a prófétai kép, hogy Istennek tetszik az embereket bizonyos tapasztalatokon átvezetni, hogy Jehovától várjanak segítséget, valamint hogy Isten azt akarja, hogy az Úr Jonadáboknak is nevezett „más juhai" Jehova tanuival a királyság hirdetésében együttműködjenek, mégha az is megtörténne, hogy ezáltal Jehova tanuinak az élete veszélyeztetve lenne. A „kecskék"-től jövő kegyetlen üldözésre való tekintet nélkül folytatni a bizonyságtevést azt jelenti az Úr tanui számára, hogy az erőszakos rendszabályok veszélyének teszik ki magukat; mindazáltal a „más juhok", illetve a jóakaratú emberek a maradék mellett kell álljanak és alkalom adtán velük közre kell működjenek, mégha ez a maradékra mégnagyobb veszélyt hozna is. Ezt világosan illusztrálja a próféciának a fentemlített 14. versben feljegyzett része.

25 A tengerészek elhatározták, hogy eleget tesznek Jónás kívánságának, s ez a valóságban Isten akarata volt. Hasonlóképpen ismerik fel az Úr „más juhai" az Isten akarata cselekvésére vonatkozó kiváltságukat: „És felragadták Jónást és bevetették őt a tengerbe, és megszűnt a tenger a háborgástól." (Jónás 1 : 15) Amidőn a tengerészek Jónást a tengerbe vetették, nem saját ítéletüket hajtották végre rajta, hanem a nekik adott utasítás vagy parancs szerint cselekedtek, hogy Jehova akarata történjen szolgájával. Ehhez hasonlóan Isten most is azt akarja, hogy a Jonadábok Jehova tanuivai teljesen együtt működjenek, ha ezek veszélyes helyekre mennek a királyságról való bizonyságtevés végett. Közvetlenül Jónásnak a tengerbe való vetése után a vihar elcsendesedett s a tenger nyugodt lett. „És örültek, hogy lecsillapodtak, és a kívánt partra vezette őket." (107. Zsoltár 30) A jóakaratú emberek nagy szorongattatásban voltak, mielőtt a mai nyugtalan időkben az Úr kezét megnyilatkozni látták; s amidőn felismerték a Jehova Isten szolgálatára vonatkozó kiváltságukat, hozzáláttak ennek megtevéséhez és a „menedékvárosba", illetve Isten szervezetébe menekültek. Így öröm töltötte el őket és azon reménnyel néznek a jövőbe, hogy Jehova őket haragjának Armageddonkor való megnyilatkoztatása idején megkíméli és épségben örökre az ő seregébe vezeti.

26 Kétségkívül ekkor történt meg először, hogy ezek a tengerészek szemtanui lehettek Isten hatalma megnyilatkozásának. Tudták, hogy egy közönséges hatalom nem képes lecsendesíteni egy heves vihart és tudták azért, hogy aki ezt a vihart lecsendesítette, csak a mindenható Isten lehetett. „Azok az emberek pedig nagy félelemmel féltek Jehovát, és áldozattal áldoztak Jehovának, és fogadalmakat tettek neki." (Jónás 1 : 16) Az általuk bemutatott áldozat szintén hozzátartozott a képhez, s mivel az összhangban volt a Szentírással, az egy állat vérének az áldozata kellett legyen; mert „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat". (Zsidók 9 : 22) A képnek ez a része azt mutatja, hogy aki Istenhez kiált, meghallgatásban részesül, neki fogadalmat tesz és kedves áldozatot mutat be, annak hinni kell Krisztus Jézus kiontott vérében, mert más név nem létezik, mely által meg lehetne menekülni. (Csel. 4 : 12) Midőn a tengerészek Jónást a tenger hullámaiban elmerülni látták, megint a jóakaratú embereket szemlélteték. Hogy látták volna, amint a hatalmas hal elnyeli, a feljegyzés nem mondja meg. Most pedig térjünk a tényekre, amelyek a beteljesedést mutatják:

27 1918-ban és azóta sok jóakaratú ember látta, hogy Jehova tanuit hogyan nyeli el a földön a fanatikus emberiség dühöngő hullámai, és ez kétségkívül sok ezrek embert arra indított, hogy Istenhez forduljon segítségért. A világháború folyamán Jehova sok szolgáját börtönbe vetették igazságtalanul és így a fanatikus uralkodó hatalmak elnyelték őket; de a jóakaratú emberek egy petíciót hordoztak körül, hogy jótállás ellenében a foglyok kiszabadulását eszközöljék ki, s csupán néhány nap alatt 700 000 ember írta alá a petíciót, így juttatván kifejezésre az Úr szolgái iránti jóakaratukat. Ennek a petíciónak az aláírásával a jóakaratú emberek közreműködtek az ellenjelképes Jónás-osztály kiszabadításában, hogy a szolgálatot folytathassák, mégha ez a maradékot veszélyes helyzetbe is juttatta. Amidőn a jóakaratú emberek megkísérelték Jehova tanuinak a fogházból való kiszabadítását, a maguk részéről segítséget kerestek e tanuknál. Hasonló volt a helyzet a Gibeoniták esetében is, amidőn ezek Józsuéhoz fordultak segítségért s egy üzenetet intéztek hozzá, mondván: „Ne vond meg kezedet a te szolgáidtól! Jöjj fel hozzánk hamar, és ments meg minket, és segíts rajtunk!" (Józsué 10 : 6) Hogy a Jehova fogságban lévő szolgái érdekében benyujtott petíciót aláírók tudták vagy sem, ezen cselekedetük által mégis azok közelségét és segítségét keresték, akik Istennek szolgálnak.

28 Itt véget ér egy kép a jövendölésben és egy másik veszi kezdetét.

Jónás a pokolban

29 Jónás most egy oly szerepet játszik a prófétai képben, amely különösen Krisztus Jézusra vonatkozik s azokat a hű követőket is szemlélteti, akik a világháború folyamán fogságba vettettek. „Jehova pedig egy nagy halat rendélt [angol Biblia, készített], hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel." (Jónás 2 : 1) A héber szó jelentése, melyet az angol Biblia „készített"-nek fordít, „meghatározni, kirendelni vagy odavinni". Jehova nem teremtett akkor és ott egy nagy halat, amelynek Jónást el kellett nyelni, hanem meghatározott és kirendelt egy óriáshalat, — amely kétségkívül már régen létezett — és kellő időben a helyszínre vitte; s ez a hal bizonyos szerepet játszott a prófétai képben. Ez azt mutatja, hogy Isten akármilyen teremtményt felhasználhat, hogy feltett szándékát képekben illusztrálja, tekintet nélkül, hogy ez a teremtmény tudatában van annak vagy nincs. Hogy a nagy hal elnyelte Jónást, nem Jehova szolgájának a megbüntetése végett történt, hanem annak biztonságára szolgált. Ha Jónás azt a halat nem használhatta volna, sohase került volna élve a partra. Jézus

FEL

esetében a hal a sírt szemléltette, ahonnan őt Jehova Isten feltámasztotta: „Mert a miképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal [egy prédára leselkedő óriáshal] gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában." (Máté 12 : 40) Krisztus Jézus követői, a most földön élő maradék esetében a hal Isten gondviselését ábrázolja, mely által a maradék az ő oltalmában bilincsekbe és fogságba került, ahol az ellenség további álnok támadásaival szemben védve van. Ez a Jelenések 11 : 3—11 jövendölésének a beteljesedésében is ki van mutatva. Jézus nem jöhetett volna ki a sírból és nem juthatott volna az élők birodalmába, ha a mindenható Isten hatalma nem lép közbe érdekében, amiképpen Isten a maga hatalmát arra használta, hogy a halat Jónásnak a partra való szállítására utasítsa. A bilincsekben vagy fogságban tartott maradék sohase szabadult volna ki és soha többé nem léphetett volna az Isten szolgálatába, ha Isten hatalma és kegyelme nem lép közbe érdekében. Az ellenség Isten népét fogságban tartotta volna, míg annak tagjai elpusztulnak s ez is volt a szándéka. De Isten másként akarta. Isten minden ellenkezés dacára is kiszabadította őket.

30 Jónás három nap és éjjel a hal gyomrában volt, s ez a hal számára éppen elég idő lett volna ahhoz, hogy egy embert megemésszen. Jónás megmentésére tehát csodára volt szükség, és Isten megtette ezt a csodát és kinyilatkoztatta a szolgája iránti isteni kegyelmét. Három napon keresztül a hatalmas hal északkeleti irányba úszott Ninivé felé, és Isten akarata szerint partra tette Jónást. Így fejezte ki Isten Jónásnak az ő kegyelmes részvétét és jóságát. Mialatt Jónás ezen a különös úton volt, elegendő ideje volt az elmélkedésre, s Jónás kétségkívül alaposan átgondolta a dolgot. Mialatt Isten maradéka 1918-ban és 1919-ben korlátok között és fogságban volt, elegendő alkalma volt az elmélkedésre, amit meg is tett: „És könyörge Jónás Jehovának, az ő Istenének a halnak gyomrából." (Jónás 2 : 2) Amidőn Krisztus Jézus a sírban feküdt, halott volt és nem tudott imádkozni; azért a jövendölésnek ez a része nem Jézusra vonatkozik. Az Krisztus Jézus hű követőire vonatkozik, akik a világháború folyamán bilincsekben és fogságban voltak. Jónáshoz hasonlóan imádkoztak és kiáltottak Istenhez, hogy megint kiszabaduljanak és alkalmat nyerjenek neki szolgálni, és Jehova meghallgatta imájukat. Sok idővel azután kinyilatkoztatta népe előtt, mily csodálatosan cselekedett velük s őket az ellenséggel, a tenger dühöngő hullámaival szemben megoltalmazta. Korlátozásuk vagy fogvatartásuk azon időszak folyamán kétségkívül oltalmukra szolgált és megmentette őket az ellenség által jövő haláltól.

31 Jehova meghallgatta Jónás imáját és azokét is, akiket Jónás előárnyékolt. „Nyomorúságomban Jehovához kiáltók és meghallgata engem; a seol [más ford. szerint: a pokol] torkából sikoltók és meghallád az én szómat." (Jónás 2 : 3) Ez a jövendölés továbbá azt bizonyítja, hogy az Krisztus Jézusnak a templomhoz jövetele után teljesedik, miután ő megkezdte ott hatalmát mint Jehova képviselője gyakorolni. (Jónás 2 : 8) Jehova ezután Sionl felépítette Krisztus Jézus, annak feje által; és meghallgatta imájukat: „Mert Jehova felépíti Sionl, megláttatja magát dicsőségében; odafordul a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem utálja. Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni fogja Jehovát. Mert alátekintett szentségének magaslatáról, Jehova a mennyből a földre nézett, hogy meghallja a fogoly nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait [a halálra szántakat, Menge]. —102. Zsoltár 17—21; Elberfeldi ford.

32 Az ellenség azt hitte, hogy Jehova tanui számára a fogság és bebörtönözés a sírt fogja jelenteni, amelyből se feltámadás, se pedig szabadulás nem létezik. A vallásoskodók mint az ördög legfőbb eszközei összeesküvést szőttek Jehova szolgái elpusztítására, és így 'halálra lettek szentelve'. „Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak emefiait!" (79. Zsoltár 11) Akkor Jehova tanui nem voltak biztosak, hogy valaha is kiszabadulnak, de azt tudták, hogy csak a mindenható Isten kegyelme folytán szabadulhatnak ki. A Sátán vallásoskodóinak, illetve a papoknak és prédikátoroknak a gonoszsága ma ezt illetőleg abban nyilvánul meg, hogy ezeket a hitükért bebörtönzött férfiakat „börtöntötelékeknek" bélyegezik. Ezek a lelkészek nagyon jól tudják, hogy ők Jehova szolgái ellen esküdtek és a népet ellenük ingerelték, hogy elpusztítsák őket; s mivel ez a gonosz szándékuk nem sikerült, előnyt akarnak kovácsolni az ő gonosz cselekedetükből, s az ő romlott módszerükhöz hiven gyalázatot zúditanak ezekre a volt foglyokra s így az ördög eszközeiként cselkszenek, hogy az embereket az Úr üzenete elleni gyűlöletre vezessék, amennyiben gyűlöletre ingerlik azok ellen, akik Isten kegyelme folytán ezt az üzenetet hirdetik. Más szavakkal kifejezve: ezek a vallásoskodók romlott cselekedeteiket saját előnyükre törekszenek kihasználni és azok ellen kijátszani, akik igazságosan cselekedtek. Ezek a dolgok azonban nem nyugtalanítják Jehova tanuit, hanem inkább örömet szerez nekik az Úrban, mivel azt bizonyítják, hogy Krisztus Jézussal összeköttetésben lehetnek és vele szenvedhetnek, amint ő szenvedett. Így Jehova hű tanuinak alkalmuk van bebizonyítani, hogy az ördög és vallásos képviselői nagy, leleményes hazugok, s így részük van Isten szent nevének az igazolásában.

33 Jónás mondja: „Meghallgattad hangomat." Isten meghallgatta őt, mivel szíve kívánságát mondta ki, hogy ha lehetséges, megint tevékenykedhessen az Úr szolgálatában. Jónás tehát teljesen meg volt győződve, hogy ha valaha megint alkalmat nyer reá, Ninivébe fog menni és Isten parancsa szerint cselekszik. De csak Jehova nagy csodája tehetné lehetővé Jónás számára, hogy valaha megint Jehova szolgálatának nagy kiváltságát élvezhesse. Hasonlóképpen hallgatta meg Jehova népe kiáltását, amidőn az korlátozást és bebörtönözést szenvedett, mégpedig azért hallgatta meg, mert azok imádsága összhangban volt Isten akaratával: hogy neve az egész földön hirdetve legyen haragjának Armageddonkor való végső kinyilvánítása előtt. Az Úr hű tanui azután belátták hanyagságukat és törvénytelenségüket, ami abban állott, hogy a nagy ellenállás közepette elmulasztották bátran hirdetni az igazságot. (És. 6 : 7) Ugyanezt jelezte előre Jónás imádsága: „Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és körül fogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam." — Jónás 2 : 4.

34 Mialatt a makrancos hullámok átmentek Jónáson, a hal gyomra szolgált Jónásnak menedékül. Így felismerték Isten korlátok között tartott maradék népének a tagjai is, hogy Istennek irántuk való jósága abban nyilvánult meg, hogy korlátozásukat és bebörtönözésüket megengedte, amíg egy megtébolyodott nép dühöngő hullámai átmorajlanak felettük. Ámbár a hatalmas vihar körüllöttük dühöngött, mindazáltal Isten nem engedte őket kitörülni az életből.

35 Amidőn Jézus a fán meghalt, felkiáltott: „Én Istenem, miért hagytál el engemet. (Máté 27 : 46) Kétségkívül Jónás is ily feltevésben volt: „És én mondám: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát!" (Jónás 2 : 5) Jehova szolga-

FEL

osztályát egy ideig hasonló érzések nyugtalanították, amidőn a börtöncellák sötétsége körülvette őket. Mind azáltal Istenben és Krisztus Jézusban bizott és tovább imádkozott. Krisztus Jézus által képviselve, Isten megjelent a templomban, és Isten népe ott közbenjárás helyére és útjára talált. Isten Salamon által hasonló imát mondatott az ő javukra. — Kir. I. 8:46–51.

[38] Isten hű szolga-osztályát előárnyékolván, folytatta Jónás imáját: „Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. A hegyek alapjáig süllyedtem alá, bezáródtak a föld závárjai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted életemet a mulásból, [Elberfeldi szerint: sírból] oh Jehova, Istenem." (Jónás 2:6, 7) Ebben erős és meggyőző képét látjuk, hogyan engedte meg az Úr, hogy az ellenség a világháború folyamán Isten „hű szolga"-osztályát mélyen megalázza. Emberi hatalom nem lett volna képes feltartoztatni a háború fúriáját vagy az ellenségek kegyetlen eljárását. Isten azonban képes volt megtenni, s 'választottaiért' megállást parancsolt annak. (Máté 24:22) Amiképpen Jehova Krisztus Jézust kiszabadította az ellenség kezéből, kitudta Isten szabadítani népét is a börtönből. Jónásnak itt idézett szavai: „kiemelted életemet a sírból" kétségkívül akkor hangzottak el, amidőn Jónás már a biztos parton volt, de jövendölésként jegyeztettek fel és azok javára kell beteljesedjenek, akiknek most bepillantás van engedve azokba. Amidőn 1919-ben Jehova szolgái kiszabadultak, hozzákezdtek Jehova Istennek dicséretet és köszönetet zengeni, még mielőtt hozzáláttak volna a bizonyságtevés munkájának a megkezdéséhez, amely munka 1922-ben kezdett nagyobb méreteket ölteni.

[37] Tovább folytatván, mondja a próféta: „Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem Jehováról, és bejutott könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába." (Jónás 2:8) A „hű szolga"-osztály éppenígy imádkozott, hálát adott Istennek és ezt cselekedte továbbra is. Ez az ima nem csupán azt a kívánságot fejezte ki, hogy megszabaduljon a haláltól és képes legyen önző életet folytatni, hanem ez kifejezésre juttatja Isten szolgájának a kívánságát, hogy élhessen és neki, valamint az ő Királyának szolgálhasson, megőrizhesse Isten iránti ragaszkodását és dicsőíthesse Jehova nevét egész földi pályafutása alatt. A hűségesek naponként folytatják Jehova imádását és neki hálát adni az irántuk tanusított kegyelemért és irgalmasságért, hogy megint szolgálatában tevékenykedhetnek. Akkor felszálltak imáik a magasba és továbbra is a magasba szállnak szent templomába, ahol Krisztus Jézus mint Jehova képviselője elnököl, hűségesei könyörgését meghallgatja, megfelel arra és őket a szolgálatában a helyes úton vezeti. A jövendölés e része határozottan 1918 és 1919-re utal mint oly időre, amidőn teljesedni kezdett. Ebben az időben lettek feltámasztva a hű apostolok és ekkor lettek az Úrhoz gyűjtve a templomba. Ezután összegyűjtötte hűségeseit az Úr a földön a templomába és ott meghallgatta imáikat.

[38] A jövendölés e részén a hűtlenek vannak ismertetve: „Akik hiu bálványokra ügyelnek [hiábavalóságokat, hamis isteneket ábrázoló képeket tisztelnek (Kir. II. 17:15, 16; Jeremiás 10:8)], elhagyják boldogságukat." (Jónás 2:9) A Menge-fordítás e szöveget következőképen adja vissza: „Akik hiábavaló bálványokra ügyelnek, elhagyják azt, akinél van üdvösségük." Paralellbiblia szerint: „Akik hamis hiábavalóságokat tisztelnek, elhagyják kegyességüket." Az elberfeldi ford. így szól: „... elhagyják azt, aki az ő jóságuk." A „hű és bölcs szolga következőképpen imádkozik: „Kezedre bizom szellememet. Megváltottál engem, Jehova, te igazság Istene! Gyűlöltem a hiábavaló bálványokra ügyelőket, és én, én Jehovában biztam. Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek; hiszen megláttad nyomorúságomat és megismerted a háborúságokban lelkemet, és nem szolgáltattál ki ellenségeimnek, sőt tágas térre állatod lábaimat." — 31. Zsoltár 6–9.

[39] Nem ez a helyzet azok esetében, akik nagyra tartják a „hamis hiábavalóságokat", mint pl. jellemfejlesztést, vallásos formaságokat, a jövendölések értelmére vonatkozó emberi véleményeket, a politikai hatalmasságoktól való félelmet és ezek előtt való megalázkodást azáltal, hogy őket a „felsőbb hatalmaknak" tekintik, és ez okból vonakodnak Istent parancsai szerint szolgálni. Ilyenekhez tartoznak azok az emberek is, akik továbbra is emberi vezéreket és „választott vőneket" magasztalnak és csak azokat az igazságokat ismerik el, amelyek 1916 előtt lettek feltárva. Mindezek sötétségben vannak és nem nyertek betekintést azokba az igazságokba, amelyeket Jehova az utóbbi években Krisztus Jézus által népe előtt feltárt, s ezért azt sem látják, hogy Jehova Isten és Krisztus Jézus az egyedüli igaz tanítók Isten népe számára. Ezeknek nincs értelmük, hanem továbbra is sötétségben járnak: „Avagy a bölcseség nem kiált-é, és az értelem nem bocsátja-é ki az ő szavát? ... De aki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik lelkén; minden, valaki engem gyülöl, szereti a halált!" — Példab. 8:1, 36.

[40] Feltünő ellentétben azokkal, „akik hiábavaló bálványokra ügyelnek", mondják a hű tanubizonyságok Jónáshoz hasonlóan: „De én hálaadó szóval áldozom neked; megadom, amit fogadtam. Jehováé a szabadítás." (Jónás 2:10) Milyen módon áldoznak az Úr e hű tanui? Nem az előképben bemutatott áldozatokkal, hanem dicséretnek áldozatával, illetve a Jehova nevéről és királyságáról vallást tevő ajkaknak gyümölcsével. (Zsidók 13:15) Igy 'visznek igazságban ételáldozatot Jehovának'. (Malakiás 3:3) „Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással. És kedvesebb lesz Jehova előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmü tuloknál. Látják ezt a szenvedők [Elberfeldi szerint: szelidek] és örülnek; ti Istent keresők, elevenedjék a ti szivetek! Mert meghallgatja Jehova a szegényeket, és foglyait nem veti meg." (69. Zsoltár 31–34; 51:15–17) A hű szolgaosztály fogadalmat tett Isten akaratának a cselekvésére, és Jónáshoz hasonlóan mondja: „Megadom, amit fogadtam." Jónás számára ez azt jelentette, hogy Ninivébe megy és Ninivé ellen prédikál. Jehova most földön élő hű tanui számára pedig azt jelenti, hogy többé nem szabad hagyni magukat visszariasztani Sátán vagy valaki más eszköze által, hanem hogy „a királyság evangéliumának" a prédikálását ujult erővel és buzgalommal kell folytassák s „a mi Istenünk bosszúállása napját ki kell hirdessék; s ezt arra való tekintet nélkül meg kell tenniük, hogy tetszik az embereknek vagy sem és Istennek minden ellenségeskedés ellenére is engedelmeskedniük kell. A hűségesek tudják: „Az Úrnál van üdvösség" [van Ess szerint] és nem valamely földi diktátornál, amilyenek Németországban és Olaszországban kormányoznak, sem pedig valamely vallásos vagy politikai hiszékenykerítő társaságnál, mint pl. a róm. kat. hierarchia.

[41] Jónás megmentése az óriáshal gyomrából Jehova Istentől származott s csakis tőle származhatott. Ugyszintén azok megmentése is, akik Istenhez fordulnak, csupán tőle származhatik és senki mástól. „Jehova megszabaditja az elfogottakat." (146. zsoltár 7) Ezt az igazságot a nagy sokaságot alkotó „más juhok" előtt is fel kell tárni. Ezek is meg kell tanulják ezt az igazságot és meg is teszik, amint azt a Jel. 7:9, 10. verse ki-

FEL

mutatja. Most a jövendölésekben — pl. a Jónás jövendölésében — Jehova kegyelmének és jóságának a meglátása igazi örömmel tölti el az Urat szeretők szívét.

42 A balgák mondják cselekedetükkel: „Nincs Isten!" Ezért van megírva: „A balga azt mondja szívében: 'Nincs Isten'!" (14. Zsoltár 1) Jónásnak meg lett parancsolva, hogy menjen és a ninivébelieknek hirdesse az evangéliumot; s ha Jónás elmulasztja ennek megtevését, akkor Jehova Isten valamely más módon végeztette volna el az evangélium prédikálását. Az evangélium prédikálásáról mondotta Jézus: „Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani." (Luk. 19 : 40) A mindenható Istent semmise képes feltartoztatni. (Máté 19 : 26) Még a hal is kellett engedelmeskedjék az Úrnak és engedelmeskedett is: „És szóla Jehova a halnak, és kiveté Jónást a szárazra." (Jónás 2 : 11) Ez megint csak azt mutatja, hogy „Jehovától származik a szabadulás", mégpedig Istenakarata szerint. Tehát rendkívül balga dolog, ha valaki egy más embernek tulajdonítja az üdvösséget. A Zsoltáros mondja: „Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget [Elberfeldi: szabadítást] Jákóbnak! [akinek az Isten felkenteit előárnyékoló Jónás leszármazottja volt]." (44. zsoltár 3) Jónást Jehova megszabadította a hal gyomrából, s ez előárnyékolta Isten népének 1919 tavaszán történő szabadulását a szolgaságból. Közvetlen azután Jehova tanui munkához láttak a szolgálat megszervezésére és folytatására.

43 A ninivébeliek bizonyára tudtak róla, hogy Jónást az óriáshal vetette a partra. Bizonyára a tengerpart e lakósai nemcsupán tudomással birtak e tényállásról, hanem nyilván sokat tárgyaltak róla egymással, és Jónás csodálatos megjelenése gyorsan meggyőzte Ninivé lakósait. Ha csak Jónás maga mondotta volna el a történteket, természetesen sok kétség merült volna fel az emberek gondolatában e felől, és bizonyára sokan „kacsának" kiáltották volna ki az ő tudosítását. De a vonatkozó tények a feljegyzésben és a prófétai képet beteljesítő ujabbkori események összhangban vannak egymással. A prófétai kép beteljesedéseképpen először feltámadott Jézus a sírból, amint arról már megöletése előtt beszélt; és feltámadása által minden kétséget kizáróan be lett bizonyítva prófétai magyarázatának az igazsága. „És ímé [amidőn a Jónásnál Nagyobb kijött a földből], nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszálván a mennyből, és oda menvén, elhengerítette a követ a sír szájától, és reá ült arra. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők [akik szemtanuk voltak] pedig tőle való féltükben megrettentek, és olyanokká lettek mint a holtak." — Máté 28 : 2—4.

44 A jövendölés joggal alkalmazható Jehova tanuira, Jézus Krisztus követőire is: „De három és fél nap mulva életnek szelleme adatott Istentől ő beléjük, és lábaikra állítak; és nagy félelem esett azokra, akik őket nézték. És nagy szózatot hallottak az égből, amely ezt mondotta nékik: Jöjjetek fel ide! És felmentek az égbe felhőben; és látták őket ellenségeik." (Jel. 11 : 11, 12) Tehát Jónásnak a hal gyomrából való jövetele a „ninivébelieknek jel" volt. Ezt Jézus szavai világosan bizonyítják. (Luk. 11 : 30) Jónás ilyetén csodálatos megszabadulása nagyobb nyomatékot kölcsönzött a Jónás által hirdetett üzenetnek. Ezzel összhangban tisztelték a ninivébeliek Dágont, egy halistent, amit egy az utóbbi években Ninivében folytatott ásatásoknál talált tábla bizonyít. Jónás megjelent Ninivében mint egy a hal gyomrából kiszabadult férfi, s ez a ninivébelieket felfigyelésre indította.

45 Jónás jóegészségben kötött ki a Földközi tenger partján és az Úrtól azonnal ujabb parancsot kapott: „És lőn Jehova szava Jónáshoz másodszor is, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, amit én parancsolok néked." (Jónás 3 : 1, 2) Pontosan ehhez a paranccshoz hasonlóan kapott megbízást a Pátmos szigetén János [aki ott Isten maradékát példázta]: „És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől." (Jel. 10 : 11) Ami a maradékot illeti, 1919 őszén kezdte beteljesíteni a jövendölésnek ezt a részét, amidőn az Úr ugyanazon év szeptemberében a Cedar Point-i kongresszuson egy nyilvános előadást tartatott „A szorongatott emberiség reménysége"-címmel. Ekkor lett először bejelentve a *The Golden Age* (most *Consolation* — *Vigasz*) című folyóirat kiadása, és ugyanebben az évben iratok lettek széles körben elterjesztve „Most élő milliók sohase fognak meghalni"-címmel. Mindazáltal a személyek a földön nem értettek egy meghatározott osztályt, amelyre az említett üzenetet vonatkoztatták volna. Megfigyelendő, hogy akkor a munka az emberek valamely külön osztályára való tekintet nélkül lett megkezdve és tovább folytatva; s ennek okát abban kereshetjük, hogy akkor a nagy sokaság alatt egy alárendelt szellemi osztályt értettek. De az Úr vezetése alatt a bizonyságtevés hirdetésének a munkája tovább folytatodott. A második — 1922-ben megtartott — Cedar Point-i nemzetközi kongresszuson egy rezolució lett elfogadva és nyilvánosságra hozva és attól az időtől széles körben elterjesztve, amely Sátán szervezetének úgy a politikai, mint vallásos része ellen irányult. Ez a 'Ninivé elleni hirdetés' beteljesedéseképpen történt.

46 Jehova megparancsolta Jónásnak, hogy menjen Ninivébe és prédikáljon e város ellen, amint neki Isten előbb megparancsolta. Sátán és földi uralkodó osztálya minden időben Isten országa ellen harcolt, s azért ha az Úr tanui kivonulnak Isten- és Krisztus királyságának a hirdetésére, az ezzel kapcsolatban felmerülő vitakérdés szükségképpen egy politikai, mivel a királyságot jelenti be, amely Sátán egész hatalmát megsemmisíti. Ninivé a kiterjedésére nézve nagy város volt és nagy embertömegeknek nyujtott helyet. Annak bukása azért rettenetes pusztulást jelentett volna emberéletben. Jónást ez a tény irgalmasságra ösztönözte, úgy amint Isten irgalmasságot tanusit vele szemben és őt a város nagyságára figyelmeztette? Jónásnak oda kellett menni és ott nem a saját, hanem Jehova üzenetét kellett kihirdetnie. Isten Jónást nem vetette el. A Jónás imájára való feleletképpen Jehova most a nagy irgalmasságában őt abban a nagy kiváltságban akarta részeltetni, hogy megint tevékenykedhessék az Úr szolgálatában. Mit tenne most Jónás? Irgalmasságot tanusítana másokkal, ha erre alkalom kínálkozna? Oly buzgóságot tanusítana, amely azoknak tulajdonsága, akik örömmel engedelmeskednek az Úrnak? Mindent a maga javára szolgálónak tekintene, vagypedig panaszkodna? Mindezekre a kérdésekre feleletet találunk abban, ami ezután következett.

Jónás parancsot kap a szolgálatra

47 Jónásnak e ponton való prófétai viselkedéséből kitűnik, hogy ez azokon teljesedik, akik magukat az utóbbi években Jehova felszenteltjeinek vallották. Ameddig a körülmények kedvezők, engedelmeskedik egy részük; de ha a helyzet az emberek számára majdnem elviselhetetlen, sokan elesnek. „És felkelt Jónás és elment Ninivébe Jehova szava szerint. Ninivé pedig rendkívül nagy város volt, három napi járó föld." (Jónás 3 : 3; Elberfeldi ford.) 1922-ben, amidőn a szent szellem ki-

FEL

töltetett és a „hét utolsó szinbolikus csapás" közül az első ki lett töltve a „kereszténységre", az Istennek szenteltek szintén felkeltek és munkához láttak 'a királyság ezen evangéliumának' a hirdetésére, amint parancsolva lett. Most pedig világosan láthatjuk, hogy a hirdetett üzenet ugyanannak az üzenetnek felelt meg, amelyet Jónás Ninivében hirdetett. *Az Őrtornyot* az Úr gyakran Isten népének a megvilágítására használja fel. Egyik 1921. évi számában ki lett mutatva, hogy a Népszövetség a „fenevad képével" és a „pusztító utálatossággal" azonos. (Jel. 13 : 14, 15; Máté 24 : 15) Ezáltal az Úr tanuinak a prédikálása az Asszíria által előárnyékolt politika és politikusok ellen lett irányítva, akik tehát az ellenjelképes asszírok. 1922-ben a „Kihívás"-című rezolució nyilvánosan leleplezte a Népszövetséget és feltárta mindazokat a bibliai bizonyítékokat, amelyek annak esődjét előre bejelentették. Amiképpen Ninivé egy nagy kiterjedésű város volt, úgy a „kereszténység" is egy nagyon nagy területet foglal magában, s azért időt és nagyon sok munkát követel, az üzenetet annak rendkívül nagyszámú lakosságához eljuttatni.

48 Jónás nem titokban és észrevétlenül lépett Ninivébe; hiszen a tengeri szörnyeteggel való renkivüli élményének hire megelőzte öt és igy egy „jelt" vagy bizonyítékot jelentett a ninivébeliek számára, amit tudomásul kellett vegyenek és tudomásul is vettek. Hasonlóképpen csodálkoztak rendkivül különösen a vallásoskodók, amidőn Jehova tanui a börtönből és korlátozásuk alol való kiszabadulásuk után nyilvánosan felléptek és bátran prédikáltak, hiszen a „kereszténység" (illetve a vallásoskodók és politikai és kereskedelmi szövetségeseik) azt gondolták, hogy a föld meg lett tisztítva Jehova tanuinak ezen „pestisétől". Mohón nyitották fel szemüket a politikusok, amidőn a nagy napilapokban az Isten üzenetének a hirdetéséről szóló hirdetményeket olvastak, sőt annak bejelentését, hogy ezt az üzenetet olyanok fognak nyilvánosan előadni, akik a börtönből szabadultak ki. A klérus nemcsak meg volt lepődve — 'a nyelvébe harapott!' „És kezde Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninivé!" (Jónás 3 : 4) Amidőn Jónás elérte a sürün lakott városrészt, megkezdte a prédikálást. Megfigyelendő, hogy ő sem a rendőrfelügyelőhöz, sem a rendőrökhöz vagy talán a királyhoz nem fordult engedélyért, hogy ott Isten boszszúállását a város ellen kihirdethesse, sem nem nyujtotta be beszédét cenzurázás végett a papságnak, hogy ne legyen megsértve a vallásos érzésük. Ő azért volt ott, hogy Isten parancsának engedelmeskedjék, és ebben azokat a buzgó teremtményeket szemléltette, akik Jehova Istennek engedelmeskednek arra való tekintet nélkül, hogy az emberek mit mondanak vagy gondolnak. Bejelentette a ninivébelieknek, hogy a város egy meghatározott idő elteltével elpusztul. Az az üzenet figyelmeztetés volt s könnyen fenyegetésnek is lehetett venni, és az a ninivébeliekre természetesen nagy megpróbáltatást jelentett. Megtérjenek, vagypedig befogják Jónás száját és akadályozzák meg, hogy az ő vallásos érzületüket sértegesse? Ez Jónás számára is nagy megpróbáltatás volt. Hagyja magát visszariasztani és a hirdetéssel felhagyni, vagypedig azt tovább folytassa? Egyáltalán nem szükséges feltételeznünk, hogy az itt említett negyven nap a jövendölés beteljesedésénél szintén hasonló időszakot jelent; sokkal inkább azt kell következtetnünk, hogy egy meghatározott időről van szó. Igy az Úr üzenete az ellenképben is egy meghatározott időt nevez meg, amidőn a „kereszténység" elpusztul, ez az idő pedig Armageddon. A „kereszténységhez" intézett figyelmeztetést különösen a „hét utolsó csapás" üzenete tartalmazta; mindazáltal csak nehány évvel ezen üzeneteknek a kihirdetése után lett felismerve, hogy ezek az ellenjelképes csapások. A kihirdetett üzenetnek a tulajdonképpeni ereje abban a tényben állott és áll, hogy a Jehova nevében végzett bizonyságtevésnek a befejezése után nyomban a „kereszténység" és Sátán egész szervezetének a megsemmisítése következik.

49 Jónás prédikálása a ninivébeliek közül egyesekre benyomást gyakorolt: „A ninivébeliek pedig hittek Istenben, és böjtöt hirdettek, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltöztek." (Jónás 3 : 5) Ez a tény világos elitélését jelentette Izraelnek, amely nép elhagyta Isten parancsát és az ördög szolgálatára tért. Az ítélet akkor bekövetkezett Izráelre, és Isten ítélete most is biztosan be fog következni a „kereszténységre": „Ninivé férfiai az ítéletkor együtt támadnak fel majd e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál." — Luk 11 : 32.

50 Most pedig Krisztus Jézus, a hatalmas Király, a Jónásnál Nagyobb az ő templomához jött, és a templomsereg kiküldetett a királyság üzenetének a hirdetésére. A „kereszténység" tagjai magukat szellemi izráelitáknak nevezik, de miként előképük, ők is ördög-vallással foglalkoznak. E ponton a ninivébelek, akik megtértek, különösen az Úr „más juhait" ábrázolják, akik a sok nemzetből előjövő és Istennek szolgáló nagy sokaságot alkotják. Az ő hitük és kimenekülésük a „kereszténységre" nézve megsemmisitő ítéletet jelent, amiként nébány ninivébelinek a hite az izráelitákat bünösöknek bélyegezte. Ez egy meggyőző „jel" vagy egy erős bizonyíték a „kereszténység" előtt — csak figyelembe akarná venni! Ninivé lakósai nagyjaiktól fogva kicsinyeikig böjtöt hirdettek. Ez további bizonyítéka annak, hogy Isten nem ismert el közöttük rang- vagy osztálykülönbséget s ezt semmilyen más néppel sem teszi meg. Hogy a nagy sokasághoz tartozhasson, mindenki — legyen az fejedelem vagy koldus, király vagy rabszolga — meg kell változtassa érzületét és el kell hagyja Sátán szervezetét. Jehova tanui tapasztalták, hogy az igazság üzenetét nem kedvezőbb átnyujtani a hatalmas uraikodóknak, mint azt a közönséges népnek hirdetni. Milyen hatást gyakorol az üzenet az emberekre, amidőn most hirdetve van? Keressük ki a gazdagokat és befolyásosakat és törekedjünk felkelteni érdeklődésüket, vagypedig hirdessük az üzenetet a közönséges népnek, vagy válogatás nélkül mindenkinek? Kik azok, akik meghallgatják és hisznek?

Tanulmánykérdések

11—13. Ismertesd a tényeket, melyek által a 10. versben feljegyzett prófétai helyzet beteljesedett!
14. Mikor és hogyan kezdett beteljesedni a 11. vers?
15—17. Utalj a fontos tanulságra, amely Jónás viselkedéséből e helyen és a 12. versben feljegyzett felelétéből adódik!
18. Milyen szolgálatra rendelte ki tanuit Jehova Armageddonnal kapcsolatban? Milyen célból történik ez?
19. Mi tünik ki a tengerészeknek Jónással szembeni viselkedéséből, ami a 13 versben van feljegyezve? Hogyan teljesedik ez?
20—24. Magyarázd meg és alkalmazd a 14. verset, mégpedig a) a tényt, hogy a tengerészek Jehovához menekültek (ahelyett, hogy „mindenik a maga Istenéhez" kiáltott volna, amint azt előbb tették); b) hogy azon kívánságuknál, hogy 'ne vesszenek el ez ember lelkéért', mégsem akartak 'ártatlan vért magukra hárítani'; c) hogy felismerték, hogy Jehova küldte a vihart, s hogy készek voltak teljesiteni Jónás kívánságát!
25. Hogyan teljesedik a 15. vers?
26—28. Mi lett előárnyékolva a képnek a 16. versben feljegyzett részében?

FEL

29. Hogyan rendelt Jehova egy nagy halat Jónás elnyelésére? Miért történt ez? és milyen tanulságot merít abból most Jehova hű népe? Mit árnyékolt elő a 3 nap és 3 éjjel, amelyeket Jónás a hal gyomrában töltött?

30—32. Mikor és hogyan teljesedett Jónásnak a 2:2, 3-ban feljegyzett imája?

33—35. Ismertesd a helyzetet, amelyet Jónásnak a 2:4, 5-ben feljegyzett tudosítása árnyékolt elő! Hasonlítsd össze azzal Máté 27:46-ot és a Kir. I. 8:46—51-ben feljegyzetteket!

36, 37. Mutasd ki, hogy Jónás a 2:6, 7-ben feljegyzett kitartó imájában Isten hű szolgaosztályát árnyékolta elő; valamint hogy imájában az említett és 8. versben feljegyzett tapasztalata további prófétai képe a „hű szolga"-osztálynak!

38, 39. Hogyan jellemzik a vonatkozó Iráshelyek a tényekkel karöltve az olyan személyeket, akik a 9. versben vannak megjövendölve.

40—42. Mutasd ki vonatkozó szövegekkel és azok alkalmazásával, hogy az olyanok viselkedése és cselekvési módja (valamint eredménye), akik a 10. versben vannak megjövendölve, rideg ellentétben áll azokkal, akikre a 9 vers prófétailag utal!

43, 44. Indokold meg, hogy a ninivébeliek miért fogadták készséggel a Jónás megmenekülésről szóló tudosítást, és milyen értelemben volt ez a megmentés „jel a ninivébeliek számára"! Utalj a kép e részének a beteljesedésére vagy alkalmazására!

45. Hogyan teljesedett Jónás 3:1, 2?

46. Hasonlítsd össze a Jónásnak adott parancsot azzal, amelyet ma Jehova tanui kaptak, és mutasd ki a gyors engedelmesség fontosságát és sürgősségét úgy a multban, mint a jelenben!

47. Vázold Jónásnak a 3:3-ban feljegyzett eljárását és utalj a megfelelő tényekre, miáltal a jövendölés e része beteljesedett!

48. Utalj a 4. versben feljegyzett jövendölés beteljesedésére!

49, 50. Hasonlítsd össze a ninivébeileknek Isten üzenetével szemben tanusított viselkedését az izráelitákéval és a „kereszténységével", amelyet Jézusnak a Luk. 11:32-ben tett kijelentése igazol, és alkalmazd azt ma egy hasonló osztállyal! Mit lehet tehát felismerni a Jónás által előárnyékoltak utján hirdetett üzenet célját illetőleg?

(Angol W. 1938 február 1)

Jónás

III. rész

„Megjelentette néked, oh ember, mi legyen a jó, és mit kiván Jehova te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és alázatosan járj Isteneddel!" — Mikeás 6:8.

JEHOVA tudatja változtathatatlan szabályait, amelyeket teremtményeinek követniük kell, ha élvezni akarják jótetszését. A fenti szöveg egy kifejezett szabály, amely mindenkire vonatkozik, aki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelte. Jehova szolgája tehát igazságot kell cselekedjék, a kegyességet vagy irgalmasságot szeretnie kell, másokkal irgalmasságot kell tanusitson és engedelmes kell legyen Istennel szemben, illetve az Istentől ismertetett előírásokkal összhangban kell járjon. Egyesek azok közül, akik Krisztus Jézus követésére vállalkoztak, sohase tanulják meg a fentemlített változhatatlan szabály követését és gyorsan hajótörést szenvednek. Azok azonban, akik végül elnyerik az Úr tetszését, szorgalmasan törekszenek a fent közölt szabály jelentőségét megismerni s azután ezeket az előirásokat hűségesen teljesíteni. Ez a prófétai kép, amelyben Jónás fontos szerepet játszott, ezt a két osztályt ismerteti és hangsulyozza, hogy ma igen fontos Jehova parancsaira figyelni. Az igazság pártatlan cselekedetet követel. Az irgalmasság megköveteli a szolgától, hogy örvendjen, ha egy tévelygő megtér és Isten parancsainak a cselekvésére igyekszik. Hogy alázatosan járhassunk, szükséges, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk Istennek teremtményeivel kapcsolatos eljárását s azután búzgón törekedjünk minden időben aszerint cselekedni és magunkat minden dologban Jehova Isten akaratával vezettetni.

[2] Hogy az asszírok pártatlan elbánásban részesüljenek, Isten üzenete a királynak is el lett juttatva. Neve azonban nincs ismertetve s ez azt mutatja, hogy a király nem fontos. Az általa játszott szerep azonban fontos. Aki felülről jövő bölcsességre tesz szert, irgalmasan és pártatlanul kell cselekedjék, s ezt az igazságot vési most Jehova hű szolgái elméjébe. (Jakab 3:17) „És eljutott a beszéd Ninivé királyához, és felkelt királyi székéből, és levetette magáról királyi ruháját és zsákba öltözött, és a porba ült." (Jónás 3:6) Istennek a „kereszténységet" fenyegető veszélytől való figyelmeztetése pártatlanul el lett juttatva mindazoknak, akik a világ tanácsülésein az első helyet foglalják el, vagyis a vallásos, politikai és pénzügyi elemeknek. A figyelmeztetés különösen 1922 és 1932 között volt ismertetve, de azóta is minduntalan figyelmeztetve vannak. Ninivé királya megtért, ami az ördögnek bizonyára bosszúságot szerzett és ugyanakkor Jónást is meglepte, aki az izráelitákkal tett tapasztalatai alapján aligha számithatott arra, hogy a hatalmasok a pogányok közül megtérjenek. A „kereszténység" uralkodó hatalmai ezzel szemben ma nem térnek meg és nem használják arra befolyásukat, hogy az embereket Istenhez térítsék, Amit Ninivé királya tett, azt mutatja, hogy ez volna a helyes út a „kereszténység" számára. De mialatt az uralkodó hatalmak a helytelen utat követik, mégis vannak bizonyos személyek közöttük, akik a helyes utat látják és azon törekszenek járni.

[3] A király nemcsupán megtért, hanem minden néphez egy proklamációt intézett: „És kiáltának és szólának Ninivében a király és főemberei parancsára, mondván: Emebrek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kostoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak Istenhez erősen, és térjen meg kiki gonosz útáról és az erőszakosságból, amely kezükben van! Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el!" — Jónás 3:7—9.

[4] Ha a „kereszténység" uralkodói hasonlóképpen cselekedtek volna, miheiyt meghallották az igazságot, s megtérnek és ezzel összhangban felhívást intéztek volna a néphez, akkor most egészen más állapotok uralkodnának a földön. Nem volna ily nagy nyomorúság és tanácstalanság. De az ördög gondoskodik róla, hogy az összes nemzetek uralkodó tényezői a mindenható Isten nagy napjának a csatájára gyülekezzenek, és ezért nem hallgatnak Isten figyelmeztetésére. Ninivé királyának a cselekedete nagyon elitélte a hütlen izráelitákat; hiszen ezek Isten szolgáinak vallották magukat, mégsem tértek meg, amidőn meghallották a figyelmeztetést. Hasonló a helyzet az ellenjelképes izraeliták, illetve az úgynevezett „keresztény" vallásoskodók között is. Az itélet 1918 óta folyamatban van, és az összes nemzetek a nagy bíró, Krisztus Jézus elé gyüjtettek. (Máté 25:

FEL

32) A jóakaratú emberek olyanok, akik hallanak, megtérnek és az Úrhoz fordulnak. Az ellenjelképes ninivébeliek, illetve a nagy sokasághoz tartozók megtérése nyiltan elítéli a „kereszténység" vallásoskodóit. Amint az Úr Máté 12 : 42-ben kijelenti, Séba királynéja ugyanezt az osztályt ábrázolja: „Délnek királynő asszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő eljött a föld széléről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál."

[8] Most, amidőn Krisztus Jézus ítélkezik, az egész világon hirdetett figyelmeztetés alapján sokan felismerték, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob a királyság földi képviselői lesznek és így Isten királyi szervezetének a tagjai lesznek. Egyben azt is látják, hogy e hű férfiak természetes utodai, a vallásos zsidók, valamint ellenképeik, a mai vallásoskodók, el lesznek vetve, amint azt Jézus kijelentette: „De mondom néktek, hogy sokan eljőnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal a mennyek országában: Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; ott lesz sirás és fogaknak csikorgatása." — Máté 8 : 11, 12.

[9] Itt a nagy sokaságot megint azok szemléltetik, akik minden égtáj felől jönnek össze és az Urat keresik. A vallásos zsidók éppen úgy, mint a mai vallásoskodók, katolikusok és protestánsok, azt állítják mind, hogy ők volnának Isten kedvencei és az a szellemi osztály, amely számot tart arra, hogy Ábrahám és a többi régi hű férfi utodjának tekintsék; és mégis — Jehovával dacolva — továbbra is nyiltan ördögvallást üznek. Éppenezért sohase fognak a királysághoz tartozni.

[7] Az ítélet ez idején az Úr „más juhai", (akik a nagy sokaságot alkotják,) meghallgatják az igazságot és Jehova Istenhez fordulnak. A hivatásos vallásoskodók tudomásul veszik a figyelmeztetést a Krisztus Jézus vezetése alatt működő Jehova tanui szájából, amint az a jóakaratúaknak hirdetve van, és hallják az Úr bejelentését, hogy Ábrahám, Izsák, Jákob és az összes próféták a királyságban lesznek, a vallásoskodók pedig ki lesznek dobva. Ez rendkívül felbosszantja őket, és ezért csikorgatják fogaikat az Úr tanui ellen. Az ítélkezés e napján mondja a nagy bíró, Krisztus Jézus ezeknek a képmutatóknak: „Távozzatok el mind tőlem, kik hamisságot cselekesztek! Ott lesz sirás és fogak csikorgatása, mikor [ti, akik magatokat Isten szövetséges népe szellemi utodainak tekintitek] látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. És jőnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és az Isten országában letelepednek." — Lukács 13 : 27—29.

[8] Az ítélet Armageddonkor éri el tetőfokát s ott ér véget, és akkor nem lesz több vallásoskodó, akiket így kellene rosszalni. Éppen ezért a fenti Irásszövegek a jelen időre vonatkoznak, az Armageddon előtti időre. A papságnak ez a félelmetes korbácsolása most történik, s miután az Úr által megparancsolt bizonyságtevés befejezést nyert, a vallásoskodók örökre megszünnek.

[9] Ninivé királyának a cselekedete nem azt jelenti, hogy a nagy sokaságot alkotók között valamilyen rang vagy osztály-különbség lenne vagy az ország valamelyik magasabb hivatalnoka, aki másoknak kihirdetné a teendivalókat. Az üzenet vagy proklamáció az „örökkévalóság Királyától" ered — ezt ábrázolta a király —, akinek a trónja előtt a nagy sokaság áll s akinek az üdvösséget tulajdonitaniuk kell. Jehovának ez az üzenete megmutatja a nagy sokaságnak, hogy mit cselekedjen, illetve hogy meg kell térjenek és az Urat kell keressék. Ebben a képben Ninivé királya oly szerepet játszott, amelyben Jehovát képviselte, és nyilván éppen ezért lett kihagyva a király neve a prófétai feljegyzésben. A király üzenete egy másik jövendölésben van feltárva, különösen Sofóniás 2 : 3-ban: „Keressétek Jehovát mindnyájan e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságosságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok Jehova haragjának napján."

[10] A ninivébeliek megtérésének őszintesége abból is kitünik, hogy a böjtölés még az állatokra is ki lett terjesztve. Ez nem örömünnep ideje volt számukra, hanem a jozan böjtölés ideje és mindenkitől meg lett követelve, hogy ezt cselekedje. Amennyiben a király zsákruhába öltözött és minden erőszaktól elállt, képletesen azt mutatta, hogy a nagy sokaságot alkotó emberek először is oly pontra kell jussanak, amidőn gyászolnak és sóhajtoznak, mivel résztvettek Sátán szervezetének a törvénytelenségén és azokban az utálatosságokban is, amelyeket a politikai és vallásos rész gyakorolt s amelyek nagy gyalázatot zúditottak Jehova és királyának a nevére. Ezek sírnak és jajgatnak e gyalázatos dolgok miatt és Isten meghallgatja kiáltásukat. (Ezékiel 9 : 4; Amidőn Jehova Jónást Ninivébe küldte, nem kisérlette azért, hogy a ninivébeliekből prozelitákat csináljon, hogy aztán zsidókká legyenek és Jónást kövessék. Ellenben megkövetelte a ninivébeliektől, hogy tanusitsanak hitet a Jónás által hozzájuk juttatott üzenetnek és a gonosz útjukról eltérjenek, hogy megmeneküljenek attól a nagy pusztulástól, amelyet a városra szándékozott hozni. Ez azt árnyékolta elő, hogy a jóakaratú emberek a „kereszténységben" nem képesek véget vetni a „kereszténység" gonoszságának és erőszakosságának, de mindezek a jóakaratú emberek elfordulhatnak tőle és tartozkodhatnak a „tisztátalan" érintésétől, s teljesen Jehova és felkent Királyának az oldalára állhatnak. A király proklamációja így szólt: „Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik Isten ... és nem veszünk el!" Igy kezdtek hinni az Úrban.

[11] Jónás felvilágositotta őket, hogy Isten haragszik s ha megtérnek, megszabadulhatnak. Jehova nem kiméltе meg Ninivét a későbbi pusztulástól, mindazáltal megkiméltе az akkor Ninivében élő megtérő nemzedéket a megsemmisitéstől. Jehova éppenigy nem fogja megkiméli a „kereszténységet" Armageddonkor, sem attól nem fog elállani, hogy ekkor kifejezésre juttassa haragját; azonban a most hozzáforduló és a nagy sokaságnak egy részét alkotó jóakaratú embereket nem engedi elpusztulni akkor, mégpedig azért nem, mivel hallgattak figyelmeztetésére és keresték az igazságosságot és alázatosságot s mivel az ördög-vallásból és a „hazugság menedékéből" kimenekültek. — Ésaiás 28 : 15, 17.

[12] Jónás megbizatása, hogy a ninivébeliekнek prédikáljon, még nem volt teljesen bevégezve, amidőn a ninivébeliek közül néhányan megtértek: „És Isten látta cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjokról; és megbánta Isten a gonoszt, amelyről megmondotta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre." (Jónás 3:10) A bejelentett negyven napi kegyelemidő még nem járt le. Ez azt mutatja, hogy mialatt Armageddon előtt a királyság üzenete hirdetve van az embereknek, Jehova a jóakaratúaknak feltárja az utat, hogy kijöhessenek, az Úr oldalára állhassanak és a „nagy sokaságot" alkossák. Időrendbe sorolva, megvizsgáljuk tehát ezennel az Istent szeretők javára a „királyság evangéliuma" és a nagy sokaság ismertetésének folyamatát, amely események Jehova irgalmasságát és jóságát nyilatkoztatja ki. Megkezdve 1923-ban akkor egy rezolució lett szétosztva „Figyelmeztetés"-cimmel az egész „kereszténységben", illetve az ellenjelképes Ninivében, s azután is-

FEL

mertetve lett a „juhok" egy osztálya és azok helyes viselkedése Krisztus legkisebb testvéreivel szemben. (Lásd a *Watchtower* 1923 nov. 1-i számát.) A Watchtower 1926 november 15-i számában ismertetve lett, hogy a Sátán szervezetében egy egész sereg fogoly van; de akkor úgy értették hogy ezek a foglyok egy alárendelt szellemi osztályt alkotnak, s ezért Isten népének a figyelme nem lett helyesen a jóakaratú emberek földi osztályára terelve, akiket a megtérő ninivébeliek árnyékoltak elő. 1927-ben a „Szabadságot a népnek" üzenet lett kihirdetve az — addig az ideig — legnagyobb rádióhálozaton, s ugyanez nyomtatott formában is el lett terjesztve az egész világon. Az az üzenet a jóakaratú emberek előtt utalt a Szentírásban lefektetett helyes útra, amelyet követniök kellene; s akkor a nagy sokaság mégsem lett még helyesen ismertetve. 1931-ben meg lett állapítva, hogy a jóakaratú emberek a „kereszténységhez" tartoznak és azok az emberek ők, akik 'sohajtoznak és jajgatnak mindazon utálatosságokért, amelyeket a vallásoskodók üznek'. (Ezékiel 9 : 4) Hogy az ellenjelképes ninivébeliek Jehovához csatlakoztak, felismerhetővé lett, amidőn Isten 1932-ben népe előtt feltárta, hogy az ily nemzsidókat Jonadáb szemléltette, mégpedig amint Jéhu meghivta Jonadábot a kocsiba való szállásra. Most pedig az ítélet napján az ellenjelképes ninivébeliek kezdenek felkelni és a „kereszténység" vallásoskodóit megvetni, akik magukat Krisztus Jézus követőinek vallják; és az Úr „más juhainak" a viselkedése nyiltan elitéli a „kereszténységet".

[12] Később a ninivébeliek és más asszírok megtámadták Isten elképes népét, fogságba vitték őket s ezáltal nagyon meggyalázták Jehova nevét. (83. Zsoltár 9, 10) Ennél a támadásnál Ninivé a „kereszténységet" ábrázolta, amely most Jehova Isten nevét nyiltan gyalázza és összeesküszik Jehova most földön lévő népének az elpusztítására. Jehova most nyilvánosságra hozza vádját e gonosz tömeg ellen, amint azt Náhum és Sofóniás próféták megjövendölték. Jónás jövendölése egy egész más időre vonatkozik. Isten figyelmeztet prófétái által a „kereszténység" ellen irányuló elkövetkezendő haragjára, és erre az időre való tekintettel az emberek menekülésre vannak intve: „Mielőtt szülne a végzés — mint a polyva száll tova az a nap! —, míg rátok nem jön Jehova haragjának napja! — És kinyújtja kezét, és elveszti Asszíriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. És nyájak heverésznek közepette, mindenféle állatok serege; pelikán és sündisznó hálnak párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a küszöbön omladék lészen, mert lefosztatott a cédrus! Imé a víg város, a bátorságban lakozó, amely ezt mondta szivében: én vagyok és nincs kívülem más! Milyen pusztasággá lett, vadak tanyájává! Aki át megy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét." — Sofániás 2 : 2, 13—15.

[14] De térjünk vissza Jónás jövendölésére: Ninivé lakósai, akik akkor Jónás prédikálására megtértek, a nagy sokaságot szemléltették, és őérettük halasztotta el akkor Jehova Ninivé elpusztítását. Ez alkalmat nyújtott a megtéröknek az Úr megkeresésére és szolgálatára.

[15] Jehova 1918 óta visszatartotta avagy elhalasztotta a „kereszténység" megsemmisitését; ezt pedig — amint Krisztus Jézus által kijelenti — a „választottakért" tette. (Máté 24 : 21, 22) Attól kezdve egészen 1931-ig folytatta az Úr a maradék vagy a választottak összegyüjtését és szolgálatára való elökészitését, s ez utóbb említett időpontban kinyilatkoztatta nekik Jehova, hogy egy „új nevet" adományozott nekik. A hű „választottak", vagyis a maradék tagjai már is az új név alatt működtek, mindazáltal az csak 1931-ben lett kinyilatkoztatva előttük. Ez az új név egy „dénárhoz" [tíz pénzhez] hasonlított, amely napibérként lett kifizetve, és a „dénár" kifizetése szemlélteti, hogyan lett minden hűségesnek a szolgálatban ugyanaz az összeg fizetve: az új név. (Máté 20 : 1—16) A közbeeső években az ellenjelképes ninivébeliek, a jóakaratú emberek hallgatták az üzenetet és egy jelentékeny részük megtért. 1931-ben ezek a megtérők kinyilvánultak és mint oly emberek lettek felismerve, akik „sohajtoznak és nyögnek" és az Úr utasitására átvették a „jelt a homlokukra", amely jelt a „gyolcsba öltözött és irószközzel felszerelt férfi" jegyez homlokukra. Az igy megjelölt jóakaratúak miatt halasztotta Jehova a „kereszténység" megsemmisitését későbbi időre, s ez azért történik igy, hogy az istefélők felvilágositásban részesüljenek, valamit megtudjanak Isten országáról, igazságosságot és alázatosságot keressenek és az ítéletnek a „kereszténységen" Armageddonkor való végrehajtásakor megkiméltessenek. Igy ki van mutatva, hogy az Úr ezeket az igazságokat népének fokozatosan tárta fel és oly munkát végeztetett el velük, amelyet annakidején nem értettek; és ki van mutatva, hogy Jehova bőségesen gondoskodott a jóakaratú emberek érdekében s a maradéknak kötelességévé tette, hogy az üzenetet közölje a jóakaratúakkal. A maradék alkalmat nyert, hogy igazságosságot gyakoroljon embertársaival, akik az igazságot keresik, az irgalmasságot szeresse s azt velük éreztesse és Isten parancsaival összhangban engedelmesen járjon el.

Jónás haragja

[16] A jövendölés most Jónást a zúgolodók szerepében mutatja: „És igen rossznak látszott ez Jónás előtt, és megharagudott." (Jónás 4 : 1) Isten még egy pogány néppel is kegyelmet tanusitott, s ez további bizonyitéka annak, hogy Isten szeretet. Megmutatta Jónásnak, hogyan cselekedett irgalmasságot a pogányokkal. Jónás haragos lett, rosszkedvü és zúgolodott az Úr ellen. Miért haragudott meg Jónás? Jónás nyilván úgy következtetett, hogy ha Ninivének meg lesz engedve a megtérés és fennmaradás, feltételezhető, hogy az a nemzet Izráel ellen hadat fog indítani, és Jónás úgy gondolta, hogy Isten elejét vehette volna az Izráel elleni ily támadásnak, amennyiben akkor és ott megsemmisiti Ninivét. Az észszerü következtetés Jónás haragjának okáról — ezt a következtetést a Szentírás és az események teljesen igazolják — a következő: Jónás csodálatos módon megszabadult a cethal gyomrából. Ő Jehova Isten meghatalmazott prófétája volt s úgy a pogányok, mint az izraeliták előtt mint kiváló személyiség volt ismeretes. Most pedig megjelent a nagy városban és jogosultan kijelentette, hogy Ninivé negyven nap mulva el lesz pusztitva. Ha tehát Isten elmulasztaná Jónást igazolni, a várost negyven napon belül elpusztitván, Jónásnak mint prófétának a hírneve odavész, és Jónás úgy gondolta, hogy e pogány nép léte vagy nemléte nem oly fontos, mint saját személyes hírneve. Jónás nem tudta elszenvedni a megaláztatást, vagy legalább is oly szerepet játszott, miáltal olyanokat árnyékolt elő, akik ily hajlamot tanusitanak. De ne kritizáljuk Jónást! Ő csupán egy szerepet játszott ebben a prófétai drámában, s a tények a jövendölés beteljesedésében azt mutatják, hogy önzés az indító oka azok viselkedésének, akiket Jónás e helyen szemléltetett. Szemelőtt kell tartanunk, hogy Jónás Jehova prófétáinak egyike volt és kétségkivül azon hithüsök sorához tartozik, akik a zsidókhoz irott levél tizenegyedik részében vannak felsorolva. Ha megértjük, hogy ő egy prófétai szerepet játszott, röktön felismerjük, hogy maga az ember nem fontos. De az általa játszott szerep fon-

FEL

tos, mivel az egy később létező osztályt jövendöl meg. Ami akkor a Jónás gondolatvilágában végbement, egyáltalán nem fontos. A dolgot prófétai szemszögből kell vizsgáljuk s annak alkalmazását a modern korban megtalálnunk.

[17] Jónás azután igyekezett felgerjedt haragját igazolni, s ez azt mutatja, hogy egy oly osztályt szemléltet, amely a mostani utolsó napokban hasonlóképpen cselekszik: „És Jehovához könyörgött, mondván: Kérlek, Jehova! Avagy nem ez volt az én mondásom, mikor még hazámban voltam? azért siettem, hogy Társisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkodó." — Jónás 4 : 2.

[18] E ponton megint csak az Istennek szenteltek közötti önzők vannak szemléltetve. Figyeljük meg a prófétai képet beteljesítő eseményeket. 1931-ben Jehova feltárta népe előtt, hogy egy új nevet adott neki, ez pedig „Jehova tanui". Ez a „dinár" kifizetése volt, amelyről Jézus a példázatban beszélt. Azután feltárult, hogy az irószerszámos férfi által homlokukon elpecsételt emberek a jóakaratú emberek, akiket a megtérő ninivébeliek árnyékoltak elő. Amidőn ezek a nagy igazságok ismertté lettek, különösen az új névre és a „dinár" kiosztására vonatkozólag, nagyon nem tetszett ez a felszenteltek között lévő egyes kiválóaknak és zugolodni kezdtek. Az új név azt jelentette, hogy további munka vár elvégzésre s hogy a „kereszténység" megsemmisítése egy rövid időre még el lesz halasztva, hogy ezt a munkát el lehessen végezni. Az önzők naponta vártak a mennybemenetelre, hogy ott valamely magas állást töltsenek be. Most azonban, miután kinyilvánult, hogy Armageddon előtt további munkát kell végezni, mégpedig az ellenjelképes asszírok, illetve a politikai és vallásos elemek minden ellenkezésére való tekintet nélkül, egy ily munka nagyon keménynek tűnhetett a büszkék előtt. Mivel arra vágyakoztak, hogy a földről a mennybe vitessenek, amíg az emberek között mint próféták vagy prédikátorok még bizonyos hírnévnek örvendenek, ezek az 1931-ben feltárt igazságok az önzőket nagyon megharagították. Tehát nem Jónást kell hibáztatni, hanem azokat, akik a jövendölést beteljesítik. 1932-ben kinyilatkoztatta az Úr, hogy a „választott vének" olyanok, akik a kelleténél többet gondolnak magukról, valamint hogy ezek megvetendők az Úr előtt, mivel választás által, nempedig az Isten szolgálatában tanusított hűségük alapján „vének". (Lásd *Az Őrtorony* 1932 november 1. és 15-i számait.)

[19] A „választottvén"-szellemmel elteltek közül sokan nagyon elégedetlenek voltak ez igazság feltárása miatt. Nagyon haragosak és elégedetlenek voltak annak bejelentése miatt is, hogy *Jéhu meghívta Jonadábot* kocsijába, ami azt mutatja, hogy a felkentek egy bizonyos munkát kell végezzenek a Jonadábok érdekében. Ez pedig több munkát és kevesebb tekintélyt jelentett, s így önzésükben és azon törekvésükben, hogy jó hírnevüket az emberek között megtarthassák, haragosak lettek. Az a gondolat, hogy mint az igazságban fontos személyek hírneve csorbát szenvedhet, nagyon megzavarta és megharagította őket. Ők azt prédikálták, hogy Isten rövidesen megsemmisíti a „kereszténységet". Sokan 1925-öt hangoztatták ez időpontnak, s amidőn ez a dátum nem teljesítette be várakozásukat, 1932-re tolták ki a dolgot. Eljött 1932 is; de a „kereszténység" nem lett megsemmisítve, mostpedig fel lett tárva, hogy a „kereszténység" a jonadábosztály miatt még egy ideig meg lesz kímélve, s ez a büszke „választott vének" társaságát rendkívül megharagította. Ők a világ számára általában „helyreállítást" prédikáltak, mindazáltal azt várták, hogy ez a munka csak azután lesz elvégezve, ha a bölcsek és fontosak 'fáradalmaiktól' megszabadulnak és a mennyben a boldog nyugalom helyére jutnak. Nem ohajtották, hogy a földön továbbra is fel legyenek használva s nem szívesen látták, hogy a szellemtől szülötteken kívül is bepillantást nyerjen valaki, mielőtt a mennyei osztály eléri lakhelyét a dicsőségben. Körül-belül így szóltak: „A világról az ezeréves korszak folyamán lesz gondoskodva. Miért törődnünk mi mostan vele? Nem azt tanultuk, hogy az ily munka mind akkor lesz elvégezve, ha mi már a mennyben leszünk?" A kinyilatkoztatott igazságok, amelyek azt mutatták, hogy Isten kegyelme a jóakaratú emberekre is kiterjed s hogy szolga-osztályának alkalmat ad a jó érzelműek érdekében cselekedni, az önzőket nagyon felbosszantotta. A szemünk előtt lejátszódó tények világosan mutatják, hogy Jónás, amidőn megharagudott, ezeket árnyékolta elő. Ha valaki „nagyon megsértődik" és csalódik, mivel önző kívánságai csödöt mondottak, úgy gondolja, hogy a halál csak megváltás számára. Jónás ezen a ponton ezt az osztályt ábrázolta; mert ő úgy döntött, hogy jobb lesz meghalni, mint megaláztatásban részesülni: „Most azért Uram, vedd el lelkemet én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem!" — Jónás 4 : 3.

[20] Különösen 1931 óta voltak olyanok Krisztus követői között és még ma is vannak, akik — az ő szavaikkal élve — „vágynak hazamenni". Vagyis, meg akarnak halni és a mennybe menni, hogy minden nyugtalanságot és vitát elkerüljenek, amelyek a hű szolgálattal járnak. Azonban joggal kérdezhetjük: „Haza mennek ők valaha?" Jézus mondotta: „De a ki mindvégig állhatatos marad, az üdvözül" (Máté 24 : 13). Ennek az állhatatosságnak tartani kell, amíg Isten országának ez az evangéliuma bizonyságul hirdettetik s ez a munka befejezést nyer'; s ez idő alatt sok mindent el kell szenvedni. Az önzőknek nem a mindvégig való kitartás a fontos. Ha egy felszenteltre különös kötelesség hizatott a királyság érdekeinek a képviseletében, s ő ellankad és a kínzó tapasztalatok alatt szenvedvén felkiált: „O bár már elszólítana Isten! Jobb lesz meghalni, mint valamilyen további munka végzését megkíséreljem", — akkor ez a gyávaságnak a jele. A gyávaság pedig éppen az ellentéte a bátorságnak, s a bátorság abból a szilárd hitből és bizalomból fakad, hogy az Úr mellette van; azért az ilyet az Úr a legnagyobb megpróbáltatás alatt is megoltalmazza. Aki panaszkodik egy neki kiutalt kötelezettség miatt, nem bízik meg teljesen az Úrban. Egy bátor személy teljesen megbízik az Úrban és tovább harcol mindvégig. Az önzés hajtja azokat, akik panaszkodnak és zúgolódnak. Aki önmagáról is megfeledkezik, minden időben örvendezik az Úrban, tekintet nélkül arra, hogy mily nehezek a próbái. Látván, hogy Isten egy napot határozott meg Armageddonra, amely idő alatt alkalmat nyújt az oltalomra, s felismervén, hogy Isten a maradéknak alkalmat ad most a jóakaratú embereknek az igazság üzenetét prédikálni, hogy ezek a megmentettek osztályához tartozhassanak, a hűségesek nagy és boldog kivátlságnak tekintik, hogy Istennek szolgálhatnak s ez nagy örömmel tölti el őket. De nem így az önzőek. Ezek a saját akaratukat kívánják cselekedni, nem pedig Istenét.

[21] Hogy Jehova hogyan tekinti a zúgolodókat vagy panaszkodókat azt a Jónáshoz intézett szavai mutatják: „Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é?" (Jónás 4 : 4) Jehova szavai mintegy a következőket jelentik: A jelen kor az öröm ideje s így nincs idő az elégedetlenségre és önzésre. „Azt hiszed joggal haragszol?" (Allioli szerint). Ezek Jézus szavaihoz hasonlítanak,

FEL

amelyeket azokhoz intézett, akik a dinár kiosztásakor zúgolódtak, mivel nem kaptak többet azoknál, akik később jöttek a szőlőbe. Nekik mondotta Jézus: „Avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?“ (Máté 20 : 15) Az Úr úgy vezeti munkáját, amint neki tetszik, s akik Őt szeretik, mindannyian örvendenek e tény felismerésének és nagy örömük telik Isten akaratának a cselekvésében. „Mert Mózesnek ezt mondja: 'Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek'.“ (Róma 9 : 15) Egyetlen teremtménynek sem áll jogában Jehovát kritizálni, mert ő valakit, akivel jót kíván cselekedni, kegyelemben részesít. Valóban ok az a boszúságra, ha Isten nem támogatta emberek jövendölését akkor, amidőn megkísérelték megállapítani az ellenjelképes Ninivé megsemmisítésének dátumát, hanem látszólag elhalasztotta az időt, hogy másoknak alkalmat nyujtson az igazság meghallgatására s hogy az Úr oldalára állhassanak? Ez a tulajdonképpeni értelme Isten Jónáshoz intézett szavainak: Indokolt elégedetlen zúgolódásod és haragos lelkiállapotod? Egyáltalán nem. Egy igaz szolgának öröme telik Mestere akaratának a cselekvésében.

[22] Amidőn Jehova ily dorgáló szavakat intézett Jónáshoz, az még lehangoltabb lett: „Majd kiment Jónás a városból, és leült a város keleti része felől, és csinált ott magának hajlékot, és leült az alatt az árnyékba, amíg meglássa, mi lesz a városból?“ (Jónás 4 : 5) Úgy gondolta, hogy ha Ninivé az ő jövendölése szerint elpusztul, semmi kedve sincs ahhoz, hogy halva találják meg a városban; mert ez bemocskolhatná jó hírnevét; egyesek talán mégiscsak életben maradhatnak. Mindenesetre ő haragos volt, és kiment a városból, csinált magának egy hajlékot, egy időre letelepedett és duzzogott és neheztelt. Jónás itt azon állítólagos Istennekszenteltek osztályát szemléltette, akik duzzognak, elégedetlenkednek és akadékoskodnak, mert bizonyos dolgok bekövetkezését prédikálták vagy jövendölték meg és nem teljesedett be jövendölésük; s így letelepednek, hogy kivárják és meglássák, mi fog történni. Jónás nem vonult egy sátorba, ami örömet szimbolizál, mint az a sátoros ünnepen történt, hanem egy hajlékot készített magának a saját nyugalmára és kényelmére. Éppen így rejtőzik el most a Jónás által előárnyékolt osztály úgyszólván egy hajlékba és arra vár, hogy hazavitessék. Ezek valóban ülősztrájkot rendeznek, s ez további bizonyítéka annak, hogy Isten ellenségei, t. i. az ördög és gonosz angyalai ülősztrájkra csábítanak. Mindazok, *akik valóban Isten ellen zúgolódnak, az ördög befolyásának engednek.* A kedvetlenek Jónáshoz hasonlóan el akarják kerülni a 'nap hevét', amely a tényleges szolgálatban mindig érezhető. A kép mutatja, hogyan remélte Jónás, hogy ott ülve végignézheti Ninivének kegyetlen megsemmisülését. Ő egyáltalán nem aggodott a megtérőkért. Éppen úgy nem törődik ma se az ott előárnyékolt osztály a „más juhok“ vagy jonadábok érdekeivel, akik megtértek és az Úrhoz menekültek; hanem ezek a duzzogók inkább 'lecsüggesztik kezeiket', *lelőnek és kényelembe helyezik magukat, amíg* Isten megsemmisíti a „kereszténységet“. Oly fontosaknak képzelik magukat, hogy Isten bizonyára nem mulassza el őket a mennybe vinni s nekik ott a legjobb állásokat adományozni. Az egyáltalán nem lényeges, hogy Jónás tényleg önző volt vagy sem; mert ő ott egy prófétai képet alkotott, amely később egy osztályt kellett megvilágítson, akik ugyanúgy viselkednek, amint Jónás az előképben előárnyékolta.

[23] Jehova meginti csak kegyelemben részesítette Jónást, az ő védelméről gondoskodván: „Jehova Isten pedig egy csodafát rendelt és növesztett Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megszabadítsa őt rosszkedvétől; és Jónás nagy örömmel örvendezett a csodafának.“ (Jónás 4 : 6; Elberfeldi ford.) Az Úr a képnek e részét kétségkívül korunk felszentelteinek további oktatására szerezte, hogy helyesen cselekedjenek, illetve örömmel cselekedjék Isten akaratát: valamint hogy szeressék az irgalmasságot, másokkal szemben irgalmasan bánjanak s amint Jehova utasítja, engedelmességet kell tanusítsanak vele szemben. Most pedig Isten egy csodát tett, amennyiben egy csodafát [más ford. szerint: ricinuscserjét, tököt] egyetlen éjszaka felnövesztett, mégpedig elég nagyra ahhoz, hogy Jónás kunyhóját beárnyékolja, Jónást a nap melegével szemben megvédelmezze s neki a tartózkodást kellemessé tegye. Ez Jónásnak egy ideig örömet szerzett; hiszen ezáltal a maga számára kapott valamit. Jónás nem ültette azt a csodafát, hanem Isten kegyelme engedte neki annak árnyékát és oltalmát élvezni, mégpedig azért cselekedte az Úr (mint azt egy másik fordítás mondja), „hogy megszabadítsa őt a gonosztól“. (Parallel-Biblia) A képet tovább ki kellett terjeszteni, amennyiben Jónás ujabb tapasztalatokon mehetett keresztül, hogy felismerje önzését s az Úr vele szemben tanusított irgalmassága segítségére legyen elfelejteni szerencsétlen állapotát. Ez előárnyékolja, hogy Jehova nagy türelmet tanusít a lehangoltakkal, akik szervezetéhez csatlakoznak s minduntalan kegyelmet tanusít velük; s ha ezt nem tudják értékelni, időt ad nekik, hogy vagy felakasszák magukat, vagy pedig tanuljanak és engedelmességet tanusítsanak. Néhány hónappal ezelőtt egy férfi, aki éveken keresztül a Társulat hivatalos képviselője volt, fel lett mentve ezen állásától s kétségkívül az Úr tette ki őt. Mindazok azonban, akik állandóan ellenkeznek a Társulat munkájával, tovább kritizálják a Társulatot s annak tisztviselőit és mintegy a következőképpen áilanak az elbocsájtott mellé: „Ha tudtátok, hogy ő már régebb óta romlott volt, miért nem fosztottátok meg azonnal állásától?“ A felelet az, hogy mi mindig legszivesebben a Jehova által előirt utat követjük és az Úrra várunk. Egyeseket vissza lehet téríteni téves útjukról, s azért kell irgalmasságot cselekednünk s várnunk, míg az Úr közbelép, mert az ő bölcsessége tökéletes és mindig kellő időben cselekszik. Ha azonban az illető teljesen lázadónak és az Úr és szervezete ellenségének bizonyul, úgy Isten megteszi a kellő intézkedést eltávolítására. 'Jehova kegyelme örökkévaló.' Ő jóságos a háládatlanokkal is, hogy alkalmat nyerjenek a helyes út *megismerésére*, ha akarják.

[24] Jehova jóságosan cselekedett Jónással, s ez egy ideig értékelni látszott ezt a jóságot; mert meg van írva: „Jónás pedig nagy örömmel örvendett a csodafának.“ Valamennyi kényelmet élvezett; a cserje további árnyékot és nyugalmat szerzett, s ez tetszett neki; de nem gondolt arra, hogy mások is örvendenének, ha hasonló védelemben és vigasztalásban részesülnének. Amidőn Jehova megkímélte a megtérő ninivébelieket, irgalmasságot tanusított velük szemben és másoknak is alkalmat nyujtott a megtérésre s e másokhoz tartozott Izrael nemzete is. Éppen így tanusít most nagy irgalmasságot Jehova azokkal, akik a „kereszténységben“ megtérnek és Isten szervezetéhez csatlakoznak s így másoknak is alkalmat nyujt, hogy megváltoztassák érzületüket s ő hozzá meneküljenek. Ezt pedig azáltal cselekszi, hogy Armageddont egy időre feltartoztatja; s ezzel a lépésükkel az Úrhoz forduló emberek elítélik a „kereszténységet“, mert az nem tér meg. Isten addig nem pusztítja el a „kereszténységet“, amíg a közötte lévő megtérőkkel szemben irgalmasságot nem tanusít. Ez a tény az egész „kereszténységnek“ figyelmeztető

FEL

például és segítségül kellene szolgáljon, ami kétségkivül nagyon soknál meg is történne, ha a papság nem segítene az ördögnek az embereknek Istentől való távoltartásában. Izrael vallásoskodóihoz hasonlóan a „kereszténység" vallásoskodói is — mint azt Jézus kijelentette — „gonosz és parázna nemzetséget" képez, mivel meg nem engedett viszonyt folytatnak az ördög szervezetének más részeivel s ezt továbbra is fenntartják. Amint azt az izraeliták tették, a „kereszténység" is határozottabb jelt kíván annál, amit a Jónás prédikálása képletezett. A vallásoskodók többet követelnek annak puszta bebizonyításánál, hogy a jonadábok, az ellenjelképes megtérő ninivébeliek Istenhez menekülnek, amidőn valamit hallanak Istennek a megmentésükre tett kegyelmes gondviseléséről. Mindazáltal Jézus szavai szerint a vallásoskodók nem kapnak más jelt. Jézus szavai tehát sokkal inkább alkalmazhatók a „kereszténység" vallásoskodóira, mint az izraelita vallásoskodókra. „Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem értitek? A gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, de nem adatik neki jel, csak a Jónás próféta jele. — És ott hagyván őket, eltávozott." — Máté 16 : 3, 4; Schlachter.

[25] Amidőn Jézus ezeket a szavakat használta, tanítványait óva intette az akkori papságtól, s éppen így figyelmeztet most is mindenkit korunk papságától. (Máté 16 : 6) A „kereszténység" ma más jelre vár annál, amit az Úr azáltal nyújt neki, hogy kiküldi szolgáit vagy tanuit a mennyek országának prédikálására s a Sátán szervezetének az armageddoni csatában való közeli megsemmisítésére vonatkozó figyelmeztetésre, amiképpen Jónás prédikált a ninivébelieknek ezek és az izraeliták érdekében. A prófétai képnek ezen a részén Jónás a lehangoltakat és elégedetleneket, valamint a „kereszténység" vallásoskodóit szemléltette, akikkel szemben Isten nagy türelmet tanusít s minduntalan elküldi hozzájuk tanuit annak bejelentésére, hogy a „most élők milliói sohase fognak meghalni" s ezek a milliók olyanok, akik Armageddon előtt Isten királyságához menekülnek. Ez az egész jel, amelyet kapnak, s ezt Isten kegyelme nyujtja nekik. Jónás irgalmatlan magatartást nyilvánított ki s ezáltal azt mutatta, hogy elmulasztotta hasznot huzni Istennek irányában tanusított további kegyelméből. S így Isten tovább intézkedett: „De másnapra férget rendelt Isten hajnal-költekor, s megszúrta az a tököt [csodafát]s az elszáradt." (Jónás 4 : 7) Ez azt jelentette, hogy Jónás többé nem részesült árnyékban. Ugyanolyan pirulát kellett bevegyen, amilyet másoknak adott. (Jakab 2 : 13) A kegyelem csodafája hamar el lett távolítva. Jónás itt oly szerepet játszott, amelyben azokat árnyékolta elő, akik egykor a királyság várományosai voltak s akiket Isten 1918-ban nem taszított el magától irgalmatlanul, hanem érdekükben — s a 'választott szolgái' érdekében — megrövidítette a nyomorúság napját. A Jónás által előárnyékolt önző osztállyal szemben Isten egy ideig még azután is kegyelmet tanusított, hogy duzzogni kezdtek, zúgolódtak és kifejezésre juttatták azon kívánságukat, hogy meg akarnak halni és haza akarnak menni a mennybe. Noha ezek már szembehelyezkedtek Jehovával, egy ideig még kegyelmet tanusított velük. De a kegyelem vagy irgalmasság e napja véget ér úgy a zúgolodókra, mint a „kereszténységre" nézve. Amidőn a csodafa elszáradt, a hűvös kényelemnek és a „békességes nyugalomnak" is vége lett, s oly dolgokat kellett elfogadni, amelyek nem voltak kellemesek. 1935 Jehova ítéletének ujabb megnyilatkozását hozta, amelyet Krisztus Jézus által ismertetett. Eddig az ideig a „félig hűségesek" azzal a frázissal kérkedtek Isten népének gyülekezete előtt, hogy egy 'alárendelt szellemi osztályhoz' fognak tartozni, ahol majd kikötnek és kényelemben nyughatnak. Az Úr nem nyilatkoztatta ki, hogy egy ily osztály nincsen. A duzzogók abban a gondolatban ringatják magukat, amit számukra az az 'alárendelt szellemi osztály' jelent. Úgy következtetnek, hogy ha nem ütik meg a királyságra megkövetelt mértéket, majd bizonyára helyet kaphatnak a „nagy sokaságnak" nevezett ama 'alárendelt szellemi osztályban'. Ez számukra mintegy biztonsági háló volt, amelybe, mint utolsó menedékbe, esni reméltek. Magukat szellemtől születtnek állítván, úgy következtettek, hogy ha csak részben is hűeknek találtatnak, biztosan helyet kapnak a nagy sokaságban; s azért nyugodtak babéraikon. Ülősztrájkot vezettek be, kezeiket dörzsölték, könnyen vették a dolgokat s egyesek még ma is így tesznek. Ez az állítólagos szellemi háló azonban 1935-ben eltünt s könnyen látni lehetett, hogy az csak kitalálás volt. Az Úr feltárta népe előtt, hogy a Szentírás nem hatalmaz fel arra a feltevésre, hogy létezne egy másodrendü, félig hü szellemi osztály, ellenben kimutatja, hogy a „nagy sokaság" a jonadábokból vagy az Úr „más juhaiból" áll, akiknek földi reménységük van és ugyanolyan hűséget és buzgóságot kell tanusítsanak, mint amilyet szellemi osztály mutat. Amidőn tehát az Úr 1935-ben feltárta a nagy sokaság igazi állapotát, elszáradt a csodafa és eltünt a zúgolodók és „félig hűek" elől. Megjegyzésreméltó valóság, hogy ezek közül egyesek majdnem közvetlenül a Washingtoni kongresszus után elhagyták az Úr szervezetét. Miután a csodafa el lett távolítva, a küzdelem heve igen nagy lett számukra s azért gyorsan elmenekültek onnan, hogy valahol máshol keressenek árnyékot.

[26] Ninivében kétségkivül nagy hőség lehetett; mert Jeruzsálemhez hasonlóan forró klimája volt. A „kereszténységben" most szintén forró a levegő, s mindazok, akik szimpatizálnak a „kereszténységgel", szintén érzik a forróságot: „És lőn napköltekor, hogy tikkasztó keleti szelet rendelt Isten, és a nap rátüzött a Jónás fejére, és ő elbágyadt. Kívánta azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem!" — Jónás 4 : 8.

[27] Jónás kitartott önző magatartásában, s azért Isten megszüntette vele szemben tanusított kegyelmét, már az előkép tekintetében. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten elégedetlen lett volna hü prófétájával. Jónás csupán lejátszotta szerepét; de a Jónás által előárnyékolt osztály beteljesitette a valóságban. Az ellenjelképben azok tartottak ki önző magatartásukban, akik megütköztek akkor, amidőn a csodafa által előárnyékolt „szellemi alárendelt osztály" el lett tüntetve. Nemsokára ezután egyesek teljesen az ördög szervezetéhez csatlakoztak, a többiek pedig sorra potyognak el. A nap perzselő hősége s az azt kisérő tikkasztó szél — Asszíria nyomasztó hőszeléhez hasonlóan — gyötörte az önzőket, és vége volt a kényelmüknek és nyugalmuknak. Az óra közel van, amidőn dönteniük kell. A tikkasztó hőségben Jónás megkívánt halni. Látta, hogy Ninivé nem pusztult el, s ez a megtérők elismeréseképpen történt. Ezáltal Jónás nagyon meg lett alázva. Ő nem ohajtotta, hogy Ninivé ily részvétben részesüljön, hanem önmaga számára keresett részvétet. Most pedig meg akart halni és az egész dologgal végezni. Jónás itt egészen más volt, mint annakidején a hal gyomrában, amidőn alkalmat kért és remélt, hogy bebizonyithassa Isten iránti hűségét. Most a nap tikkasztó hőségében a halálért imádkozott csupán azért, mivel önzésében azt kívánta, hogy minden kívánsága szerint történjen s nem úgy lett. Ebben a felszenteltek egy osztályát árnyékolta elő, akik mindaddig „boldogak", amíg minden saját ön-

FEL

ző kívánságuk szerint történik, s akik már gyakran következőképp nyilatkoztak: „Nagyon boldog vagyok, hogy az Úr ily kényelemben, nyugalomban és áldásban részesített." Mennyire más azonban az Úr öröme azoknál, akik teljesen ragaszkodnak Jehova Istenhez! Ha aztán a kényelem és tisztelet a saját személye részére megszűnik, akkor az önzők el kívánnak távozni a földről, és felkiáltanak: Oh bárcsak eltávozhatnám innen s valahol máshol szolgálhatnék az Úrnak!" Ők úgy számítanak, hogy ha meghalhatnának, a mennybe jutnának s ott mások fölött uralkodhatnának; ez pedig szép és pontosan a szívük kívánsága szerint lenne. Sokan boldogok, ha tündökölhetnek s ha elismerőleg veregetik vállukat. Mihelyst azonban valódi harc fejlődik ki, lehangoltak lesznek és elsompolyognak onnan.

[28] Isten igaz szolgája kitart a helyén, ahova állítva lett. Hisz az ígéretben és arra támaszkodik, hogy Isten mindent azok javára működtet, akik az Urat szeretik s az ő végzése szerint hivattak el. (Róma 8 : 28) Az Úrban bízik és tudja, hogy az Úr csak a helyeset engedi megtörténni. Az Úr öröme azt jelenti, hogy komolyan várja Jehova nevének az igazolását és részt vesz abban, amennyiben minden körülmények között megőrzi Isten előtti tisztaságát és örömmel szemléli, hogyan bizonyítják be mások is Isten iránti hű ragaszkodásukat s ezáltal Sátánt hazugnak bélyegezik. Az Úr örömében az ily hűségesek sokat fáradnak és szenvednek, és elhatározták, hogy mindvégig hűen szolgálják Istent és az ő Királyát, bármi történjen is. Jónás azonban itt egy egészen más osztályt szemléltet, amelynek tagjai nem találnak örömet az Úrban, mivel nem értékelik kellőképpen Jehova neve igazolásának a jelentőségét. Önzően vigyáznak a maguk kényelmére, hírnevükre és megbecsülésükre. Nem örvendenek annak, hogy az Úr „más juhai" az Úr nyájába menekülnek s hogy ez Jehova nevének az igazolására szolgál. Ezek a farizeusokra hasonlítanak, akik panaszkodtak és zúgolódtak és Jézusról így szóltak: „Ez bűnösöket fogad magához", és akiknek Jézus válaszolt: „És zúgolódtak a farizeusok és írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához és velük együtt eszik. Ő pedig ezt a példázatot beszélte nekik, mondván: ... És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezzetek velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett volt. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre." — Lukács 15 : 2, 3, 6, 7.

[29] Krisztus Jézus igaz és hű követői felismerik, hogy a saját tisztesség és az emberek közötti hírnév nem jelentős, azonban Jehova tisztessége és nevének igazolása a legnagyobb fontossággal bír; mert csak azok nyernek életet, akik Jehova nevének az igazolását ismertetik. Ezek nem a maguk tisztességéről gondoskodnak, ha csak Isten helyeslését bírják. Ők nem nagyon tetszenek az embereknek s nem keresik azok tetszését.

[30] A jeruzsálemi vallásoskodók panaszkodtak Jézusra, mivel Ő örömmel magához fogadott oly embereket, akik bűnösök voltak, de amidőn meghallották a Jézus ajkáról származó kegyteljes szavakat, hozzácsatlakoztak, hogy többet is megtudjanak Istenről és országáról. Hasonló a helyzet ma is. Krisztus Jézus hű követői, a maradék vagy a „hű és bölcs szolga" hirdeti az igazságot a bűnösök előtt, s ezt örömmel teszik, mivel az Isten akarata szerint történik. Az Úr üzenetének hallatára előjönnek a jóakaratú emberek minden országból és irányból s az Isten országához vezető út után érdeklődnek, s nemsokára részét alkotják a nagy sokaságnak. Az Úr hű tanui örömmel fáradoznak, hogy a nagy sokaságnak eljuttassák az igazságot, s ezt hűségesen és vigan teszik. A zúgolódók és akadékoskodók korholyák az Úr szolgáit, mert ezek az igazságot a bűnösöknek hirdetik. A farizeusok a valóságban Istenben botránkoztak meg, mivel rajtuk kívül másokkal is kegyelmet tanúsított s mivel így a farizeusok sokkal kisebbnek tűntek fel az emberek előtt. Ők egyedül akarták élvezni Isten kegyelmét.

[31] A Jehova szolgáit támadó mostani ellenképeik a a valóságban Istenben botránkoznak meg, mivel Krisztus Jézus által másokkal, t. i. a jóakaratúakkal érezteti kegyelmét. A papság zúgolódik Jehova tanui ellen és üldözi őket. Akik a „gonosz szolgához" tartoznak, szintén zúgolódnak Jehova tanúira és üldözik őket. Azon fáradozván, hogy Isten szolgáit meggyalázzák az emberek előtt, mindenféle kegyetlen és gonosz dolgot felhoznak ellenük; mindenféle alávaló hazugságot terjesztenek Isten szolgái ellen, a valóságban azonban Isten és Krisztus Jézus, valamint a királyság ellen harcolnak.

[32] Miért támadják ma Isten állítólagos szolgái azokat, akik hűségesen eljuttatni törekszenek a királyság üzenetét a néphez, és miért emelnek állítólagos szolgák közönséges, kitalált és gonosz vádat a hű szolgák ellen? Tételezzük fel — csak a bizonyíték végett —, hogy a vádlottak az ellenük felhozott vádak mindenikében hibásak. Vajjon mérsékelné az valamennyiben is az üzenet értékét? Nem sokkal jobb az, hogy az ember Isten királyságát hirdesse, mint annak ellene álljon? Az Úr valódi és hű szolgái nem sokat törődnek a saját hírnevükkel s éppen ezért nem is pazarolják arra idejüket, hogy az ellenük kitalált gonosz vádakra feleljenek. Egyes személynek a hírneve nem fontos, mert ennek semmi köze sincs a tulajdonképpeni vitakérdéshez. Egy ember erényeinek a hirdetése csak elhomályosítaná a nagy és fontos vitakérdést. Így az ördög törekszik a figyelmet Istenről emberekre terelni. Természetesen ez nem szolgálhat senkinek mentségül a helytelen cselekedetre, sem nem használhatja ürügyül a gonoszság igazolására; hanem itt csupán azt akarjuk kiemelni, hogy akik Isten szolgáit vádolják, a valóságban Istennek állanak ellen és az Úr ellen harcolnak. Minden szolga a saját urával szemben kell álljon vagy essék, amint írva van: „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon." (Róma 14 : 4) Az Urat szolgálók közül valakit megtámadni vagy gyalázni s így megkísérelni az ily szolga munkája értékét rongálni, nem jelent kevesebbet, mint Isten szolgájának a kárhoztatását, Isten ellen való harcot és királyságával való szembeszállást. A törvénytelenek a saját útjukat fogják követni s az lesz a végük, melyet Isten az ördög és szolgáinak szánt.

[33] A vallásos papság és a „gonosz szolga" együtt alkotja a „bűn emberét", a „pusztulás fiát", s Jehova kimutatja nekik a Szentírásban, hogy ők az ördög szolgái, hogy Isten ellen harcolnak és az ördöggel egy fokon állanak és egyazon végük lesz. A „bűn emberének" a törekvései nem fogják késleltetni Isten királyságának az előnyomulását. Jehova Jónás által kihirdettette Ninivé lakósai előtt figyelmeztetését, hogy a vele jóakarattal viseltető és megtérő összes ninivébeliek oltalomban részesüljenek a város pusztulásának idején. Amennyiben most Jehova visszatartja a „kereszténység" elleni ítéletének végrehajtását s tanui hirdetik a királyság üzenetét és a bosszúállás napját, azt célozza, hogy a jóakaratú emberek, legyenek azok politikusok, a kereskedelem emberei vagy közönséges emberek, meghallják az üzenetet, megtérjenek, az ördög szervezetéből

FEL

elmeneküljenek s az Úrnál menedéket találjanak. Isten megparancsolja, hogy ez a munka még Armageddon előtt végeztessék el. Aki valamiképpen ellene ál e munkának, történjen ez Isten szolgaosztályának a támadása által, vagy pedig önzően hoszankodik, durcáskodik és vonakodik résztvenni Isten szolgálatában, ezáltal Istennek áll ellent.

[34] A Jehova Isten elleni harag sohasem igazolható: „És monda Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol é a tök [csodafa] miatt? És monda: Méltán haragszom, mindhalálig!" (Jónás 4 : 9) Jónás felelete Jehova kérdésére — enyhén szólva — lázadó volt, s azért e ponton azokat szemléltette, akik Isten ellen lázadnak s a saját cselekedetüket törekszenek igazolni. Isten most a világban kegyelmet tanusit az iránta jóakarattal viseltetőkkel szemben, s munkáját ezek érdekében folytatják hű szolgái. Az ellentmondók és zúgolódók Isten irgalmassága ellen lázadnak és nagy boszúságról tanuskodnak. Látják hogyan csatlakoznak mások Jehova szervezetéhez s ők nem juthatnak azokba az állásokba, amelyre már nagyon régen vágynak. Ezáltal mégjobban bosszankodnak, és igy szólnak: „Igen, méltán haragszunk mindhalálig." Ezek ellenséges álláspontra helyezkednek Isten földi munkájával szemben s éppenezért kitétetnek Isten királyságából. Az Úr Jézus Krisztus angyalai őrzik a templom bejáratát s az Úr parancsára ezek végzik az eltávolitás munkáját: „Az embernek Fia elküldi angyalait, és országából összegyüjtik a botránkozásokat mind, és azokat is; akik gonoszságot cselekszenek, és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lészen sirás és fogcsikorgatás" — Máté 13 : 41, 42.

[35] Akik az Úrhoz hűek és valóban odaadók maradnak és örömük telik az Isten parancsainak való engedelmeskedésben, amennyiben alázatosan járnak Istenükkel, elnyerik elismerését és az Úrtól megtiszteltetésben részesülnek; a bünös emberek szemében azonban nem tünnek fel tiszteletreméltónak. Jegyezzük meg, hogy Jézus ebben az összefüggésben mondotta azok felől, akik az „Igazság palástja" alatt maradnak és a Királyért harcolnak: „Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában. Akinek füle van a hallásra, hallja." — Máté 13 : 43.

[36] Az Úr Jézusnak e szavai most intőül kellene szolgáljon mindazoknak, akik szolgáinak állitják magukat. Ha valamelyik emberek tiszteletére és dicséretére törekszik, biztosan el fog esni. Ha azonban komolyan, éberen és szorgalmasan szolgálnak s munkájukat a királyság érdekeinek az előmozdítására igyekszenek forditani, amennyiben az Úr házához buzgóságot tanusítanak, elnyerik az Úr tetszését s az ő szemében fényleneк; s ez számukra a legnagyobb fontossággal bir.

[37] Az Isten törvényei felől való tudatlanság alapot szolgáltat az ily tudatlanokkal szemben való könyörületre. Az ismeret növeli a felelősséget: „Jehova pedig monda: Te szánod a tököt [csodafát], amelyért nem fáradtál s amelyet nem neveltél, amely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett." (Jónás 4 : 10) Isten a nagy irgalmasságában a csodafát teremtette Jónás számára, hogy a Jónás által szemléltetett osztály megtanulja a másokkal szembeni irgalmasságot. Az isteni irgalmasságot nem lehet megtanulni valamely teremtmény törekvéséből, hanem az az Isten szeretetéből, az önzetlenség teljes kifejezéséből fakad. Isten 1918-ban joggal megsemmisithette volna a felszenteltetket; azonban neve érdekében szánalmat tanusitott velük szemben. (Ezékiel 36 : 21, 22) Ezek akkor egy bizonyos mértékben tudatlanságban voltak Isten felett szándéka tekintetében. Jehova mindezekkel irgalmasságot tanusitott, s a Jónás által előárnyékolt rosszkedvüek azt gondolták, hogy valóban gyönyörüséges dolog Isten irgalmát élvezni. De amidőn elérkezett az idő, hogy ők is irgalmasságot tanusitsanak másokkal szemben, teljesen csödöt mondtak. A hü maradék ezzel szemben hálás Isten iránta tanusitott irgalmáért és örömmel engedelmeskedik parancsainak s irgalmasan hirdeti üzenetét és nevét mindazoknak, akik jóakaratot tanusitanak Istennel szemben. A maradék tagjai örvendeznek azon, hogy Isten megengedte nekik a földön maradni s tanuiként működni, és egyáltalán nem aggodalmaskodnak azon, hogy meddig kell még a földön maradniuk s itt az ő munkáját folytatniuk. Számukra Isten akaratának a cselekvése mindennél fontosabb. A csodafa csodálatos felnövése és hirtelen elmulása próféták bizonysága Jehova gyors ítéletének, valamint annak Krisztus Jézus, a templomban lévő nagy bíró által való ismertetésének. Az irgalmassal kegyelmet tanusit; de minden további irgalom nélkül végre lesz hajtva az Úr ítélete mindazokon, akiknek alkalmuk volt értelmet szerezni s akik az Úr kegyelmét meggyalázták vagy figyelmenkivül hagyták, ellene fordultak s vonakodtak közölni az irgalmasság és vigasz üzenetét az ellenjelképes ninivébeliekkel.

[38] Az ember nagy kiváltságát képezi, hogy Isten útját megismerje s azt kövesse, amint az Úr Jézus kijelentette: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust." (János 17 : 3) Miként Jónáshoz szolt az előképben, úgy szól most is Jehova a Jónás által szemléltetett osztályhoz haragjának idején: „Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, amelyben több van tizenkétszer tizezer embernél, akik nem tudnak különbséget tenni jobb és balkezük között, és baromi is sok van?" (Jónás 4 : 11) Másszóval, Jehova igy szólt: „Nagy irgalmasságot tanusitok azáltal, hogy Ninivének alkalmat nyujtok a megtérésre; megdicsőitem irgalmasságomat azáltal, hogy a „kereszténységben" lévő jóakaratu embereket megkímélem és nekik alkalmat nyujtok a megtérésre, mivel egykor teljes tudatlanságban voltak." Az a tény, hogy Ninivé teljesen pogány volt, nem akadályozta meg Jehovát abban, hogy e várossal irgalmasságot tanusitson. Ez egy nagyon nagy város volt, s a nép el volt vakitva és tudatlanságban volt tartva s az Izraelnek adott törvényen kivül állott: „Mert a törvény haragot nemz; ahol pedig nincs törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen." (Róma 4 : 15) Mivel az Izraeliták Isten törvényével birtak, a ninivébeliekné sokkal büntetendőbbek voltak. (Róma 5 : 13) Hasonlóképpen birtokában volt egy ideig a „kereszténységnek" is Isten ígéje, s mivel azt állitja, hogy azt követi, sokkal büntetésreméltóbb, mint akik tudatlanságban tartattak Isten ígéjét illetőleg; most pedig röviddel a „kereszténységnek" a mindenható Isten nagy napja csatájában való megsemmisitése előtt Jehova kiküldi — a Jónás által előárnyékolt — tanuit a „kereszténység" figyelmeztetésére. Ennek a figyelmeztetésnek egyik legfőbb célja az, hogy a vakságban és tudatlanságban tartottaknak lehetővé tegye a helyes út megismerését, Isten mellé állhassanak s ott oltalomban részesüljenek. Ez nagy kegyelem velük szemben. Az Úr szolgálatára vállalkozóknak mondja az Úr: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek." (Máté 5 : 7) Akik Istentől tanulnak és engedelmeskednek neki, örvende-

(Folytatás a mellékleten)

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinl 184. – R. Březina Praha, nyomása.

FEL

nek az alkalomnak, hogy a jóakaratú embereknek a királyság üzenetét hirdethetik s így felvilágosíthatják őket Jehovának a jóakaratú emberekkel tanusított irgalmáról. Miként Ninivében százhuszezer ember volt, akik teljesen tudatlanok voltak, így ma is milliók élnek a „kereszténységben" teljes tudatlanságban az ördög és hivatásos vallásoskodóinak rájuk gyakorolt elvakító befolyása miatt. Isten azt akarja, hogy ezek a tudatlanok alkalmat nyerjenek a felvilágosodásra és a helyes út megtalálására, mielőtt végleges ítélete végre lenne hajtva; s az igazság feltárása által irgalmasságot és kegyelmet tanusít velük. A feljegyzés azt mutatja, hogy Isten az ő irgalmasságában az állatokra is gondolt. Így tanusít Isten kegyelmet még a néma állatokkal is, és Ninivében ezeknek is böjtölni kellett.

[39] Jónást már nagyon sokat kritizálták jogtalanul. S gyalázóit különösen a vallásoskodók között találjuk. De semmi alapja sincs Jónás kritizálásának, hiszen látjuk, hogy Jehova őt főképpen arra használta, hogy a Krisztus Jézus állítólagos követői között fennálló állapotokat előárnyékolja. Arra kell gondolnunk, hogy Jónás egyike Isten szent prófétáinak, s ezek a próféták mint hű tanui elismerésében részesültek, mert róluk van megírva: „És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról." (Zsidók 11 : 32) Még ez áll az Úr e hű tanuiról: „És mindezek hit által jó bizonyságot nyertek . . ." Jónás Jehova tanuja volt; s ezek a tanuk Jehova mostani tanuinak példaképpen vannak bemutatva, amennyiben megmutatják a helyes követendő utat. — Zsidók 12 : 1.

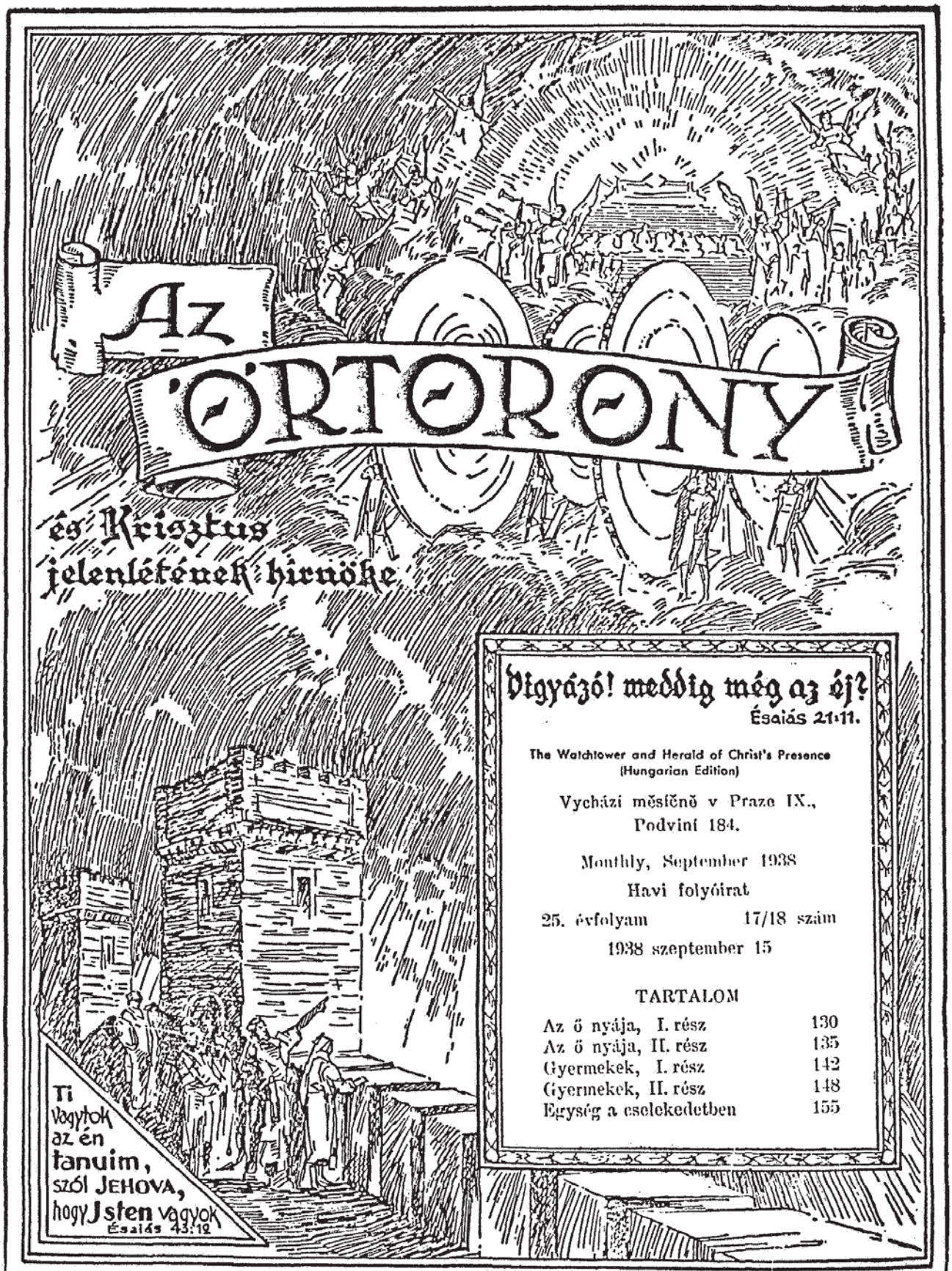
[40] Jónásról semmi további nincs feljegyezve s ez is azt bizonyítja, hogy Jónás jövendölése egy prófétai kép, amelyben Jónás különböző időben különböző szerepet játszott; valamint hogy Jehova ezt a képet azok javára szerezte, akiknek alkalmat nyujtot megismerésére és szolgálatára. Jónás és a tengerészek, a cethal, a ninivébeliek és a néma állatok, mindezek lejátszották a nekik kiosztott szerepet, s a kép kiemeli Jehova Isten és Jézus Krisztus megismerésének és örömteljes szolgálatának nagy fontosságát. Isten igazi maradékának a tagjai, az ő tanui a földön, szeretik az Úr „más juhait", akik „Jonadáboknak" neveztetnek, és őket társaknak tekintik és akként kezelik. (122. zsoltár 8, 9) Nagy örömük telik abban, hogy Jehova hirnökei lehetnek s mint olyanok Isten irgalmasságának és jóságának üzenetét elvihetik a jóakaratú embereknek: „Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaid árnyékába menekülnek. Dúslakodnak házad bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvizéből. Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot." (36. zsoltár 8—10) „Hiszen kegyelmed jobb az életnél: ajkaim hadd dicsérjenek téged. Áldanálak érte életem fogytáig; a te nevedben emelném fel kezeimet. Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged a szám!" — 63. zsoltár 4—6.

Tanulmánykérdések

1. Kire vonatkozik Mikeás 6 : 8? Mit jelent ez? és mily összhang áll fenn az itt vázolt jövendöléssel?
2. Mi van előre bemutatva a Jónás 3 : 6-ban feljegyzettekben? mégpedig a) a kifejezésben: „eljuta a beszéd Ninivé királyához"? b) hogy a király neve nincs ismertetve? c) a király cselekvési módja által, miután tudomást szerzett az üzenetről?
3, 4. Mily további intézkedéseket tett a király? Mit váltott ki ez a ninivébelieknél, és mi lett belőle számukra? Hasonlítsd össze vele a „kereszténység" uralkodóinak a cselekvési módját s egy ily utnak a végét!
5—8. Mikor és hogyan teljesednek Jézusnak Máté 8 : 11, 12 és Lukács 13 : 27—29-ben feljegyzett szavai?
9—11. Utalj ama prófétai tény teljesedésére, hogy a proklamáció a királytól származott s a nép engedelmeskedett, miáltal a ninivébeliek azon nemzedéke életben maradt.
12. Soroly fel tényeket, amelyekből a „királyság evangéliuma" előretörése és a „nagy sokaság" ismertetése felismerhető!
13. Indokold meg a Sófoniás 2 : 2. 13—15 Ninivéről szóló feljegyzését! Alkalmazd a prófétai tényeket!
14, 15. Mutasd ki, hogy a Jehova figyelmeztetésének Jónás által Ninivébe való eljuttatásáról s annak a ninivébelieken kiváltott hatásáról szóló prófétai kép már beteljesedőfélben volt akkor, amidőn ez ismertetve lett azok előtt, akiknek részük van ennek beteljesedésében!
16. Magyarázd meg a Jónás 4 : 1-ben feljegyzett tényállást!
17—19. Ird le a képnek a Jónás 4 : 2-ben feljegyzett része beteljesedését!
20. Mily tények mutatják világosan, hogy a Krisztus állítólagos követői némelyike által elfoglalt álláspontnak önzés és gyávaság az alapja?
21. Hogyan tekinti Jehova a panaszkodókat és zúgolódókat, amint a 4. vers mutatja?
22. Mily hatása volt Jehova dorgálásának Jónáson, amint az az 5. versből kitünik? Hogyan teljesedik ez?
23. Mutasd ki, hogy a Jehova által Jónás számára szerzett védelem (6. vers) egy további fontos része volt a prófétai képnek!
24, 25. Mire célozott Jehova a megtérő ninivébeliek megkímélésével? Alkalmazd ebben az összefüggésben Máté 16 : 3, 4. versét! Valamint Jónásnak a 7. versből kitünő tapasztalatát!
26, 27. Kit szemléltetett Jónás a 8. vers feljegyzése szerint és mennyiben?
28. Annak kimutatására, hogy mit jelent az Úr örömében lenni, hasonlítsuk össze az Úr örömében lévők cselekvési módját azok eljárásával, akik nem bírják az Úr örömét!
29—31. Mily jelentősége van a hírnévnek és tiszteletnek? Mutasd ki, mennyire fontos e pontnak a helyes értelmezése! Magyarázd meg és alkalmazd Lukács 15 : 2. 3. 6, 7-et.
32. Mutasd ki, vajjon igazolható valamiképpen azok megtámadása és vádolása, akik hűségesen törekszenek ismertetni az emberekkel a királyság üzenetét!
33. Utalj azok igazi természetére és cselekedetük eredetére, akik ellene állanak a figyelmeztetés hirdetési munkájának. Mi a következménye egy ily ellenállásnak?
34. Hogyan teljesedik a 9. vers?
35, 36. Mikor és kire vonatkozik a Máté 13 : 43-ban feljegyzett biztosíték és figyelmeztetés?
37. Mutasd ki, hogy amidőn Jehova a csodafát teremtette, „hogy megszabadítsa őt (Jónást) rossz kedvétől", az egy további fontos vonása vot a prófétai képnek! Mily prófétai jelentősége van a csodafa gyors felnövésének és hirtelen elmulásának?
38. Igazold Ninivének Jehova által történt megkímélését és Jónás rendre utasítását, mivel ez ellene szegült! Alkalmazd a 11. verset azokra, akiket Jónás ott szemléltetett!
39. Mutasd ki, vajjon igazolt Jónásnak elítélő megkritizálása!
40. Mily jelentősége van annak a körülménynek, hogy a feljegyzés nem mond semmi továbbit Jónásról! Mutasd ki, hogy ez a prófétai kép Isten igaz maradéka érdekében betöltötte azon célját, amiért azt Jehova a nagy kegyelmében szerezte!

(Angol W. 1938 február 15)

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinní 184.

Monthly, September 1938

Havi folyóirat

25. évfolyam 17/18 szám

1938 szeptember 15

TARTALOM

Az ő nyája, I. rész	130
Az ő nyája, II. rész	135
Gyermekek, I. rész	142
Gyermekek, II. rész	148
Egység a cselekedetben	155

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79. Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

25. évfolyam | 1938 szeptember 15 | 17—18 szám

Az ő nyája

I. rész

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet és engem is ismernek az enyéim, amiként ismert engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd szómra; és lészen egy akol és egy pásztor." — János 10 : 14—16.

JEHOVA, a felséges Atya vagy életadó, az emberiséget Jézus Krisztus keze és hatalma alá rendelte, mivel Jézus az emberi nemet saját drága vérével váltotta meg. Amint igéjében kijelenti, Jehova kifejezett akaratát képezi, hogy az emberi nem minden engedelmes tagját magához gyüjtse s nekik életet adjon. (Róma 6 : 23) Először összegyüjti a kis sereget, amelyet az Úr maga „kicsiny nyájnak" nevez s amelyről így szól: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot." (Luk. 12 : 32) A kicsiny nyáj tagjai egyesültek Krisztus Jézussal királysága szolgálatában és királyi házában. Azután pedig kiválaszt Jézus — saját kijelentése szerint — egy másik sereget, amelyet „más juhoknak" vagy „nagy sokaságnak" nevez s amely a trón előtt szolgál. (Jel. 7 : 15) A „kicsiny nyáj" az „első feltámadásban" emberiből szellemi természetre lesz átváltoztatva és Krisztus Jézussal örökre a mennyben nyer lakást. A nagy sokaság ellenben örökre a földön fog lakozni. A „kicsiny nyáj" szellemi, egy meghatározott csoport; a nagy sokaság ellenben egy másik. Végül azonban, amidön Krisztus Jézus az összegyüjtés munkáját befejezi, a Szentírás kijelentése szerint az így összegyültek mind „egy nyájat" fognak alkotni egy nagy pásztor, Krisztus Jézus vezetése alatt.

[2] Attól a naptól kezdve, hogy a szent szellem pünkösdkor kitöltetett, Jézus évszázadokon keresztül a „kicsiny nyáját" választotta ki. Visszajövetele után a kipróbáltakat magához gyüjtötte a templomba és megkezdte a „más juhok" vagy „nagy sokaság" összegyüjtését. A Szentírásból kitünik, hogy az Úr Jézus 1918-ban Jehova templomához jött, a királyság akkori várományosait magához gyüjtötte s megkezdte kipróbálásukat és megítélésüket. A Szentírás azt is kimutatja, hogy Jehova az így összegyülteknek „új nevet" adott, amely név először 1931-ben lett kinyilatkoztatva; valamint hogy azután 1935-ben az Úr először nyilatkoztatta ki népe előtt, hogy a „nagy sokaság" egy földi osztály, és ismertette, hogy most juhainak eszt a részét válassza ki. Most világosan látni lehet, hogy napjainkban a „kicsiny nyáj" egy része még a földön van és ezekkel együtt olyanok is, akik a nagy sokaságot alkotják. Sokan azt állitják, hogy nem képesek megállapitani, vajjon a „kicsiny nyájhoz", vagy pedig a nagy sokasághoz tartoznak. Isten népe minden tagjának az az őszinte kivánsága, hogy megértse, melyik csoporthoz tartozik. *Az Őrtorony* itt megtárgyal néhány Iráshelyet, amelyek remélhetőleg mindenkit képesitenek állapotuk mibenlétének a megvizsgálására és megállapitására. Senki ember, társulat vagy szervezet nem képes megállapitani egy másiknak a hovátartozandóságát. Mindenki maga kell tudja, hol áll, s végkövetkeztetéseit a Szentirásra kell alapitsa. *Az Őrtorony* csak az eldöntésre váró kérdést illető Iráshelyek összegyüjtésében lehet segitségetekre, valamint ez Iráshelyeket a magukat Isten akarata cselekvésére szentelők mindenike előtt ismert tényeknek megfelelően alkalmazni. Az itt felsorolt dátumok tehát a következőket jelentik: 1918: Krisztus Jézusnak templomához jövetelét; 1931: ekkor ismertette népe előtt Isten, hogy új nevet adományozott neki; és 1935: ekkor ismertette meg Isten az ő népével a nagy sokaságot. Ezek a dátumok fontosak ennél a vizsgálódásnál s éppenezért tartsuk emlékezetünkben. Ezek nem önkényesen lettek felállitva, hanem a maradék tudja, hogy azokon az időpontokon bizonyos események játszodtak le. Szükségszerüen el kell jöjjön az idő, amidön a „kicsiny nyáj" kiválasztása számszerint apadni kezd, azután pedig, meghatározott időben, egészen megszünik. Az az idő is el kellett jöjjön, amidön a nagy sokaságot alkotó „más juhok" kiválasztása meg kellett kezdődjék, s e juhok állandóan kell szaporodjanak a teljességre jutásig, midőn a jó pásztor, Krisztus Jézus alatt, mindannyian egy nyájat fognak alkotni. E tények figyelemben tartása képesiteni fog arra, hogy az itt megvizsgálandó vitakérdésben következtetésre jussunk.

A szellem bizonyságtétele

[3] Miután Krisztus Jézus Jehova parancsára megkezdte a „kicsiny nyáj" kiválasztását s a szent szellem pünkösdkor kitöltetett, Krisztus Jézus jogszerint megbizott apostola a „kicsiny nyáj" más előrelátható tagjainak a szent szellem ihletése alatt a következőket irta: „Ez a szellem * bizonyságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak: ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg." — Róma 8 : 16, 17.

[4] Fontos figyelembe venni, hogy ez az üzenet nem a nagy sokasághoz van intézve, hanem a „hivatalosakhoz", „Isten szeretteihez, a hivatalos szenteknek". (Róma 1 : 7) Ezek a szavak tehát vonatkoznak az apostolokra és Krisztus teste más tagjaira, csakis ezekre. A Róma 8 : 16, 17 szavai alkotják a kulcsszöveget az Isten juhai két csoportjának a helyes megkülönböztе

---

* *A magyar Károli fordításban a szellem szó helytelenül léleknek van fordítva s mivel ez sok félreértésre vezetett, a bibliaidézetekben is mindig „szellem"-et irunk a helytelenül fordított „lélek" helyett. A lélek szó mindig egy személyre vonatkozik, pl. Mózes I. 2 : 5-ben, ahol helyesen áll a lélek szól, míg a szellem, nem személyt, hanem láthatatlan erőt jelent. Pl. Mózes I 1 : 2-t vegyük, ahol ez áll: „... Isten szelleme [tehát láthatatlan ereje] lebegett a vizek felett." Ugyszintén a Jehova név is magyarban mindig „Úr"-nak van lefordítva, miértis mi lefordítatlanul Jehovát irunk.*

FEL

tésére és megjelölésére, amely juhok végül Jézus Krisztus alatt *egy nyájat* fognak alkotni. Szükségesnek mutatkozik itt különböző fordítást idézni, mert ez e *Őrtorony minden olvasója számára nagyon értékes.*

[5] „A szellem maga [a „maga" szó görög formája semleges nemű s ez azt mutatja, hogy a „szellem" (magyarban lélek) nem egy személy] tesz bizonyságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten fiai vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, Isten örökösei, Krisztus örököstársai, ha ugyanis vele szenvedünk, hogy vele is dicsőüljünk meg." *(Schlachter)*

[6] „A szellem maga bizonyítja a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk. S ha gyermekek, örökösök is; valóban Isten örökösei és Krisztus társörökösei, ha valóban együtt szenvedünk, hogy együtt is dicsőüljünk meg." *(Diaglott)*

[7] „Együtt bizonyítja a szellem maga a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk. De ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is: Isten örökösei és Krisztus társörökösei, amennyiben vele szenvedünk, hogy vele dicsőüljünk is meg." *(Weitzsäcker)*

[8] „A szellem maga tesz bizonyságot a mi szellemünknek, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha azonban gyermekek, örökösök is, vagyis Isten örökösei és Krisztus társörökösei; ha vele szenvedünk, hogy vele is dicsőüljünk meg." (*Allioli;* kath. ford.)

[9] „Éppen ez a szellem bizonyítja a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. De ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is, tudniillik Isten örökösei és Krisztus örököstársai, ha ugyanis vele szenvedünk, hogy vele dicsőüljünk is meg." *(rev. Zürcher Biblia)*

[10] „És ez a szellem bizonyítja a mi szellemünknek, hogy Isten fiai vagyunk. És ha fiak, akkor örökösök; Isten örökösei és részesek a Messiás Jézus örökségében; úgyhogy ha vele szenvedünk, vele is dicsőíttetünk meg." (A sziriai kézirat angol ford. szerint.)

[11] E szöveg összes fenti fordításaiban előforduló „a mi szellemünk" szavak nyilván a bennünk — tudniillik akikhez a fenti szöveg szól — lévő láthatatlan hajtó erőt jelentik, amely szellemet Isten a mi szívünkbe küldötte s amely által felismerjük, hogy Jehova a mi Atyánk, s őt úgy is szólítjuk. Ez a szöveg a teremtménynek a Teremtőhöz való viszonyát jelzi, t. i. mint fiunak az atyához való viszonyát. „Aki megtartoztatja beszédét, az tudós ember, és aki higgadt szellemű, értelmes férfiú." (Példb. 17 : 27) Aki értékeli Istenhez való viszonyát, az higgadt szellemű és komolyan mérlegeli, hogy Isten mit parancsol neki. Ha tehát valaki a szellem bizonyítékát bírja, hogy ő Isten fia, úgy abból az következik, hogy Isten örököse és részes Krisztus Jézussal az Atyjától nyert örökségben, s ez azon feltételhez van kötve, hogy 'Krisztussal kell szenvednünk'. Az e helyen élethevágóan fontos pont az, hogy a teremtmény a szellem bizonyságát bírja, miszerint Isten fia s így a „kicsiny nyájhoz", nem pedig a nagy sokasághoz tartozik.

Szenvedés

[12] Mielőtt megvizsgálnuk, hogyan tanuskodik a szellem a mi szellemünkkel, helyesnek mutatkozik tanulmányozni az összefüggést annak megállapítása végett, hogy ez Iráshely ihletett szavainak melyik része (ha egyáltalán valami) vonatkozik a nagy sokaságra. A Krisztus Jézussal való örökség egyik feltétele a vele való szenvedés. Mindazáltal csupán az Úr ügyéért való szenvedés, sőt a neve igazolásáért való mindhalálig tartó szenvedés az, ami döntő bizonyítékot annak megállapítására, hogy vajjon az illető Isten fia és Krisztus Jézus társörököse a szellemi vagy mennyei örökségben vagy sem. Az ókori szent emberek Istenben vetett hitükért és hűségükért, valamint a Messiás uralma alatt álló eljövendő királyságért mindenféle büntetést szenvedtek, sőt kegyetlen halált is. (Zsidók 11. fejezet.) Ezek a férfiak nem nyertek bizonyságot Jehovától, hogy fiai lennének, sem nem imádkoztak Istenhez, mint atyához. Az Ésaiás 63 : 16 és 64 : 7-ben előforduló „Atyánk" kifejezés prófétai s nem a hű prófétákra vonatkozik, akik Krisztus Jézus eljövetele előtt éltek és meghaltak. Figyeljük meg Péter apostol ihletett szavait, miszerint a *hű próféták, akik Krisztus Jézus* eljövetele előtt Krisztus szenvedéséről és az utánna következő dicsőségéről jövendöltek, szorgalmasan kutatták e jövendölés jelentőségének a megértését; Isten azonban nem nyilatkoztatta ki nekik, mivel az említett szenvedések és dicsőség nem nekik, hanem a szellemtől szülötteknek, a választottaknak szól, nem másnak. „Amely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az iránt való kegyelem felől jövendöltek: nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenti ki a Krisztusnak ő bennük levő szelleme, amely eleve bizonyságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségéről. Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikálták néktek az evangéliumot az egekből küldött szent szellem által; amikbe angyalok vágyakoztak betekinteni." — Péter I. 1 : 10—12.

[13] A Krisztus Jézussal való társörökség nem az ókori hű férfiaknak volt szánva, hanem azoknak, akiket Krisztus Jézus magához gyűjt és teste, a kicsiny nyáj tagjává teszi. (Zsidók 11 : 39, 40) Hasonló vagy még találóbb okból nem szükségszerű bizonyítéka a szellemi fiúság mellett a Jehova nevéért és királyságáért való bizonyságtevés és az ennek következtében elszenvedett gyalázat Krisztus Jézus visszajövetele és az 1918-ban történt templomához jövetele után, és különösen miután 1931-ben az új név feltárult Isten népe előtt. Ez nem bizonyítana szükségszerűen, hogy az ilyenek Isten fiai, akik mint Jehova örökösei részesülnek Krisztus Jézussal a mennyei örökségében. Ezenkívül meg kell legyen a szellem bizonysága a mi szellemünkkel, amint azt a szöveg mondja. Akik most Istennek és Krisztus Jézusnak szolgálnak, mindannyian gyalázatot szenvednek az ellenségtől; de csupán ezáltal nem lehet megállapítani, hogy milyen állást foglalunk el az Úr Jézussal és szervezetében.

„Szellem", és mi értendő az alatt.

[14] A Róma 8. rész 16, 17. verseit megelőző része megvilágítja a dolgot, s ezért ezt a részt vizsgáljuk meg előbb. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem szellem szerint. Mert a Krisztusban való életszellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől." Isten szelleme vagy hatalma az élet ereje. Ez a szellem a teremtményben Isten törvénye szerint működik, nem pedig a test szenvedélye szerint. Akikről az első vers azt mondja, hogy Krisztus Jézusban vannak, egyelőre Ádámtól örökölt bűnös testük van, mivel — oly viszonyok között, mely fölött nincs hatalmuk — bűnösökként születtek. A testi szervezetben az örökölt törvény vagy cselekvésmód lakik, illetve az a szabály, hogy a bűn szerint cselekedjék, amelynek zsoldja a halál. (Róma 6 : 23) De Isten szelleme erősebb, mint az említett bűn és halál törvénye s azért azok, akik „*Krisztus Jézusban*" vannak, Isten szelleme által megszabadultak a bűn és halál törvényétől. Azonban 1931 vagy 1935 óta, amidőn az Úr a Jonadábokat összegyűjteni és ismertetni kezdte, nincsenek az összes felszenteltek, illetve tevékeny Jonadábok legalábbis részben megszabadítva Isten szelleme által a „bűn és halál törvényétől"? Erre tagadólag kell felelnünk. Az élet elnyerésének a feltétele igaz az, hogy mindannyian a 'menedékvárosban kell maradjanak'; de e szavak „nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak", csak a Krisztus Jézusban lévő felkentekre vonatkoznak, míg a Jonadábok romlásba jutnak, ha elhagyják a menedékvárost, illetve Istennek Krisztus uralkodása alatt álló szervezetét.

[15] Aki magát Istennek szenteli, tehát a „szellem szerint kell járjon", hogy — a kijelentés szerint — a „törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem szellem szerint." (Róma 8 : 4)

FEL

Amint mondottuk, az örökölt testben az a törvény lakik, amelyet az apostol a „tagjaimban lévő bűn törvényének" nevez. (Róma 7 : 23—25) Akik test szerint járnak, a test törvénye szerint járnak és „testükkel a bűn törvényének" szolgálnak. Akik nem így, hanem Isten szelleme szerint járnak s mint az Isten szellemétől szült felkent szellemi teremtmények járnak és cselekszenek, beteljesítik Isten igazságát. Most a Jonadábok is Isten szelleme szerint kell járjanak, noha ők örökre emberek maradnak, mert az Úr csak azokat fogadja el, akik az igazságosság ez útját követik. Úgy a maradék, mint a Jonadábok az igazságosság törvényének ugyanazon irányvonalait kell kövessék.

[16] Az ebben az Irásszövegben használt „test" szó azt jelenti, hogy aki aszerint jár, elméjét és cselekedeteit e világ dolgainak szenteli, amelynek Sátán a láthatatlan uralkodója, és azokat a dolgokat figyeli és cselekszi, amelyeket a világ s amelyek ellenkeznek Jehova Isten akaratával. „Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a szellem szerint valók pedig a szellem dolgaira." — Róma 8 : 5.

[17] Akik a felkentekhez tartoznak s így Isten fiai, elméjüket és hajlamaikat Isten és a királyság dolgaira kell irányítsák, s ezt is cselekszik. Úgyszintén a Jonadábok is, mivel Jehova és az ő országa mellé állottak, elméjüket és hajlamaikat Isten és királyságára kell irányítsák, e világ dolgai helyett, amelyek az örökölt testet vonzák, hogy a bűn törvényét szolgálja. „Mert a testnek gondolata halál; a szellem gondolata pedig élet és békesség." — Róma 8 : 6.

[18] Mivel a Jonadáb a menedékvárosban tartozkodik, többé nincs közvetlenül a halál ösvényén, illetve többé nem gondolkozik test szerint, nem hódol a bukott testnek és az ördög szervezetének, hanem az élet útján van, mivel az Isten szervezetében Krisztus Jézus alatt menedéket talált és ezután a királyság dolgaira ügyel, noha nem is született szellemtől. Az igazi Jonadáb Isten országát keresi, annak szívből engedelmeskedik, és nem foglalkozik e világ dolgaival. Amint az az ókori hű embereknél volt, ő is a királyság után vágyik és szívét teljesen a királyságra irányítja.

[19] Mivel Sátán ellensége Istennek és Krisztus Jézusnak, ellensége mindenkinek, aki Isten és Krisztus oldalán van. A Sátán oldalán lévők mindnyájan test szerint gondolkoznak, s a Jonadábok bizonyára nem lehetnek Sátán oldalán, hogy ugyanakkor Jehova kegyelmét is élvezzék. „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti." — Róma 8 : 7.

[20] Azok az emberek, akik jóakarattal viseltetnek Isten iránt és teljesen Isten mellé állottak, magukat Jehova akaratának a cselekvésére szentelvén, nem lehetnek ellenségei Istennek. E tekintetben a Jonadábok és a maradék ugyanabban az állapotban van. „Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt." — Róma 8 : 8.

[21] Közvetlenül ezután következik a szöveg, amely kifejezetten azoknak szól, akik szellemtől születtek és Krisztusba keresztelkedtek: „De ti nem vagytok a testben, hanem a szellemben, ha ugyan Isten szelleme lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus szelleme, az nem az övé." — Róma 8 : 9.

[22] Ha valaki Krisztus Jézusban van, akkor Krisztus szellemével kell bírjon. A szellemtől születtek és felkentek Krisztusban vannak s ezért szellemben, noha egy emberi, testi szervezetben működnek és szolgálnak. Ezeket Krisztus szelleme vezeti s e szellemmel összhangban cselekszenek. Egy teljesen felszentelt Jonadáb az Úr szellemével bírhat s amellett mégsem szellemi teremtmény, akiben Isten szelleme mint egy szellemi templomban lakozik. A Jonadábok oly értelemben bírják Krisztus szellemét, hogy magukat Isten nevének az igazolására akarata cselekvésére szentelték; de ők nem tagjai Krisztus testének s így „nem tagjai a „kicsiny nyájnak" sem, hanem az Úr „más juhaihoz" tartoznak.

[23] Azután az apostol — kifejezetten a szellemtől születtekhez — így szól: „Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a szellem élet az igazságért." (Róma 8 : 10) Ez a szöveg nem vonatkozik a Jonadábokra, mert ezeknek a teste nem lett feláldozva s így nem is halott, noha nem-test szerint járnak. Az Úr szelleme, amellyel a magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelő Jonadábok bírnak, arra indítja őket, hogy igazságosan éljenek, igazságosságot keressenek és gyakoroljanak. Ezek szorgalmasan Isten akaratának a cselekvésére törekszenek, ami igazságos és Jehova nevének az igazolására szolgál. Egy emberi teremtmény, aki igazolva lett és a bűnáldozat részeként van bemutatva, minden emberi reménységre és kilátásra nézve halott és Krisztusban élő kell legyen és vonzalmait a mennyei dolgokra irányítva kell tartsa. Az ilyenekről van megírva: „De ha annak a szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is a bennetek lakozó szelleme által." (Róma 8 : 11) A Jonadáb teste nincsen így módon megelevenítve, mert ő nem képezi részét a bűnáldozatnak. A Jonadáb a saját testében csupán a szellem szerint jár; de nincs megelevenítve egy a Krisztus Jézusban való újteremtményként. Ő testben van, és reménységei nem mennyeiek, hanem földiek. Jézust valóban megölték bűnáldozatként és az élet teljességére lett feltámasztva. Tanítványai azonban először halottak voltak a bűnben, mivel Ádámtól a halált örökölték, azután pedig meghalt az a joguk, hogy mint emberi teremtmények éljenek, hogy részei lehessenek a bűnáldozatnak; s ettől kezdve, miután szellemtől születtek, halandó testük Isten szelleme által megelevenítetett vagy képesítve lett Isten szolgálatára. A bűnnek való meghalás más, mint a Krisztus Jézussal való áldozati halál, amint azt a Tim. II. 2 : 11, 12-ből olvassuk. Mivel a Jonadáb nem lesz része a bűnáldozatnak és nincs áldozati szövetségben Krisztus Jézussal, nincsen Krisztusban; de a Jonadáb a bűnös világra nézva halott vagy ellenkező úton kell járjon. Az igazságosságot kell keresse és aszerint kell járjon.

[24] Aki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelte, nem járhat test szerint, amint írva van: „Mert ha test szerint éltek, meghaltok: de ha a test cselekedeteit a szellemmel megöldöklitek, éltek." (Róma 8 : 13) Ez bizonyára az új, Istentől felkent teremtményekre vonatkozik. A Jonadábok szintén nem élhetnek „test szerint", illetve a bűn és halál törvénye szerint, amely Pál kijelentése szerint „az én tagjaimban" van (Róma 7 : 23), vagy amennyiben a test cselekedeteit teszik. (Galata 5 : 19—21) Mindazáltal a Jonadábok úgy, mint a felkentek Isten szellemének a segítségével képesek megöldökölni a test, illetve az örökölt bűn testének cselekedeteit, amelyeknek ez a test engedelmeskedik. A Jonadábok nem a mennyben, hanem a földön fognak örökké élni, miután a felkent kicsiny nyáj minden földit feláldoz s az ő élete el van rejtve Krisztusban, s ha egyáltalán élni fog, a mennyben kell éljen. Akik Krisztusban vannak, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. — Gal. 5 : 24.

[25] Kik tehát az apostol ihletett írásában említett Isten fiai? „Mert akiket Isten szelleme vezérel, azok Isten fiai." (Róma 8 : 14) Ezek a szavak pontosan ráilletek a felszenteltekre s rájuk volt korlátozva, mielőtt az Úr 1918-ban templomához jött, amidőn a szent szellem mint ügyvivő [vigasztaló] működött és mielőtt Jézus a nagy sokaságot alkotandó „más juhait" összegyűjteni kezdte. Noha most a Jonadábok az Úr szellemének a vezetését kell kövessék, nincsenek Istentől fiaiként szülve. Ezeket Jehova nem fogadja fiaiként. Ők végül fiak lesznek a földön, úgy mint Ádám a teremtésének idején, mielőtt vétkezett (Luk. 3 : 38). Ezek a menedékvárosban kell maradjanak, míg Jehova meghatározott ideje eljön, amidőn Krisztus Jézus által igazolja őket és életet ad nekik. Ezzel szemben a felkentek 'újjá lettek szülve élő reménységre'. (Péter I. 1 : 3, 4) Az ily szellemtől szülöttekről van megírva: „Szeretteim, most Is-

FEL

ten gyermekei vagyunk." (János I. 3 : 1, 2) A „kicsiny nyáj" tagjai Isten fiaivá lesznek a szellemtől való születés idején. A nagy sokaság tagjai pedig csak akkor lesznek Isten tolát fiai, amidőn örök életet nyernek a földön.

[26] A földi örök életben reménykedő Jonadábokra vonatkozólag van megírva, „hogy a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság [mulandóság] rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára." (Róma 8 : 21) Csak miután az Úr 1918-ban mint bíró templomához jött, lettek nyilvánvalóvá Isten fiai, amennyiben összegyűjtettek az Úrhoz a templomba. „Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig." (Róma 8 : 22) Itt egy bizonyos idő van említve, amidőn vár; mégpedig mire vár? Az apostol így felel: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak [illetve a szellemi fiak, akik elismertettek és 1918-ban és azután a templomba gyűjtettek] megjelenését." (19. vers) Ezután a Jonadábok meglátták a szellemi fiak megnyilvánulását, amiként Józsefet megismerték Egyiptomban a testvérei, s amidőn a Jonadábok megismerték és felfogták, hogy Krisztus Jézus, a Király eljött és a kipróbáltakat a templomba gyűjtötte, megszűntek sohajtozni s többé nem figyelnek a fájdalmakra, mivel látják, hogy a szabadulás napja közel van. Sóvárgó várakozásuk beteljesedett. Erre az apostol a következő szavakat fűzi hozzá: „De nem csak ezek [a jóakaratú emberek, mielőtt Jonadábok vagy az Úr más juhai" lettek], hanem mi magunk [Krisztus testének tagjai] a szellem zsengéjének birtokosai is [illetve a mennyei szellemi élet kostolói, biztosítékai vagy zálogai], mi magunk is fohászkodunk magunkban [az Úrnak 1918-ban történt templomához jövetelétől, és különösen a szent szellemnek 1922-beni kitöltésétől], várván a fiúságot: a mi testünk megváltását [szabadulását]." (Róma 8 : 23) Ez a írásszöveg nem mondja „a mi testünk", illetve az összes szellemi teremtmények testeit külön-külön vagy együttvéve, hanem „a mi testünk", ami Krisztus testét jelenti, amelynek tagjait a hű kicsiny nyáj alkotja. A *Krisztus testének*, tehát a „mi testünk" megszabadítása, amelybe felkenetünk s amelyhez tartozunk, 1918-ban az Úrnak a templomhoz való jövetelével kezdődött, amidőn feltámadtak azok a hű fiak, akik addig a halálban aludtak s akikről meg van írva: „Elvettetik érzéki test, feltámasztatik szellemi test." (Kor. I. 15 : 44) A „Krisztus teste", vagyis a „mi testünk" még földön lévő maradéka elragadtatott az Úr elébe a levegőbe, illetve oly állapotba, ahol a természetes szemnek lehetetlen látni a jelenvalókat. A felkent maradék tagjai a templomba gyűjtettek az Úr körül. Honnan tudják ezek, hogy a templomban vannak? Mert a szellem bizonyítékát bírják. Tudják és értékelik, hogy a jogtalanul „felső hatalmasságoknak" nevezett emberi uralkodó hatalmak megláztatása alól megszabadultak, hogy megszabadultak a vallástól és vallásos formaságoktól, s ezáltal ruháikat, illetve ismertető jeliket megfehéritették és magukat világosan Isten gyermekeiként és Krisztus teste tagjaiként ismertetik. Ezért megszűntek sohajtozni, bementek az Úr örömébe és örvendeznek arra való tekintet nélkül, hogy hogyan bánnak velük Sátán eszközei. A Jonadábok felismerték, hogy a királyság eljött. Ők is megszűntek sohajtozni, s ők együtt örvendeznek a felkentekkel. A „kicsiny nyáj" és a Jonadábok békében és örömmel lakoznak együtt mint társak, és örömmel szolgálnak együtt. A juhok egyik nyája a Krisztusban szellemtől szülöttekből áll, és Krisztus Jézus „más juhai" testben vannak, együtt járnak a felkentekkel a földön, s mint társak együtt szolgálnak velük. Ez egy örömteljes állapot mindazok számára, akik részt vesznek az Úr szolgálatában.

[27] Mielőtt a szellemi osztály észrevette volna, hogy a templomba gyűjtetett és felkenetett, félénk volt. De hogy áll a dolog most? Az apostol így szól: „Mert nem kaptatok [a felkentek] szolgaság szellemét ismét a félelemre, hanem a fiúság szellemét kaptátok, amely által kiáltjuk: Abba, Atyám!" — Róma 8 : 15.

[28] Az őskeresztények, közöttük Pál is, egy ideig a „zsidóság" (a „zsidó-vallás"; angol B.) és azóta sokan az úgynevezett „keresztény vallás" félelmének szolgálatában voltak, amely arra késztette őket, hogy szolgai félelemmel álljanak mások előtt. A vallásos formaság, ceremonia és követelmények szolgai jármában tartattak s ezáltal önző teremtmények, mint a papok és választott vének, rabszolgáivá tétettek, mégpedig az ördög által létrehozott hagyományok következtében. Most azonban Istenfélők: felkenettek és felvilágosittattak és örömmel kiáltják: „Abba, Atya!" Ami pedig a Jonadábokat illeti, nekik is ugyanaz az érzésük, ugyanaz az állásfoglalásuk és tiszteletük Istennel szemben, mint egy gyermeknek vagy fiúnak az atyjával szemben. Ők azt az imádságot imádkozzák, amelyet Jézus a tanítványainak tanított, és Jehovát atyjuknak szólítják; mindazáltal ezt azzal a reménységgel teszik, hogy teljesen felvétetnek Isten nyájába s ezáltal Isten földi fiaivá lesznek, éppenúgy, amint Jézus a tanítványait arra tanította, hogy Istent „mi Atyánknak" szólítsák, amit ők még a szent szellemnek pünkösdkor való kitöltetése előtt tettek.

[29] Jézusnak a mennybemenetele előtt még a hű apostolok és próféták sem nyerték el a „fiúság szellemét". Ez kitünik az apostol következő ihletett szavaiból: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, *elküldötte Isten* az ő Fiát, aki asszonytól született, a törvény alá rendelve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy [krisztus igaz követői] elnyerjük a fiúságot. Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az ő Fiának szellemét [Krisztus Jézus, Isten szeretett Fiának szellemét] a mi szíveinkbe, amely ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga [illetve az Isten feltett szándékát illetőleg tudatlanságban szolgáló (János 15 : 15)], hanem fiú [Krisztus Jézusban, akinek nincs szüksége nevelőre]; ha pedig [egy szellemi] fiú, Istennek örököse is Krisztus által." — Gal. 4 : 4—7; Zürcher rev. Biblia.

[30] A galatabeliek a zsidó vallás formaságainak tévedésébe estek, s az apostol így szólt hozzájuk: „Most azonban, hogy megismertétek Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtlen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok? Megtartjátok a napokat, hónapokat és időket, meg az esztendőket. Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körültetek." (Gal. 4 : 9—11) Nem az összes zsidók lettek Isten fiaivá, hanem amint írva van, ez a kiváltság csak azoknak jutott osztályrészül, akik az Urat elfogadják, benne hisznek és neki engedelmeskednek. „Az övéi közé jött, s az övéi nem fogadták be őt: valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott nekik, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek." (János 1 : 11—13) Ez azt mutatja, hogy Istennek Mózes által kihirdetett törvénye a zsidóknak s még a hű prófétáknak sem bizonyította, sem valamely módon nem tett nekik bizonyságot, amiből jogot meríthettek volna, hogy magukat Isten gyermekeinek vagy fiainak tekintsék, amik nem voltak.

[31] Felmerülhet a kérdés: Vajjon Isten egy földi osztályra helyezheti szellemét anélkül, hogy őket szelleme által szülné? Éppen ezt tette az ókorban és természetesen most is megteheti: „És monda Mózes az Izrael fiainak: Imé Jehova névszerint hívta el Bésáléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségéből és betöltötte őt Isten szellemével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterségben: hogy tudjon kigondolni mindent, amit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; és foglalásra való köveket metszeni és fát faragni, és minden mesterséges munkát végezni. Azontúl alkalmatossá tette [Jehova] arra is, hogy tanítson, mind ő [Bésáléel], mind Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetségéből." — Mózes II. 35 : 30—34.

[32] Bésáléel nem született Isten szellemétől, sem nem lett felkenve oly módon, mint Krisztus testének tagjai, és mégis betöltötte Isten őt szellemével. Természetesen Isten eljárása Bésáléellel előképe volt annak, hogyan

FEL

keni fel Isten az ő nagy Építőmesterét, — Krisztus Jézust, Isten templomának, az egyháznak az építőjét — és hogyan oktatja a templomhoz tartozókat. Ha Isten Jézus ideje előtt egy felszentelt emberrel egy ily munkát végzett, éppenúgy kitöltheti most is szellemét a földi felszenteltekre, akik Jehovát keresik és neki szolgálnak, és megteheti ezt anélkül, hogy azokat a szellemtől szülné. Így jár el a jóakaratú emberekkel, akik most az Úr Jézus által említett „más juhokká" lesznek.

[33] Hasonlóképpen lehet joggal következtetni Dávid király esetében is, akiről következőket olvassuk: „Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának [nem Isten fia] szózata, annak a férfiúnak szózata, aki igen felmagasztaltatott, Jákob Istenének felkentje [betűszerinti olajjal felkenve] és Izrael dalainak kedvence: Jehova szelleme szólott énbennem, és beszéde nyelvem által." — Sámuel II. 23 : 1, 2.

[34] Hasonlóképpen helyezte szellemét Isten a földi Mózesre és a hetvenre, akik vele birákká tétettek, úgymint mindazokra, akikre Isten az ő szellemét adja. (Mózes IV. 11 : 16—29) Ennek további támogatására olvassuk: „És te jó szellemedet adtad nekik, hogy őket oktatná; és mannádat nem vontad meg szájuktól, s vizet adtál nekik szomjúságukban." (Néhémiás 9 : 20, 30) Istentől vagy Isten céljára felhasználtatni különbözik attól, amint azokat használja, akik Isten akaratának a cselekvésére szentelték magukat. Ez a különbség abban a módszerben mutatkozik, ahogy Perzsia királyát a Szentírás feljegyzése szerint felhasználta, aki így szólt: „És Círus perzsa király első esztendejében, hogy beteljesednék Jehovának Jeremiás szája által mondott beszéde, Jehova felindítá Círus perzsa király szellemét, és ő kihirdetteté egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: Így szól Círus, a perzsa király: Jehova, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő [Isten] parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, amely Júdában van." — Krónika II. 36 : 22, 23.

[35] Jehova nem helyezte szellemét Círusra, hanem 'felindította Círus szellemét', mégpedig mivel Círus sem nem volt Istennek szentelt, sem nem tartozott Isten szövetséges népéhez. Ami ellenben a Jonadábokat illeti, ezek minden nemzetből kerülnek ki és magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelik, és Isten nem csupán rájuk helyezi szellemét, hanem felindítja őket a maga munkája cselekvésére.

„A szellem"

[36] Mit jelentenek az apostolnak a Róma 8 : 16-ban feljegyzett szavai: „ez a szellem bizonyságot tesz a mi szellemünkkel együtt"? Kire vonatkoznak ezek a szavak? Az ezt megelőző versben következőket olvassuk: „A fiúság szellemét kaptátok." (15. vers) Ez nem jelentheti, hogy a fiúság szelleme az, amely bizonyságot tesz. Amidőn Jézus a tanítványaival volt, kioktatta őket a követendő útat illetőleg. Amidőn pedig elmenni készült, így szólt hozzájuk: „Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek", s így kinyilatkoztatta előttük, hogy távol lesz tőlük; s aztán hozzáfűzte a köv. szavakat: „Nem hagylak árván (angol Biblia szerint: vigasztalás nélkül) titeket." Hogyan kellett vigasztalást nyerjenek? Jézus szavai megfelelnek e kérdésre: „És én kérem az Atyát, és más ügyvivőt [közbenjárót, vigasztalót; széljegyzet] ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazság szellemét, amelyet a világ nem fogadhat, mivel nem látja és nem ismeri azt. Ti [azonban]ismeritek, mert nálatok marad és bennetek lakik. — Ezeket beszéltem néktek, amíg veletek voltam. A vigasztaló pedig, a szent szellem, amelyet az Atya küld az én nevemben, az mindenre megtanít majd titeket és emlékeztet mindazokra, amit mondottam néktek." — János 14 : 16, 17, 25, 26; Elberfeldi ford.

[37] Eszerint tehát az apostol által a Róma 8 : 16-ban használt „a szellem" kifejezés nyilvánvalóan Isten szent láthatatlan hatalmát jelenti, amely Istentől származik, az ő érdekében működik és Őt képviseli, Őt, a nagy SZELLEMET, aki az Úr Jézus Krisztus által ama SZELLEM. „A szellem" tehát különösen a „vigasztalót", „az igazság szellemét" jelenti, amelyet az Úr Jézus Krisztus megígért és Isten a hű tanítványoknak elküldött s amelynek az ígéret szerint „mindenre kellett emlékeztesse őket". A görög-angol Diaglott szerint e szöveg következőkép hangzik: „Az Atya ... egy más segítőt küld néktek, hogy veletek legyen a korszakig." A vigasztaló elküldetett és betöltötte a Jehova által neki szánt feladatot, amennyiben állandóan e minőségben működött és szolgált mindaddig, amíg Krisztus Jézus visszajött, a templomban megjelent s a kicsiny nyáját maga köré gyűjtötte. Krisztus Jézus visszatért és 1918-ban templomához jött, s mivel ez időtől az Úr az ő népével van a templomban, közvetlenül hat rájuk az Úr, amennyiben a felkent templomsereg szellemét a jövendölések ismertetése és megértése által megvilágítja. Isten ezt Krisztus Jézus által végzi. Amint látszik, *a szellem e bizonysága csak a szellemtől szülöttekre* vonatkozik, amint Jézus kijelenti: „Az igazság szellemét, amelyet a világ *nem* fogadhat be, mert nem látja és nem ismeri; de ti ismeritek, mert nálatok lakik és bennetek marad." (János 14 : 17) Tehát a vigasztaló vagy segítő 'a szent szellem, amelyet az Atya küld az én nevemben'. A szent szellem „maga tesz bizonyságot". Ez a különös, kifejezett névmás „maga" (lásd a szöveg 5—10. bekezdésbeni különböző fordításait) azt mutatja, hogy a bizonyság megértése nincs egyszerűen ránk, a szellemtől szülöttekre vagy valamely bennük lévő érzületre bízva, hogy megállapítsuk vagy bebizonyítsuk, hogy Isten fiai vagyunk, például a bennünk megnyilatkozó érzület vagy indulat által. Az ily dolgokra nem lehet építeni, mert nagyon ingadozók. Isten láthatatlan szelleme vagy szent hatalma nem érzelgősség és nincs kitéve változásnak, sem nem függ olyasmitől, amire az egészségünk, érzületünk vagy felkiállításunk befolyással lehetne.

Egy másik fordítás szerint így hangzik e szöveg: „Maga a szellem tesz egyidejűleg bizonyságot a mi szellemünknek." (Parkhurst's *Greek and English Lexicon*, második kiadás, 589, 590 oldal.) Ezek a szavak világosan mutatják, hogy ugyanakkor, amidőn a „fiúság szelleme" az Istennek szentelt és szellemtől szülött szívébe küldetik, a fiúság szellemének elnyeréjénél megkezdődik a szent szellem bizonysága arravonatkozólag, hogy ő Isten fia, s így kiált: „Abba, Atyám!", amennyiben megérti, hogy a fiúnak az Atyához való viszonya fennáll. Valaki, aki a mindenható Istennel nincs ily szellemi fiúi viszonyban, nem bírhat az apostol által említett szellem bizonyságával.

[39] Jézus három és fél évig volt tanítványaival; oktatta őket és úgy bánt velük, mint egy atya a gyermekeivel. Tanította őket Jehova Isten, az ő felséges Atyja nevében és megbízásából. Amidőn Jézus elhagyta őket, árván maradtak volna az Úr visszajöveteléig, de Ő ígéretet tett nékik: „Ha elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket ... Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok." (János 14 : 3, 18) Mialatt Jézus távol van s a követői számára 'helyet készít', nem hagyja őket vigasztaló nélkül: hanem kérésére Jehova elküldi a szent szellemet, hogy mint ügyvivő és segítő működjön Krisztus Jézus hű követői érdekében. Ez az isteni gondviselés kifejezetten csak a kicsiny nyáj érdekében történt. Következetesen a kicsiny nyáj tagjai kell a szellem bizonyságát bírják, hogy Isten fiai; és senki más nem bír e bizonysággal. Semmi ok sincs azon feltevésre, hogy a Jonadábok is a szellem e bizonyságát bírnák.

[40] Ebből nem következik, hogy mindenki, aki magát az Úrnak a templomhoz jövetele előtt felszentelte és szellemtől született, a szellem bizonyságával bírt volna, hanem ezt csak azok bírják, akik meghívattak, hogy Krisztus Jézussal részt vegyenek a Királyságban, és eleget is tettek. Az ilyeneknek tesz bizonyságot a szellem, hogy Isten fiai, Isten örökösei és Krisztus Jézus társörökösei a királyságra nézve. Az Úr Jézusnak a templomhoz való jövetelekor, amidőn a templomban mindazokat maga köré gyűjti, akik a meghívásnak eleget tettek, a megpróbáltatásban hűnek

FEL

bizonyultak és a templomba gyüjtettek, ezek bizalmas viszonyban vannak az Úr Jézus Krisztussal. Most tehát többé nem szükséges, hogy a közbenjáró, a szent szellem bizonyságot tegyen nekik; hanem maga az Úr Jézus az erősségük és vezérük, mivel Ő most velük van. A templomban *összegyüjtöttek részévé tétetnek 'Isten választott szolgájának'*, és az Úr Jézus Krisztus angyalai, akik néki a templomban szolgálnak, szolgálják a templomsereget: „És elküdi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyüjtik választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig." (Máté 24 : 31) „Mert angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek minden utadban." (91. zsoltár 11, 12) Csak a „kicsiny nyáj" van a templomba gyüjtve, és e „kicsiny nyáj" tagjainak 'tesz bizonyságot a szellem', hogy Isten fiai. Mikor kezdődött a szellem e bizonysága? és hogyan adatik ez a bizonyság, miáltal megállapíthatjuk a Krisztus Jézussal való királyságra szóló elhivatásunkat és választásunkat?

Tanulmánykérdések

1. Miért lett az emberi nem Krisztus kezébe és hatalmának kiszolgáltatta? Mi célból? Hogyan lesz elérve ez a cél? mily céllal?
2. Mi *történt ezzel összhangban* pünkösdtől 1918-ig? 1918-tól 1935-ig? Mily tényeket kell figyelembe venni, hogy könnyebben végkövetkeztetésre juthassunk az itt megtárgyalandó kérdésben?
3—11. Kire vonatkoznak a Róma 8 : 16, 17-ben feljegyzett szavak? Hogyan van ez kimutatva? Mily fontos pont tárul fel, ha a szöveg különböző fordításait összehasonlitjuk? Mily más fontos pontok tünnek ki ebből a szövegből?
12, 13. Magyarázd meg, vajjon az Úr ügyéért való szenvedés arra szolgál, hogy valakit Isten fiaként és Krisztus társörökéseként ismertessen?
14. Mire vonatkozik a Róma 8 2-ben feljegyzett „szellem"? Mily módon működik, hogy azáltal a Krisztus Jézusban lévők megszabaduljanak a bűn és halál törvényétől"? Mit lehet mondani e tekintetben a Jonadábokról?
15. Kire vonatkozik a Róma 8 : 4 és hogyan?
16, 17. Mit értsünk a test szerint való gondolkodás alatt? és mit a szellem szerint való gondolkodás alatt?
18—20. Mily állapotban vannak a Jonadábok a Róma 8 : 6-ot illetőleg? Miért vonatkozik ez őreájuk is?
21, 22. Magyarázd meg a 9. verset s hogy vajjon az a Jonadábokra is vonatkozik!
23. Kire vonatkozik a 10. vers? hogyan állapitható meg ez? és a 11. vers?
24. Hogyan alkalmazható a 13. vers? Mily különbséggel a Galata 5 : 24 világánál?
25. Kicsodák tehát az apostol által a 13 és 14. versben említett Isten fiai? Mily különbséget ismerhetünk fel ebben az összefüggésben a Péter I. 1 : 3, 4 és János I. 3 : 1, 2-ből?
26. Mikor és hogyan alkalmazhatók vagy teljesülnek a 21, 22, 19 és 23. versek? Hasonlóképpen a Kor. I. 15 : 44? Hogyan tudják a felkent maradék tagjai, hogy a templomban vannak?
27—30. Mit kell érteni a 15. versben említett 'szolgaság szelleme a félelemre' alatt? Ki lett megszabadítva az alól és hogyan? Mit bizonyít az, hogy megszabadultak? Mily felvilágositással szolgál e tekintetben a Galata 4 : 4—7 és 9—11-ig, valamint János I. 1 : 11—13?
31—35. Mutasd ki Iráshelyekkel, vajjon Isten egy földi osztályra helyezheti szellemét, anélkül hogy őket szellemtől szülje! Valamint hogy vajjon csak azokat használta fel feltett szándékára, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelték!
36, 37. Magyarázd meg Irásszövegek segitségével, hogy mit kell érteni a 16. versben „a szellem maga" szavak alatt!
38. Mit jelentenek az „....egyidejüleg bizonyságot tesz a mi szellemünknek" szavak? Kire vonatkozik tehát a 16. vers feljegyzése?
39. Indokold meg Jézusnak a János 14 : 3, 18-ban feljegyzett szavait és alkalmazd azokat!
40. Magyarázd meg, vajjon a felszenteltek és szellemtől születtek mindenike birja a szellem bizonyságát! s vajjon a Máté 24 : 31 és a 91. zsoltár 11, 12 rájuk illik! Kik gyüjtetnek össze a templomba és birják a szellem bizonyságát, hogy Isten fiai?

(Angol W. 1938 március 15)

Az ő nyája

II. rész

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet és engemet is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lészen egy akol és egy pásztor." — János 10 : 14—16.

JEHOVA feltámasztotta Jézust a halálból, maga után a legmagasabb tisztségre emelte és teljes hatalommal és tekintéllyel ruházta fel a „kicsiny nyáj" és *később a más juhok" összegyüjtésére.* Röviddel Krisztus Jézus felmagasztalása után s amidőn a tanitványok Jeruzsálemben igérete beteljesedésére vártak — amely igéret szerint Jézus Jehovát kérni fogja, hogy egy másik ügykezelőt vagy vigasztalót küldjön nekik — rájuk szállott Isten szellemének a hatalma. Akkor és ott kezdett a „szellem maga" bizonyságot tenni, amint azt az apostol feljegyzi. A szent szellemnek a hű apostolokon, körülöttük, általuk és érettük való megnyilatkozása és működése által tett bizonyságot a szellem, hogy ők Isten fiai és Krisztus Jézus társörökösei voltak. Isten elküldötte nekik a „segitőt" és „vigasztalót", amint azt Jézus megigérte, s a „bizonyság" megkezdődött nekik és azután mindazokhoz eljutott, akik meghivattak a királyságban való résztvételre, úgy ahogy Jézus már földönlétekor meghivta hü tanitványait, hogy vegyenek részt vele a királyságban.

[2] Pünkösdtől kezdve Krisztus Jézusnak 1918-ban történt templomhoz jöveteléig oktatta a szent szellem az Úr igaz követőit: „Az ügykezelő [vigasztaló] pedig, a szent szellem, amelyet az én nevemben küld az Atya az mindenre megtanit benneteket és mindenre emlékeztet, amiket mondottam néktek." (János 14 : 26; Elberfeldi ford.) A szellem az apostoloknak bizonyságot tett Jézusról, amint megmondotta nekik: „Mikor pedig eljő majd a vigasztaló, akit [helyesebben: amelyet] én küldök néktek az Atyától, az igazságnak szelleme, amely az Atyától származik, az tesz majd rólam bizonyságot." (János 15 : 26) A szellem rávezette őket az igazságra és megmutatta nekik az eljövendő dolgokat: „De amikor eljő amaz, az igazság szelleme, minden igazságra el vezérel titeket. Mert nem ő magától szól néktek, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőit majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondottam, hogy az enyémből vesz és megjelenti néktek." — János 16 : 13—15.

[3] A szent szellem nem úgy hatott a tanitványokra, hogy őket mintegy automataként működtesse, hanem a Szentirás szerint a tanitványok sokat tanulmányoztak, kütatták és megvitatták a dolgot, s mivel Isten akaratát igyekezfek cselekedni, a szellem a helyes uton vezette őket. Ők nem tanultak sok nyelvet; a szellem azonban képesitette őket arra, hogy az Úr üzenetét értelemmel sok nyelven prédikálják. (Csel. 2 : 4) A felszenteltek csoportjai között sok tanító volt; mindazáltal a „szent szellem" Barnabást és Saulust [Pált] választotta ki, hogy az Úr nevében úttörő szolgálatot végezzenek. „Mikor azért azok az Úrnak szolgáltak és böj-

FEL

töltek, monda a szent szellem: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam ... Ők annakokáért, miután kiküldettek a szent szellemtől, lementek Szeluciába; és onnan eleveztek Ciprusba." — Csel. 13 : 2, 4.

[9] Amidőn az apostolok összegyűltek Jeruzsálemben, hogy megvitassák az Úr által rájuk bízott munkát, a „szellem" őket Isten akaratának a helyes megértésére vezette. Erre választott férfiakat küldtek ki a munka végzésére és ellátták őket útmutatással, amint többek között olvassuk: „... Mert tetszett a szent szellemnek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül." — Csel. 15 23—28. vers.

[8] Pálnak és Barnabásnak a „szellem" megtiltotta, hogy bizonyos vidékekre menjenek: „Eljárván pedig Frigiát és Galicia tartományát, mivelhogy eltiltatának a szent szellemtől, hogy az igét Ázsiában hirdessék. Misia felé menvén, igyekeztek Bithiniába jutni; de nem engedte őket a szellem." — Csel. 16 : 6, 7.

[8] Bizonyos érettkorú, Istenhez ragaszkodó férfiak az Efézusi gyülekezetben vénekké vagy felvigyázókká tétettek; mindazáltal nem a csoport vagy gyülekezet tagjai által történt választás útján, hanem a szellem" „tette őket felvigyázókká". „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelyben a szent szellem titeket felvigyázzókká tett, Isten gyülekezetének védelmezésére, amelyet a sajátja vérén szerzett magának." — Csel. 20 : 17—28; Elebrfeldi ford.

[7] Amidőn Pál körül járt és az evangéliumot prédikálta, 'a szent szellem bizonyságot tett neki városonként, hogy fogság és nyomorúság várt reá.' (Csel 20 vers 23) „A szellem" egy bizonyos Agabus nevű férfiú által tudtára adta Pálnak a bekövetkezendő üldöztetést. (Csel. 21 : 10, 11) „A szellem" Péter és János apostolok által más felszenteltekre és megkereszteltekre is ki lett töltve. (Csel. 8 : 14—18) Pál által hasonlóképpen hatott ki „a szellem" más felszenteltekre és megkereszteltekre Korintusban. s a szellem működése által azután 'nyelveken szóltak és jövendöltek'. (Csel. 19 : 1—6) Ugyanez áll más Galatabeli és Tesszalonikabeli felszenteltekre is. (Gal. 3 : 5; Tessz. I. 1 : 5, 6) Meg van írva, hogy Jézus előbb az örömüzenetet a reá hallgató tanítványoknak kezdte hirdetni, „velük együtt bizonyságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erőkkel és a szent szellem közlésével az ő akarata szerint." — Zsidók 2 : 3, 4.

[5] „A szellem" különbözőképpen nyilatkozott meg, de mindig ugyanaz a szellem volt. „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a szellem. Mindenkinek azonban haszonra adatik a szellem kijelentése." (Kor. I. 12 : 4, 7) A szellem azért adatik, hogy bizonyságot tegyen mindenkinek, aki fel van szentelve és Krisztus testébe van keresztelve. „Mert hiszen egy szellem által mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy szellemmel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok." — Kor. I. 12 : 13, 14.

[9] Szellemi ajándék és a szellem bizonysága csak „a Krisztusban" lévőknek adatik, mivel ezek az ő halálába keresztelkedtek s ezért előreláthető tagjai a „kicsiny nyájnak", és ezeket Isten úgy helyezi el a testben, ahogy neki tetszik. (Kor. I. 12 : 18, 28, 31) Mindazok, akik a szent szellem ajándékát kapták és annak bizonyságával bírnak, az ily szellemi ajándékokat szeretettel, illetve Isten iránti önzetlen odaadással kell használjanak. (Kor. I. 13 : 1, 2) Valaki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelheti s a szent szellem mégse működne egy ily személy által, ha cselekedetének nem a szeretet vagy az Isten iránti önzetlen odaadás volná az indító oka. Ha valaki önmagát akarja felmagasztalni, az az Isten szellemével ellentétben van. Igy tehát a Krisztusban megkereszteltekhez és az önzetlenségtől vezetettekhez vannak intézve a köv. szavak: „Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok ő benne, minden beszédben és minden értelemben, amint megerősittetett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyságtétel, úgy hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését." — Kor. I. 1 : 5—7.

[10] Krisztus Jézus visszajöveteléig „a szellem" kutatja Isten dolgainak minden mélységét, és a szellem megtanítja a Krisztus Jézusban lévőket mindazon dolgokra, amelyeket Isten az ilyeneknek ajándékozott. „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő szelleme által, mert a szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységet is. Mi pedig nem a világ szellemét vettük, hanem az Istenből való szellemet, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, amelyekre emberi bölcseség tanít, hanem amelyekre a szent szellem tanít: szellemiekhez szellemieket szabván (*Elberfeldi* ford. szerint: szellemi dolgokat szellemi eszközökkel közölve)." (Kor. I. 2 : 10, 12, 13) Krisztus Jézusnak a templomhoz jövetele óta minden ily tanítás és oktatás az ő vezetése alatt áll, és ő oktatja a templomsereg tagjait.

[11] Krisztus Jézusnak a mennybemenetele és a szent szellem kitöltetése előtt az apostolok nem ismerték és nem értették Isten titkait: de a szent szellem bizonysága és működése által a meghatározott időben feltárult előttük ez a titok. (Kol. 1 : 26, 27; Efézus 3 : 4, 5) „A szent szellem" bizonyságot tett az apostoloknak és más szenteknek a Szentírás által, amit Isten a hű próféták által jegyeztetett fel. (Zsidók 3 : 7—10) A sátor intézmény és az előképes áldozás tisztázva lett az apostolok előtt, s erről bizonyságot tett Pál apostol is, amint írva van: „Bizonyságot tesz pedig erről minekünk a szent szellem is, mert minekutánna előre megmondotta [Jeremiás próféta által (31 : 33, 34)]: 'Ez az a szövetség, melyet kötök velük ama napok után, monda az Úr: Adom törvényemet szíveikbe, és elméjükbe írom be azokat'." — Zsidók 10 : 15, 16.

[12] János, az Úr ihletett tanuja, a Krisztus Jézusban lévőknek a következőket írta: „A szellem az, amely bizonyságot tesz, mert a szellem az igazság." (János I. 5 : 6) A „vigasztaló", „ügykezelő" vagy „segítő" a szent szellem. (János 14 : 16, 17) „A szellem" az, amely az egyháznak — nem pedig a világnak — bizonyságot tesz. „És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva! Bizony, azt mondja a szellem, mert megnyugosznak fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket." — Jel. 14 : 13; 2 : 7, 11, 17, 29.

[13] „A szellem" működött az apostolok által, miután szellemtől születtek és teljesen alárendelték magukat Istennek: „Nem az igazság cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket [Isten] az újjászületésnek fürdője és a szent szellem megújítása által, melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által." (Titus 3 : 5, 6) „Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek Istentől szeretett testvéreim, hogy Isten titeket mint az üdvösség első zsengéit kiválasztott a szellem szentelésében [a szent szellem megújításában] és az igazság hitében." (Tessz. II. 2 : 13; *Allioli*) A szellemtől való születés és a szent szellem bizonyságának tapasztalatában a Jonadábok nem részesülnek; ily tapasztalatokon csak a szellemtől születtek és a magas meghívásban részesültek mennek keresztül.

„A mi szellemünk"

[14] Az apostol önmagáról és a „kicsiny nyájhoz" tartozó s 'vele hasonló drága hitben' lévőkhöz írja: 'A szellem egyidejűleg bizonyságot tesz a mi szellemünknek.' (Parkhurst's *Greek and English Lexicon*) Ez nem azt jelenti, hogy Isten szelleme a mi szellemünkkel együtt működik annak bizonyítására, hogy mi az ő gyermekei vagyunk, mintha Istennek szüksége volna a mi szellemünkre az ő bizonyságának az igazolásához vagy támogatásához, hanem hogy Isten szelleme „a mi" szellemünknek bizonyságot tesz, vagyis a fiúság szellemének, amelyet Isten a mi szíveinkbe küldött s amely ott kiált: „Abbá Atya!" (Róma 8 : 15) S így Isten szelleme egyi-

FEL

dejüleg bizonyságot tesz a mi szellemünknek [illetve azoknak, akik Krisztusban vannak], hogy mi oly viszonyban állunk Istennel, amely feljogosít bennünket, hogy őt „Atyának" szólítsuk, mert mi az ő szellemtől szülött fiai vagyunk. A szellemtől szülötteken kívül senki se bír ezzel a bizonysággal.

[15] Mi „a mi szellemünk"? Ez az a láthatatlan indító vagy mozgató erő mibennünk, amely bennünk lakozik és működik, amióta Jehova Istentől mint szellemi gyermekek vagy fiak születtünk. Ez a szellem nincs bennünk természetünknél fogva, illetve azt nem örököltük Ádámtól, hanem Jehova helyezi ezt a szellemet a szellemtől szülött fiaiba, s ez a szellem igénybe veszi minden erőnket, képességünket és tehetségünket Isten mennyei Atyánk akaratának a keresztülvitelénél, és arra indít bennünket, hogy önzetlenül működjünk és bizonyítsuk be Isten iránti ragaszkodásunkat. Ez a „mi szellemünk", illetve az a szellem, amely Krisztus teste minden tagjának adatott s amellyel mindenik bír, és Krisztus teste minden tagjának bírnia kell vele.

[16] Krisztus testének a szelleme „megtartatik" Isten hű maradékának és mindazok megőrzik, akik teljesen ragaszkodnak Istenhez és királyságához Jézus Krisztusnak Isten templomában való jelenléte napjáig és alatta is. (Kor. I. 5:5) „Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és egész szellemetek és lelketek és testetek őriztessék meg feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelekor." (Tessz. I. 5:23; *Elberfeldi* ford.) A következő figyelmeztetés azokhoz van intézve, akik „az adopció szellemét" nyerték el Krisztus testében: 'Dicsőítsétek Istent a ti szellemetekben, amely az övé!' (Kor. I. 6:20; *Luther*) „Szent legyen mind testében, mind szellemében!" (Kor. I. 7:34) 'A hitnek szelleme van mi bennünk.' (Kor. II. 4:13) 'Istent szellemben imádják.' (János 4:23, 24) 'Szellemben imádkozzatok!' (Efézus 6:18) „Szellemben való szeretet." (Kol. 1:8) „Újíts meg bensőmben egy szilárd szellemet." (51. zsoltár 12; *Elberfeldi* f.) 'Légy hűséges szellemű.' (Példab. 11:13) 'Legyen szellemben való közösségtek!' (Filippi 2:1) 'Légy példa a szellemben!' (Tim. I. 4:12) „Szellemben buzgók legyetek!" (Róma 12:11; Csel. 18:25) „A szellemtől kényszerítve" Isten szolgálatára. (Csel. 20:22) 'Istennek szolgálni szellem szerint vagy szellemben.' (Róma 1:9; 7:6) 'Szellemben felindulva a bizonyságtevésre.' (Csel. 17:16) 'A szellem szorongatta Pált a bizonyságtevésre.' (Csel. 18:5) 'Szellemben szilárdak legyetek!' (Filippi 1:27) 'Legyetek szellemben körülmetélve — belsőképpen!' (Róma 2:29) 'Szellemem örvendez Istenben.' (Luk. 1:47) A jozanságnak ezt a szellemét adja Isten a szellemtől szülötteknek, akik hűségesek. (Tim. II. 1:7) Mindezek távol vannak a természetes emberektől: „Az embernek szelleme, amely ő benne van." — Kor. I. 2:11.

[17] A szent szellem bizonysága és működése a szellemtől születés alkalmával, amint az a fenti Irásszövegekben fel van tárva, képezi a megjelölés bélyegét vagy „pecsétjét" s azért az azzal bíróknak ez a királyságban kilátásbahelyezett szellemi testben való eljövendő örökségük előbizonyítéka vagy „záloga". (Kor. II. 1:22; 5:5; Efézus 1:13, 14; 4:30) Csak a „kicsiny nyáját" alkotó szellemtől született fiak bírnak ily pecséttel vagy bizonyítékkal. Akik a „nagy sokaságot" fogják alkotni s most mint „Jonadábok ismeretesek, nem bírják a szent szellem e pecsétjét; mert ők nem lesznek egy szellemi örökségre átmentve s nem is tekintenek ily örökség elé.

„Isten örökösei"

[18] „A szellem" ugyanakkor bizonyságot tesz a mi fiúsági szellemünknek, „hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is — örökösei Istennek és örököstársai Krisztus [Jézusnak]." Az Úr juhainak szellemtől született, felkent kicsiny nyája bír ily bizonysággal. De hogyan bírják ennek tagjai a szellem e bizonyságát ma, amidőn az Úr a nagy sokaságot összegyűjti, mégpedig oly módon, amint azt a Jonadábok nem bírják? Hogyan állapíthatják meg a Jonadábok, hogy ők nem bírnak a szellem ily bizonyságával s ennek következtében nem várományosai a szellemi királyságnak? Ha nincsenek a királyság szövetségében, akkor ne vegyenek részt a Krisztus Jézus halálára emlékeztető úrvacsorán; s hogyan ismerhetik fel azért a Jonadábok ezt a fontos tényt? Fontos, hogy képesek legyenek eldönteni a kérdést, s hogyan döntenek?

[19] Amint az a fent megvizsgált Irásbizonyítékokból kitünik, a szellem bizonyságának egy meghatározott kezdete volt, s ezt a meghatározott időt pünkösd jelezte. Az Úr apostolának abban az időben tett bizonysága bizonyítja ezt, s akkor sokan csodálkoztak azon, ami történt s amiről ezt az apostolt beszélni hallották. A szent szellem e kitöltésénél teljesedett be először a Jóel próféta (2:28, 29) által régen feljegyzett jövendölés. Ez az idő vagy a szent szellem e működése előre el lett rendelve vagy határozva. „A szerint, amint magának kiválasztott minket ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek ő előtte szeretet által, eleve elhatározván [az időt is előre meghatározta], hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jó kedve szerint ... A kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve-elvégezése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik." — Efézus 1:4, 5, 11.

[20] Ez azt bizonyítja, hogy Isten a szent prófétákat nem fogadta fiaivá s azok sohase birtak a szellem bizonyságával. Isten előre meghatározta a fiúsági állapotba való fogadás idejének kezdetét, mi Krisztus Jézus, Isten szeretett fia által történik, aki első volt és feje a fiak házának. Még Keresztelő János sem lett fiúvá fogadva és nincs mennyei öröksége, aki az utolsó próféta és Krisztus Jézus előhírnöke volt s őt követte mindaddig, amíg Herodes keze által mártirhalált halt. (Máté 11:11) Keresztelő János nem tanította tanítványait így imádkozni: „Mi Atyánk." — Lukács 11:1, 2.

[21] Ha Isten a szellem bizonyság idejének kezdetét előre elrendelte, meghatározta és megjelölte, elvárhatjuk, hogy Isten azt az időt is megjelöli, amidőn az Úr földi seregének vagy „más juhainak" a kiválasztása megkezdődik, valamint azt az időt is, amidőn a szellem bizonyságának a „vigasztaló" által való adása megszünik? Továbbá az Isten szellemének olyképpen való megnyilatkozása, amint azt a szent próféták a multban birták és megnyilvánították, s amint azt ma a Jonadábok is birhatják, bizonyítaná, hogy valki Isten családjába felvétetett és így Krisztus Jézus társörököse? Vagy szükség van további bizonyítékokra annak kimutatására, hogy valaki készen áll a királyságra? Ezeket a kérdéseket egy további elmélkedésnél kell helyesen mérlegelni és rájuk helyes feleletet adni.

Az idő

[22] Jehova a maga feltett szándékát pontosan az általa előre meghatározott időben hajtja végre, s miután egy esemény bekövetkezett, ismerteti az Úr annak a különleges időnek a fontosságát, amidőn az esemény lejátszodott. A Kr. utánni 33. év jelentette a szellemi fiúságra való elfogadás idejének a kezdetét. A Kr. u. 1918. év jelentette azt az időt, amidőn Krisztus Jézus a Jehova előtti útkészítés munkáját befejezte és egyenesen a templomhoz jött. (Lásd *Az Őrtorony* 1926 októberi számát.) 1922 jelezte a szent szellemnek Jóel által megjövendölt második kitöltését. (*Őrtorony* 1926 január 1) 1931 jelezte azt az időt, amidőn Jehova a felkentek előtt a nekik adott új nevet ismertette. (*Őrtorony* 1931 dec. 1) 1935 pedig az az idő volt, amidőn Jehova az ő népe előtt a „nagy sokaság" vagy a „más juhok" kilétét feltárta. (Lásd *Az Őrtorony* 1935 novemberi számát) Azért mindezek a dátumok fontosak. Mivel a szent szellemnek pünkösdkor, Kr. u. 33-ban, való kitöltetése a szellemi fiúságra való elfogadás kezdete volt, akkor kezdték megérteni a szellemi dolgokat, s azért ekkor kezdődött „a szellem bizonyságtevése" a szellemtől szülötteknek s ez jelezte a szellemi osztálynak a „természetes emberek" osztályától való elválasztását. (Kor. I. 2:13—15) Most felismerjük az Irásbizonyítékokat, hogy

FEL

az Úr Jézus a nagy sokaságot alkotó „más juhokat" összegyűjti; s a szellemi értelem most állandóan gyarapszik, mert az Úrnak a templomhoz való jövetelével az ellenjelképes pünkösd megkezdődött és Kr. u. 1922-ben elérte a tetőfokot, abban az időben, amidőn az Úr népe jobban megértette a királysághoz való viszonyát mint valaha, és felismerte, mit kell tennie, hogy Jehováról, Királyáról és királyságáról bizonyságot tegyen.

[23] Van-e Írásbizonyíték arra, hogy a szellemi megkülönböztetés ideje elérkezett s hogy a szellemi vagy királyi fiak elfogadása körül-belül elmult vagy nem sokáig lesz az Úr általános munkája? Igen, mégpedig az a tény, hogy a nagy sokaságra, a más juhokra, a Jonadábokra vonatkozó előképeket és jövendöléseket az Úr az ő népe előtt feltárja s ezek megértik. A maradék megérti most a jövendöléseket, mégpedig azon ismert és kiprobált szabály alapján, amely szerint Jehova a jövendöléseit feltárja, s ez a szabály abban áll, hogy a jövendölést vagy előképet addig nem lehet megérteni, amig az be nem teljesedett, beteljesedni nem kezdett vagy a beteljesedés stádiumában nincsen. A jövendölések beteljesedésének és jelentőségének a feltárulása tehát azt bizonyítja, hogy a szellemi vagy királyi fiak elfogadásának az ideje körül-belül lejárt s többé nem képezi az Úr általános munkáját. 1918-ban, az Úrnak a templomhoz jövetelekor ki lett hirdetve: „Most élő milliók sohase fognak meghalni", s a szellemi fiak akkor nem értették meg, hogy ez a „nagy sokaság" osztályára vonatkozik. Akkor a nagy sokaság alatt egy szellemi osztályt értettek, de e következtetéssel nem volt igazuk. Amidőn a Jonadábokról vagy nagy sokaságról, 'az Isten iránt jóakaratú emberekről' való értelmük megnyilt, azt az időt kell megjelölje, amikor a „más juhok" összegyüjtése megkezdődött vagy kezdődik. Az „új név" adományozása s annak kinyilatkoztatása jelenti a szellemi „dénárok" kiosztását, ami az Úr szőlőmunkásai, a szellemi osztály számára fontos, s ami a jövendölés szerint a munka befejezésének a napjaiban történik. (Lásd *Az Őrtorony* 1934 februári és áprilisi számát.) Az Úr 1931-ben nyilatkoztatta ki szellemi fiai előtt, hogy a földön körül kell járjanak s az igazságosság és a királyság után vágyó, illetve a földi osztályhoz tartozó embereket homlokukon megjelöljék. (*Az Őrtorony* 1931 november 15-i száma.) 1935-ben feltárta az Úr az ő népe előtt, hogy melyik az így megjelölt osztály: a nagy sokaság. (Lásd *Az Őrtorony* 1935 novemberi számát.) Ez azt bizonyítja, hogy az Úr megkezdte egy a szellemi osztálytól különböző osztály vagy sereg összegyüjtését, amely földi osztály a szellem bizonyságát nem bírta és nem is birhatta. (Róma 8 : 16, 17) Keresztelő János utolsó volt a próféták között s a szellemtől való születés előtt lett kiválasztva. Krisztus testének a tagjairól szólva, jelentette be: „Annak [Krisztusnak vagy a szellemi osztálynak] növekednie kell, nékem [a földi hű osztálynak, amelyhez János tartozott] pedig alább szállanom." (János 3 : 30) Amidőn azonban a szellemi osztály kiválasztása véget ór és a nagy sokaság kiválasztása megkezdődik, ez a bejelentett szabály éppen forditva alkalmaztatik. Ebből tehát észszerüen következtethetjük, hogy azoknak a többsége, akiket az Úr 1931 s különösen 1935 óta gyüjtött magához, a földi osztályhoz vagy a nagy sokasághoz kell tartozzanak és tartoznak is, amely „más juhok" nem bírnak a szellemi fiaknak osztályrészül juttatott bizonyságával a szent szellemnek. Ez nem kell azt jelentse szükségszerüen, hogy ettől az időtől senkise születhetett a szent szellemtől. Ha hűtlenné lesz és elesik vagy kitétetik (Máté 13 : 41, 42) valaki, aki egykor a királyság városának volt, az Úr bizonyára más valakit hoz a Krisztus testében megüresedett helyre. (Máté 22 : 1—14) Ezzel a következtetéssel összhangban mondotta az Úr: „Tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat." (Jel. 3 : 11) Ebből következik, hogy aki behelyeztetik a megüresedett hely betöltésére, a szellem bizonyságával bír, s a szellem e bizonysága képesiti öt annak felismerésére és értékelésére, hogy ő Isten szellemi fia.

[24] Hogyan ismerheti fel tehát 'a szellem bizonyságát' egy olyan, aki előhozatott egy megüresedett hely betöltésére? Abból nem ismerheti fel, amit egy más személy mond neki, hanem a szellem bizonyságából kell maga felismerje. Hogy mikor hallotta és fogadta el az igazságot, az nem bír döntő erővel. Hogy ez 1931 előtt vagy után történt, nem képez döntő bizonyítékot. A következő azonban fontos, vagyis: Mikor szentelte magát feltétel nélkül az Úrnak és mit ismert fel azután, Isten szellemének a vezetése alatt a számára szabadon levő helyként? Ha a mennyei dolgokat s azt a nagy kiváltságot ismerte fel és értékeli, hogy Krisztus Jézussal meghalhat és azután Krisztus Jézussal örökké éljen szellemi alapon s a feltételeknek megfelelően áldozattal részt vesz a szolgálatban, akkor ez a bizonyságot képezi. Szivel a mennyei és nem a földi dolgokra irányultak. Az ember nem lehet közönbös a kilátásba helyezett jutalommal szemben, s ha azt látja, hogy a jutalom a Krisztussal való mennyei együttlétből áll, s azután azt örömmel értékeli és az Úr vezetését mindenben követi, az ilyen, ha a magas elhivásban részesül, ezt felismeri és értékeli s azért a szellem bizonyságát birja, hogy ő Krisztus Jézus előrelátható társörököse.

[25] Feltűnő példákat találunk errevonatkozólag Mózes és Pál tapasztalataiban. Mózes látta, hogy a neki az Úrtól kilátásba helyezett jutalom földi volt, amint meg van irva: „A megjutalmazásra tekintett." (Zsidók 11 : 24, 26) Pál viszont azt látta, hogy Isten az ő eljövendő jutalmát Krisztus Jézussal a mennyben állapította meg, s hogy az Urat csak ezen a helyen szolgálhatja örökké, s azért irányította szivét teljesen a királyságra. Krisztus Jézust követő társaihoz a következő fontos szavakat irta: „Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt; akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, és találtassam ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján; hogy megismerjem őt, és feltámadásának erejét és szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna; de *egyet* cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dölvén, célegyenest igyekszem Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhivása jutalmára." (Filippi 3 : 8—14) Azután pedig int az apostol másokat, akik szivüket és reménységüket a királyságra irányitották, hogy hasonló értelmüek legyenek: „Valakik annakokáért tökéletesek (*Albrecht* szerint: szellemben érettek; angol *Weymouth:* érett hitüek) vagyunk, ilyen értelemben legyünk; és ha valamiben másképpen értetek, Isten azt is ki fogja jelenteni néktek." — Filippi 3 : 15.

[26] Nyilván senkinek az állapotáról vagy helyéről szóló bizonysága nem függ valamely ember, szervezet vagy társaság véleményétől. Ez a szellemtől származik és mindenki maga kell felismerje, hogy a szellemtől van vagy sem, erről meg kell legyen győződve s cselekedeteivel bizonyitania kell. Egyetlen valódi Jonadáb sem igyekszik a mennyei elhivatás jutalmára, sem nem vár arra, amint azt Pál apostol tette, mivel Isten az ő szelleme által nem ültetett ily indulatot vagy reménységet a szivébe. Jehova Isten az elhivó és Jehova helyezi el a tagokat a testben, amint neki tetszik. (Kor. I. 12 : 18; Tessz. I. 2 : 12; 5 : 24; II. 2 : 14) Az apostol a szellemtől szülöttekhez fordulván, akik a szellem bizonyságát birják s az Úr által felkenettek, mondja: „És néktek kenetetek van a Szenttől, és mindent tudtok [ismeritek a kimenetelt és Jehova feltett szándékát és az iránta való viszonyotokat]. Nem azért irtam néktek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, ami hazugság." (Já-

FEL

nos I. 2 : 20, 21) Ha valaki nem bír a szellem bizonyságával, már az önmagában erős és meggyőző bizonyíték, hogy nem a szellemi, hanem a földi osztályhoz tartozik, amennyiben Istennek szentelte magát.

[31] Az életének a Jonadábok vagy „más juhok" érdekében való megnyitása bizonyára nem lehet egyetlen felszentelt személy számára sem ok arra, hogy a saját sorsa kimenetele tekintetében közönbös legyen. Az összes felszenteltek és szellemtől születtek értelmes emberek kell legyenek, illetve tisztába kell jöjjenek azzal, hogy magas elhivásban részesültek, s azért értékelik a Jehovához és Krisztus Jézushoz való viszonyukat. Jehova Krisztus Jézus által feltárta a „jóakaratú emberekről", illetve a „Jonadábokról" vagy a „más juhokról" szóló próféták képek értelmét, s ezt tette különösen 1931 óta. Egy ily felszentelt és valódi Jonadáb látni és értékelni tudja az Úr rávonatkozó intézkedését és az Urnak a „más juhai" összegyüjtését illető szabályait, s amennyiben ezt teszi, összhangba jön azzal és örömmel hozzá igazodik az Úr intézkedéseihez. Az apostol mondja: „Próbáljátok meg magatokat, vajjon a hitben vagytok-é? vizsgáljátok meg magatokat", vajjon Krisztus bennetek és ti Krisztusban vagytok-é, vagypedig az Úr „más juhaihoz" tartoztok? (Kor. II. 13 : 5; *Elberfeldi* f.) Ebből kitünik, hogy magát mindenki a Szentírás világánál a jólismert tények figyelembevételével megvizsgálni és megállapitani köteles, vajjon a szellem bizonyságával bír vagy sem, vajjon szellemtől született és felkenetett s azért a Krisztus Jézus, a mindenek örököse mennyei országának egy helyére készen áll; s amennyiben nem bir ezzel a szellemmel, Istent azonban szereti és szolgálja, vajjon készen áll egy helyre az Úr juhainak a másik seregében, illetve a nagy sokaságban.

[32] Az Úr szőlőhegyének a munkásai közül egyesek az utolsó „óra" kezdetén, illetve 1930 és 1931-ben lettek felvéve. (Lásd *Az Őrtorony* 1934 februári és áprilisi számát.) Ha valaki magát akkor teljesen és feltétel nélkül Isten akaratának a cselekvésére szentelte s ha az Úr elfogadta ezt a felszenteltetést s az Úr azután megfelelően cselekedett, úgy észszerüen és a Szentírás világánál szemlélve, csak „egy reménység" vagy elhivatás lehet egy ily felszentelt számára, mégpedig „a fentről jövő elhivatás". Szavait csak a hivatalosakhoz, a szellemtől születtekhez intézve, mondja az ige ihletett irója: „Egy a test és egy a szellem, miképpen elhivatástoknak egy reménységében hivattatok el is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájunkban." — Efézus 4 : 4—6.

[33] Ez az egy reménység, amelyben mind az ilyenek elhivattunk, az a reménység, hogy Krisztus Jézus örököstársai leszünk egy mennyei örökségben. Egy ily reménység azt jelenti, hogy a felszenteltek nagy örömmel tekintenek a jövő elé és várják, hogy Isten alkalmas idejében egy mennyei helyet nyernek Krisztus Jézussal, a Királlyal. Amiképpen földiülétekor Krisztus Jézus, Jehova választott szolgája az Atyának a királyságra vonatkozó akaratának a cselekvésén kivül mindennel szemben vak volt, úgy mindazok is, akik vele e királyságban lenni reménykednek, vakok kell legyenek minden másra nézve és semmivel nem szabad megalkudjanak az ördög szervezete vagy a világ valamely intézményével és nem szabad engedniük, hogy valami feltartoztassa azon kötelességek és megbizatások teljesitésében, amelyeket az Úr azokra bizott, akik a magas elhivatás jutalmáért futnak.

[34] Ha valaki a felülről jövő elhivatás reménységét bírja és arra vár, hogy örökké Krisztus Jézussal legyen a mennyben, minden földi dologra nézve halott kell legyen, amint irva van: „Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel; mert meghaltatok és életetek el van rejtve együtt Krisztussal Istenben." (Kolossé 3 : 2, 3) „Ha Krisztussal meghaltatok a világ elemeire nézve, miért vetitek alá magatokat rendeléseknek, mintha még a világban élnétek?" (Kol. 2 : 20) Ez a reménysége a „kicsiny nyájnak"; azonban a Jonadábnak vagy a „más juhoknak" nem ez a reménysége. A Jonadábok nem számitanak meghalni; az ő reménységük az, hogy Isten haragjának Armageddonban való megnyilatkozása idején oltalomban részesülnek és örökké a földön élhetnek, s ez azt jelenti, hogy Isten ügyén erőszakot követnének el és magukat nagy veszélybe sodornák, ha részt vennének az emlékvacsora jelképeiben. A kicsiny nyáj tagjai a földi dolgokat csak ideigvalóknak tekintik, s a mennyei dolgokat örökkévalóknak, s az utóbbiakra van irányitva szivük és értelmük. Tudják, hogy Krisztus Jézussal meg kell halljanak, hogy vele élhessenek s ezért kötelesek élvezni az emlékünnep szimbólumait. Igy tehát világosan meg van különböztetve az Úr juhainak két csoportja.

[35] Ugy a kicsiny nyáj, mint a nagy sokaság tagjai kifejezésre juthatták a vizkeresztség által, hogy teljesen Isten akaratának a cselekvésére szentelték magukat. A kicsiny nyáj tagjai még sokkal tovább mennek. Mindazok, akik Krisztus Jézussal az ő királyságában élni fognak, meg kell keresztelkedjenek Krisztus halálába, s csakis a kicsiny nyáj tagjai teszik ezt. „Avagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele együtt lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk." — Róma 6 : 3—5.

[36] Aki szent szellemtől született, a Krisztus testében való fiúság állapotába felvétetett és a szellem bizonyságát bírja, hogy Isten fia, Istennel ki van békülve és most egy új teremtmény, még mialatt testi szervezetben időzik. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nékünk adta a békéltetés szolgálatát." — Kor. II. 5 : 17, 18.

[37] A Jonadábok vagy „más juhok" egy más állapotban vannak. A Jonadábok az Úrhoz menekültek és ott menedéket találtak. Még mindig emberi teremtmények, még csak igazolva sincsenek; mert az örök élet elnyerése az Isten szervezetén belül való hű engedelmességüktől és attól függ, hogy ott hűségesen kitartanak, amig Isten haragja Armageddonban el nem múlik. Ebből következik, hogy egy Jonadáb a szellem bizonyságát, hogy Isten fia, nem birhatja. A Jonadáb kifejezésre kell juttassa Isten jóságának az értékelését az Úr parancsainak a teljesítése által, továbbra is igazságosságot keresvén és örömmel várván az időt, amidőn teljesen felvétetik az Úr nyájába és örök életet nyer a földön.

[38] A felszentelt, szellemtől született kicsiny nyájjal Isten mint egy testülettel jár el. Mint osztály vagy sereg állandóan növekvő ismeretet és értelmet nyernek, s mint csoportra reá van bizva az Úr királyságérdekei a földön. (Máté 24 : 47) Egyesek a kicsiny nyáj tagjai közül testi gyengeség vagy hasonló akadály miatt akadályozva vagy korlátozva lehetnek a szolgálatban; de mindenik hű kell legyen az Úrhoz, minden tőle telhetőt megtevén szövetsége teljesítésére. Nem szabad megengedje, hogy testi gyengeség, betegség vagy a szervezet hiányossága hatalmába kerítse vagy visszatartsa a szolgálatban, hanem az Urba vetett bizalommal ki kell tartson és továbbra is őrülnie kell azon reménységben, hogy örökre az Úrral lehet s ebben mindvégig ki kell tartson. „Krisztus ellenben a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk." (Zsidók 3 : 6) Minden eljárásában a szellem bizonysága által kell vezéreltesse magát, nem pedig a pillanat szenvedélye vagy érzései által. Reménysége a hiten alapul, nem az érzésen. Az ilyen új teremtmények nem csak az igazságból valók (a viz által szimbolizálva), hanem a szellemtől is születtek. „Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és szellemtől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami szellemtől született, szellem az." — János 3 : 5, 6.

FEL

[35] A szellemtől születtek s akik új teremtményekként Krisztusba felvétettek azok, akik a fiúság szellemét nyerik, miáltal Istenhez kiáltanak és őt „Abba, Atya"-ként szólítják, mégpedig csak azok, akik a szellem bizonyságát bírják, hogy Isten fiai és Krisztus Jézus örökös társai.

[36] Akik elnyerték a fiúság szellemét, rendelkeznek az Isten iránti szeretet szellemével; mert csak akik Isten iránti benső és őszinte szeretettel vannak eltelve, hívják őszintén segítségül Istent s szólítják Atyjuknak. (Tim. II. 1 : 7, 8) A kicsiny nyáj tagjai 'az ő fiainak fenyítése' idején az alázatosság szellemével alá vannak rendelve a szellemek Atyjának. (Zsidók 12 : 9) Ezeket Jehova „az ő akarata szerint szülte ... az igazság igéje által" s nem valamely ember akarata szerint, s azért az ily szellemtől született fiak az igazság szellemével bírnak. (Jak. 1 : 18) Ha értelmi szemeik nyitva vannak, mentesek a vallástól és a szellem bizonyságát bírják e szabadságról. (Gal. 4 : 9, 10) A kicsiny nyáj tagjai értékelik nagy kiváltságukat, hogy Krisztus Jézussal áldozati halált halhatnak, mivel tudják és felfogják, hogy ez előkészület az életbe és dicsőségbe való bejutásukra. „Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is; ha türünk (*Elberfeldi*: kitartunk), vele együtt fogunk uralkodni is; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket." (Tim. II. 2 : 11, 12) A Szentírás világosan különbséget tesz a kicsiny nyáj tagjai között, akik a szellem bizonyságát bírják, és a „más juhok" vagy a „nagysokaság" tagjai között, akik a szellem bizonyságával nem rendelkeznek. Mindazáltal ez a különbség egyáltalán nem jogosítja fel a „kicsiny nyáj" maradékát, hogy önfejűek és szigorúak legyenek s a „más juhok" tagjain uralkodjanak. „Azért senki se dicsekedjék emberekkel", még önmagával se. (Kor. I. 3 : 21) Mind balga az, aki önmagát dicséri vagy mások felett uralkodni akar, a maga állásával nagyra lévén. Krisztus Jézusnak a szellem bizonyságával bíró igaz követői az Úrban dicsekszenek: „Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék. Mert nem az a kiprófált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl." — Kor. II. 10 : 17 és 18.

Társak

[37] A „más juhokhoz" tartozók társai a kicsiny nyáj juhainak, s mindkét nyáj juhainak szeretniük kell egymást és békében és örömmel kell együtt lakozzanak. (122. zsoltár) Aki a kicsiny nyájhoz tartozik s így a szellem bizonyságát bírja, Isten szelleme vezérli és nem vágyik arra, hogy most a mások feletti felsőbbségével nagyra legyen vagy hogy másokat a „más juhok" közül megfélemlítsen. A felkent maradék tagjai a szolgálatban vegyék át a vezetést s a Jonadábok örömmel szolgáljanak velük; mindazáltal mindeniket az Isten és a királyság iránti önzetlen odaadás kell ösztönözze vagy indítsa. Az Úr gyűjti össze juhait, s az ő tökéletes bölcsessége szerint ítéli meg őket. Az összes juhok szellidek kell legyenek, s mindenik jót kell tegyen másokkal, amint arra alkalom kínálkozik, de különösen azokkal, akik Istent és az ő Királyát szolgálják. Krisztus Jézus szereti a maga juhait, akiket a maga nyájába gyűjtött, s az összes testtagok szintén kell szeressék; mert „akiben ... nincs a Krisztus szelleme, az nem az övé". (Róma 8 : 9) A felkent maradéktagok igyekszenek segítségükre lenni a „más juhoknak", mégpedig önzetlenül, a „más juhok" vagy Jonadábok pedig örömmel közreműködnek a maradékkal, s mindannyian összhangban igyekszenek részt venni a királyság bizonyságtevésében. Az Úr meghatározott idejében aztán az *összes* tagok *egy* örömteljes nyájjá olvadnak.

Megdicsőülve

[38] A testagok Krisztus Jézussal megdicsőülnek; mert így hangzik Jehova ígérete. Mindazáltal az egyes személyeknek, akik e dicsőséget elnyerik, a dicsőségbe való bemenetel előtt teljesíteniük kell a rájuk rótt feltételeket. Milyen feltételek mellett tesz továbbra is bizonyságot a szellem a szellemtől születteknek? A Szentírás erre így felel: „Ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg." Egy másik fordítás szerint ez a szöveg következőképp hangzik: „Ha legalább együtt szenvedünk, hogy együtt is dicsőülhessünk meg." (Angol *Rotherham*) Ez azt jelenti, hogy Jehova, Krisztus Jézus és a testtagok egyaránt ki vannak téve az ellenség gyalázatának. Az ördög állandóan gyalázta Istent: s az Úr Jézus így szólt: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám." (69. zsoltár 10) Az apostol ugyanezeket a szavakat alkalmazza a test tagjaira, akiknek a szellem bizonyságot tesz. (Róma 15 : 3; Tim. II. 2 : 11; Kol. 1 : 24) Szükségképpen a királyi ház összes tagjai be kell bizonyítsák Jehova iránti ragaszkodásukat és részt kell venniük nevének igazolásában; ezért szükségképpen Sátántól és eszközeitől üldöztetést szenvednek. „Mert illendő volt, hogy akiért minden és aki által minden [van], sok fiakat vezérelvén dicsőségre, idvességük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé." — Zsidók 2 : 10.

[39] A kicsiny nyáj tagjai nem lehetnek tökéletessé anélkül, hogy Krisztussal szenvednének, s az ily szenvedésekben való résztvétel egy részét képezi a szellem bizonyságának. Ezért mondotta az apostol: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi hija van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház." (Kol. 1 : 24) Az Isten iránti tökéletes hűsége miatt szenvedett az apostol az ellenségtől, s önmagáról és Krisztus más követőiről szólván, mondotta, „hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk". (Csel. 14 : 22) Akik mint Krisztus jó vitézei szenvednek és türnek kellemetlenséget s mindhalálig hűen kitartanak, mennek be az ő dicsőségébe. — Jel. 2 : 10.

[40] Nem szenvednek a Jonadábok is gyalázatot? s ez nem bizonyíték számukra, hogy Isten gyermekei? Ők valóban gyalázatot szenvednek az igazság hirdetésében tanusított hűségükért, s az ilyen szenvedések bizonyítékai annak, hogy társaik Isten felkent fiainak s így Isten szervezetében szolgálnak. Isten hű emberei, Ábeltől kezdve az utolsó prófétáig, mind nagy gyalázatot szenvedtek Isten iránti ragaszkodásuk miatt; mindazáltal az ily szenvedések nem tették őket Isten mennyei fiaivá. Isten minden bárányára szenvedések szakadnak, mert az ördög ellenük áll. Krisztus Jézus az üdvösség szerzője az összes néki engedelmeskedőknek, s ezek közül egyesek a földön, mások pedig a mennyben lesznek tökéletesekké téve; de mindezek mindannyian üldöztetést kell szenvedjenek az ellenség részéről. (Zsidók 5 : 8, 9; 11 : 1—40; 10 : 33) Isten előre meghatározta az utat, amelyen a szellemi fiainak haladni kell, s Krisztus Jézus elkészítette és megjelölte ezt az utat követői számára. (Róma 8 : 29, 30) A Jonadábok nem lesznek Krisztus Jézus ábrázatára formálva. Ők nem tartoznak 'Ábrahám ígéret szerinti magvához', mivel ők nem lettek hit által igazolva és nem keresztelkedtek Krisztus halálába. (Gal. 3 : 7—29) A Jonadábok az igazságosságért szenvedett dolgok által engedelmességet kell tanuljanak, mert ezt más módon nem tanulhatják meg. Ez a rájuk rótt feltétel, tehát Isten iránti hűség szenvedések között.

[41] Az Isten iránt jóakaratú és vele szemben odaadással viseltető emberek, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelik, többé nem Sátán szervezetének a 'természetes emberei'; hiszen ők az Úr mellé állottak s az élet útján haladnak. Éppenezért az ilyenek számára Isten ígéjének a prédikálása nem jelent bolondságot, hanem bölcsességet és örömet nyújt nekik. (Kor. I. 2 : 14, 12) Ők nem hasonlók más emberi teremtményekhez; mert Isten ígéje számukra életet jelent és megmutatja nekik az örök élet útját. — Kor. I. 1 : 21, 25; János 17 : 3.

[42] Krisztus Jézus és testületének tagjai szellemiek. A Jonadábok vagy „más juhok" ellenben földiek, azért nem lehetnek a Jonadábok soha Krisztus Jézus örököstársai, s ezek a Jonadábok nem bírják a „szellem zsengéjét". (Róma 8 : 23) Mialatt megszűntek keseregni a Sátán világában lejátszódó utálatosságok miatt, türe-

FEL

lemmel várnak a szolgaságból való megszabadulásukra és az emberi fiak szabadságába való teljes bevezetésükre. (Luk. 3 : 38) Ennek a viszonynak majd akkor örvendhetnek, ha mindenek egy akolba gyűjtetnek. A nagy sokaság mint az Úr juhainak egy serege lett előre meghatározva, nem pedig egy bizonyos szám. Ennek tagjai nincsenek a fiak királyi házának tagjaiként elhíva és elpecsételve (Jel. 7 : 3—8), de 'jelt kapnak homlokukra', megértvén Jehova rájuk vonatkozó feltett szándékát, s ők megismertetik magukat, amennyiben az Úr szervezetének felkentjei mellett foglalnak állást. Noha igaz az, hogy a Jel. 22 : 17 szerint a Jonadábnak meg van parancsolva, hogy mondja „Jöjj!", hogy az ezt hallók is Jonadábokká legyenek, mindazáltal nem ez képezi a homlokok megjelölését. Isten felkent szervezete meg van bízva az üzenet hirdetésével s az üzenet az, amely a megjelölést végzi, és ez az üzenet vagy a királyságnak ez az érdeke a felkent szolgára van bízva.

"A Jonadábok keresztsége a vízkeresztség és azt jelenti, hogy átadták magukat Istennek és szervezetének, azokhoz hasonlóan, akik a János keresztségében részesültek. (Csel. 8 : 14—18; 19 : 1—3) A kicsiny nyáj juhai szövetségben állanak Krisztus Jézussal a királyságért, amelyet az ő Atyja ad nekik. A Jonadábok nincsenek ebben a szövetségben. Amidőn Krisztus Jézus bevezette a halálára emlékeztető úrvacsorát, meghívta tanítványait, hogy lépjenek vele szövetségre a királyságért s megparancsolta, hogy a halála emlékünnepét tartsák meg s azzal bizonyítsák, hogy vele szövetségben állanak a vele való meghalásra, s ha hűségesek lesznek, vele fognak megdicsőülni. Csakis a szellemtől születtek, akik a királyságért való szövetségben állanak s azért Krisztus Jézussal haltak, vehetnek részt joggal az ő halála emlékvacsoráján. Csakis az ilyenekre alkalmazhatók a következő szavak: 'Ha nem esztek a testemből és nem isztok a véremből, nincs élet bennetek.' Csakis az ilyeneknek lett halhatatlanság vagy 'önmagukban való élet' ígérve. Csakis ezek részesei Krisztus szenvedéseinek és azután az ő dicsőségének. A nagy sokaságot alkotó „más juhokat" vagy Jonadábokat az Úr az ő szervezetébe gyűjti s ott kell maradjanak a 'főpap haláláig', illetve a királyi papság teljességre jutásáig, mire továbbra is feltétlen engedelmességet kell tanusítsanak, s azután igazolva lesznek az életre és Krisztus Jézus, Isten felkent Fia által életet nyernek.

"Most tehát látjuk, hogy az Úr Jézus pünkösdkor megkezdte a kicsiny nyáj összegyüjtését, amely nyáj a világból van kiválasztva és Krisztus Jézussal felkenve, hogy Jehova nevének és királyságának a tanuja legyen. Ez a munka az Úrnak a templomához való jöveteléig és a kicsiny nyájnak a templomhoz való gyüjtéséig tart. Azután megkezdi a nagy sokaságot alkotó „más juhok" kiválasztását; s ha ez a nyáj össze lesz gyüjtve és teljességre jut, a juhok „kicsiny nyája" örökre az Úrral lesz az ő trónján, amint azt megígérte, a nagy sokaság tagjai vagy a „más juhok" pedig a trón előtt szolgálnak. Szívük soha meg nem szünő örömmel lesz tele, s az Úr drága vérén megváltottak és köréje gyüjtöttek mindnyájan az ő tulajdonaként Krisztus Jézus, a jó Pásztor vezetése alatt egy aklot fognak alkotni; s mindannyian Jehova Istennek, a nagy Pásztornak lesznek alárendelve. Az összes összegyültek bizonyítani fogják, hogy Sátán hazugság, Isten ellenben igazság és igazságosság, s mindannyiuknak részük lesz Jehova nevének az igazolásában.

Tanulmánykérdések

1. Milyen intézkedést tett Jehova a „más juhoknak" az aklába való begyüjtésére? Mióta és hogyan tett „a szellem maga" bizonyságot, amint az Róma 8 : 16-ban fel van jegyezve?
2. Hogyan lett elvégezve a Jézus által megígért és a János 14 : 26-ban feljegyzett szolgálat? Hogyan a János 15 : 26 és a János 16 : 13—15-ben feljegyzett?
3—7. Utalj példákra, hogy az apostolok idejében hogyan hatott a szent szellem Jézus tanítványaira!
8. Mutasd ki, hogy „a szellem" mindig ugyanaz a szellem, noha különbözőképpen nyilatkozik meg!
9. Kinek adatnak szellemi adományok és a szellem bizonysága? és milyen célra?
10, 11. Milyen szolgálatot ismerünk fel „a szellem" nyilvánvaló működésében, amint ez fel van tárva Kor. I. 2 : 10, 12, 13-ban? Kolossé 1 : 26, 27 és Efézus 3 : 4, 5-ben? Zsidók 3 : 7—10-ben?
12, 13. Mutasd ki további Iráshelyekkel, hogy „a szellem" csak a szellemtől születteknek tesz bizonyságot!
14, 15. Mit jelent „a mi szellemünk" a Róma 8 : 16 feljegyzésében? Hogyan és miről tesz bizonyságot „a szellem" a „mi szellemünknek? Ki birja tehát „a szellem" bizonyságát?
16, 17. Idézz más Iráshelyeket, amelyek kimutatják, hogy ez a szellem különbözik „az ember szellemétől"! Mire hivatkozik az apostol, amidőn a 'szellemtől való elpecsételésünkről' beszél és arról, hogy most 'az örökségünk zálogát' birjuk?
18—21. Mutasd ki, hogy a „meghatározott idő" pontja e dologban szerepet játszik! Utalj egyes tényekre, amelyek kimutatják, hogy a szellem bizonyságtevésének meghatározott kezdete volt!
22. Utalj ez összefüggésben a Kr. u. 33, 1918, 1922, 1931 és 1935 dátumainak a fontosságára!
23. Mi bizonyítja a) hogy a szellemi megkülönböztetés ideje elérkezett? b) hogy a szellemi fiak felvétele körülbelül befejeződött? c) hogy a „más juhok" összegyüjtésének az ideje itt van és az azzal összefüggő munka folyamatban van? Mutasd ki, vajjon ez azt jelenti, hogy 1931 és különösen 1935 óta senki se született szellemtől!
24. Hogyan ismerheti fel a szellem bizonyságát egy olyan, aki előhozatott, hogy egy szabaddá lett helyet betöltsön?
25, 26. Utalj néhány példára és további Irásszövegekre, amelyek kimutatják, hogyan tudhatja meg valaki, hogy a szellemtől születtekhez vagy pedig a földi osztályhoz tartozik!
27—30. Alkalmazd Kor. II. 13 : 5-öt és mutasd ki, hogy ez a szöveg segít megállapítani, vajjon az ember várományos a mennyei ország egy helyére, vagy pedig az Úr juhainak a másik seregéhez tartozik! Hasonlóképpen Efézus 4 : 4—6, Kolossé 3 : 2, 3 és 2 : 20!
31. Magyarázd meg a kicsiny nyáj tagjainak a keresztségét, valamint a nagy sokaság tagjainak a keresztségét!
32, 33. Mennyiben különbözik a szellemtől születtek helyzete az igazolásra vonatkozólag a Jonadábokétól?
34. Az Úr a kis sereggel mint osztállyal jár el vagy mint egyes személyekkel?
35, 36. Alkalmazz más Iráshelyeket, amelyek kimutatják a különbséget azok között, akik a szellem bizonyságát birják s azok között, akik azt nem birják!
37. Milyen viszonyban vannak egymáshoz a juhok két nyája, amint azt a 122. zsoltár mutatja? Hogyan viselkednek egymással szemben és a szolgálatban?
38, 39. Mily feltételek mellett kapják a szellemtől születtek a szellem további bizonyságát s mennek be végül a megígért dicsőségbe? Hogyan és miért szükséges a szenvedés?
40. A szellemi fiaknak és a Jonadábóknak hasonló szenvedésben van részük? ugyanazért? és ugyanazon célból?
41, 42. Miért bölcs és kötelesség az Isten iránt jóakaratú embereknek Isten igéjét hirdetni? Milyen hatással van az az állapotukra és állásukra?
43. Milyen viszonyban vannak a Jonadábok és a kicsiny nyáj tagjai a királyságért való szövetséggel szemben. Mennyiben ál ez összeköttetésben az emlékvacsorán való résztvétellel?
44. Milyen időben és sorrendben választatnak ki tehát a kicsiny nyáj és a „más juhok" és mikor lesz végül egy akol és egy pásztor?

(Angol W. 1938 április 1)

FEL

Gyermekek

I. rész

„Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa." — Máté 19 : 14.

JEHOVA törvénye és parancsa kell a mi vezetőnk legyen. Bizonyos emberi következtetések jók lehetnek; de nem megbizhatók, ha nem Isten igéjén alapulnak. Jehova így szól népéhez: „Bizodalmad legyen Jehovában teljes szívedből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden utaidban ismerd meg őt; és ő egyengeti utaidat." (Példab. 3 : 5, 6; *Elberfeldi* f.) Jehova ígéretei sohase maradnak teljesületlen és biztosak lehetünk, hogy a fenti ígéret biztosan beteljesedik azokon, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

[2] Az utóbbi időben nagyon sok szó esett a gyermekekről és arról, hogy mi történjen a külön számukra bevezetett és irányított tanulmányi osztályokra vonatkozólag. Minden értelmes ember szereti a gyermekeket s minden tőle telhetőt meg kíván tenni a segítségükre. Azt akarja Isten, hogy a gyermekek elkülönítve és a „kisdedek" javára külön tanulmányok legyenek bevezetve, s hogy valaki a felkent maradék közül legyen kijejölve az ily tanulmányi osztály oktatására? Kötelességét képezi az Úr felkenteinek, hogy az — általában 'a fiatalabb gyermekek javára szolgáló vasárnapi iskolának' nevezett — valamit bevezesse és irányítsa? Tanítva kell legyenek most a gyermekek az Isten országáról? S ha igen, milyen eszközzel és milyen módon kell oktatásban részesüljenek? Nos ha Jehova ígéje ezekre és a rokon kérdésekre feleletet ad, biztosan minden felkent az erre feleletet adó Isten ígéje által ohajtja vezéreltetni magát s ezáltal is vezéreltetik magukat. Jehova összes felkentjei magukévá teszik Jehova ihletett prófétája köv. szavait: „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága." (119. zsoltár 105) Isten igéje az ő törvénye, s ezt a felkentek szeretik. Ez az ő szövétnekük, s Isten most meggyujtotta ezt a lámpát az őt szeretők javára; s e lámpa világossága megvilágítja azt az utat, amelyen a felkentek haladnak. A tőle kiáradó világosság nélkül a lámpa nem nyujtana segítséget a Szentírás tulajdonosainak; de az Úrnak e lámpa útján kinyilatkoztatott világossága által meg van az igazi és helyes vezetőnk. Jehova eme napján Jehova felépítette Siont, és ott fénylik dicsőségének világossága Krisztus Jézus ábrázatáról, s ez a világosság visszatükröződik a Sionhoz tartozókra, s ezáltal képesek meglátni a követendő utat. Ezeknek mondja Jehova: „Szövétneket szereztem felkentemnek." (132. zsoltár 17; *Elberfeldi*) Ha valamely kérdés eldöntésére vonatkozólag kétségeink vannak, ahelyett, hogy bölcsnek látszó emberi következtetésekre építenénk, forduljunk bizalommal Istenhez és gondosan tanulmányozzuk igéjét, s abban megtaláljuk a helyes feleletet. „Mert te vagy az én szövétnekem Jehova; s Jehova megvilágítja az én sötétségemet." (Sámuel II. 22 : 29) A felkenteknek mondja az Úr: „Őrizd meg fiam atyád parancsolatját és anyád tanítását el ne hagyd. Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány (a törvény; *Allioli*) világosság, és az élet útja a tanító-feddések." — Példab. 6 : 20, 23.

[3] Nemcsak hogy szeretik a gyermekeket a felkentek, hanem bizonyos felelősségük is van velük kapcsolatban, amely felelősséget egyetlen Istent szerető se kíván figyelmen kívül hagyni. A felkenteknek a gyermekek iránti kötelessége a Szentírásban van lefektetve. A fenti kérdésekre nem kívánunk dogmai vagy emberi véleményen alapuló feleletet adni, hanem az e kérdésekre vonatkozó Iráshelyeket fogjuk megvizsgálni, hogy a felkentek világosan megláthassák a helyes követendő utat és hogyan tehetnek eleget kötelességüknek.

Történelmi

[4] Érdemes lesz megvizsgálnunk a vasárnapi iskola eredetét és használatát. Ha kitűnik, hogy ez egy vallásos intézmény, Isten felkentei bizonyára nagy gonddal fogják megvizsgálni az ügyet, hogy ne essenek egy vallásos csapdába. Ebben az összefüggésben kellő figyelmet kell szentelnünk a gyermekeknek Jézushoz való menésére vonatkozó feljegyzésnek. A római kat. vallásoskodók már régen gyakorolják azt a szokást, hogy minden féle gyermekeket összehozzanak és azokat a katolikus katekizmus szerint oktassák, azt a teoriát követvén, hogy ha egy gyermek hét éves koráig a katolikus tanítás szerint van nevelve, sohase távozik el e tantól. Eljárásuk támogatására a római kat. vallásoskodók a köv. Irásszöveget idézik: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól." (Példab. 22 : 6) Ez szükségszerüen a köv. kérdést veti fel: „Összhangban van a római kat. szervezet eljárása Isten igéjével, különösen Jézusnak itt legelől idézett szavaival?" A protestáns szervezet létrejött, s idővel ez a szervezet nagyon vallásos lett és megszervezte a vasárnapi iskolákat, ahol a gyermekeket összegyüjtötték és bizonyos dolgokban oktatták. Egy jólismert bizonyság a vasárnapi iskolára vonatkozólag a köv. szavakból tünik ki: „A történelemből nem nehéz megállapitani, hogy ki járult hozzá a vasárnapi iskolák oktatásában valószínű minden más embernél inkább, hogy ez iskolákban az ingyenes tanítás rendszere be legyen vezetve és terjesztve legyen. Ez Wesley John tiszteletes volt, aki Raikes első vasárnapi iskolája után több mint harminc éven keresztül oktatta a gyermekeket Anglia különböző vidékein, hogy kellő vallásos oktatásban részesitse őket. Ő volt az, aki miután folyóirata 1784 július 18-iki számában leközölte, hogy ahova csak elment, mindenhol vasárnapi iskolák lettesültek, e szavakat is feljegyezte: '... Ki tudja, hátha egyesek ez iskolák közül keresztények gyermekszobájává lesz'?"

[5] Az egyház „Illés-korszaka" alatt az Úr egy másik odaadó szolgája következőképpen irt a vasárnapi iskoláról — s ez a közlemény tizennégy évvel az Úrnak 1918-ban történt templomhoz jövetele előtt jelent meg: „Az első vasárnapi iskola 1781 ben kezdődött egy 'imaiskolának' Gloucesterben (Angliában) való létesítésével az ottani napilap keresztény érzületü, Robert Raikes nevü kiadója által. Ugyanez kirendelt négy keresztény asszonyt tiz-tizennégy éves gyermekeknek irásra, olvasásra, varrásra stb. való oktatására, mégpedig vasárnaponként 10—12 óra között; délután pedig tanították őket a katekizmusra és elvezették egy prédikáció meghallgatására. Ebből a szerény kezdetből fejlődött ki korunk hatalmas vasárnapi-iskola intézménye." — *Irástanulmányok*, 6. kötet.

[6] Az „Illés-munka", amelyen Isten népe résztvett, körül-belül 1878-ban kezdődött. E korszak alatt az Úr a templomhoz (1918-ban) jövetele előtti útegyengetés munkáját végezte. E korszak alatt Jehova egy népet választott ki a neve számára. Ez a nép a különböző nemzetek közül lett kiválasztva, és az Úr ennek tagjait előkészitette az eljövendő munkára: hogy mások előtt mint az ő tanui müködjenek a földön. E korszak alatt Jehova felszentelt és odaadó népe között nem lettek ily vasárnapi iskolák berendezve és fenntartva. Ekkor nem igyekeztek a felszenteltek vagy nem felszenteltek gyermekeinek különválasztott bibliai oktatására. Ellenkezőleg, a gyermekeknek különválasztott bibliai oktatását nem helyeselték. Ez az állásfoglalás nem annyira a Szentíráson alapult, mint a szociális és házi okokon. E dolgok megvitatásánál az Irástanulmányok hatodik kötete (Angolban 1904-ben jelent meg) többek között így szól: „1. A vasárnapi iskolák kárára lettek keresztény szülőknek, amennyiben őket az Úrtól rájuk ruhá-

FEL

zott felelősségnek a vasárnapi iskolákra való átruházására vezette... 2. A vasárnapi iskola a keresztény szülők gyermekeinek határozott hátrányára van, mert ennek tanitóitól nem részesülnek abban az oktatásban, amely oktatásra gondolkozó és lelkiismeretes szülők képesek és kötelesek volnának. 3. A vasárnapi iskolák a közbelépés által meglazitják a szülők és gyermekek közötti köteléket: a gyermekek elvesztik a szülők előttti tiszteletük egy részét, a szülők pedig önként lemondanak méltóságuk egy részéről."

[7] *Az Őrtorony* azonban elismerte a vasárnapi iskolát (mégpedig az előbbiekkel bizonyos mértékben össze nem egyeztethetően) annyiben, hogy néhány éven keresztül *Az Őrtorony* minden számában komentárokat közölt a nemzetközi vasárnapi iskola-leckékről, amelyeket rendszerint vallásoskodók választottak ki. *Még 1918 után* is megjelentek Az Őrtorony kiadói odalán a köv. szavak: „A nemzetközi vasárnapi-iskola szövegeink főképpen előrehaladott bibliakutatóknak és tanitóknak vannak szánva. Egyesek nélkülözhetetleneknek tartják azokat."

[8] Azt remélték, hogy ily módon *Az Őrtorony* utat talál a vallásoskodók iskolatermeibe és vasárnapi-iskoláiba s az igazságot igy fel lehetne tárni előttük, a vallásoskodók megismernék azt és egyesek elfogadnák közülük. 1927-ben azonban az Úr akaratként lett felismerve, hogy a nemzetközi vasárnapi-iskola szövegek közlése az *Őrtoronyban* megszünjön, ami meg is történt.

[9] Itt meg kell állapitani, hogy a vasárnapi-iskoláknak az Úr népe által való tartása arra szolgált, hogy a fiatalokat és gyermekeket a szülőktől elkülönitse és elkülönitve tartsa, miáltal mindkét rész be lett folyásolva. Ezáltal képesitett testvérek visszatartattak attól, hogy *részt vehessenek* az Úr munkájában, s ezek azzal mentegetődztek, hogy idejüket a gyermekek oktatására fordítják, s számtalan esetben az ily állitólagos gyermektanitók leeresztették kezüket. Nem csak az ily hanyagok használták ezt kibuvónak, hogy a gyermektanitást a kifejezett megbizatásuk, a házról-házra való bizonyságtevés elé helyezzék, hanem még a szolgálati bizottságok és mások is figyelmük egy részét a gyermekek tanitására szentelték és igy ily mértékebn vissza lettek tartva attól, hogy figyelmüket teljesen az Isten parancsa iránti engedelmességben a bizonyságtevésre összpontosithassák.

[10] A felkentek folytatják Isten igéjének a tanulmányozását s Jehova őket az utóbbi időben a felvilágositás nagy áldásában részesitette, miszerint a nagy sokaság begyüjtésének az ideje elérkezett és azért milliók élnek a földön, akik amennyiben most Isten és királysága mellett foglalnak állást, talán soha se fognak meghalni. Amióta tetszett Jehovának, hogy népe előtt feltárja Ezékiel jövendölésének a jóakaratú emberek homloka megjelölésére vonatkozó értelmét és kinyilatkoztassa, hogy ezek az engedelmesek Armageddon vérfürdőjében meg lesznek kímélve, sok felkent előtt helyesnek és szükségesnek tünt, hogy a fiatalabb gyermekeknek oly tanulmányi osztályt, illetve vasárnapi-iskolát létesitsenek s a gyermekeket elkülönitve oktassák, mialatt a felnőttek más helyiségben tartják tanulmányukat vagy mialatt a hirnökök a királyság üzenetét házról-házra járva hirdetik. Az elkülönített vasárnapi-iskola szószólói az ily iskolák létesitését főképpen a következőkkel indokolták meg: Az ifjúság oktatásban részesül, mialatt szüleik az Úr munkájában tevékenykednek; nyilvános oktatást nyujt a gyermekek felfogó képessége szerint; felvilágositja őket az Isten igéjére a királyságra vonatkozó dolgokban és előkészíti őket, hogy azon milliókhoz tartozzanak, akik sohase fognak meghalni; távol tarja a kis gyermekeket a világi dolgoktól; felkészíti őket az Úr munkájára; éppenezért a nemfelszenteltek gyermekeit is meg kell hívni ezekre a külön összejövetelekre és ott kioktatni őket, hogy aztán a szülők érdeklődését is felkeltsék; s mivel a gyermekeknek ezek a külön összejövetelek és tanulmányok örömet szereznek, gondoskodjanak a szülők ilyenekről, akár felszenteltek gyermekeiről akár nem olyanokéról van szó. A vasárnapi-iskolák vagy az ifjúsági osztályok érdekében további oknak gyakran felhozták, hogy Jehova tanui a világi emberekre is időt és figyelmet fordítanak, elvivén a királyság üzenetét a Jonadábokhoz vagy a „nagy sokaság" előrelátható tagjainak, s éppen ezért intézkedni kell a felszenteltek és mások gyermekeiről is, akik szivesen összegyülnek velük; valamint, hogy egy ily oktatás, mivel azt a felszentelt sereg egy képesitett személye vezeti, a bizonyságtevés egyik formája s az a gramafon előadások sorozatának és tanulmányoknak az új érdeklődők lakásán való tartásával egyenlő. Megint mások igy szólnak: „A kisdedek nagyon szomoruak, hogy nincs alkalmuk összejönni egy külön tanulmányi-osztályban." Mindezek az okok meggyőzően hangzanak; de vajjon a Szentirás támogatja?

[11] A vasárnapi-iskola érdekében fent felhozott argumentumokkal szemben a következő ellenérvek szólanak ellene: A vasárnapi-iskola vagy a külön tanulmányi-osztály gyermekek számára elválassza a fiatalabbakat a felnőttektől, s a gyermekek nem tudják meg pontosan, hogy a felnőttek miként cselekszenek. A vasárnapi-iskola egyes képesitett felkentet elvont a házról-házra történő aktiv bizonyságtevéstől. Az a gyermekek vagy az ifjúsági csoportok tanitóinak kifogást szolgáltatott a bizonyságtevés elmulasztására, hogy amint állitják, előkészüljenek az ifjúsági tanulmányozás vezetésére, tehát egyeseknek kétségnélkül kifogást szolgáltatott arra, hogy kezeiket leengedjék, és a gyermekek állitólagos tanitói ezt felhasználták a házról-házra történő bizonyságtevő munka alól való kimentésükre. Még szolgálati bizottságok is nagy figyelmet forditottak ezekre a vasárnapi-iskolákra és ily mértekben elmulasztották osztatlan figyelmüket a bizonyságtevő munkára forditani, noha az Úr ezt parancsolta.

Megbizatás

[11][12] A felkentek nem szabad megengedjék, hogy emberi okoskodások vagy baráti érzések feltartoztassák az Istentől rájuk ruházott megbizatás teljesitésében. Ezt a megbizatást Jehova prófétái pontosan leirták és világossá teszi a felkentek kötelességét. (Ésaiás 61 : 1, 2; 43 : 8—12) Hogy a Biblia tanulmányozása a gyermekek számára jó és gyógyitó s hogy az Úr ezt megparancsolta, az elvitathatatlan igazság. De felmerül a kérdés: Kinek a kötelessége a gyermekek tanitása? és milyen feltételek mellett kell történjen az ily tanitás? Felhatalmazta a felszentelt és felkent népét arra, hogy a felszentelt és *nem* felszentelt szülők gyermekeit elkülönitsék szüleiktől és más felnőttektől és velük meghatározott időben külön tanitást végezzenek? Gondoskodjék szolgája által minden csoport az ily gyermekek elkülönitett oktatásáról és nevezzen ki valakit a felkentek közül az ily gyermekek számára létesitett tanulmányi osztály vezetésére? Vagy a Jehova által a másoknak való bizonyságtevésre felkent egyes tanuk vegyék magukra egy a gyermekek számára szolgáló külön tanulmányi osztály megalapitását? A helyes feleletet ezekre a kérdéskre a Szentirás adja meg; és minden olyan felelet hamis kell legyen, amelyet nem támogat teljesen az Irás.

[13] Jehova a tanuinak adott megbizatást kifejezetten a következőkép jelentette ki: „Ti vagytok az én tanuim ... hogy Isten vagyok"; ezek 'felkenettek, hogy a szegényeknek [tanulékonyaknak] üzenetet vigyenek, bekössék a megtört szivüeket, szabadulást hirdessenek a foglyoknak és megoldják a megkötözötteket, hogy hirdessék Jehova jókedvének esztendejét és Istenünk boszszuállása napját és megvigasztaljanak minden gyászolót'. Ebben a megbizatásban semmit se találunk arra vonatkozólag, hogy a gyermekek számára a rendszerint vasárnapi iskolának nevezett elkülönített tanulmányi-osztályt kellene létesiteni. Igaz ugyan, hogy most „Jehova napján" állunk, az ellenjelképes sáfloros ünnep idején, amidőn az Úr az ő „más juhait" magához gyüjti; mindazáltal az isteni megbizatás semmit sem mond egy a felszenteltek és felnemszenteltek gyermekei számára létesitendő külön tanulmányi-osztályra vonatkozólag

FEL

Jehova végzésének a kivitelére. Egyesek felhozhatják, hogy a megbizatás rendelkezéseiben semmise szól ily külön vasárnapi-iskola bevezetése ellen. Az ily ellenvetés helyességét vagy helytelenségét a megbizatás szavaival és más Iráshelyekkel kell összehasonlítani, amelyek a királyság evangéliumának a nemzetek között való hirdetésére vonatkoznak.

[14] A gyermekek számára létesített vasárnapi-iskola szószólói az ellenvetésük és álláspontjuk támogatására Jézus következő szavait idézik: „Hagyjátok a gyermekeket és ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa." — Máté 19 : 14: *Zürcher* rev. Biblia; Mark 10 : 13, 14.

[15] Az elberfeldi Biblia az utoljára idézett és a kísérő szöveget következőkép adja vissza: „És hozzá vitték a kisdedeket, hogy megérintse őket. A tanítványok pedig dorgálták azokat, akik odahozták. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt és így szólt hozzájuk: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa (*Menge* szerint: a hozzájuk hasonlóknak van szánva az Isten országa). Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy kisgyermek, nem megy be abba. És ölébe vette őket, rájuk tette kezét és megáldotta őket." — Márk 10 : 13—16.

[16] Az Úr a következő kísérő körülmények között mondotta ezeket: Az emberek Jézushoz hozták gyermekeiket, a tanítványok pedig meg akarták akadályozni, hogy a gyermekek be legyenek mutatva az Úrnak, s ebben helytelenül cselekedtek. Ezért mondotta Jézus: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket..., mert az ilyeneké az Isten országa." Ezzel nyilván azt akarta mondani, hogy a királyság olyanoknak van szánva, akik *őt keresik*. Aki a királyság áldásaiban kíván részesülni, szükséges *őt* teljes és feltétlen bizalommal *keresse*. Ő nem azt mondotta, hogy akik a királyságba be ohajtanak jutni, gyermekekké kell legyenek, hanem hogy őt kell keressék és teljes és feltétlen bizalommal kell szolgálják, miként a gyermek bizalommal van ahhoz, akit szeret. Itt megjegyezhetjük, hogy Jézus nem mondotta, hogy vasárnapi-iskolát kell létesíteni a gyermekek számára, sem nem utasította tanítványait vagy másokat, hogy külön tanulmányi-osztályt létesítsenek a gyermekek számára. 'Rájuk vetette kezét és megáldotta őket.' Nem mondotta, hogy „a menny királysága gyermekek számára van", hanem azt mondotta, hogy a mennyek királysága azoké, *akik hozzá jönnek*. Ezáltal az Úr ismertette feltett szándékát, miszerint mindazokat megáldja, akik őt szorgalmasan és bizalommal keresik és engedelmeskednek neki. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik." (Zsidók 11 : 6) Jézus kifejezte afölötti haragját, hogy a tanítványok közbe léptek és megakadályozták a szülőket, hogy hozzá vigyék gyermekeiket. Mindazáltal nem azáltal vonták magukra haragját, hogy elmulasztottak vasárnapi-iskolát létesíteni a gyermekek számára. Jézus ismerte Isten törvényét és tisztában volt a Jehovától nyert feladatával, s ha ez a megbizatás a kiskorúak elkülönítéséről és egy a számukra létesítendő külön tanulmányi-osztályról szólt volna, úgy ezt értésünkre adta volna. Ő azonban ott hagyta a gyermekek oktatását, ahova tartozott. Nem kezdett ujat, illetve nem változtatta meg Jehova kifejezett intézkedését. Krisztus Jézus felkent követői pedig éppen úgy kell eljárjanak. Ők az Úr megbizott tanui és pontosan követniük kell az ő utasításait.

[17] Sátán sok mindenféle raffinált eszközt felhasznál, hogy az emberek figyelmét lekösse és az embereket eltérítse a mindenható Istentől. Mint mindennél hatékonyabb eszközt Sátán a vallást használta fel arra, hogy az embereket elvonja Jehova istentől és gyalázatot zúdítson szent nevére. Sátán megszervezte a vallást és annakidején működésbe hozta az úgynevezett „keresztény vallást". Meglehetősen jól hangzott, amidőn az ájtatosabbak és álszentebbek mintegy így szóltak a néphez: „Egy külön vasárnapi-iskolát kell létesítsünk a gyermekek számára s őket ki kell oktassuk az egyház dolgaira és tanaira vonatkozólag." Természetesen ez hatékony eszköznek igérkezett arra, hogy a gyermekek összhangban legyenek tartva a vallási szokásokkal és bevonhassák őket az egyházszervezetbe. A papság által képviselt ez álláspont annyira félrevezető, raffinált és csábító volt, hogy hiszékeny emberek könnyen törlőbe estek. A vasárnapi-iskola megszervezése óta a tanítás azokban egy néhány vallásoskodóra van bizva, akik megkísérelték, hogy minden gyermeket bizonyos vallásszervezet útján vezessenek, s a gyermekek csak keveset vagy egyáltalán semmitse lettek tanítva Jehova Istenről, Királyáról és Krisztus alatti királyságáról. Elvitathatatlan dolog, hogy a vasárnapi-iskolák részét képezik a vallásrendszernek; és annak az útnak a követése, amelyen a vallásoskodók járnak elől, azt jelentene, hogy le hagyjuk téríteni magunkat az Úr által megjelölt ösvényről és az ellenség útján vezéreltetjük magunkat. Ily módon a szülők úgy maguknak, mint gyermekeiknek nagy kárt okoznak.

A tanító

[18] Jehova Isten a felséges atyja mindazoknak, akik élnek. Ő a nagy tanítója mindazoknak, akik háztartásához tartoznak: „Akinek a nevét viseli az egész család mennyen és földön." (Efézus 3 : 14, 15; *van Ess*) Az Istent szeretők szorgalmasan azt az utat követik, amelyet Jehova kijelölt és nem engedik magukat emberi következtetésekkel vezéreltetni, még ha annál világosabbnak és tetszetősebbnek is néznek ki ezek a következtetések. Isten Ábrahámot használta fel a helyes út megjelölésére. Mindjárt a vízözön után Isten elhivta Ábrahámot, s őt „Isten barátjává" tette. Felhasználta Ábrahámot előképnek, amelyben Ábrahám Istent szemléltette, mégpedig az Atyját annak a magnak, amelyben a föld minden engedelmes nemzedeke megáldatik. Ábrahám gondot viselt a maga családjáról, amiről maga Jehova tesz bizonyságot. Így nyilatkoztatta ki Isten a helyes eljárást és határozta meg, hogy ki tanítsa a gyermekeket. Népe helyes vezetésére rendelt szabályát Jehova a következőkben jegyeztette fel: „És monda Jehova: Eltitkoljam-é Ábrahámtól, amit tenni akarok? Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a föld minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és házanépének ő utána, hogy megőrizzék Jehova útját, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse Jehova Ábrahámon, amit szólott felőle." — Mózes I. 18 : 17—19.

[19] Itt Ábrahám találóan illusztrálta Jehovát, a felséges Atyát és az Egyet, akiben az Isten szeretők háztartása oktatásban részesülnek. Jehova a „Sion" nevet adta az egy jó asszony által szemléltetett szervezetének, amely Isten gyermekeit szüli; és a fenti szövegben Jehova ismerteti a gyermekek oktatásának helyes módját, s ezt a következő szavak támogatják: „És minden gyermekeid Jehovától taníttatnak, és a gyermekeid békéje nagy lesz." —Ésaiás 54 : 13; *Elberfeldi* ford.

'A gyermekek oktatásban kell részesüljenek, s az Isten igéjében ki van jelölve a helyes idő és hely oktatásukra. Azonban a Szentirásból nem tűnik ki, hogy oly kötelesség Isten felkent népének egy csoportjára volna bizva, hogy a gyermekek számára elkülönített tanulmányi-osztályt kellene létesítsen. A gyermekek megszülését 'eltartását és nevelését illető felelősség a szülőkön nyugszik. A vasárnapi-iskolák mentséget szolgáltattak szülőknek a személyes kötelességük teljes elhanyagolására, s már ez önmagában elég annak kimutatására, hogy az elkülönített vasárnapi-iskolák gyermekek számára nem bírják Jehova tetszését. Egy jó atya felvilágosítja gyermekeit Istenre és királyságára vonatkozólag, és a helyesen nevelt gyermek ezért tiszteli az ő szüleit. A Szentirásban Isten önmagára mint a nagy Atyára és „asszonyára", illetve szervezetére mint gyermekei anyjára hivatkozik, és a gyermekekhez így szól: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet Jehova, a te Istened ad néked." (Mózes II. 20 : 12) Ez a parancs Isten háztartása minden

FEL

31 Annak is bizonyos jelentősége van, hogy éppen ennek a „huszadik esztendőnek" a végén a Jehova templomáról és királyi házáról szóló kérdés, valamint hogy ki tartozik ahhoz s mi ezek kötelessége és felelőssége lett megtárgyalva s erről egy közlemény *Az Őrtorony* számára előkészítve, amely közlemény közvetlenül e tanulmány megjelenése előtt lett kiadva. Az is bizonyosnak látszik, hogy amiképpen Salamon a „tizen három esztendő" folyamán a királyi palotáját és a törvényszéki épületet a Libánon erdőhöz hasonlóan felépítette, úgy ismerteti Jehova nagy királyi Bírája, Krisztus Jézus az 1925-től számított 13 esztendő folyamán ítéleteit, beleértve, a 'szentély megtisztítását', valamint a szolgálati szervezet és szolgálati munka berendezését is. Az egyes csoportok egyénisége megszünt, s Jehova akarata és kegyelme folytán a Társulat elfoglalta az őt megillető helyet Jehova teokratikus kormányzatában. A felkentek egysége s a társaikkal való harmonikus együttműködés most létrejön, mint soha azelőtt. Ebben a „huszadik esztendőben" tárta fel *Az Őrtorony* az Írásbizonyitékokat, hogy kik tartoznak a királyi házhoz és kik a „nagy sokasághoz" s hogy milyen viszonyban állanak egymással és az Úrral. A Watchtower 1937 májusi számában be lett jelentve, hogy a képességgel megáldott Jonadábok a csoportok szolgálati szervezete számára megválaszthatók. *Az Őrtorony* 1937 augusztus 15-i [angol] kiadása [magyarban 1938 januári kiadás] egy cikket közöl „Társak" címen, amelyben a „kicsiny nyájnak" és a „nagy sokaságnak" egymáshoz való viszonya fel lett tárva. A „huszadik esztendő" vége, Kr. e. 1015, [amely huszadik év 1938-nak felel meg] a beteljesedésnél 1938 április 2-re esik. Az emlékvacsora 1938-ban április 15-én lett megünnepelve. Az Őrtorony 1938 március 1 és 15-i [angol] kiadása [magyarban szintén a márciusi szám] egy cikket közölt az emlékünnepről, amelyben világosan ki lett mutatva, hogy ki vegyen részt, valamint azt a cikket is [magyarban ez a szeptemberi számban jelent meg], amelyben világosan ki lett mutatva a felkentek és a nagy sokaság közötti különbség. Igy a „húsz-esztendős"-párhuzam véget ér, amit először akkor ismertük fel, amidön ezt a cikket előkészítettük a kiadásra.

32 Amint az az Úr kegyelme és vezetése alatt már előre elő lett készítve, 1938 április 9-én megkezdődött a nagy nemzetközi bizonyságtevő-időszak. „Társak" címmel s ez idő alatt különösen a *Gazdagság* és *Ellenségek* című könyvek s velük a *Gyógyulás* füzet lett széles körben elterjesztve. Szintén a *Vigasz* című folyóirat előtérbe lépett ez időszak folyamán. Teljesen nyilvánvaló, hogy az Úr vezeti a népét s hogy a teokratikus kormányzata tevékenykedik és a teljes hatalom az ő kezében van a látható szervezetét illetőleg. Az Urat szeretők mindenike alkalmazkodni fog és elfoglalja az őt megillető helyet?

Munkások

33 Salamon a „húsz-esztendős" építkezés alatt nemzsidó vagy külföldi munkásokat alkalmazott. Ezek világosan a Jonadáboknak vagy nemfelkenteknek látszanak megfelelni, akik most a szolgálati munkában részt vesznek. E helyen hasznos és érdekes lesznek megvizsgálnunk a Szentírás errevonatkozó bizonyságát: „És elküldött Salamon király és elhozatta Hirámot Tirusból [ez nem Hirám király volt, hanem egy özvegy asszony fia]. Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Nafthali nemzetségéből; az ő atyja pedig Tírusbeli [külföldi] rézmíves ember volt; és ez teljes volt bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mivet rézből; ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mivet megcsinált neki." — Királyok I. 7 : 13, 14; Krónika. II. 2 : 13, 14.

(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

1, 2. Hogyan mutatják a templomra es a templomi ítélkezésre vonatkozó tények Jehova előretudását? Idézz eredményeket a templomi ítélkezésből! Milyen életbevágóan fontos kérdéssel áll szemben mindenki, aki számára most az Isten Igéjére feltáruló tisztább világosság elérhető? Mily jelentősége van az errevonatkozó bölcs határozatnak és eljárásnak?

3, 4. Mit vázol Ésaiás 60 : 17 prófétailag? Különösen melyik pontjára vet nagyobb világosságot e szöveg különböző fordításainak a megvizsgálása?

5, 6. Milyen bizonyítékaink vannak arravonatkozólag, hogy Jehova teljesíti ígéretét, miszerint a „békességet teszi felügyelőjévé"?

7, 8. Hasonlítsd össze a régebbi állapotokat a mostaniakkal, kimutatván, hogy Jehova ígérete, miszerint az „igazságosságot felügyelőddé" teszi, most a beteljesedés stádiumában van!

9, 10. Mutasd ki, hogy a „rendelt" kifejezést a fordítók és vallásoskodók helytelenül alkalmazták! Hasonlítsd össze ezzel azt az eljárást, miszerint a Watch Tower-Társulat képviselői kineveztetnek s magyarázd meg a különbséget!

11—13. Mit jelentett az egyház kezdetén a vének kézrátevése vagy kézrávetése? Mutasd ki, miért fölösleges és szükségtelen most egy ily eljárás! Mutasd ki Íráshelyek alapján, hogy most a templomban tartozkodó Krisztus Jézus visel minden tisztséget Sion szervezetében és ő vezeti ennek tevékenységét! Mi nyilvánul meg itt világosan a Jehova szervezete hivatalos részével kapcsolatos állására vonatkozólag? Indokold meg az ujjászervezést a Társulatnak 1918-tól folytatott tevékenységével kapcsolatban!

14. Mutasd ki, hogy mennyire alkalmas, hogy a Társulat a szervezetben mindenkit szolgának nevez!

15, 16. Milyen eljárás történt a fentiekkel összhangban? És hogyan lesz ez az ujjászervezés a jótékony hatásaival együtt másoknak is elérhető? Hasonlítsd össze ezt az állapotot s ezt az elrendezést azzal, amit Jehova Ésaiás 60 : 17-ben megígért!

17. Kikre vonatkozik Ezékiel 34 : 4, 10? Mutasd ki, hogy *Jehova ott adott igérete teljesedik! Mi a világos* kötelessége tehát a maradék minden tagjának? Milyen fontossága van annak, hogy az Isten szervezetéhez tartozok mindenike megértik a felkent templomseregnek adott megbizatást s hogy ezek rendben és egységes, egyetértő eljárással vesznek részt Jehova szolgálatában?

18—20. Mely határozott kijelentésnek a figyelembentartása lesz itt hasznos számunkra? Mikor és hogyan teljesedett a Salamon temploma *épitéséről* szóló prófétai kép?

21—23. Mutasd ki, ki a Krónika II. 6 : 32-ben említett „idegen"? Idézz tényeket, amelyek kimutatják, hogy Isten hogyan kezdte kinyilvánítani a „nagy sokaságot"!

24. Hogyan teljesedett Salamon templomának a felszentelése mint prófécia?

25, 26. Milyen eseményekből látható a *prófétai* ünnepségek teljesedése, amelyek Krón. II. 5 : 7, 13, 14 és 7 : 1—3-ban feljegyeztettek?

27, 28. Utalj tényekre, amelyek párhuzamban vannak a Kir. I 8 : 41—44-ben feljegyzett prófétai dologgal!

29. Mely további érdekes tények jelennek meg e prófétai feljegyzésben?

30—32. Mondd el, mi mindeu történt 1937 és 1938-ban, mégpedig a salamoni épitőprogram azon részének a világos beteljesedéseképpen, amely a Kir. I. 7 : 1, 2, 7 és 9 : 10-ben van feljegyezve, kimutatván, hogy a Társulat az őt megillető helyet foglalta el Jehova teokratikus kormányzatában s az Úr vezeti a maga népét, s hogy a teokratikus kormányzata tevékenykedik és teljes hatalommal rendelkezik!

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podvinì 184. — R. Březina Praha, nyomása.

FEL

tagjára vonatkozik. Azonkívül lefekteti a szabályt, amelyhez a testi atyáknak és anyáknak, az Istenhez odaadó szülőknek alkalmazkodniuk kell. Ki kell oktassák gyermekeiket a helyes utat illetőleg, hogy a gyermekek tiszteljék őket és engedelmeskedjenek nekik, amiről írva van: „Ti gyermekek szót fogadjatok szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. 'Tiszteld atyádat és anyádat [ami az első parancsolat ígérettel], hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön.' Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint." (Efézus 6 : 1—4) „Ti gyermekek szót fogadjatok szüleiteknek mindenben [szellemiekben]; mert ez kedves az Úrnak. Ti atyák, ne bosszantsátok gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek." (Kol. 3 : 20. 21) Ezek a szövegek teljesen megállapítják a szülők felelősségét a gyermekek nevelését illetőleg. A gyermekek nevelésének a felelőssége azokon nyugszik, akik őket világra hozták. A gyermekek magán, bizalmas és külön tanításának a felelőssége általában nincs Jehova felkent népének a csoportjaira bízva. Ha a mások kiskorú gyermekei tanításának a felelőssége a felkentek csoportjára volna ruházva, akkor bizonyára találnánk valamely erre utaló előírást vagy vonatkozó parancsot a Szentírásban. Jegyezzük meg jól az eljárási szabályt, amelyet Jehova a szövetséges népe vezetésére ismertet.

[21] Jehova Mózest Egyiptomba küldte, hogy ott az Isten által magának kiválasztott izraeliták érdekében cselekedjék. Isten Mózes által bizonyos jeleket és csodákat tétetett Faraó előtt és az izraelita szülőknek kötelességévé tette, hogy ezt a tényt gyermekeiknek elmondják: „Hogy elbeszéljed fiaid és fiaid fiai előtt, amit Egyiptomban cselekedtem, és jeleimet, amelyeket közöttük tettem; és megtudjátok, hogy én Jehova vagyok." (Mózes II. 10 : 2) A hit háznépéhez tartozók mindannyian Jehova Isten tanúbizonyságaivá tétettek, hogy a saját gyermekeik előtt bizonyságot tegyenek. E szabály alól nincsen kivétel.

[22] Egyiptomban Jehova bevezette a pászkát, ami az előképben Krisztus Jézus, „Isten báránya", az emberiség megmentője és Jehova nevének az igazolója halálát jelentette be. A pászkát minden család — vagy ahol egy család csak kevés tagból állott, két szomszédos család együtt— a magánlakásban ünnepelte. (Mózes II. 12 : 3, 4) A szülők kötelességévé lett téve, hogy gyermekeiket a pászka idején a pászka jelentőségére kioktassák, amiképpen Isten Krisztus Jézus által a hű apostolokat, Jehova gyermekeit az utolsó pászka alkalmával kioktatta. Természetesen a gyermekek kérdést intéztek szüleikhez a dolgokra vonatkozólag, amelyeket a szüleiktől ily alkalmakkor cselekedni láttak, s ezért parancsolta Jehova: „Ha pedig a fiaitok így szólnak hozzátok: Micsoda ez a szolgálatotok? akkor mondjátok: Pászka-áldozat ez Jehovának, aki elment az Izrael fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor az Egyiptombelieket megverte, a mi házainkat pedig megmentette. És a nép meghajolt és imádta." — Mózes II. 12 : 26, 27.

[23] Az ott minden családfőre ruházott kötelesség állandó érvényűnek lett szánva és az tényleg az is; és ezáltal ki van mutatva, hogy kicsoda felelős a gyermekek tanításáért. (Mózes II. 13 : 8, 14) Amidőn Jehova felszentelt népének a tagjait oktatásban részesítette, kötelezte őket, hogy gyermekeiket felvilágosítsák annak jelentőségére: „Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután fiaitok, mondván: Mit jelentenek néktek ezek a kövek? mondjátok meg nékik: hogy a Jordán vize kétfelé vált Jehova frigyládája előtt; mikor átment a Jordánon, kétfelé vált a Jordán vize. S ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izrael fiainak mindörökre." — Józsué 4 : 6, 7.

[24] A magát Jehova Istennek odaadó személy éber kell legyen, hogy a hitben maradjon és bebizonyítsa Isten iránti ragaszkodását, valamint az is kötelessége, hogy kellőképpen vigyázzon a kiskorú gyermekei védelmére és tanítására (különösen szellemi dolgokban) és kioktassa őket az Istennel és királyságával szembeni helyes viselkedésükre nézve. Amidőn Mózes a Moáb mezején kihirdette a hűség és engedelmesség szövetségét, ismételten hangsúlyozva lett a szülőknek gyermekeikkel szembeni kötelességük, mégpedig a következőképpen: „Csak vigyázz magádra és őrizd jól lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak szemeid, és hogy el ne távozzanak szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat fiaiddal és fiaid fiaival. El ne felejtkezzél a napról, amelyen Jehova, a te Istened előtt állottál a Hórebben, amidőn azt mondotta nékem Jehova: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, amíg e földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is." — Mózes V. 4 : 9, 10.

[25] Isten sohase változik meg, sem parancsait nem vonja vissza, miután azt szövetséges népének kiadta. Mindenki, aki szövetséget köt Isten akaratának a cselekvésére, ezáltal Jehova nevének és feltett szándékának a tanúja lesz, s neki minden alkalmat meg kell ragadni, mindenki előtt bizonyságot tenni, s bizonyára minduntalan kínálkozik alkalom, hogy a saját háztartásában gyermekeinek bizonyságot tegyen.

[26] Az ördög mindenféle eszközt felhasznál, hogy a szülőket a gyermekeik iránti kötelességük elhanyagolására késztesse, s az egyik így felhasznált hatékony eszköz a vallás. A római kat. hierarchia, amely a vallásos dolgokban a vezetést magához ragadta, az ördög képviselője és eszközeként cselekszik. Ez az ördögi rendszer kitart amellett, hogy a gyermekeket ebbe a vallás-szervezetbe vezesse s különösen felekezeti iskolákba gyűjtse, ahol a Bibliával ellenkező tanokkal traktálja őket. A gyermekeket a katekizmusra és a római kat. szervezet tanaira és hagyományaira tanítják. A hierarchia célja a nép fölötti hatalom elérése, s az ördög arra törekszik, hogy az emberek figyelmét elterelje a mindenható Istenről és királyságáról. Az ördög eszközének, a római kat. hierarchiának a befolyása alatt, amely szervezetet az Úr „a nagy paráznának" bélyegezte, az ország bíróságai fel vannak használva a szülők megbüntetésére, akik gyermekeiket lelkiismeretesen a Jehova parancsai iránti engedelmességre tanítják. Egy errevonatkozó példa a zászló-tisztelgési kényszer. Jehova Isten kifejezetten megparancsolta a vele szövetségben állóknak, hogy ne hajoljanak meg más előtt, se ne tulajdonítsanak védelmet és üdvösséget valamely teremtménynek vagy dolognak, mert minden oltalom és üdvösség egyedül Istentől jön. (Mózes II. 20 : 1—5) Azt is megparancsolta Isten, hogy a szülők megtanítsák gyermekeiket ezen életbevágóan fontos dolgokra: „Hogy féljed Jehovát, a te Istenedet, teljes életedben, és megtartsd minden rendelését és parancsait, amelyeket parancsolok néked; te és a te fiad és fiadnak fia s hogy hosszú ideig élhess." „És gyakoroljad ezekben gyermekeidet, és szólj ezekről, mikor házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, amikor lefekszel és amikor felkelsz." „Ha fiad megkérdez ezután, mondván: Mit jelentenek a bizonyságtételek, rendelések és végzések, amelyeket Jehova, a mi Istenünk parancsolt néktek? Akkor ezt mond fiadnak: Szolgái voltunk Egyiptomban a Faraónak, de kihozott minket Jehova Egyiptomból hatalmas kézzel." — Mózes V. 6 : 2, 7, 20, 21.

[27] Ha felszentelt szülők Jehovának engedelmeskednek és gyermekeiket ekként tanítják, a vallásoskodók, mint az ördög eszközei befolyásolják a törvényen lévő hatalmat a szülők és gyermekek megbüntetésére; s már ez önmagában döntően bizonyítja, hogy Jehova parancsa igaz, a vallásoskodóknak ellenben nincs igazuk s az ördög vezetése alatt állanak.

[28] Gyermekek, akikről otthon helyesen gondoskodnak, gyakran felteszik a kérdést a szülőknek: „Mit jelentsen az, hogy más gyermekeket a zászlótisztelgési ceremonia miatt kizárják az iskolából?" A felszentelt szülők a gyermekeik által feltett ily kérdésekre igaz és lelkiismeretes feleletet kell adjanak, mivel Isten ezt nekik megparancsolta; s ezek a feletek a Bibliában megtalálhatók. Az ily dolgokat nem szabad állítólagos tanítókra bízzák, akik teljes tudatlanságban vannak Isten

FEL

igéje felől. A szülőknek e dologban való helyes eljárási módja tekintetében nem állhat fenn kétség; hiszen meg van írva Isten szövetséges népéről: „És tanítsátok meg azokra gyermekeiteket, szólván azokról, mikor házádban ülsz, mikor úton jársz, mikor lefekszel és mikor felkelsz. És írd fel azokat házad ajtófeleire és kapuidra, hogy megsokasodjanak napjaitok és fiaitok napjai a földön, amely felől megesküdött Jehova atyáitoknak, hogy nékik adja mindaddig, amíg az ég a föld felett lészen." (Mózes V. 11 : 19—21) Tartsuk figyelemben, hogy vallásoskodók vezették be a vasárnapi-iskolát, s hogy ugyanazok a vallásoskodok üldözik Isten valóban felszentelt gyermekeit, mivel udódaiknak Isten igéjét tanítják, amint Isten megparancsolta nekik. Tehát a szülők tanítsák meg helyesen gyermekeiket, hogy minden időben engedelmeskedjenek Isten parancsainak, mert tőle származik oltalom, üdvösség és az élet minden áldása.

[29] Azokat a gyermekeket, amelyek helyesen az Írás szerint vannak tanítva és engedelmeskednek az így szüleiktől kapott útmutatásoknak, e módern időben kizárják az iskolákból, azután pedig a szülőket bezárják és üldözik, „mert elmulasztották gyermekeiket iskolába küldeni". Így akarják a gyermekeket és szüleiket kerülő úton a mindenható Isten parancsai iránti engedetlenségre kényszeríteni, s ez csak arra kellene szolgáljon, hogy a szülőket és gyermekeket mégjobban összefűzze és mégközelebb hozza őket Istenhez. Akik Istent valóban szeretik, üldözés által nem engedik magukat eltántoritani attól, hogy igazságosságot cselekedjenek és gyermekeiket Isten igéje szerint oktassák. A Jehovához ragaszkodók mindannyian az apostollal mondják: „Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint embereknek." (Csel. 5 : 29) Ha kötelességhű szülők azért szenvednek, mert gyermekeiket helyesen Isten parancsai szerint oktatják, akkor az az igazságosságért való szenvedés, mivel Isten parancsai szerint szenvednek, ami úgy a szülőknek, mint a gyermekeknek alkalmat nyujt, hogy megőrizzék a Legfelségesebb előtti egyenességüket. — Péter I. 4 : 12—14.

[30] Egy apa vagy anya, aki szövetséget kötött Isten akaratának a cselekvésére, követnie kell Istennek a gyermekeire vonatkozó akaratát és azért azokat az Úr tanítása és intése szerint neveli fel. (Efézus 6 : 4) Ez kötelességük és felelősek a szülők a gyermekeikkel szemben, s ezt nem lehet elkerülni. Szülők nem intézhetik el ezt a felelősséget azzal, hogy gyermekeiket a vasárnapi-iskolába vagy a gyermekek számára létesített külön tanulmányi órára küldik, amelyeket mások létesítettek s a szülőktől távol tartanak; akár egyik csoport, akár valamely magánszemély létesítette azokat. Az Isten igéjében való oktatást az Úr utasítása szerint kell végezni. Az Efézus 6 : 4-ben említett tanítás alatt iskolázás és fegyelem értendő, miáltal a gyermek Isten parancsai szerint fejlődik és van felnevelve. A fenti szövegben az „intés" alatt tanács, tanácsadás, oktatás és tanítás értendő, miáltal a gyermek Jehova akaratával vagy parancsával, törvényével és feltett szándékával tisztába jön. Ez a legjobb örökség, amit szülők utódaiknak adhatnak, s amennyiben ezt megteszik, eleget tesznek a gyermekeikre vonatkozó különfelelősségüknek az Úr irányában. Nem lehet helyettes a szülők számára, s ezért a Jehova tanui csoportja vagy a csoport által választott egyik személy nem teljesítheti a szülők kötelességét. Ennek megkísérlése az erőnek és időnek oly munkában való elpocsékolását jelenti, amely a Jehova Istentől felkent népének adott *megbizatásban nem foglaltatik benne.*

[31] Ha a szülők a gyermekeiket a Szentírás utasítása szerint tanítják, valószinüleg abban a nagy örömben részesülnek, hogy amidőn gyermekük felnő, látni fogják, miként dicsőíti és magasztalja Jehova Istent és testi atyját is kellő tiszteletben részesíti. A Szentírás által kijelölt út követése a gyermek otthoni kész engedelmességére vezet. Ha a gyermek elérte a személyes felelősség korát, akkor az eljárásáért maga viseli a felelősséget; s ha testi szülei az Úrnak a gyermekükre vonatkozó utasítását követték, ezáltal eleget tettek az utódjukért való további felelősségüknek. A gyermekeknek szüleik iránti engedetlensége az utóbbi időben nagyon megnövekedett, s ebben kétségkivül nagy része van annak, hogy a szülők elmulasztották gyermekeiket otthon tanítani. A szellemi dolgokban való oktatásnak egy harmadik személyre való teljes átruházása, a gyermeknek a szülei előtti tekintély és tisztelet hiányára vezet. Ez utóbbi napokban közmondássá vált, hogy a lelkészek gyermekei a legrosszabbak az országban. Ez kétségkivül nagyrészben arra vezethető vissza, hogy a vallásoskodók a gyermekeik helyes házi iskolázását elhanyagolták s minden bibliai oktatást a vasárnapiiskola tanitóira bizták, akik semmit se tudnak a Bibliáról, Istent és királyságát semmibe se veszik s ezért nem végeznek helyes oktatást; s ennek a gyermek issza meg a lovét. Az apának vagy anyának a gyermek tanítására vonatkozó kötelességét továbbá a következő, az Úr apostola által feljegyzett Irásszöveg hangsúlyozza: „... aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel; [mert ha valaki a tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot Isten egyházára?]." — Tim. I. 3 : 4, 5.

[32] A testi apa, aki a gyermekét hűségesen az Úr tanítása és intése szerint neveli fel, abban az örömben részesülhet, hogy gyermeke a Király szolgálatában hozzá csatlakozik, hogy házról-házra jár és részt vesz a királyság bizonyságtevő munkájában, hordozván a gramofont vagy hangszerkezetet a királyság evangéliumának a hirdetésére, vagy az embereknek a nyomtatott üzenettel tesz bizonyságot. Gyakran előfordul, hogy helyesen nevelt gyermekek hatékony bizonyságot tesznek a királyságról és oly embereknél is felkeltik az érdeklődést, ahol ezt a szülők nem tudták megtenni. A fiatalságnak a szülők egy tagja által való nevelését és annak eredményét Timotheus esete mutatja, akiről Pál így szólt: „... hogy miképpen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangélium ügyében." (Filippi 2 : 19—22) A most Isten népe előtt lévő nagy és fontos kérdés Jehova nevének az igazolása, amit királysága és Krisztus Jézus által visz véghez. Azért kösse ie a királyság minden igazságosságot szerető teljes figyelmét. A világon folyamatban lévő nagy nyomás és Jehova tanuinak kegyetlen üldözése idején sok gyermek megörvendezteti szülei szívét, amidőn kivonulnak a bizonyságtevő munkába és szüleikkel együtt részt vesznek a királyság evangéliumának a prédikálásában. Ha szülők elmulasztanak időt és fáradságot fordítani gyermekeik helyes nevelésére és oktatására és őket az Isten országa támogatására buzdítani, elmulasztanak egy nagy alkalmat annak a megtevésében, ami az Isten iránti tisztaságuk megőrzésében kiváltságuk és kötelességük. A felkentek gondoljanak arra, hogy nem a világ megtérítése a megbizásuk, hanem hogy bizonyságot tegyenek a világ népei előtt és őket értesítsék, hogy Jehova Isten és királysága a világ egyedüli reménysége. A felebaráti szeretet helyesen otthon a családhoz tartozókkal kezdődik, s ez különösen vonatkozik a szülők és gyermekek közötti viszonyra.

[33] Feltéve, hogy a gyermek atyja hitetlen és ellensége a királyság evangéliumának, a felesége, a gyermek anyja ellenben hivő és az Urat szolgálja, mi a teendő ily esetben a gyermek tanítására vonatkozólag? Ily viszonyok között az anya vegye át a gyermek tanítását? A gyermek vagy gyermekek oktatásának a felelőssége mindig a házaspár hivő tagján nyugszik, s ha az anya odaadó Istennel szemben, nem kerülheti el a felelősséget azzal a megindokolással, hogy a gyermek atyja a királyság ellensége. Időt és alkalmat kell találjon arra, hogy a gyermeket vagy gyermekeket felvilágositsa Istenről, a Királyról és a királyságról. Az ily esetben való helyes eljárást illetőleg Timotheus szolgáltat egy találó példát, akinek a királyság szolgálatában való tevékenységéről a Szentirásban feljegyzés van megőrizve, nyilván azért, hogy ezt a kérdést helyesen szemünk elé tárja. Timotheus atyja egy görög volt, és semmi bizonyíték nincs arra, hogy valaha az Úrban hitt volna.

FEL

(Csel. 16 : 3) Azonban Eunika, Timotheus anyja és nagyanyja Lois átvették Timotheus tanítását és hűen teljesítették kötelességüket, amint azt az apostolnak Timotheushoz intézett következő szavai mutatják: „Eszembe jutván a benned lévő, képmutatás nélkül való hit, amely először lakozott nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is." (Tim. II. 1 : 5) Hogy a hű anya és nagyanya a gyermeket tanították, mutatják a következő, a Szentírásban feljegyzett szavak: „De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bizattak, tudván kitől tanultad, és hogy gyermekségedtől fogva ismered a szent Irásokat, amelyek téged bölcsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által." — Tim. II. 3 : 14, 15.

[34] Az bizonyos, hogy ezek a hű asszonyok a gyermek Timotheus tanításánál nem a kisgyermek nyelvet használták, sem nem folyamodtak az úgynevezett „ábécés" könyvhöz a bibliai dolgokra való oktatásnál, amint azt ma az állítólagos tanítók teszik. Az ifjút az ihletett Szentírásból tanították, megismertették vele a törvényt és a prófétákat és bizonyságot tettek neki Jézus Krisztusról és a királyságáról. És a hű munkájuk kiváló szellemi gyümölcsöt hozott. Timotheus egészen fiatal volt, amidőn őt Pál társul vette az Úr munkájában. (Csel. 16 : 1—3) Mikor Pál Timotheust kiküldötte a szolgálatba, így szólt hozzá: „Senki ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek." (Tim. I. 4 : 12) E hű fiatal szolgának a nevelése kétségkívül felszentelt anyja és nagyanyja fáradozásának köszönhető, ami összhangban van a következő Irásszöveggel: „Neveld a gyermeket azon az úton, amelyen járnia kell; s ha megvénül, akkor se tér le arról." „A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze elűzi ő tőle azt." „Aki jogtalanságot vet, semmiséget [*Elberfeldi* szerint: szerencsétlenséget] arat; és a haragjának veszszeje csödöt mond." (Példab. 22 : 6, 15, 8; *angol* ford.) Jól ismert tény, hogy ma sok fiatal ember, akik szüleiktől Szentírás szerinti nevelésben részesültek, tevékenyen részt vesznek a Király szolgálatában és szüleikkel együtt dolgoznak.

[35] A Szentírásból világosan kitűnik, hogy Jehova tanuinak a csoportjai nem kötelesek átvenni a szülőknek gyermekeikre vonatkozó kötelességüket és felelősségüket, számukra külön tanulmányi-osztályt bevezetvén. Isten a Jehova tanui seregére meghatározott kötelességet ruházott, amit minden csoport mint egység köteles teljesíteni. Ha tehát a csoport és annak egyes tagjai idejüket és erejüket oly tanításra pazarolják, amely a szülőknek a kötelessége volna, ily mértékben elhanyagolják megbizatásuk rendelkezéseinek a teljesítését. A szülői házaspárnak az a tagja, amely fogadalmat tett Isten szolgálatára, nem bujhatik ki a gyermeke oktatásának a felelőssége alol azáltal, hogy ezt a felelősséget Isten felszentelt népének egy csoportjára vagy annak egy személyére háritja. Az összes Irásszövegek bizonyítják ezt a következtetést.

[36] Mit kell tenni azonban az oly felszenteltek gyermekei érdekében, akik ohajtják a tanítást, de otthon nem részesülnek abban? Mit kell tenni a nem felszenteltek gyermekei érdekében, akik sóvárogják megismerni Isten igéjének az igazságát? Legyenek elhanyagolva ezek a gyermekek vagy a szülők hanyagsága miatt maradjon el ezek oktatása? Ne létesítsenek a felkent sereg tagjai vasárnapi-iskolát vagy egy ifjúsági-bibliatanulmányi osztályt az ilyenek számára?

Tanulmánykérdések

1—3. Mit tesznek vezetőjükké azok, akik Jehovát szeretik és szolgálják? Mutasd ki Irásbizonyítékokkal, miért! Miért kell ma nagy figyelmet szentelni az itt megvizsgálandó kérdésnek?

4, 5. Utalj a vasárnapi-iskola eredetére, céljára és használatára!

6—9. Mikor végeztetett az „illésmunka" és miből állott az? Azalatt voltak fenntartva vasárnapi-iskolák, és milyen okból kifolyólag? Miért közölt később *Az Őrtorony* kommentárokat a nemzetközi vasárnapi-iskolai leckékről? Mikor és miért lett ez megszüntetve?

10, 11. Vázold a helyzetet, amelyből felvetődött a kérdés, hogy vajjon nem kellene a fiatalabb gyermekek számára külön tanulmányi osztályt létesíteni! Mely jelentősebb okokat hoztak fel az elkülönített tanulmányi-osztály támogatói? Milyen ellenérvek szólnak ez ellen?

12. E dolog megtárgyalásánál mely határozott kérdések várnak válaszra? Hol találhatjuk meg a helyes feleletet e kérdésekre és miért ott?

13. Milyen világosság tünik ki e tárgyra vonatkozólag azon határozott megbizatásból, amelyet Jehova a felkenteinek ajándékozott?

14—16. Vázold a körülményeket, amelyek között Jézus a Máté 19 : 14-ben és Márk 10 : 13, 14-ben feljegyzett szavakat mondotta! Mit értett Jézus ezáltal?

17. Hogyan szolgálta a vallás a célt, amelyért meg lett szervezve? Mily összefüggésben van ezzel a vasárnapiiskola?

18, 19 Mily vonatkozó útmutatás tünik ki Jehovának Ábrahámmal való eljárásából és az erről Mózes I. 18 : 17—19 feljegyzése kijelentéséből? Hasonlítsd össze ezzel Ésaiás 54 : 13-t!

20. Mutasd ki, hogy úgy a körülmények, mint az Irásszövegek világosan a szülőkre ruházza gyermekeiknek Istenről és királyságáról szóló kioktatásának a felelősségét!

21—25. Alkalmazd errevonatkozólag Mózes II. 10 : 2; Mózes II. 12 : 3, 4, 26, 27; valamint Józsué 4 : 6, 7 és Mózes V. 4 : 9, 10 szövegeit! Honnan tudhatjuk, hogy a fenti parancsolatok ma is érvényben vannak?

26, 27. Milyen eszközt alkalmazott az ördög arra, hogy a szülőket a gyermekeik iránti kötelességük elhanyagolására bírja? Idézz példákat az e célból alkalmazott módszerekből! Hasonlítsd össze a Mózes II. 20 : 1—5 és Mózes V. 6 : 2. 7, 20, 21-ben feljegyzett parancsot a szülők, gyermekek és vallásoskodók eljárásával és viselkedésével annak kimutatása végett, hogy az ördögnek sikerült az emberek figyelmét a mindenható Istenről és királyságáról elterelni!

28, 29. Mely állapotok követelik meg most különösen, hogy a gyermekek alaposan ki legyenek oktatva? Mily világosságot vet e kérdésre Mózes V. 11 : 19—21, hogy ki és hol kell végezze ezt a tanítást? Mit kell különösen feltárni a gyermekek előtt és miért kell ezt oly erősen hangsulyozni? Mily eredményt lehet várni egy ily helyes oktatástól?

30. Magyarázd meg az Efézus 6 : 4-ben feljegyzett parancsot: „Neveljétek fel őket az Úr tanítása és intése szerint"! Kikhez van intézve ez a parancs és miért van ez megparancsolva nekik?

31. 32. Milyen más kedvező eredményt lehet elvárni attól, ha a testi apa a gyermekeit Irás szerint neveli? Indokold meg a gyermekek engedetlenségének a megnövekedését napjainkban! Alkalmazd e tekintetben Tim. I 3 : 4, 5-t! Hasonlóképpen Filippi 2 : 19—22-t!

33, 34. Feltéve, hogy a gyermek apja hitetlen és ellensége a királyság evangéliumának, mi történjen ily esetben a gyermek nevelésére vonatkozólag? Mutasd ki a Szent Irásból, hogy ez teljesen világos és helyes eljárás és azt az Úr nyilvánvaló áldása kiséri!

35. Mit mutat tehát világosan a Szentírás a gyermekek oktatására vonatkozólag?

36. Mily további kérdések vetődnek fel és várnak magyarázatra?

(Angol W. 1938 április 15)

FEL

Gyermekek

II. rész

„Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa.“ — Máté 19 : 14.

JEHOVA ISTEN a nagy tanító, s ő a gyermekeit szeretett Fia, Krisztus Jézus által tanítja. Eszerint tehát Isten és Krisztus Jézus a mi tanítóink. Most azért minden élőnek tudnia és követnie kell a következőket: A mindenható Isten, az egyedül Felséges mindenek felett, az ég és föld Teremtője és minden jó és tökéletes adomány adományozója az Úr, akinek neve Jehova. (83. zsoltár 19) Krisztus Jézus az ember megváltója és megmentője és a világ jogos uralkodója vagy Királya, s az ő királysága az egyedüli reménység az emberiség számára; Jehova neve mindenek felett felséges s most minden teremtmény elméjében igazoltatnia kell és a legfőbb helyet kell elfoglalnia. Ezek az egyszerű, életbevágón fontos igazságok igen komplikáltak ahhoz, hogy a gyermekeknek taníthassuk és azok megérthessék? Bizonyára nem! Meg van írva, hogy az Úr a hozzáfordulókat semmiképpen nem utasítja el. A gyermekek már egész fiatalon képesek megérteni egy egyszerű beszéd értelmét. A szülők kioktathatják őket, és értelmes szülők nem használják a kisgyermekek nyelvét gyermekük oktatására, hanem egyszerűen és világosan feltárják előttük a dolgokat, amelyeket meg akarnak értetni velük. Már attól az időtől kezdve, hogy a kis gyermek beszélni kezd, elmondják neki a szülők azt, amiről azt akarják, hogy tudja. Miért ne beszélnének a gyermeknek Jehováról, Krisztus Jézusról, a Királyról és királyságáról oly dolgokat, amiket a gyermek képes felfogni? Ezek a legfontosabb igazságok, amelyeket a gyermekkel meg lehet értetni, s ezt a saját érdekében sohase volna szabad elhanyagolni. Egy apának vagy anyának az a kifogása, hogy nincs képessége a gyermekei oktatására tehát nem helytálló. Isten hű szolgája, aki gyermekével megértethet valamit, nem mulasztja el vele az Istenről és királyságáról szóló igazságokat közölni. A felséges Atya utasítását és példáját követi, aki kioktatja hű és engedelmes gyermekeit és így szól: „Hallgasd, fiam, a te atyád tanítását, és a te anyád oktatását el ne hagyd.“ (Példáb. 1 : 8) Amint a Szentírás mutatja, Krisztus Jézus így szól Isten gyermekeihez: „Halljátok meg, fiaim, atyátok tanítását, és figyelmezzetek az értelemnek megtudására! Mert jó tanítást adok néktek: az én tanításomat el ne hagyjátok. Mert az atyám fia voltam, gyenge és egyetlen az anyám előtt. És tanított engem és így szólt hozzám: szíved tartsa meg beszédemet; figyeld meg parancsolataimat és élj!“ — Példáb. 4 : 1—4; *Elberfeldi* ford.

2 Bír még valami a gyermek számára oly nagy fontossággal, mint annak az útnak a megismerése, amelyen örök életet nyerhet? Ha a szülők értékelik gyermeküket, bizonyára azt kívánják, hogy életet nyerjen, és azért képesek kell legyenek úgy beszélni, amint írva van: „Bölcsességnek útára tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin.“ (Példáb. 4 : 11) Egy Istennek szentelt férfi annyira korlátozva van, hogy nem közölhetné gyermekeivel az alapigazságokat? Volna olyan gyermek, amely képes megérteni a helyes és helytelen közötti különbséget s az ily egyszerű tanítást nem volna képes felfogni? Hol van mentségük a felszenteltteknek, ha elmulasztják gyermekeiket otthon oktatni?

Felszenteltek

3 A Szentírás és a tények világosan mutatják, hogy az Úr juhainak két csoportja szenteli magát Isten szolgálatára, vagyis a következők: A templomsereg felkent tagjai, akik természetesen az Isten akaratának a cselekvésére vannak szentelve s akik a hűség- és a királyság szövetségében vannak. Az ilyenek az Isten legelőjének a juhai: „Tudjátok meg, hogy Jehova az Isten! ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és legelőinek juhai vagyunk.“ (100. zsoltár 3) „Mi pedig, a te néped és legelőid nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük dicséretedet!“ (79. zsoltár 13) „Elindította népét, mint juhokat, s vezette őket, mint nyájat a pusztában.“ (78. zsoltár 52) „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre Jehova előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és kezének juhai vagyunk.“ (95 : 6, 7) „Amint meg van írva, hogy: ‘Te érted gyilkoltatunk minden napon; olyná tekintenek mint vágó juhokat’“ (Róma 8 : 36; 44. zsoltár 23) A másik csoport a jonadábokból, a „nagy sokaságból“ áll.

4 A „nagy sokaságot“ alkotó jonadáb-sereg szintén Isten akaratának a cselekvésére szentelte magát. Ezek az Úr „más juhai“. (János 10 : 16) Ezek a „más juhok“ azok, akiket az Úr most magához gyűjt. Ezek között a felszenteltek között vannak a felkentek és a nagy sokaság tagjai, akiknek gyermekeik vannak. Az apa és anya kötelességét képezi — tartozzanak a maradékhoz vagy a nagy sokasághoz —, hogy kiskorú gyermekeiket oktassák; azért mind a két osztálynak ugyanaz a kötelessége. Ezt a kötelességet az Úr az ily szülőkre ruházta, s ők ezt nem tolhatják másokra vagy nem bízhatnak meg mást ezzel. Hogy Jehova a gyermekek oktatásának kötelezettségét a szövetséges népe tagjaira ruházta, világosan ki van mutatva a következő Irásszövegekben: „Figyelj én népem az én tanításomra! hajtsátok füleiteket számnak beszédeire! .. Amit hallottunk és tudunk s amiket atyáink beszéltek nékünk. Nem titkoljuk el azokat fiainktól, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük Jehova dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett. Mert bizonyságot állított Jákobban, és törvényt rendelt Izráelben, amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.“ (78. zsoltár 1, 3—7) Mivel ezeket a kötelességeket Jehova az előképes népére ruházta, még több okunk van feltételezni, hogy Jehova hasonló kötelességet ruházott azokra, akik ma az Úr nyájába gyűjtetnek.

5 Gyakran hangoztatva lett, hogy mi elhanyagoljuk gyermekeinket, mivel nem gondoskodunk a szellemi dolgokban való elkülönített oktatásukról. Mindazáltal erre így felelhetünk: Ha azt látjuk, hogy Isten a szülőkre ruházta a felelősséget, akkor nem lehet joggal felelőssé tenni sem a felkentek csoportját, sem az egyes felkenteket a mások gyermekeiért, ha az ily ifjúság számára nem gondoskodnak elkülönített és privát tanulmányi osztályról. Az ilyen intézkedéssel megkísérelnék átvenni a szülőkre ruházott kötelességet, s ez nem egyezne Isten akaratával; ezzel eltérnének attól a megbízatástól, amelyet az Úr a felkenteknek adott. Ha egy atya vagy anya elhanyagolja kötelességét, az egyáltalán nem növeli a csoport vagy annak tagjai felelősségét, hogy a mások gyermekeit szellemi dolgokban kellene oktatniuk. Feltehető tehát a kérdés: A maradék tagjai vagy a most földön lévő felkentek nincsenek most hasonló állásokban, mint amilyeneket a papok és léviták betöltöttek, akiket az Úr Izráel népének az oktatásával bízott meg, amint az Malakiás 2 : 7-ben írva van: „Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt, s a szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Jehovájának követe ő“? (Lásd Mózes V. 17 : 9—11; 33 : 8—10; Krónika II. 15 : 3-at is.) Ezt szívesen beismerjük, mert tényleg így áll a dolog; mindazáltal az a tény, hogy a

FEL

léviták a nép oktatására voltak rendelve, egyáltalán nem mentesíti a szülőket azon kötelességüktől, hogy gyermekeiket odahaza vagy máshol oktassák. Még a nagy nyilvános gyülekezetek, ahol Isten szövetséges népe összejön Isten igéjének a tanulmányozására és hallgatására, sem mentik fel a szülőket azon kötelességüktől, hogy gyermekeiket otthon oktassák. Ennek az isteni szabálynak vonatkoznia kell a nagy bizonyságtevő gyülekezetekre, a csoport-bibliakutatásra és Isten szövetséges népe más összejöveteleire is. Sem az előképben, sem az ellenképben nem kaptak Isten felszentelt népe csoportjai kifejezett megbízást arra, hogy a gyermekek elkülönített oktatásáról gondoskodjanak; hanem a felnőttek és gyermekek együtt gyülekezzenek.

[8] 1935-ben nyilatkoztatta ki Jehova szeretett népe előtt, hogy a nagy sokaság egy földi osztály, amely sereget az Úr „más juhai" alkotják. Ettől az időtől kezdve az Úr népe az ellenjelképes sátoros ünnepet ünnepli, s ezen az ünnepen az Isten igéje a nagy tanítóik, Jehova és Krisztus Jézus által soha nem tapasztalt módon feltárul. Ne felejtsük el, hogy az előképes sátoros ünnepen az ifjúság is jelen volt azok között, akik a nyilvános gyülekezeteken a Jehova törvényeiben való oktatásra megjelentek: „És Mózes megparancsolta nékik, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendejének idején, a sátorok ünnepén: mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenjék Jehova előtt, a te Istened előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izráel előtt füllük hallására. Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a jövevényedet, aki kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak és féljék Jehovát, a ti Istenteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden igéjét. És az ő fiaik is, akik nem tudják még, hallják és tanulják meg, hogy Jehovát, a ti Istenteket kell félni mindaddig, amíg éltek azon a földön, amelyre általkeltek a Jordánon, hogy birjátok azt." (Mózes V. 31 : 10—13) Ezáltal nyilván példa lett mutatva, miszerint a gyermekek a felnőttekkel kell legyenek, hogy meghallják az Úr tanítását, s nem kell őket egy másik, privát helyen elkülöníteni.

[7] Hogy egy hasonló intézkedés a gyermekekre vonatkozólag ma is összhangban van Isten akaratával, határozottan kitűnik a Szentírásból. Az Úr Jézusnak 1918-ban történt templomba jövetele óta Sion felépült és Jehova neve színhelyévé tétetett, ahol ezt a nevet korra való tekintet nélkül tisztelni kell mindazoknak, akik az Urat szolgálni kívánják. Ez volt a változhatatlan szabály az előképes népe számára: „Akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt Jehova, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek mindent, amit parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokat, amelyeket fogadtok Jehovának. És örvendezzetek Jehova, a ti Istenetek színe előtt, mind ti, mind fiaitok és leányaitok, mind szolgáitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, aki kapuitokon belől lészen; mert nincs része vagy öröksége tiveletek." „Hanem Jehova, a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, amelyet kiválaszt Jehova, a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, aki kapuidon belől van: és örvendezzél Jehova, a te Istened színe előtt mindenben, amire kezedet veted." „Vigyázz és hallgasd meg mindezeket az igéket, amelyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és gyermekeidnek utánnad mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, ami jó és igaz Jehova, a te Istened szemei előtt." (Mózes V. 12 : 11, 12, 18, 28) A gyermekeknek lehetővé kell tenni, hogy részt vehessenek szüleikkel az öröm és áldás alkalmaiban. A gyermekek nyilván kérdéseket tesznek fel e dolgok jelentősége felől, s őket ki kell oktatni.

[8] De mi a helyzet a jonadábok, illetve azok gyermekeivel, akik a nagy sokaságot alkotják? E gyermekeket nem kellene a maradék külön és privát oktassa? A jonadábok által követendő szabály szükségszerűen ugyanazok kell legyenek, amelyekhez a felkenteknek is alkalmazkodniuk kell. A gyermekekkel rendelkező jonadábok szintén felelőssé tétetnek gyermekeiknek az Isten igéjére vonatkozó dolgok házi oktatásában: hogy az Úr ezt helyesli, mutatják azok a szavak, amelyeket Jehova Jonadáb leszármazottaihoz intézett. Azok a fiak azt a tanítást vették irányvonalnak, amelyet atyjuktól, Jonadábtól nyertek. Jehova kipróbálta őket affelől, hogy milyen oktatásban részesültek szüleiktől, s ezért van megírva a Szentírásban: „És felelének: Nem iszunk bort, mert Jonadáb, Rékáb fia, a mi atyánk parancsolta nekünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e földnek színén, amelyben ti jövevények vagytok. És hallgattunk Jonadábnak, a Rékáb fiának, a mi atyánknak szavára mindabban, amiket parancsolt nékünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, fiaink és leányaink, se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vetésünk ne legyen nékünk, hanem lakozzunk sátorokban. Hallgattunk azért és a szerint cselekedtünk, amint nékünk Jonadáb, a mi atyánk megparancsolta." — Jeremiás 35 : 6—10.

[9] Jehova helyeselte azt, amit az atya a gyermekeknek tanított és az atyjuk iránti viselkedésüket, s azért az ily oktatás feletti elismerését a következő szavakkal fejezte ki: „A Rékábiták házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Jehovája, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jonadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára, és megtartottátok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, amint meghagyta volt néktek: Azért ezt mondja a Seregek Jehovája, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jonadábnak, a Rékáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor." — Jeremiás 35 : 18, 19.

[10] Jehovának ez emberek iránti elismerése és ezek megáldása elóárnyékolta a Jonadábok és gyermekeik megáldását, azok megáldását, akik most oktatásban részesülnek és engedelmeskednek s azért Armageddonkor megoltalmaztatnak. Miért kísérelné meg valaki magára venni azt a kötelességet, amelyet Isten a szülőkre ruházott, különösen, ha Isten nem parancsolta meg felkent szolgáinak ily kötelesség átvételét?

[11] A szülők hű engedelmessége és Istennek a gyermekeikre vonatkozó előírt szabályai pontos megtartása, jóltevőleg hathat a gyermekekre. Míg a gyermek eléri a személyes felelősség korát, a gyermek oktatásának a kötelessége a házaspár felszentelt tagján nyugszik, az apa vagy anya helyes eljárását az ily kötelesség teljesítésében Isten az ily felszentelt szülők gyermekeinek a javára fordítja, s az apostol következő szavai világosan erre mutatnak: „Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek." (Kor. I. 7 : 14) Mivel ez a szabály a felkent szülők felelőtlen gyermekeire vonatkozólag, amely szülők az Úr parancsai szerint oktatják gyermekeiket a szellemi dolgokban, az Úr bizonyára megoltalmazza a ‚szent gyermekeket' szüleikkel együtt Armageddonkor. (Sofóniás 2 : 3) Az Úrnak ezen ígérete szerint az Úr Armageddonkor kegyelmesen gondol a Jonadábok gyermekeire, akik szüleiktől oktatásban részesültek, mivel a szülők követték az Úr utasításait és szorgalmasan közölték Igéjét gyermekeikkel. A Jonadábokra vonatkozó szabályok ugyanazok kell legyenek, mint a felkentekre vonatkozóak, s a felkentek hűen engedelmeskednek az Úrnak a gyermekeikre vonatkozólag. Ez azt mutatná, hogy a Jonadábok, akik bele egyeztek Isten akaratának a cselekvésébe, szintén felelősek gyermekeiknek a Szentírásban való oktatásáért. Ha tehát elmulasztják a gyermekeiknek az Úr parancsai szerinti helyes oktatását azok, akik magukat Isten akarata cselekvésére szentelték — legyenek azok felkentek vagy Jonadábok —, akkor az ilyenek kötelességüket mulasztják el, s azért viselniük kell a felelősséget. A mások gyermekeire vonatkozó e felelős-

FEL

ség nem az egész csoporton nyugszik, sem pedig a csoport valamely tagján. Az ily kötelesség elmulasztása nem hatalmazza fel sem a felkent csoportot, sem annak egyes tagjait, hogy elkülönített vagy privát tanulmányi osztályt vezessen be és tartson fenn a gyermekek oktatására. De nem szolgáltat mentséget se a maradékseregnek vagy annak valamely tagjának, hogy elhanyagolja a bizonyságtevésre és a királyság evangéliumának a hirdetésére vonatkozó s az Úrtól kapott világos kötelességét és megbízatását.

További tanítás

19 Nyilvánvaló, hogy a Szentírás hangsulyozza a gyermekek házi tanítását. Ez azonban nem zárja ki őket áttól, hogy máshol is oktatásban részesüljenek. De hol részesüljenek ily oktatásban? A gyermekek járjanak a szülőkkel együtt a gyülekezetbe és vegyenek részt az Isten ígéje igazságának tanulmányozásában. Ez az a szabály, amelyet Jehova előképes népe vezetésére ismertetett, s még most is ugyanez a szabály kell érvényben legyen. A hűség és engedelmesség szövetségének ismertetésekor, amely szövetséget Mózes Jehova utasítására a Moáb mezején összegyűlt Izráelnek be kellett jelentsen, a szülőknek meg volt parancsolva, hogy gyermekeiket hozzák magukkal — s ezt meg is tették — és a gyermekeknek megparancsoltatott, hogy a kiadott parancsokat csendben hallgassák végig s abból a lehető legtöbbet tanuljanak. Lehetséges, hogy ez a gyermekeknek kissé nehézükre esett; mindazáltal ez számukra megfelelő, helyes iskolázás volt, mert Isten így intézkedett. Amit a gyermekek egy ily gyülekezeten nem tudnak megérteni, azt megkérdezhetik szüleiktől, és otthon további oktatásban részesülhetnek. Mózes Jehova parancsának engedelmeskedve, összegyűjtötte a minden korban lévő embereket s azután így szólt hozzájuk: „Ti e napon mindnyájan Jehova előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és tisztartóitok, Izráelnek minden férfia; a ti *kicsinyeitek*, feleségeitek és a te jövevényed, aki táborodban van, sőt favágóid és víz merítőid is." — Mózes V. 29 : 10, 11.

20 Miután az izráeliták Józsué vezetése alatt Kanaánba értek, megint összegyűjtettek, hogy a Mózes által a Moáb mezején kihirdetett szövetség áldásainak és átkainak a felolvasását végig hallgassák. Mivel Józsué ott úgy a gyermekeket, mint a felnőtteket összegyűjtötte a szövetség rendelkezéseinek a meghallgatására, ez meggyőzően bizonyítja, hogy Isten helyeselte a gyermekek jelenlétét. A gyermekek nem lettek félre küldve, hogy ott valaki másként tanítsa őket; hanem mivel a szüleikkel voltak, hallgatták a fontos üzenetet, amint írva van: „Azután pedig felolvasta a törvénynek minden igéjét, az áldást és az átkot, mind úgy, amint meg van írva a törvény könyvében. Nem volt egy ige sem azok közül, amelyeket Mózes parancsolt, amelyet fel nem olvasott volna Józsué az Izráel egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek [kisdedek; *Parallelbiblia*], jövevények előtt is, akik közöttük jártak." — Józsué 8 : 34, 35.

21 Milyen kifogást emelnek az ellen, hogy a gyermekek a felnőttekkel együtt ülnek a gyülekezetben, hogy ott tanításban részesüljenek? Erre a gyermekek elkülönített tanítása erős támogatói mintegy így szólnak: „Szükséges, hogy a gyermekek és fiatalok elkülönítve gyülekezzenek és saját, külön tanulmányuk legyen, amelyet egy alkalmas tanító vezet, mert az ő gondolkozásuk még nem érett meg eléggé ahhoz, hogy az idősebbekhez csatlakozhassanak s velük egyazon tanulmányi gyülekezetben üljenek és tanuljanak. Őket valami könnyebb tanulmánnyal kell szorakoztatni annál, ami a felnőtt íráskutatóktól megkövetteltetik." Az idősebb felnőttek és a fiatalabbak vagy ifjúság közötti választó vonal általában 12 és 16 év között lett megállapítva, míg a fiatalabb gyermekeket élemistáknak tekintik, akiknek szükségük van, hogy az ovódában vagy egész egyszerű nyelvezettel tanittassanak. Az ily következtetés nem Irásszerint való és az észszerűség semmiképpen se támogatja.

22 A gyermek Jézust szülei már 12 éves korában felvitték Jeruzsálembe a templomi szolgálatra, ami természetesen Jehova akaratával összhangban történt. Ott találták meg a fiatal Jézust „a doktorok között ülve, amint hallgatta, és kérdezgette őket", amely kérdésekre azok nem tudtak feleletet adni. „És mindnyájan, akik őt hallgatták, elálmélkodtak az ő értelmén és feleletein." (Luk. 2 : 41—50) Természetesen erre azt mondják, hogy Jézus tökéletes gyermek volt tökéletes értelemmel; mindazáltal ebből nem kell azt következtetni, hogy más gyermekek ebben a korban nem tudnak megtanulni valamit, ha a felnőttek tanulmányozásán részt vesznek. Arra kell gondolnunk, hogy sok szülő gyermekésszel bir és kevesebb képességük van az igazság felfogására, mint a kis gyermekeknek. Manapság a kor nem mérvadó annak megállapításánál, hogy egy teremtmény a neki mondottakat képes felfogni vagy sem. Mindezektől eltekintve, a Szentirásban lefektetett irányvonalakhoz kell tartanunk magunkat, ahelyett, hogy egy más módszert találnánk ki, azt elfogadnuk és követnük. E világ bölcsessége bolondság Isten előtt, s akik oly böleseknek tartják magukat, hogy egy módszert kell kitaláljanak a gyermekek tanítására, ellentéthen azzal, amelyet Isten mutatott, ezáltal azt mutatják, hogy nem értették meg kellőképpen a Teremtőhöz való viszonyukat.

23 Amely gyermekeket most a szülők rendszeresen magukkal visznek a tanulmányi gyülekezetbe, gyakran meglepik a felnőtteket is az igazság gyors felfogásával. A gyermekek gyakran kérdéseket tesznek fel és értelmesebb feleleteket adnak, mint sokan azok közül, akikről feltételeznük, hogy érett korúak és értelmüek. Ha valaki ahhoz ragaszkodik, hogy a 12 és 16 év közötti egyéneknek elkülönített tanulmányuk kell legyen, az olyan aláértékeli az ily korú fiatalok értelmi és felfogó képességét. Még a 12 éves és fiatalabb gyermekeket sem szabad igen fiataloknak tekinteni ahhoz, hogy rendszeresen résztvehessenek szüleikkel a tanulmányi- és szolgálati gyülekezeteken. Miképpen tanulhatnának oly jól, mint a felnőttekkel együtt? Egy hatéves gyermek, amelyet otthon helyesen oktatnak, sokszor világosabban megérti az ördög szervezete és Istennek Krisztus alatti országa közötti különbséget, mint a felnőttek. A kisdedeknek jó fülük van, s amidőn a tanulmányozásra kerülő dolog a gyermek életére és boldogságára vonatkozik, nem tudjuk miért ne nyerne alkalmat, hogy a gyülekezetet látogassa, a szüleivel együtt tanulmányozzon s ott valamit Isten kegyelmes gondoskodásáról megtudjon. Ha folyamatban volna egy politikai küzdelem választás alkalmával két ellenfél között, amidőn az egyik a nép mindennemű szabadsága, jogai, békéje és boldogsága elnyomása mellett szállna sikra, a másik pedig egy jó kormányzatért, a nép helyes életmódjáért és jólétéért lépne fel, nem feltételezhetnük, hogy egy hatéves gyermek, amely a gyülésen jelen volna és a vitát végig hallgatná, fel tudná ismerni a különbséget a két férfi és akközötti különbséget, amit ezek képviselnek? A világi szülők biztosan kioktatnák gyermeküket errevonatkozólag. Még sokkal fontosabb, hogy kioktassák gyermekeiket azok, akik Isten szolgáinak állítják magukat. Gyakran előfordul, hogy egy hatévnél fiatalabb gyermek, amelyet szülei kioktattak, másoknak mintegy a következő kérdést teszi fel: Jehova pártján vagy? vagy az ördög oldalán vagy?

24 Gondolsz állandóan arra, hogy melyek a nagy és alapvető igazságok, amelyeket most a néppel közölni kell? Ezek a következők: Jehova Isten a Legfelségesebb, a Mindenható, aki csakis azokat részesíti áldásban, akik őt szeretik és szolgálják; Krisztus Jézus az ember Megmentője és a világ jogos és igazságos uralkodója: az eljött Királysága az őt szeretők és szolgálók mindenikének áldást hoz és mindenki előtt bebizonyítja, hogy Jehova az örökké böles és szent, az ördög ellenben Isten ellenfele és mindazok ellensége, akik igazságosan cselekszenek; akik az ördögöt szolgálják, azok meghalnak, aki ellenben Istent és Királyát szolgálja, élni fog. — A gyermekek biztosan képesek felfogni ezeket

FEL

az igazságokat, ha megmondjuk nekik, még csak nem is kell nekik balga gyermek nyelven mondani. Amidön Mózes kihirdette a hűség szövetségét, a fiatalabb gyermekek, a kisdedek is ott voltak; megparancsoltatott nekik, hogy figyelmesen hallgassák meg a mondottakat, és biztosak lehetünk affelől, hogy Mózes nem használt együgyű gyermek nyelvet, amidön ismertette a szövetség rendelkezéseit. A gyermekek ki lettek oktatva a mindenható Isten és a neki való engedelmesség szükségességéről: és nem csak ezt: arról is ki lettek oktatva, hogy a testi szülőknek is engedelmeskedniök kell, akik a jelképben Istent, a mindenható Atyát képviselik. Miért kellene egy mellék valamit vagy vasárnapi iskolát szervezni a kiskorúaknak, hogy egy egyszerű, a bibliai dolgokban teljesen járatlan asszonyi személy oktassa és tanítsa a kiskorúakat? Annyi bizonyos, hogy ezt sem a multban, sem pedig a jelenben nem a mindenható Isten parancsára cselekedték, hanem az ördög titkos támadása volt, amit az eszközei arra a tulajdonképpeni célra használtak fel, hogy a gyermekeket elvonják Istentől s őket a szülők iránti engedetlenségre bírják. Annyi bizonyos, hogy a vasárnapi iskola nagyobb kárt okozott a gyermekeknek, mint minden más dolog. Napjainkban, amidön a királyság itt van és Jehova tanuin nagy felelősség nyugszik, *hogy az igazságot az Úrtól kapott* megbizatás rendelkezései szerint hirdessék, megengedheti magának valamelyik e tanuk közül, hogy a mindenható Isten ellensége által mutatott példát kövesse? Valamilyen argumentálásokba vagy okoskodásokba bocsátkozhatnak, amelyek őket az ellenség tőrébe s így az Istentől nyert megbizatásuk elhanyagolására vezetné? Az Úr biztosan előre tudta, hogy az „utolsó napokban", amelyekben most élünk, a fiatalok nagyon kevés tiszteletet és figyelmet tanusítanak a szülőkkel szemben, s ezért iratta meg szolgájával a következőket: „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be... szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok." (Tim. II. 3 : 1, 2) Ki a hibás ezért a sajnálatos állapotért? Az ördög a főhibás, s ő a vallásoskodók által vezetett vasárnapi iskolákat használja fel ez állapot előidézésére. Ha a szülők maguknál tartják gyermekeiket, igazán érdeklődnek azok jóléte iránt, szeretetet és vonzalmat tanusítanak velük szemben és tanításukra nagyobb gondot fordítanak, akkor a gyermekek sokkal jobban figyelnének szüleikre. Ha a szülők gyermekeket hoznak a világra, azután pedig teljesen elhanyagolják a gyermekeknek az Isten igéjében való oktatását s ezek tanítását valaki másra bizzák, akkor ne is várjanak a szülők a gyermekeiktől illő tiszteletet és engedelmességet és kijáró figyelmet. Ily viselkedés által a szülők nem csak hogy elhanyagolják gyermekeik iránti kötelességüket, hanem az utódaik iránti kötelességük elhanyagolása által nagyon veszedelmes helyzetbe sodorják magukat.

[18] Ha a szülők nyiltan beszélnének gyermekeikkel, azokat bizalmukba vonnák, korunk veszedelmeiről fel világosítanák s előttük az egyedüli oltalom és biztonság helyére mutatnának, akkor a szülőknek nagyobb tekintélyük volna a gyermekeik előtt, s úgy a szülők, mint a gyermekek jobban tetszenének az Úrnak. A szülők világosítsák fel gyermekeiket arról, hogy Sátán az ember álnok ellensége és Isten nagy ellenfele, s hogy Sátán minden teremtmény elméjébe az Isten és a szülők iránti engedetlenkedés gondolatát csempészte be. Utaljanak arra, hogy a világon ismert minden gonoszság, minden nyomorúság, minden szenvedés és minden szükség Sátántól, az ördögtől ered. Oktassák ki gyermekeiket, hogy a nagy tetőfok most elérkezett, és Isten kifejezett szándéka az, hogy rövidesen minden gonoszságot megsemmisit, e romlás elkerülésére és a biztonság helye megtalálására, pedig csak egyetlen lehetőség van, még pedig az, hogy Isten és Krisztus Jézus, a Király mellett foglaljanak állást. Vessék gyermekeik elméjébe, hogy mindazok, akik Istennek engedelmeskednek és akaratát cselekszik, a világra szakadó nagy nyomorúság alatt oltalomban részesülnek. Valóban volna olyan gyámoltalan apa vagy anya, aki nem volna képes megértetni gyermekeivel e nagy alapigazságokat? Bizonyára nincs, ha egyáltalán szereti gyermekeit. Az apa és anya világositsa fel gyermekeit, hogy most nagyon veszélyes időben élünk, hogy a gyermekek és szülők össze kell tartsanak, egymásnak segíteniük- és gondosan tartozkodniuk kell a világ útjától, amely a kétségbeesésbe és romlásba vezet. Meg kell mutatni nekik, hogy egyedül az Úr útja vezet békéhez, boldogsághoz és élethez.

[19] Most oly időben élünk, amidön az ellenség álnok támadásokat intéz Isten hű népe ellen, s ez az oka, hogy az Isten és a Király oldalán állókra szenvedések jönnek és szükségük van az Úrhoz fordulniuk oltalomért. A felszenteltek gyermekei részt vesznek szüleikkel az ily szenvedésekben, s a szülők világositsák fel gyermekeiket helyesen e kérdésekben, hogy képesek legyenek megérteni e támadások igazi okát. A gyermek elméjét arra kell irányitani, hogy az igazságosságot kövesse és Isten és Krisztus ábrázatát keresse. Ily módon vesznek részt a szülők és gyermekek közösen az igazságért való szenvedésben és abban a kiváltságban is, hogy az Úr gondviselésében és oltalmában részesülhetnek.

[20] Ez világosan elő lett árnyékolva azon eseményekkel, amelyek a Moábiták, Ammoniták és a Seir hegyén lakozok seregeinek Isten szövetséges népe ellen intézett közös támadása alkalmával lejátszódtak, amely nép azok előképéül szolgált, akik ma Jehova és felkent Királya oldalán állanak. A szövetséges ellenségek az ördög mostani szervezetét árnyékolta elő, amely szervezet a vallás, kereskedelem és politika három eleméből áll, s ez az ördögi szervezet most Isten népe ellen vonul, miként az előképben felvonult Jeruzsálem ellen. E nagy krizis idején Jósafát összehivta a nemzetgyülést a templomnál, hogy közösen Jehovához forduljanak szabadulásért és nagy neve igazolásáért. Az ellenképben a helyzet most ugyanolyan. Figyeljük meg a következő tényeket: Az előkép e krizisében a gyermekek a szüleikkel voltak, amint irva van: „És a Júdabeliek mindnyájan Jehova előtt állottak, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben." (Krónika II. 20 : 13) Akkor Jósafát mindenki jelenlétében imádkozott Jehovához oltalomért és szabadulásért. (Krónika II. 20 : 5—12) Ez alkalmat nyujtott a szülőknek, hogy megmagyarázzák gyermekeiknek az ott történteket, s biztosak lehetünk abban, hogy a gyermekek felfogták annak jelentőségét és megértették, hogy egy nagy ellenség megtámadta őket, s azután tudták, hogy a mindenható Isten szabaditotta meg őket. Egy gyermek meg képes érteni ennyit, ha egyáltalán valami kis felfogása van. A szülők és gyermekek kétségkivül még sokáig beszéltek otthon e nagy krizisről és az Úr csodálatos szabadításáról. Azt is vegyük figyelembe, hogy e válságos órákban a felnőtt énekesek egy választott kórussa lett Izráel élére állitva. Azok az énekesek kiküldettek az ellenség elé, és énekelték Jehova dicsőségét. Az izráeliták egész gyülekezete, a férfiak, asszonyok és gyermekek a kirendelt énekesek után haladtak, hallgatták az éneket és szemlélték Jehova hatalmának az ellenségen való megnyilatkozását. Szerezzenek a szülők értelmet, figyeljenek az Úr útjára és gyermekeiket vigyék magukkal, amidön hadbavonulnak! A Jehova Istenhez ragaszkodó szülők most házról-házra járnak és éneklik Jehova és a Király dicsőségét, mialatt az egyesült ellenség ellenük tör. Amidön ezt a szolgálatot Jehova parancsai szerint végzik, vigyék magukkal gyermekeiket és nyujtsanak részt nekik e szolgálatban. Esetleg a gramofonnal tehetnek bizonyságot, vagy az üzenetnek nyomtatott formában való terjesztésével. Gyakran előfordul, hogy a gyermekek a felnőtteknél is eredményesebb bizonyságot tesznek, s így részük van Jehova és felkent Királya dicsőítésében.

[21] A 8. zsoltár 3. versének kicsinybeni beteljesedésekor Krisztus Jézus ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe és felajánlotta magát királynak. A jóakaratú emberek egy nagy sokasága nyilvánitotta ki ott a Király melletti állásfoglalását, s a Királynak való hodolatban a gyermekek is részt vettek: „A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, amelyeket cselekedett, és a

FEL

gyermekeket, akik kiáltottak a templomban és ezt mondták: Hozsánna a Dávid fiának; haragra gerjedtek, és mondának néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget?" (Máté 21 : 15, 16) Akkor az Úr oldalán állók mindannyian együtt voltak, s most is összhangban kell legyenek mindazok, akik az Úr oldalán állanak s nem szabad zavar legyen közöttük. Értessétek meg a gyermekekkel, hogy ők az Úr szervezetének egy részét képezik, amely szervezet a Királyt hodolattal fogadja és az ellenség ellen vonul.

[22] Most Jehova kisdedei azok, akik az Isten oltalmától, megtartásától és tanításától vannak függővé téve, s ezek örömmel éneklik az ő dicséretét és hirdetik a dicsőség Királyát. (Luk. 10 : 21) Ebben a szövegben a kisdedek azokat jelentik korra való tekintet nélkül, akik a tanításra vágynak. Ha tehát azt látjuk, hogy annak a jövendölésnek a kicsinyben beteljesedésekor a fiatalabb gyermekek abban a kiváltságban részesültek, hogy a felnőttekhez csatlakozhattak s velük részt vehettek az ünnepségekben, akkor bizonyára most is lehetőséget kell találni arra, hogy a gyermekek annak nagyobb teljesülésében is a nagyokkal együtt részesülhessenek. Tehát részt vehetnek Jehova üzenetének a házankénti hirdetésében, illetve a Király szolgálatában is. Tegyétek a kisdedeket társaitokká és vigyétek magatokkal őket, amidőn „a szellem kardjával" az ellenség ellen harba vonultok! Ha valaki másra bízzátok őket, elveszítik a szülők iránti tiszteletet és bizodalmat, nem nyerik el az Úrtól számukra fenntartott áldásokat, s a szülők is nélkülözni fogják azokat az áldásokat, amelyek az Isten akarata iránti teljes ragaszkodással járnak.

[23] Egyeseknél felvetődik a kérdés, hogy ki kell tanítsa a gyermeket oly esetben, ahol a szülők különváltan élnek, mivel a szülők egyike az Úrhoz ragaszkodik, a másik pedig nem. Néha előfordul, hogy a szülők egyike az igazság ismeretére jut és később elválik a másiktól az Irással összhangban. E szülőknek van egy gyermekük, s a királyság ellen lévő tag tartja meg magának a gyermek feletti felügyeletet. Mit tegyen ily esetben a szülői pár másik tagja a gyermekért? Erre azt feleljük, hogy mindenkinek *első* és *legfőbb* kötelessége, hogy Jehovának és országának szolgáljon. Ha a szülői párnak az a tagja, amely Isten és az ő országa ellensége, a gyermeket magánál tartja, akkor ő a felelős a gyermekért, míg az a rész, amelynek a gyermekért való gondoskodást s a vele való érintkezést megtagadták, nem felelős érte. Ha azonban az utóbbi felszentelt és alkalma nyílik a gyermeket időnként tanítani, akkor kötelessége ezt megtenni.

Nem felszenteltek

[24] Általában azokban a csoportokban, ahol a gyermekeket elkülönítik és a felnőttektől tanulnak, az ily csoport vagy annak tagjai nem mutatnak oly előmenetelt az Úr szellemében és szolgálatában, amint annak lenni kellene. Egy másik tény bizonyos: hogy az Úr sohase áldott meg oly irodalmat, amelyet különösen a gyermekeknek a Bibliában való oktatására írtak és adtak ki. Egyetlen teremtmény sem lett felhatalmazva, hogy az Úr Igéje feltárásának a módját megváltoztassa; s mily feljogosítás alapján akar akkor férfi vagy asszony egy a Bibliáról szóló magyarázatot a gyermekek számára kiadni s azt az ifjúság tanítására felhasználni? Elvitathatatlan tény marad, hogy minden e célra kiadott ily fajta irodalom inkább a világi kifejezésmódhoz alkalmazkodik, mint a Bibliában való tényleges oktatáshoz. Az igazságot tehát oly egyszerű nyelvezetben kell nyilvánosságra hozni, hogy azt mindenki megérthesse. Az írók vagy kiadók által használt dagályos kifejezések és sok mellékkörülmények, hogy a bölcsesség látszatát keltsék, csak zavart okoznak s elmulasztják a szülőknek és gyermekeknek a helyes gondolatokat közvetíteni. A hirdetés oly módszerének az alkalmazása, mint amilyen a kisgyermek nyelvezet a bibliai oktatással kapcsolatban, egyáltalán nem helyes.

[25] Mit tegyen Isten népének egy csoportja a nemfelszenteltek gyermekei érdekében, ha az ily gyermekek szentírati oktatásban kívánnak részesülni? Ha oly szülők, akik nem szentelték magukat az Úrnak, gyermekeiket a felszenteltekre felajánlják oktatás végett, vagy ha ily gyermekek a felszenteltek csoportjához jönnek és az igazságot keresik, nem szabad őket elutasítani, hanem meg kell engedni nekik, hogy a felszenteltek gyermekeivel és azok idősebb hozzátartozóival együtt a gyülekezetben jelen legyenek és képességük szerint tanuljanak. Gondoskodni kell arról, hogy a gyermekek csendben maradjanak, s ha oly kérdéseket tesznek fel, amelyek az éppen tanulmány tárgyát képező dologra vonatkoznak, a tanulmányvezető adja meg a feleletet arra egyszerű és világos szavakkal. Jézus éppen így cselekedett. Ahelyett hogy a fentebb idézett szöveg, amelyben Jézus a gyermekekről beszél, a gyermekek elkülönített privát oktatását támogatná, annak éppen az ellenkezője igaz. Amidőn Jézus azt mondotta, hogy „hagyjátok a gyermekeket és ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek", ezalatt kétségkívül azt értette, hogy mindenkit barátságosan és kíméletesen kell kezelni, akik hozzá vagy teste tagjaihoz fordulnak az igazságban való oktatásért, s nekik segítséget kell nyújtani. A kisdedek annakidején Jézushoz fordultak oly dolgokban, amit hallottak és tapasztaltak; s amidőn őket a felnőttek közül egyesek elakarták távolítani az Úrtól, mondotta ő mintegy a következőket: „Ne akadályozzátok őket hozzám jönni. A mennyek királysága azoké, akik engem keresnek." Így ma is ez kell legyen a helyzet. Ha egy gyermek az Úrhoz vagy az Úr népéhez vonzódik, ez nyilván Isten kegyelme által történik, s az ilyet Isten abban a kegyelemben is részesíti, hogy az igazságot megérthesse. Ki merí azt állítani, hogy Isten nem ily módon vonza a gyermekeket az Úrhoz? Jézus így szólt: „Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem." (János 6 : 44) Isten a nemfelszenteltek gyermekeit éppen úgy a felkenteihez — s ezek által Jézushoz — vonhatja, mint a felnőtteket, s ha az ily gyermekek érdeklődnek, más „idegenekhez" hasonlóan fogadni s a felnőttekkel együtt oktatni kell őket.

[26] *Egy a gyermekek számára elkülönített tanulmányi gyülekezet hive*, aki mindenáron azon van, hogy ezt tovább kell folytatni, írt a Watch Tower-nek és állásfoglalásának támogatására Jézus fenti szavait idézte. De ebben nyilvánvalóan téved. Jézus szavai egyáltalán nem támogatnak egy ily következtetést, hanem éppen annak ellenkezőjét bizonyítják. Ha Jézus támogatta volna a gyermekek elkülönített és privát tanítását, akkor szólott volna róla tanítványainak. Nem utasította őket, hogy azokat a kisdedeket egy másik helyiségbe vigyék s ott őket a szükséges oktatásban részesítsék. Ehelyett Jézus a kezeit a kisdedekre helyezte, miáltal az értük való érdeklődését fejezte ki, s aztán tovább ment. Úgy ma is, ha a nemfelszenteltek gyermekei a felkent templom-sereghez jönnek és az Urat keresik, akkor ne riasszátok vissza őket, hanem legyetek segítségükre a gyermekeknek azzal, amivel felkenteit az Úr ellátta, hívjátok meg őket a felnőttek gyülekezetébe és értessétek meg velük, hogy csak *egy* üzenet létezik mindenki számára, a korra, színre vagy az előbbi állapotra való tekintet nélkül. Ha a gyermekek az ily gyülekezetekben nekik tetsző dolgokat hallanak, amidőn haza mennek biztosan elmondják a nemfelszentelt szüleiknek, hogy nagyon jó dolgokat halottak, s ez a helyesen gondolkozó szülőkre jó hatást gyakorol.

[27] A fentemlített felszentelt, aki levelében határozottan síkraszáll a gyermekek számára való elkülönített bibliatanulmányozás mellett, további bizonyítékát a következő szavakban írja le: „Valóban részvétet keltő volt a kisdedek kérését hallgatni, amelyek mintegy így szóltak: ‚Szüleim maguk is hozzám hasonlóan újoncok az igazságban, csak kezdők, s mi odahaza látszólag semmit sem vagyunk képesek tanulmányozni.' Egy másik így szólt: ‚Az anyám egész nap dolgozik és este oly fáradt, hogy engem nem képes tanítani, apánk pedig nincsen,

FEL

meghalt.' Egy másik ezt mondta: 'Én nem tudok nagy hasznot húzni a nagyok tanulmányozásából, mert nekünk gyermekeknek sohasse nyujtanak alkalmat, hogy kérdést tehessünk fel; nagyon sokan vannak az idősebbek, akik állandóan beszélnek. Ha valaki az Úr gyermekei közül vezetné a mi tanulmányunkat, miért ne lehetne nekünk saját külön tanulmányunk?'"

[28] A következőkben adjuk meg a választ sorba az argumentumokra és kifogásokra: Megjegyezzük, hogy bizonyára képes minden szülő a gyermekeit ily ismeretben részesíteni, ha maga egyáltalán tisztában van az igazsággal; hogy az Istennek szentelt apák vagy anyák sohasem szabad megengedjék, hogy megakadályozzák vagy feltartoztassák a gyermekeik oktatásában; hogy gondoskodniuk kell róla, hogy ne legyenek annyira fáradtak vagy álmosak, hogy ne lennének képesek bizonyságot tenni Isten kegyelmes intézkedéseiről azok előtt, akik őt szeretik. Ha nem áll rendelkezésükre más idő e célra, legalább az étkezés ideje alatt mondjanak alkalmas szavakat Jehováról, a Királyról és a királyságról mint a biztonság és menekülés egyetlen helyéről. Amit a szülők tanultak, megbeszélhetik gyermekeikkel s együttesen törekedjenek további ismeretre. Ha az apa és anya valóban megértették az Isten országa nagy jelentőségét, gondoskodnak róla, hogy naponta bizonyos időt gyermekeik oktatására fordítsanak, s ha elérkezik a tanulmányozás ideje, magukkal viszik gyermekeiket is arra. A gyermekek kifogása, hogy „nagyon sok felnőtt állandóan beszél", sokszor helytálló. Egyesek a tanulmányi gyülekezeteken résztvevő felnőttek közül nagyon szívesen beszélnek, hogy bemutassák, mennyit tudnak beszélni, mialatt sokat csevegnek anélkül, hogy valóban kifejeznének valamit. Ez egy a tündöklésre való önző vágyra vall, nem pedig, hogy másokkal jót cselekedjék és az Úrnak dicsőséget adjon. Az Isten és a királysága iránti szeretet arra kellene indítsa, hogy minden jelenlévőt figyelembe vegyen és úgy viselkedjék, hogy az mindenkinek — tehát a gyermekeinek is — javára szolgáljon és minden eljárását úgy alkalmazza, hogy azáltal Isten és Igéje legyen kiemelve, nem pedig teremtmények.

[29] Ami pedig egy elkülönített, „egy idősebb gyermek által vezetett tanulmányozás" gondolatát illeti, felvetődik a kérdés, hogy létesíteni kellene olyat vagy sem? Ilyesminek a megszervezése nincs megkövetelve Isten felkent népének a csoportjaitól. Ezek megbízatása nem tartalmaz ilyirányú rendelkezést. Ha a csoport egy bizottsága vagy maga a csoport ily intézkedést eszközölne, az teljesen ellentétben volna a felszenteltekneb adott megbízatás rendelkezéseivel és az egyöntetű szentirati kijelentésekkel. Ha azonban néhány fiatalembernek az volna a kívánsága, hogy bizonyos időközönként és helyen összejöjjenek az Isten Igéje, feltett szándéka és királysága magyarázatának a tanulmányozására, senkise akadályozza meg őket ebben. Ez sokkal hasznosabb volna számukra, mintha valamely balga társadalmi alkalmakkor összejönnének, mint azt a vasárnapi iskolánál bevezették és gyakorolják. Mindazáltal ennél fennforog a nehézség: Ezek a gyermekek vagy fiatal emberek Isten Igéjének a tanulmányozásával foglalkoznak? És képes valaki arra közülük, hogy az oktatást vezesse? Ha ez az összejövetel csupán ürügy volna ahhoz, hogy összejöjjenek és együtt néhány „víg órát" töltsenek, ily esetben sokkal jobb az ily összejöveteleket nélkülözni. Ha egy személy a korra való tekintet nélkül magát Istennek szentelte s megbízatást kapott az Úr szolgálatára, e megbízatásnak a Szentírásban lefektetett rendelkezéseit kell kövesse. Ha tehát e fiatal emberek valamelyike képesítve van a tanulmányi gyülekezet vezetésére, akkor a tanulmányozásnál és az Úr munkájában a felnőttekkel van a helye. Az Úrtól adott megbízatás nem hatalmaz fel sem egy ilyet, sem pedig egy csoportot arra, hogy az ifjúság számára elkülönített tanulmányt létesítsen és azt ürügyül használja az Úrtól kapott megbízatás rendelkezéseinek az elhanyagolására. Ha az ifjúság ilyen tanulmányozásán ugyanazok az íratok vannak tanulmányozva, mint a felnőttek összejövetelein, miért van szükség elkülönített összejövetelre? Ha a gyülekezeti tanulmányozáson résztvevők száma igen nagy ahhoz, hogy a tanulmányozáshoz mindenkinek alkalma volna részt venni abban, akkor osszátok fel a csoportot és vezessetek be két vagy három tanulmányi osztályt különböző helyeken, hogy mindenkinek alkalma legyen azon részt venni. Az ily felosztás nem szakadás, és mindezeket a tanulmányokat olyan vezesse, aki erre a Szentírás értelmében alkalmas.

[30] Ne törekedjenek arra a felkentek, hogy a felnemszentelt szülők gyermekeit meglátogassák s őket az igazsághoz és Isten királyságába vezessék? Az Úr nem adott ily utasítást. A népének adott megbízása abban áll, hogy „a királyságnak ezt az evangéliumát minden népnek bizonyságul hirdesse"; s ebben semmi sincs a világi emberek megtérítésére vonatkozólag. Ha a felnemszentelt szülők gyermekei keresik az igazságot, a felszenteltek legyenek természetesen segítségükre annak megtalálásában; mindazáltal a felkentek ninesenek megbízva, hogy csak gyermekeket keressenek ki s velük az igazságot megismertessék. Amint azt fentebb említettük, tartsanak együtt a felnőttek a gyermekekkel. Az Úr megparancsolja tanuinak: „Menj át a városon ... és jegyezz egy jegyet az emberek homlokára [megkülömböztetésére azoknak], akik sírnak és sohajtoznak." (Ezékiel 9 : 4) Néha előfordul, hogy nagyon fiatal gyermekek felismerik a vallásoskodók közötti utálatosságot, s ezek sohajtoznak és valami jobb után kiáltanak. Fiatal eszük gyakran érettebb, mint sok olyannak, aki évszerint felnőttnek számit, s ezek sokkal jobban értékelik az igazságot és igazságosságot, mint amazok. Azért kell hirdetni az igazságot mindenkinek korra való tekintet nélkül, akinek füle van a királyság üzenetének a meghallgatására. Ha egy családban egyszerre hirdettetik az igazság felnőtteknek és gyermekeknek, akkor mindeniknek alkalma van az igazság meghallgatására, s gyakran a gyermekek gyorsabban megértik a Szentírás igazságait, mint a felnőttek. Gyakran meghallgatja és elolvassa a gyermek a királyság üzenetét tartalmazó irodalmat s gyorsan megérti az igazságot, s kétségkivüli megnyerte az ilyen a „jegyet" a homlokára a korára való tekintet nélkül. Más gyermekek ellenben nem veszik figyelembe azt, amit az Úrról és királyságáról hallanak. Egyesek szivesen fogadják az igazság ismeretét vagy jelét a homlokukra vagy elméjükbe, mások ellenben teljesen elfordulnak attól. Hogy vannak oly kiskorú gyermekek, akiknek alkalmuk van a hallásra, de nem fogadják be a Jehovára, a Királyára és királyságára vonatkozó tanitást vagy oktatást, világosan kitünik a Szentirásból. Ezekre vonatkozólag tehát nem lehet felelőssé tenni Jehova tanuit, akiket a gyolcsba öltözött és irószerszámos férfi árnyékolt elő, azért mert az ily gyermekek elmulasztanak az igazságra hallgatni. Ez világosan kitünik Jehovának az itéletvégrehajtójához intézett következő parancsából: „És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utánna és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne szánakozzatok: Vénet, ifjat, szüzet, gyermekeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábig! de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelitsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdték azért a vén férfiakon, akik a ház előtt voltak." — Ezékiel 9 : 5, 6.

[31] Ha a felnemszenteltek ily gyermekei elmulasztanak hasznot húzni a homlokon való jelből, ezért nem lehet Jehova tanuit hibáztatni, hanem a felnemszentelt szülőket, akik elmulasztották vagy megtagadták meghallgatni az igazságot, vagy akadályozták gyermekeiket, hogy meghallgassák és figyelembe vegyék az igazság üzenetét, amidőn nekik hirdetve volt: „Kisdedeiket szemük előtt zúzzák szét, házaikat elzsákmányolják és feleségeiket megszeplősitik." — Lásd Hoseás 14 : 1-et is.

[32] Mindig jól teszünk, ha azt a tanitást követjük, amelyet Isten számunkra Igéjében feltár s amely azért a biztos és tökéletes út a számunkra. Azért ne különítsétek el a gyermekeket külön, privát tanulmányi osztályokra. Ha a gyermekek a felnőttek kiséretében a gyülekezetbe jönnek, ott rendesen viselik magukat,

FEL

minden időben szívesen kell látni őket a szüleikkel együtt, és vegyenek részt Isten Igéje tanulmányozásában, hogy mindenik saját képessége szerint megérthesse az igazságot. Jehova gondoskodott arról, hogy neve és királysága mindenki előtt kellőképpen hirdetve legyen, s akinek öröme telik ennek meghallgatásában, meghallgathassa. Amiképpen csak egy Isten és egy Úr és Üdvözítő Krisztus Jézus van, szervezet is csak egy van, amely Jehova Isten és Királya szolgálatában a királyság felé halad.

Tanulmányozási rend

[15] A tanulmányi gyülekezetek csak egyetlen célt szolgálnak, vagyis hogy a jelenlévőket az igazságban oktassák s így az Istent szeretők mindenikét jobban képesítsék, Jehovát a parancsai iránti engedelmességben, szellemben és igazságban imádni. Mindazokat szívesen kell látni Isten népe gyülekezeteiben, akiknek halló fülük van, még az emlékvacsorára is, hogy akik abban nem vesznek részt, felismerhessék annak okát, hogy egyesek miért vesznek részt az emlékvacsorán és mi annak jelentősége. Az nagyon fontos volt, hogy a gyermekek ki legyenek oktatva a pászka jelentőségére, és bizonyára éppen olyan fontos, hogy a gyermekek fel legyenek világosítva annak az igazságnak a jelentősége felől, hogy Krisztus Jézus a pászkabárány, aki elveszi a világ bűneit. (Mózes II. 12 : 26, 27; János 1 : 29) Isten előképes népe tagjainak meg volt parancsolva, hogy kioktassák gyermekeiket e tekintetben, s az ellenjelképes nép ugyanazon törvény és parancs alatt van. Minden egyes tanulmányi gyülekezetben, amelyen gyermekek és más gyermekértelműek részt vesznek, helyénvaló, ha a tanulmány vezetője a tanulmányozás bevezetőjéül röviden feltárja Isten feltett szándékát, amely most teljesedik. Erre minden tanulmányi gyülekezet kezdetén lehet két percet az ilyenek számára fordítani, s ha a tanulmányvezető nem talál arra kellő szavakat, mintegy a következőket mondhatja vagy olvashat fel:

„Most nagy veszedelem idején élünk. Sátán, az Ördög, Isten ellenfele és az ember ellensége hozta a világra a szenvedéseket, szomorúságokat és fájdalmakat, s az ő szervezetének és gonosz uralmának a vége elérkezett. A nagy válság bekövetkezett, mivel Jehova, a mindenható Isten Krisztus Jézust, felkent Királyát és a világ jogos uralkodóját a trónra ültette, aki rendet teremt ebben a nagy káoszban és áldásban részesíti mindazokat, akik Istent szellemben és igazságban imádják. Ő fogja megsemmisíteni rövidesen a gonoszt és teljesen igazolni Jehova nevét. Most az Úr az embereket az egész földön két osztályba ossza, s azért mindenki ez osztályok egyikéhez kell tartozzon. Akik az Úr oldalán állanak s néki engedelmeskednek, „juhoknak" vannak nevezve, míg mások, akik az Ördöghöz és szervezetéhez ragaszkodnak, „kecskéknek" neveztetnek. A most küszöbön álló Armageddon tanuja lesz a „kecskék" megsemmisítésének. A „juhok" vagy engedelmesek az Úrban oltalmat és menedéket találnak. Minden engedelmes Jehova Isten nevének és királyságának a tanuja kell legyen. Ebben a bizonyságtevő munkában a felkentek kell átvegyék a vezetést, s mindazok, akik Istent és királyságát szeretik, ugyanazon az uton kell járjanak. Isten megparancsolta, hogy a jóakaratú embereknek éppen Armageddon előtt világraszóló bizonyságot kell tenni, hogy figyelmeztetve legyenek a közelgő eseményekre vonatkozólag, és a biztonság egyedüli helyéhez, a királysághoz menekülhessenek. Isten népének ez a gyülekezete összegyűlt itt, hogy tanulmányozza Isten igéjének egy részét s jobban képes legyen követni parancsait. Ismerje fel és értékelje mindenki — a gyermekek is — a tanulmányi óra jelentőségét és ünnepélyességét, és szorgalmasan és figyelmesen törekedjen a lehető legnagyobb felvilágosítást szerezni, mert ez mindenkit képesít arra, hogy a Jehova iránti tisztaságát megőrizhesse és az ő országát szolgálhassa. Amit itt tanulunk, azt alkalmas időben másokkal is ismertessük, hogy Jehova neve hirdetve és a földön ismertté legyen. Tartsa mindenki figyelemben, hogy a mindenható Isten, az ég és föld Teremtője, elrendelte a királyságot, amely a föld népei egyedüli reménysége, s hogy most legnagyobb kiváltságunk, hogy megismerjük, megértsük és értékeljük az Istenhez és királyságához való viszonyunkat s nagy nevét és királyságát ismertessük. E célból kezdjük meg tehát tanulmányunkat."

[16] A fentiekhez hasonló szavak elmondása sokkal hasznosabb a tanulmányozás kezdetekor, mint ugyanazt az időt énekek éneklésére fordítani, amelyek gyakran oly dolgokat juttatnak kifejezésre, amelyek nincsenek összhangban az Isten országáról szóló igazsággal. Még a legkisebb gyermekek is képesek megérteni ezeket az alapigazságokat. Ha ezek a gyermekek a szülők és felnőttek által oktatásban részesülnek, sokkal nagyobb tiszteletben részesítik szüleiket és jobban megértik a mindenható Isten és az ő Királya igazi imádatának jelentőségét. Álljanak szilárdan együtt kéz a kézben mindazok, akik az Úr oldalán állanak, zárt seregként szolgáljanak, bátran álljanak ellene Sátánnak és szervezetének és ragaszkodjanak teljesen Jehovához és Királyához. „Jeruzsálem" egyike az Isten népe szervezetének vagy az azoknak adott neveknek, akik az Úr oldalán állnak. A jelen korra vonatkoznak a Zsoltáros szavai: „Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város! Ahová feljárnak a nemzetségek, Jehova nemzetségei, bizonyságul Izráelnek, Jehova nevének tiszteletére. Mert ott állnak az ítélő trónok. Dávid házának trónjai. Könyörögjetek Jeruzsálem békességéért! Legyenek boldogak a téged szeretők! Békesség legyen várfalaid között, csendesség palotáidban! Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhassam: béke veled! Jehova, a mi Istenünk házáért hadd kívánhassak jót tenéked!" — 122. zsoltár 3—9.

Tanulmánykérdések

1, 2. Hogyan és kiáltal taníttatnak Isten gyermekei? Mit kell most tudni és követni minden élőnek? Magyarázd meg találó Iráshelyekkel, hogy a kisdedek képesek megérteni ezeket és a hasonló életbevágóan fontos igazságokat, s vajjon a szülők joggal mondhassák, hogy nem tudják kioktatni gyermekeiket!

3, 4. Mutasd ki a) hogy az Úr juhainak két csoportja létezik, amelyek az ő szolgálatával foglalkoznak; b) hogy mindkét osztálynak ugyanolyan kötelessége a gyermekeit oktatni!

5. Honnan tudhatjuk biztosan, hogy a gyermekek elhanyagoltatnak, ha nem gondoskodunk a szellemi dolgokban való külön oktatásukról? Növeli a csoport vagy annak egyes tagjai felelősségét, ha a szülők elmulasszák kötelességüket? Miért? Hasonlítsd össze a maradék vagy a felkentek helyzetét a Malakiás 2 : 7-ben mondottakkal! Magyarázd meg, vajjon csökkenti ez a szülőknek a gyermekeik oktatására vonatkozó felelősségét!

6, 7. Mily világosságot derít erre a Mózes V. 31 : 10—13?; Mózes V 12 : 11, 12, 18, 28?

8—10. Hogyan áll azonban a Jonadábok gyermekeinek a maradék által való tanítása? Mutasd ki, hogy Jehova e tekintetben is példát nyujtott útmutató gyanánt!

11. Mutasd ki, hogy a szülők hű engedelmessége és Isten előírt szabályainak pontos figyelembe tartása jóhatással van gyermekeikre is, s vajjon ez a Jonadábokra is vonatkozik! Valamint, ha a szülők elhanyagolják gyermekeiket helyesen oktatni, kötelezi az a felkent sereget vagy annak valamely tagját, hogy a gyermekek oktatására egy elkülönített tanulmányi osztályról gondoskodjon, vagy igazol egy ily intézkedést!

12, 13. Hogyan és hol nyerhetnek még oktatást a gyermekek azonkívül, amelyben otthon részesülnek? Mutasd ki, hogy ez nyilvánvalóan Irásszerű!

14, 15. Mutass rá Irásszövegekre és tényekre, hogy szükséges a gyermekek számára egy egyszerűbb oktatásról gondoskodni annál, mint az a felnőttek gyülekezetében történik?

16. Mely tények bizonyítják, hogy a szüleik által rendszeresen a felnőttek gyülekezetébe vitt gyermekek abból teljes hasznot huznak?

17, 18. Melyek a nagy alapigazságok, amelyeket most ismertetni kell az emberekkel? Képesek megérteni ezeket az igazságokat a gyermekek is? Mit jelent ez a gyermekek számára létesítendő külön összejövetelekre vagy vasárnapi iskolákra vonatkozólag? Mennyiben

FEL

szolgálta a vasárnapi iskola az alapítója célját? Indokold meg a gyermekek általános engedetlenségét és a szüleik iránti tiszteletük hiányát a jelen korban! Hogyan lehetne ezt az állapotot elkerülni, vagy legalább is alaposan javítani?

19. Miért oly fontos, hogy a felszenteltek gyermekei most utasítva legyenek az igazságosságot követni? Miért kell őket felvilágosítani a helyes út követésénél elmaradhatatlan szempontokra vonatkozólag?

20—22. Vázold a helyzetet, amelyhez a Krónika II. 20 : 13-ban feljegyzettek is tartoznak, és alkalmazd a prófétai képet, amely kimutatja, hogy hogyan részesülhetnek ma a gyermekek is a szolgálatban! Ismertesd a körülményt is, amelyeknél Jézus a Máté 21 : 15, 16-ban feljegyzett szavakat mondotta!

23. Mit kell tenni az oly gyermekekért, amelyek szüleinek az egyike az Úrnak szentelte magát, a másik meg nem?

24. Mutass rá egyes tényekre, amelyek arra utalnak, hogy az Úr sem az eszközt, sem pedig az alkalmazott módszert nem helyeselte, amelyek szerint a gyermekeket az idősebb hozzátartozóiktól elkülönítve kellene tanítani a Bibliában!

25, 26. Mit tegyen Isten népének egy csoportja a felnemszentelt gyermekek érdekében, ha az ily gyermekek a Szentírásban való oktatásban óhajtanak részesülni? Hogyan támogatja ezt a Szentírás?

27—29. Hogyan lehetne a gyermekeket Írásszerint és helyes módon oktatni, hogy az itt a 27. bekezdésben említett viszonyokkal szembeszállhassunk?

30, 31. Mutasd ki Íráshelyekkel a felnemszenteltek gyermekeivel való felelősséget és az általában helyes eljárást!

32. Mi tehát a biztos és tökéletes útmutatás Isten népe számára? És mit mutat a gyermekek oktatására vonatkozólag, amint itt vázoltuk?

33, 34. Miért oly fontos tehát, hogy az Istent szeretők mindeniko szívesen legyen látva minden tanulmányi és szolgálati gyülekezetre, sőt az emlékvacsorára is? Milyen felvilágosítást kellene nyújtani minden tanulmányi gyülekezet alkalmával? Miért volna ez hasznos az összes *jelenlévőkre*? Miért járul hozzá az itt kiemelt Írásszerinti eljárás, Jeruzsálem békéjéhez és jólétéhez?

(Angol. W. 1938 május 1.)

Helyreigazítás: *A folyóirat 126. oldala második oszlop 3. sorában lévő mondat helyesen így hangzik: Az Úr most kinyilatkoztatta, hogy egy ily osztály nem létezik.*

Egység a cselekedetben

„Jehova Isten szelleme van én rajtam azért, mert felkent engem Jehova, hogy ... hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját.“ — Ésaiás 61 : 1, 2.

JEHOVA ismertette a „hallatlan dolga“ keresztülvitelére vonatkozó feltett szándékát, s úgy a Szentírás, mint a szemünk előtt lejátszodó események azt mutatják, hogy az idő elérkezett, amidőn Jehova a hallatlan dolgát végre fogja hajtani. Jehova most világosan feltárja, hogy a hallatlan dolga bekövetkezése előtt egy „szokatlan munkát“ végeztet. Úgy a szokatlan munka, mint a hallatlan aktus vagy dolga a neve igazolását eredményezik, s ez kiemeli a neve igazolására vonatkozó feltett szándékát. Arra a körülményre való tekintettel, hogy a még földön időző és tökéletlen, testi szervezetben sátorozó felkentjei nagyon hajlamosak arra, hogy az Úrtól nyert kötelezettségeket és azok rendkívüli jelentőségét elfelejtsék, ismételten hangsulyozza ezt a fontosságot Igéjében. Jehova Isten neve az, amely a teremtményei szívében az őt megillető helyet kell elfoglalja, hogy megtudják és teljesen képesek legyenek értékelni, miszerint Jehova az egyedül igaz és mindenható Isten. Isten éppenezért gyakran megismételtette prófétája, Ezékiel által e szavakat: 'És tudják meg, hogy én Jehova vagyok.'

[2] Az *Őrtorony* missziója abból áll, hogy az igazságosságot szeretőket képesítse Jehova Istent és feltett szándékát jobban megismerni és jobban felfoghassák a Legfelségesebbhez való viszonyukat és a most teljesítendő kötelességüket. Noha *Az Őrtorony* nagyon gyakran felhívta olvasói figyelmét a Jehova tanuinak kiosztott megbizatásra s az általuk végzendő munkára, úgylátszik mégis vannak még olvasói, akiknek nehezükre esik megérteni az elvégzendő munka nagyságát, valamint az errevonatkozó kötelességüket. Valami mentség bizonyára kell legyen erre, de semmiesetre sem igazolható. Ezért az *Őrtorony* a maga missziójának tekinti, hogy időnként feltárja azok kötelességét, akik szövetséget kötöttek az Úr akaratának a cselekvésére, s akiket megbizott, hogy vegyenek részt a szent neve megbosszúlásában.

[3] Isten népe hosszú éveken keresztül vallást üzött, mivel nem ismert mást. Most azonban, mióta az Úr feltárta népe előtt, hogy a vallás éppen az az eszköz, amelyet Sátán Isten szent nevének a gyalázására használt, nemcsak felhagynak a vallással, hanem örömük telik mások előtt rámutatni a vallás és kereszténység közötti különbségre és arrafigyelmeztetni őket, hogy a vallás Isten és az ember ellensége, míg a Krisztus Jézus hű követése a helyes illő út. A multban a felszenteltek abból az elméletből indultak ki, hogy a saját személyes megmentésük a legfontosabb s a megbizatásuk abból áll, hogy magukat előkészitsék az örök megmentésre, hogy bünnélkül bevonulhassanak az örök dicsőségbe. Az nagyon helyes, hogy a felkentekhez tartózók a szíveiket a mennyei birodalomra és annak dicsőségére kell irányítsák és nagy reménységgel és várakozással kell az örök áldások elvezése elé tekinteniük, amely áldásokban mint Krisztus Jézus örököstársai a mennyben részesülnek. Mindazáltal vannak más dolgok is, amelyeket komolyan mérlegelniük- és bizonyos kötelességek, melyeket hűen teljesiteniük kell, oly feltételek, amelyeket teljesiteniük kell még mielőtt Krisztus Jézussal az örök élet áldásaiban részesülnének.

[4] Az Ésaiás jövendöléséből fentidézett szöveg azokra vonatkozik, akik a mennyei elhivásban részesültek s a szent szellemtől felkenettek. Ez a hely tehát Krisztus testtagjaira vonatkozik, illetve a „kicsiny nyájra“: s mindazok, akik a felkent maradékhoz tartonzak és a megdicsőülés napjára várnak, e szöveg szerint önmagukhoz mások előtt következőkép szólnak: „Jehova Isten szelleme van énrajtam, mert felkent engem Jehova, hogy ... hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját.“ Ez az isteni megbizatás világos tevékenységet ruház azokra, akik e megbizást kapják; s mivel ez a megbizatás Krisztus teste minden tagjának szól, teljes összhangot és egységet követel a cselekedetben. Jehova a rend, igazságosság és összhang Istene, s minden az ő szervezetében megmaradó teremtménynek figyelni kell a rendre és a becsületességre s az Úr szervezetében és Krisztus Jézus parancsnoksága alatt egyetértésben közre kell működnie. Ez órának- és Isten szövetséges népe kötelességének a fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni. Mindig figyelemben kell tartsuk, hogy Jehova régen kifejezésre juttatott feltett szándéka a tetőfokhoz érkezett, s hogy a teremtményei, akiknek most valami tennivalójuk van az ő munkájában, a legnagyobb felelősséggel járó állást töltik be, nagyobb felelősséggel járó állást, mint amilyen a földön bármikor teremtményeire lett ruházva.

[5] Isten Mózes és más prófétái által megismételtette előképes népe előtt annak felsorolását, amit Isten érdekükben cselekedett. Igy Isten igazi népe most is idézze ismételten fel elméjében mindazt, amit Jehova érdekükben cselekedett, amidőn Sátán világából kiválasztotta, a vallásból kiszabadította s megértette velük a királyságot s annak célját. Isten felkentjeit maga Isten választotta ki és hozta a templomba, s ez a nagy boldogságuk

FEL

növeli a felelősségüket is. „Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a tornácaidban: hadd teljesedjünk meg házadnak javaival, templomodnak szentségével!“ (65. zsoltár 5) „Boldogok, akik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen!“ — 84. zsoltár 5.

[6] *Mivel a felkentek az Isten szervezetében vannak* és Isten sok jövendölést feltár előttük, most egy nagy, fenséges állást töltenek be, amelyre az Úr emelte őket. Csak javunkra válhatik, ha itt visszapillantást teszünk arra az útra, amelyen népét Jehova vezette, és meglátjuk, hogy a felkentek miért nyerték el e kiváltságos és felelősségteljes állást.

A mag

[7] Lucifer kapzsi lázadása által zavar állott be Jehova világegyetemes szervezetében. Nagy hatalommal és dicsőséggel rendelkező angyalok elhagyták kiváltságos állásukat, hogy csatlakozzanak a Gonoszhoz annak a mindenható Isten elleni lázadásában és árulásában. A tökéletes ember összeköttetésbe lépett az Ördöggel és Isten az embert teljesen igazságosan halálra ítélte. Mindezek felett pedig a Legfelségesebb neve a lázadó útján megkezdett pálya által nagyon meggyaláztatott. Azután a mindenható Isten ismertette feltett szándékát, hogy egy „magot“ fog létrehozni, kiáltal a föld minden nemzetségei alkalmat nyernek az élet megszerzésére, valamint kijelentette, hogy egy Sionnak nevezett főszervezetet hoz létre s azt a saját neve lakóhelyévé teszi; felépíti királyságát, miáltal az összes gonoszokat megsemmisíti s minden engedelmeskedőt az élet áldásaiban részesíte, s hogy ez a mag egyben Jehova felkent Királya és igazolója is. Jehova hosszú időt használt feltett szándéka végrehajtására, s ez idő folyamán a gonosz lázadókat életben hagyta, de ismertette feltett szándékát, hogy meghatározott idejében megsemmisíti őket s szent nevét felmagasztalja és az egész világon hirdetteti. A nevének hirdetése most aktuálissá vált s az a bejelentett végzése teljesüléseképpen folyamatban van; ez pedig közvetlenül a Gonosz megsemmisítése előtt kell megtörténjen. — Mózes II. 9 : 16.

[8] Az időtartammal a tetőfoknak a fontossága van kiemelve, amely tetőfok az isteni végzés végrehajtásakor lesz elérve; s az a nagy kegyelem, hogy ezen a tetőfokon Isten szervezetével együttműködhetünk és Isten „szokatlan munkájában“ részt vehetünk, oly kiváltság, amely sokkal fenségesebb annál, hogy azt emberi nyelven ki tudnuk fejezni. Amidőn az emberek a multban az embernek életre való megmentését Isten nagy végcéljának tekintették, szemeik a sokkal nagyobb dolgokkal szemben még zárva voltak, s azért az ilyenek sem nem részesültek a királyság látomásában, amely királyság Jehova szent nevét végérvényesen igazolja és felmagasztalja, sem nem volt fogalmuk arról a határtalan örömről, amelyben azok részesülnek, akik a mindenható Istennel szemben minden korokon keresztül lojálisak és hűek maradtak. Mégha az ember s annak megmentése az emberre nézve fontos is, a Legfelségesebb nevének az igazolásával összehasonlítva mégis csak csekély jelentőséggel bír. „Minden népek semmik előtte, a semmiségnél és üresség nél is alábbvalónak tartja. — És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek ő róla? — Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é meg a föld fundamentomait? Ki ül a föld kereksége fölött amelynek lakói mint sáskák előtte; ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszíti mint a sátort lakásra: ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld bíráit hiábavalókká változtatja.“ — Ésaiás 40 : 17, 18, 21—23.

[9] Gondoljunk mindig arra, hogy a Jehova neve bajba lett keverve, s azért dicsőséges nevét igazolni és örökre tisztázni kell. „Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz: vele áldják magukat mind a nemzetek, és magasztalják őt. Áldott Jehova Isten, Izráelnek Istene, aki csodadolgokat cselekszik egyedül!“ — 72. zsoltár 17, 18.

Megváltás

[10] Az ember megváltása nem a legnagyobb jelentőséggel bír? s nem ez a elsőbb tanítás, amelyhez minden más igazodik? A felelet tagadó kell legyen, különben az ember megváltása a Jehova neve igazolásának is elejébe volna helyezve. A megváltásról szóló tanítás nem a legfontosabb, amely körül az összes többi tanítás forog. Az nem a kulcs, amellyel az összes többi tanításokat megmérni s azok valódiságát kipróbálni lehetne. Jehova felsőbbsége a központi igazság, s az ő királysága a próbakő, amelynél az összes többi tanítások kipróbálva lesznek; mert a királyság az, amely Isten feltett szándékát keresztül viszi és nagy nevét igazolja. Az ember megváltása alá van rendelve a legnagyobb jelentőség kérdésének. A vallás és a vallásoskodók évszázadokon keresztül elhomályosították a tulajdonképpeni vitakérdést; most azonban elérkezett az idő annak világos felismerésére. A vallásoskodók azt állitották es még most is azt állítják, hogy Isten kitárja karját az emberek felé és magához hivja őket, hogy megmeneküljenek. Egy ily állítás nem csupán nem igaz, hanem egy további meggyalázása Jehova nevének. Isten nem kér senkit, hogy engedje magát megmenteni, hanem az embereknek alkalmat nyujt a megmeneküléshez, s engedi nekik dönteni, hogy mit akarnak tenni, s igy az embereknek alkalom van nyujtva arra, hogy bebizonyitsák az Isten iránti tisztaságukat. Az Ördög kihivta Jehovát, hogy oly embert teremtsen a földön, aki a legnagyobb próba alatt is hű maradjon. Ez felvetette a vitakérdést, hogy ki veti alá magát önként próbának és hű marad Jehovához. Isten az ő szeretett Fiát küldte a földre, és ez testté vagy emberré lett. (János 1 : 14) Azáltal, hogy Jézus az ellenségtől mindenféle ellenségeskedést és üldözést elszenvedne és Istennel szemben hű és igaz maradna — még a leggyalázatosabb halál elszenvedése árán is — teljesen bebizonyitaná, hogy Sátán, az Ördög hazug és méltó a pusztulásra. Ezért lett Jézus szenvedések által tökéletessé téve, s amidőn ily szenvedések alatt, sőt a halál elszenvedése árán is hű maradt s igy bebizonyította tisztaságát, örök megmentés szerzőjévé lett. Azt is bebizonyította, hogy az Ördög hazug és megsemmisítésre méltó. Krisztus Jézus ítéletvégrehajtóvá tétetett s meghatalmazást és hatalmat kapott az Ördög és annak minden csatlósa elpusztítására. Isten akkor kezdte meg a neve igazolását, s most elérkezett az idő ennek bevégzésére. „Ámbár fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik néki engedelmeskednek.“ (Zsidók 5 : 8, 9) „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az Ördögöt.“ (Zsidók 2 : 14) Ha Sátán és összes haderői elpusztulnak, amit Jézus véghez fog vinni, akkor Jehova mindenekfeletti hatalma teljesen bebizonyul és neve örökre igazolva lesz.

[11] Isten azt is bebizonyitja, hogy Sátán hazug, Jehova ellenben a Legfelségesebb, amennyiben az Ádám leszármazottait megváltotta s amennyiben csak akik engedelmeskedtek s tisztaságukat Istennel szemben beigazolták, az ilyeneknek ajándékozott életet. Ezért intézkedett úgy, hogy Jézus emberi élete váltságdijul legyen bemutatva az emberiség érdekében s azoknak megnyitsa az üdvösség és élet útját. Csak Ádám lett kipróbálva, bűnösnek ismerve és halálra ítélve. Leszármazottai nem állottak ítélet alatt. Az ítélet Ádám felett mondatott ki, nem pedig a leszármazottai felett. Mivel azonban a leszármazottai már a tökéletlen ember Ádámtól származtak, az örökölt tökéletlenség folytán mindannyian bűnben és mint bűnösök születtek. Mindannyiuknak szenvedni kellett az Ádám bűne következtében. A tökéletes ember Ádám élete elveszett, s a leszármazottai életjog nélkül születtek. Ádám nem váltható meg, nem térhet vissza s nem szabadítható meg a halálitélet alol anélkül, hogy Isten a saját ítéletét megszüntetné; már pedig Isten nem változik meg. (Mal. 3 : 6) Ellenben Ádám leszármazottainak, akik nem a saját gonosztettük, ha-

FEL

nem átöröklés folytán kerültek a halál rabsága alá, jogosan megválthatók voltak és Isten akarata és végzése szerint életet nyerhettek. A váltságdíj egy tökéletes ember élete kellett legyen, mivel Ádám leszármazottai egy tökéletes ember bűne és gonosztette miatt kerültek a bűn és halál hatalma alá. Egyetlen földi ember sem volt képes visszaváltani Ádám leszármazottait, mert mindannyian tökéletlenek. Amidőn Jehova a szeretett Fiát a földre küldte s ez testté lett, akkor az ember Jézus az emberi élet minden jogaival rendelkezett s mindazzal, ami elegendő volt arra, hogy az Ádám leszármazottai érdekében való váltságdíjat vagy vételárat alkossa. Jézus tökéletes emberré lett, hogy az Ádám leszármazottait megválthassa.

12 A *váltságdíj* olyasvalamit jelent, amivel valamit feloldanak vagy kiváltanak; egy megváltóárat. Ez egy olyan ár, amit egy ítélet alatt tartott szabadonbocsátásáért fizetnek. Jézus saját szavai szerint Jézusnak egyebek között Isten megbízásából következőt kellett cselekedje: „Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi el azt én tőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam letenni és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az Atyámtól. (János 10 : 17, 18) Jézust mint embert megölték és Isten szellem szerint feltámasztotta őt a halálból. (Péter I. 3 : 18) Miután Jézus feltámadott, még mindig hatalmában volt újra felvenni az emberi életet, amint azt az előbb idézett szövegben maga megmondotta; mindazáltal nem az Jehova akarata, hogy ezt megtegye, s mivel Jézusnak minden időben az Atyja akaratának a cselekvésében tellett az öröme, nem vette vissza az emberi életet. Jézus e tökéletes emberi életnek az értékét vagy jogát a mennyei kegyelem trónja elé tárta, s ott bűnáldozatként vagy a bűnért való áldozatként lett felhasználva, amely bűn az emberiséget rabságában tartja. Jézus emberi létjoga volt a megkövetelt, pontosan megfelelő ár s azért az a váltságdíj Ádám leszármazottaiért. Amidőn Jézus a kegyelem trónja előtt az emberi életre való jogát bűnáldozatként bemutatta, megvásárlás útján Ádám leszármazottai tulajdonosává lett. (János 10 : 10) A váltságdíj a pontosan megfelelő ár a szükségessé vált vásárlásra és az Jézus Krisztus tökéletes emberi életéből áll. A „bűnáldozat" a bűnösök megváltására kifizetett váltságdíj. Meg van írva: 'Vérontás nélkül nincs megbocsátás.' (Zsidók 9 : 22) Az ember Krisztus Jézus kiontotta vérét s az emberi életjogát a vér szemlélteti. A halálból feltámadván, átadta az isteni Jézus a vásárló árat, illetve az emberi életre való jogát s kifizette azt a bírói széknél a mennyben. Ezáltal megvette Ádám leszármazottait s azok egyedüli jogos tulajdonossává lett. Ezért van megírva: „Mert áron vétettetek meg." (Kor. 6 : 20) „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyom váltottatok meg az atyáitoktól örökölt hiábavaló életetektől; hanem Krisztus drága vérén, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén." (Péter I. 1 : 18, 19) A vásár ott végbement s Jézus azóta vétel útján az ember Ádám leszármazottai jogos tulajdonosa.

13 Nem szolgál a váltságdíj Ádám minden leszármazottjának javára, s nem foglalja magában magát Ádámot is? Nem; csak azok javára szolgál, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban és engedelmeskednek neki. (János 3 : 16, 17) Ádám nem volt megváltható; mivel az ellene elhangzott ítélet végleges. A leszármazottai ellen nem hangzott el ítélet, s ezért lehetséges őket megvenni vagy megváltani; mindazáltal ez a vásárlás nem szól automatikusan mindenki javára, hanem csak azok javára, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban s cselekszik Isten akaratát. „Az Atya szereti a Fiut, és kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiuban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiunak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta." (János 3 : 35, 36) Ezzel összhangban van megírva: „Valamint az ember Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja életét váltságul sokakért." (Máté 20 : 28) Ebből adódik az elvitathatatlan következtetés, hogy Jézus váltságul adta magát mindazokért, akik hisznek benne és engedelmeskednek neki.

14 De nem azt mondja a Szentírás, hogy Jézus magát mindenkiért váltságul adta mint tanubizonyság a maga idejében? Nem, az Írás ezt nem mondja. A „mindenekért" szó nem található az eredeti szövegben, hanem azt csak a magyarázók fűzték hozzá. A szöveg így hangzik: „Aki adta magát váltságul mindenekért, mint tanubizottság a maga idején, ami végett rendeltettem én hirdetővé és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok [nemzetek] tanítójává hitben és igazságban." (Tim. I. 2 : 6, 7) Más szavakkal: Jézus élete váltságul adatott mindazokért, akik benne hisznek és neki engedelmeskednek, s a maga idején erről bizonyság tétetik, s amint ez a szöveg kijelenti, különösen Pálnak lett kiváltságává és kötelességévé, hogy erről az igazságról mások előtt bizonyságot tegyen. (Lásd *Az Őrtorony* 1934 évi 91, 92. oldalát.)

15 Amidőn Jézus a törzsen meghalt, megszerezte a váltságdíjat s az egy értékké lett. Amidőn Jehova Krisztus Jézust a halálból feltámasztotta s a mennybe felmagasztalta és Krisztus Jézus ott a mennyben a váltságdíjat bűnáldozatként bemutatta, a cselekedet teljessé lett; s ettől kezdve Ádám minden egyes leszármazottja Krisztus Jézus tulajdonát képezi, hogy vele Isten akarata szerint járjon el. Akkor Jézus az Ádám leszármazottait a „saját vére által szerezte meg". (Csel. 20 : 28; Efézus 1 : 14; Kol. 1 : 14; Zsidók 9 : 14; Péter I. 1 : 18, 19; Jel. 1 : 5) A megváltás csupán az embereknek a halálból való megmentése céljából történt? Nem, nem ez volt a főcél. A megváltás megnyitotta az utat az emberek számára, hogy az esedékes időben az Úrra hallgassanak és éljenek. Lehetővé tette az embernek, hogy kimutassa Jehova iránti tisztaságát mint neve igazolója, és bebizonyítsa, hogy Sátán hazug. Jehova Jézust teljes hatalommal és tekintéllyel ruházta fel, hogy életet adjon azoknak, akik benne hisznek és néki engedelmeskednek. Azért van megírva, hogy az élet Isten kegyelmi ajándéka Krisztus Jézus által. (Róma 6 : 23) Az adományozó és az adomány elnyerője beleegyezése nélkül semilyen adományból nem volna haszon.

Az ő neve

16 Pünkösdkor Krisztus Jézus megkezdte az emberek kiválasztását, akik alkalmat kellett nyerjenek az Isten iránti tisztaságuk bebizonyítására, s akik így beigazolták őszinteségüket, a Legfelségesebb neve bizonyságtevőivé lettek. Körül-belül 400 év telt el Ádámnak halálra ítélése óta, s addig egyetlen ember sem nyert életet. Ábeltől Keresztelő Jánosig csak nagyon kevesen igazolták be Isten iránti ragaszkodásukat s részesültek tőle jó bizonyságban; mindazáltal ezek közül sem nyert egy sem életet, mert Jehova feltett szándéka az, hogy előbb egy népet választ ki a neve számára s ezek Krisztus Jézussal együtt az ő tanuivá kell legyenek. (Zsidók 11 : 39, 40) Isten megengedte, hogy az Ördög Jóbot megtámadja és üldözze, de nem engedte meg az Ördögnek Jób megölését. (Jób 2 : 6) Isten megengedte, hogy Jézust az Ördög üldözze és gyalázza a leggyalázatosabb halálig, és Jézus minden körülmények között beigazolta tisztaságát. Jézus esetében Sátánnak alkalma volt arra, hogy az elvetemedett állításának a megvalósításában a legvégsőkig menjen, de ez a kísérlete csődöt mondott. Jézus a Jehova Isten iránti hű ragaszkodása miatt mint szellemi teremtmény feltámasztatott a halálból és a mennyei legmagasabb hivatalra emeltetett. Megint bebizonyult, hogy Sátán hazug és Jehova hatalomban mindenek felett áll. Úgy mutatkozik, hogy pünkösdtől Jehova nem csak be akarta bizonyítani, hogy Sátán hazug, hanem hogy az emberek közül 144 000 más teremtményt is ki akar választani, akik a Jézus nyomdokain haladnak s Isten iránti hűségüket mindhalálig bebizonyítják; és Jehova úgy intézkedett, hogy az ily hűségesek Krisztus Jézussal egyesüljenek abban a munkában, a melyet Jehova közvetlenül Sátán és annak szervezete megsemmisítése előtt végeztet. Ha a Jézus

FEL

halálának és feltámadásának egyetlen célja az emberek megmentése lett volna, akkor semmi oka nem lett volna, hogy az emberek közül egy külön osztály választassék ki, hogy azok Jehova nevéről bizonyságot tegyenek. Az a tény, hogy Jehova először egy népet választ ki a neve számára, amely mások előtt bizonyságot kell tegyen Jehova nevéről és királyságáról, véglegesen bizonyítja, hogy a neve igazolása sokkal fontosabb, mint az emberek megmentése. Jézus apostolai voltak az elsők, akik részesültek a váltságdíj jótétemányében, ámi a szent szellemnek rájuk való kitöltéséből tűnik ki, s akkor és ott kezdődött meg a munkájuk Isten akarata szerint, amely munka a Jehova nevéről való bizonyságtevésből állott. Erről mondja az apostol: „Mert az ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk." (Efézus 2 : 10) Ezzel ki van mutatva, hogy az apostolok Jehova alkotásai vagy munkái, Jézus Krisztus által teremtettek, kineveztettek e meghatározott jó munkára, s hogy mindazok, akik Jézus nyomdokain járnak, szintén Krisztusban egy hasonló jó munkára teremtettek, s ez sokkal nagyobb fontossággal bír, mint a teremtmények megmentése.

17 A vallásoskodók azt az ördögi tant hangoztatták, hogy Isten minden lelkészre a lelkek megmentésének a munkáját bízta s a Legfelségesebb legfőbb szándéka az embereknek a „tisztítótűzből" való kiszabadításra és az „örök gyötrelemtől" való megmentésére irányul. Az ily hamis tanok az Ördögtől származnak s az Ördög embereket használ azok hirdetésére. Az ily vallásoskodók minden időben Isten akarata ellen dolgoztak, akármilyen szándékkal is cselekedtek. Az Isten népe „Illéskorszaka" alatt is voltak a magukat Isten akarata cselekvésére szenteltek között egyes kevesek olyanok, akik „igazságban vittek ételáldozatot az Úrnak". E korszak alatt főképpen a következőket hirdették az embereknek: Isten most megszabadít egyes keveseket, akiket felmagasztál a mennyben, hogy ott Krisztus Jézussal uralkodjanak és részt vegyenek az emberi nemnek tökéletességre való helyreállításának a munkájában; hiszen Jézus váltságul adta az életét mindenkiért. — Jehova neve és annak a Király és királysága által való igazolása nem csak figyelmen kívül lett hagyva, hanem csak keveset gondoltak arra, ha egyáltalán valamit gondoltak. A templom csak az Úr Jézus visszajövetele után tisztíttatott meg arra a célra, hogy a kipróbáltak szolgálati kötelezettségre kirendelhetők legyenek, amelyre ki lettek szemelve, s azután vittek igazságban ételáldozatot az Úrnak. (Mal. 3 : 3) Az ilyenek meg lettek tisztítva, hogy kiszabaduljanak a vallásból s belőlük hű és odaadó szolgák és a mindenható Isten tanui váljanak, akik állandóan az ő dicséretét hirdessék és dicsőségéről beszéljenek.

18 Egy népnek a Jehova neve számára való kiválasztása a fontosság és idő tekintetében pünkösdtől fogva első helyen állott. Az apostolok már a szolgálatuk kezdetén megértették Jehova e feltett szándékát s ezt kijelentették a következő szavakkal: 'Isten előbb meglátogatta a nemzeteket, hogy egy népet vegyen a neve számára.' (Csel. 15 : 14) A Jehova neve számára kiválasztottak először a váltságdíj jótéteményében kell részesüljenek, mivel hisznek Jézus Krisztusban, hozzá csatlakoznak és engedelmeskednek a parancsainak. Ebből észszerűen következtetni lehet, hogy sokan, akik hisznek Jézus Krisztus nevében és vallást tettek mellette, de nem mutattak további előmenetelt, nem tartoznak a Legfelségesebb neve számára kiválasztott nép közé. Csupán hinni és nyíltan megvallani, hogy Krisztus Jézus az Isten fia, még nem elég. Oly előmenetelt kell mutassunk, hogy Isten iránti ragaszkodásunk bebizonyítsuk. Így folyt tovább pünkösdtől Jehova hű tanuinak a kiválasztása, s ez a kiválasztás csak az Úr Jézus Krisztus visszajövetele s az övéinek hozzágyűjtése után kellett teljességre jusson. Az apostolok és mások abban a korban, akik az Úr Jézus Krisztusban hittek s neki engedelmeskedtek, kiválasztattak „Krisztus teste" tagjainak és a Jehova neve számára kiválasztott népként; de hogy az apostolok elhunytától Krisztus Jézus visszajöveteléig hányan választattak ki, a Szentírásból nem tűnik ki, s egészen valószínű, hogy csak nagyon kevesen választattak ki ez idő alatt. Ezt az a tény bizonyítja, hogy Krisztus Jézus az egyház Illés-korszaka folyamán a Jehova előtt való útegyengetés külön munkáját végezte, Isten üzenetét hirdettetvén az emberek között, mire 1918-ban Krisztus Jézus, a nagy Bíró hirtelen a templomához jött és magához gyűjteni kezdte azokat, akik áldozati szövetséget kötöttek Isten akarata cselekvésére, és előhaladtak az igazságosságban. — 50. zsoltár 5.

19 Krisztus Jézusnak a templomhoz való jövetelekor a hű apostolok és mások, akik szintén mindhalálig hűek maradtak, feltámasztattak a halálból és az Úrhoz gyűjtettek; ez ki van mutatva az Ige bizonysága által. (Tessz. I. 4 : 13—17) Ezután pedig a felszenteltek a földön tüzes megpróbáltatásnak lettek kitéve Isten akarata szerint, a kipróbáltak a templomba gyűjtettek és Sion felépült. (102. zsoltár 16) Akik most a földön vannak s a templomhoz gyűjtettek, azok a Jehova neve számára kiválasztottak, és azért vannak a templomban, hogy a Legfelségesebb dicsősségét hirdessék. Mivel ők e célra választattak ki, nem szabad valamely teremtménynek a dicsőségét hirdetniük az emberek között. „És az ő templomában mindenki az ő dicsőségéről beszél." (29. zsoltár 9; *angol ford.*) A kipróbáltak gyülekezete előtt a templomban a Krisztusban érettebbeknek különös kötelességek lettek kiosztva, s az ő kötelességük volt, hogy másoknak, akik Isten és a Király szolgálatára törekedtek, segítségükre legyenek. Az ily kiváltságban részesültek közül egyesek hűségesen eleget tettek kötelességüknek, míg mások elbizakodottan tanítókként léptek fel s abban találták örömüket, hogy a büszkeségük és becsvágyuk kielégítésére önmagukat magasztalják fel. Ezért mondottak csődöt ezek, amidőn az ítélet napja eljött s a templom megítélésénél kivettettek. A magukat teljesen az Úrnak szenteltek, akik bebizonyították hitüket és tisztaságukat, a templom megítélésénél helyeslésben részesültek és felvétettek a templomba. Hogy az Úr a templomához jövetele előtt a népe között egy bizonyos munkát végezett, azt célozta, hogy a Krisztusban érettek egy osztályát kifejlessze, akik a templomban teljesen egyesülve arra a célra használtattak fel, amelyre kiválasztattak. Ezért van megírva: „És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére." — Efézus 4 : 11, 12.

Egység a cselekedetben

20 Most tehát világos, hogy a templomhoz gyűjtettek egy kifejezett célból gyűjtettek oda, s ott tökéletes egységben kell legyenek. Véglegesen és világosan fel van tárva, hogy Isten ezt a népet nagy neve számára választotta ki. Ezek azok, akik eljutottak az Isten Fiában való hitnek és ismeretnek egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. — Efézus 4 : 12, 13.

21 Az ilyenek Krisztus Jézusnál a templomban vannak, általa taníttatnak és vezettetnek, s többé nem emberek tanítják vagy vezetik őket s nem hányatnak ide s tova idegen tanokkal. Csupán azért gyűjtettek oda, hogy megmeneküljenek, mialatt ott várnak, hogy felvétessenek a mennybe? Bizonyára nem. Ők ott egy meghatározott és kifejezett célból tevékenykednek. Az Úr visszajövetele előtt a szent szellem vezette őket s egy bizonyos mértékben a Szentírásban oktatást nyertek; de amióta a templomba gyűjtettek, mindannyian Istentől Krisztus Jézus által taníttatnak, s most megértik és értékelik Isten igéjét, mint soha azelőtt. (Ésaiás 54 : 13) Jehova világossága a templom fejéről kisugárzik a templomsereg minden tagjára, s így az ismeretük növekedett. Ebben a megnövekedett ismeretben azért részesültek, hogy a templomsereg egy nagy és jó munkára felkészüljön, ami teljes és tökéletes egységet követel a cse-

FEL

lekedetben: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített." — Timotheus II. 3 : 16, 17.

[22] A felszerelésük főrésze meg van s annak birtokába jutottak, amióta a templomba gyűjtettek. Ezt a felszerelést nem azért nyerték, hogy számukra a tétlenségben való nyugalom helyét vagy állapotát szerezze, hanem hogy mindannyian hozzálássanak a templomsereghez tartozók azon feltett szándéknak a keresztülviteléhez, amelyre kiválasztattak. S mivel ők a Jehova neve számára választattak ki, bizonyos, hogy a teendőjük a Jehova nevének a proklamálásából áll, ami közvetlenül Armageddon előtt kell megtörténjen. Ezért a cselekedetben való teljes és tökéletes egység a kötelessége a felkent templomsereg minden tagjának.

[23] A jelenkor a Jehova napja, amelyet a feltett szándéka végrehajtására rendelt, s a népére vonatkozó feltett szándéka az, hogy a nevét hirdesse. Ezért mondja népének: 'Ti vagytok az én tanuim, mondja Jehova, hogy Isten vagyok.' (Ésaiás 43 : 9—12) Ez az az idő, amidőn ezek a felkent tanuk a mi Istenünk bosszúállása napját kell hirdessék. Évszázadok teltek el azóta, hogy az Úr hozzálátott egy népet választani a neve számára, s most mivel ez a nép kiválasztatott a világból és az Úrhoz gyűjtetett, ütött a döntő óra. Most a nagy tetőpont idején élünk, amidőn Isten népe összegyűjtetett és szabályos megbízást nyert annak a munkának az elvégzésére, amelyet Jehova előre elrendelt és évszázadokkal ezelőtt elhatározott. Jehova Isten Krisztus Jézus által felkelt és végzi munkáját, illetve a „szokatlan munkát". A neve számára kiválasztott nép az ő szervezetében van és az Úr Jézus Krisztus parancsnoksága és vezetése mellett e „szokatlan munkának" kell szentelje magát, s a templomsereghez tartozóknál senkire nézve sincs kivétel. (Ésaiás 28 : 21) A Jehova most folyamatban lévő „szokatlan munkája" ledönti a védőbástyákat, amelyek mögül a vallásoskodó hiszékenykerítők évszázadokon keresztül működtek, Isten és Krisztus Jézus nevét csalásra használták, hogy a rágalmazó, rossz szokásokat használják. Az Ördög vallást szerzett Jehova nevének a meggyalázására, s az Ördög eszközei tovább folytatják vallásoskodó zsarolásukat.

[24] Ez a gonosz vallásszervezet a világban működik; s Isten ezt paráznának vagy egy rossz asszonynak bélyegzi, amely Isten és mindazok ellensége, akik az igazságosságot szeretik és az igazságtalanságot gyűlölik, s ennek a gonosz ellenségnek nemsokára el kell pusztulnia. Jehova azért megparancsolja felkenteinek: „Keljetek fel ... ellene ... haddal!" (Abdiás 1) Maga Isten és Krisztus Jézus, a nagy Ítéletvégrehajtója is felkeltek az ellenség ellen, és egész szervezetének meg van parancsolva, hogy keljen fel és engedelmeskedjék az Úrnak, s amit a templomseregnek most tennie kell az, hogy a Legfelségesebb nevéről bizonyságot tegyen, mialatt a hadjárat folyamatban van. Ez a hadjárat nem emberek harca; ez az Úr háborúja. A főparancsnok maga az Úr Jézus Krisztus; ő vezeti a haderőket az ellenség ellen és vezéreli, oktatja és irányítja mindazokat, akik Jehova oldalán vannak. „Imé, bizonyságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul népeknek." — Ésaiás 55 : 4.

[25] Az egész templomsereg direkt az ő parancsnoksága alatt áll; mindannyian teljesen kell engedelmeskedjenek az Úr parancsainak, különben mindannyian elpusztulnak. (Csel. 3 : 23) Szakadás nem lehet közöttük. A templomsereg tagjai teljesen összhangban kell legyenek az Úrral és egymás között s ez az egység fenn is áll. Teljes összhang és egyetértés kell uralkodjék a cselekedetükben, illetve egyetértés annak a munkának a keresztülviteléhez, amelynek az elvégzését most Isten megparancsolta. Akik értékelik a kiváltságukat, nemcsupán egységben ohajtanak lenni, hanem az Isten akarata keresztülviteléhez egyetértéssel és tetterővel előnyomulnak.

Zavarcsinálók

[26] Az Úrnak szervezete van a földön, amely parancsnoksága alatt cselekszik és az ő munkáját végzi. Ez a szervezet nem valamely emberé s azért nem is áll valamely ember hatalma alatt. Az Illés-korszak folyamán becsvágyó emberek is voltak a felszenteltek között, akik másoktól csodálatot és tiszteletet várták, s mivel nem sikerült nekik ily tiszteletben részesülni, zavarcsinálásra adták magukat. Ezek közül egyesek megkísérelték napjainkig együtt haladni a templomsereggel. Isten népe között azonban nincs hely az ilyenek számára, és semmi mentséget nem lehet felhozni az ily zavarcsinálók érdekében. Senki sem maradhat az Úr szervezetében, csak ha az önzetlenség indítja Isten szolgálatára. Az Úr világosan leírja Igéjében, hogy a zavarcsinálók kitétetnek és az örök sötétségbe taszíttatnak. Mindazokra a kinyilatkoztatott igazságokra való tekintettel, amelyeket az Úr az utóbbi néhány év alatt közölt, úgylátszik egyes csoportokban még mindig vannak olyanok, akiknek a zavarcsinálásban telik örömük. Az ily zavarkeltők nem tartoznak azokhoz, akik az Úr neve számára kiválasztattak; ezek nem tartoznak a templomsereghez. Azok között, akik valóban felkenettek, nem fordulhat elő zavargás, viszálykodás és civakodás, mivel ma az Isten munkájával megbízottaknak abba telik örömük, hogy az ő akaratát cselekedjék s azért minden időben egyetértésben vannak. Időről-időre jelentik nekünk, hogy bizonyos csoportokban civakodás áll fenn. Annyi bizonyos, hogy önzés az ily civakodásoknak az indító oka s hogy a civakodók becsvágyók és nem tartoznak a templomsereghez. Egyesek lehet, hogy bejuthattak a templomba, de még hogyha így is történt volna, mint civakodók és zavarcsinálók nem maradhatnak meg ottan. Az egykor a királyság városnyosait alkotó izgatókra vonatkozólag mondja világosan az Úr: „Az embernek Fia elküldi angyalait, és országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek." — Máté 13 : 41.

[27] Az izgatók megbotránkoznak azon a módszeren, amellyel az Úr a munkát végzi. Ha örömük telne az Úr munkájában és az abban való részvételben, akkor soha nem csinálnának zavart, sőt még csak meg sem tűrnék azt maguk között. De ellenkezőleg, kitartanak önfejű cselekedeteik mellett és nem veszik figyelembe az Úr szervezetét s a jövendöléseket, amelyeket az Úr szervezete útján feltár; ezért törvénytelenek és a gonoszság cselekvői. Az Úr angyalai, akik a templomban az ő parancsai szerint szolgálnak, kiüzik az ily zavargókat a templomból, s ezek a romlásba mennek.

[28] Vegye figyelembe mindenki, aki hajlamos az Úr szervezete ellen vagy azon módszer ellen zúgolódni vagy panaszkodni, ahogyan ez a szervezet a munkát végzi, hogy mi vár reá, ha idejében meg nem változtatja az útját. Az Úr nem tűr meg zavart a munkájában, még a zavarkeltés megkísérlését sem. Ha valaki önfelmagasztalásra és az emberek dicséretére törekszik vagy a csoporton uralkodik s így akarja kielégíteni saját önző vágyait és kívánságait, engedje magát figyelmeztetni, hogy ez az út egész biztosan az örök sötétségbe vezet. Senki sem próbálja őt a helytelen útjában megakadályozni, s azért az ily rendbontók maguk kell viseljék a felelősséget a sorsukért. Aki az Úr helyeslését kívánja élvezni, figyelembe veszi az ő Igéjében feljegyzett e figyelmeztetést, mindennemű civakodást és zavart kerülni fog s az Úr kiválasztott népének a tagjaival tökéletes összhangban együttműködik. A becsvágyókat, önzőket és zúgolódókat a Szentírás a következő szavakkal írja le: „Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül yeletek lakmároznak, magokat hizlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák ... Ezek zúgolódók, panaszolkodók, a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók ... Tengernek megvadult habjai, a maguk rútságát habzókozók; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre." (Júdás 12, 16, 13). Az a tény, hogy egy cso-

FEL

portban zavar uralkodik, azt bizonyítja, hogy e csoport tagjai között vannak olyanok, akik nem ragaszkodnak az Úrhoz s így nem tartoznak a templomhoz.

[29] Mivel a templomsereg minden tagja egyértelmen van, szeretik a templom-szervezet minden egyes tagját, mindig annak javát keresik és mindent kerülnek, ami a test valamelyik tagjának kárt okozhatna. Sohasem szabad egy testvért vagy a csoport egy tagját megvádolni egy gonosztettel, csak ha a vád mindenki előtt jólismert és világos meggyőző bizonyítékok szólnak ellene. Ahól valaki ellen vádat emelnek, a vádlottnak a vád másolatát írásban kell kézbesíteni s neki teljes alkalmat kell szolgáltatni, hogy az igazságot ismertesse. Ha a Társulat tulajdonához valaki ellen egy vád fut be, fel kell tételezzük, hogy az emelt vád igaz, mivel feltehető, hogy aki magát az Úrnak szentelte, az igazságot mondja. Ez azonban nem jelenti, hogy a vádlott személyt meghallgatás nélkül hibásnak tekintjük, mindazáltal a Társulat válasza joggal támaszkodhatik a kérdéses eset valódiságára; és azzal a feltevéssel, hogy a vád a valóságon alapszik. Az eljárás helytelensége elítéltetik, anélkül; hogy a személyt elítelnük. Ez csupán a királyság általános érdekei védelméből történne. Például a Társulat iratainak az elégetése mindig etilélendő, s bizonyára az Úrnak szenteltek közül senki sem égetne el ily könyveket és irodalmat. Hasonlóképpen nem vádolna senki az Úrnak szenteltek közül egy mást a könyvek elégetésével vagy megsemmisítésével, csak ha a tények jólismertek volnának s teljesen feljogositanának egy ily vád emelésére. Akkor a Társulatot azért kell értesíteni, hogy megtehessék a szükséges lépéseket a kiadványok védelméro. Tehát az teljesen összhangban volna az igazságossággal, ha a Társulat képviselője az Úr által szerzett irodalom elégetésének a tényét elítélné, azzal a feltevéssel, hogy az emelt vád megfelel a valóságnak, anélkül, hogy a személyt elítélné. A testvérek iránti szeretet kell felülemelkedjen; azért a felkent sohase cselekedjék semmit oly szándékkal, hogy a testvérekuek kárt okozzon. Az emberek tetszése vagy nemtetszése nem fontos; de az Úr szervezetének az ügyei életbevágóan fontos jelentőséggel bírnak, s csak akik az ily királyságérdekeket helyesen kezelik, számíthatnak helyeslésre. A templom felkent tagjai szorgalmasan igyekezznek kerülni a másokkal való vitatkozást, tehát azokkal való vitatkozást, akik velük össze vannak kötve. Ha látjuk, hogy olyanokkal állunk szemben, akik látszólag minden áron zavart akarnak előidézni, akkor, aki ilyenekkel áll szemben, kövesse az Úr igéjének következő tanácsát: „Mondám: nosza vigyázok utaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom számat, amig előttem van a hitetlen [törvénytelen]." (39. zsoltár 2) Azért kerüljétek a civakodást!

[30] Mit tegyen egy olyan csoport, amelyben oly tagok vannak, akik szakadást igyekszenek előidézni? Hogyan viselkedjenek a hűségesek a ily izgatókkal szemben? Pál apostol e kérdésekre a következőket feleli: „Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, megtisztelkedéssel megcsalják az ártatlanok szivét." — Róma 16 : 17, 18.

[31] Ha vannak olyanok, akik állandóan akadékoskodnak s az Úr szervezete által végzett rendszeres munkát zavarják, akkor a hűségesek vonuljanak vissza az olyan zavargóktól, s békességben és szorgalmasan folytassák a munkát, melyet az Úr rájuk bizott. Minden időben gondoljanak a megbizatásra, amelyet Isten a templomsereghez ruházott, tehát a nevének hirdetésére és a boszszuállása napjának a bejelentésére.

[32] A Watch Tower Society-hez intézett jelentések azt mutatják, hogy vannak betegek. Egyik ily jelentést itt idézzük: „A mi szolgálati szervezetünkben van egy, aki egy nagyon felelősségteljes helyre van téve és a csoportban levő más testvéreket gyakran igazságtalansággal vádolja és a testvérekről rosszat beszél, ami a testvéreknek kárt okoz és a csoportban zavart idéz elő. Milyen állapotban vannak az olyanok, akik a testvérekről rosszat beszélnek s látszólag a testvéreknek kárt okozni és zavart előidézni törekszenek? és hogyan viselkedjünk az olyanokkal szemben?

(Folytatjuk)

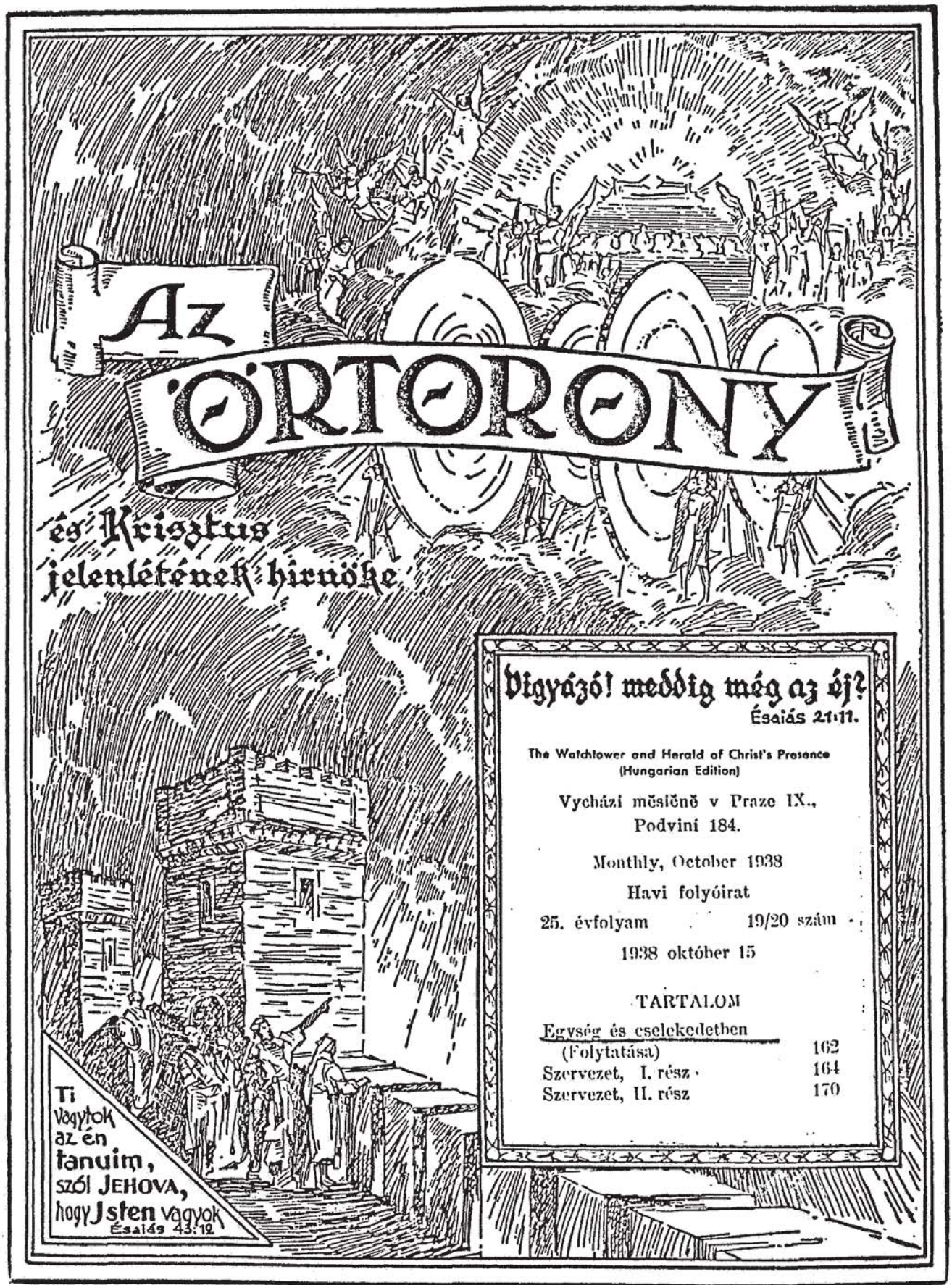
Tanulmánykérdések

1. Milyen összefüggésben áll Jehova „szokatlan munkája" az ő „hallatlan dolgával" az időt, a kivitel módját és a célt illetőleg? Miért ismételtette prófétája által Jehova oly gyakran a következő szavakat: 'Hogy tudják meg, hogy Jehova vagyok'?
2. Mi az *Örtorony* missziója? Indokold meg, miért történik minduntalan utalás a Jehova tanuinak adott megbizatásra és arra a munkára, amelyet végezniük kell!
3. Hogyan kellene tekintse Isten népe a mennyei örökséget a Krisztus Jézussal az örök életre való bemenetelük előfeltételeit tekintve?
4. Ki mondja az Ésaiás 61 : 1, 2-ben feljegyzett szavakat? Kire vonatkoznak ezek? Miért olyan fontos most, hogy az isteni megbizatás jelentőségét és alkalmazását lássuk?
5, 6. Mit kell most Isten igaz népének ismételten elmájébe idézni? Miért hasznos egy ily visszapillantás?
7. Röviden mondva, mi Isten feltett szándéka a neve és Igéje igazolására vonatkozólag? Magyarázd meg a tényállást, amely egy ily igazolást szükségessé tett, és Isten miért használt e feltett szándék keresztülvitelére oly hosszú időt! Miért oly sürgös most az ő neve hirdetése?
8, 9. Miért van most felismerve, hogy az Isten munkájában való részvétel egy oly nagy kiváltság?
10—12. Utalj a központi igazságra és a kulcstanra és mutasd ki az okot, miért bírnak a legnagyobb jelentőséggel! Magyarázd meg a Váltságdíjról szóló tant és annak a Jehova neve igazolására való vonatkozását!
13, 14. Kiknek az érdekében szereztetett a váltságdíj? és kiknek válik haszna belöle?
15. Hogyan és mikor lett megszerezve a váltságdíj és mikor lett az hozzáférhető? Mit célozott ez a vásárlás?
16. Mennyiben bizonyítják Jehovának a hű emberekkel való cselekedetében kiemelkedő tények, hogy a neve igazolása a legnagyobb fontossággal bír?
17. Indokold meg az általában uralkodó nézetet, miszerint a „lelkek megmentése" képezi a Legfelségesebb legfőbb szándékát! Mi volt a célja a templom megtisztításának az Úr Jézus visszajövetelekor?
18. Vázold azt a munkát, amely pünkösdtől az Úr visszajöveteléig folyamatban volt; valamint az Illés-korszak munkáját!
19. Mi történt Krisztus Jézusnak a templombajövetelekor? Milyen munka folyt a templom megitélése előtt Isten népe között? Mi volt a célja ennek? Milyen kimenetele lett ennek az ítélkezésnek?
20—22. Kiket gyüjtött az Úr a templomba? Milyen célból?
23. Utalj a jelen óra fontosságára Ésaiás 43 : 9—12 és 28 : 21-el kapcsolatban!
24, 25. Abdiás 1-el kapcsolatban ki ellen kell hadra kelni? és miért?
26—28. Indokold meg, miért van civakodás Isten népe egyes csoportjaiban! Miben botránkoznak meg a zavarcsinálók és miért? Mit mond a Szentirás az Úr népe csoportjaiban való becsvágy, önzés és zúgolódás biztos következményére vonatkozólag?
29. Hogyan viselkednek a szervezet minden más tagjával mindazok, akik valóban a templomsereghez tartoznak? Ha a csoport valamelyik tagja ellen vádat emelnek, hogyan kell azt tekinteni? és miért? Ha a vádak igazaknak látszanak, mi a helyes eljárás és miért?
30, 31. Mi a helyes eljárás, ha olyanok vannak a csoportban, akik zavart és szakadást akarnak előidézni?

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podviní 184. — R. Březina Praha, nyomása.

FEL

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsičně v Praze IX.,
Podvinì 184.

Monthly, October 1938

Havi folyóirat

25. évfolyam 19/20 szám

1938 október 15

TARTALOM

Egység és cselekedetben
(Folytatása) 162
Szervezet, I. rész 164
Szervezet, II. rész 170

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

25. évfolyam | 1938 október 15 | 19—20 szám

a Egység és cselekedetben

(Folytatás)

[33] Hogy a magukat a templomban lévőknek állítók között olyanok is vannak, akik hamis vádakat terjesztenek testvéreikről, vagy a testvérekről rosszat beszélnek, illetve oly dolgokat, amelyek alkalmasak őket mások előtt lekicsinyelni, abból kitűnik, hogy az ilyen gonosz nyelvek vagy készakarva és gonoszul kárt akarnak okozni másoknak, vagy pedig szellemi betegek vagy agyalágyultak. Ha gonoszságból másoknak kárt okozni vagy zavart előidézni törekszenek, meg kell dorgálni őket, s ha nem akarnak megjavulni, nem szívlelik meg az ily figyelmeztetést, akkor az apostol utasítása szerint teljesen figyelmen kívül kell hagyni őket. Ha szellemi betegek s alkalom nyílik nekik segíteni, meg kell tenni, amint a következő Iráshelyek mutatják. A szellemi betegekről van megírva: „Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dicséretet énekeljen. Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. És a hitből való imádság megtartja a beteget és az Úr felsegíti őt, s ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok; mert igen hasznos az igazak buzgó sóhajtása könyörgése. — Atyámfiai, hogyha valaki tiköztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez." — Jakab 5 : 13—16, 19, 20.

[34] Ha valaki az Isten felkent népe egyik csoportjából másokról rosszat beszél, biztosan eltévelyedett az igazságtól s az Úr ellen vétkezik s az örök pusztulás veszedelmének van kitéve. Ha tehát az eltévelyedett a testvéreknél segítséget keres, akkor a „vének", illetve a Krisztusban érett testvérek jöjjenek össze az eltévelyedettel, imádkozzanak felette és mutassák ki neki a Szentírásból azt a nagy kiváltságot, amely az Úr örömével jár s amit a fejnek olajjal való megkenése szemléltet. Az Úr nagy kegyelméből egy ily intézkedésről gondoskodott, hogy a testvérek a betegeknek segítséget nyújthassanak s őket az eltévelyedésről visszavezethessék, ami az eltévelyedettnek a romlástól való megmentését és sok bűn elfedezését idézheti elő.

[35] A templomban lévők mindannyian tartsák figyelemben, hogy az Ördög az „asszony magvát", amelyre Krisztus a bizonyságát bízta, vagyis Isten maradékát megsemmisíteni törekszik, s akik valóban a templomhoz tartoznak, mindannyian éberek, hogy a testvéreiknek segítsenek s az Ördög gonosz szándékát meghiúsítsák. Az Isten felkentjei egy teljesen különálló osztályt alkotnak; s ha valaki közülük az előírt útról letévelyedett, az ilyen eltévelyedett a halál veszedelmébe került, amelyből nincsen feltámadás. Azért az összes hűségesek arra kell figyeljenek, hogy a templomsereg tagjaival ne cselekedjenek rájuk hátrányos dolgot; elenkezőleg, mindent el kell követni a templomtagok védelmére és segítségére. Mindannyian egyek Krisztus Jézusban, s a Krisztus szeretete köti össze mindazokat, akik egy szellemben vannak. A szeretet, az önzetlenség teljes kifejezése kell legyen a templomsereg tagjai minden cselekedetének az indító oka másokkal szemben. A Pál apostól által régen feljegyzett figyelmeztetés teljesen összhangban van ezzel: „Annakokáért amig időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a hitünk cselédeivel." — Gal. 6 : 10.

[36] Az Úr felkentjei között nem szabad előforduljanak személyeskedések és mende-mondák. Senkivel szemben nem szabad pártoskodni. (Jakab 2 : 2—9.) A Krisztusban lévők nem élhetnek önmaguknak, hanem Krisztusért, a Királyért kell éljenek s benne az egész Krisztus benne foglaltatik. „És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámadott. Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden." — Kor. II. 5 : 15—17.

[37] A jelen idő az Isten népe közötti béke ideje, valamint Isten népének az ellenség elleni hadjáratban való egységes eljárás ideje. Ez azt jelenti, hogy a felkentek között teljes egység és összhang kell uralkodjon. Az apostol a felkenteknél található és szükséges ily összetartást vagy a cselekedetben való egységet egy képletes kifejezéssel illusztrálja: „Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár odamenvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok e g y szellemben, e g y érzéssel viaskodván az evangélium hitéért; és meg nem félemlvén semmiben az ellenségok előtt. A ti bátorságotok azok számára az őket fenyegető pusztulás biztos jele lesz, számotokra azonban az üdvösségetek biztos jele, — egy Istentől származó jel. Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek ő benne, hanem hogy szenvedjetek is ő érette, ugyanazt a harcot tovább folytatván, amelyet egykor nálam látfatok s amelyről még most is hallotok, hogy benne vagyok." — Filippi 1 : 27—30; *Weymouth.*

[38] Az Úr szervezete nincs részekre osztva. A Krisztusban s így a templomban lévők között nem lehet civakodás és zűrzavar. Aki hajlamos a nyugtalanság vagy szakadás keltésére, vagy aki az Úr munkája végrehajtásának módja ellen zúgolódik és panaszkodik, egész biztosan kivettetik. Akik Krisztusban lévőknek hiszik magukat, mindannyian törekedjenek a testvéreikkel való békére és összhangra s mostantól fogva tartsanak távol maguktól mindenféle viszálykodást és zavart. Isten a testbe helyezte a tagokat, amint neki tetszett, és mindenkinek teljesítendő kötelességet utalt ki. A test egyetlen tagjának sincs jogában igénybe venni egy másiknak az idejét és erejét, hogy megvitassák az azok közötti vitát és zavart, akik állításuk szerint Istennek szolgálnak. Ha kettő vagy több között félreértés támad, akkor simítsátok el azt a Szentírással összhangban haladéktalanul magatok között. Az Isten-népe felkent serege között a múltban *ha előfordultak is zavarok, többé nem szabad előforduljanak.* A columbusi kongresszuson az egész gyülekezet a helyéről való felállással juttatta kifejezésre készségét, hogy hazatérésük után jövőben mindennemű viszálykodást és zavart kerülni fognak.

FEL

Egyesek ugyan nem tartották meg ígéretüket, de örömmel állapíthatjuk meg, hogy a csoportokban lévő egyenetlenségről szóló panaszok sokkal ritkábbak, mint a multban voltak. Reméljük, hogy jövőben többé nem válik szükségessé ily panaszok beküldése. Álljunk mindannyian együtt, egyvonalban az ellenséggel szemben, és használjuk fel minden erőnket és képességünket Jehova neve és királysága dicsőítésére. Ez a legnagyobb kiváltság, amely valaha teremtménynek osztályrészül jutott. Ehhez hasonló kiváltságot soha többé ember nem kap a földön. Ki akarjátok mutatni e nagy kiváltság iránti értékeléseteket, vagy pedig amellett akartok kitartani, amit „jogaitokként igényeltek? Gondoljatok arra, hogy amidőn beleegyeztetek Isten akaratának a cselekvésébe, minden személyes jogaitokat feladtátok, s hogy most az egyedüli kötelességetek abból áll, hogy Jehova nevét dicsőítsétek, amint megparancsolta néktek.

39 A felkentek most kifejezetten megbízást kaptak, hogy a királyság zászlaját magasra emeljék és mindenkivel tudassák, hogy a jelenkor Jehova neve igazolásának az ideje, s hogy ezt a nagy munkát biztosan keresztülviszi; Jehova Krisztus Jézus útján rövid időn belül megsemmisíti a gonoszokat és a törvénytelenség cselekvőit. Mindazok, akik biztonságban akarnak lenni, szilárdan Isten és felkent Királya mellett kell álljanak. Itt nem egy kultusz mozgalomról van szó, hanem a kultusz és a Sátán szervezete minden része ellen való egységes fellépésről. Jehova már évszázadokkal ezelőtt előkészületet tett éppen erre az órára, s most elérkezett az idő, hogy végre hajtsa jogos bosszúját királysága minden ellenségein. Mindazok, akik most meg akarják őrizni Isten iránti tisztaságukat és ragaszkodásukat, a királysággal szemben teljes és feltétlen ragaszkodást kell tanusítsanak; mivel Jehova a királyság által igazolja a nevét. Most elérkezett az idő, amidőn a Krisztus szeretete az összes felkenteket szilárdán összeköti. Ez azt jelenti, hogy közöttük többé nem szabad önzést találni. Az Úr a felkent templom-seregére bizta a királysága érdekeit, s teljes és tökéletes hűséget követel tőlük a királyság érdekeinek az előmozdításában való egységes eljárásban. Ha valaki magát a Krisztusban lévőnek állítja s amellett a királyság érdekeivel ellentétben a saját személyes érdekeit igyekszik előtérbe helyezni, az ilyen nincs a templomban s következetesen nem tagja a választott szolgának. Akik a templomhoz tartoznak, a királyság érdekein kívül mindennel szemben vakok. „Kicsoda vak, hanem az én szolgám? és olyans süket, mint az én követem, akit elbocsátok? Ki olyan vak, mint az Úr szolgája?“ (Ésaiás 42 : 19) ~~Egyi olyan vak, mint az Úr szolgája?“ (Ésaiás 42 : 19)~~ Egyike vagy te az Isten kiválasztottainak és felkenteinek, akik kiválasztattak a világból, hogy bizonyságot tegyenek szent nevéről? Akkor vigyázz, hogy e nagy kiváltsághoz méltóan viselkedjél! E kiváltság pedig abban áll, hogy most összeköttetésben lehetsz Krisztus Jézussal az igazolás nagyszerű munkájában.

Társak

40 A felkent templomsereghez tartozók most mindannyian részt vesznek Jehova „szokatlan munkájában“ neve igazolására. Az ilyenek most Isten szervezete látható részének első sorában vonulnak fel az ellenség ellen és leleplezik a képmutatást és a hiszékenykeritést, és leleplezik a képmutatást és a vallásos zsarolást. Ezek énekelik Jehova és királysága dicsőségét. A dicsőítő énekeik pedig az Úrba vetett teljes bizodalmat és azon meggyőződést árulják el, hogy a Krisztus Király győzelme biztos és küszöbön van. A völegény és a menyasszony együtt vannak; „és a szellem és a menyasszony ezt mondják: Jöjj!“ Az énekük pedig azoknak a fülébe jut, akik jóakarattal viseltetnek Isten iránt és az igazságosság után vágyakoznak. Ha az ilyenek tudomást szereznek a dicsőítő énekről, örömmel csatlakoznak a felkentekhez és ezt mondják: „Jöjj!“

41 A „nagy sokaság“ együttműködik a „kicsiny nyájjal“ Jehova dicsőítésében. A teljes egységüket és összhangjukat úgy a Szentírás, mint a szemünk előtt lejátszódó események igazolják. Ez a minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből jövő nagy sokaság most megjelenik Isten trónja előtt és a felkentekkel és a menny angyalaival együtt énekli a Legfelségesebb dicsőségét. (Jelenések 7 : 9—12) A felkentek és társaik egyesültek tehát a cselekedetekben és együtt hirdetik, hogy a Jehova igazolásának és a megváltott engedelmesek szabadulásának a napja elérkezett. Senki se pazarolja el most idejét és erejét és ne veszélyeztesse örök életét kevésbbé fontos dolgok feletti vitatkozásokkal azok közül, akik azt állítják, hogy szeretik Istent. Ami minden fáradságot megér, az az Isten országa Krisztussal az élén. Minden más kevés jelentőséggel bír és nem méltó a tanulmányozásra. A legcsekélyebb mértékben sem bátortalanodjon el egy sem, akik Isten és felkent Királya oldalán állanak. Minden erődet használd fel Jehova nevének a dicsőítésére, mivel nagyon jól tudod, hogy ennél többet nem kíván. A te hited szerint legyen! Ha szilárdan állsz és folytatod megbizatásod és kötelességed örömteljes teljesítését, nem mondhatsz csődöt. A harc nem a tiétek, hanem Istené. Mindig figyelemben kell tartani a következőket: Jézus megváltotta az emberi nemet a saját vérén; Jehova Krisztus Jézus által a megváltottak közül egy népet választott ki a neve számára; a hű szolgaosztály most egyesült a templomban az Úrnál és egymással összhangban tevékenykednek; és társaik, a „más juhok“ a trón előtt vannak. Mindannyian teljes összhangban kell közreműködjenek Jehova dicsőítésére és magasztalására. Krisztus Jézus, Jehova nagy végrehajtó tisztviselője nemsokára teljesen megsemmisíti a királyság összes ellenségeit, s azután az a boldog idő következik, amidőn minden lélek a Legfelségesebbet fogja dicsőíteni. — 150. zsoltár 6.

Tanulmánykérdések

32—34. Milyen intézkedést tartalmaz a Szentírás az itt a 32. bekezdésben vázolt körülmények közötti eljárásra vonatkozólag?

35, 36. Milyen fontos tényt kell mindig szemelőtt tartson mindenki a templomban? Hogyan befolyásol valakit a testvéreivel való viselkedésében és eljárásában, ha e tényeket felismeri és értékeli? Mit mond a Szentírás a személyeskedésről és pártoskodásról?

37, 38. Alkalmazd Filippi 1 : 27—30-at! Miért oly fontos most Isten népe felkent seregének minden tagjára nézve, hogy kellőképpen értékelje a viszonyát, jelenlegi nagy kiváltságát és felelősségét?

39. Milyen feladat lett most a felkentekre bizva? Mennyiben követeli meg a jelen helyzet a személyes és egyesült tevékenységet mindazok részéről, akik meg akarják őrizni Isten iránti tisztaságukat?

40, 41. Mit bizonyít, hogy a Jel. 22: 17 és 7 : 9—12-ben megjövendölt tevékenység most folyamatban van s azt Jehova áldása kíséri? Hogyan kell eljárjon ma mindenki, aki azt állítja, szereti Istent, és milyen bizodalommal? Milyen fontos tényeket kell most az olyanoknak figyelemben tartani?

(Angol W. 1938 május 15)

FEL

Szervezet

I. rész

„Bronz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok és a fa helyett bronzot és a kő helyett vasat; és a felügyeletet feletted jóléttě nevezem ki, és a megbizásod meghatározását igazságossággá.“ — Ésaiás 60 : 17; Rotherham.

JEHOVA SZERVEZETE egyáltalán nem demokratikus. Jehova a Legfelségesebb, s az ő uralma vagy szervezete szigorúan teokratikus. E következtetésnek nem lehet eredményesen ellent mondani. Hadd szolgáljon ez a nagy és megdönthetetlen igazság a fenti szöveg és az itt következők tanulmányozásánál útmutatóul!

[2] Jehova Isten a legfelsőbb hatalom, és Jehova és Krisztus Jézus alkotják a „felső hatalmasságokat“, akiknek mindenki alá kell vesse magát. (Róma 13 : 1) Jézus a jövendölésben „erős Istennek“ van nevezve (Ésaiás 9 : 6), ami a mindenható Jehova erős ítéletvégrehajtójára utal. (Mózes I. 12 : 1) Jézus Krisztus az „Egyház feje“, amely az ő teste. (Kolossé 1 : 18) Jehova a „feje Krisztusnak“ (Kor. I. 11 : 3), így tehát Sion, Isten főszervezete egy teokratikus kormányzat, tisztán isteni uralom, nem pedig „egy népképviselet“ vagy a nép kormánya és a nép által való kormányzás. Jehova szervezete királyság. Ez nem egy korlátozott vagy alkotmányos monarchia, amelyet teremtmények korlátozólag befolyásolhatnának. Jehova Krisztus Jézust úrrá és királlyá tette, és Krisztus Jézus nem számol be hivatása gyakorlásáról testülete egyetlen tagjának se. Mindazok a szolgálatok és hivatalok, amelyek az Izráel nemzetében, Jehova előképes népében betöltött különböző hivatalok által előárnyékoltattak, most Krisztus Jézuson, a Királyon teljesednek. Krisztus teste tagjai a hivatalos szolgálatban csak korlátolt mértékben vesznek részt, mégpedig mint alpapok, léviták és szolgák, akik „Isten megírott ítélete“ közvetítőiként hivattak el a királyságba. Ezért a szervezetben nincsen egyetlen személy se Krisztus Jézus alatt, aki nagyobb rangot töltene be vagy másokat felülmúlna. Mindannyian *egyek* Krisztus Jézusban és Krisztus Jézus, a fej alatt. Jehova Isten és Krisztus Jézus a tanítók, és Krisztus Jézus a templomból intézi a közvetlen főparancsnokságot a láthatatlan és látható szervezet felett. Külön- és egyenjogók nincsenek, hanem a szervezet minden tagja teljesen alá kell legyen rendelve a Főnek. Ezeket az alapszabályokat szükséges elménkbe vésni és tartani, hogy a szervezetben minden és mindenki ezzel összhangban legyen és egyetértésben működjön közre.

[3] E magyarázatnak elsősorban az a célja, hogy Isten most földön időző népének segítségére legyen az Istenhez és Krisztushoz való viszonyát jobban méltányolni és aztán ebben a megértésben zárt, harmonikus tevékenységben előretörni. Most a templomseregben egység uralkodik, mivel eljutott az „érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére; ... aki a fej, ... akiből az egész test szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fölépítésére szeretetben.“ (Efézus 4 : 13—16) Az Ésaiás 60 : 17 szavai a *Schlachter-fordítás* szerint így hangzik: „Az ére helyett aranyat hozok és ezüstöt a vas helyett, de a fa helyett érczet és a kő helyett vasat. Teszem fejedelmeiddé a békességet és elöljáróiddá az igazságosságot.“ Ezek prófétai szavak és Krisztus Jézusnak a templomához való jövetele- és Sion felépítése után teljesednek be teljesen. Világos ellentétet mutatnak az egyháznak az Úr templomhoz jövetele előtti és utáni viszonyában. Ésaiás e jövendölése mutatja, hogy mennyivel pompásabb és nagyszerűbb a felkent maradék munkája most, mint az a Sion felépítése előtt volt, s ez az ellentét az aranynak a bronzzal vagy rézzel való összehasonlítása által van szemléltetve, hiszen az arany pompásabb a broznál vagy réznél, az ezüst értékesebb és kívánatosabb a vasnál, a réz a fánál és a fa a könél. Más szavakkal: Ezek az anyagok itt szembe vannak állítva, hogy a jelen jobb és boldogabb állapotot szemléltessék, amelyek most Isten szervezetében uralkodnak.

[4] Ésaiás jövendölésének első beteljesedése kicsinyben akkor történt, amidőn Izráel maradéka a pogány méd Dárius király és perzsa Círus által megszabadíttatott Babilonból s ez az előképes nép visszatérhetett Jeruzsálembe (Sionba), hogy ott Isten templomát felépítse és a falakat helyreállítsa. (Esdrás 6 : 1—15) Ebből kitűnik, hogy a későbbi perzsa király, Círus utóda a pogány ellenfeleket kényszerítette, hogy a templom és Jeruzsálem falai felépítésénél közreműködjenek. Így meg van írva róluk Ésaiás 60 : 16 szerint: „É szopod a népek tejét és a királyok [Dárius Jehovu Istent előárnyékolván, és a perzsa Círus Jézus Krisztust] emlőjét szopod: é megtudod, hogy én vagyok Jehova, megtartód és megváltod, Jákobnak erős Istene.“ — Ésaiás 60 : 16.

[5] Az Ésaiás 60 : 17 jövendölésének egy második kicsinybeni beteljesedése az egyháznak az apostolok napjaiban történt alapításakor történt. Azután Isten népe megint fogságba és nyomorúságba került, amely az 1917 és 1918-ban történt üldözésekkel érte el tetőfokát. A teljes beteljesedés azonban Krisztus Jézus hű követőinek a szorongattatása után következik be s miután Krisztus Jézus templomához jön, hogy ott az ellenjelképes Lévi hű fiait kipróbálja és kinyilvánítsa.

[6] E tárgynak a tanulmányozásánál *Az Őrtorony* azt meri állítani olvasói útmutatójául, hogy a következő, a Szentírás által teljesen alátámasztott magyarázat a következőket állapítja meg: Hogy az a tanítás a gyülekezetekben az „Elizeuskorszak“ folyamán, miszerint az osztályok, csoportok vagy gyülekezetek a véneiket és diakónusaikat szavazás útján szabadon választhatják hivatalukba, téves volt; hogy a Cselekedetek 14 : 23 helytelenül lett megértve s így helytelenül lett magyarázva és a gyülekezet tagjainak a kézfelemelése nem volt a helyes módszer a szolgák megválasztásának a kifejezésére; hogy a megbizatás, „az egyházban tisztviselőket kinevezni“ vagy „kirendelni“, sohasem adatott a gyülekezeteknek vagy csoportoknak; hogy egy ily intézkedés Pálnak az egyházhoz intézett leveleiben teljesen hiányzik, az meggyőzően bizonyítja e következtetés helyességét; hogy Pál az Úrtól nyert utasítások szerint cselekedve, Timótheusnak és Titusnak egy bizonyos tekintélyt és meghatalmazást kölcsönzött, hogy az egyházban a szolgák vagy tisztviselők kiválasztására vonatkozólag bizonyos kötelességeket teljesítsenek, de az említett felhatalmazás nem adatott a gyülekezetnek mint egésznek vagy mint vélt „demokratikus“ testületnek. Továbbá, hogy a közbeeső, az apostolok idejétől az Úr Jézusnak Jehova templomához való jöveteléig, az Úr a szent szellem hivatala által gondoskodott minden egyes gyülekezet szükségleteiről; hogy Krisztusnak a templomhoz jövetele óta az Úr Jézus Krisztus minden az egyházára vonatkozó dolgot maga vezet, mert most minden az ő vezetése alatt áll s ő a Pál apostol és mások által betöltött állásokat vagy hivatalokat teljesen maga tölti be; hogy a Pál által Timótheusnak és Titusnak adott utasítások most az „utolsó napokban“ is alkalmazhatók: hogy a „hű és bölcs szolga“ a Timótheus és Titus által betöltött állásokhoz hasonló helyet tölt be, s hogy a szolga most az Úr Jézus Krisztus vezetése, parancsnoksága és felügyelete alatt cselekszik s ennek következtében az egész szervezetben teljes egység kell uralkodjon, és ez tökéletes egyetértésben és harmonikus tevékenységben kell előretörjön.

FEL

[7] A jelenkor Jehova napja s az ő neve igazolásának az ideje. Jehova a szolgáját tanujaként rendelte ki a nép számára, és e szolgának a feje, Krisztus Jézus a vezére és parancsolója. (Ésaiás 55 : 4) Krisztus Jézus a templomban Sion fölé lett helyezve, és Sion minden egyes tagja teljesen összhangban kell legyen vele és örömmel kell engedelmeskedjen parancsainak. Éppen-ezért Sion egyetlen tagjának sem áll jogában vagy kiváltságában, hogy egy külön úton járjon a maga esze szerint. Krisztus Jézus Jehova főképviselője és igazolója, és az egész szervezet fölött trónol Jehova, a Legfelségesebb. A szervezethez tartozók egyike sem törekszik önző érdekeket képviselni, hanem a szervezet általános érdekeit vagy jólétét. E szervezet most földön élő tagjaira sok lett bizva, s annál több van tőlük megkövetelve. Hogy a maradék tagjai a háborúban előretörhessenek, gondoskodik az Úr a felvilágosításukról, amely nekik segítségükre és vigasztalásukra szolgál, s vezeti őket meghatározott módon, hogy a helyes úton járhassanak. Jehova Krisztus vezetése alatt álló népe között nem lehetséges viszálykodás, hanem mindannyian egy zárt testületként vállvetve kell együtt álljanak és örömmel kell áteláldozatot bemutatniuk igazságosságban az Úrnak. Egyes csoportokban úgy látszik még mindig vannak viszálykodások. Ha azonban a hűségesek helyesen megértik Isten szervezetét s az ahhoz való személyes viszonyukat, nem lehetséges Isten népe között *többé vitatkozás és civakodás*, amelyen a hű maradék is részt venne. A jelenkor a szervezeten belüli feltétlen béke és az ellenség elleni háború ideje.

Rendszabályok

[8] A parancsoló Krisztus Jézus semmiféle utasítást nem adott földönlétekor egy a követői csoportjaiban vagy gyülekezeteiben létesítendő berendezésre vonatkozólag rend elrendezésére vagy a közöttük való szolgák választására. Ő világon feltárta az egyázához való viszonyát. Ő az alapkő és építő, s azért mondotta apostolainak: „Erre a kősziklára [Krisztus maga] építem fel egyházamat." (Máté 16 : 18; *rev. Zürcher* ford.) Apostolaira bizonyos felhatalmazást ruházott. Nekik mondotta: „Amiként engem küldött az Atya, én is aképpen küldelek titeket. ... Vegyétek a szent szellemet." (János 20 : 21, 22) A testvérei közösségeinek vagy csoportjainak utasítást adott az Úr a szervezete elleni vétségekre vonatkozólag, valamint annak módjáról, hogy hogyan kell eljárni ily esetekben; mindazáltal nem adott utasítást szolgák megválasztására vonatkozólag. (Máté 18 : 15—18) Amidőn a később Pál nevet kapott Saul az Úrtól világosságot nyert és a vallással felhagyott, az Úr Jézus őt külön képviselőjévé nevezte ki s Krisztus Jézustól egy rendkívüli megbizatást kapott. „Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok [nemzetek] és királyok és Izráel fiai előtt." — Csel. 9 : 15.

[9] Itt következik az üzenet és megbizatás, amely Pálra lett ruházva: „Ő pedig monda: A mi atyáinknak Istene választott téged, hogy megismerd az ő akaratát és meglásd amaz Igazat és szót hallj az ő szájából. Mert leszel néki tanubizonysága minden embernél azok felől, amiket láttál és hallottál." (Csel. 22 : 14, 15) „A következő éjszakán pedig mellé állván néki az Úr monda: Bizzál Pál! Mert miképpen bizonyságot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell neked Rómában is bizonyságot tenned." — Csel. 23 : 11.

[10] Személyes megbizatásáról Pál a következőképpen tesz bizonyságot: „Mert én az Úrtól vettem, amit előtökbe is adtam." (Kor. I. 11 : 23) Az általa hirdetett üzenetről mondotta Pál: „Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanitottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által." (Gal. 1 : 12) Igy mutatja ki az Irás, hogy Pál apostol az Úrtól kifejezetten megbizatott és kioktattatott a teendőket illetőleg. Az Úr Jézus a következő külön ígéretet tette apostolainak: „És én kérem az Atyát, és más ügykezelőt ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazság szellemét, amelyet a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri; de ti ismeritek, mert nálatok lakik és bennetek marad. Az ügykezelő pedig, a szent szellem, amelyet az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanit majd titeket és mindenre emlékeztet, amiket mondottam néktek." (János 14 : 16, 17, 26; *Elberfeldi* ford.) Tehát bizonyos, hogy Pált az egyház ügyeinek az intézésében a szent szellem Isten Igéje által irányította, s az Úr Jézus Krisztustól is kapott direkte és kifejezett utasításokat. Amit Pál tett tehát Istennek a Krisztus Jézuson, az alapkövön és fejen felépült egyházra vonatkozó kifejezett akarataként kell tekineni.

[11] Jézus Krisztus feltámadása által Sionnak kicsinyhen való megalapítása lett nyilvánvaló. (Róma 1 : 4) Amint az a Csel. 4 : 23—27 feljegyzéséből kitünik, az apostolok igy értették ezt. (2. zsoltár 1—6) Pálnak mint az Úr kiváló szolgájának nyilván a Sion felépitésére vonatkozó Iráshely volt az elméjében, s ebben bennfoglaltatik az Ésaiás 60 : 17 jövendölése is. Nincs kinyilatkoztatva, hogy az Úr mit mondott Pálnak az e szövegben adott jövendölés teljes beteljesedéséről Sionra vonatkozólag; mindazáltal tudjuk, hogy Pál egy meghatározott ismertetést kapott, amelyet ő nem közölhetett, de amely neki útmutatóul szolgál az eljárásaiban. (Kor. II. 12 : 4) Amit Pál az Úr Jézus Krisztus vezetése mellett az egyház ügyeinek az elrendezésében cselekedett, szükségszerüen összhangban kell legyen a Sionról szóló jövendöléssel, mert az egyház és Sion elválaszthatatlanok. Bizonyára elmondhatjuk, hogy az „egyház" elnevezés különösen Krisztus Jézus hű követőire vonatkozik Krisztus Jézus templomhoz jöveteléig, amidőn aztán Sion felépittetett s ettől kezdve a szervezet inkább „Sion" néven szerepel. Ha pedig Sion felépült, akkor ebben a teljességre jutott testületben szükségszerüen feltétlen egység kell legyen, s az előmenetelben Isten akarata cselekvésében teljes egyetértés kell uralkodjon.

[12] A következő fontos tényt nem szabad figyelmen kivül hagyni, tudniillik: hogy Pál a gyülekezetekhez vagy csoportokhoz intézett levelelben sehol sem adott utasitást tisztviselők vagy szolgák kinevezésére vonatkozólag, amely utasitást mint demokratikusan kormányzott testület teljesithettek volna. Ezért felmerül a kérdés: Miért nem lett ily utasitás adva? A felelet e kérdésre határozottan az kell legyen, hogy a tisztviselők vagy szolgák kinevezése az egyházban vagy gyülekezetben nem az illető csoport tagjaira tartozik, mintha az egy demokratikusan kormányzott szervezet volna. Ha az Úr akarata volna, hogy e pontban minden csoport vagy gyülekezet önálló legyen, úgy Pál a kiadott utasitásban biztosan világosan kifejezte volna. Amit a Szentirás a szolgák, vének és diakonusok választására vonatkozólag oktatásként tartalmaz, azt Pál Timótheussal és Titussal közölte, mert ezt a két férfit Pál különösen arra nevezte ki, hogy a csoportokban vagy gyülekezetekben rendet teremtsenek és rendet tartsanak. Ebből tehát kitünik, hogy az apostolok és az Úr ezt a két férfit felhatalmazták a szervezetre és az egyház vezetésére vonatkozólag.

[13] Az apostolok halála és az Úr Jézus Krisztus visszajövetele között hosszú idő telt el. Pál nem adott utasitást az egyházi szolgák választására vonatkozólag, amely utasitást e korszak folyamán követni kellett volna; hanem — amint azt a Szentirás mutatja — az egész ügy az Úrra lett bizva, aki a szent szellem működése által mindenről gondoskodott. Pál kétségkivül látomásban részesült az egyház szétesésére vonatkozólag, ami halála után rövidesen és a vallásoskodók fellépésével bekövetkezett s az Úr Jézusnak templomához jöveteléig szakadatlanul tartott. Hangsullyal mondotta Pál apostol: „És Ő [az Úr Jézus Krisztus, tehát nem egy csoport vagy gyülekezet] adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanitókul; a szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére; míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére,

FEL

érett férfiuságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére." (Efézus 4 : 11—13) Ebből világosan kitűnik, hogy amely csoport vagy gyülekezet evangélistákat, pásztorokat vagy tanítókat nevez ki, az az Úr által eszközölt intézkedés ellen cselekszik.

[14] Ha világosan felismerjük, hogy az Úr az egyházat Isten egyházának a történetében sohasem kezelte demokratizmusként, hogy a demokratizmus gondolata az apostoloknak az egyházra vonatkozó irásaiban teljesen hiányzik, hogy semmi utalás nem történt a gyülekezetek szövetkezéséről vagy egyesüléséről, amint azt pl. az amerikai Egyesült Államok maguk között tették, s ebből azt kell következtetnünk, hogy a sok lélek számára oly félrevezető szervezeti kormányforma nyilvánvalóan az Ördög tákolmánya s hogy a demokratikus kormányforma is ellentétben van Isten Igéjével. Ez volt a helyzet a papok által uralt Jeruzsálemben, amint az a Jeremiás jövendöléséből kitűnik, amidőn egy önmagát kiválasztó osztály, a papság Isten akaratával ellentétben uralkodott. Hasonlóképpen nyilván az Ördögtől van a „római katolikus tekintély-hierarchia" és hasonló „tekintély" kormányok és vallás-szervezetek, mégpedig arra alapitva és működtetve, hogy az embereket Istentől és felkent Királyától elvonják és őket az Ördög képviselői hatalma alá vigyék. Azért nem alapíthattak az Úr Jézus Krisztus hű apostolai egy szervezetet, amely működése szerint egy demokratikus módszer által meghatározott uralom vagy egy a papok ordinációja alapján álló uralom vagy hierarchia. Jehova uralma úgy előképes népénél, Izráelnél, mint a neve számára kiválasztott népénél tisztán teokratikus. Isten királysága vagy szervezete tisztán isteni uralom, amely nincs alárendelve valamely teremtmény szeszélyének vagy előírásának.

[15] A papság és a hierarchia zsarnok uralma alatt szenvedve, őszinte emberek jobb állapotok reménységében demokratikus vezetés alatt álló vallásos szervezetekhez fordultak, és éveken keresztül követték vallás szervezetek ezt a módszert. De összhangban áll ez a Szentirással? Az a tény, hogy egy ily módszert elfogadtak azok gyülekezetei, akik magukat az Úr szolgáinak állítják, még egyáltalán nem bizonyítja annak helyességét. Az egyház Illéskorszaka alatt Krisztus Jézus őszinte követői elhagyták a bahiloni szervezetet, de szennyes ruhákkal jöttek ki, amit azáltal nyertek, hogy ezzel az ördögi szervezettel összeköttetésben voltak. „Az egyház Illéskorszaka" név alatt ismert időszak folyamán a gyülekezetekben vének és diakonusok választattak a gyülekezeti tagok leszavazása által, amely választás kézfelemelés útján történt. Hogy ez helyes volt vagy sem, az Úr megengedte vagy legalábbis nem lépett közbe. Az ezt a módszert alkalmazó keresztények szándéka vagy célja kétségkívül jó volt, mindazáltal ez nem tette Irásszerűvé. Azt állították, hogy az ily eljárásnál vagy szavazásnál a Cselekedetek 14 : 23-ra támaszkodnak. Az evangélium prédikálásának és a gyülekezetek ügyeinek az intézésében Barnabás és Pál összeköttetésben állottak. Ezt elménkben tartva — ez ugyanabban a fejezetben van kimutatva — figyeljük meg most a Csel. 14 : 23 szavait: „Miután pedig [Pál és Barnabás, és nem a gyülekezet] választottak [görögül: *cheirotoneo*] nekik [illetve az illető gyülekezeteknek] gyülekezetenként véneket, imádkozván [Pál és Barnabás, az apostolok, és nem a csoportok] böjtöléssel egybe, ajánlák őket [a választottakat] az Úrnak, akiben hittek."

[16] Hasonlóképpen ajánlotta Pál az efézusi véneket Istennek. (Csel. 20 : 32) A Csel. 14 : 23-ból fentidézett „választottak" szó a görög *cheirotoneo* szóból van fordítva, amelyet az angol Biblia „rendeltek"-nek ad vissza; azonban a „rendelés" nem a helyes szó erre, amint azt a következőkben idézett Iráshelyek megvizsgálásával kapcsolatban megjegyezzük. A görög *cheirotonein* szó jelenti a kéz felemelését vagy kinyujtását". De felmerül a kérdés: Az apostolok emelték fel a kezüket, vagy pedig a gyülekezet? A kéz kinyujtása a szavazat leadásának a kifejezése volt? Nyilvánvalóan az apostolok voltak azok, akik kinyujtották a kezüket, még pedig nem a szavazás kifejezésére, hanem a férfiak igazolása aktusaként, akik a szolgálati munkára vagy hivatalra kiválasztattak. A *cheirotonea* szó, amelyet a Csel. 14 : 23 angol fordítása „rendeltek"-nek ad vissza, a valóságban „választottak"-at jelent, amint azt Karoli is fordítja. Ez a Korinthus II. 8 : 18, 19-ből is kitűnik, ahol ugyanaz a görög szól „megválasztották"-nak van fordítva. Ez az utóbbi szöveg mindazáltal nem azt jelenti, hogy a férfiak a csoport vagy gyülekezet által lettek megválasztva, hanem azok által lettek kiválasztva, akiket az apostolok már előre erre felhatalmaztak kézfelemelés által, amint az a Csel. 14 : 23-ból kitűnik.

[17] A tisztviselőknek vagy szolgáknak a demokratikus módszer szerinti megválasztása a gyülekezet által figyelmen kivül hagyja a „felső hatalmasságokra" vonatkozó parancsot. (Róma 13 : 1) Csak a mindenható Isten és Krisztus Jézus alkotják a felső hatalmasságokat. Pál apostol egy rendkivüli megbizottja volt ezeknek a felső hatalmasságoknak, s ő a neki kölcsönzött felhatalmazás alapján cselekedvén, másokat is kijelölt a felső hatalmasságok képviselőjeként. A kéz felemelése az apostolok által való igazolás vagy szentesítés aktusa volt. A következő Iráshelyek igazolják ezt a következtetést: A Cselekedetek könyve hatodik fejezetéből kitűnik, hogy az apostolok a testvéreket utasították, hogy nézzenek körül és bizonyos férfiakat ajánljanak bizonyos szolgálati kötelezettségek betöltésére, s ezeket állitsák az apostolok elé vagy hozzák azok tudomására; e férfiakról van megírva: „... kiket állatának az apostolok elé; és miután [az apostolok] imádkoztak, kezeiket [az apostolok] rájuk veték." Igy elismerte a gyülekezet vagy csoport az apostolok által működő felső hatalmakat, és miután az apostolok a felső hatalmakhoz imádkoztak, kezeiket e férfiakra vetették s igy igazolták azok megválasztását. Tehát világosan kitűnik, hogy az apostolok voltak azok, akik a kezeiket felemelték vagy kinyujtották. A következő szövegek igazolják, hogy az apostolok nyujtották ki kezeiket: „Akkor kezeiket rájuk vetették, és vettek szent szellemet." (Csel. 8 : 17, 18) „Mikor pedig ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. És amikor Pál reájok vetette kezét, szálla a szent szellem ő reájok; és nyelveken szóltak és prófétáltak." (Csel. 19 : 5, 6) „Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, amely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevésével." — Timótheus I. 4 : 14.

[18] Amidőn Pál apostol Timótheusnak utasitást adott, hogy hogyan kell eljárnia, igy szólt: „A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más büneiben; tenmagadat tisztán tartsd." (Tim. I. 5 : 22) Figyelembe vendő, hogy ez az utasitás nem a gyülekezetnek adatott, hanem egyedül Timótheusnak, akit Pál kinevezett a maga helyettesekként és bizonyos megbizatásoknak az egyházban való elvégzésére. Az apostol kifejezetten kioktatta Timótheust a megválasztandó szolgák szükséges tulajdonságait illetőleg, és arra intette Timótheust, hogy megfelelő, imateljes kipróbálás és megfontolás után ovatosan járjon el. Pál ismételten igy szólt Timoteushoz: „Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek rád tétele által" (Tim. II. 1 : 6), amiből kitűnik, hogy az apostol volt az, aki Timótehust képviselőjeként igazolta. A Tim. I. 4 : 14-ben áll megírva: „a presbitérium kezeinek reád tevésével", ami nem a gyülekezetet jelenti, hanem olyanokat, akik ki lettek választva a felsőbb hatalmak képviseletére, vagyis Pál és más érettkorúak, akiket ő kiválasztott a gyülekezet vezetésében való közreműködésre.

[19] A „kézrávetés" nem volt egy évenként megismétlődő ceremonia vagy dolog, mint pl. a szolgák évenkénti megválasztása azon szokás szerint, amint az az Illéskorszak folyamán történt; ezt a következő Irásszöveg világosan kimutatja: „Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, a mosakodásoknak, tanitásnak, kezek rátevésé-

FEL

nek, holtak feltámadásának és az örök ítéletnek." (Zsidók 6 : 1, 2) Ha egyszer egy személy ki lett választva bizonyos kötelességek teljesítésére, semmi szükség sincs a választás megismétlésére, amíg a kinevezett személy hűtlen és hűségesen cselekszik.

[20] Isten előképes népénél, Izráelnél a kézrátevés nem volt szokásban a hitközség részéről, hanem ez a nép rendszerint kirendelt képviselőjére volt korlátozva. Ez a kézrátevés nem azt mutatta, hogy valaki igennel, mások pedig nemmel szavaztak. Ez világosan kitűnik az Úrnak az Izráelitákhoz intézett utasításából: „Mikor kitudódik a bűn, amelyet elkövettek; akkor áldozzék a gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezet sátora elé. És a gyülekezet vénei tegyék kezeiket a tulok fejére Jehova előtt, és öljék meg a tulkot Jehova előtt." (Mózes III. 4 : 14, 15) Jehova a lévitákat választotta ki a szolgálatára, anélkül, hogy a népet előbb leszavaztatta volna. (Mózes IV. 3 : 40, 45) A léviták, a Jehova által kiválasztott szolgák tették kezeiket a tulok fejére, ezáltal jelezvén, hogy az őket képviseli az Istennek bemutatott áldozatnál. — Mózes IV. 8 : 9—12.

[21] Amidőn az idő elérkezett Mózes utódjának a kiválasztására, maga Jehova választott. Mózes nem keresett ki magának utódot, sem nem ajánlotta Józsuét senki e hivatalra, sem nem szavaztak le mások rávonatkozólag. „Jehova pedig monda Mózesnek: Vedd melléd Józsuét a Nún fiát, a férfiút, akiben a szellem van, és tedd ő reá kezedet. És állasd őt Elleázár pap elé, és az egész gyülekezet elé, és adj néki parancsolatokat az ő szemeik előtt, és helyezz reá méltóságodból, hogy Izráel fiainak egész gyülekezete neki engedelmeskedjék. Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdje meg őt az Urimnak ítélete felől Jehova előtt. Az ő parancsa szerint menjenek ki, s az ő parancsa szerint menjenek be, ő és Izráel minden fia ő vele, az egész gyülekezet. Mózes pedig Jehova parancsa szerint cselekedett, vette Józsuét és Eleázár pap elé állította és az egész gyülekezet elé, és reá tette kezeit és parancsot adott neki, amiképpen Jehova Mózes által szólott." — Mózes IV. 27 : 18—23.

[22] Annak kiválasztása, aki be kellett töltse Iskáriotes Júdás helyét, nem történt a gyülekezet vagy a tanítványok leszavaztatása által. Az apostolok előállítottak két férfit, s a határozat sorsvetés útján az Úrra lett bízva. Ez alkalommal mondotta Péter a többieknek: „Egy ki kell rendeltessék" (*angol Biblia*) vagy 'ezek közül egy az ő [Jézus] feltámadásának bizonysága kell legyen mivelünk egyetemben.' (Csel. 1 : 22) Ez alkalommal Péter a zsoltárból idézett Júdásra vonatkozólag: „'Legyen az ő lakhelye puszta, és ne legyen lakó abban.' És: 'Az ő püspökségét [felügyelői hivatalát; *Elberfeldi ford.*] más vegye el'." (20. vers) Azután Justust és Mátyást állították elő: „És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akit kiválasztottál, hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, melytől eltévelyedett Júdás, hogy az ő saját helyére jusson. Sorsot vetettek azért rájuk, a sors pedig Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé számláltatott." — Cselekedetek 1 : 24—26.

[23] Az egész fenti Írásbizonyíték mintegy azt bizonyítja, hogy a zsidók kézrátevése vagy a kézrávetés [mint az a Kor. II. 8 : 18, 19 ki van mutatva] nem a gyülekezet által, hanem a Pál apostol által kiválasztott képviselő útján történt. (Lásdd a Csel. 15 : 37—41-et is.) Az apostolok voltak azok, akik a vénecket az Úrnak ajánlották, miként azt Pál az efézusi vénekkel tette. (Csel. 20 : 17—32) Kitűnik, hogy a gyülekezet megállapodott bizonyos férfiakban, azokat a szolgálatra ajánlották s az apostoloknak bemutatták; de a jóváhagyás vagy a végső választás Pálon múlott (Kor. I. 16 : 3) vagy azokon, akiket az apostol felhatalmazott, hogy az Úr képviselőiként cselekedjenek. — Kor. II. 8 : 19, 22.

[24] Pál apostol a leveleiben a görög *episkopos* szót használja a gyülekezetek felügyelőinek a megjelölésére. „Miletusból azonban küldvén Efézusba, magához hivatá a gyülekezet véneit. ... Viseljetek azért gondot magatokra és az egész nyájra, melyben a szent szellem titeket vigyázókká (görögül: *episkopous*) tett." (Csel. 20 : 17, 28) Strong ezt a görög szót „tisztviselőnek, püspöknek, felvigyázónak" fordítja. Nem a gyülekezet, hanem a távol lévő Úr képviselőjeként működő szent szellem tette „felvigyázókká" az ily férfiakat. Az összes apostolok felvigyázók vagy *episkopoi*-k voltak. A vallásoskodók által oly gyakran használt „érsek" szó az apostol irataiban egyetlen egyszer se fordul elő. Azok a hű emberek felvigyázókká tétettek, még pedig nem valamely teremtmények szavazatának a leadása, hanem a szent szellem által, amint azt a Pál apostol bizonysága világosan kimutatja. A különböző apostoli írók által szerzett levelek egyikében sem találunk utasítást arra vonatkozólag, hogy a gyülekezetekben vagy csoportokban rendszeresen tisztviselőket válasszanak maguknak. Semmi sincs mondva, hogy a gyülekezetek külön szavazás útján kellene maguknak tisztviselőket választaniok a szolgálati állásokba. Pálnak a Filippibeliekhez írott levele a „minden szenteknek a Krisztus Jézusban, akik Filippiben vannak, a püspökökkel [felvigyázókkal] és diakonusokkal [szolgákkal] egyetemben" szól (Filippi 1 : 1); de egyáltalán nem tartalmaz utasítást a szavazás vagy kézfelemelés útján történő választásra vonatkozólag.

Felhatalmazás

[25] Mivel Pál apostol az Úr Jézus Krisztustól hatalommal és tekintéllyel volt felruházva, hogy az egyházban tisztviselőket nevezzen ki, világosan azt mutatja, hogy neki nyilvánvalóan felhatalmazása volt e cselekvési felhatalmazást másokra is átruházni, s hogy ő Timótheust és Titust kiválasztotta és neki ily felhatalmazást adott e célra. (Tim. I. 1 : 3; 5 : 21, 22; Titus 1 : 5) A gyülekezetek vagy csoportok megszervezésére, valamint a tisztviselők és szolgák kinevezésére vonatkozólag Timótheus és Titus Páltól utasítást kaptak. Titusnak mondotta: „A végett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és hogy rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam." (Titus 1 : 5) Ha Timótheus és Titus csupán választók lettek volna a gyülekezetben, akiknek a szavazata nem jelentett többet a gyülekezet többi tagjainál, akkor őket az apostol biztosan nem oktatta volna ki külön, hogy hogyan kell a szervezés munkáját keresztülvinni. Az Iráshelyek tehát azt mutatják, hogy Pál megbízatást nyert, hogy Timótheust és Titust hatalommal és tekintéllyel lássa el a csoportok vagy gyülekezetek szervezetének a tökéletesbítésére.

[26] A vallásoskodók ezeket az Irásszövegeket hamisan alkalmazták, amennyiben a kinevezés jogkörét maguknak tartották fenn, hogy a tagok feletti hatalmat a kezükben tarthassák és önző céljaikra felhasználhassák. Igy magukat urakká és mesterekké játszották fel, önmagukat magasztalták és dicsőítették, és önmaguknak azt a látszatot kölcsönözték, hogy sokkal felettébb állanak a „közönséges nyájnál", akiket „laikusoknak" neveztek — és még most is igy tesznek —, egy oly osztályként kezelik, amely a klérustól különbözik. Hogy ne legyen különbség téve a lelkész urak és az általánosság között, az Illéskorszak folyamán minden gyülekezetben az a szokás lett bevezetve és gyakorolva, hogy minden egyes tag szavazhatott és úgy lettek vének és diakonusok kirendelve vagy választva; és ahányan csak rendelkezésre állottak, meg lettek választva, hogy mindenkinek legyen valami tennivalója. Most azonban elérkezett az idő egy más eljárás bevezetésére. És miért? Erre a legmeggyőzőbb ok az, hogy az Úr Jézus Krisztus a templomban van és a Krisztusban lévők mindannyian érett férfiúságra jutottak, vagyis a vének vagy érett korúak állásába, s hogy mindannyian ugyanazon a fokon állanak, s az Úr Jézus Krisztus minden hatalmat magának tart fenn.

[27] A „felső hatalmasságok" Jehova és Jézus Krisztus, és a 'kézrávetés'-re vonatkozó felhatalmazás csak keve-

FEL

sekre van korlátozva, akik felvigyázók kell legyenek, mint az apostol, Timótheus és Titus. Ez a felsőbb hatalmak világos elismerésével és azok tekintélye és vezetése alatt történik. A kézrávetés ily korlátozása egy védő intézkedés, amennyiben a fiatalabbak, tudatlanok, tanulók és mások, akik kevésbé érettek, kevésbé képesek és megfontoltak és így nem annyira alkalmasak bizonyos állások betöltésére, mint az érettebbek. Azért lett utasítva Timótheus, hogy senkire se vesse kezét, mielőtt az ügyet gondosan és imateljesen megfontolná, s az Úr vezetése mellett ovatosan cselekedjék. A kézrátevés az így kiválasztott személyt nem tette magasabb rangú kereszténnyé. Az csupán azt jelentette, hogy az ilyenre egy bizonyos felelősség lett ruházva meghatározott határok között, s hogy a gyülekezet az ily intézkedést helyeselte s ennek megfelelő teljes összhangban cselekedett. Még mindig igaz, ami írva van: „Ti mindannyian testvérek vagytok" és „ti mindnyájan *egyek* vagytok a Krisztus Jézusban." (Máté 23 : 8; Gal. 3 : 28) S ezért mindannyian egy fokon állanak, ami a rangot vagy kitüntetést illeti. Azonkívül nem úgy mutatkozik, hogy a vének vagy felvigyázók és diakonusok egy meghatározott időre, egy évre vagy még kevesebb időre lettek volna kirendelve; hanem ők életfogytiglani időre lettek kinevezve vagy mindaddig, amíg azt a kötelességet hűségesen teljesítik. Mindazáltal egy ily szabályt nem muszáj alkalmazni olyanokra, mint a csoportszolgák, akiket a szolgálati szervezet keresztülvitelére évenként ki lehet nevezni, amidőn az ilyennek a kinevezésénél a hűség, buzgóság és rátermettség döntő szerepet játszik. A legfontosabb, hogy buzgón tevékenykedjék a szolgálatban a királyság érdekeinek az általános előmozdítására.

[28] Az apostolok napjaiban a gyülekezetek a különböző vidékeken nem képeztek független egységeket központi felvigyázat nélkül. Azok a központi testülettől lettek irányítva, amelyet Krisztus Jézus a hű apostolokban alapított, ami a Cselekedetek 15 : 2—30 feljegyzéséből világosan kitűnik. Szintén nem a gyülekezetekének egyenként volt a felelőssége, hogy a központi vezetőség, illetve az apostolok és azok közvetlen képviselői igazolása és elrendezése nélkül tisztviselőket rendeljenek ki. A gyülekezet fontos kérdéseiben Pál döntött, még pedig a szent szellem által ráruházott felhatalmazás alapján, de csak úgy, ahogy azt az Úr előírta: „Azonban mindenki úgy járjon el, amint neki az Úr kiosztotta s amint őt Isten elhívta! És így rendelem el minden gyülekezetben." — Korintus I. 7 : 17; *Reinhardt.*

[29] Így a „felső hatalmak" kellőképpen el lettek ismerve, és amint megparancsoltatott, 'minden lélek alárendelte magát a felső hatalmasságoknak.' (Róma 13 : 1) Az apostolok többé nincsenek a földön testben, de a felső hatalmasságok jelen vannak a templomban, és Jehova Isten, a legfelsőbb hatalom ott Krisztus Jézus, a *felső hatalom által van képviselve. Azért most egyetlen külön személy se cselekszik mint direkte személyes képviselője a feső hatalmasságoknak, mint az apostolok a napjaikban.*

[30] Hivatalok vagy hivatalnokok címekkel, akik állítólag kiválóbbak az általánosságnál, a vallás-szervezetekben, az ál-„kereszténységben" mindig divatos volt; s ez még azok között is így volt, akik 1878-tól 1918-ig az Illésmunkában részt vettek. Akkor voltak egyesek, akik kiszemeltek maguknak egy jó címmel járó állást vagy hivatalt, és arra merészkedtek, hogy urat és mestert játszanak mások felett, s így Krisztus egész teste ellen lázadtak. Mivel azonban az Úr a templomához jött és a hűségeseket magához gyűjtötte, mindezek egy egységes fokon kell álljanak és Krisztusban egyek kell legyenek. Világosan kitűnik, hogy a Timótheushoz és Titushoz intézett levelek különösen az „utolsó napokban" élő Jehova tanúi vezetésére írattak; mindazáltal ez semmiképpen nem szól a címeket viselő tisztviselők kiválasztása mellett, mint vének [*episkopous*] és diakonuszok. Pál apostol által az Úr bizonyos kötelességeket ruházott Timótheusra és Titusra. Pál annak idején ismertette az Úr akaratát és rendeleteit, amelyeket az Úrtól nyert, s amellett különös módon helytartója vagy helyettese volt az Úr Jézus Krisztusnak, aki most mint Jehova Isten egyedüli Fia a templomban van. Jézus Krisztus a templomban képezi Jehova nagy rendkívüli képviselőjét. Földönlétekor Jézus hatalommal rendelkezett a kinevezésre, és most még sokkal inkább. Rendelkezik vele, mert ő fel van ruházva minden hatalommal mennyen és földön. — János 15 : 16; Máté 28 : 18.

A látható szervezet

[31] Mindazok, akik Jehovát szeretik s neki szolgálnak és az ő Igéjének előttük kinyilatkoztatott igazságait hiszik, el kell ismerjék, hogy az Úr Jézus Krisztusnak mint Sion, Jehova szervezete fejének látható szervezete van a földön, amely az Urat képviseli és az Úr Jézus Krisztus közvetlen felügyelete alatt működik. Ha ez másképp volna, akkor az Úr munkája a földön rendetlen volna. Az ő látható királyságérdekei vagy „jószága" egy képviselőre kell legyenek bízva. Azért felmerül most a kérdés: Ki az a látható képviselő, aki egy bizonyos cselekvési felhatalmazással van megbízva és hasonló állásban van, mint a milyet Timótheus és Titus betöltött és ellátott? A feleletet a Szentírásban s nem csupán emberi vélemény alapján kell megtalálnunk. Amint meg van írva, Jézus kijelentette, hogy a templomhoz *jövetele után az egész jószágát vagy a királyság érdekeit* a földön ama „hű és bölcs szolgára" fogja bízni, amely hű és bölcs szolga a földön lévő összes felkentekből tevődik össze, akik a templomban a Krisztusban való egységre hozzattak és az Úr Jézus Krisztus vezetése alatt teljes egységben működnek. (Máté 24 : 45—47) Pál mint Krisztus Jézus képviselője Timótheusra és Titusra ruházta a felhatalmazást, hogy az egyház bizonyos ügyeiben mint a szolgák kinevezésében cselekedjék. Az Úr Jézus, aki most a templomban van és a saját szavai szerint a szervezet minden része felett ő parancsnokol, földi képviselőjére ruház bizonyos, a látható szervezetében teljesítendő kötelességet, amelyben szükségszerűleg a szolgák kiválasztása is benfoglaltatik. A felkent maradékot a földön a templomban az egyszerűség kedvéért „A Társulatnak" nevezzük. Ez nem jelenti a *Watch Tower Bible and Tract Society*-t mint testületet; hiszen ez azért lett szervezve, hogy bizonyos törvényes követelményeknek megfeleljen. „A Társulat", mint ezt a kifejezést most használjuk, Isten népét jelzi a földön, amint az teljes egységben és helyesen meg van szervezve, és a Jehova Isten nevéről szóló bizonyságtevés munkáját végzi, mégpedig az ő akaratával összhangban. „Krisztus Jézus bizonyságtétele" rájuk bízatott, mivel mindannyian Isten gyermekei az ő szervezetétől, Siontól. (Jel. 12 : 17; Ésaiás 54 : 13) Pál apostolnak Timótheushoz és Titushoz intézett levelei, amelyek az „utolsó napokra" vonatkoznak, most a Társulatra tartoznak; s ami cselekvés végett Timótheusra és Titusra lett bízva és a nekik adott rendkívüli megbízatás, most a Társulat által végeztetik, amely az Úr Jézus Krisztus direkte felügyelete alatt működik a templomban.

[32] Timótheus meg lett bízva Isten akaratának a tanításával. (Tim. I. 3. 4, 18; 2 : 12; 3 : 11; II. 2 : 14) Kioktattatott arravonatkozólag, hogy a „felső hatalmasságokat" elismerje és azokat imateljesen és hűen támogassa. (Tim. I. 2 : 1—3) A felső hatalmak most aktiv hivatalukban vannak, s a jelen kor a háború ideje. (Tim. II. 2 : 3) A kinevezési hatalma miatt lett kioktatva Timótheus az egyházi vagy csoport-szolgák szükséges tulajdonságaira vonatkozólag. — Tim. I. 3 : 1—13.

[33] „Vén" vagy „papi" tisztségre vonatkozólag nem történt intézkedés. A valóságban egy *episkopos* vagy felvigyázó először vén kellett legyen, amint az a Cselekedetek 20 : 17, 28-ból kitűnik; vagyis az illető a Krisztusban érettkorúnak egyike kellett legyen. E felvigyázókból nem volt egyszerűen egyetlen egy egy egész *tartomány fölé helyezve*, aki mindenki felett rendelkezett volna ezen a területen, amint az a római katolikus rendszerben szokásos. A felvigyázó olyasvalaki volt,

FEL

aki arra volt rendelve, hogy a csoportok vagy gyülekezetek érdekeit a szívén viselje. Timótheus ki lett oktatva az Isten szervezetében vagy házában való helyes eljárásra vonatkozólag. (Tim. I. 3 : 14, 15) Hasonlóképpen van utasítva „A Társulat" mindezen dolgokban, hogy Isten akaratával összhangban járjon el, amint az a Szentírásban feltáratott.

[34] Timótheusnak megparancsoltatott a figyelmeztetés és a testvérek emlékeztetése (őket ismételten ily dolgokra figyelmeztetni). Ő ugyan fiatal volt, azonban megmondatott neki, hogy senkitől se hagyja magát megvetni a fiatalsága miatt. (Tim. I. 4 : 12) Így „A Társulat" is aránylag egy fiatal szervezet, mivel mint olyan csak az Úr Jézusnak a templomhoz jövetele óta áll fenn. Mindazáltal csak ezért nem megvetendő, hanem cselekedjen Isten és az Úr Jézus akaratával összhangban.

[35] Amidőn az Úr Jézus 1918-ban a templomhoz jött, nem választott ki egyetlen egy személyt képviselőjéül és szolgájául, hanem kiválasztott egy sereg hű férfit és nőt szolgájának, és egyesítette őket egy szervezetté, amely a királyság érdekeit képviseli a földön. Ezt a testületet „hű és bölcs szolgájává" tette, amelyre a királyság összes földi érdekeit rábízta, s ez érdekeket „minden jószágának" nevezi. Ezt a „hű és bölcs szolgát" beépítette Sionba mint főszervezetének egy részét. (132. zsoltár 12—14; 78. 68—70) Így miként Pál apostolnak nem volt szüksége „ajánló levelekre" (Kor. II. 3 : 1—3; 1 : 1), hasonlóképpen nincs szüksége valamely ember vagy emberek ajánló levelelére „A Társulatnak" se, amely a törvény szerint a *Watch Tower Bible and Tract Society* név alatt működik, mivel ez Isten szervezetének egy részét képezi. A jövendölések világánál szemlélve, az ő munkái mindazzal, amit gyümölcsöztek, az ő kegyelméből már önmagában „ajánló levelek" magától az Úrtól.

[36] Timótheusnak volt egy „kegyelmi ... ajándéka ... prófétálás által". (Tim. I. 4 : 14) Hogy ez egy neki különösen prófétálási ajándék volt vagy pedig Pál tőle már egy korábbi alkalommal kedvező nyilatkozatot hallott, — akárhogy is van — mindenesetre „A Társulatra" vonatkozólag a Szentírásban már régebben jövendölve lett kedvező értelemben, és az Úr Jézus Krisztus, a nagy Vén [felvigyázó] kezeit „A Társulatra" vetette, miként azt Pál Timótheussal tette (Tim. II. 1 : 6); s így a Társulat a jövendölések beteljesedésképpen adja ki az igazságot. Szintén nem tartozik most egyes személyekre, hogy kedvük vagy jótetszésük szerint „rendreutasításnak", hanem a dorgálás olyanokkal szemben, akikre kötelességek és felelősségek bízattak, de megbízhatatlanoknak és hűtleneknek bizonyulnak, „A Társulatra" tartozik. (Tim. I. 5 : 1. 2, 20) „A Társulat" a jogszerint kinevezett szolga által cselekszik, elismervén azt a nagy tényállást, hogy 'Isten helyezte el a tagokat a testben, amint neki tetszett' (Kor. I. 12 : 18), amit Isten főtisztviselője, Krisztus Jézus útján végez. Az Urat szeretők mindannyian el kell ismerjék, hogy az Úr a szervezetét tökéletesítette és vezeti.

[37] Krisztus Jézus a templomban van Jehova helyettese- és képviselőjeknét, s ott a szent angyalai elkísérték. A feltámadott hűségeseket, valamint a még földön lévő hű maradékot is magához gyűjtötte a templomba, és mindenek felett felmagasztalva trónol Jehova Isten. Az Úr Jézus Krisztusnak bizonyára meg van az ő saját jó és kielégítő módszere a templomsereggel való közlekedésre s annak kioktatására, s ezt a földi szervezete által végzi úgy, ahogy azt előre elhatározta. Ezért „A Társulat" tudomást szerez a szervezetben lévő érettkorúakról — akik Isten kegyelméből valóban vének — s akik a rájuk bízott dolgokban „jól forgolodnak". (Tim. I. 5 : 17, 18) Azért „A Társulat" képezi a kellő eszközt a szolgák kinevezésére a különböző csoportokba, amely kötelesség nem tartozik egyes személyekre vagy gyülekezetekre, hogy ezt függetlenül és demokratikus alapon eszközöljék. (Tim. I. 5 : 22) Ez történik, miután imateljesen és gondosan kikutattuk az Úr akaratát s amennyiben Jehovát elismerjük és megígért vezetését elnyerjük. (Példab. 3 : 5, 6) „A Társulat" teljesíti a Krisztus Jézus, a Király és uralkodó által reá bízott kötelességeket.

[38] Jehova templomban lévő nagy apostola vagy küldöttje, Krisztus Jézus a kezét „A Társulatra" vetette mint „hű és bölcs szolgájára" és látható képviselőjére. (Tim. II. 1 : 6) „A Társulat" 'részt vett és vesz az evangéliumért való szenvedésben' s nem szégyenli az érte való bebörtönözést és fogságot, hanem örömmel vesz részt a gyalázatban, amelyek Istenre és Krisztus Jézusra hullanak. (Tim. II. 1 : 8; Róma 15 : 3) Az Úr szolgája és képviselőjeként cselekvő „Társulat" a bizonyságtevő munkát az Úr hű tanuira bízza, akik most a földön vannak. (Tim. II. 2 : 2) Nekik szintén igyekezniük kell, hogy Istennek a népére vonatkozó akaratát helyesen teljesítsék és hasogassák. (Tim. II. 2 : 15) „A Társulat" a Timótheusnak adott utasításokhoz tartja magát, amelyek így szólnak: „Az istentelen, hiábavaló fecsegést kerüld; ... a balga és ostoba vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságot szülnek." (Tim. II. 2 : 16, 23; *Elberfeldi* ford.) „A Társulatnak" ugyanaz a missziója, ami a Timótheusé volt: „Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. ... De te józan légy mindenekben, viseld a hivatali terheket, teljesítsd az evangélista kötelességét, szolgálatodat teljesen betöltsd." — Tim. II. 4 : 2—5; *van Ess.*

[39] Amiképpen Titus kioktattatott és megbízatott szolgák kinevezésére, hasonlóképpen kell cselekedjen „A Társulat" is. „Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam." (Titus 1 : 5) A kinevezendő személyek először pontos megfigyelésnek vannak kitéve, arra figyelvén, hogy a Szentírás szerinti képességekkel rendelkezzenek. Hogy „A Társulat" a tekintélyét vagy meghatalmazását gyakorolja, nem vitatható el, mert az Úr parancsa szerint cselekszik. — Titus 2 : 15.

[40] Az Úrnak szenteltetett kell hogy intse, hogy a Jehova Isten által rendelt „felső hatalmasságoknak" engedelmeskedjenek, s ezt meg is teszi. (Róma 13 : 1—4) Ez okból kifolyólag „A Társulat" hűtlen volna az Úrhoz és megsértené a parancsot, ha Isten népét emberek vagy valamely ország vagy nemzet zászlajának a tisztelgésére vagy valamely földi dolognak való hódolatra utasítaná, miáltal kifejezésre juttatná, hogy oltalom vagy üdvösség teremtménytől vagy egy dologtól és nem az Úrtól származik. (Titus 3 : 1) Amiképpen Titus ki lett oktatva: „A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat, a civakodást és a törvény felől való harcot kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. Az eretnek [szektáskodó; *Elberf.*] embert egy vagy két intés után kerüld." (Titus 3 : 9, 10), így kell cselekedjen „A Társulat" is. A szektáskodókkal vagy szakadárokkal az Úr cselekszik.

[41] A különböző hírnök-csoportokban csoportszolgaként működő személyek a fentiekkel teljesen összhangban a kinevezésük alapján a Társulat képviselői. Miután az egyes csoportok bizonyos személyeket ajánlhatnak, a Társulat dolga az ily ajánlatok átvizsgálása és azok kinevezése, akik e szolgálatra a legjobban alkalmasnak látszanak. Az apostolok napjaiban a felvigyázók életfogytiglani hű szolgálatra lettek kinevezve. Egyesek önző szeszélyének a kielégítése végett a gyülekezet nem üzhetett el valakit a szolgálatból, aki erre ki volt nevezve, hanem az apostol vagy az általa felhatalmazott személyek léptették vissza hűtlenség vagy a kiutalt kötelességek nem teljesítése miatt az így kinevezett személyt. — Kor. I. 5 : 3—5; Titus 3 : 10.

[42] Akármi legyen az oka annak, hogy az Úr az Illéskorszak folyamán a gyülekezetekben vagy csoportokban a vezetés demokratikus formáját engedte érvényesülni, és eltekintve attól, hogy ez helyes vagy helytelen volt, a Szentírás és a szóbanforgó tények azt mutatják, hogy az Úrnak a templomban való megjelenésekor változás áll be, amely változást az Úr hajt végre, aki a maradékot felvilágosítja a hozzá való igazi viszonyra vonatkozólag. A jelenkor az értelem és megértés ideje,

FEL

a maradék pedig most 'minden keresményéből értelmet kell szerezzen'. E tiszta világosságnak és értelemnek, valamint az e jobb állapotra való változásnak az okát a következő tanulmányunkban fogjuk tovább szemlélteni.

Tanulmánykérdések

1, 2. Mily kormányformája van Jehova szervezetének? Írd le annak hivatalos részét! Milyen viszonyban vannak azzal Krisztus testének a tagjai?
3. Mi *Az Őrtorony* első célja? Miből tűnik ki, hogy ezzel a céllal az Efézus 4:13—16 és Ésaiás 60:17-el összhangban szolgált?
4, 5. Utalj az Ésaiás 60:17 kicsinybeni beteljesedéseire! Mikor teljesedik be teljesen?
6. Mely fontos pontokat állapítunk meg e tárgy megvizsgálásánál?
7. Mi bír rendkívüli fontossággal napjainkban Jehova feltett szándékát illetőleg? Hogyan intézkedett Jehova e feltett szándék végrehajtását illetőleg? Miért oly fontos, hogy a hűségesek helyesen megértsék ezt a dolgot?
8—11. Vázold az elrendezést, amelyet a parancsnokló Krisztus Jézus a testvérek oktatására és a szolgálat vezetésére vonatkozólag teremtett!
12, 13. Adott Pál utasítást az egyházi vagy gyülekezeti szolgák kinevezésére? Miért? Hogyan történt intézkedés a szentek tökéletesbítésére és a Krisztus teste felépítésére vonatkozólag?
14, 15. Indokold meg, hogy az egyházban a multban miért jártak el demokratikus forma szerint?
16—20. Mutasd ki Irásheyekkel, hogy az apostolok napjaiban ki végezte a kézrátevés aktusát, és mi volt annak a célja! Ki 'vetette rá kezét'? Ki és micélból végezte ezt Isten előképes népe, Izráel istentiszteleteinél?
21, 22. Írd le Józsuénak Mózes utódjakénti kinevezését! Valamint a Júdás helyére lépő apostol választását! Mely fontos pont tűnik ki ebből ez összefüggésben?
23, 24. Mily utasítás tűnik ki errevonatkozólag a Csel. 20:17—32-ben; Kor. I. 16:3-ban és Kor. II. 8:19, 22-ben?
25, 26. Mily jelentősége van itt annak, hogy Pál az Úr Jézus Krisztustól hatalmat és tekintélyt kapott és Pál Timótheusra és Titusra az említett célból felhatalmazást ruházott át? Utalj a vallásoskodók e tekintetben elfoglalt állásfoglalására s az általuk követett eljárásra és indokold meg azt! Miért kell most más módon eljárni?
27. Mutasd ki, hogy helyes és előnyös az, hogy a „kézrátevésre" vonatkozó felhatalmazás csak kevesekre van korlátozva, akik felvigyázók kell legyenek, s hogy ez Jézusnak és az apostolnak Máté 23:8 és Galata 3:28-ban adott utasításával összhangban van!
28—30. Milyen intézkedés történt az apostolok napjaiban a gyülekezetekben való felügyeletre nézve? Hasonlítsd össze ezt a jelenben foganatosított elrenezéssel! Mutasd ki, vajjon a címmel járó állások vagy hivatalok hasznos célt szolgáltak, és miért?
31. Mily természetű a mostani helyzet, amelyre nézve Jehova a szervezetének egy látható részt teremtett, hogy őt a földön képviselje? Mutasd ki, hogy ki vagy mi ez a látható képviselő és vázold ezt!
32—34. Utalj Iráshelyek alapján a felhatalmazásra és felelősségre, amely Timótheusnak adatott s természetesen annak a szervezetnek is, amely a Timótheuséhoz hasonló állást tölt be!
35. Kinek jutott osztályrészül a Máté 24:45—47-ben említett kinevezés és milyen célból? Szüksége van ennek a „szolgának" emberek „ajánlólevelére"? Minek van birtokában e helyett?
36—39. Mutasd ki, hogy most egy oly állapot létezik, amely annak felel meg, ami Pál apostolnak Timótheusra történt kézvetéséből látható, valamint a következő Iráshelyekből kitűnő helyzetből: Tim. I. 4:14; 5:17, 18 és 5:1, 2, 20, 22; Tim. II. 1:8 és Róma 15:3; Tim. II. 2:2 és 2:15; 2:16, 23 és 4:1—5. Mutasd ki, hogy ez összhangban van a Pál apostol által Titusnak adott utasítással és megbízással!
40. Mennyiben felel meg „A Társulat" a Róma 13:1—4 és Titus 3:1-ből adódó felhívásnak? és a Titus 3:9, 10-ben említettnek?
41. Hogyan működhetnek közre az egyes csoportok őket megillető módon a csoport tevékenységében külön megbízással ellátandó szolgák megválasztásában?
42. Indokold meg tehá az Úr népe gyülekezeteiben vagy csoportjaiban bizonyos megbízásra rendelt szolgák kirendelése módozatának a bekövetkezett megváltozását!

(Angol W. 1938 június 1.)

Szervezet

II. rész

„Bronz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok és a fák helyett bronzot és a kövek helyett vasat; és a felügyeletet feletted jóléttéé nevezem ki, és a megbízásod meghatározását igazságossággá." — Ésaiás 60:17; Rotherham.

JEHOVA kezdettől fogva ismerte a véget, s az egyházának a Krisztusra, a főszegeletkőre való alapítását előre tudva, kezdte meg annak felépítését a hű apostolokkal. „Kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegeletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építtettek Isten hajlékává a szellem által." — Efézus 2:20—22.

[3] Isten előre tudta, hogy Krisztus Jézusnak a templomhoz jövetelét a „szakadás" előzi meg, s ezt előre megmondotta szolgája által. (Tessz. II. 2:1—3) Próféciáit jóval előre feljegyeztette, mégpedig teljesen összhangban az ily állapotokkal. Az összes bibliai bizonyságok arra irányulnak, hogy Krisztusnak a templomhoz való jövetelével a felszenteltek számára a javukra szolgáló változás következik be, amennyiben a felszenteltteknek kimutattatik, hogy melyik a helyes és méltó út, amelyen járniuk kell. A templom megítélése a felszenteltteket próbára teszi, s a kipróbáltak a templomba gyűjtetnek, megvilágíttatnak s világosan a követendő útra irányíttatnak. Aztán kezdik felismerni és méltányolni a tényállást, hogy az Isten szervezete egy teokratikus [isteni] kormányzat. Ninesen okunk arra, hogy az Illés-korszakbeli felszenteltteket az akkor követett út miatt hibásaknak jelentsük ki. Az Úr ezt egy jó okból kifolyólag megengedte. Most tehát a kérdés ez: Ki alkalmazkodik örömmel és készségesen az Úrhoz és jár az általa megjelölt úton, amidőn előtte az igazi tényállás ismertetve lett? Isten népe szennyes ruhákkal jött ki Babilonból, s ezek a foltok nem tűnnek el egy pillanat alatt, hanem kicsinyenként, amint az Úr világosságot derít az Igéjére. Most tehát véglegesen kitűnik, hogy Isten a népének részt juttat a jövendölések beteljesedésében, azután pedig később, meghatározott idejében s a maga helyes módján feltárja a bizonyítékokat az ily beteljesedésekre vonatkozólag, s kimutatja azt a szerepet, amelyet ebben a népe játszott. A tisztább világosság a felkenteknek nagyobb örömet hoz, mivel ez világos bizonyítékot szolgáltat arravonatkozólag, hogy ők az Úr kezében vannak és általa vezéreltetnek.

[3] Az Ésaiás 60:17 jövendölése oly állapotokat ír le, amelyek hosszú időn keresztül fennállóttak, mire aztán az Úr látható szervezetében jobb állapotokra való változás következett be, mialatt annak tagjai az Úrhoz való viszonyuk jobb megértéséhez és értékeléséhez vezéreltettek. Ez a jövendölés nem a maradéknak a külvilághoz, illetve a Sátán szervezetéhez való viszonyát vázolja, hanem a felkenteknek Jehovához és Krisztus Jézushoz s igy az egymáshoz való viszonyukat tárgyalja. Jól jegyezzük meg a jövendölés szavait, amelyek arra

FEL

mutatnak, hogy Jehova idézi elő a változást, vagyis: „Én [Jehova] ... hozok ... és én teszem ...“ (*Luther*) Ez világosan azt mutatja, hogy a különböző csoportok egyes tagjainak semmi közük nincs a változáshoz, csupán alkalmazkodtak hozzá, mihelyst tudomást szereztek róla. Jehova kijelenti, hogy jobb állapotokat vezet be s a tisztviselőket, szolgákat vagy felvigyázókat szükebb vonatkozásba hozza önmagával. E tanulmány olvasói érdekében itt e jövendölés különböző fordításait kebb vonatkozásba hozza önmagával. *Az Őrtorony-olvasók* érdekében itt e jövendölés különböző fordításait idézzük: „Az érc helyett aranyat hozok, és a vas helyett ezüstöt hozok, és a fa helyett ércet, és a kő helyett vasat. És teszem a békességet a te felvigyázóddá, és az igazságosságot felügyelődde.“ (*Elberfeldi Biblia*) „A réz helyett aranyat akarok előhozni és ezüstöt a vas helyett, a fa helyett azonban rezet s a kő helyett vasat. Előljáróddá a békességet teszem és felügyelőddé (*Hirsch* és *Leeser:* ösztönződdé, művezetőddé) az igazságosságot.“ (*Schlachter*) „Aranyat hozok érc helyett és ezüstöt a vas helyett hozok, és ércet a fa helyett és vasat a kő helyett; és azt fogom tenni, hogy tanítóid békességet tanítsanak, és gondviselőid igazságosságot prédikáljanak.“ (*Luther*) „Az érc helyett aranyat akarok hozni, és a vas helyett ezüstöt akarok hozni; fa helyett ércet, és kő helyett vasat. Felsőbbségeddé (előljáróddá; *van Ess*) a békességet akarom tenni és vezetőddé az igazságosságot.“ (*Zürcher Biblia*) „És érc helyett aranyat hozok neked, és a vas helyett ezüstöt hozok neked, és a fa helyett ércet hozok neked, és a kő helyett vasat; és uralkodódat békességben adom és felvigyázódat (*episkopous*) igazságosságban.“ (*Septuaginta*) „Az érc helyett aranyat hozok, a vas helyett ezüstöt, a fa helyett ércet és a kő helyett vasat; felvigyázóidat békességessé teszem és az előljáróidat igazságossá.“ (*Allioli*) „Bronz helyett aranyat hozok, és a vas helyett ezüstöt hozok és a fa helyett bronzot és a kő helyett vasat; és a felügyeletet feletted jólétté nevezem ki, és a megbízásod meghatározását igazságossággá.“ (*Rotherham*)

[4] Az Ésaiás 60 : 17-fenti jövendölésében a „felvigyázó“ szó (*Elberfeldi Biblia*) a héber *phakad* szóból lett fordítva, amely „felügyeletet“ jelent. Ugyanez a héber *phakad* szó más helyen a görög Septuaginta-kéziratban a görög „*episkopos*“-szóval van fordítva: Mózes IV. 4 : 16; 31 : 14; Bírák 9 : 28; Királyok II. 11 : 15, 18; Krónika II. 34 : 12, 17. Az *Elberfeldi* Bibliában előforduló „Vögte“ (felügyelő) szó a héber „*nahgas*“ szónak a fordítása, ami „ösztönzést, sarkallást, sürgetést“ jelent, miértis *Hirsch* „ösztönzőnek“, egyes angol fordítások pedig „művezetőnek“ fordították. A görög *Septuaginta*-kéziratban ugyanaz a szó *episkopos*-nak, illetve felvigyázónak vagy előljárónak van fordítva. A Szentírás feltárja, hogy az összes apostolok felvigyázók voltak. Az *episkopos* értelmét a következő szövegek adják meg: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a szent szellem titeket [fel]vigyázókká [görögül: *episkopous*] tett, Isten gyülekezetének a védelmezésére, melyet a sajátja vérével szerzett.“ (Csel. 20 : 28; *Elberfeldi Biblia*) „Mert olyanok voltatok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához [görögül: *episkopos*].“ (Péter I. 2 : 25) (Lásdd még Péter I. 5 : 1, 2-őt is.) Az Ésaiás jövendölése és más Iráshelyek tehát kimutatják, hogy Isten a maga meghatározott idejében az egyház szolgálatára és szolgáira vonatkozólag oly állapotot teremt, amelyben világosabban feltárja a hűségesek előtt az Úrhoz való viszonyukat és a saját kötelességeiket.

Békesség

[5] Isten hitvalló népe között hosszú időn keresztül több kevesebb vita és civakodás létezett, a békesség, az egység pedig hiányzott, egyes csoportokban többé, másokban kevésbbé. De amidön Krisztus Jézus a templomhoz jött s a hűségesek hozzá gyűjtettek, mindannyian a Krisztusban való egységre jutottak (Efézus 4 : 13, 15), s ezért kell jobb állapotnak bekövetkezni. Ahol egység van, szükségszerűleg békesség is kell legyen. Így mondja Jehova a jövendölésben: „A békességet felvigyázóddá teszem.“ Ez azt kell jelentse, hogy az idő eljön, amidön az Úr szervezetében az egész földön béke uralkodik. Isten megparancsolja, hogy úgy legyen, s ezért az ő akaratát képezi, hogy békesség álljon fenn. Ez azt jelenti, hogy a templomsereg tagjai között egység és összhang kell uralkodjék. A cselekvésben való egység és egyetértés uralkodik a szervezetben, a szolgálatban, a tanulmányozás módszerében, az összejövetelekben és az egész tevékenységben; s többé nem szabad előforduljon vita, surlódás és kizárások vagy hasonló dolgok, amint ezek a multban előfordultak, amidön a „választott-vének és diakonusok“ címmel járó hivatalokat viseltek és merészen uralkodtak. Akik a templomban vannak, megértik ezt a helyzetet és a rajtuk nyugvó felelősség tudatában szorgalmasan és legjobb tehetségük szerint arra törekszenek, hogy alázatosan járjanak Isten előtt.

[6] A jövendölés világosan egy változásra mutat, vagyis annyiben jobbra való változásra, amennyiben az arany jobb a bronznál, az ezüst jobb a vasnál, a bronz jobb a fánál s a vas jobb kőnél; éppen így lehet megállapitani összehasonlítás által, hogy egy jobb állapot lett szerezve; hiszen Jehova megmondja e jövendölés által: „A felügyeletet feletted jóléttél, a megbízásod meghatározását igazságossággá nevezem ki“, „az igazságosságot felügyelődde [művezetőddé; *Leeser*] teszem“. Ezzel összhangban helyez az Úr a felszenteltek szájába egy imát, amely különösen Jehova napjára“ vonatkozik, amidön az Úr a templomhoz jön; s így imádkozik most a templomsereg: „Oh Jehova, adj most jó előmenetelt [jólétet]!“ (118. zsoltár 24—26) A jólétet a béke és egyetértés kell kisérje. Azért a jövendölés szükségszerűen azt kell jelentse, hogy akik a csoportokban vagy szervezetben a szolgálatra vannak kijelölve, a békéhez fáradoznak, azért imádkoznak, arra törekszenek és azt fenntartják. (122. zsoltár) Annyi bizonyos, hogy a királyságnak azok a városmányosai, akik nem törekszenek a béke fenntartására és a királyság érdekeinek az egységes előmozdításában való közreműködésre, az Úr angyalai által összegyűjtetnek és a külső sötétségre vettetnek. (Máté 13 : 41) Ma nincs idő többé szócsatákra és civakodásokra Isten szervezetében, hanem mindenki teljes egységben kell legyen.

Igazságosság

[7] Az Úr továbbá így szól a jövendölésben: „Az igazságosságot felügyelődde teszem.“ A „felügyelődde“ megjelölés (lásdd a fentidézett különböző fordításokat) görögül *episkopous* és a jelentése felvigyázó, művezető, ösztönző vagy előretörő, akik az elelnség elleni háborút határozottan végzik, s azt is jelenti, hogy ezek mindannyian az igazságosság szolgái kell legyenek. Ez nyilván azt akaraja mondani, hogy most az Isten szervezetében a földön az igazságosság kell a hajtó, ösztönző, szükséges erő legyen s ez különösen a szentélynek 1932-ben történt megtisztitása óta. Az „igazságosság“ következetesen azt kell jelentse, hogy többé nem lehet elnyomás, amint az a választottvének között előfordult, akik az urat és mestert játszották, magukat fontosaknak tüntették fel és másokat megfélemlitettek. Többé nem szabad előforduljanak félrevezető, hamis vágányra terelő törekvések, mint a jellemfejlesztés, a magukat a világ felső hatalmasságainak feljátszók előtt való megalázkodás, egyes személyek vagy teremtmények tisztelete vagy dicsőítése; s azért többé 'nem pihen a gonoszság pálcája az igazak részén [s nem uralkodik rajta], hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak'. — 125. zsoltár 3.

[8] Az igazságosság az Isten akarata szerint való örömteljes cselekedetet jelenti s annak a megbízásnak a követését és végzését, amelyet Isten a felkent népének adott. Ez nem azt akarja mondani, hogy a kedvetleneket hajtani kellene, hanem azt jelenti, hogy az igaz-

FEL

ságosság szeretete képezi a hajtó vagy ösztönző erőt, illetve az indító okot. Az Isten iránti szeretet és a neve igazolása iránti vágy készteti az ilyeneket a nekik kölcsönzött isteni megbízatás teljesítésének a munkájára. Azért mindannyian egységesen kell előhaladjanak és Istennek egyetértéssel, készségesen és kimondhatatlan örömmel 'éjjel és nappal a templomában szolgálni'. Ez tehát a helyes indítóok, amely Isten népét az egységes tevékenységre buzdítja vagy ösztönzi. Az igazságosság ily munkái és munkásai nyerik el az Úr tetszését. Az Úr tetszését élvező személyekről a következő példákat idézzük: Zorobábel, a helytartó; Józsua, a főpap; Zakariás és Aggeus próféták, Ezsdrás, az írástudó; és Néhémiás, a helytartó, akik mindannyian összeköttetésben álltak a zsidó maradékkal, amely hazatért Babilonból, hogy újra felépítse először a jeruzsálemi templomot s azután Jeruzsálem falait. (Ezsdrás 5 : 1, 2; 7 : 1—10; Néhémiás 5 : 6—19) Más elismert példákat képeznek az apostolok is, akik közreműködtek a békességért és igazságosságért az Úr szervezetében. Mindazok, akik most a templomban vannak és ott maradnak, szintén az igazságosság cselekvői kell legyenek.

[9] A Watch Tower-Társulat által való kinevezések nem „ordinációk", amint azt a vallásoskodók szokták nevezni. Bibliafordítók és mások is az „ordinálás" vagy „rendel" szavakat helytelenül magyarázták s így ellentétben alkalmazták annak tulajdonképpeni értelmével. Az a módszer, ahogyan a vallásoskodók a „rendelt" szót alkalmazzák, már önmagában azt magyarázza vagy állítja, hogy Isten szervezetében egy úgynevezett „rend"-berendezés létezik s hogy az ily „rendekbe" kijelölt személyek egy az egyház többi tagjaitól különböző osztályt alkotnak és azoknak felettük állanak, s ez képezi az alapját a címek és hivatalok alkalmazásának a papok és más „fennségek" által a vallásszervezetekben. A vallásoskodók ezt „papi rendeknek" nevezik. Az ily „érdemrend"-nek vagy hivatalnak az adományozását szentségként tekintik, amit az így kitüntetettnek egy püspök által végzett cselekmény által adományoznak. Ez teljesen ellentétben van Isten Igéjével, s az Ördög ravasz, csábító befolyásának tudható be, hogy az emberek ily intézmények létesítésére lettek csábítva, mint a „ordinációk" és a „rendek", s amellett azt állítsák és tanítsák, hogy bizonyos emberek másokat ordinálhatnak címek, tiszteletek és méltóságokkal való kitüntetéssel.

[10] A Szentírás értelmében az ott használt „rendelt" szónak a jelentése „kinevez, megjelöl, beiktat és rendbe hoz", de az sohase jelent rangot vagy osztálymegjelölést. Amint az apostol mondja: „Ti mindnyájan *egyek* vagytok Krisztus Jézusban." (Gal. 3 : 28) Isten helyezte el a tagokat a testben, amint neki tetszett. (Kor. I. 12 : 18) A Krisztus testében nincsenek ily rendek, amint ezt a kifejezést a vallásoskodók használják. A csoport különböző tagjai különböző szolgálatot végeznek Krisztus testében. Sok tag van, de csak egy test. (Kor. I. 12 : 20) Miképpen a kéz nem végezheti el a szem teendőit, úgy nem teljesítheti a test egyetlen tagja Krisztus teste összes feladatait, de mindannyian ugyanazon a fokon állanak. Ma nincs sem felhatalmazás, sem pedig szükség arra, hogy „a Társulat" a „kézrávetés" ceremoniáját a szolgálati teendőkre kinevezettekkel szemben alkalmazza. A tiszta kijelölés, kinevezés és jóváhagyás a Társulat részéről — történjen az postán, sürgöny vagy telefon által — teljesen elegendő és a követelményeknek megfelelő. Még az se szükséges, hogy az ily kinevezésnél a Társulat képviselője jelen legyen s ott valamilyen kézmozgást vagy más ceremoniát végezzen. Az ilyen személyes jelenlét nem kölcsönözne nagyobb erőt az ily kinevező meghatalmazásnak vagy hatásnak az Úr előtt. Az apostoloknak a „felső hatalmasságoktól" bizonyos rendkívüli meghatalmazás adatott, azonban most nincs senki a földön, aki ily rendkívüli felhatalmazással volna felruházva, mint az az apostoloknál volt.

[11] Az egyház kezdetén a vének a kézrátevés vagy kézrávetés által csupán az érett ítéletüket juttatták kifejezésre, azok jóváhagyására, akik a szolgálatra előállíttattak. A templomban való összegyűjtés és felkenetés óta azonban a templomsereg összes tagjai a Krisztusban való vénségre vagy érettkorúságra jutott. Az apostolok és más ily felhatalmazással felruházottak helyett, akik Krisztus Jézus távollétében cselekedtek, most maga Krisztus Jézus, Jehova *nagy apostola* van jelen a templomban és a teljes hatalom az ő kezében van. (Zsidók 3 : 1) Krisztus Jézus feltétlen meghatalmazással van felruházva, s mivel Sion szervezete teljesen az ő hatalma alatt áll, ő vezeti annak tevékenységét. Így Krisztus Jézus, a templomban lévő Sion feje tölt be most minden tisztséget; ő működik mint: nagy vén és legidősebb testvér az egyházban (Zsidók 2 : 11—13; János 21 : 5); mint nagy diakonusz [*diaconos*], szolga (Máté 20 : 28; Róma 13 : 4); mint nagy pásztor (János 10 : 11; Péter I. 5 : 1—4); mint nagy felvigyázó [püspök; *Allioli*] vagy *episkopos* (Péter I. 2 : 25); mint nagy evangélista vagy az örömüzenet hírnöke (Máté 4 : 23; Lukács 4 : 18, 43); mint nagy tanító (Ésaiás 30 : 20; János 13: 13, 14); mint nagy próféta (Máté 21 : 11; János 4 : 19; Csel. 3 : 22, 23; Jelenések 19 : 10); mint nagy bíró (János 5 : 22, 26—30; Csel. 10 : 42; 17 : 31); és mint nagy tanácsadó. (Jel. 3: 18; Ésaiás 9 : 6) Amennyiben Jehova Krisztus Jézust a templomhoz küldötte, ezáltal beteljesítette az Ésaiás 1 : 26-ban feljegyzett jövendölést: „És adok néked oly bírákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben. Akkor neveznek téged: az igazságosság városa, a hűség városa." Így építi fel Jehova Siont, hű városát vagy szervezetét Krisztus Jézussal, a korlátlan uralkodóval, mint Jehova Isten akaratának a végrehajtójával. Ezért 'az uralom a Krisztus Jézus vállán' nyugszik. (Ésaiás 9 : 6) Ő a felső hatalom, aki Jehovához, a legfelsőbb hatalomhoz a legközelebb áll. (Róma 13 : 1, 4) Ő az uralkodó a szellemi Izráelben. (Máté 2 : 5, 6) Az Úr szervezetének ez a része a földön tehát közvetlenül az Úr Jézus Krisztus hatalma és felügyelete alatt cselekszik, aki most a templomban tartózkodik és a Sion fejét képezi.

[12] Jehova Isten a nagy isteni uralkodó vagy teokrata, és Krisztus Jézus végzi Jehova minden hivatali teendőit, a szolgák kinevezését és elbocsájtását is beleértve. Ez Isten szervezete, nem valamely emberé; s mivel a Társulat az Úr képviselője a földön, Krisztus felhasználja azt a maga céljára. Amiképpen Salamon király az előképben hasonló hatalmat gyakorolt, úgy gyakorol a Salamonnál nagyobb Krisztus Jézus korlátlan hatalmat, kizárja a „gonosz szolgát", feltámasztja a „hű és bölcs szolgát", beiktatja azt a hivatalba és tevékenységbe és felhasználja feltett szándékának a keresztülvitelére. — Kir. I. 2 : 1—6, 26 : 35; Máté 24 : 45—51.

[13] A királyság valóban itt van, s a Király gyakorolja a hatalmát, s mivel ez így van, semmi ok nem forog fenn, hogy az Illés korszak módszerét vagy a demokratikus kormányformát használjuk az Isten népe csoportjaiban vagy gyülekezeteiben, a szolgálatra ajánlottak mellett vagy ellen szavazván. „Isten uralkodik Jákob [felkentje] fölött, mind a földnek határáig." (59. zsoltár 14) Az Úr Jézusnak 1918-ban történt eljövetele óta tehát az Úr szolgái újjászerveztettek, mégha ezt a felszenteltek csak e változás megtörténte után bizonyos idővel is ismerték fel. Kizárólag a nagy teokrata [Jehova] előjogát képezi a tagok kijelölése s azoknak a Krisztus testében való helyükre való tetszése szerinti elhelyezése. (Kor. I. 12 : 18, 28) Isten a főtisztviselője, Krisztus Jézus, korunk nagy Bírája által cselekszik (Csel. 17 : 31) Kr. u. 1922-től a szent szellemét kitöltötte „minden testre", illetve a templomsereg testben lévő összes tagjaira, s azért Isten nem alapított külön és magasabbrendű lelkész-osztályt vagy úgynevezett „papi-rendet", hanem mint a Sion tagjai egyformává tétettek, s „egy a ti Mesteretek [görögül: *kathegetes*, illetve vezér, vezető, előljáró, parancsoló és tanító], Krisztus". — Máté 23 : 8.

[14] Mindannyian részt vesznek az Istentől a maradéknak adott megbízatás általános teljesítésében, mindazáltal szükségképpen különböző szolgálati helyek vannak a teokratikus [isteni] kormányzatban vagy szervezetben, amiképpen ez a sátorszolgálatnál is volt. A

FEL

tisztviselők vagy a címek nem fontosak, mert a szolgálatot éppen úgy az egyik, mint a másik név alatt is el lehet végezni. A fő, Krisztus Jézus hordja joggal az összes címeket. Ő kinyilatkoztatja a nagy Teokrata alatt való teljes alárendeltségét. Krisztus Jézus örömmel hordja a „választott", „szoga" és „az én szolgám" neveket. A maradék alkotja az ő „lábait", s azért találóan neveztetnek mindannyian szolgáknak. Ezzel összhangban nevezett a Társulat nemrégen mindenkit szolgának a szervezetben, mégpedig tekintet nélkül az általa betöltött állásnak. Egy bizonyos személynek egy meghatározott munkakörre való kijelölése és kinevezése azt jelenti, hogy a szolgára meghatározott kötelességek bizattak, s az összes szolgák egységesen és egy céllal működnek.

16 Rendre az Úr feltárta népe előtt a „szervezete" igazi jelentőségét, most pedig a Szentírásból világosan kitűnik, hogy az összes szolgákat a maradék szervezete vagy az Isten felkent népe különböző állásaiba jogosan a Társulat nevezi ki mint az Úr látható képviselője a templomban, s hogy nem minden csoportnak külön a kötelessége a szolgái kinevezése, mialatt demokratikus módszer szerint mellette vagy ellene szavaz. Isten népének a londoni csoportja nemrégen felismerte ezt a helyzetet s egy rezolució által felkérte a Társulatot a csoport számára való szolga kinevezésére. Ennek következtében a Szentírás alapján és e kérelemmel összhangban a londoni gyülekezet mint csoport lett megszervezve, amely több rész-csoportból áll, s az összes rész-csoport fölé egy csoportszolga lett kinevezve s egy-egy vezetőt vagy rész-csoportszolgát minden rész-csoport fölé, amelyekből a csoport áll. A nagy-new yorki, csikágói, és los-angelesi csoportok s a többiek is így lettek megszervezve és így van irányítva a munkájuk. Minden egyes csoport kérésére a Társulat újonnan alkotta meg annak szolgálati szervezetét és nevezte ki a szolgákat. Ezért teljesen írásszerintinek és rendben lévőnek látszik, hogy Isten népének a csoportjai a Társulatot kérjék fel ez átszervezés keresztülvitelére, s ezt meg lehet tenni az Úr népe minden egyes csoportja számára. Minden egyes helyi csoportnak jogában áll ajánlani azokat a neveket, amelyek a különböző szolgálati helyek betöltésére a legalkalmasabbaknak látszanak, s aztán a Társulat brooklyni főhivatala vagy a különböző országok hivatalai elé terjeszthetik vagy beküldhetik, s az esedékes kinevezéseknél az ily nevek figyelembe lesznek véve. A felkentek teljesen hisznek abban, hogy az Úr maga irányítja ezt az ügyet s így a helyes eljárás lesz követve. Ez nem azt jelenti, hogy hibák nem fordulhatnak elő; hiszen egyesek a kinevezés után hűtleneknek bizonyulhatnak, s az Úr teljes intézkedést foganatosított az ilyenek eltávolítására. Isten népének az összes csoportjai, amelyek felismerik, hogy ez a helyes, írásszerinti eljárás, hozzanak egy rövid határozatot s azt küldjék be a fentemlített hivatalukhoz. Határozatot a következőképpen lehet megformálni:

„Mi, Isten népének a csoportja, amely az ő neve számára kiválasztatott és ..... helységben székel, elismerjük, hogy Isten kormányzata egy tisztán isteni uralom, hogy Krisztus Jézus a templomban tartozkodik és teljes hatalmat és parancsnokságot visel Jehova látható szervezete felett, valamint a láthatatlan felett is, s hogy „A Társulat" az Úr láthatatlan képviselője a földön. Azért felkérjük „A Társulatot", hogy a csoportunkat szervezze meg a szolgálatra s annak nevezze ki a különböző szolgákat, hogy mindannyian békességben, igazságosságban, egyetértésben és teljes egységben együtt közreműködhessünk. Mellékelten küldjük azon személyek névjegyzékét a csoportunkból, akik nekünk érettkorúaknak s azért a legalkalmasabbaknak tűnnek a különböző szolgálati teendők elvégzésére.

18 Isten népe között mindenki meg kell értse most, hogy az idő elérkezett az Úr szolgálatának még jobb és teljesen harmonikus megszervezésére, hogy a jelenkor a békesség és igazságosság ideje Isten látható szervezetében, amidőn mindenki a szervezetben és szolgálatban az Úr szervezete királyságérdekeinek békességben és igazságosságban való előmozdítára törekszik. Az Úr egy harmonikus szervezetet követel, és teljes egységet kell fenntartani a cselekedetben. Ez az Úr parancsa, s az ő parancsainak engedelmeskedni kell. (Csel. 3 : 23) Nem tűnik ki tehát a felkentek előtt világosan, hogy Jehova Isten most az Ésaiás 60 : 17 jövendölését beteljesítette, hogy — amint az arany jobb a bronznál s az ott összehasonlítás végett felsorolt anyagoknál — úgy Isten most a szervezetében jobb megértést és jobb állapotokat teremtett, s hogy most a kipróbált szolgáit létrehozta, őket békességgé és igazságossággá tette s mindeniktől teljes és zavartalan egyetértést és cselekedetben való egységet követel? A multban sokan, akik Isten hitvalló népe között uralkodtak, ezt szigorral és keménységgel cselekedték. Isten megígérte, hogy az ily állapotnak véget vet, és ezért mondotta: „Keményen és kegyetlenül urakodtatok rajtuk. — Így szól Jehova Isten: Imé, megyek a pásztorok ellen, és elökérem nyájamat a kezükből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagukat, s kiragadom juhaimat a szájukból, hogy ne legyenek nékik ételül" — Ezékiel 34 : 4, 10.

17 Ez a jövendölés mindazokra vonatkozik, akik helytelen szellemről tanuskodtak Isten népe között, de különösen magában foglalja a papságot, a „választottvén"-elemet és mindazokat, akik hajlamosak voltak 'Isten öröksége fölött uralkodni' és a mestert játszani. Alkalmilag azt jelentették a Társulatnak, hogy egy bizonyos csoportban egyesek a magukat felkenteknek állítók közül „választott vén"- vagy uralkodó szellemet tanusítanak és úgy a maradékot mint a jonadábokat elbizakodottan kezelik. Értse meg most mindenki világosan, hogy a szolgák kötelessége az egyházban, sőt a templomsereg minden tagjának kötelessége, hogy egymást és „a más juhokat" is vigasztalják. A felkent templomseregnek adott megbizásban bennfoglaltatnak a köv. szavak is: „Hogy hirdessem Istennünk bosszúállása napját és megvigasztaljak minden gyászólót." Ezért a maradék világos kötelessége Isten bosszúállása napját hirdetni s abban teljes egyetértésben közreműködni. Hasonlóképpen kötelessége a maradéknak az „összes gyászolók" megvigasztalása, ami különösképpen a jóakaratú emberekre vonatkozik, akik a körülöttük uralkodó állapotok miatt szorongattatásban vannak. (Ezékiel 9:4) Az Úr nem tűr meg egyetlen uralkodni vágyót, zavarcsinálót, zugolódót, durvát vagy keményen uralkodót sem a szervezetében vagy annak valamely részében, legyen az a nyomdában, a farmon vagy a külső szolgálatban. Az Úr most világosan kinyilatkoztatja feltett szándékát, miszerint a szervezetében békesség és igazságosság kell uralkodjék, s ebből következik, hogy mindazok, akik nem alkalmazkodnak örömmel és engedelmesen e parancshoz, a nagy végrehajtó-tisztviselő az angyalai által kirekeszti a szervezetéből. (Máté 13 : 41) A jelenkor az ellenség elleni háború ideje s azért mindazok egyesített eljárásának az ideje, akik Isten szervezetében vannak. Ez a békesség, igazságosság és teljes egység ideje s így a harmonikus tevékenység a szolgálatban mindazok között, akik ragaszkodnak Jehovához. Figyeljen mindenki arra Isten szervezetében, hogy ily módon alázatosan vagy engedelmesen járjon el istenével (Mikeás 6 : 8), vagyis Krisztus Jézussal, „az erős Istennel" és Jehovával, a Legfelségesebbel.

Az esedékes idő

18 Esedékes idejében Jehova kinyilatkoztatja hű népe előtt, amit mindenkor tudomására akar hozni, s ezt mindazzal bebizonyította, ahogyan népével különösen az utóbbi néhány év alatt cselekedett. Most kimutatta népe előtt, hogy az idő elérkezett, amidőn fel kell keljen az ellenség elleni hadjáratra. Éppenezért az Isten szervezete soraiban teljes egyetértés kell uralkodjon. Hagyjatok fel minden szörszálhasogatással, minden vitatkozással és viszálykodással; Sion most felépült, s a Sionhoz tartozók most mindannyian kell ismerjék és cselekedjék Isten akaratát. Salamon király előképe

FEL

volt Krisztus Jézusnak, Isten valódi temploma felépítőjének, s ami többek között az előképes templom építésére vonatkozólag feljegyeztetett, „példaképpen estek meg rajtuk; megirattak pedig a mi tanulságunkra" ..., és a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességestűrés által és az irásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.' (Kor. I. 10 : 11; Róma 15 : 4) Ezzel a világos, határozott kijelentéssel a szemünk előtt a következő összehasonlítás a Salamonnal kapcsolatos és az előképes templommal történt dolgok és a között, amit Krisztus Jézus, a nagyobb Salamon a valóságos templomban cselekedett, hasznos lesz itt megvizsgálni.

[19] „És megépítteték az Úrnak háza az Izráel fiainak Egyiptom földéből való kijövetele után a négyszáznyolcvanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif [virágzás] hónapban, mely a második hónap." (Kir. I. 6 : 1) Az itt említett év a Kr. előtti 1035. év volt, és annak a második napja (Krón. II. 3 : 1, 2) körül-belül a Kr. utánni 1918. év április 15-nek felel meg, körül-belül annak az időnek, amidőn az Úr Jézus Krisztus megjelent a templomban. 1918-ban az emlékvacsora az első hónap 14. napján lett megtartva, illetve a mi számításunk szerint 1918 március 26-án. A zsidó királyok minden formában tavasszal lettek trónra ültetve és megkoronázva. Noha a „hét idők" vagy a nemzetek [pogányok] ideje 1914 őszén, október 1 körül végződött, mindazáltal Jehova megtehette, hogy az uralkodó Királyát — a zsidó előképnek megfelelően — az azt követő év tavaszán, vagyis Kr. u. 1915-ben iktatta be hivatalába. Igy a Krisztus uralkodásának „negyedik éve", amely a Salamon temploma építése kezdetének felel meg, 1918 tavaszán kezdődne s annak „második hónapja" röviddel az emlékünnep után vagy körül-belül egy fél hónappal később kelett kezdődjön, illetve 1918 április közepe körül, ami az ellenjelképes templomnak az Úr által való felépítése kezdetét jelöli meg. Figyeljük meg tehát az előképes templom építését: „Az ő uralkodásának negyedik esztendejében lett lerakva Jehova házának az alapja Zif hónapban; és a tizenegyedik esztendőben, Búl [eső] havában, amely a nyolcadik hónap, végeztetett el a ház, minden dolga és rendje szerint. S így építette azt hét esztendeig." — Királyok I. 6 : 37, 38.

[20] Ezt követték a sátoros ünnepek és a templom felszentelése. „És felgyűltek Salamon királyhoz Izráel minden férfiai az Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap." (Kir. I. 8 : 2) (Lásdd Krón. II. 5 : 3-at is.) És Salamon ünnepet szerzett ebben az időben hét napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, amely összegyülekezett Hámáttól fogva az Egyiptom patakáig. A nyolcadik napon pedig [a hét napig tartó sátoros ünnepek után való napon] [ünnepi]gyülést tartottak; mert az oltár felszentelését hét napon át végezték és az ünnepet is hét napon [összesen tehát tizennégy napon]. A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátotta a népet sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett, amelyeket cselekedett Jehova Dáviddal, Salamonnal és az ő népével, Izráellel. És Salamon bevégezte Jehova házát és a királyi palotát, s mindazt, amit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál Jehova házában és a maga házában; szerencsésen bevégezte." (Krón. II. 7 : 8—11) (Lásdd Kir. I. 8 : 62—66-ot is.) A Királyok I. 6 : 38-ban említett „tizenegyedik hónap" a Kr. előtti 1028. évre esett — vagyis 7 évvel a Kr. előtti 1035 év utánra, amidőn Salamon megkezdte a templom építését — és a templom felszentelése ennek az évnek a 7. hónapjában a Kr. utánni 1925. év október havának felel meg. A templom felszentelése mintegy hét év és öt és fél hónappal a templom építése kezdete után történt meg. 1925-ben az Úrvacsora április 8-án lett megünnepelve. Azért a zsidó hetedik hónap körül-belül 1925 október havával esett össze. A templom bevégezése ugyanez év „nyolcadik havában" körül-belül a templom építésének a kezdete után 7 évvel és hat hónappal következett be. Tehát a templom befejezésének az ideje 1925 novemberének felelne meg.

[21] A templom felszentelésénél Salamon egy imát mondott, amelyben említést tett az „idegenről" vagy külföldiről, aki Jehova nagy nevéért illedelmesen Jehova templomához kellett jöjjön, hogy ott kegyelmet találjon. (Lásdd Krónika II. 6 : 32, 33; Kir. I. 8 : 41—43.) Ezek az „idegenek" találóan példázhatják az Úr „más juhait" vagy a Jonadábokat, illetve a jóakaratú embereket, akik a „nagy sokaságot" alkotják. Figyeljük meg tehát a tényeket, amelyekből kitűnik, hogy Isten hogyan kezdte népe előtt kinyilvánítani a nagy sokaságot.

[22] A „tizenegyedik évben" 1914 után [illetve 1915 tavasza után, amidőn Jehova — a fentiek szerint — az ő uralkodó Királyát a hivatalába iktatta] vagy hét évvel azután, hogy az Úr a templomhoz jött és a templom felállításához kezdett, Isten felszentelt népe összegyűlt egy nagygyülésen Indianapolisban, Indiana (U. S. A.). 1925 augusztus 29-én Isten ott összegyűlt népe egy rezolúciót fogadott el a „Reménység üzenete" címmel, amely az első volt hét elfogadott rezolúció között, s ez egyedül lett „Az összes jóakaratú emberekhez" intézve. Figyeljük meg ebben az összefüggésben, hogy a jóakaratú emberekből álló „nagy sokaság" (Jel. 7 : 9, 10) a nagy ellenjelképes sátoros ünnep ünneplésénél a templomsereghez, Isten felkent maradékához csatlakozott. Azért érdekes megfigyelni, hogy az ünnep tizennégynapos ünneplése és az épület felszentelése a Kr. előtti 1028. év hetedik zsidó hónapjában nemcsupán a zsidó kiengesztelésnapot [a tizedik nap] foglalta magába, hanem hozzá az egész hétnapos sátoros ünnepet [15-től 21-ig] is a sátorokkal és templomi gyülekezetekkel és a nép által lengetett pálmaágakkal.

[23] Az ünnepség és a felszentelési ünnepség után Salamon király befejezte a templomot a nyolcadik zsidó hónapban, s ez megfelel 1925 novemberének. A már említett, „Az összes jóakaratú emberekhez" intézett rezolúciót „Reménység üzenete" címmel 1925 október 31-én kezdték sok millió példányban az egész világon szétosztani, s ez a szétosztás még sokáig tartott. Igy a „Reménység üzenete" a „Jóakaratú emberekhez" lett juttatva. Az Úr irányította ezt az ügyet? Bizonyára igy kellett legyen!

[24] A jeruzsálemi templom előképe volt Jehova „felkent" seregének, amely az ő neve számára választatott ki s amelynek Krisztus Jézus a feje. (Máté 3 : 16, 17; Kor. I. 3 : 16) A templom salamoni felszentelésének ellenjelképes beteljesedésénél illő és alkalmas volt a figyelmet Isten felkent népéről az Isten szent szellemének az összes kipróbáltakra való kitöltésére vagy azoknak Isten szent szelleme által való felkenésére terelni. Az Úr kegyelme és vezetése által az előbb említett 1925-ben Indianapolisban megtartott nagygyülésen összegyűltek figyelme akkor és ott lett felhiva egy nyilvános gyülésen a Jóel 2 : 28, 29 jövendölésének a beteljesedésére a szent szellemnek „minden testre" való kitöltésére vonatkozólag, akikhez azok is tartoznak, akik a Kr. utáni 1922 után jöttek az igazság megismerésére és gyűjtettek a templomba. Természetesen ezt a próklamációt vagy nyilvános előadást csak néhány ezeren halották, de esedékes időben — amely a salamoni templom befejezésének felel meg — *Az Őrtorony* 1925 november 15-i száma közzétette a már szóbelileg előadott cikket „A szent szellem kitöltve" címmel. Senki ember fia nem rendezte igy előre a dolgokat, mindazáltal kétségtelenül az Úr irányította.

[25] A salamoni templom felszentelésénél megnyilatkozott az Úr dicsősége. Ez a templom felszentelésének első napján történt, illetve a Kr. előtti 1028. év hetedik hónap nyolcadik napján, amidőn a szövetség ládája a szentek szentébe vagy a templom „szóhelyére" vitetett, amely alkalommal a papok templomi énekeket énekeltek, mások pedig hangszereken játszottak, és „a ház, Jehova háza megtelt ködděl, annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatukban a köd miatt, mert Jehova dicsősége töltötte be Isten házát." (Krón. 5 : 13, 14) Akkor imádkozott Salamon és említette imájában „az idegent". „És mikor Salamon elvégezte a

FEL

könyörgést, tűz szállt le az égből, és megemésztette az egészen égő áldozatot és a véres áldozatot, és Jehova dicsősége betöltötte a házat, annyira, hogy még a papok sem mehettek be Jehova házába; mert Jehova dicsősége betöltötte Jehova házát. S az Izráel fiai mindannyian látták, amikor alászállott a tűz és Jehova dicsősége a házra, és arccal leborultak a föld felé a padlózatra, s imádták és tisztelték Jehovát, hogy jó és kegyelme mindörökké való." — Krón. II. 7 : 1—3.

[26] Amit az Úr 1925-ben valóban megtörténni engedett, az mutatja e prófétai ünnepség beteljesedését. Ebben az évben kezdett Jehova neve előtérbe kerülni, s akkor kezdtük megérteni, hogy Jehova most nevet fog szerezni magának. A héber első hónap kezdetén közölt *Az Őrtorony* az 1925 március 1-i kiadásában egy „A nemzet születése" című cikket, ami azt jelentette, hogy a királyság tevékenységhez látott. Akkor azt gondolták, hogy egy emberekből összeállított kiadó-bizottság ellen kellett őrizze, ami *Az Őrtoronyban* megjelent; s a bizottság többsége erőssen tiltakozott „A nemzet születése" című cikk kiadása ellen. Az Úr kegyelme folytán azonban mégis ki lett adva, s az jelezte a valóságban a kiadóbizottság végének a kezdetét, amennyiben kimutatta, hogy az Úr maga vezeti a szervezetét. Azután az indianapolisi nagygyűlésen 1925-ben ki lett adva a „Reménység üzenete" című rezolúció, amely többek között a következő szavakat tartalmazza: „Isten ideje elérkezett, *hogy magának nevet szerezzen a földön* és a népeket kioktassa az isteni elhatározás igazságáról, amely az egyedüli eszköz az emberiség megmentésére. Ezért itt az Úr nevében és szellemében magasra emeljük Isten igazságának és igazságosságának zászlaját az ellenség ellen és a népek javára, s ezt a zászlót a következő igazságok képezik: Jehova az egyedüli igaz Isten, a Mindenható, Legfelségesebb, az emberek megmentésére vonatkozó feltett szándékának a szerzője és bevégzője. Ő a megjutalmazója mindazoknak, akik őt szorgalmasan keresik s néki engedelmeskednek." Ez volt az első nyilvános alkalom, amidőn be lett jelentve Jehova azon feltett szándéka, hogy nevet szerez magának. Ez idő körül kezdtük meg Jehova dicsőségét — a népéhez való új viszonyában — a valódi templomban szemlélni, s az Isten dicsőségének ez a látomása mind világosabb lett, míg felismertük, hogy Isten legfőbb szándéka a nevének az igazolása. Röviddel azután, vagyis 1926 január 1-én hozta *Az Őrtorony* a „Ki tiszteli Jehovát?" című cikket s ezáltal a figyelmet Jehova nevének a dicsőségére terelte és kihangsúlyozta a módot, amint magának nevet szerez. (Sámuel II. 7 : 23) Jehova e dicső határozatára lett azért a „kereszténység" kellő időben a „Reménység üzenete" szétosztásával figyelmeztetve. A jelenések 16 : 8, 9-ben vázolt negyedik csapáshoz és a negyedik trombitaszóhoz (Jel. 8 : 12) hasonlóan kezdte meg a „Reménység üzenete" a Sátán földi hordája dicsőségének az elhomályosítását és az Úr dicsőségének az ismertetését, s Isten népe felállott és örvendezett.

[27] Az előképes templom felszentelésénél imádkozott Salamon, s többek között a következőket mondotta: „Sőt még az idegen is, aki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljön messze földről a te nevedért; (mert meghallják a te nagyságos nevedet és hatalmas kezedet és kinyújtott karodat), eljön és imádkozik e házban: Te hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, amiért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék nevedet, és féljenek úgy téged, miképpen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, amelyet én építettem. Ha néped hadba vonul az ellensége ellen, az úton, amelyen te küldöd el, és Jehovához imádkozik a város felé fordulván, amelyet te magadnak választottál és e ház felé, amelyet építettem a nevednek." — Kir. I. 8 : 41—44.

[28] Ezzel párhuzamban tartalmazza a „Reménység üzenete" (a 12. és 13. bekezdésében) a következő szavakat: „Bizalommal fordulunk a népekhez azzal a felhívással, hogy gyülekezzenek az isteni igazság zászlaja alá, amely ily módon magasra lesz emelve, hogy megismerjék az élet és boldogság útját. Figyelmeztetjük a minden nemzet, törzs és nyelv összes jóakaratú embereit, hogy hagyjanak fel a Sátán által kitalált és hosszú időn keresztül az embereknek tanított tévtanokkal és forduljanak a Szentírásban feltárt isteni menekülés útjához és higyjenek abban. Az Isten királysága, amelyért a népek hosszú időn keresztül imádkoztak, elérkezett. Egyedül ez képes és fogja megerősíteni a világot és rendet teremteni azon, hogy az többé ne rendülhessen meg. É királyság igazságosság zászlaja az, amely most a nép előtt magasra tartatik. Krisztus Jézus, Jehova megdicsőült Királya és Isten határozatainak nagy végrehajtója lett a világ jogos uralkodójává. Fogadják el öt a népek, higyjenek neki és engedelmeskedjenek neki és igazságos törvényeinek! Mindazok számára, akik így cselekszenek, biztosítva vannak áldásai: a béke, jólét, egészség, élet, szabadság és örök boldogság." Ebből most felismerhetjük, hogyan vezette az Úr keze a szövetséges népét azon az úton, amelyen járnia kellett, amint ezt megígérte. (Példab 3 : 5, 6) Már ezt megelőzőleg be lett jelentve, hogy az 1925. év egy nagyon fontos évnek látszik, de annak valódi jelentősége a jelenig nem lett felismerve.

[29] További érdekes tények a következők: „S a maga házát Salamon tizenhárom esztendeig építette, és befejezte egész házát. Mégpedig megépítette a Libánon erdő házát, száz sing annak hossza, és ötven sing a szélessége, és harminc sing a magassága, négy rend cédrusoszlopon [a Libánon egy cédrus erdejéhez hasonlóan] és cédrus gerendákkal az oszlopokon. És megépítette a trón-termet, ahol ítélt, a törvény termét; és cédrusfával bélelte a padlótól a padlásig. És a saját házát, amelyben maga lakott, a másik udvarban befelé a teremtől, hasonlóan e munkához. És Salamon a Faraó lányának is épített egy házat, akit feleségül vett, e teremhez hasonlót. (Kir. I. 7 : 1, 2, 7, 8; *Elberfeldi B.*) „És lőn a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két kázat, Jehova házát és a király házá megépítette —." (Kir. I. 9 : 10; Krón. II. 8 : 1) Salamon e külön építési programjának a befejezése magábanfoglalta a templomot, a királyi palotát és a Libánon erdő házát a törvény számára (s egy fegyverterem számára is; Krón. II. 9 : 15, 16), s ez a befejezés a templom építése kezdete utánni huszadik évben következett be, tehát Kr. előtt 1016-ban, amely „huszadik esztendő" 1938 tavaszának a kezdetével végződik s azért az 1937. évnek felel meg, amely 1938 tavaszán végződik s amelyre itt a figyelmet felhívjuk.

[30] Az 1937. év az Isten népére nézve, amelyhez úgy a maradék, mint a „társaik", a jóakaratú emberek tartoznak, egy fontos, jellegzetes évnek látszik, mintha ez az év még fontosabbhoz vezetne. 1937-ben, tehát ebben a „huszadik esztendőben" lett tartva Párizsban augusztusban és Columbus, Ohioban szeptemberben Jehova tanui eddig megtartott legépületesebb és legfontosabb nagygyűlései. A rádió közvetítése folytán a világ más tájain lakó tanuk is részt vettek ezen a nagygyűlésen, vagyis az Európában, Afrikában, Ausztráliában és a Tenger szigetein lakók. A nyilvános előadás, amely az Istentől jövő „Biztonság" útjára mutatott, egy 30 000 személyből álló látható hallgatóság előtt lett megtartva és ugyanakkor (szeptember 18 és 19-én) sok rádióállomás által ki lett sugározva. Azután pedig szeptember 26-án kisugárzott 125 rádióállomás egy nyilvános előadást „Istentisztelet"-címmel, amelyben a kereskedelmi rádióállomások eljárása és azok üzemvezetői ennek az Istentől ajándékozott eszköznek a helytelen használatáért elítéltettek, s erre a rádióállomások üzletcsinálói tulajdonosai-, üzemvezetői- és uralkodói feletti ítélet október 31-én azzal lett kifejezésre juttatva, hogy az Isten országára vonatkozó s üzleti alapon megfizetett rádióprogramok be lettek szüntetve. Vajjon ez a Krisztus Jézus, a Király utasítására történt a „törvény termében"? — Mindenesetre ezt nem egy ember intézte úgy, hogy teljesen megfeleljen a jövendölés beteljesedésének.

FEL

Szervezet

(Folytatás)

34 Hirám király elküldötte szolgáit, hogy Salamon számára dolgozzanak. „És Hirám, Tirus királya elküldötte szolgáit Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királlyá atyja helyett; mert Hirám szerette Dávidot teljes életében." „Jehova azért bölcseséget adott Salamonnak, amint megmondotta neki; és békesség volt Hirám és Salamon között, és szövetséget kötöttek egymással." „Melyeket kifaragtak a Salamon kőmívesei és a Hirám ácsai és a Giblensok; és elkészítették a fákat és a köveket a ház építéséhez." (Kir. I. 5 : 1, 12, 18; Krón. II. 2 : 8—10) Izráel más idegenei vagy prozelitái szintén munkába lettek állítva: „Megszámláltatott azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földjén, az ő atyjának? Dávidnak megszámláltatása után [ami azt mutatja, hogy ezek Izráel országán kívül nem számláltattak], és találtattak százötvenháromezer-hatszázan. És választott azok [az idegenek vagy prozeliták] közül hetvenezer teherhordót, favágásra pedig a [Libánon] hegyen nyolcvanezeret; pallérokat [felvigyázókat], akik a népet szorgalmazzák a munkára, háromezerhatszázat." (Krón. II. 2 : 17, 18) Ez megfelel a ténynek, hogy a „nagy sokaságnak" vagy a Jonadáboknak rész van juttatva a jelen bizonyságtevő munkában. — Jel. 22 : 17.

35 Néhány további érdekes tényt a következők képeznek: Salamon a templom építését 480 évvel az Egyiptomból való kivonulás után kezdte meg. (Kir. I. 6 : 1) Tehát a Salamon húsz-esztendős építési programja a kivonulás utánni 500. évben fejeződött be. Ötszáz évvel 1938 előtt, tehát 1438-ban mozgalmak voltak folyamatban a népnek a pápaság vallásos szolgaságából való megszabadítására. A zsinat harmincegyedik ülésen Bázelben [Svájc] a zsinat ebben az évben IV. Eugen pápát nyakasnak jelentette ki, megvont tőle mindennemű joggyakorlatot úgy világi, mint szellemi dolgokban s minden munkáját nullának és semmisnek jelentette ki. (McClintock and Strong *Cyclopaedia*, első kötet 689. oldal.) *The Encyclopaedia Britannica*, kilencedik kiadása ötödik kötetében mondja a 731. oldalon: '1438-ban a IV. Eugen által Ferrara-ban [egy város Olaszországban] összehívott zsinat elleneszegült a bázeli zsinatnak; Palaiologus János [a Keleti- vagy Görög-birodalom] császára és a görög pátriárka jelen voltak. A pápát a bázeli atyák letették hivatalából, az utóbbiak pedig Ferrarában visszahelyezték.' A *The Encyclopaedia Americana* a 10. kötet 572. oldalán a pápa és a bázeli zsinat közötti állandó harcról számol be.

36 A Szentírás kimutatja, hogy a Salamonnak fentebb vázolt húszesztendős építési programja után Salamon egy általános nemzeti építési program megvalósításához látott. (Kir. I. 9 : 10, 17—23; Krón. II. 8 : 1—10) Azután jött el Séba királyné „a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét." (Máté 12 : 42; Kir. I. 10 : 1—10; Krón. II. 9 : 1—9, 12) Ez felveti előttünk a kérdést: Mit hoz a közvetlen közeli jövő Jehova népe számára a földön? Bizalomteljesen kivárjuk, és meg fogjuk látni.

37 Összehasonlítás által most azt látjuk, hogy Jehova a népe között jobb állapotokat teremtett, mint amilyenek idáig voltak. A népe kormányzatára vonatkozó jövendölésekre világosságot derített. Amiképpen az arany jobb a bronznál vagy a réznél, az ezüst jobb a vasnál, a bronz jobb a fánál, a vas a kőnél, úgy van ez e kép beteljesedésével is: A civakodások, szócsaták és viszálykodások helyett, amelyek rendszerint uralkodtak, amikor még a szolgák megválasztásánál a demokratikus módszereket alkalmaztuk, most Jehova Krisztus Jézus útján határozza meg a szervezetében való szolgálatra a „művezetőt", illetve felvigyázót, tisztviselőt vagy szolgát a békesség, jólét és igazságosság számára, s mindannyian békességben és egyetértésben kell együtt lakozzanak és együtt működjenek. A szolgák választásánál való vetélkedés helyett s a mestert játszó vagy a magukat magasztaló emberek uralma helyett most Krisztus Jézus uralkodik mint Jehova nagy képviselője, s a szolgái mindannyian teljes összhangban kell legyenek vele. Vigyázzanak magukra az összes viszálykodók és zavaresinálók! Az ilyenek számára most nincs hely az Úr szervezetében. Jehova teokratikus kormánya most teljes hatalommal rendelkezik Isten népe fölött, s minden térd hajoljon meg Jehova nagy Prófétája, Királya és Bírája előtt, s minden nyelv örömmel vallja, hogy Krisztus Jézus Úr, Király és Uralkodó — Isten, az Atyja dicsőségére! (Filippi 2 : 10, 11) A templomsereg összes tagjai egyek Krisztus Jézusban, és 'az ő templomában mindenki az ő dicsőségéről beszél'. Jehova hű szolgái biztosan nyugszanak a mindenható Isten kezében, és meg van írva felőlük: „Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyükön! Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben!" — 149. zsoltár 5, 6.

Tanulmánykérdések

33, 34. Mi lett előre kimutatva azáltal, hogy Salamon nem izraelitákat hozatott és állíttatott munkába?

35. Sorolj fel néhány tényt, amelyek egy érdekes 500-év párhuzamot mutatnak!

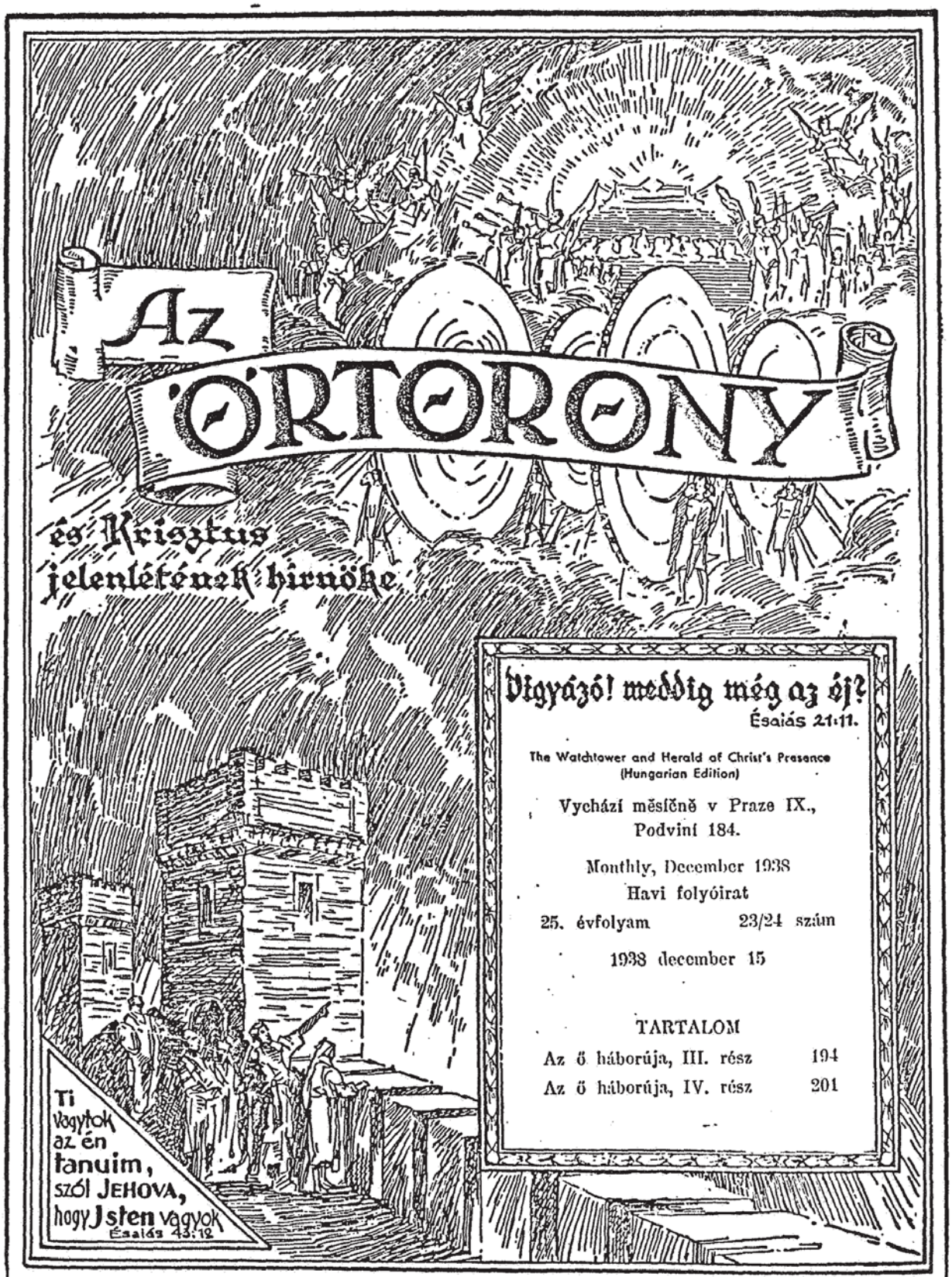
36. Mi következett a húszéves salamoni építő-program után? Milyen kérdést vet fel ez előttünk?

37. Mily tényeket ismerhetünk fel tehát az Ésaiás 60 : 17 teljesedéseként? Mit tesznek most a hűségesek a Filippi 2 : 10, 11 és a 149. zsoltár 5, 6. versével összhangban?

(Angol W. 1938 június 15.)

„Mily szépek a hegyeken az örömmondó lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Halld őrállóidat! felemelik szavukat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Jehova Siont!"

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvinì 184.

Monthly, December 1938
Havi folyóirat

25. évfolyam 23/24 szám

1938 december 15

TARTALOM

Az ő háborúja, III. rész 194
Az ő háborúja, IV. rész 201

Entered as Second Class Matter April 24 th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3 rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.)

Vyplácení novin. zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281 900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

FEL

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

25. évfolyam | 1933 december 15 | 23—24 szám

Az ő háborúja

III. rész

„Ne féljetek... a harc Istené!" — Krónika II. 20 : 15.

JEHOVA ISTEN A maga módszere szerint felel a népe imádságára. Igy például a jámbor Kornélius sokat imádkozott Istenhez még mielőtt a pogányoknak az alkalom ajtaja megnyittatott volna, s Jehova akkor meghallgatta imádságát és elküldötte angyalát, hogy Kornéliust efelől következőképpen értesítse: „A te könyörgéseid és alamizsnáid felhatottak Isten elébe emlékezetnek okáért." (Csel. 10 : 4) Dávid Jehovához fordult a következő imádsággal: „Hallgasd meg, Isten szómat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemtől mentsd meg életemet" (64. zsoltár 2); s Dávidnak ez az imája most esedékes. Isten szolgája megint csak így imádkozott: „Jehova, hallgasd meg imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! Ne rejtsd el orcádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzám füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem!... Oda fordul a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem utálja." (102. zsoltár 2, 3, 18) „Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésin." — Péter I. 3 : 12.

[2] Isten előképes népe ott állott az ég felé fordított ábrázattal és szorongó szívvel, várva és remélve, hogy Isten felelni fog Jósafát imádságára, s ott helyre lett állítva a Jehova trónja és a földön lévő népe közötti összeköttetés: „Akkor Jahazielre, a Zakariás fiára — ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia és az Asáf fia közül való Lévita volt — Jehova szelleme szállt a gyülekezet közepette." — Krónika II. 20 : 14.

[3] A Jehova által szolgáinak adott nevek mind jelentőséggel birnak. Éppenezért nyilván feltárja az akkor használt szolgájának a nevét és nemzetségi táblázatát. A „Jahaziel" név jelentése „Istentől megtekintett", ezek pedig olyanok, akiket Isten igazaknak tekint. „Jehova az ő szent templomában. Jehova trónja az egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. Jehova az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét gyűlöli az ő lelke. Mert Jehova igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ő orcáját." — 11. zsoltár 4, 5, 7.

[4] Jahaziel eszerint az Úrnak a templomban összegyült juhait árnyékolta elő, akiket a nagy bíró, Krisztus Jézus elismeri s az igazság palástjába öltözteti s azután igazságban visznek áldozatot az Úrnak. Jahaziel „Zakariás fia" volt, amely névnek a jelentősége „Jehova reá gondol". Isten rágondolt az eredeti hű Izráel maradékára és kiszabadította őket Babilonból. (Ésaiás 49 : 14—17) E férfinak a családfája nyilván annak kimutatása végett van feltüntetve, hogy ő az Istenhez hű férfiak osztályához tartozott. Ez „Benája fia" volt, amely név jelentése „Jehovától épített", illetve mint Isten fia a királyi házba beépített. — 113. zsoltár 9.

[5] A továbbiakban meg van írva Jahaziel nemzetségi táblázatában, hogy ő Jéhiel leszármazottja volt, amely utóbbi névnek a jelentősége „Isten által elragadott", ami valószínűleg a hazugság menedékének az elragadását jelenti vagy arra vonatkozik. (Ésaiás 28 : 17) Ez „Mattániás fia" volt s ez a név „Jehova ajándékát" jelenti, amint az a Jelenések 2 : 17-ben írva van: „A győzedelmesnek... adok fehér kövecskét s a kövecskén új irott nevet, amelyet senki nem tud [1931 előtt, mielőtt az Úr a népének az új nevet kinyilatkoztatta], csak az [a hű maradék], aki kapja", amit a szőlőmunkások bérének az Úr útján való kifizetése is illusztrál vagy szemléltet. — Máté 20 : 8

[6] Jahaziel Lévita volt mint Mattániás, „a Lévita" tehát egy, aki az Úrhoz csatlakozott (Mózes I. 29 : 34; II. 32 : 26), illetve olyasvalaki, aki magát mindenkorra Isten templomi szolgálatára szentelte Jehova nagy főpapja vezetése alatt. (Mózes IV. 3 : 6—10) Jósafát és a többi Júdabeliek nem voltak templomi szolgák. Jahaziel egy született Lévita volt. Éppenezért az általa közölt üzenet Jehova Isten üzenete kellett legyen a templomi népe számára és a templomban jelenlévő üzenete, aki az ellenképben vagy a beteljesedésben az Úr Jézus Krisztus. Ez a Lévita Asáf egyik fia volt, amely név „begyűjtőt" vagy „összegyűjtőt" jelent, miként az Úr is először a királyi ház maradékát, a „kicsiny nyájat" s azután a „más juhokat" összegyűjti s őket egy nagyszerű ünnepélyre, illetve a betakarítás vagy sátoros ünnepre hozza össze. „Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet!" — 50. zsoltár 5.

[7] Erről az előképes begyűjtésről van megírva: „És a takarodás ünnepét az esztendő végén, amikor termésedet betakarítod a mezőről." (Mózes II. 23 : 16) Asáfnak a nemzetségi táblázata a Krónika I. 6 : 1—39-ben vissza van vezetve egészen Léviig. Ő egy zenész volt. Dávid király őt kinevezte a templomba főzenésznek vagy énekesnek. (Krónika I 16 : 1, 4, 5) Ez szintén egy „látó" volt vagy egy olyan, aki Isten akaratát felismeri, amint az le van írva vagy másképpen ismertetve van. Ő zsoltárokat is költött és zenésített, amelyek a templomban zenekísérettel énekelve lettek. Néhány zsoltárnak a felirata „Asáf zsoltára". „Az Asáf fiai" voltak azok, „akik ki voltak képezve az éneklésben és értették az Úrnak való éneklést" vagy a Parallelbiblia szerint: a „Jehova éneklésében gyakorlottak." (Krónika I. 25 : 6—9) Az Úrnak bizonyára célja volt azzal, hogy ezt a nemzetségi táblázatot felvétette a Szentírásba, ami világosan és nyomatékosan arra mutat, hogy ő az ily énekeseknek a felhasználásával a templomban kinyilatkoztatja, hogyan kell eljárjon a most földön tartozkodó templomsereg, ha a veszély órája bekövetkezik vagy egy szorongattatás beáll, s így bemutatja az eljárási módot, amelyet a templomsereg tagjainak követni kell s hogy ők a Jehova dicsőítésének éneklői kell legyenek.

[8] Jehova szelleme az a láthatatlan erő, amely az Isten akarata szerint működik s a hozzá ragaszkodókat indíttatja az ő feltett szándéka szerint cselekedni; azért van megírva a szövegben Jahazielről: „Jehova szelleme szállott reá a gyülekezet közepette." Igy inspirálta őt Isten és indította, hogy kihirdesse a nép előtt Jehova üzenetét. „Mert sohasem ember akaratából származott

FEL

a prófétai szó; hanem a szent szellemtől indíttatva szólottak Istennek szent emberei." (Péter II. 1 : 21) A főénekes, aki a Jehova dicsőségének a templomban való éneklésére szolgált, ez alkalommal kifejezésre kellett juttassa Jehovának az összegyűlt Júdabeliekre vonatkozó akaratát. Igy árnyékolta elő Jaháziel a mostani csatornát vagy az Úr mostani edényét vagy eszközét, amelyet arra használ, hogy az üzenetet a templomból Isten akarata szerint kihirdesse s most a népének szilárd meggyőződést és bizalmat nyujtson a mindenható Isten gyorsan következő nagy napjára vonatkozólag. Az Úr Jézus Krisztus 1918-ban történt templomához jövetele óta nem használt fel egyes személyeket azok között, akik magukat az Úrnak szentelteknek állítják, hogy általuk népével a felvilágosítás üzenetét közölje a szorongattatás idején, hanem a templomi közvetítést vette igénybe, illetve a földön lévő népével való összekötő csatornát. Ezt az összekötő csatornát „a Társulatnak" nevezzük, amely Isten néphez az irátai, különösen *Az Őrtorony* által szól. Az a kijelentés hogy az Úr szellemе a gyülekezet közepette jött ama Lévitára, azt mutatja, hogy az Úr most a néphez szól, amely hozzá van gyűjtve a templomba és teljes egységre jutott s éberen és kíváncsian áll készen az utasítások követésére, amelyek a templomból jönnek. Az is bizonyos, hogy az Úr csak azokhoz szól ily módon, akik teljes egységben és összhangban maradnak vele, szeretetben szilárdan összefüzve együtt állanak, szívből teljesen Istenhez és királyságához ragaszkodnak. Ezért Isten népe között többé nem lesz szakadás. A jelen idő a nagy veszély ideje. E tényállásról különösen vegyen tudomást mindenki, aki magát Isten gyermekének állítja és ennek megfelelően cselekedjék.

[9] Jehova azután szolgája által így szólt az összegyűlt néphez: „Mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Igy szól Jehova néktek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten!" (Krónika II. 20 : 15) „Mindnyájan, akik Júdában laknak" ebben a szövegben mindazokat szemléltetik, akik Jehovát dicsőítik, teljesen benne biznak és parancsait teljesítik. Tehát a templomsereg összes tagjait és mindazokat, akik velük a templom előtt állanak, Istent és az ő Krisztusát dicsőítik. Isten úgy a „Jeruzsálem lakósaihoz", mint a Júdabeliekhez fordul, ami világosan azt látszik mondani, hogy még mások is voltak ottan, akik a Jonadábokat vagy a jóakaratú embereket szemléltették s ezek most össze vannak kötve a templomsereggel. Azután így szólt Jaháziel, Jehova szolgája: „És te Jósafát király", s ezáltal arra mutatott, hogy az ott hallott hang végeredményben Jehova szolgájának a hangja volt, s hogy eszerint most Jehova Krisztus Jézus, a király és igazsághirdető által szól a templomseregnek. Ebből következik, hogy a Jehova szervezetében — különösen pedig annak látható részében — egyetlen teremtmény sincs, akinek a szorongattatás ez órájában nem kellene az írott utasításokra hallgatni, nem kellene azokat elismerje és kövesse. Következőleg az ott használt ‚és te Jósafát' szavak mindazokat magukba foglalják, akiknek halló fülük van. Aggodalommal és lélekzetvisszafojtva állottak ott az Izráeliták, azzal a várakozással, hogy Jehova felelni fog a kiáltásukra és a Jósafát király által mondott imára. Mindazok a földön, akik most Jehovához ragaszkodnak és a szövetkezett ellenség nagy haragját látják, amely állig felfegyverkezve a végcsatára felvonul, mindezek a hűségesek feszülten és lélekzetvisszafojtva állanak ott, várnak a Legfelségesebb trónjától jövő utasításokra és égő vággyal igyekeznek ez utasításokat követni.

[10] Azután Jaháziel az összegyűlt néphez szólott: „Igy szól Jehova néktek [az összes ott összegyűltekhez]: Ne féljetek!" Mivel az idő és helyzet oly kritikus volt, többre volt szükség egy csupán teremtmény üzeneténél, s azért küldte Isten az ő üzenetét. Egyedül Isten üzenete lehetett elégséges abban a szorongatott helyzetben és tudott a szorongatott népbe bátorságot önteni. Igy áll a helyzet most is, amidőn Isten népe nagy veszedelemben és aggodalmak között van. A hűségesek most egy idő óta az ellenségtől rájuk zudított keserű üldöztetést érzik, s e pillanatban látják a szövetkezett gonosz elemeket szentségtelen elhatározásukban, hogy Isten népén nyers erőszakot alkalmazzanak. Valamely földi teremtménytől származó bátorító szavak most egyáltalán nem volnának elegek arra, hogy Isten népénél bizalmat és reménységet keltsenek. Ehhez Jehova üzenetére van szükségük, s Jehova sohasem hagyja cserben népét. Ezért közvetíti Krisztus Jézus a templomban az üzenetet földi eszköze által és mondja most népének e nagy veszedelem idején: „Ne féljetek" az ellenség hatalmának és gonosz szándékának a kinyilatkoztatásától! (Máté 10 : 28) Ez a kép Isten népének a bátorítására szolgál. Hasonló volt Elizeus dothái példája, mikor egy erősen felfegyverzett hadsereg vette körül őt és szolgáját. Midőn a szolgája a félelemtől felkiáltott, Elizeus az Úr következő üzenetét mondotta: „Felele ő: Ne félj! Mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ő velük." (Kir. II. 6 : 16) Jehova angyalainak a hadserege ott volt, hogy megoltalmazza Elizeust és a vele lévőket. Amiként akkor volt, úgy van ez ma is, amidőn az armageddoni csata közeledik. Ha a közeledő, az Isten népét romlással fenyegető ellenség annak jele volna, hogy Isten az ő népét helyteleníti, akkor ennek minden oka meg volna a félelemre. Most azonban megemlékeznek a Jehovát szeretők és neki szolgálók a nekik adott ígéretről: „Legyen a ti hitetek szerint." Mivel teljesen hisznek az Úrban és egészen megbiznak benne, nem félnek sem emberektől, sem az Ördögtől, hanem Jehovát félik, amint megmondotta nekik: „A seregek Jehováját: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek és Őt rettegjétek!" — Ésaiás 8 : 13.

[11] Továbbra is népéhez szólván, mondotta Jehova Jaháziel által: „Ne rettegjetek e nagy sokaság miatt", illetve, ne bátortalanodjatok el, ne csüggedjetek vagy ne riadjatok vissza, hogy mindent feladjatok, leüljetek és ellenállás nélkül engedjétek az ellenséget magatok körül topogni. Ugyanez áll a maradékra, a templomban lévő felkentekre is. Elizeus szavai ráillenek most Isten földön lévő népére: „Többen vannak azok [a felsőbb hatalmasságok, Jehova és Krisztus], akik velünk vannak, mint akik velük [az ellenséggel]." Ugyancsak Jehova mondja népe bátorítására prófétája által: Minden „nemzet egy vizcseppnek tekintetik a vederben és egy porszemnek a serpenyőben", amelyet lehellete által Jehova és akaratának végrehajtója elsöpör a létből. A jelen kor nem az az idő, amidőn az emberektől vagy az Ördögtől kellene félni. Ami az Urat és szervezetét illeti, csak egyetlen kimenetel lehetséges. Miért nem kellene féljen most Isten népe az ellenségtől? A felelet a Legfelségesebb trónusától így hangzik:

„A HARC NEM A TIÉTEK, HANEM ISTENÉ!"

[12] Az itt „Istennek" fordított héber szó *Elohim* és soha sincs Jézusra vagy valaki másra alkalmazva, hanem egyedül Jehovára. Ezek a szavak a Jósafáttal ott álló Izráelitáknak teljes biztonságot nyujtották, hogy a közeledő csata nem Isten átka a szövetséges népén s így nem ennek megbüntetésére kellett szolgáljon. Hasonlóképpen teljes biztonságot nyujtanak ezek a Legfelségesebb trónusától származó szavak mindazoknak, akik a földön Isten templomához tartoznak s teljesen ragaszkodnak Jehovához, hogy a mai szövetséges Ammoniták, Moábiták és a Seir hegyén lakozók bombasztikus fenyegetései, valamint az e felsorakozó társaság részéről fenyegető veszedelem nem az Isten népe valamely mulasztásának a következménye. Az ellenségnek az Úr népe ellen való felvonulása nem Jehova akaratából vagy az ő utasítására történik, hogy a népét így megbüntesse, hanem a Mindenható akarata szerint a csata különösen az ellenség megsemmisítésére kell végbemenjen. Ez a mindenható Isten nagy napjának a csatája, s ez az ő nevének az igazolása lesz. Most az Úr szentélye meg van

FEL

tisztítva, s a templomsereg minden tagja egységben van, teljesen és egészen egyesültek Krisztus Jézusban. Azért talál a következő Iráshely különösen reájuk: „És semmi átok nem lesz többé [Jehovától a hű népén]; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és szolgái szolgálnak néki, és látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz." (Jel. 22 : 3, 4) Mivel ez a mindenható Isten csatája, mozdulatokat végeztet most az ellenséges haderőkkel és a csapdába vezeti őket, amelybe biztosan bele esnek, s ez az Úr ellenségeinek biztos pusztulását fogja előidézni.

13 Az összegyűlt Júdabeliekre nézve természetesen egy nagy megkönnyebbülés volt Jehova ihletett igéjét az ő szolgájától hallani, s éppen így nyujtanak nagy megkönnyebbülést és bizalmat most a Legfelségesebb királyiszékétől származó bátorító szavak a választott szolgája, Krisztus Jézus szájából Jehova templomba összegyült népének. Isten népének akkor nem lehetett időt vesztegelni, s biztosan most sem szabad azt pazarolni, hanem a lövegeket — képletesen szólva — jól elő kell készíteni, mielőtt lövésre kerülne sor. Hasonlóképpen kell most Isten népének készen állania. Az ellenségnek csak nagyon rövid idő állott rendelkezésére a felvonulásra, s éppen úgy nagyon kevés idő van engedve az ellenségnek a felvonulásra, s mialatt ez történik, Isten népe tagjainak ideje és alkalma van Isten igéjének a tanulmányozására és megfontolni, hogyan hajthatják végre akara tát, tehát ideje és alkalma, hogy magát rendszeresen és hatékonyabban megszervezze a szolgálatra s igy kimutassa hitét Istenben és az Úr Jézus Krisztusban és az ellenséggel szembeni bátorságát.

14 A Júdabeliek azutáb biztosítva lettek, hogy a harc nem az övék, hanem Isten harcol érettük. Éppen így tudják mára a Jehovát dicsőítők és a nekik szolgálók, a templomsereg és a társaik, hogy a közeledő csata nem az övék, hanem az Istennek az ügye. Azután a következő további utasításokat adta Jehova a Júdabelieknek szolgája által: „Holnap szálljatok szembe velük! Imé ők a Cic hágóján fognak felmenni, és rájuk találtok a völgy szélénél, Jeruel pusztájával szemben." — Krónika II. 20 : 16.

15 Ugyanabban a pillanatban, mikor az Úr üzenete elhangzott az összegyült Júdabeliek előtt, felsorakozott az összeesküdt és szövetséges ellenség a Holttenger nyugati partvidékén, amely több mint 300 méterrel alacsonyabban fekszik a Földközi tengernél. Ebben az időben tehát a Júdabeliek több mint 900 méterrel a tenger szine felett tartozkodtak, tehát az ellenség felett. Ahelyett, hogy beásták volna magukat Jeruzsálemben, kivonultak az Úr parancsára e hűségesek és társaik az ellenséggel szembe, hogy nyiltan megmutassák magukat neki. Igy áll most Isten felkent maradéka Krisztus Jézussal Sion hegyén, „magas és fennséges" helyen, az Úrnál az ő templomában, magasan az ellenség felett. (Ésaiás 6 : 1; Jel. 14 : 1) A ravasz, támadásra felvonuló ellenséges haderők a földön vannak a mélységbe süllyedve, és Sátán gonoszságának a porában fetrengenek s az ő szolgálatában. Következőleg semmit sem tudnak Jehováról és feltett szándékáról; Isten törvénye teljesen leplezett előttük. Most pedig ebben a süllyedt és szenyes állapotban vonulnak fel, mohó és brutális kezeiket véröntásra emelve.

16 Jahaziel nem láthatta az ellenséget, mivel ez a mélyedésben volt. Mindazáltal Isten ihlette őt a beszédre, s az ellenség pontos helyzete feltáratott előtte, ami azt mutatja, hogy Jehova az ellenséget figyeli és népét kellőképpen kioktatja az ellenség mozdulataira és szándékára vonatkozólag. Éppenezért a jövendölések a multban azok oktatására lett feljegyezve, akik most a földön élnek és Istenhez ragaszkodnak. (Róma 15 : 4) Az egyesült ellenség abban az időben Cic sziklás lejtőjének a közelében tartozkodott, „Cic hágóján". E szónak a jelentése „zománc, csillám, csillogás vagy viszfény", és valószinű a helység lett úgy nevezve, mivel az a Holttenger nyugati partján volt és a napfény a tengerről visszaverődött rája. Az ellenség állását egész pontosan meg kellett állapítani, s így az Úr megmondotta az Izráelitáknak vagy Júdabelieknek, hogy hol található az ellenség, amidön igy szólt: „És rájuk találtok a völgy szélénél [a völgyszoros végénél; *Menge*], a Jeruel pusztájával szemben." A „Jeruel" név jelentése „Istentől alapitva [vagy tanitva] vagy „istenfélelem". Amit Jehova nemsokára azután ezen a helyen arra az ellenségre hozott, „megtanitotta" biztosan őket és másokat Isten félelmére és nagyon megerősítette mindazok hitét, akik Isten akaratának a cselekvésére vállalkoztak s annak keresztülviteléhez láttak. Mivel e jövendölésnek a beteljesedését látjuk, tudjuk, mi fog nemsokára történni, tudjuk, hogy mindenkinek be fogja bizonyítani, hogy Jehova a mindenható Isten és bizonyára minden élő teremtményt meg fog tanítani őt félni, s hogy a mindenható Jehovába vetett hitüket teljesen megerősíti. Ily módon fogja elfoglalni Jehova neve a kellő helyet az ilyenek szivében.

17 A Júdabelieknek rövidesen azután adott utasítások különösen a jelenkor templomosztályára vonatkoznak; hiszen azok a hű Júdabeliek előképei vagy példái voltak Isten most földön élő hű népének. (Kor. I. 10 : 11) Jehova azután igy szolt követe útján a Júdabelieknek: „Nem kell néktek harcolnotok [nem a ti dolgotok ebben az ügyben *harcolni*; *Zürcher* rev. Biblia], hanem csak álljatok veszeg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok, Júda és Jeruzsálem ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert Jehova veletek lesz.": — Krónika II. 20 : 17.

18 Mégha egyesek a Júdabeliek közül teljesen fel voltak is szerelve fegyverrel, nem volt szükség azt használni. Ez Jehova harca kellett legyen, s ez az ő csatája is volt. S ezt a zsoltáros a következő szavakkal fejezi ki: „Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. Mert nem az ivemben bizom, és kardom sem védelmez meg engem. Hanem te szabaditsz meg minket szorongatóinktól, és gyülölőinket te szégyeníted meg." — 44. zsoltár 6—8.

19 Ugyanez vonatkozik most a maradékra, az ellenjelképes Júdabeliekre. Nem látják szemmel láthatólag az ellenség közeledtét, de az Isten igéjében vetett hit által tudják, hogy az ellenség minden oldalról közeledik. Noha Armageddon direkt szembenéz a hűségesekkel, mégis jól tudják, hogy nekik sines szükségük a harchoz testi fegyverekre, sem más hasonló felszerelésre, mert az olyant nem használhatják fel. Számukra nagy vigasztalást jelent Jehova Istentől Krisztus Jézus által teljes bizonyosságot bírni, hogy ez Jehova csatája. Miként Jehova prófétája beszélt, úgy beszél ő is most népéhez: „Álljatok veszteg (Foglaljátok el állásotokat; angol *Rotherham*)." Figyeljük meg, hogy Isten nem utasította a Júdabelieket fedezék vagy lövészárok építésére, hogy onnan figyelő nyiláson figyeljék az ellenséget, hanem arra szólította fel őket, hogy direkt a nyilt csatatérre kivonuljanak, ahol az ellenség látja és Isten népeként felismerheti, s ahonnan a Júdabeliek világosan szemlélhetik az ellenséget. Ezért lett megparancsolva a Júdabelieknek, hogy vonuljanak ki és menjenek le az ellenség elé. Az egyesült ellenség Izráel területére volt benyomulva, mindazáltal az Úr nem engedte őket oly közel, hogy Jeruzsálem városát csak láthassák is. Éppen így nem látja ma Jehova szervezetét mint olyat az egyesült ellenség, amely a vallásoskodókból, politikusokból, kereskedelmi óriásokból és más nyaktekerőkből áll; Ezek nem képesek ezt felfogni, hanem az Úr képviselői megsemmisítését elhatározva, felvonulnak ellenük. Jehova tanuit most az Úr nem arra utasítja, hogy egy vélt biztos, félreeső helyre elrejtőzzenek vagy a hasuknak éljenek, mint azt a római katolikus tömeg szerzetesei és apácái bevezették, s magukat kolostorok vagy más épületek vastag falai mögé bezárják. Akik az Urat szolgálják, azoknak az Úr képviseletében nem kell lassan eljárniuk vagy bocsánatkérően sompolyogniuk. Jehova tanuinak most ki kell vonulniuk, hogy az ellenséggel szembeszálljanak, állásukat nyiltan el kell foglalják, minden szem előtt, ahol láthat-

FEL

ják őket, s nyiltán, bátran és nyomatékosan ismertetniük kell Jehova Isten üzenetét, nevét és királyságát hirdetvén. Miképpen Dávid félelem nélkül kivonult, hogy a Filiszteusok óriása ellen harcoljon, s bizodalmát teljesen Jehovába helyezte, úgy lép most a nyilvánosság elé Isten népe a nagyobb Dávid vezetése alatt, teljesen az Úrban bizván.

[20] A Júdabeliek a csata helye vagy vidéke felé kellett vonuljanak, ott az ellenséggel szembe kellett nézniük, s miután a meghatározott helyet elérték, engedelmeskedniük kellett a parancsnak: „Álljatok veszteg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok!" Ez a kép Jehova most földön tartozkodó népe különös javára lett bemutatva, az Ige kimondva és feljegyezve.

[21] Egy másik például szolgáló eset a Vörös tengernél történt, amidőn népét Isten Egyiptomból kiszabadította. (Mózes II. 14 : 13—15) Isten népe ma nem szabadulhat meg azáltal, hogy embereknek tulajdonít üdvösséget vagy zászlók előtt tiszteleg; hanem a szabadulás egyedül Jehovától jöhet Krisztus Jézus által.

[22] „Jehova szabadítása", amelyről e szövegben szó van, nem jelenti az embereknek a halálból való szabadulásukat a Krisztus Jézus kiontott vérébe vetett hitük alapján. Jehova tanui ebben már részesültek az igazolás által s amennyiben újteremtésekké lettek és kiválasztattak Jehova neve számára. „Szabadulás" e szöveg értelmében a Sátán szervezetének vagy berendezésének a hatalmából való szabadulást jelenti, amely intézmény Isten felkenteinek a megsemmisítésére törekszik. Jehova az iránta hű népét megszabadítja és általviszi a nagy napja csatáján: „Jehovától van a szabadítás; a te áldásod népeden van." (3. zsoltár 9; *Elberfeldi* f.) „Aki körül robogsz lovaidon, diadal-szekereiden szabadításra." (Habakuk 3 : 8; *Elberfeldi* f.) „Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg felderül, mint fényesség az ő igazsága, és szabadítása, mint a fáklya tündököl." (Ésaiás 62 : 1) „Mert eljön az Úr és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon, a harcnak napján." (Zakariás 14 : 3) Így oktatta ki Isten előre népét Jeruzsálemben. Hasonlóképpen oktatja ki most az övéit előre, biztosítván őket, hogy a most küszöbön álló harc nem az ő ügyük, amelyben a saját erejük által kellene győzniük, hanem ez Jehova harca, miértis figyelniük és szabadulásukat végig kell nézniük, amely szabadításban a mindenható Isten karja által részesülnek.

[23] Jehova szelleme vezetése alatt azután Jahéziel megismételte a már előbb mondott szavakat: „Ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenük, mert Jehova veletek lesz." Ez tehát világosan azt látszik mutatni, hogy mostan, 1938-ban Isten népe elérte az ellenjelképes „holnapot", azt az időt, amidőn „ellenük kell menjen", illetve az ellenség ellen kell vonulnia. A Washingtoni kongresszuson történt 1935-ben, hogy az Úr a közvetlen azután kiadottakkal a római kat. hierarchiát az ellenjelképes Filiszteusokként ismertette, ezt a vallásos tömeget leleplezte s az újabbkori Edomitákként ismértette. E gonosz társaság ellen parancsolja meg népének most Isten, hogy „kelljen fel ellene harcra"! (Abdiás 1) Ezért Isten népe nem szabad féljen és rettegjen, amidőn az ellenség diesekvő és istentelen akcióját látja; hanem a hűségesek bátran az ellenség ellen kell menjenek, a Királyt és királyságát hirdetvén, miáltal Jehova nevét igazolja. Jehova hű tanui most az ő biztosítékát bírja: „Jehova veletek lesz." Jehova az, aki nekik, az ő hűségeseinek mondotta: „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; úgy hogy bizvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nékem?" (Zsidók 13. : 5, 6) Amidőn a hűségesek bizalommal Jehovához ragaszkodnak és minden időben ígéreteire gondolnak, „ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?" (Róma 8 : 31), előretörnek. Így Jehova biztos ígéretet nyujt, hogy népét teljesen támogatni fogja; ez bátorságot önt belé, s ezért menetel előre bizalommal és az Úr örömében.

[24] Jehova a szavát adta, hogy a benne bizó és őt elismerő népét vezetni fogja. (Példab. 3 : 5, 6) Jósafát király azonnal felismerte, hogy a Lévita által kapott üzenet Jehovától jött. „Akkor Jósafát meghajtotta fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborultak Jehova előtt és imádták Jehovát." (Krónika II. 20 : 18) Jósafát szivében semmi kétség nem volt, s azért nem is fordult az üzenet ellen. Elismerte, hogy a „felsőbb", a legfelsőbb hatalom az engedelmes szolgája, Jahéziel által szólott, és a fejével a föld felé hajolva, hittel és hálatelt szívvel imádta ott Jósafát Jehovát. A kapott üzenet minden dicsőséget és tiszteletet Istennek adott, nem engedett megalkuvást az ellenséggel és ezért Jehova nevének az igazolására szolgált. Az egész ott álló nép követte Jósafát példáját és imádta Jehovát. Az összes többivel együtt Jahéziel Isten temploma felé imádkozott, mivel Isten megígérte, hogy megmutatja hatalmát népe értekében és az ellenség ellen: „Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet. Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem lelkemben erő támadt." — 138. zsoltár 2. 3.

[25] Istennek most földön élő szövetséges népe világosan felismeri, hogy ez a régen feljegyzett üzenet az ő tanulságára lett kihirdetve, s ezért szintén imádják Jehovát szellemben és igazságban. Teljesen benne bizva, Jehova „szokatlan munkájára" szentelték magukat és megteszik részüket, nevét és királyságát hirdetvén. Tudják, hogy Jehova Armageddonban, a mindenható Isten nagy napja csatájában véghez viszi „hallatlan dolgát" s így naggyá teszi nevét, s hű szolgái most elhatározták, hogy nevét mostantól fogva a csata megvívásáig hirdetni fogják.

[26] Jahéziel volt az az eszköz, akit Jehova felhasznált üzenetének szövetséges népéhez való közvetítéséhez, s ebben a vonatkozásban az Úr csatornáját vagy eszközét szemléltette, a Társulatot vagy a „hű és bölcs szolgát" mint egészet és azt az eszközt, melyet ez a szolga felhasznál az Úr utasításainak a néphez való közvetítésére. Más Lévíták jelen voltak a templomban; ezek ugyan nem voltak Asáf fiai, mindazáltal részt vettek az Úr dicsőítésében: „A Kéhátiták fiai közül és a Kóriták [Lévi dédunokájának, Koré utodai] fiai közül való Lévíták pedig felállottak, hogy Jehovát, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérjék." (Krónika II. 20 : 19) Kóré lázadásának az idején s az utánna következő pusztulásakor Kóré e fiai el kellett különítsék magukat lázadó apjuktól s ezáltal elkerülték pusztulásukat, mivel hűek maradtak Istenhez. (Mózes IV. 16 : 1—35) Ezért lettek megtisztelve a templomi szolgálattal a Jehovához hű maradt Kóriták. Hémán, a főénekes több zsoltár írója volt; ő Kórita volt, s egyesek a Kóriták közül templomi ajtonállók voltak. (Krón. I. 6 : 33-35; 9:17-19; 26: 1-19) Mindezek a templomi énekes Lévíták a belső udvarban elől állották és rendszeres éneklői voltak Jehova dicsőségének a szentélyben. Ez arra mutat, hogy az Úr egyetlen teremtményt sem részesít kiváltságban, sem nem tanusít valakivel szemben előítéletet a családi tartozandósága miatt. Egyideig szülők és gyermekeik kezdték az igazságban az Urat követni és Jehovát dicsőíteni; azután pedig a szülők elestek, mialatt a gyermekek hűek maradtak az Úrhoz. Ezt a Kóriták árnyékolták elő. Isten megtiszteli azokat, akik őt tisztelik, hozzá hű maradván. A templom előtt állók mindannyian Jehova dicsőségét énekelték „nagy felszóval". Nem rejtették el magukat az ellenségtől való félelemből, sem nem énekeltek lassan, hogy fel ne izgassák az ellenséget. A győzelembeni hitükben előre ünnepelték Istennek az ellenség feletti győzelmét. Hasonlóképpen hisznek meg teljesen Jehova tanui Jehovában és Krisztus Jézusban; biztosak az Úrnak az ellenség feletti győzelmében és tudják, hogy Armageddon nem sokára meg lesz víva s ez a csata a győzelem színhelye lesz. Magukat az Úr szol-

FEL

gálatának szentelik és teljes bizalommal folytatják tevékenyen a bizonyságtevés végrehajtását. Ezt pedig a királyság üzenetének nyilvános, nem titkos, nyilt és „nagy felszóval" való hirdetése által cselekszik. Ezek nyiltak és őszinték az itélet e napján (János I. 4 : 17, 18), és nem hajlandók tompitani az üzenetet az ellenségtől való félelemből. Jehova tanui az Úrba biznak teljes szivvel és felismerik öt minden utaikban, miértis biztositva vannak, hogy Jehova az utaikat irányitja s nekik oltalmat és szabadulást szerez.

[27] A Júdabelieket az az őszinte vágy lelkesitette, hogy az Úrtól nyert utasitások iránti engedelmességből kivonulnak a csatatérre. Nekik a következő reggel fel kellett vonulni, s kétségkivül nagyon keveset aludtak. Az éjszaka folyamán a hű Júdabeliek bizonyára felkészültek a holnapi felvonulásra, s ezért meg van irva: „És reggel felkészülvén, kimentek a Tékoa pusztájára; és mikor kiindultak onnan, megállt Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bizzatok Jehovában a ti Istenetekben, és megerősittettek; bizzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek." (Krónika II. 20 : 20) Ha a sok kicsinyre és az anyanyuk karjában lévő legkisebbekre gondolunk, ennek a tarka tömegnek nagy utat kellett megtenni gyalog Jeruzsálemtől a csatatérig. Tékoa elérésére Betlehemen kellett keresztül menniük. Az előre megkapott utasitások szerint korán reggel felkeltek és kivonultak egyenesen a csatatér felé, hogy idejében megérkezzenek és tanui legyenek, hogy az ellenség haderői a mindenható Isten ereje által hogyan veretnek meg. Nem volt szükség őket felindítani; teljes készséggel voltak az indulásra; s igy mondja a Zsoltáros a korunk hűségeseiről is: „A te néped teljes készséggel siet sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben [a szentség szépségében; *angol Biblia];* hajnalpir méhéből [korán, illetve Krisztusnak az ellenségei közötti uralmának a kezdetén] leszen ifjaidnak harmatja." — 110. zsoltár 3.

[28] A pusztaság Tékoától keletre feküdt, attól a helytől, ahol az Izráelitáknak az ellenséggel találkozniuk s annak pusztulását végig kellett nézniük. Korán reggel megalkották a menetet a Júdabeliek vagy Izráeliták és elindultak, s a Jeruzsálem kapuin való kivonulásuknál lépett elő Jósafát és szólott a néphez. Neki mint azok példájának, akik Istenben hittek, kötelessége és kiváltsága volt másoknak szóval és cselekedettel megmutatni, hogy tökéletesen megbizik Jehovában és örömmel engedelmeskedik Isten parancsainak, amelyek a népnek Isten prófétája által adattak. Igy Jósafát király a maga feladatának tekintette a nép erősitését és bátoritását. Hasonlóképpen sziládítja és erősiti most Krisztus Jézus, a királyok nagy Királya a templomban hű követői, a maradék hitét őket minduntalan Jehova jövendöléseire emlékezteti és feltárja előttük, hogyan teljesülnek a jövendölések. Amidőn Jósafát ott állott, nemcsupán az Úr Jézus Krisztust szemléltette, hanem a templomsereg tagjait is az egymáshoz való helyes vonatkozásukban. A városból kivonuló népnek mondotta Jósafát: „Hallgassátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók!" Ezek a szavak arramutatnak, hogy a kapuban „idegenek" is voltak, akik Jósafát szavait hallották, s ezek az idegenek jelenben a jóakaratú embereket ábrázolhatták, a „más juhokat", a Jonadábokat, akik most hallgatnak és az Úr szavaira figyelnek. A csata napja közel volt, s a Szentirásban adott figyelmeztetéssel összhangban a templomosztály tágjai most kellene „intsék egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közel van". (Zsidók 10 : 25) A templomsereg minden egyes tagjának bátoritani kell a többieket és utalniuk kell arra a tényre, hogy a királyság mindennél értékesebb s hogy a királyságban részt vehessünk, most teljes hűséget kell tanusitanunk Jehova iránt. Tudjuk, hogy a nagy nap csatája közel van, s azért a maradék minden egyes tagjának kiváltsága és kötelessége, hogy testvéreit éberségre és hűségre buzditsa.

[29] Jósafát nem lépett fel nagyzolóan, mellét vagy állát kidüllesztvén, hogy a maga fontosságával benyomást gyakoroljon a népre és megértesse vele, hogy ő a vezérük mindazoknak, akik az ellenség ellen vonulnak s azt megverik. Nem mutatott uralomravágyó „választott-vén" szellemet Ellenkezőleg, Jósafát elismerte Jehovát, alázatosan meghajolt előtte és igy szólt a néphez: „Bizzatok Jehovában, a ti Istenetekben, és megerősittettek!" Itt a Jehovában való bizalomra intette őket; s igy kell most intsék egymást a templomsereg tagjai. Istenbe vetett igaz hite kellett legyen ennek a civil sokaságnak, hogy minden katonai kiképzés nélkül és minden valódi hadifelszerelés nélkül felvonuljanak egy állig felfegyverzett hadsereg ellen. Éppen igy áll a helyzet ma is Isten népe tagjaival. Ezek látják, hogyan vonul fel ellenük az elvetemültek hadereje a rombolás minden lehető eszközével felszerelve, s Jehova tanuinak nincsenek testi fegyverei, sőt ha volnának, akkor sem használhatnák. Jehova tanui nem is szabadna megzavarodjanak, elfogódjanak, nyugtalankodjanak és izguljanak, sem pedig céltalanul futkossanak, hanem járjanak el megfontoltsággal és meggondoltan. „Aki hisz, nem fut félénken." (Ésaiás 28 : 16) Mit várhattak a Júdabeliek, ha a Jósafát szavai szerint Jehovában biztak'? „És megerősittettek" az Úr országában vagy szervezetében. Az Istenbe vetett hit hiányának éppen az ellenkezője lett volna a következménye, és nem vétettek volna fel állandó tartozkodásra Isten szervezetébe. Akik Jehovában biznak és bizodalmukat bebizonyitják, a parancsaival összhangban hűségesen neki szolgálván, örökre az ő szervezetében maradnak. — 101. zsoltár 6.

[30] A most földön tartozkodó templomsereget nyomatékosan emlékeztetjük az Úrba vetett hit, az Igéja tanulmányozásának és az arra való épités fontosságára. Hinni vagy bizni engedelmességet jelent, és semmilyen más módon nem lehet bebizonyitani a hitet. Krisztus Jézus a templomban van, ahol összegyűjtötte népét, és megparancsolja, hogy egész népe teljes egységben legyen. Mindannyian békességben kell egymással lakozzanak és azért imádkozzanak, hogy békesség legyen a saját soraikban és „más juhokkal". (122. zsolt.) Aki a templomban nyugtalanságot szit vagy gonoszul cselekszik, annak hiányzik a hite vagy a meggyőződése, és Krisztus Jézus kijelenti, hogy az olyanokat összegyűjti és a külső sötétségre veti. (Máté 13 : 41) Hogy valaki a Szentirás értelmében higyjen, elméjében kell tartsa Isten igéreteit és egész figyelmét a királyságra kell irányitsa, mivel a királyság az egyedüli, ami figyelemre érdemes. Ez azt jelenti, hogy az ilyennek a királyság érdekei teljesen szivéhez nőttek s becsületesen és őszintén igyekszik védelmezésére és előmozditására, Isten akaratát megismervén és cselekedvén. Egyesek a Jeruzsálem kapuin kivonuló tömeg közül zúgolódhattak vagy panaszkodhattak. Tételezzük fel azonban, hogy a következőképpen beszéltek egymás között: „Nézd csak meg annak az asszonynak a ruháját! Mennyivel szebb, mint annak a ruhája, aki mellettem megy! Ez úgy néz ki, mint egy utcai lány. Én nem akarok vele egy sorban menni." Tegyük fel, hogy a férfiak igy szóltak volna egymás között: „Ti nem értek semmit! Nézzetek meg engem! Én egyike vagyok az előkelőknek, s nektek hozzám hasonlóan kell cselekedni, mert én itt egy fontos személyiség vagyok." Ha lettek volna ilyenek azokban a sorokban, Jósafát azonnal eltávolitotta volna őket a seregből. Az a menetelő sereg egyetértésben vonult ki és közreműködött az éneklésben. Egy nagy krízis volt közel, s a Júdabeliek mindenike azonnal kész kellett legyen meghallani és követni a kapott parancsokat és utasitásokat. Ma ennél sokkal nagyobb krízis van itt, s a templomsereg minden tagja az Úrra kell irányitsa szemeit, figyelniük és gyorsan követniük kell utasitásait. Mindig Isten igéreteire kell gondolniuk, nem valamilyen badarsággal, hanem az igazsággal kell eltelve legyenek, s gondolataikat nem szabad jelentéktelen dolgokon legeltetni. Ezek kivonulnak, hogy szemléljék az Úr aktusát a minden idők legnagyobb csatájában, s a biztonságuk és szabadulásuk az Istenbe és Királyába vetett igaz hitüktől s az iránt uk való feltétlen hűségüktől függ.

FEL

[31] Jósafát király volt a Jeruzsálem felvonuló népe felett. Egy Lévita, az Úr szolgája elmondotta a prófétai üzenetet. Jósafát nem próbálta önmagát felmagasztalni, hanem éppen ellenkezőleg, mint egy így szólott: ‚Bizzatok Isten prófétájában', abban a Lévitában, aki hozzátok szólott! Esetleg lehettek egyes beképzelt „bölcsek" a seregben, akik beszélni akartak: de nem hittek bennük. Csak Jehova prófétájának hittek. Isten népének ma szintén hinnie kell Jehova prófétáiban, akik régen irtak Isten szelleme ihletése szerint s akik Isten most földön élő és benne bizó népe érdekében irtak. Az Úr a templomban most feltárja népe előtt e jövendöléseket és ezek jelentőségét, s ezt az összekötő csatornája által teszi. Ha az Úr népe között egyes prófétálni próbáló „bölcsek" vannak, csak szellőztessék magukat; az Istennek szentelt nép azonban ne adjon hitelt az ilyeneknek. Az igazi imádók Jehova üzenetében kell bizzanak. Isten most nem ad ujabb jövendöléseket ihletés által, hanem Krisztus Jézus által beteljesíti a „régen feljegyzett" jövendöléseket és feltárja azok értelmét mások előtt, akik az ő tanui a templomban. Isten ma nem támaszt prófétákat; s ha valaki magát most prófétának állítja, mindenki tudhatja, hogy az ilyen egy balga ember és hamis próféta, ahogy azt Jézus előre megmondotta. (Máté 24 : 24) Istennek mindazáltal van egy összekötő csatornája, amely által világosan ismerteti, hogyan teljesednek a régi próféták ihletett szavai, s a templomsereg vagy a maradéknak hinnie kell ebben az összekötő csatornában mint a nagy próféta, Krisztus Jézus által használt eszközben, hinnie kell a feltárt jövendöléseket s ezekkel az Úr által feltárt jövendölésekkel összhangban kell eljárniuk. Ez a „vég ideje" és Istennek a jövendölési feltárására rendelt ideje, és a maradék számára ennek tanulmányozására és az ily jövendölések helyes értelmének a megszerzésére s azután az Isten parancsainak tevékeny követése által e jövendölésekbe vetett hitét vagy meggyőződését gyakorolja. — Dan. 12 : 4—9.

[32] Nyilván vannak olyanok, akik magukat az igazságban és a templomban lévőknem állítják, de nem tanulmányozzák gondosan a jövendöléseket és az azok megmagyarázására kiadottakat Ezek azon feltevésből indulnak ki, hogy az igazságot ismerik s ezért nincs szükségük a tanulmányozásra, sem arra, hogy figyelembe vegyék azt, amit most az Úr kegyelmesen feltár. Az ily viselkedés nagyon helytelen részükről s egy romlást hozó tévedéshez vezet, amelyben akik kitartanak, teljes pusztulásba jutnak. Amit az Úr e napokban kihirdetés végett népének ajándékoz, szellemi eledelt képez az elme számára, hogy Isten népe fel legyen szerelve a Szentirásban adott és az Úr Jézus Krisztus által kijelentett utasítások végrehajtására. A Szentirás figyelmeztetése így hangzik: „Tanulmányozz, hogy magadat Isten előtt becsületesként mutasd be." (Tim. II. 2 : 15; *angol Biblia*) Az emberek elismerésének semmi jelentősége és értéke nincsen, de az Úr elismerése mindennél fontosabb; s ezt az elismerést csak Istennek a népe számára lefektetett akarata megismerése s annak szorgalmas cselekvése által lehet megszerezni.

[33] ‚Az ő prófétáiban' és az általuk feljegyzett Igében ‚bizni' jólétet hoz magával. Jehova természetesen győzelmet arathatott volna az ellenség felett tekintet nélkül, hogy a Júdabeliek hittek vagy sem; de a hitük hiánya számukra nagy vesztességet jelentett volna a jólét és siker helyett. Hinni és e hit szerint cselekedni Isten dicsőítését jelentette, s ez számukra védelmet, oltalmat és szabadulást kellett hozzon és részt kellett vegyenek a diadalmas győzelmének a zsákmányában vagy gyümölcseiben. Figyeljük meg a siker és áldások példáját, amely azoknak jutott osztályrészül, akik Babilonból visszatértek és a templomot felépitették. „És a zsidók vénei építették [a templomot] és jó szerencsések voltak Aggeus próféta és Zakariás, Iddó fia prófétálása [amelyben hittek] folytán, és megépitették és elvégezték Izráel Istenének akaratából, és Círus, Dárius és Artaxerxes perzsa királyok parancsolatjából." — Ezsdrás 6 : 14.

[34] A Jehovát dicsőítő Júdabeliek, a maradéknép most a szövetkezett ellenség, illetve a megsemmisitésükre összeesküvő kereskedelmi, politikai és vallási csoportok elleni felvonulásukon úgy kell imádkozniuk, amint arra az Úr utalt, a következő imát szemük elé tárván és szájukba adván: „Oh Jehova, segits most; Oh Jehova, adj most jó előmenetelt!" — 118. zsoltár 25.

[35] Arra való tekintet nélkül, hogy mit cselekszenek más teremtmények a földön, megsemmisiti az ellenséget a szent neve igazolására. De kizárólag azoknak lesz sikerük vagy részesülnek jólétben, akik teljes hitbéli engedelmességet tanusitanak Istennek a jövendölésekben feljegyzett Igéjével szemben s ezek részesülnek diadalmas győzelmének a gyümölcseiben. Miatt a felkentek a végütközet felé menetelnek, mindannyian teljesen zárt egységben kell legyenek, mivel az Úr ezt megparancsolta. Ezek részt kell vegyenek a régen feljegyzett jövendölések teljesülésében, mégpedig miatt ezek beteljesednek, hinniük kell Isten Igéjében és azzal összhangban kell viselkedjenek, ha jólétben akarnak részesülni.

[36] Miután Jósafát utasítást és tanácsot adott a népnek, néhányat kiválasztott egy rendkivüli szolgálatra: „Tanácsot tartván pedig a néppel, előállította az Úr énekeseit (És miután a népnek tanácsot adott, rendelt olyanokat, akik Jehovának kellett énekeljenek; *angol Rotherham*), hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén és mondják: Tiszteljétek Jehovát, mert örökkévaló az ő irgalmassága!" — Krón. II. 20:21.

[37] Kétségkivül Jahaziel is ez énekesekhez tartozott, aki egyike volt Asáf fiainak (Krón. II. 35 : 15), és más Léviták is, akik bizonyára mindannyian kivülről tudták a temploménekeket és semmilyen éneket nem szoktak énekelni az Ördög tiszteletére. Az ebben a szövegben használt „énekesek" szó magában foglalja a vándorzenészek gondolatát, akik helységről helységre járnak. (Krón. I. 25 : 6, 7) Az énekeseknek „a szentség ékességét kellett dicsérni", ami Jehova Isten dicsőítését jelenti, aki valóban a „szentség ékessége". Jehova a szentsége és szépsége miatt elsoper minden szentségtelen dolgot és berendezést, mint pl. a Jehova szervezete elleni ördögi vezéreket. Azok az énekesek világosan a felkent maradékot, az ellenjelképes Lévitákat szemléltetik, akik a templomban megtisztittattak és most igazságban visznek áldozatukat Jehovának, amely áldozatok abból állanak, hogy éneklik a szentségének az ékességét. (Mal. 3 : 3; Zsidók 13 : 15; 110. zsoltár 3; 29 : 2, 3) Azok az éneklő Léviták nyilván templomi ruhájukba voltak öltözve, „szent ékességben", ami a templomosztály tagjait illusztrálja, akik magukat most teljesen az Istennek és Királyának szenteltekként ismertetik. Ezek nem azért vonulnak ki, hogy az emberek megcsodálják, hanem az Úr örömére, s hogy a szemlélők láthassák, hogy nekik Isten és Krisztus szolgálatában telik örömük és örömmel magukra veszik a gyalázatot, amely az Úrra esik." — Róma 15 : 4.

[38] Kétségkivül voltak néhányan felfegyverzett férfiak is e Júdabeli sereg között, mivel meg van irva, hogy az énekesek a „felszerelt sereg előtt mentek". Ezáltal az Isten temploma és a szolgák az ő templomában, akik az ő nevét magasztalják, a hadifelszerelés elé lett helyezve, ami azt mutatta, hogy a nép a hitét Jehovára és nem önmagára vagy valamely földi hatalomra alapozta. Az énekesek teljesen összhangban, harmonikusan kellett énekeljenek, mivel be voltak gyakorolva és meg volt nekik parancsolva ezt mondani: „Dicsérjétek Jehovát!" Ahelyett, hogy mindenik a saját énekét vagy kompozicióját énekelte volna, teljes összhang és egység mutatkozott a cselekedetben. Nekik énekelni kellett: „Adjatok hálát Jehovának!" (Az *Elberfeldi B.* széljegyzete és a *Parallelbiblia* szerint.) Igy hálát adtak Jehovának előre az ellenség feletti győzelmére és a szabadulásukra várván s ezáltal kimutatták, hogy hittek és meghiztak Jehovában és prófétáiban. Ezt is énekelték: „Mert örökkévaló az ő kegyelme"; s ez azt mutatja, hogy Isten kegyelme sohasem hagyja cserben azokat, akik Istennek engedelmeskednek. Isten népének akkor nagyon nagy

FEL

Az ő háborúja

IV. rész

„Ne féljetek... a harc Istené!" — Krónika II. 20 : 15.

JEHOVA ISTEN Jósafáttal, a többi Júdabeliekkel és ellenségeikkel egy prófétai képet alkotott, amely pontosan szemlélteti azt, ami a földön most lejátszódik, amidőn Isten felkent szolgái az áruló, a romlásukat előidézni megkísérelő ellenségükkel való találkozásra kivonulnak. Az a kép most oly felvilágosítással szolgál, amely az összes felszenteltek számára felbecsülhetetlen értékkel bir. Isten szövetséges népe, a Júdabeliek a prófétai képben katonai rendben vonultak ki Jeruzsálem kapuin, felvonultak, hogy szembekerüljenek az ellenséggel és meglássák szabadításukat a mindenható Isten keze által. Az élen menetteltek az énekesek és énekelték Jehova dicsőségét. Az énekesek után következett a tarka sereg vagy a népsokaság, amely az ellenség erejével összehasonlítva valószínűleg nagyon jelentéktelen volt. Az a júdabeli-tömeg férfiakból, asszonyokból és gyermekekből tevődött össze, és voltak közöttük idegenek is, akik nem voltak Júdabeliek. Az ezt a nyomorúságosnak látszó kis sereget irányító bölcsesség és hatalom emberi szemek előtt láthatatlan volt; de Jósafát és a vele lévő nép teljesen hitt és megbizott a legfelsőbb hatalomban és örömmel követték a vezetést. Egy másik alkalommal Jehova Elizeust és szolgáját látomásban részesítette az őket oltalmazó hatalmas mennyei sereget illetőleg. Most pedig, az Elizeusmunka záró napjaiban Jehova szellemi látomásban részesíti felkent maradékát és annak társait a mennyei hadseregre vonatkozólag, amely megvédelmezi és megoltalmazza őket s Jehova Isten dicsőségére győzelmet arat. Jehova Isten most Krisztus Jézus és a mennyei szent angyalok által kéviselve a régi korokhoz hasonlóan járja körül földi seregeit és minden lépését irányítja azoknak, akik az Urat szeretik és neki szolgálnak.

[2] A gyakorlott énekesek, akik az élen haladtak és tudták, hogy a győzelem biztos, adott jelre biztosan rázenditettek egy a Legfelségesebbet magasztaló énekre, s énekeiket kétségkívül teljes áhitattal és Jehova magasztalására énekelték: „És amint elkezdték az éneklést és a dicséretet: Jehova ellenséget szerzett az Ammon fiai és a Moábiták és Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jöttek, és megverettek." (Krónika II. 20 : 22) Annak tudata, hogy az Úr Isten ellenséget szerzett az ellenség ellen, az lelkesitő, és hasznos lesz megszemlélni a kisérő körülményeket, valamint az ellenség szerzésének utját módját és annak eredményét. Ez a kora reggeli órákban történt, s abban a könnyű levegőben az énekesek énekei messze el kellett szálljanak Júda hegyei felett s az ellenség füleit elérték, mielőtt még az ellenséges haderőt láthatták volna. Az egyesült ellenséget irányító katonai sztratégáknak rendkívül szokatlannak kellett tünjön, hogy a Júdabeliek énekelve merészkedtek eléjük vonulni, s igy az ellenség a Júdabelieket és társaikat nyilván fanatikusoknak gondolta. Az ellenség csendben még nevetett is felette nyilván, hogy mennyire könnyű dolga lesz megsemmisiteni őket közeledtüknél. A mai események nagyon találó beteljesedését képezik annak a prófétai képnek. Isten népe most az Úr Jézus Krisztus — kinek oldalán a harcoló angyalok seregei állanak — parancsnoksága és vezetése alatt kivonul, hogy szembeszálljon az ellenséggel. Az ellenségek fenyegetődzései, hatalmuk kinyilatkoztatása, dicsekvésük és büszkélkedésük nem rettenti vissza a hűségeseket a felvonulásuktól. Ezek a hű szolgák Jehovába és nagy hadvezérébe vetik bizodalmukat, s tudják, hogy a győzelem biztos, mivel az a mindenható Isten csatája. Azért nem tarthatják vissza az éneklést, mivel megparancsoltatott nekik, hogy a Jehova neve tanubizonyságai legyenek. Ez az ellenjelképes Júdabeli sereg, Jehova hű tanui és társaik hangosan énekelnek és Jehova „szépségének ékességéről" beszélnek, dicsőséges Királyáról, királyságáról s mindazokról az áldásokról, melyek az engedelmes embereknek osztályrészül jutnak. Isten parancsaival összhangban beszélnek Jehovának a vallásöskodók és az ördög-vallás feletti bosszújáról, valamint a mindenható Isten igazi imádatáról, amely a vallásnak pont az ellentéte. A szövetkezett ellenségek, az ellenjelképes Ammoniták, Moábiták és a Seir hegyén lakozók tudomást szereznek az Istennek szentelt nép énekéről, s gunyolódnak, a markukba nevettnek s egymás között igy szólnak: „Milyen fanatikus, bolond társaság ez, hogy beképzelik maguknak, hogy szembe szállhatnak velünk!" Jehova tanuinak, az ellenjelképes Júdabelieknek az eljárása, üzenete és éneke a hitetlenek egész világa előtt nagyon szokatlannak tünik. Az üzenetnek házról-házra való hordása és az emberek előtt való hirdetése s Jehovának dicsöitő énekekkel való magasztalása a hűségesek kivételével mindenki előtt nagyon szokatlan munkának tünik. Ez Jehova munkája, és ez valóban „szokatlan munka".

[3] Az énekesek által vezetett Júdabeliek Jehovát magasztalták, s a mostani ellenjelképes Júdabeliek is Jehovát magasztalják, aki ‚beszédét szájukba adta és hatalmas kezével fedte be őket', s az énekeik Jehova nevének a dicsőségét hirdetik, a haderői győzelmét és a Legfelségesebb nevének a teljes igazolását. Az előképes nép annakidején a csatatérre menetelt s éppen úgy menetel most az ellenjelképes nép a csatatérre, s hogy minden egyes mozzanat az ő akarata szerint történjen, Jehova megállapitja az időt szolgái minden lépése számára. Ő kényszeriti mindkét felet az állásába. Amidőn az Ammoniták és szövetségeseik tudomást szereztek a közeledő Júdabeliek énekéről, tanácsosnak tartották felkészülni fogadtatásukra, meglepjék és törbe ejtsék őket. Tény és valóság azonban, hogy Jehova Isten az ügyet elejétől vofogva irányította. Mozdulataikat irányitva, Isten a tört az ellenség és segédcsapatai ellen rakta le. A feljegyzés igy szól: „Jehova leselkedőket állitott fel." (angol *Rotherham; Parallelbiblia* szélj.) Az ellenség szövetkezett hatalmai azt gondolták, meg tették a kellő intézkedést, hogy egészen váratlanul a Júdabeliekre törhessenek és megsemmisitsék őket, mielőtt felismerhetnék helyzetüket. De elszámították magukat. Ezek a leselkedők főképpen az Ammoniták és Moábiták közül kellett álljanak; hiszen nyilván ezek akarták megszerezni maguknak a Júdabeliek és társaik megsemmisítésének a tisztességét, s ez a szándékuk világosan kitünik a prófétai kép 23. versében feljegyzett szavakból: Amint annakidején volt, úgy áll a helyzet ma is: a földi haderő nagy hadvezére mindent a népe javára irányított. A próféta a következő szavakkal irja le az ellenség eljárását: „Mert imé lelkem ellen leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; anélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék, Jehova! Bünöm nélkül egybegyülnek és készülnek ellenem; serkenj fel elömbe és lásd meg ezeket! Te, oh Jehova, Seregnek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg mind a nemzeteket [a Moábitákat és szövetségeseiket], ne könyörülj senkin, aki hamisságot cselekszik. Szela. Estenden [ha a sötétség bekövetkezik, ami az ellenjelképben 1919-ben történt, miáltal az ellenség elrejtőzni remélt] megjelennek [az ellenségek], orditanak, mint az eb [dörmögnek, morognak és orditanak; jajveszékelnek, mint azt a vén ‚parázna' teszi], körül járják a várost." (59. zsoltár 4—7) „Étel után barangolnak, s ha nem laknak jól, jajveszékelnek." — 59. zsoltár 16; *Schlachter*.

[4] Mint az akkor volt, most is Sátán képviselői azok, akik alattomos gyülölettel eltelve lesben állanak, hogy jogtalanul előnyt szerezzenek az igazakon. Sátán helyezte ezt a gyilkos szellemet az ellenjelképes Ammoniták, Moábiták és mások szivébe, hogy Jehova tanuit meg-

FEL

szüksége volt Isten kegyelmére. Ő az irgalmasság Istene, „aki irgalmat cselekszik ezeriziglen azokkal, akik szeretik és parancsait megtartják" (Mózes II. 20 : 6) A kegyelemre vagy irgalmasságra nem csak a templomseregnek van szüksége, hanem a „más juhok" ezreinek is, a nagysokaságnak, s ezek is részesülnek benne az Úrtól. Ez a kegyelem azt is megígéri, hogy Isten megszabadítja népét az ellenség elnyomó hatalmából, keresztül viszi a nagy nap csatáján és életben tartja.

[39] Már Jósafát uralma előtt ezer évvel megkísérelte az Ördög Izrael megsemmisítését. Hogy Jehova ezt a népet állandóan védelmezte és megszabadította, hogy szolgái legyenek, csakis a kegyelmének tudható be, amely — az Ábrahámnak tett ígéret szerint — az Igéjéért és nevéért mindörökre fennmarad. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! Hűséget mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Ábrahámnak, amint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben." — Mikeás 7 : 18, 20.

[40] Jehova most földön tartozkodó népe felismeri és értékeli Jehova irgalmasságát, aki ezt a népet elismeri és szolgálatára megtartja, hogy része legyen neve igazolásában. A *Watch Tower* 1928 december 15-i (*Az Őrtorony* 1929 februári) száma által az Úr kezdte feltárni az ő éveinek a földön, hogy egy néhányat közülük keresztülvisz Armageddonon. Ezután kezdett Isten népe világosabb értelmet szerezni, s így kezdték énekelni Jehova kegyelmét, irgalmasságát és jóságát, amely a Sionban összegyűjtött népét megoltalmazza, s ide helyezte Isten a maga nevét. Azonkívül tudtul adta az Úr, hogy ezeket nevének az armageddoni csata előtti igazolására használja s ebben alatta és utánna is részt nyernek. Ez igazságnak előttük való kinyilatkoztatása nagy kegyelem volt számukra. Isten kegyelmét és jóságát az igazságának kinyilatkoztatása kíséri. Miután Isten a jóságát éreztette 1918-ban és 1919-ben, őket kiszabadítván, hogy a tanui lehessenek, a hozzá ragaszkodók előtt az igazságának bő kinyilatkoztatását ajándékozta, miáltal feltárta előttük feltett szándékát; s most a felszenteltjei igazságban éneklik: „Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást." — 85. zsoltár 10, 11.

[41] Szintén tetszett Istennek most, hogy jobban megszervezze népét a szolgálatra, s a szervezete szolgáit vagy felvigyázóit békességre és igazságosságra helyezi be. (Ésaiás 60 : 17) Krisztus Jézus, a templom feje által tárja fel most Jehova a népe tagjainak az igazságot; s ez oly nagy mértékben eltölti őket örömmel, hogy nem tudják visszatartani az éneklést a „szentség ékesség" magasztalására. A Szentírás biztosan és világosan bizonyítja — s ezt az Úr oldalán állók előtt jólismert tények teljesen alátámasszák és igazolják —, hogy a mindenható Isten nagy napjának a csatája közel érkezett; valamint hogy a szövetkezett ellenség ellenük vonul azzal a gonosz elhatározással, hogy mindenkit elpusztít, aki az Úr oldalán áll; Jehova pedig teljesen felvilágosítja a hozzá ragaszkodókat, hogy a most előttünk álló csata nem az ő ügyük, hanem Isten harca s hogy ő teljesen győzni fog; hogy most énekeseit a menet élére állította és Krisztus Jézus által rájuk bízta a királyság bizonyságtételét, s hogy ezek — az ellenséggel szemük előtt — bátran kivonulnak és Jehova dicsőségét éneklik. Mi lesz a végső kimenetel?

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mily biztosítékot nyujtott Jehova, hogy népe maradékát meghallgatja?
2. Milyen módon felelt Jehova a Jósafát imádságára?
3—5. Milyen prófétai jelentősége van Jahéziel nevének? és milyen annak a ténynek, hogy Jahéziel „Zakariás fia" volt? valamint hogy ő Benája, Jéhiel és mattánias utódja volt?
6, 7. Milyen jelentősége van annak a további ténynek, hogy ő egy Lévita, Asáf fiainak egyik leszármazottja volt?
8. Mit kell érteni „Jehova szelleme" alatt? Milyen jelentősége van annak, hogy a gyülekezet közepette szállott Jaházielre Jehova szelleme'?
9. Kit szemléltetett „egész Júda", és kit szemléltettek „Jeruzsálem lakosai"? Milyen tényekből tünik ki ez? Miért foglaltatik bele Jósafát király az itt megszólítottakba?
10. Mily jelentősége és fontossága van a kijelentésnek: „Így szól Jehova" arra az időre, valamint a beteljesedés idejére? Mitől nem kellene félnie most Jehova népének és miért nem?
11. Miért nem kell megrettennie Jehova népének e nagy sokaságtól?
12. Milyen biztosítékot nyujt nekünk a kijelentés: „Nem tiétek a harc, hanem Istené"?
13. Mit célzott és eredményezett tehát ez a biztosíték, amely nekik éppen az ellenséggel való találkozásra történt kivonulásuk előtt adatott?
14, 15. Írd le a 16. versből felismerhető helyzetet, s mutasd ki annak prófétai voltát!
16. Mi lett előre bemutatva azáltal, hogy Jehova pontosan ismertette népével az ellenség elhelyezkedését?
17, 18. Kit illet a 17. versben adott utasítás, és milyen részük van a „hű Júdabelieknek' a csatával kapcsolatban?
19—21. Hol és milyen felszereléssel „foglalják el állásaikat' az ellenjelképes Júdabeliek? Hasonlítsd össze ezt a róm. k.. társaság eljárásával és indokold meg a különbséget!
22. Magyarázd meg Iráshelyek segítségével, mit jelent „Jehova szabadítása", amint ez a kifejezés e helyen használtatik!
23. „Vonuljatok elejük", mikor? Mutasd ki Iráshelyekkel, hogy Isten népének az ellenséggel szemben sem félnie, sem rettegnie nem szükséges!
24. Mily hatást váltott ki Jehova most említett tanácsa azoknál, akikhez intézte?
25. Mily hatást vált ki Jehova üzenete most Isten szövetséges népénél?
26. Kit és mit szemléltetnek Jahéziel és a többi Léviták ott a templomban? És miből tünik ki ez?
27. Mennyiben jelezte előre az azonnali égő vágyuk és a kivonulásra való azonnali elökészületük az általuk előárnyékoltak eljárását?
28. Alkalmazd a prófétai képet a korai felkelésükre és kivonulásukra vonatkozólag s hogy Jósafát előállt, mondván: „Halljátok meg szómat!" s nekik tanácsot adott és bátorságot öntött belejük!
29. Mutasd ki, mennyire fontos volt akkor Jósafát figyelmeztetése: „Bizzatok Jehovában a ti Istenetekben", és mennyire fontos az a jelenben?
30. Mennyiben idéz elő megerősödést a Jehovában való bizalom?
31, 32. Miért volt tehát akkor fontos, és miért feltétlenül szükséges különösen ma, hogy Isten népe „Jehova prófétáiban bizzon"? Csak hogyan lehet ezt most megtenni?
33. A Jehova prófétáiban való bizalom hogyan szerez jólét vagy sikert?
34, 35. Csak kinek és micélból lett feljegyezve a 118. zsolt. 25. vers imája?
36, 37. Hogyan teljesedik, hogy Jósafát énekeseket rendelt, akik a „szentség ékességét kellett dicsérjék"?
38. Micélból kellett az énekeseknek a „sereg előtt' vonulni és mily prófétai jelentősége volt annak? Mit kellett énekelniük és miért azt?
39. Indokold meg, miért oltalmazta Isten oly sokáig Izráelt és szabadította meg ismételten?
40. Mutasd ki, hogy az ott énekelt dicséret szavai, valamint a Mikeás 7 : 18, 20 és a 85. zsoltár 10, 11 feljegyzése nagyon találóak Isten mostani felszenteltjei számára!
41. A felelősségnek melyik állapotában, melyek helyzetében és melyik állásában hozta Isten a népét kegyelmébe, mily kilátást nyitott számára?

(Angol W. 1938 augusztus 1)

FEL

lepjék és megsemmisítsék. A zsoltáros a következő szavakkal írja le ezt: „Leselkedik a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt.“ (10. zsoltár 9) Az ellenség azt reméli, hogy Jehova tanuit csapdába ejtheti, s ők felállítanak ily csapdákat, mint azt például a zászlótisztelgési kényszer és hasonló dolgok mutatják. Ha tanulmányozták volna Isten Igéjét, tudnák, hogy mit mond nekik Isten az ily leselkedésre vonatkozólag. A vallásoskodóknak, különösen a vezéreknek nincs mentségük a tudatlanságukért; hiszen nekik birtokukban volt a Biblia. Az ilyenekről mondja az Úr: „Ne leselkedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházát! Mert ha hétszer elesik is az igaz [az ellenség elnyomása alatt, mint 1918-ban], ugyan felkél [miként éppen most, amidőn a nácik által félrevezetett németek az igazakat üldözik]; az istentelenek pedig csak egy nyavalyával is elvesznek [illetve a saját csapdájukba esnek, ami vesztüket okozza].“ — Példabeszédek 24 : 15, 16.

[9] A Moábiták és szövetségeseik el szándékoztak pusztítani a Júdabelieket. Az ellenjelképben ugyanazok az ellenségek szándékoznak megsemmisíteni Jehova tanuit. Annakidején Jehova állította fel a cselt, az ellenséget a mozdulatai közben abba kényszerítette és arra indította, hogy egy oly állást foglaljon el, amely saját vesztét okozza. Az ellenségek Isten népe számára ássák a vermet, de maguk esnek bele: „Gödröt ás és mélyre vájja azt; de beleesik a verembe, amit csinált.“ (7. zsoltár 16) „Besülyedtek a nemzetek a verembe, amelyet ástak; a hálóban, amelyet elrejtettek, megakadt a lábuk. Megismertetett Jehova, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el ... Seolba jutnak a gonoszok [ahelyett, hogy Isten hű szolgáit a pokolba juttathatnák], oda minden nép, amely elfeledkezett Istenről [a vallásos „kereszténység“ megfeledkezett Istenről, amennyiben Isten hű szolgái ellen támadásokat intéz].“ (9. zsoltár 16—18) Mindezek a jövendölések Isten népe javára jegyeztettek fel, és leírják a helyzetet Armageddonban. „És megejtik őket, a nyelvük lesz ellenük; iszonyodik (Elberfeldi széljegyzet szerint: menekül) mindenki, aki őket látja. Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét.“ — 64. zsoltár 9, 10.

[9] Ez megint csak azt mutatja, hogy Isten az ellenséget egy bizonyos helyzetbe kényszeríti, hogy a feltett szándékát keresztül vigye, s ennek az lesz a következménye, hogy az ezt látók mindannyian tudni fogják, hogy a nagy Jehova Isten a csatát a népéért vívja meg. Isten szájába adja népének azt az imát, amelyet most imádkozik: „Ne add meg Jehova, amit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak átka. Eleven szenek hulljanak reájuk! Tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! A [gonosz] nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert üzze a veszedelem, míg nyaka szakad! Tudom, hogy felfogja Jehova a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orcád előtt lakoznak az igazságosak.“ (140. zsoltár 9—14) Az a körülmény, hogy Isten ezt az imát népe szájába helyezte, mutatja, hogy ő ezt a kérést teljesíti és az ellenséget romlással látogatja meg.

[7] Az Ammoniták és Moábiták elbujtak, természetesen a Seir hegyén lakozók tudtával és beleegyezésével. Most kitűnik, hogy az ellenjelképes Ammoniták és Moábiták, a fanatikus politikusok és pénzemberek, a vallásoskodók indítására előkészületeket tesznek Isten népének a megsemmisítésére. Az éneklő Júdabeliek előre menetéltek minden akadály nélkül, s egyszer csak hirtelen megkezdődött a harc. Az Úr az ellenség elleni harcot összefoglalva a következő rövid szavakban írja le: „És [az ellenségek] megverettettek.“ A Júdabeliek egyáltalán nem vettek részt a harcban. A harc úgy játszódott le, amint nekik Isten megmondotta, vagyis: „Nem ti harcoltok velük, hanem Isten.“ Látszólag egy helytelen intézkedés történt, de a valóságban nem úgy volt. Az eredmény „Isten közvetlen aktusa“ volt, mely előre bejelentette Isten „hallatlan munkáját, amelyet az armageddoni csatában az ellenség felett megvív. Korunkban a Jehova tanui ellen szövetkezett ellenség együtt tanácskozik és arra az elhatározásra jut, hogy Jehova tanuit meg kell semmisíteni; mindazáltal ezt oly könnyű, nyugodt és látszólag törvényes módon akarják megtenni, hogy eljárásaikat mások helyeseljék. Tanácsuk azonban megsemmisül: „Jehova elforgatja a nemzetek [az Isten és királyság ellenes tömeg] tanácsát, meghiúsítja a népek gondolatait [akik Isten ellen vannak].“ (33. zsoltár 10) Ma a „nagy paráznа“ a „fenevad“ hátán lovagol; ragaszkodik Isten hű maradéka elpusztításához, és elvárja, hogy ezt az elpusztítást a pénzügyi és politikai társaság hajtsa végre. Jehova azonban tudtára adja népének, hogy akár mennyire „szokatlannak“ is hangzik ez a vallásoskodóknak, a „tíz szarv“ és a „fenevad“ a most nyeregben ülő vén szajhát vagy paráznát meggyűlölik és kifosztják, szétszaggatják és tűzzel megégetik. (Jelenések 17 : 16, 17) Ezt szemléltette Isten azzal a csatával, amely annakidején végbement és azoknak az ellenségeknek a megsemmisítésével végződött, akik a Jósafát uralma alatt álló Júda népe ellen felvonultak.

[8] A csata világos nappal, tehát jó kilátásnál zajlott le, s az a tény, hogy a Júdabeliek hangosan énekeltek, azt mutatja, hogy ők nyiltan becsületesen léptek fel. Az ellenségnek elejétől kezdve a Júdabeliek megsemmisítése állott szándékában. De nézzük csak, mi történt a valóságban: „Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadtak, hogy őket levágják és elvesszék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő.“ — Krónika II. 20 : 23.

[9] Tartsuk figyelemben, hogy Jehova a most földön időző népe rendkívüli kioktatására egy prófétai képet alkotott, miáltal arról oktatja ki, ami a mindenható Isten nagy napja csatájának a megnyitásakor kell történjen. Elhibáztak valamint az Ammoniták és a Moábiták, miáltal a Seir hegyén lakozók elpusztultak? Akárhogyan is történt, mindenesetre a kép világosan feltárja a mostani állapotokat és azt mutatja, hogy itt nincs szó tévedésről. Isten irányította akkor a harcolókat és Armageddonkor is ő fogja irányítani.

[10] Ma a pénzügyi elemek képezik a Moábiták ellenképét, s ehhez a pénzügyi elemhez tartozik a katonai klikk is, amely el van határozva a vérontásra, miatt Ammon a mostani politikai társaságot szemléltette, mely a pénzügyi és vallásos elem parancsait hajtja végre. Ha most a politikai elemet elképzeljük, különösen a fiatal embereket, akik valóban kíméletlenek és féktelenek s akik felett az idősebbek, akik eddig a vallásos társaságot, különösen a római katolikus elemet „kesztyűs kézzel“ kezeltek, elvesztették a hatalmat, látni fogjuk a gyors változást a vallásoskodók elleni állásfoglalásban. A fiatalabb, kíméletlenebb elem a politikai szárnyban, amely most — különösen a Náci-Németországban — a nyeregben ül, semmi tiszteletet nem mutat mindazzal szemben, aminek Istenhez valami köze van. Ezek tudják hogy a vallásoskodók, s különösen a római kat. társaság, hiszékenykerítők, akik a legpusztítóbb hiszékenykerítést vagy csalást üzik. Az Úr „szokatlan munkájának“, amelyben Jehova tanui tevékenykednek, nyilván volt valami köze ennek az ismeretnek másokhoz való eljuttatásához, amennyiben ismertették a tényeket, hogy a vallásoskodók haszontalan bojtorjánok, akik a politikai és pénzügyi elemek hátán lovagolnak. Az utóbbiak elvesztik a tiszteletet a vallásoskodók előtt, s elvárható, hogy ez a közeljövőben még nagyobb mértékben fog történni. Az emberek általában, különösen a kommunisták és a fasiszták nem sokat adnak a vallásoskodókra vagy olyasvalamire, ami Isten nevét viseli. A kommunisták most a hierárchia ellen vannak; de ezek éppolyan mértékben vagy még sokkal inkább ellene vannak Jehova tanuinak, mivel Jehova tanui Jehovát igazságosságban szol-

FEL

gálják. A Szentírás kimutatja, hogy a pénzügyi és politikai elemek, a kommunistákat is beleértve, nem sokára észlelni fogják, hogy amit a vallásba fektettek be, a legcsekélyebb mértékben sem fizette ki magát. Ezek az elemek — azok által szemléltetve, akik tulajdonképpen azért bujtak el, hogy a Júdabelieket elpusztítsák, de azután hirtelen felkeltek és a Seir hegyén lakozókat vesztették el —, most az ellenképben előkészületet tesznek az ellenjelképes Júdabeliek vagy Jehova tanui megsemmisítésére; azonban mivel az Úr őket egy bizonyos állásba kényszeríti, ez a politikai, pénzügyi és kommunista falka felkél „a Seir hegyén lakozók [illetve a vallásoskodók] ellen és megveri.“ Hogy az előképben a Júdabeliek elvesztésére szerzett terv nem sikerült, az „Isten közvetlen aktusának“ a következménye volt. Hasonlóképpen folyamatban van most Jehova „szokatlan munkája“ és sok embernek felnyitja a szemét a vallásoskodók romlottságára vonatkozólag, és meghatározott idejében Isten „hallatlan dolga“ végrehajtja a vallásos elem megsemmisítését a politikai, pénzügyi és kommunista elem emberei által. Ezt a következtetést alátámasztja az Abdiás 6 és 7 jövendölése: „Mennyire kifosztották Ézsaut [Ézsau Edom, illetve a vallásos elem]; felkutatták rejtett kincseit! A határig üznek ki összes frigytársaid [a pénzügyi, politikai és kommunista]; megcsalnak, levernek szövetségeseid, akik kenyeredet ették; tört vetnek alád. Nincsen benne okosság!“ Azon a napon, azt mondja Jehova, nem vesztem-é ki a bölcseket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről? És megrémülnek a te vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. A Jákob öcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatól mindörökre!“ — Abdiás 6—10.

[11] Éppen most hagyják el a vallásoskodók Istent és Igéjét egészen és helyezik az államot vagy a politikai hatalmat a dolgok fölé, amelyek összefüggésben vannak az úgynevezett „istentiszteletükkel“. Amidőn most a vallásoskodók azt kívánják, hogy a politikai és pénzügyi elem ellenségesen lépjen fel Jehova tanui ellen, így szólnak a papság vezetése alatt: „Nekünk nincs királyunk, csak a császár [az állam].“ (János 19 : 15) A Jehova tanui megfogásában való további kísérletükben a vallásoskodók helyeslik a zavaros zászlótisztelgés-ceremoniát és hasonló kiállított dolgokat, amelyek a szabadság szerető emberek előtt mindig idegenek voltak; ezt pedig azért teszi, hogy Jehova tanuit kényszerítse „a császárnak [illetve az államnak] mindent megadni, amit az állam elbizakodottan megkövetel. A vallásoskodók, különösen a római kat. hierárchia, magukat a többi elemek tanácsadóinak képzelik be, s ezért helyezik az államot Isten fölé és az állam közvetlen képviselőit arra késztetik, hogy mindenkit kényszerítsenek elismerni, hogy az állam Jehova felett áll. Amiképpen a szövetséges érdekcsoport az Izráeliták babiloni fogsága idején a három hű zsidóifjúnak csapdát állítottak fel (Dániel, harmadik rész), így állítanak fel most a vallásoskodók Jehova hű szolgáinak egy csapdát és ásnak nekik vermet. De a Szentírás kimutatása szerint, ezek az összeesküvők a saját vermükbe esnek bele. Ezek meg fogják tudni, hogy igen messze mentek, amidőn a „császárt“, illetve az államot Isten fölé helyezték és magukat a radikális politikai elemek alárendeltjeié engedték tenni; most pedig kell viseljék a következményeket. Elhatározva, hogy minden dologban a saját feje szerint cselekedjen, kemény, elnyomó kézzel uralja a radikális, a náci-fasiszta elem a földet és népet és a legvégsőkig fog elmenni. Ez világosan elő van árnyékolva az itt megvizsgált képben. Ammon és Moáb teljesen megsemmisítették az előbbi szövetséges társukat, a Seir hegyén lakozókat és senkit sem hagytak életben. A prófétai kép tehát azt mutatja, hogy a most a vallásoskodókkal és a vallásos hiszékenykerítéssel szövetségben álló politikai és kereskedelmi radikális elemek ellenük fordulnak a vallásos szövetséges társaiknak és véget vetnek nekik. E magyarázat és a fentemlített jövendölés támogatására figyeljük meg még Ezékiel 23 : 11—30 verseit, amelyek az *Igazolás* 1. kötet 302/303. oldalán nyernek magyarázatot, valamint Ezékiel 16 : 28—41-et, amely az *Igazolás* 1. kötete 189. oldalán van megmagyarázva.

[12] Annyi tehát bizonyos, hogy Armageddon kezdetekor Sátán szervezete megint meghasonlik önmagával. (Máté 12 : 25) Akkor majd a pápa új kísérletet tesz, hogy álruhában megszökjön, hasonlóan ahhoz amint az 1848-ban történt, mikor a pápa Rómából megszökött és Gaetába menekült. Az álruhának akkor ugyan eredménye volt, de semmit sem fog használni, ha az Úr az ügyet a végütközetben a kezébe veszi. Jehova nevének az igazolása van a játszmában, s az Úr Jézus, Jehova fő hadvezére nem, engedi becsapni magát semmiféle majmolás által, amelyekbe a vallásoskodók rejtőzködnek; még a munkás ruhák vagy a dagadt kezek sem lesznek képesek elleplezni. Az Úr a jelenben — miként a multban is — az ellenség haderőit egy oly helyzetbe kényszeríti, ahol a megsemmisülés éri utol őket. Ez világosan kitűnik az itt megvizsgált prófétai képből s különösen a következő szavakból: „És mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat [a vallásoskodókat], azután egymás elpusztítását segítették elő.“ Úgy fog lezajlani, mint egy kutyaharcnál, ahol egyik kutya a másikat széttépi. Az előképben megbolondultak, a őrültségükben elvakultak, egymás között felmorzsolták Ammon és Moáb embereit. A képnek ez a része előre bejelenti, mi fog történni Armageddonkor, s az ördög nem lesz képes megakadályozni, még ha meg is próbálná. Akkor majd a vallásoskodók elpusztulnak, akikhez a többiek tartottak, a politikai és pénzügyi elemek vakon és eszeveszetten egymásnak esnek öldöklő fegyvereikkel. Ezt Jehova más jövendölései teljesen igazolják. Az Ördög szelleme az egész szervezetét uralni fogja, s ha az Ördög látni fogja, hogy az uralkodásra való kilátása elveszett, az egyedüli lehetőség marad csak számára, hogy az embereket kiirtja. Ebből következtetni lehet, hogy ő szívesen látná milliók pusztulását. A pénzváltók azok ellen fordulnak, akik a kormányzatok gyeplőjét tartják kezükben, és minden pénzügyi segítséget megvonnak tőlük, mialatt a politikusok megkísérelik a pénzemberek pénzének az elértéktelenítését. Gonoszság és gyűlölet fogja uralni mindkét részt, és hozzálátnak egymás elpusztításához. Ez be fogja bizonyítani, hogy az Ördög többé nem képes összetartani a tömegeit, akármennyire törekszik is erre. Az Úr gondoskodni fog róla, hogy az Ördög csatlosai felmorzsolják egymást. Jehova Isten mondja: „És felforgatom az országok királyi székeit és elfogyasztom a pogány országok [a nemzetek királyságai; Elberfeldi szerint, mindazok, akik Isten s azért Isten királysága ellen vannak] erejét; és felforgatom a szekereket [a politikai és pénzügyi szervezeteket, a munkásegyesületeket és kommunistákat] és a benne ülőket [a szervezetek vezetőit], és lehullanak a lovak [a hadifelszerelések és a kegyetlen uralom más eszközei] és a rajtuk ülők [a parancsnokaik]: kiki az ő atyjafiának fegyvere által.“ (Aggeus 2 : 22) Hasonló képet nyujt az ellenség teljes megsemmisítéséről a Bírák 7 : 22.

[13] Mindezeket a dolgokat Jehova feljegyeztette a multban s most ismerteti szövetséges népével, hogy mit jelentenek azok és miért jegyeztettek fel, s ezt azért cselekszi, hogy hű népe a mostani nagy veszedelem idején megerősödjön a reménységben. A Jósafát és mások által előállított és itt megvizsgálásra kerülő képet sok más Iráshely támogatja, amelyek a mi tanulságunkra jegyeztettek fel. Mindezek azt mutatják, hogy a felkentek és társaik, mialatt magukat a „szokatlan munkának“ szentelik, melyet Jehova a népe által végeztet, sok nyomorúságot és üldöztetést kell elszenvedjenek s tényleg el is szenvednek; valamint, hogy táplálniuk kell elméjüket az Isten Igéje feljegyzéséből, amely erősítésükre és vigasztalásukra jegyeztetett fel, mialatt ily próbateljes állapotokat elszenvednek. Ezért is merteti az Úr most ezeket az igazságokat. A templomsereg egyetlen felkent tagja sem képes most megállani egyedül és a saját erejéből. A templomsereg tagjai most mind

FEL

annyian együtt kell álljanak az Úr Jézus Krisztusban és egymást teljesen támogatniuk kell. Még a felkentek is csak akkor képesek megérteni ezeket az erősítésükre feljegyzett dolgokat, ha tanulmányoznak, hogy magukat elfogadhatókká tegyék Isten előtt, illetve tanulmányozzák Isten Igéjét és annak kinyilatkoztatásait, amelyeket most nyujt az öt szeretők és szolgálók megvilágosítására és erősítésére. Az itt a csatáról — vagyis Isten csatájáról — feljegyzett prófétai kép mostan nagyon megvigasztalja Isten népét, megerősíti s a reménységét megeleveníti.

16 Jehova így felelt Jósafát imájára, midőn szolgája, Jaháziel által a néphez szólott: „Álljatok veszteg és lássátok Jehova szabadítását rajtatok!" Jehova minden tekintetben megtartotta a nekik adott ígéretét. Most tehát ott állottak és szemlélték, hogyan morzsolja fel egymást az ellenség. A prófétai képnek e része arra figyelmeztet Isten felkent népét, amely most szemben találja magát az egyesült ellenséggel, hogy ‚ne féljen, se meg ne rettenjen az ellenség nagy tömegétől', amely az Ördög szellemétől van eltelve és minden oldalról Isten népe ellen nyomul. Isten népének minden tagja tartsa elméjében, hogy a közeledő ‚harc nem a tiétek, hanem Istené'... „Nem kell néktek harcolnotok [ebben a harcban],... álljatok ellent, és lássátok Jehova szabadítását rajtatok." Jehova e szavai most teljes bizalmat és bátorságot nyujt a templomsereg minden tagjának és társaiknak, akik hűségesen és állhatatosan kitartanak Isten szervezetén belül. Ne énekelje tehát hangosan minden ilyen még a győzelem e l ő t t Jehova dicsőségét?

18 A csatának vége volt, és a Júdabeliek hozzá láttak a hatás megállapításához. Elmentek azért az őrtoronyhoz a pusztába, amelyből jobb áttekintést nyerhettek: „A Júda népe pedig elment Mispába a puszta felé [a pusztában lévő őrtoronyhoz; *angol Biblia*], és mikor a sokaság felé fordultak: ímé csak elesett holttestek voltak a földön, és senki sem menekült meg." — Krón. II. 20 : 24.

19 Ez egy további biztosíték a felkenteknek, hogy közülük egyesek átvitetnek Armageddonon s azután életben maradnak a földön. Miután a vallásoskodók teljes megsemmisítését előidéző e nagy csata megkezdődött, az az Ördög egész szervezetének a pusztulását fogja végrehajtani. A Júdabeliek felmentek az „őrtoronyhoz" — kétségkivül a Jeruel pusztájában lévő toronyhoz — s ott meglátták a csata eredményét, illetve a „hallatlan dolog" következményét, melyet Jehova az ő védelmükre és szabadításukra, valamint a nagy neve igazolására okozott. Az „őrtoronyra" való hivatkozás nem tereli a figyelmet az Őrtorony-Társulatra, sem az ezt a nevet viselő folyóiratra, hanem azt a tényt hangsulyozza, hogy az életben maradó hátramaradottak és társaik Armageddonkor látni fogják Jehova nagy és csodálatos aktusát, amelyet Krisztus Jézus által hajt végre, s akkor végig kell nézzék, hogyan semmisítik meg egymást az ellenségek. Mivel ők az „őrtoronyban" vannak, illetve Isten kegyelmének a felemelt állapotában és a kár elleni biztonságban, végig nézik az Úr teljes győzelmét az ő neve igazolására. Mindazáltal már most is igaz, hogy *Az Őrtorony* és Társulat hasonló iratai Jehova népének hitáltal bepillantást nyujtanak az eljövendő harcba és annak kimenetelébe.

17 A Júdabeliek útban voltak és útközben énekeltek; most pedig elérték a hadszíntért, és csendben szemlélték az Isten által szerzett szabadulásukat. A csata véget ért és a megsemmisítő munka teljességre jutott. Kétségtelenül hallották a csata zaját, most pedig megszünt az, mivel az öldöklés befejezést nyert. Feltehető, hogy Jósafát őrállókat küldött előre, hogy az ellenség mozdulatait megfigyeljék, s ezek az őrállók nyilván látták a csata előmenetelét és jelentették annak egyes részleteit parancsnokuknak, Jósafátnak. Jehova vezette a harcot; hiszen a harc Istené; és a prófétája szavaival meghívja a népét, hogy nézze végig a végzett pusztítást. Figyeljük meg a következő, Armageddonra vonatkozó szavakat: „Jöjjetek, lássátok Jehova tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön! Hadakat némít el a föld széléig; ívet tön, kopját [a Moáb, Ammon és a Seir hegyén lakozókét]ront, hadi szekereket [Sátán egész szervezetét, vagyis a régen feljegyzett bírói ítélettel elítélt egész szervezetet] éget el tűzben." Ezért mondja Jehova az egész teremtett világnak: „Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön." És Isten népe így felel: „A Seregek Jehovája velünk van, Jákob Istene a mi várunk." (46. zsoltár 9—12) Ily módon jelenti be Jehova előre, hogy mit látnak hűségesei Armageddonkor, ha annak vége lesz: „Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúsz messze földön minden főt. „Akkor" néped biztosan teljes készséggel lesz a hatalmad napján, a szentség szépségében." (*angol Biblia*) Ha a hűségesek meglátják e nagy csata eredményét, örömmel fogják dicsőíteni Jehovát és Királyát. Amiképpen Jehova a Júda ellen felvonuló egyesült haderő megsemmisítését felidézte, úgy fogja felidézni Armageddonban Sátán bandáinak a megsemmisítését is. Erről mondja: „És azon a napon Jehovától levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, össze sem hordatnak és el sem temettetnek, olyanok lesznek a föld színén, mint a ganéj." — Jeremiás 25 : 33.

18 Isten megparancsolta szövetséges népének szolgája, Jaháziel által, hogy csendben maradjon és lássa az Úr szabadítását, és csendben állottak az őrtoronynál és végig nézték az Úr által rendezett vérfürdőt, amely a népe megszabadításának a következménye volt. Jehova harcolt érdekükben s ők megmenekültek. Éppen úgy fog Jehova Armageddonban népéért harcolni, népét megszabadítja és biztonságba helyezi.

19 A fenti jövendölés előképe annak, ami a mindenható Isten nagy napjának a csatájában lejátszódik. Bemutatja, hogy mily rettenetes látványt nyujt a túlélők szemeinek, akiket Isten a rettenetes csatán keresztül viszi, illetve a maradéknak és a nagysokaságnak, s ezek között kétségkivül sokan lesznek a hű próféták közül, akik ezeket a dolgokat feljegyezték. Az ellenség számára nem lesz menekülés, mintahogy a Moábiták és Ammoniták sem menekülhettek meg, amint írva van: „Nem volt menekülés." (Krónika II. 20 : 24; az angol B. széljegyzete szerint.) Összhangban azzal a prófétai képpel, Armageddon eredménye a következő szavakkal van leírva: „És nincs hová futniuk a pásztoroknak és menekülniük a nyáj vezéreinek [vagyis a fejbolintó Jánosoknak, politikusoknak, kereskedelmi óriásoknak és hasonló másoknak]." — Jeremiás 25 : 35.

20 A mindenható Isten nagy napja csatájának az előmenetelét tovább vázolván, mondja az Úr: „És megfogatott a fenevad [most már lovas nélkül, mivel a vén szajha, a vallásos társaság lerakatott] és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat tette ő előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad bélyegét felvették, s akik imádták annak képét; ők ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettettek: A többiek pedig [az emberek, beleértve a nácikat, fasisztákat, kommunistákat és hasonlókat] megölettek a lovon ülő [Krisztus Jézus, az ítéletvégrehajtó és Jehova igazolója] kardjával, amely az ő szájából jő ki; és a madarak mind megelégedtek azoknak husával." (Jelenések 19 : 20, 21) Ezután következik magának az Ördögnek a pusztulása, miután a szervezete ott megsemmisíttetett a ‚belsejéből származó tűzzel', a mi egész szervezetét ‚megemészti'. — Ezék. 28 : 18.

21 Júda ellenségei fosztokatók voltak. Ezek betörtek az ígéret földjére, hogy kifosszák Jehova népét; Jehova azonban visszafordította a lándzsát és elvette tőlük a zsákmányt: „Akkor elment Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jószágait megzsákmányolják, és találtak náluk temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztottak róluk, oly sokat, hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felette igen sok volt." — Krónika II. 20 : 25.

22 Sátán és cinkostársai most a legvégsőkig ragaszkodnak Jehova népének a megsemmisítéséhez; azonban

FEL

a vége az ellenség megsemmisítése lesz, s ebben most Isten népe bizonyos lehet. Ez a prófétai kép bizonyítéka ennek. Jehova az ő népének további biztosítékokat és bátorításokat nyujt a prófétája szavai által, amelyekben előre bejelenteti, hogy mi következik Sátán tömegeire: „Igy szól Jehova Isten: És lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot és mondasz: Felmegyek a nyilt földre [a kerítés nélküli városba, ahol Jehova népe minden emberei védelem nélkül, nincs körülvéve bástyákkal], jövök azokra, kik nyugalomban vannak [az Istenben való teljes hitük miatt] s [az Úrban] bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan kőfal-kerítés nélkül, sem zárjuk, sem kapujuk [semmi rendőri hatalmuk vagy hasonló védelmük] nincs nékik; hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítsd kezedet a [Jehova tanuitól megint] népes pusztaságok ellen s a nép ellen, amely a nemzetek közül gyűjtetett egybe, mely jószágot és gazdagságot [királyságérdekeket] szerez s lakozik a földnek köldökén. Séba és Dédán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe, hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot és gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess? — Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mond ezt Gógnak: Igy szól Jehova Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-é meg? És eljössz helyedről, a messze északról, te és sok nép veled, lovon ülők mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. És lészen azon a napon, amely napon Góg eljő Izráel földje ellen, ezt mondja Jehova Isten, felszáll haragom orromban." — Ezékiel 38 : 10—15, 18.

[23] A Júdabeliek a halott ellenségek között „temérdek gazdagságot" találtak, ami előre bejelentette, mily nagy gazdagságokat gyűjtenek össze Sátán haderői az utolsó napokban (Jakob 5 : 1—3), a szegény és védtelen népet Isten nevében kirabolják és Krisztus nevében a ravasz hiszékenykerítésüket üzik. Ezáltal bizonyára a római kat. hierárchia van leírva, amely nagy anyagi gazdagsággal rendelkezik. Az Ördög látható haderői Jehova népének esnek zsákmányul; illetve amit a vallásoskodók elvesztenek, azt hűsége folytán megnyeri Isten népe: „Az igazért váltságdíj [egy ár] az istentelen, és az igazok helyett a hitetlen büntettetik meg." (Példab. 21 : 18) Más szavakkal, az istentelen vallásoskodók mindent elveszítenek istentelenségük miatt, s ez az igazok javára szolgál, mert az igazak mindent megnyernek Jehova kezéből.

[24] Jehova Isten Krisztus Jézus által kifossza Sátán látható haderőit: „Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat alusszák, és minden hőz kezének ereje veszett. A te dorgálásodtól, oh Jákob Istene, megzsibbadt mind szekér, mind ló." — 76. zsoltár 5—7; Zakariás 2 : 8—10.

[25] Az ellenségtől elvett zsákmány nagyon meggazdagította a Júdabelieket. Ez nem azt jelenti, hogy a hű maradék és a nagysokaság el fogja tulajdonítani a Sátán tömegétől visszamaradt anyagi gazdagságot, hanem ez a kép előre bejelenti, hogy Jehovának az ellenség feletti győzelme és az Isten népe hű tagjainak ajándékozott kiváltság, hogy láthatják Jehova nevének az igazolását s az abban résztvevőkként ismertetnek el, valamint az ő hatalma által és neve dicsőségére megoltalmaztatnak további szolgálatra, maradandó és állandó gazdagság lesz, illetve soha el nem muló mennyei kincsek. Ezek a hűségesek első kézből világosíttatnak fel, hogy a Mindenható, kinek neve egyedül Jehova, Isten, s ez egy nagyon nagy zsákmány, amellyel a halottaktól elvett zsákmány nem hasonlítható össze. A Júdabeliek által csinált zsákmány oly „nagy" volt, hogy a begyűjtéséhez három napra volt szükség. Ez az egész zsákmány nekik lett hagyva, mert Isten érettük harcolt és szerzett győzelmet.

[26] Most Jehova Krisztus Jézus által az ő „szokatlan munkáját" végezteti, hirdettetvén az igazságot a vallásoskodók felől, akik Isten nevét bemocskolták és nevében a családi hiszékenykerítésüket üzték. Amennyiben a hűségesek Jehova Isten legfelsőbb voltát, az ő munkáit és régen megígért királyságának az áldásait ismertetik, kincseket gyűjtenek maguknak. Isten most földön lévő népének a nagy kiváltsága abban áll, hogy részt vehet ebben a szokatlan munkában. (68. zsoltár 12, 13) Jehova Isten készíti elő az igazság üzenetét, s ez nem valamely ember vagy emberi csoportnak az üzenete. Azért Jehova Isten az, aki felkél és megteszi „szokatlan munkáját". Jehova most a templomában van a képviselője, Krisztus Jézus személyében s most igazságának szavait mint égi harmatot hullatja a Krisztus Jézus által vezetett népére. Azért mondja Isten prófétája: „Az Úr ad vala szólniuk az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat." — 68. zsoltár 12, 13.

[27] Egy „nagy" sereg az, akik nagy kegyelemben részesültek, illetve azt a nagy kiváltságot, hogy az Istentől származó igazság üzenetét nyilvánosságra hozhassák, s az ilyenek részt vesznek az ő „szokatlan munkájában." Ez a munka most folyamatban van, s ez megrettenti az ellenséget, s az ellenségek menekülnek, sietve összetömörülnek és elhatározó támadást készítenek elő az Isten üzenete hirdetői ellen. Most a háború idején élünk, és Isten az összes hűségeseinek megparancsolta, hogy keljenek fel hadra ellene, a vén szajha ellen. (Abdiás 1) A hűségesek az ellenjelképes Jeruzsálemben vannak, a Sion hegyén, s kezdenek kivonulni az ellenség ellen. A háború a tetőfokát a mindenható Isten nagy napjának a csatájában éri el. Abban a döntő ütközetben Isten maradékának nem lesz része s azért nem használhatnak testi fegyvereket.

[28] Akik a neve igazolásában részt vesznek, azok mindannyian részt nyernek a zsákmányból is. Az ellenség kifosztása és az Armageddonkor rája jövő gyalázat által van szemléltetve, hogy a madarak és vadak fallják fel a levágottak holttesteit. (Ezékiel 39 : 17—21; Jel. 19 : 17—21) A Sátán elvetemült helytartói az egész földet kincseivel együtt hatalmukba keritették; s ha az ellenségtől minden ily gazdagságok elvétetnek, akkor azoknak lesznek kiosztva a föld áldásai, akik Istent szolgálják. Akkor a „más juhok" vagy a nagysokaság eleget tesz az Úr meghivásának: „Jertek Atyámnak áldottai; örököljétek az országot [a földi áldásokat], amely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta." — Máté 25 : 34.

[29] Hogy a Sátán egész szervezetének a megsemmisítését nagy áldások fogják követni, az a továbbiakban a Krónika II. 20 : 26-ban van szemléltetve. Miután a Júdabeliek megnyerték a zsákmányt, összegyültek a háhaadás völgyébe, ami „áldásokat" (*Allioli*) jelent, mire „jólét" következik. Ez kétségkívül az a völgy vagy hegykatlan volt, amelyen a szövetkezett ellenségek támadásra felvonultak s ahol Isten szembeszállott velük. Ez volt tehát először a „Jósafát völgye", amelynek jelentése „Jehova ítélkezett"; mert ott mondta ki Jehova bűnösnek az ellenséget; s ez előárnyékolta, hogy Jehova a Sátán látható szervezetét alkotó nemzeteket közvetlenül Armageddon előtt bűnösöknek jelenti ki, amit az önmaga igazolására cselekszik. Azután ez a „döntés völgye" is [ami „levágást" vagy „cséplést" jelent]; hiszen Krisztus Jézus, nagy hadakozó tábornoka által vágja darabokra Jehova az ellenség haderőit; s azután ez az „áldások vagy dicséret völgyévé" lesz. Sátán látható szervezete tele van gyilkossági szándékkal, s Jehova most irányítja a mozdulatait, miatt a népe ellen felvonulnak s a nemzetek az ellenjelképes „Jósafát völgyébe" lépnek, ahol Isten megítéli és alaposan „megcsépeli" őket. Ezt a próféta egy másik helyen a következőképpen írja le: „Siessetek és jöjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljetek egybe! Ide vezesd Jehova a te hőseidet! Serkenjenek fel és jöjjenek fel a népek a Jósafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden népeket. Eresszétek néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tetézve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő

FEL

gonoszságuk! — Sürgés-forgás, sürgés-forgás a döntés völgyében; mert közel van Jehova napja a döntés völgyében." — Jóel 3 : 11—14; *Elberfeldi ford.*

30 A tetőfokot a Jehova nagy csatájában éri el: „Jehova pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de Jehova az ő népének oltalma és az Izrael fiainak erőssége!" (Jóel 3 : 16) Ezután áldások következnek, mégpedig az áldások völgyében: „És megtudjátok, hogy én vagyok Jehova, a ti Istenetek, aki a Sionon lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lesz Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. És majd azon a napon a hegyek musttal csepegnek és a halmok tejjel folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez; és forrás fakad Jehova házából és megnötözi a Sittim völgyét." — Jóel 3 : 17, 18.

31 A Júdabeliek a hálaadás völgyében gyülekeztek; ‚mert ott adtak hálát Jehovának', neve dicséretét tovább folytatván. Miután Armageddon befejezést nyer, kétségkívül sok szolgálat lesz Jehova nevének a magasztalására, s az összes életben maradottak, úgy a maradék, mint a régi hű férfiak, a próféták, valamint a nagysokaság, csatlakoznak erre a szolgálatra. Igy volt ez akkor is, midőn Isten a szövetséges népét a Verestengernél megszabadította s ezek dicsőítő énekekre zenditettek, s ez a kép szintén előre bejelenti, amit népének a mindenható Isten nagy napjának a csatájában való megszabadítása után történik. (Mózes II. 15 : 1—21) Ez az áldások és öröm oly csodálatos ideje lesz, hogy emberi nyelvek erre sem szavakat nem találnak, sem kimondani nem képesek, hogy Jehova nevét méltóan magasztalják. Ezek Jehovát és nagy igazolóját, Krisztus Jézust fogják magasztalni. Ez a kezdete lesz annak, amidőn Isten akarata történik a földön, miként a mennyben is. Észszerű feltételezni, hogy Jósafát, Júda hajdani királya abban az időben fel lesz támasztva s e nagyszerű alkalommal a többiekkel együtt rázendít Jehova dicsőítésére. Ez alkalomról van megírva: „Örülj ő rajta [Sátánnak Babilon által szemléltetett szervezetén] menny és ti szentek és ti apostolok és próféták; mert Isten megbosszúlt benneteket ő rajta!" — Jelenések 18 : 20; *Schlachter.*

32 A Krónikák második könyve a héber Bibliában utolsó helyen áll, s ennek a szövege arra mutat, hogy ez a zsidók babiloni fogsága után egy bizonyos idővel iratott. A 26. versben előforduló „mind a mai napig" szavak nyilván a maradék visszavezetésének az idejéig jelentik és különösen Istennek most földön lévő népére vonatkozhatnak. A mindenható Isten nagy napjának a csatája után a föld mindörökre az ellenjelképes „áldások"- vagy „dicsőítések" völgye marad; hiszen ez az a csatamező, ahol Jehova a maga nevét minden ellenségein megbosszulja, s az emberek, akik azután örökre a földön fognak lakni, örökre magasztalják majd a Legfelségesebb nevét. — 150. zsoltár 1—6.

33 A Júdabeliek és társaik azután elhagyták a csatateret s mindannyian visszatértek Jeruzsálembe. „Megtért azért Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal az ő fejedelmükkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe nagy örömmel; mert Jehova megvigasztalta őket ellenségeik felett." (Krónika II. 20 : 27) Az életben maradottak az armageddoni csata után hasonlóképpen megszünnek a mi Istenünk bosszúállását hirdetni s tevékenyen részt vesznek majd az Úr felépítő munkájában. A nagy Király, Krisztus Jézus fog uralkodni, s valóban ő a békefejedelem, kinek vállán az uralom nyugszik, és békéjének és jólétének soha nem lesz vége. Midőn a hű maradék teljesen bemegy a Király dicsőségébe, vele együtt részük lesz mindazokban az áldásokban, amelyek Jehova Isten dicsőségére másoknak kiosztatnak. Midőn a Júdabeliek vigan visszatértek Jeruzsálembe, teljes örömmel voltak, mivel Isten teljesen igazolta nevét és Igéjét. Éppenígy lesz ez Armageddon után is, ha az életben maradottak visszatérnek és Jehovát magasztalják, miután az eredményt Armageddonban végignézték: „És legeltetem szememet az ellenségeimen, és az ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem." — 92. zsoltár 12.

34 A Júdabeliek kivonultak, hogy szembeszálljanak az ellenséggel, s hazatérőben hangosabban énekelték Jehova dicsőségét mint valaha. Erre utal a zsoltáros. (68. zsoltár 26, 27) Igy előre be van jelentve, hogy az Armageddont túlélők Jehova templomszervezetéhez csatlakoznak és örökre magasztalni fogják az ő nevét. „És Jehova lesz az egész föld királya; azon a napon Jehova **egy** lesz és a neve is **egy**." — Zakariás 14 : 9.

35 A jelenkor az igazolás napja vagy ideje, s Jehova neve örökre fel kell magasztaltassék és dicsőítve kell legyen. Ha aztán a háborúnak vége lesz és a vita elmult, Jehova neve soha többé nem lesz gyalázva: „És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égben, amely ezt mondja: Allelujá! az üdvösség [az igazolás] és a dicsőség és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké! Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, amely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte, és megbosszúlta az ő szolgáinak vérét annak kezén." (Jel. 19 : 1, 2) Nyilván megkezdődik ezen a ponton Krisztus, a nagy békefejedelem ezeréves uralma.

36 A prófétai kép azután az igazi bölcsesség útjáról beszél, amelyre minden élőknek lépnie kell: „És bementek Jeruzsálembe, lantokkal, citerákkal és trombitákkal Jehova házához. És lőn az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy Jehova hadakozott az Izrael ellenségei ellen." — Krónika II. 20 : 28, 29.

37 Az Ördög és helytartói évszázadokon keresztül hatalmukban tartották a földet. Armageddon után többé nem uralkodhatnak, hanem az egész föld Krisztus Jézus, a békefejedelem uralma alatt fog állani, s a látható uralkodók a hű férfiak lesznek, akik a mult évszázadokban bebizonyították Jehovába vetett hitüket, ezek feltámasztatnak s az egész földön fejedelmekké lesznek beiktatva. (45. zsoltár 17; Ésaiás 32 : 1) Ezek a hű férfiak félték Jehovát s eszerint a bölcsesség emberei voltak, s egész életükön keresztül ezt a bölcs utat követték. Éppen így kell félje minden élő ember Istent és hasonló úton kell járjanak. Az itt megvizsgált prófétai képben a Jonadábok vagy a jóakaratú emberek csak közvetve vagy következtetések alapján vannak megemlítve; ezen a helyen azonban az „országok minden királyságaiban" vannak ábrázolva, amelyek Istent Armageddon előtt és után állandóan félik. A jóakaratú emberek vagy a Jonadábok a minden országból jövőkként vannak mutatva. (Jel. 7 : 9) Csak aki féli Istent és királyát, Krisztus Jézust, az fog élni. Dávid király üldözte a Filiszteusokat és megverte őket „Gibeontól Gézerig", s az ott Krisztus Jézust, a Királyt ábrázoló Dávidról van megírva: „És elterjedt Dávid hire az országokban, és Jehova adá a töle való félelmet minden nemzetekre." (Krónika I. 14 : 16, 17) Az Úr Jézus Krisztus, a királyok Királya félelme minden élő népre és nemzetre ki fog terjedni, s ezek aztán mind a bölcsesség útjára lépnek.

38 A prófétai kép a szépség és béke következő szavaival zárul: „Megnyugodott azért a Jósafát országa, és békességet szerzett néki az ő Istene minden felöl. (Krónika II. 20 : 30) A Jósafátnál nagyobb Krisztus Jézus, aki azután Jehova képviselője és igazolójaként uralkodik, országában béke, nyugalom és öröm lesz. Örökre ennek a nagy békefejedelemnek a vállán nyugszik majd a béke és igazságosság uralma, s ennek soha nem lesz vége. Krisztus Jézus a dicsőségét és gazdagságát megossza majd a testületének 144 000 tagjával, akikről meg van írva: „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig." — Jelenések 20 : 6.

LEGYETEK NAGYON BÁTRAK!

39 Hogy e fenyegető veszedelem és nagy nyomorúság idején a fenti prófétai kép Isten népe tekintete előtt

FEL

feltárul, e nép tagjaira a legnagyobb jelentőséggel bír. A maradék és társaik imateljesen tanulmányozzák azt s amellett örömmel emeljék gondolataikat Istenhez és Krisztus Jézushoz. Isten népe egy idő óta a vallásoskodók és szövetségeseik részéről mindenféle kegyetlen üldözésnek ki voltak téve. A legutóbbi hónapokban a politikai és pénzügyi elemek nyiltan összeállottak a klérussal, hogy egyesült erővel megsemmisítsék Jehova tanuit és munkájukat. Németországban az Úr tanuinak az üldözése minden képzeleten felül rettenetes és kegyetlen volt és az még ma is. A Brit világbirodalomban összefoglalt nemzetek területén, különösen a legtávolabb eső vidékein üldözik Jehova tanuit és akadályozzák őket szolgálatukban, s ez nyilvánosan a politikai és pénzügyi hatalmi csoportok által történik. A kereskedelmi érdekcsoportok indítására és segítségével, a papság gyámoltításával, valamint a kommunisták és az összes radikális csoportok támogatásával Amerikában a politikai elemek közreműködnek Jehova tanui üldözésében. Ezeket a tényeket nem lehet elvitatni. Miért enged meg Isten ily támadásokat népe ellen? Az itt megvizsgált próféták kép megfelel erre a kérdésre és feltárja, hogy mi lesz a végeredmény. Azért kell most a hűségesek az ily nyomatékosan szemük elé tárt képeket más jövendölések világánál megvizsgáljanak, s azokat, akik szövetséget kötöttek Jehova akaratának a cselekvésére, bátoritsák és a reménységüket erősítsék. Minden időben gondoljon arra minden egyes, hogy mindezek a próféták képek a most földön élők és a szilárdan Jehova és királysága oldalán állók javára táratnak fel és jegyeztettek fel hajdanában.

[40] A jelen pillanatban Jehova tanui szellemben látják, amint az Ördög egész szervezetét alkotó politikai, kereskedelmi, vallási és más radikális elemek serényen a Jehova szolgái és munkája megsemmisítésére irányuló támadásuk keresztülvitelére készülnek. Tudjuk, hogy úgy az összeesküvést, mint az annak keresztülvitelére irányuló nyilt cselekedeteket az Ördög tervezi. A politikai és kereskedelmi férfiaknak nincs vádalapjuk Jehova tanui ellen; mert Jehova tanui semmit nem ártottak nekik és nem konkurálnak velük. De Sátán szervezetének ez elemei összeállottak a klérussal, mert az Ördög a maga szellemét az ő elméjükbe adta, hogy így cselekedjenek. Az ellenség egyesült haderői azért felvonulnak Jehova tanui ellen, és Sátán gyűlöletet, rosszakaratot és gonoszságot csepegtetett elméjükbe és szervezetének minden részét annak elhivésére vezette, hogy kötelességük mindent és mindenkit megsemmisíteni, ami és aki a mindenható Isten királyságát támogatja. Mivel a maradék és társai Jehova és Királya mellett lépnek fel, kivonul az ellenség a megsemmisítésükre. Jehova hűségesen az övéi mellé áll s az ellenséges erőket oly helyzetbe kényszeríti, ahol tudhatják, hogy Jehova hatalma idézi elő pusztulásukat, s abban az időben teljes védelmet nyujt népének.

ÖRDÖGTISZTELET

[41] A legutóbbi hónapokban az ellenség szervezetének politikai szárnyában lévő magas államhivatalnokok bejelentették, hogy a népnek az általa ohajtott állapot megteremtéséhez több vallásosságra van szüksége. A kereskedelem egyetértenek az ily kijelentésekkel. s a papság jámbor ábrázattal, de kegyetlen szivvel felemeli tisztátalan kezét és álszenten mondja: „Nézzétek, mi hozzáláttunk, hogy egy jobb világot teremtsünk." A papság most támogatja a politikai szövetséges társakat s annak hazafias érzéséhez apellál, hogy mégis elomozditják a vallást a ravasz ördögimádó-gyakorlat által, a mi mellett többek között kellene zászlokat tisztelni, férfiaknak üdvösséget tulajdonítani s embereket tisztelni és magasztalni. E sátáni kultusz elömozditására a népiskolákban és máshol kényszerrel keresztülviszik a zászlótisztelgést. Amerika népe több mint százötven esztendőn keresztül támogatta őszintén és igazi hazafiassággal az államot, anélkül, hogy valamilyen különös ceremoniára lett volna kényszerítve. Egy hirtelen fordulat állott be, s aki Isten Igéjét tanulmányozza, tudja, hogy ez a fordulat arra irányul, hogy az Ördög mindazok megsemmisítésére törekszik, akik nem mellette állanak. A kényszerített zászlótisztelgés sohasem fog jobb, hanem végül rosszabb polgárokat csinálni és elmélyiti gyűlöletüket mindazzal szemben, aki Isten és Krisztus nevét említi. Az 1938. év kezdetén az Egyesült Államok kongresszusán, amely mégis csak a nép békéjére és jólétére kellene szolgáljon, egy törvénytervezet lett benyujtva a következő címmel: „A zászló tiszteletéről szóló előirások szabályozása és szisztématizálása." Ez a törvénytervezet előirásokat tartalmaz egy a legaprólékosabban előirt vallásos ceremoniáról, azt a módszert illetőleg, amint a zászlót használni, hordani és tisztelni kell, és meghatározza, hogy a zászló szándékos megvetése pénzbirsággal vagy börtönnel büntetendő, mialatt a pénzbüntetés magasságának vagy a börtönbüntetés tartalmának a megszabását arra a bíróra kell bizni, kinek a kerületében az eset előfordul. A törvénytervezet azt is meghatározza, hogy a „zászló kitűzésének a ceremoniája alatt, vagy mialatt a zászló egy parádén körül hordozzák vagy egy szemle alkalmával arcával mindenki a zászló felé fordulni, csendben állani és tisztelegni tartozik." E cselekedet elmulasztása vagy megtagadása határozottan a „zászlónak való tisztelet adás hiányának" magyarázható s a tiszteletadás megbüntetését vonná magaután, amely büntetés mindig a bíró akarata vagy az előitélete foka szerint történne, aki elé elő van vezetve a kihágó. Gondolta volna valaki huszévvel ezelőtt, hogy Amerikában ilyesmi lehetséges volna?

[42] Figyelmesen olvassa el most Dániel jövendölésének harmadik fejezetét mindenki, aki hiszi, hogy a Biblia az Isten Igéje, az igazság és hasonlitsa össze azt a fenti zászlótisztelgési ceremoniával, ami most a kongresszusban függőben lévő törvénytervezetben ajánlva lett. Tartsuk figyelemben, hogy a Dániel jövendölésének a feljegyzése szerint mindenkitől meg lett követelve, hogy a hangszerek felhangzásakor bizonyos gesztust vagy ceremoniát gyakoroljon s igy egy állóképet imádjon. Három hü Izráelita, akik teljesen hittek és megbiztak a mindenható Istenben, elhatározta, hogy engedelmeskedik a Mózes II. 20 : 1—5-ben feljegyzett parancsainak. Amidőn felismerték, hogy a ceremonia az Ördög imádására szolgáló manöver volt, megtagadták az annak való tisztelgést s meg lettek büntetve a bíró akarata szerint, aki elé vitettek, s a büntetés abban állott, hogy összekötözve és erőszakkal egy hétszerte befütött tüzes kemencébe vettettek. De az Istenbe vetett hitük és engedelmességük miatt Jehova sértetlenül megint kiszabadította őket. Isten ezt a feljegyzést különösen azok javára és vezetésére jegyeztette fel, aki őt ma szeretik és neki engedelmeskednek, s az ő bátorításukra a fanatikus zászlótisztelgés és ördögimádás mostani órájában biztositja Isten a hűségeseket, hogy megoltalmazza őket, ha megőrzik hűségüket iránta. Krisztus Jézus minden igaz követője Istennek s nem embereknek vagy törvényeknek engedelmeskedik, amelyeket fanatikus emberek állitottak fel s a mindenható Isten nevét gyalázzák. A Krisztus Jézus igaz követőinek a Jehova iránti engedelmességükre vonatkozó elhatározása a szövetkezett összeesküvőket nagyobb sietségre készteti a Jehova tanui elleni nyilt cselekedetük végrehajtásában. Figyeljetek és legyetek elkészülve egy az Ördög szervezete kereskedelmi, politikai, vallási és más radikális elemeitől jövő és a Jehova tanui és társaik megsemmisítésére irányuló megbeszélt eljárásra! Ha ez a veszedelem folyamatban lesz, minden hűséges emlékezzen a Jehova által mondott következő szavakra: „Nem a tiétek a harc, hanem Istené!" Gondoljatok arra, hogy ő a multban mindig megoltalmazta hű népét, amely az ő nevéért és ügyéért sikraszállt! Legyetek biztositva, hogy a mindenható Isten az ereje megnyilatkozik azok érdekében, akik neki engedelmeskednek, amint irva van: „Mert Jehova szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik ő hozzá teljes szivvel ragaszkodnak."

FEL

(Krónika II. 16:9) Isten népe teljes oltalma, megmentése és szabadítása Istentől kell jöjjön, s ő így szól népéhez: „Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elűzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd!“ — Mózes V. 33:27.

Az Isten Igéjében feljegyzett különböző prófétai képek — beleértve a Krónikák II. könyvének 20. fejezetét is — feltárulása azt bizonyítja, hogy a szabadulás napja közel van. A Sátán egyesült haderői elindíttatnak döntő támadásra Istennek az Úr Jézus Krisztushoz összegyűjtött népe ellen; s mivel a mindenható Isten az ő népét és annak szabadítását teljesen figyelemben tartja, így szól a hűségesekhez: „Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten!“ Jehova Isten az ő népével van. Azért legyetek nagyon bátrak és álljatok szilárdan, s mi szemlélni fogjuk a hűségeseknek a Legfelségesebb keze általi megmentését és szabadítását.

TANULMÁNYKÉRDÉSEK

1. Mi volt a célja e prófétai képnek és ennek feljegyzésének? Írd le a helyzetet a képnek ezen a pontján! Hogyan nyujtott Jehova egy másik alkalommal biztosítékot, hogy vezeti és oltalmazza az őt szeretőket s neki engedelmeskedőket?
2. Mely mai tényekben teljesednek a következő szavak: „Amint elkezdték az éneklést és dícséretet“?
3. Hogyan járt karöltve az éneklés és dícséret az ellenség elleni ‚csapda felállításával‘? Hogyan teljesedik ez?
4. Hogyan próbálja megfogni és megsemmisíteni az ellenség Isten népét?
5. A Szentírás világos kijelentése szerint mi a biztos eredménye az ellenségnek az Isten népe megfogására és megsemmisítésére irányuló kísérletének?
6. Mutasd ki, hogy az Úr az ellenség mozdulatainak az irányítása által feleletet ad népe imádságára, amely a 140. zsolt. 9—14. ben ki van fejezve!
7—9. Magyarázd meg, vajjon a csata kimenetele egy balépésnek tudható be!
10. Írd le az állapotok fejlődését, amelyek most arra vezetnék, hogy ‚Ammon és Moáb a Seir hegyén lakozók ellen forduljon‘!
11. Milyen taktikával próbálják most is a „Seir hegyéről“ valók a szövetségeseik, „Ammon és Moáb“ segítségét „Júda és Jeruzsalem“ megfogásához és megsemmisítéséhez, amint ez Izráelnek a babiloni fogsága idején is volt?
12. Mi van előre bejelentve azáltal, hogy az Ammon és Moáb fiai a Seir hegyén lakozóknak véget vetettek s azután egymást semmisítették meg?
13. Milyen célból engedte Jehova e dolgokat lejátszódni és feljegyezni s most a szövetséges népe előtt azok jelentőségét feltárni? Kinek nyujt ez vigasztalást és erősítést és mely feltételek alapján?
14. Mi lett előre bemutatva azáltal, hogy Júda és Jeruzsálem az utasítás szerint cselekedett, s azután, amint meg volt ígérve, ‚látták az Úr szabadítását‘?
15—17. Mi történt abban az időben a 24. vers feljegyzése szerint? Mit jelent ez a vers mint jövendölés? Hasonlítsd össze ezzel a 46. zsolt. 9—12 és Jeremiás 25:33 jövendölését!
18—20. Milyen utasítást és biztosítékot tartalmaznak az előbbiek Jehova mostani népe számára? Mutasd ki az összhangot az előbbiek és a Jel. 19:20, 21 és Ezékiel 28:18 prófétai kijelentése között!
21, 22. Mutasd ki, hogyan jelzik előre más Iráshelyek is, hogy Jehova a lándzsát az ellenség felé fordítja és elveszi tőlük a zsákmányt!
23—25. Hogyan halmoztak fel Sátán haderői kineseket az utolsó napokra? Mi lesz a következménye e cselekedetüknek rájuk s mi „Júdára és Jeruzsálemre“?
26. Hogyan ‚kelt fel‘ Jehova és végzi „szokatlan munkáját“?
27. Alkalmazd a 68. zsoltár 12. versét!
28. Mi értendő itt a ‚zsákmány elosztása‘ alatt? Ki fog azon résztvenni?
29, 30. Hogyan lett a prófétai képben „Jósafát völgyéből“ vagy a „Döntés völgyéből“ a „hálaadás völgye“? Mi van ezáltal előre bemutatva?
31, 32. Alkalmazd a prófétai képet, amint a Júdabeliek a hálaadás völgyében összegyültek s abban ‚Jehovát dícsérték‘! Mit jelent az a körülmény, hogy a völgy „mind a mai napig“ úgy nevezteték?
33—35. Mi lett előre bemutatva a 27. versben feljegyzettek által? Idézz más Iráshelyeket, amelyek azáltal teljesednek, hogy Jehova „hallatlan dolga“ egy fordulatot fog előidézni!
36. Hogyan és miért fognak az élők a kép beteljesedésekor ‚hárfákkal, lantokkal és trombitákkal Jeruzsálembe menni‘?
37. Hogyan fog Isten félelme az országok minden királyságaira esni, ha meghallják majd, hogy az Úr Izráel ellenségei ellen harcolt‘?
38. Mi lett megjövendölve a prófétai kép 30. versében?
39. Írd le a helyzetet, amiért Isten ezt a képet és más prófétai képeket előállította! Miért engedi meg népének ily üldözését? Hogyan szolgálják most ezek a prófétai képek azt a célt, amelyért feljegyeztettek?
40. Hogyan és miért hozattak össze az ellenség haderői Jehova tanui ellen?
41. Mely határozott mozgalom van most folyamatban, hogy az emberek között ördögtiszteletet támogasson és előmozdítson? Mily taktikákat alkalmaznak e célból? Ki felelős ez eljárásért és mi ennek a célja?
42. Hasonlítsd össze a mostani helyzetet a Dániel harmadik részében feljegyzettekkel! Milyen célból jegyezte tett fel ez a feljegyzés? Hogyan huz hasznot most abból Isten népe?
43. Tehát mit céloz Jehova nyilvánvalóan azzal, hogy most feltárja az Igéjében feljegyzett prófétai képek jelentőségét?

(Angol W. 1938 augusztus 15

E folyóiratot az amerikaiak megrendelhetik a következő címen:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, 117 Adams Street, Brooklyn, New York, U. S. A.
Évi előfizetési ára 1.— Dollár.

Felelős J. J. Detrich ml., Praha-Vysočany, Podviní 184. — R. Březina Praha, nyomása.

FEL